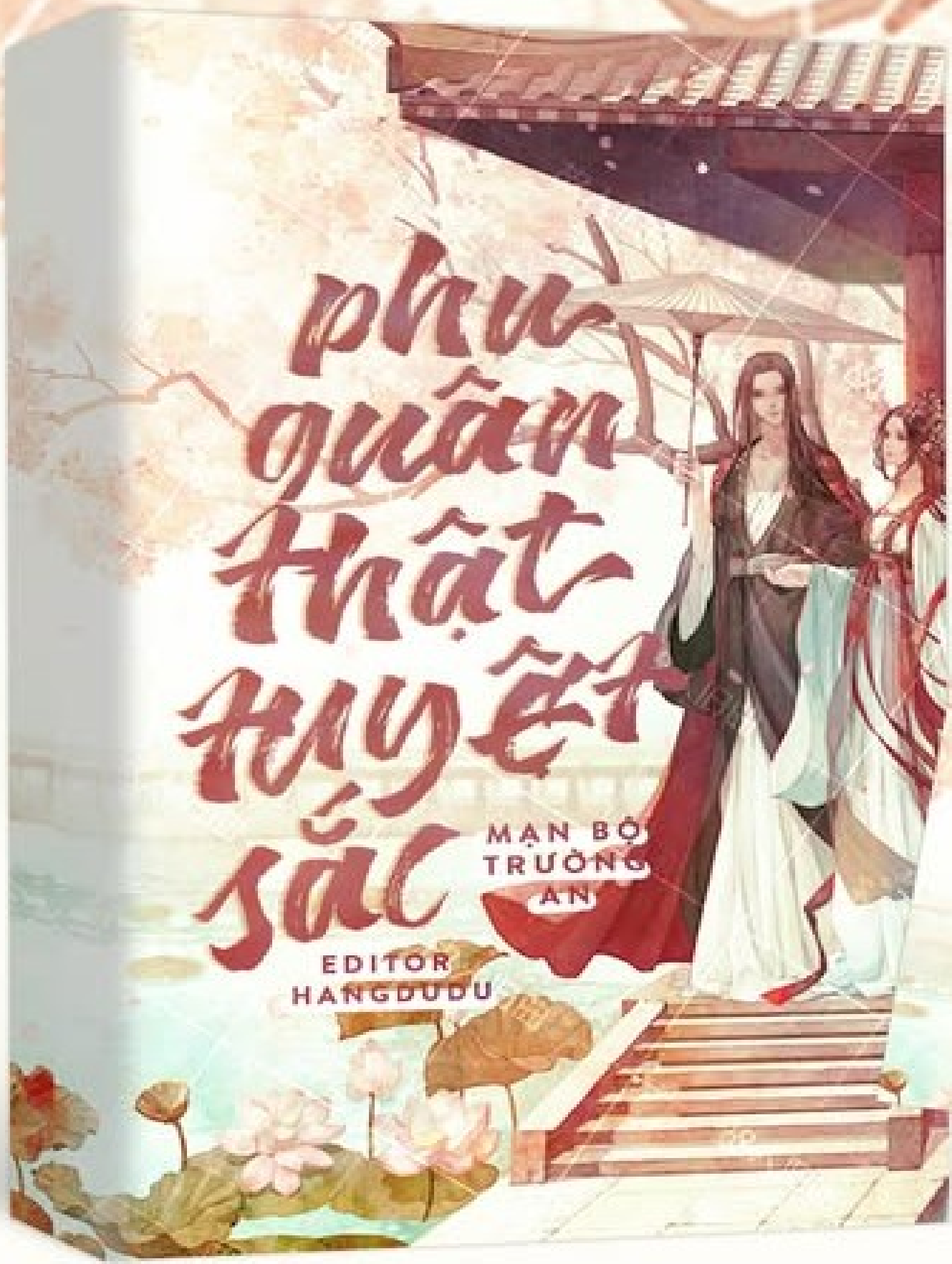
phu quân
Hhật
huyết
sắc
MẠN BỘ
TRƯỜNG
AN
EDITOR
HANGDUDU

Phu Quân Thật Tuyệt Sắc

Mạn Bộ Trường An

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Xuyên Không, Cổ Đại, Khác
Thể loại: Xuyên không, HE

Số chương: 89

Văn án

Xuyên thành một nữ nhi con tiểu thiếp, nàng chỉ nghĩ ăn ăn uống uống làm tiểu nhân vật vô hình, an an phận phân mà không lý tưởng,

Nhưng biết mình phải gả cho một xà tinh kì quái người người sợ hãi, nội tâm nàng muốn cự tuyệt.

Nhưng sau khi nàng thấy mỹ nhan tuyệt thế của phu quân tương lai, trong lòng lại nghĩ, tuyệt sắc như thế, tính tình quái dị một chút cũng có thể.

Ngày sau khi gả chồng là cái dạng này:

"Lão công thật soái!"

"Lão công thật giỏi!"

Mỗ nam:.....

Cảm giác có cô vợ hoa si cũng không tồi!

Đây là con đường vinh sủng của đồ tham ăn, nữ chủ dáng người siêu đẹp, siêu đẹp, siêu đẹp, chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Mục lục

- Chương 1: Sâu nhỏ tham ăn
- Chương 2: Đinh thị xuất mã
- Chương 3: Lời đồn đại
- Chương 4: Kinh tài tuyệt diễm
- Chương 5: Lạnh lẽo
- Chương 6: Bò giường
- Chương 7: Đoá hoa cao lãnh
- Chương 8: Tam phòng
- Chương 9: Trong rừng
- Chương 10: Khói lửa
- Chương 11: Lại mơ
- Chương 12: Tuyển tú
- Chương 13: Đại náo
- Chương 14: Tự mình hiểu lấy
- Chương 15: Bắt bẻ
- Chương 16: Hoa mắt
- Chương 17: Lại gặp
- Chương 18: Tiến cung
- Chương 19: Thiên viên địa hắc
- Chương 20: Giả béo
- Chương 21: Huých tường
- Chương 22: Tứ hôn
- Chương 23: Tam hoàng tử
- Chương 24: Xuất cung
- Chương 25: Về nhà
- Chương 26: Chống lưng
- Chương 27: Thẳng thắn
- Chương 28: Viên thuốc
- Chương 29: Ánh trăng trên cao
- Chương 30: Không cam lòng
- Chương 31: Dã sử
- Chương 32: Ngắm hoa

- Chương 33: Lăng Tiêu
- Chương 34: Kiếp trước
- Chương 35: Thoại bản
- Chương 36: Ngọc bội
- Chương 37: Đêm trước
- Chương 38: Đại hôn
- Chương 39: Trung thu
- Chương 40: Cáo trạng
- Chương 41: Tỷ muội
- Chương 42: Không nói
- Chương 43: Thuốc bổ
- Chương 44: Phu quân của ta
- Chương 45: Bị phạt
- Chương 46: Bất đồng
- Chương 47: Tỷ muội
- Chương 48: Chuyện thiên hạ
- Chương 49: Sinh châu
- Chương 50: Bệnh hay quên
- Chương 51: Gỡ bỏ
- Chương 52: Chốn cũ
- Chương 53: Truyền thuyết
- Chương 54: Chuyện
- Chương 55: Tiết lộ
- Chương 56: Phải thay đổi
- Chương 57: Quyết định ban đầu
- Chương 58: Thượng vị
- Chương 59: Hoàng hậu
- Chương 60: Hoài nghi
- Chương 61: Hậu cung
- Chương 62: Nữ nhi tốt
- Chương 63: Thi hội
- Chương 64: Trọng khẩu
- Chương 65: Hài tử
- Chương 66-1: Khổ nhục kế
- Chương 66-2: Khổ nhục kế
- Chương 66-3: Khổ nhục kế

- Chương 67: Thư tình
- Chương 68: Mưa móc
- Chương 69: Tên
- Chương 70: Chuyện
- Chương 71: Ngày chết
- Chương 72: Kế hoạch
- Chương 73: Chết yểu
- Chương 74: Ban chết
- Chương 66: Khổ nhục kế
- Chương 75: Tân sinh
- Chương 76: Trịnh Lăng
- Chương 77: Đoàn viên
- Chương 78: Dạy con
- Chương 79: Thái tử
- Chương 80: Nghiêm phụ
- Chương 81: Từ mẫu
- Chương 82: Già trẻ
- Chương 83: Trừ hoạn
- Chương 84: Thương xót
- Chương 85: Ăn nói
- Chương 86: Kết thúc (thượng)
- Chương 87: Kết thúc (hạ)
- Chương 88: Ngoại truyện 1
- Chương 89: Ngoại truyện 2
- Chương 661: Khổ nhục kế
- Chương 662: Khổ nhục kế
- Chương 663: Khổ nhục kế

Chương 1: Sâu nhỏ tham ăn

Một tòa tiểu viện phía tây phủ Đức Dũng Hầu, khi sắc trời còn hơi tối, bên ngoài cửa nách truyền đến ba tiếng gõ cửa, lão bộc cảnh giác kiễng mũi chân, mở chốt cửa, kéo ra một khoảng nhỏ, đôi mắt mờ cẩn thận quan sát ngoài cửa.
Ngoài cửa một hán tử cao lớn mặc bộ quần áo vải thô vạt áo ngắn đang đứng, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc khỏe mạnh, mày ngang mắt hổ, đôi môi mím chặt, một tay mang theo một cái túi.
Trên tóc hắn hình như còn có hơi nước, trên râu cũng đọng vài giọt nước, chắc là dậy sớm chờ ở ngoài thành, thừa dịp cửa thành mở liền vào thành, mới có thể vào canh giờ này xuất hiện ở ngoài cửa Hầu phủ.
Lão bộc vừa thấy người tới, lập tức nhận ra đúng là ca ca ruột của Nhị phu nhân nhà mình, cũng chỉ có hắn mới vào canh giờ này gõ cửa nách ở Tây viện, cánh tay toàn da bọc xương của lão nhanh chóng chạy ra mở cửa lớn.
"Cữu lão gia, ngài đã tới, mau vào đi, lão nô lập tức đi thông báo cho phu nhân."
"Không cần đâu."
Đại hán đưa túi vải lớn trong tay cho lão bộc, đôi tay lão bộc tiếp nhận túi hán tử đưa, trong tay nặng trĩu, không khỏi vui vẻ nói, "Cữu lão gia, nếu không thì ngài vào uống chén trà nghỉ chân một chút đi."
Hán tử cao lớn lau hơi nước trên mặt, nhìn sắc trời dần sáng, "Không được, chợ sáng đã mở, gian hàng cũng không thể vắng người."
"À à, vậy cữu lão gia ngài đi thong thả."
"Ừm."
Hán tử cao lớn sải bước đi xa, lão bộc mới cẩn thận đóng cửa, vui sướng giao túi vải lớn cho nhà bếp, Vương bà tử ở nhà bếp mở túi ra, thấy bên trong có một chân sau của một con lợn còn có tim, gan, ruột non, nàng cười đến những nếp nhăn trên mặt đều gấp thành

một đóa hoa.
Tay chân nhanh nhẹn xử lý ổn thỏa, rồi không ngừng chạy tới chủ viện, ở bên ngoài mành, vui mừng hồi báo, "Phu nhân, cữu lão gia vừa đưa tới một thịt chân sau của một con heo, còn có một ít tim gan ruột non, nô tỳ đã xử lý tốt."
"Ha ha," bên trong truyền đến một tiếng cười sang sảng của nam nhân, "Tốt, đại cữu ca đưa thịt đến đúng lúc, vào lúc cơm trưa liền nấu thịt om, chân giò hầm, lại thêm một món gan lợn xào."
Ngay sau đó một giọng nói của phụ nhân lại vang lên, "Thêm món thịt viên nữa."
"Vâng, Nhị phu nhân."
Vương bà tử thấy chủ tử trả lời, quay chân đi xuống, Nhị phu nhân hào phóng, có thịt ngon thức ăn ngon bọn họ cũng có thể hưởng lây, nếm thử vài miếng.
Quý phủ hiện tại là Đại phòng Thế tử phu nhân quản việc bếp núc, mỗi ngày thức ăn đưa tới cũng chẳng nhiều lắm, ngay cả Tam phòng con vợ cả bên kia cũng cãi vã vài lần, chủ tử cũng không đủ ăn, huống chi hạ nhân như bọn họ, may mắn nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân thường xuyên tiếp tế, Nhị phòng bọn họ ngày qua ngày cũng đã không tồi.
Phía sau rèm cửa trong phòng ngủ, Nhị phu nhân Đinh thị từ trên giường đứng dậy, ngồi vào bàn trang điểm, trừng mắt nhìn trượng phu thiếu chút nữa chiếm hơn phân nửa cái giường, một cái chăn gấm, một đống thật lớn.
Trên bức tường đối diện treo hai cái dao sáng bóng, một cái là dao róc xương, một cái là dao chặt thịt, Đinh thị liếc mắt nhìn trượng phu, "Hôm qua San cô nương còn la hét đòi ăn, hôm nay đại ca thiếp liền đưa thịt tới đây, ngược lại lo cháu gái thèm ăn."
Nam Nhị Gia cười rộ lên, xốc chăn gấm lên, mặc quần áo xuống giường, ngẩng đầu nhìn hai con dao trên tường, không hiểu sao lại cảm thấy an tâm, khuôn mắt đầy thịt híp mắt lại thành một đường, "Mấy ngày nay ăn đến nỗi trong miệng vẫn còn thịt chim nhàn nhạt, vẫn là đại cữu ca biết rõ lòng ta."
Đinh thị cắm một đóa châu hoa lên trên đầu, hờn dỗi, "Hừ!"
Ngoài cửa có một vị thiếu nữ đang đứng, chừng khoảng mười lăm tuổi, nàng không tinh tế xinh đẹp như những cô nương tiểu thư

đương thời, ngược lại toàn thân đều là thịt mũm mĩm, da mặt trắng như hoa đào hồng phấn, như đậu hũ non trơn bóng, một chút lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.
Nghe thấy tiếng nói bên trong, nàng gõ gõ cửa, "Cha nương, hai người dậy rồi sao?"
Thiếu nữ tên là Nam San, là trưởng nữ Nam Nhị Gia và Đinh thị, ở trong phủ đứng thứ ba, bởi vì Nam Nhị Gia vốn là thứ xuất, đích nữ như nàng còn kém hơn một ít so với thứ nữ dòng chính.
Đại nha đầu Lưu Hương của Đinh thị mở cửa ra, mỉm cười hành lễ với nàng, "Tam tiểu thư, phu nhân đã dậy."
Nàng "lạch bạch" chạy vào, thấy cha mỉm cười nhìn mình, vui vẻ mà kéo tay ông, "Cha, hôm nay San Nhi được ăn thịt viên hả?"
Nam Nhị Gia chọc cái mũi bụ bẫm của khuê nữ, "Có, sâu nhỏ tham ăn."
Hai cha con cười tương tự nhau, mặt mày giống nhau không khác tẹo nào, mắt phượng mũi cao, môi đỏ hơi cong lên, chỉ tiếc trên mặt có hơi nhiều thịt một chút, làm ngũ quan nguyên bản tinh xảo biến dạng.
Nam San không thuận theo, làm nũng nói, "Nữ nhi là sâu nhỏ tham ăn, cha là sâu lớn tham ăn."
"Oa, vậy Lang Nhi là cái gì?"
Một thân mình nho nhỏ tròn vo chạy vào, chui đầu vào trong lòng Đinh thị, đôi mắt nhỏ tròn xoe bất mãn nhìn phụ thân và tỷ tỷ.
Đinh thị nhéo thịt trên mặt nó, "Con nha, là sâu nhỏ nhỏ tham ăn."
Nam Lang năm tuổi vỗ tay, hoan hô nói, "Oa, được ạ, cha là sâu lớn tham ăn, tỷ tỷ là sâu nhỏ tham ăn, Lang nhi là sâu nhỏ nhỏ tham ăn, a? Vậy nương là cái gì?"
Nam Nhị Gia vươn tay ôm lấy nhi tử từ trong lòng thê tử, đùa giỡn một câu, "Nương con là sâu mẹ tham ăn."
Đinh thị lớn lên chắc nịch, không giống phụ nhân mảnh mai như gió hiện nay, xét tướng mạo, cũng không tính là mỹ nhân, mày rậm mắt to, mặt đầy anh khí, nàng nghe trượng phu nói, làm động tác kéo tay áo.
Nam Nhị Gia làm ra bộ dáng sợ hãi, ôm nhi tử chạy đi, làm cho Đinh thị dở khóc dở cười, nàng là nữ nhi nhà mổ lợn, từ nhỏ đã nghịch dao chặt thịt còn thuận hơn kim thêu hoa, năm đó toàn bộ Lưu Tiên

trấn không ai không biết đại nương tử Đinh gia mổ lợn.
Nhưng Nam Nhị Gia lại nhất kiến chung tình với người múa may hai dao là nàng, kinh vi thiên nhân, muốn chết muốn sống bức cho phụ thân Đức Dũng hầu mở lời, được như ý nguyện cưới Đinh thị về nhà.
Nam San chờ mẫu thân trang điểm xong xuôi, hai mẹ con đi về phía nhà bếp, trong nhà bếp Vương bà tử và một bộc phụ thô kệch đang nấu thức ăn, Đinh thị nhìn một sọt dưa chuột rau xanh ở trong góc, trên mặt khó coi.
Cánh tay không mảnh khảnh của nàng lật tới lật lui trong sọt vài cái, tất cả đều là đồ ăn chay, ngay cả một chút đồ ăn mặn cũng không có, nàng đứng lên, đứng ở nơi đó, trong mắt lửa giận đầy nguy hiểm.
Vương bà tử cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, trả lời, "Nhị phu nhân, đây là thường lệ hôm nay phòng bếp lớn bên kia đưa tới."
"Hừ, đây là coi người Nhị phòng chúng ta như con thỏ mà bắt nạt."
Đinh thị nói xong, đi nhanh về phía chính viện, Nam San vội vàng theo sau.
Trong chính viện, phu nhân thế tử Đức Dũng hầu phủ Ngụy thị đang cùng các quản sự đối chiếu sổ sách, thấy Đinh thị hùng hổ đi tới, một cái ánh mắt của nàng, các quản sự liền theo thứ tự lui ra ngoài.
"Thấy đệ muội tới, đến tột cùng là có chuyện gì mà nổi nóng vậy?"
Ngụy thị nhàn nhạt hỏi, mí mắt buông xuống, một thân váy hoa dài bó eo màu đỏ làm nàng càng thêm đoan trang, lớn lên đúng là tiêu chuẩn mỹ nhân đương thời, mày liễu mặt thon, mặt trắng mắt to, tuy là phụ nhân hơn ba mươi, nhưng bảo dưỡng tốt, so với nữ tử hai mươi tuổi không khác biệt lắm.
Nàng khẽ vuốt ống tay áo, chỗ dùng ám tuyến thêu hoa mai trên cổ tay áo liền hiện ra, nâng cái trán trơn bóng, tác phong cao quý lãnh diễm, cánh tay mảnh khảnh bưng cái chén nhẹ nhấp một hớp nước trà.
Đinh thị nhìn động tác của Ngụy thị, cười khẽ một cái, "Trà này của đại tẩu nghe mùi vị liền biết giá trị xa xỉ, xem ra trong phủ cũng không phải không có tiền bạc, nhưng đệ muội lại kỳ quái, vì sao trong phủ phải tiết kiệm như thế, ngay cả một miếng thịt cũng không được ăn vậy?"
"Đệ muội nói gì vậy, Đức Dũng hầu phủ chúng ta dù vô dụng, cũng

là thế gia có uy tín danh dự, sao có thể cắt bớt một miếng ăn của các chủ tử?"
"Đại tẩu nói như vậy, ta liền nuốt suy nghĩ vào trong bụng, không biết là hạ nhân quên hay là có người chơi xấu, Tây viện ta mấy ngày gần đây, đồ ăn thường lệ phân đến vì sao tất cả đều là đồ ăn chay, món ăn mặn lại nửa điểm cũng không thấy."
Hầu phủ hiện tại do phu nhân thế tử Ngụy thị quản gia, Hầu phu nhân tuy đã lui ẩn Phật đường thanh tu, nhưng lúc trước đã định ra quy củ, không cần đưa cơm từ phòng bếp lớn, trong phủ người tam phòng đều ở trong viện của mình tự nấu nướng.
Phòng bếp xưa nay đều là nơi thu lợi nhiều nhất ở thế gia hậu trạch, lão phu nhân có quy củ, mặt bên ngoài Ngụy thị tự nhiên sẽ không vi phạm, nhưng nàng cũng có chiêu nhỏ, không ăn ở một bếp, vậy mỗi ngày đưa tới đồ ăn sống theo lệ, kể từ đó, như vậy có thể kiếm được không ít lời.
Ngụy thị nghe thấy Đinh thị chất vấn, không nhanh không chậm buông cái chén trong tay, làm như lo lắng nói, "Đệ muội chính là oan uổng ta, không đưa thịt lợn ngược lại là do ta phân phó."
Nàng tiếp tục nói lời thấm thía, "Còn không phải ta thấy Nhị gia và San cô nương thật sự là béo đến quá kỳ cục, mới hạ quyết tâm làm cho bọn họ giảm lượng dầu mỡ, có thể gầy đi, thật sự không biết đệ muội sẽ bởi vậy mà hiểu lầm ta."
Đinh thị giận quá hoá cười, "Ý tốt của đại tẩu, đệ muội ghi nhớ trong lòng, nhưng mà Nhị gia và Tam tiểu thư nhà chúng ta chính là người không thịt không vui, tẩu bắt bọn họ ăn chay, thật đúng là đòi mạng, nghĩ đến đại tẩu cũng không đành lòng bọn họ tuyệt thực không ăn đúng không?"
"Đó là đương nhiên, nếu đệ muội khăng khăng như thế, ta cũng không thể nói gì hơn, ngày mai sẽ có thịt ăn! Cũng không thể để Nhị gia và San Tỷ Nhi đói bụng."
Ngụy thị nói xong thở dài một hơi, làm như lẩm bẩm, "Nhị gia còn đỡ, San cô nương dáng dấp như vậy, cười rộ lên đôi mắt liền một điểm nhỏ cũng tìm không thấy, ngày xưa ra ngoài cửa còn có thể chọc các tỷ muội khác bị người cười nhạo, tương lai còn muốn nghị thân, nên như thế nào cho phải?"
"Việc này không cần đại tẩu nhọc lòng, San Nhi nhà chúng ta hiện

tại tuổi còn nhỏ, chờ lớn lên chút thành thon dài là được rồi."
Đinh thị không quen nhìn mấy tiểu thư khuê các gió chiều nào xoay chiều ấy, vì người khác khen một câu eo thon như cành dương liễu, rồi nhịn đói gầy thành một cây gậy trúc, nàng thật sự không nhìn ra đẹp ở đâu.
Thấy bộ dáng Đinh thị dầu muối đều không ăn, Ngụy thị cũng lười cùng nàng khua môi múa mép, không mặn không nhạt mà nói một câu, "Chỉ hy vọng như thế."
Đinh thị được tin chính xác, cũng không nghĩ tiếp tục xem sắc mặt Ngụy thị, ngẩng đầu đi ra ngoài, bà tử bên người Ngụy thị lẩm bẩm bối cảnh của Đinh thị, cùng lắm chỉ là nữ nhi tên mổ lợn, người bỉ ổi đê tiện, mệnh tốt như vậy, gả vào hầu phủ làm Nhị phu nhân, lại nghĩ đến Nhị phòng kia to béo nhất nhà, châm biếm một tiếng.

Chương 2: Đinh thị xuất mã

Nam San ngồi xổm ở ngoài sân chờ mẫu thân, chán chết mà nhìn chằm chằm con kiến nhỏ trong bụi cỏ, con kiên kia hì hà hì hục chở một hạt cơm to hơn mình gấp nhiều lần, cái chân nhỏ bò đến vui vẻ.
Nam San càng nhìn càng hứng thú, càng ngày càng tập trung tinh thần, bọn nha đầu chính viện mang theo một chút khinh thường nhìn nàng, hoặc là liếc mắt xem thường, mỗi người đều nói Tam tiểu thư vừa béo vừa ngốc, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như thế, cứ như trên mặt đất có hoa không bằng, Tam tiểu thư ngẩn ngơ nhìn hơn nửa canh giờ, cả mông cũng chưa dịch một chút.
Trên đường đi gần đó, gã sai vặt trong viện thế tử đang dẫn một nam tử đi về phía này, vừa vặn chạm mặt mẹ con Nam San, Nam San từ phía sau mẫu thân ngó đầu ra, vừa lúc thấy rõ tướng mạo hắn.
Hắn mặt như thoa phấn, mày kiếm xiên vào tóc mai, con ngươi như hàn tinh mang theo nhàn nhạt tối tăm, ánh mắt đảo qua, chỉ nhìn thấy một cô nương bụ bẫm ngây ngốc nhìn hắn, lúc này mới thu hồi tàn khốc trong mắt, chỉ một cái liếc mắt này đã khiến Nam San cả kinh trốn phía sau Đinh thị.
Trong lòng nói thầm, nam tử này nhất định là nhân vật tàn nhẫn!
Nam tử xoay người một cái, vung vạt áo, dây cột tóc trên đầu theo gió lay động càng thêm tư nghi như tùng.
Hắn vào chính viện, Ngụy thị lập tức thay nụ cười từ ái, thân hình thon dài của nam tử đứng thẳng, một thân y phục màu xanh lá, tóc đen buộc lên cao cao, buộc bằng một sợi dây cùng màu, dây cột tóc rũ xuống.
"Gặp qua thế bá mẫu."
Ngụy thị xua tay, ý bảo hắn ngồi xuống, "Tưởng hiền chất không cần đa lễ."
Nam tử vẫn như cũ đứng thẳng bất động, sừng sững như núi, Ngụy thị nhìn trong lòng hụt hẫng, thật là một nam nhi đường hoàng, đáng tiếc!
Nàng cũng không khuyên nhiều, giọng thân thiết hỏi, "Tưởng gia

gặp phải đại nạn này, làm người ngậm ngùi không thôi, hiện giờ phủ học sĩ bị phong, các ngươi định đặt chân ở nơi nào?"
"Thế bá mẫu, gia phụ đã bảo người dọn dẹp tổ trạch, chúng ta đang chuẩn bị dọn qua ở."
Ngụy thị như thương tiếc thở dài, "Vậy là tốt rồi, cuối cùng có chỗ sống yên ổn, Tưởng gia đột nhiên gặp biến, chờ bệ hạ tiêu cơn tức, sợ là còn sẽ trọng dụng Tưởng công, bá mẫu biết ngươi là đứa trẻ ngoan, hiện giờ Tưởng gia đúng là khó khăn hết sức, còn mong thế chất không cần ngăn tâm ý của ta. "
Nói rồi từ tay áo ra lấy ra mấy tờ ngân phiếu, muốn nhét vào trong tay thanh niên.
Thanh niên đẩy lại, vẻ mặt ngay thẳng, "Bá mẫu, trăm triệu không được, gia phụ có dạy, đệ tử Tưởng gia thà rằng ăn cám nuốt rau, cũng không thể nhận sự thương hại của người khác, ý tốt của thế bá mẫu, Bá Xương nhận tấm lòng là được."
Ngụy thị giả vờ tức giận nói, "Ngươi đứa nhỏ này, đã lúc nào rồi mà còn giảng những cốt khí đó, Tưởng công cũng thật là, cốt khí có thể ăn cơm sao?"
Thấy Ngụy thị nói đến phụ thân, Tưởng Bá Xương không nói, hai tay buông ở hai sườn, không dao động với những tờ ngân phiếu đó, đạm nhiên nói, "Tưởng gia ta gặp đại nạn này, vạn không khẩn cầu Nam Đại tiểu thư hiện tại gả qua, tiểu chất cũng không đề cập đến việc nghênh thú vào lúc này, đợi ngày sau tiểu chất cao trung, Đông Sơn tái khởi, sẽ đến nghị thân."
Thần sắc Ngụy thị trở nên khó lường, hơi phức tạp mà nhìn thanh niên thẳng tắp như tùng, luận diện mạo tài văn chương, Đại công tử Tưởng gia thật là binh sĩ không tồi, phần khí độ này, đệ tử thế gia không có mấy ai so được, nhưng lại như thế nào phẩm mạo đều tốt, vừa rơi xuống khốn cùng lại chẳng là cái thá gì.
Chuyện Tưởng công vì vua lập Thái tử, chọc giận bệ hạ, bị bệ hạ tức giận cách chức, nhưng lại vẫn chưa tuyệt đường lui con cháu Tưởng gia, ý thiên tử không ai có thể phỏng đoán, nếu chờ ngày sau Tưởng công tử trúng cử lại xoay người, không biết năm nào tháng nào?
Cẩn Nhi của nàng chờ đến lúc nào?
Lại nói, lấy diện mạo tài tình của Cẩn Nhi, trước khi Tưởng gia chưa phạm tội nàng cũng cảm thấy không xứng, huống chi là như hiện

nay, việc này còn phải mưu tính khác.
Đều do cha chồng, sớm thay Cẩn Nhi đính hôn, nếu không cũng sẽ không có mấy chuyện sốt ruột này.
Trong phủ Tứ hoàng tử do Hoàng Hậu sinh ra chưa có chính phi, tuổi tác Cẩn Nhi vừa lúc, lớn lên nhất đẳng nhất mạo mĩ, Đại tiểu thư con vợ cả Hầu phủ, phụ thân là thế tử, Đức Dũng hầu tương lai, thân phận tự nhiên cũng là xứng, hơn nữa tên tuổi đệ nhất tài nữ trong kinh, muốn nói nàng không có ý tưởng, đó là không có khả năng, nhưng cố tình lại có mối hôn sự với Tưởng gia, thật làm nàng phiền lòng.
Trước mắt Tưởng gia xảy ra chuyện, nếu nàng từ hôn lúc này, lại sợ bị người chọc cột sống, liên lụy thanh danh Hầu phủ bị hao tổn, lan đến thanh danh Cẩn Nhi, xem ra, việc này còn phải nghĩ biện pháp khác mới được.
Tưởng Bá Xương chắp tay với Ngụy thị, "Thế bá mẫu, bởi vì chuyện chuyển nhà, việc vặt vãnh rất nhiều, tiểu chất cáo từ, chờ dàn xếp xong ngày khác lại tới cửa bái phỏng."
Ngụy thị vừa lúc không muốn nói chuyện liên quan đến hoà thân, liền thuận nước đẩy thuyền, "Ta đây cũng không lưu Tưởng hiền chất nữa, nếu Tưởng gia có nhu cầu gì, cứ việc tới Hầu phủ."
"Đa tạ thế bá mẫu."
Nhìn bóng dáng nam tử cao lớn biến mất ở ngoài viện, sắc mặt Ngụy thị lạnh xuống, ý vị không rõ mà nhìn cái chén trên bàn, trong lòng dần có đối sách.
Bên kia Đinh thị mang theo nữ nhi hùng dũng mà trở lại viện mình, Nam Nhị Gia sớm đã ở cửa chờ, thấy hai người mẹ con, đôi mắt cười đến híp thành một đường.
Bàn tay to lớn mập mạp dựng ngón tay cái với Đinh thị, "Phu nhân xuất mã, thế như chẻ tre."
"Hừ, đại tẩu thật là càng ngày càng kỳ cục! Kiến thức hạn hẹp còn ngồi nhìn chằm chằm chỗ phòng bếp này để vớt bạc."
Thế tử phu nhân Ngụy thị là trưởng nữ của Hoài Sơn bá, Hoài Sơn bá vốn là người bán dạo người lụi bại, nhân cưới cung nữ Lý thị thả ra ngoài cung làm vợ, mới phong bá gia.
Thời trẻ Lý thị ở trong cung có giao tình rất sâu với Hộ quốc phu nhân Mạnh thị, hai người là cung nữ đồng thời vào cung, khi cả hai

mươi lăm tuổi, Lý thị được thả xuất cung, Mạnh thị được tuyển làm dưỡng mẫu của Thái tử, chờ sau khi kim thượng kế vị, bệ hạ cảm nhớ ân dưỡng dục của Mạnh thị, Mạnh thị được phong làm Hộ quốc phu nhân.
Mạnh gia trong lúc nhất thời trở thành tân quý đế kinh, liên quan ca ca Mạnh thị Mạnh Tiến Quang, vốn chỉ là trung thư nội các nho nhỏ, nhờ đó thành Hầu gia, sau khi nữ nhi gả vào trong cung, hắn thành quốc trượng, lại được phong làm Trấn Quốc Công.
Đến tận đây, Mạnh gia trở thành đệ nhất hiển quý trong kinh.
Lý thị vẫn luôn có giao tình với Mạnh thị cũng theo đó dính chút ánh sáng, trượng phu được phong Thành Ý Bá, tuy không có thực quyền, nhưng dù sao cũng là bá gia, thân phận con cái cũng đi theo nước lên thì thuyền lên.
Ngụy thị thời trẻ đi theo cha mẹ sống cuộc sống của thương hộ bình thường, Lý thị từng là cung nữ, cũng không cam tâm nữ nhi chỉ làm con gái thương hộ, đặc biệt mời nữ tiên sinh dạy thơ từ thi họa.
Ngụy thị tuổi trẻ rất là cậy tài khinh người, lại có vẻ thương nhân trọng lợi, trong xương cốt không phóng khoáng không làm sao đổi được, làm phu nhân thế tử nhiều năm, trên mặt là càng thêm lãnh ngạo, tật xấu tính toán chi li cắt xén bạc lại càng thêm trở nên nghiêm trọng.
Đinh thị hừ lạnh, cứ như vậy, đại tẩu còn thích nghe người khác nói nàng là quý nữ thế gia nhất, phi!
Nam Nhị Gia kéo nữ nhi Nam San đến một bên, đi tới trước mặt phu nhân mình, "Nghe nói lúc các nàng trở về, ở chính viện cửa đụng phải một ngoại nam?"
Đinh thị kinh ngạc nhìn trượng phu, "Tin tức của chàng thật mau, không sai, một vị công tử lớn lên rất tuấn, nhìn giáo dưỡng rất là không tồi, sao thế? Chàng biết người kia là ai?"
"Có thể lúc này tới cửa, còn có thể vào chính viện làm đại tẩu tiếp kiến, sợ chỉ có công tử Tưởng gia."
Tưởng gia? Đinh thị nhìn trượng phu, không sai, hẳn là chính là hẳn.
Nam San cũng nghe ra mùi vị, Tưởng gia? Còn không phải là nhà Tưởng đại học sĩ mới vừa phạm tội, bị cách chức, vậy Tưởng công tử chính là người đính hôn với đại đường tỷ.
Phu thê hai người nhìn nữ nhi, thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng

một mảnh mờ mịt, trao đổi ánh mắt, Tưởng gia công tử tới cửa, tất là vì việc hôn nhân, đại tẩu làm người khôn khéo lợi thế, hiện giờ Tưởng gia thất thế, việc hôn nhân này sợ là có biến.
Ai không biết mấy vị hoàng tử đều tới tuổi tuyển phi, thánh nhân sớm đã có ý chọn dâu trong quý nữ, đã ẩn ẩn có tin tức chảy ra, năm nay sợ là muốn tổng tuyển cử, đại tẩu sợ là đánh chủ ý thiên gia đấy.
Đương kim bệ hạ đã bốn mươi, trong cung cũng rất nhiều năm không tuyển tú, năm nay nếu như tổng tuyển cử, tất là vì tuyển phi cho các hoàng tử thành niên.
Dưới gối kim thượng có bốn người con trai, con trai út còn ở trong tã lót, mẹ đẻ là Loan Quý phi, bởi vì tuổi quá nhỏ, tạm thời không đề cập tới, ba vị hoàng tử còn lại đều thành niên, Đại hoàng tử tròn hai mươi, ôn hòa khiêm lễ, Hiền phi sinh ra, Hiền phi là cung nữ dẫn sự của kim thượng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm không giống bình thường, cho dù Hiền phi tuổi tác không nhỏ, nhưng vẫn thánh sủng không ngừng.
Đại hoàng tử năm trước đã đại hôn, cưới chính là cháu gái Nội Các Thủ Phụ Hàn đại nhân làm vợ, trong phủ còn trống hai vị trí trắc phi.
Tam hoàng tử mười tám do cung nhân sinh ra, mẹ đẻ mất sớm, đồn đãi trời sinh tính cổ quái, tính tình tàn bạo, khi mới xuất cung lập phủ, các cung nữ Hoàng Hậu phái đi bị hắn trong một đêm người giết, kẻ bán, làm cho Hoàng Hậu tức giận nằm trên giường ôm ngực đau, nhưng bệ hạ chỉ sai người lại đưa đến một đám thái giám, việc này không giải quyết được gì.
Tứ hoàng tử nhỏ hơn Tam hoàng tử ba tháng, con vợ cả, con trai ruột của Mạnh Hoàng Hậu, từ khi ra đời vẫn luôn là người có khả năng được chọn cho vị trí quân nhất, hơn nữa có chỗ dựa là ông ngoại Trấn Quốc Công và cô tổ mẫu Hộ Quốc phu nhân, tựa hồ với vị trí Thái tử dễ như trở bàn tay.
Hai vị hoàng tử quý phủ đều không có chính phi, bệ hạ cố ý tuyển phi cho nhi tử, gần một năm tới trong kinh gả cưới rõ ràng thiếu rất nhiều, phàm là cô nương thế gia có độ tuổi thích hợp đều nhìn chằm chằm mối này!
Đại hoàng tử chiếm trưởng, Tứ hoàng tử chiếm đích, đều là người được đề cử Thái tử, trong triều đình vì chuyện lập trữ nháo đến túi

bụi, Tưởng đại học sĩ tử gián* lập trưởng, mong lập Đại hoàng tử là Thái tử, chọc giận bệ hạ, bị tước mũ quan.
**Tử gián chỉ hành vi của đại thần vì ý của mình được tiếp thu mà không tiếc mạo phạm người lãnh đạo (Bình thường là Hoàng đế).*
Thường nói có văn tử gián, võ tử chiến, ý tứ chính là quan văn vì kiên trì chính nghĩa mà không tiếc sinh mệnh trình lên khuyên ngăn, võ tướng vì chiến tranh thắng lợi mà không tiếc sinh mệnh quyết chiến.
Thiên tử lôi đình chi thế xử trí Tưởng gia, trong kinh đã ẩn có hướng gió, mọi người lén suy đoán, sợ là Tứ hoàng tử mới là trữ quân được chọn trong lòng bệ hạ.

Chương 3: Lời đồn đại

Quả nhiên không quá hai ngày, trong phủ có lời giải thích mới về chuyện Tưởng gia, lý do thoái thác hôn sự của hầu phủ và Tưởng gia mơ hồ, bọn hạ nhân sôi nổi nghị luận, Tưởng công tử vào lúc này tới cửa, những người khác gia đều tránh còn không kịp, vì sao hầu phủ còn coi hắn là thượng khách, cũng chỉ là bởi vì hai nhà xác thật có quan hệ thông gia.
Chẳng qua lúc ấy Hầu gia đáp ứng hôn sự tiểu thư con vợ cả quý phủ cùng Tưởng gia Đại công tử, nhưng cụ thể là vị tiểu thư nào, lại chưa nói rõ.
Đinh thị nghe nói, châm biếm một tiếng, đại tẩu coi người khác là ngốc tử, khi đính hôn, trong phủ chỉ có mình Đại tiểu thư sinh ra, không phải nàng còn có thể là ai?
Nha đầu thần thần bí bí đem tin tức tràn ra, còn không phải là trong viện Ngụy thị sao?
Mấy đại gia tiểu thư này quen chơi chữ, không bao lâu, sợ là sẽ lộ ra người đính hôn với Tưởng gia, đương nhiên không phải là Đại tiểu thư Nam Cẩn, càng sẽ không phải là Tứ tiểu thư con vợ cả, chỉ có thể là nữ nhi San Nhi của mình.
Mấy ngày trước đây vội vàng thoáng nhìn, Đinh thị thấy công tử Tưởng gia xác thật tu nghi bất phàm, nếu thật xứng San Nhi nhà nàng, trong lòng âm thầm khẳng định, luận tài hoa khí độ thì cũng được, chẳng qua nàng nuốt không trôi cục tức này mà thôi.
Đang muốn trao đổi với trượng phu, lại thấy Nam Nhị Gia im lặng không lên tiếng mà nhìn chằm chằm nàng, trong mắt thon dài tinh quang bắn ra bốn phía, làm Đinh thị xem đến kinh ngạc không thôi, Nhị Gia nhà mình ngày thường tựa hồ không quá để ý đến cái gì, bất cứ lúc nào đều là bộ dáng choáng váng, lại cũng có lúc khôn khéo.
Nam Nhị Gia nhìn hai mắt si vọng của thê tử, nhếch miệng cười, mắt càng thêm híp thành một đường, tay bụ bẫm gõ đỉnh đầu nàng một chút, "Hôn sự Tưởng gia đừng nghĩ, mau nghĩ biện pháp đẩy trở về."

Đinh thị nhíu cặp mi anh khí, "Vì sao? Ta thấy Tưởng công tử lớn lên dáng vẻ bất phàm, xứng với San Nhi chúng ta, cũng chỉ là tạm thời gặp nạn, lấy tài trí của hắn, nhất định có ngày xoay người."
Nàng hơi khó hiểu mà nhìn trượng phu, chuyện nhà mình mình biết, Nhị Gia là người thường dân, tuy là nhị tử Hầu gia, lại là thứ xuất, chẳng có tài năng, vẫn luôn nhàn rỗi ăn không ngồi rồi, San Nhi của bọn họ, tuy nói mẹ không chê con xấu, nhưng thực sự quá béo chút, thật sự không thể trái lương tâm mà nói là một mỹ nhân, có thể tìm được cô gia như Tưởng công tử, dẫu hắn thành thứ dân, cũng là trèo cao.
"Tưởng gia vốn là nhà thanh quý, hiện nay lại là thứ dân, sợ là cuộc sống không quá tốt, San Nhi không thịt không vui, thật gả qua khẳng định sẽ chịu tội, người mẹ như nàng chỉ có thể nhìn nữ nhi chịu khổ."
Cũng phải, nàng nghĩ như thế nào không đến cái này? Đinh thị nhìn trượng phu cười tủm tỉm, càng thêm cảm thấy trượng phu tuy là nhìn mặc kệ mọi chuyện, nhưng đại sự chưa từng hồ đồ, nhìn mọi chuyện thông thấu hơn nàng.
Nam Nhị Gia thấy thê tử hiểu được, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, hiện giờ thánh ý không rõ, Tưởng gia đứng thành hàng quá sớm, nhảy quá vui, gió mạnh thổi, cỏ cứng gãy, nếu tương lai Đại hoàng tử được việc, vậy Tưởng gia xác thật sẽ có ngày lật mình, nhưng hiện nay xem ra, Tứ hoàng tử khả năng lớn hơn một chút.
Tưởng công tử có tốt, cũng không ở trong vòng suy xét của hắn, hắn vạn sẽ không lấy chung thân của San Nhi mà đánh cuộc.
Đinh thị được Nam Nhị Gia chỉ điểm thu thập một phen, mang theo bên người đại nha đầu Lưu Hương phong phong hỏa hỏa mà giết đến chính viện, Ngụy thị đang cùng Tam phu nhân Phù thị ngồi ở trong sảnh, thấy Đinh thị đằng đằng sát khí, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, Nhị phu nhân này chính là người bừa bãi, nháo lên tất cả mọi người đều không mặt mũi.
"Nhị đệ muội, muội vội như vậy, là vì chuyện gì?"
Đinh thị cũng không đợi Ngụy thị tiếp đón, đặt mông ngồi vào đối diện Phù thị, "Đại tẩu, đệ muội ta tính tình bộc trực, không hiểu những đạo lý lớn đó, cũng không hiểu đến quanh co lòng vòng, ta chỉ hỏi đại tẩu, vì sao trong phủ gần đây lời đồn nổi lên bốn phía,

thế nhưng nói người đính hôn với Tưởng gia không phải Đại cô nương, đệ muội liền không rõ, không phải Đại cô nương chẳng lẽ là Tứ cô nương?"
Phù thị thần sắc cứng đờ, "Nhị tẩu nói linh tinh cái gì vậy, Uyển Nhi nhà chúng ta chính là người nhỏ tuổi nhất trong các tỷ muội, không có đạo lý nghị thân trước các vị tỷ tỷ."
Đinh thị làm như thở phào nhẹ nhõm, tự rót cho mình một chén trà mà uống, "Ta đây liền an tâm rồi, lúc nghe qua làm ta sợ nhảy dựng, Tứ cô nương tuổi còn nhỏ, sao có thể sớm đính thân, sợ là mọi người truyền sai, người đính hôn với Tưởng gia chuẩn là Đại cô nương không sai."
Sắc mặt Ngụy thị khó coi lên, da mặt trắng nổi lên màu xanh lá, trong ánh mắt tất cả đều là không vui, môi màu đỏ thắm cử động một chút, cũng không biết đáp lời như thế nào, chỉ có thể uống một ngụm trà che giấu, trong lòng mắng Đinh thị máu chó đầy đầu.
Đinh thị thấy nàng không nói, buông cái chén trong tay, nghi hoặc mà hỏi ngược lại, "Đại tẩu, sao tẩu không nói lời nào? Chẳng lẽ là người đính hôn cũng không phải Đại cô nương? Nhưng kỳ lạ, trong phủ còn có đích nữ khác sao? Cũng không phải là San Nhi nhà chúng ta chứ."
Nói đến câu sau, Đinh thị ngữ khí lạnh lùng, Phù thị nhìn Ngụy thị một cái, cúi đầu, Ngụy thị chỉ cảm thấy sau gáy ẩn ẩn đau, lời này làm nàng như thế nào trả lời, Đinh thị này quả nhiên là người ngang ngược không được dạy dỗ, nào có người hỏi chuyện trắng ra không để lối thoát như thế.
Thật là đần độn đến cực điểm!
Nàng hít sâu một hơi, trên mặt hoà hoãn, "Cũng chỉ là bọn hạ nhân loạn khua môi múa mép, Nhị đệ muội lại có thể dám tới chất vấn ta, thực sự có chút không ổn."
Đinh thị cười, không để bụng nói, "Đại tẩu đọc đủ thứ thi thư, không cần so đo với người dốt đặc cán mai như ta, trong lòng ta còn nói thầm, sao có thể là San Nhi nhà ta chứ, ai không biết Nhị Gia nhà ta thứ xuất lại là người rảnh rỗi, nửa cái sai sự cũng không có, đính hôn là lúc Tưởng gia chính là Đại học sĩ, sao có thể mắt mù đến kết thân với Nhị Gia nhà chúng ta."
Ngụy thị đau đầu lên, cục tức nghẹn ở trong lòng ngực, không lên

cũng chẳng xuống, lại còn khó chịu hơn, "Cái miệng của đệ muội thật đúng là không có ai giữ cửa, như người ta, sợ là không dung được người lắm miệng như vậy."
"Ha ha, đại tẩu có điều không biết, Nhị Gia chúng ta lại vừa ý tính tình ta, còn nói đệ muội ta một ngày không mắng hắn, hắn một ngày không sảng khoái."
Cả nhà đồ đê tiện!
Ngụy thị mắng trong lòng, Phù thị lại là đỏ hốc mắt, Tam Gia đối nàng không nóng không lạnh, chỉ sủng ái Vạn di nương, mấy ngày liền đều ngủ lại bên kia, nàng hôm nay chính là tới tìm đại tẩu tố khổ, Tam Gia đã bốn tháng không bước vào phòng nàng, nghe Đinh thị nói, làm nàng sao mà chịu nổi.
Nhìn Đinh thị bởi vì thích ý mà sắc mặt có vẻ vạn phần hồng nhuận, tuy diện mạo bình thường, nhưng lại lộ ra vẻ thư thái, nàng tuy không thèm nhìn một nhà Nhị phòng, nhưng lại hâm mộ Đinh thị có phu quân yêu thương, cuộc sống bừa bãi sung sướng!
Cuối cùng là cảm thấy nữ nhân được nam nhân yêu thương sắc mặt chói mắt, chế nhạo nói, "Nhị tẩu, nói cẩn thận, nữ tử tối kỵ không giữ cái miệng, ngoại nhân nghe thấy được, còn nói Hầu phủ chúng ta vô giáo dưỡng."
"Tam đệ muội cũng là tiểu thư xuất thân đại gia, đoạn sẽ không truyền mấy lời hôm nay chị em dâu chúng ta nói ra đâu, bằng không người khác nghe xong, cố nhiên sẽ nói ta miệng lưỡi, lại cũng sẽ nói một câu, đệ muội đồng dạng nhiều lời, lại là cả việc tư trong phủ cũng nói ra ngoài, đệ muội, ngươi nói có phải lý lẽ này hay không."
Phù thị tức giận quay đầu không để ý tới nàng, Đinh thị lại cười, "Đại tẩu tất nhiên là sẽ không nói ra ngoài, ngươi không nói, ta không nói, nàng không nói, ai biết việc hôm nay?"
Ngụy thị làm như bị nàng chọc tức cười, một nữ đồ tể, không biết từ đâu học dăm ba câu, lại còn đẩy mình vào câu hỏi khó, "Được, lời nói vừa rồi, ta coi như chưa từng nghe qua, ngươi còn có chuyện gì?"
"Chuyện khác ngược lại cũng không có, ta cả ngày vây quanh Nhị Gia và hai tỷ đệ San Tỷ Nhi, chuyện bọn họ chính là chuyện lớn nhất, nếu đính thân với Tưởng gia không phải San Tỷ Nhi chúng ta, vậy chuyện gì cũng không có."

Phù thị quay đầu, cùng Ngụy thị liếc nhau, từng người cúi đầu uống trà, đều không đáp lời.
Đinh thị làm rõ việc này, thấy các nàng không đáp lời cũng không ngại, dù sao nếu một ngày kia Ngụy thị thật đổ hôn sự kia đến trên đầu San Tỷ Nhi, cũng đừng trách nàng không khách khí, nàng cũng mặc kệ cái gì ít miệng hay lắm miệng, chắc chắn vén việc này từ đáy cho tới đỉnh.
Thấy ý đồ đến đã làm rõ, Đinh thị cũng không ở lại thêm, khẽ cười một tiếng nói cáo từ, khí phách hăng hái mà bước bước đi ra phòng khách, Phù thị ở sau người "Phi" một tiếng, nhìn hai cái đùi đi mở rộng thế kia, quả thực thô lỗ bất kham, tổn hại phong tục.
Mới ra cửa viện, chạm mặt thế tử Nam Hoành Đào hạ triều hồi phủ, hắn lớn lên trắng nõn nho nhã, nhìn Đinh thị sải bước, không có nửa điểm kiều thái của nữ tử, còn hào phóng hơn nam tử đi, ấn đường hơi hơi nhăn lại, lại ngượng ngùng răn dạy, chỉ phải nặng nề mà "Khụ" một tiếng.
Đinh thị quan tâm hỏi, "Gặp qua đại ca, đại ca đây là mới vừa hạ triều? Như thế nào, cổ họng không thoải mái, sợ là nhiễm phong hàn đi?"
Ngươi mới nhiễm phong hàn?
Nam Hoành Đào không mừng mà nhìn nàng nghiêm mặt, nữ tử nào lớn lên như thế, còn không biết xấu hổ ra cửa gây hoạ, Nhị đệ thật là mắt mù, một xấu phụ như vậy mà cũng coi như bảo bối, muốn chết muốn sống mà cưới hồi phủ, chọc cha tức giận một năm cũng không thèm để ý hắn.
Cũng không biết Đinh thị này cho Nhị đệ uống thuốc mê hồn gì, nhiều năm như vậy, Nhị phòng nửa cái di nương cũng không có, đừng nói gì đến thông phòng, nghe đều không có nghe nói qua.
Hắn lắc đầu, Đinh thị không giống như là có thủ đoạn, liền diện mạo của Nhị đệ với Đinh thị thật đúng là tuyệt phối, một xấu một béo, ai cũng không chê ai.
Đinh thị thấy ánh mắt của thế tử đại bá, trong lòng khó hiểu, nhóm nhi tử những thế gia tâm sự cũng thật khó đoán, còn không phải là nói hắn cảm nhiễm phong hàn, còn mặt lạnh thành như vậy, thật làm người chịu không nổi, dong dong dài dài, có chuyện cũng không nói thẳng.

Vẫn là trượng phu mình tốt.
Nàng nghĩ, hơi khom người hành lễ, chân không ngừng đi đến viện mình.
Nam Hoành Đào thấy nàng hành lễ còn ra dáng ra hình, lắc đầu, cũng chỉ là con gái đồ tể, có thể biết được lễ đã rất không tồi, sao có thể kỳ vọng nàng có thể xem hiểu ánh mắt người khác.
Đinh thị chạy về viện mình, thấy trượng phu đang dạy nữ nhi học chữ, đối mắt với trượng phu, hai người đi đến nội thất, Nam San thấy cha mẹ hình như có lời muốn nói, vội tìm cớ về viện của mình.

Chương 4: Kinh tài tuyệt diễm

Dưới tàng cây hoè cổ thụ cao lớn, Nam San chẳng có hình tượng mà nằm dài trên bàn, cái miệng anh đào nhỏ hồng lẩm bẩm, thịt trên mặt run lên, nhìn nha đầu cũng tròn trịa như mình, bất mãn mà oán giận, ngày còn sớm, cũng mới vừa qua khỏi giờ Mùi, trong bụng nàng trống rỗng, thầm thì thành kêu to.
"Đói quá. Thiên Hỉ, bữa tối khi nào xong?"
Nha đầu bụ bẫm tên là Thiên Hỉ, lớn lên rất là phúc hậu, mặt tròn mắt tròn, mặt chất phác, nghe được tiểu thư nói, nàng lộ ra biểu tình đồng cảm sâu sắc, cũng theo bản năng mà vuốt bụng tròn xoè của mình.
Cách đó không xa một nha đầu không sai biệt tuổi lắm đi tới, quần áo giống Thiên Hỉ như đúc, lại thon thả hơn nhiều, nàng đặt đĩa trong tay lên bàn đá trước mặt nàng, bên trong đựng đầy mười mấy điểm tâm tinh xảo.
Nam San mắt đen sáng ngời, tay bụ bẫm cầm điểm tâm, lấy một cái bỏ vào trong miệng.
"Điểm tâm này mùi vị không tồi."
"Tam tiểu thư, ngài chậm một chút."
Nha đầu bên cạnh rót một ly trà, nhỏ giọng nhắc nhở.
"Ờ ờ!" Nam San tốc độ thực mau, không bao lâu sau, một đĩa điểm tâm cũng chỉ còn không, Thiên Hỉ dâng khăn, nàng vỗ vỗ tay, dùng khăn từng bước từng bước mà chà lau đầu ngón tay nhỏ mượt mà.
Nha đầu bưng điểm tâm tên Vạn Phúc, nàng thấy tiểu thư ăn xong, thứ lại đĩa, nhìn phấn y thiếu nữ bên ngoài thướt tha đi tới hành lễ, "Chào biểu tiểu thư."
Phấn y thiếu nữ tên Chung Khấu Châu, là nữ nhi cô nãi nãi Hầu phủ, nàng nhẹ nhàng ngồi đối diện Nam San, thần sắc rất là mất mát, "Tam biểu muội tự tại thật, còn có thể trốn ở chỗ này thanh nhàn."
Nam San rót một ly trà cho nàng, "Làm sao vậy? Biểu tỷ, ai lại làm tỷ tức giận? Không phải là cô mẫu lại nhắc mãi cái gì?"
Chung Khấu Châu thở dài, nhìn biểu muội đầy mặt quan tâm, thầm nghĩ đều là mẫu thân nhà mình, vốn dĩ hai mẹ con nàng sống nhờ ở

Hầu phủ, nên làm người khiêm tốn, nhưng trời sinh mẹ nàng mọi chuyện hiếu thắng, cái gì cũng phải đua đòi, thấy hôm nay Đại biểu tỷ đi tham gia hội thơ, không nhịn được ghen tị, oán trách mấy cữu cữu không để cô cháu nàng ở trong lòng.
Phụ thân vốn là một cô nhi, do thẩm mẫu trong tộc nuôi lớn, sau khoa cử nhập sĩ lẽ ra nên phụng dưỡng thẩm mẫu, nhưng mẫu thân cùng thẩm mẫu trong tộc bất hòa, phụ thân vừa mất đi, liền mang theo của hồi môn cùng nàng trở về nhà ngoại, bà ngoại ruột đã sớm qua đời, hiện tại Hầu phu nhân là người ngoại tổ cưới sau.
Trong phủ lại là Đại cữu mẫu quản gia, nghe nói thì ra mẫu thân lúc ở khuê trung cùng Đại cữu mẫu không hoà thuận, hiện tại sống nhờ tại đây, còn một mặt mà khoe khoang chơi trội, không thấy rõ thời thế.
Nam San thấy sắc mặt nàng buồn bực, rồi lại muốn nói lại thôi, đã biết là cô mẫu lại làm việc kỳ quặc, không biết hôm nay lại là vì chuyện gì?
"Đại biểu tỷ hôm nay đi tham gia hội thi, muội cũng biết?"
"Hoá ra là việc này, mấy cái thứ thi từ, bọn chúng nhận thức ta, ta không quen biết bọn chúng." Nam San nói cười rộ lên, "Ta không có bản lĩnh đó, cũng sẽ không đi chịu tội, sao thế? Cô mẫu bởi vì việc này lại không thoải mái?"
"Cũng không phải," Chung Khấu Châu lại than thở, "Oán trách Đại cữu cữu không thay ta lót đường, lại trách ta không nghiên cứu thật tốt, chẳng có tài nghệ gì."
Triều đại dân phong cởi mở, địa vị nữ tử khá cao, nữ tử có tài hoa càng được mọi người tôn sùng, tập văn đoạn chữ, ngâm thơ làm thơ đều là một bài học tất yếu cha quý nữ thế gia.
Trong phủ có phu tử ngồi công đường xử án, dạy đều là chút biết chữ học văn, cầm kỳ thi họa tầm thường, các cô nương Hầu phủ đều theo phu tử đi học, Thế tử phu nhân lén mời một nữ tiên sinh, nuôi trong viện mình, đặc biệt dạy dỗ nữ nhi thân sinh của nàng - Đại tiểu thư Nam Cẩn thi từ tài nghệ.
Thế tử phu nhân sinh ra Đại tiểu thư Nam Cẩn, ba tuổi có thể viết, năm tuổi có thể làm thơ, bảy tuổi lấy một bài vịnh liễu danh chấn đế kinh! Được xưng là tài nữ đệ nhất đế kinh!
Vịnh liễu: ngâm thơ về cây liễu

Nghĩ vậy, trên mặt trắng mũm của Nam San hiện ra một tia trào phúng không dễ phát hiện, vịnh liễu?!
Thấy Chung Khấu Châu chán nản cúi đầu, nàng ngây thơ cười, "Cô mẫu muốn nữ nhi biến thành phượng, cũng là hao tổn tâm huyết."
Dù sao thì mất trượng phu, tuổi già đều ký thác trên người nữ nhi duy nhất, tất nhiên là hy vọng nàng có thể xuất sắc, tương lai gả vào nhà cao cửa rộng, làm mẫu thân tuổi già cũng có chỗ dựa.
Thấy biểu muội luôn luôn không rành thế sự đều một lời nói toạc ra huyền cơ trong đó, Chung Khấu Châu lại thở dài thật mạnh, bưng cái chén nhấp một ngụm.
Xa xa thấy một đại nha đầu dáng người xinh đẹp đoan trang đi tới, dáng vẻ phong lưu, nếu không phải người mặc y phục nha hoàn, không hiểu rõ còn tưởng rằng là tiểu thư nhà giàu nào, nha đầu kia thấy hai người, chỉ gật đầu chào hỏi, thái độ rất là kiêu căng.
Nam San cười cộc lốc hỏi, "Ty Thao tỷ tỷ, chính là Đại tỷ tỷ lại có gì phân phó sao?"
Trong tay Ty Thao cầm một tấm giấy cuốn, ngón tay mảnh khảnh của nàng mở cuộn giấy ra, thành kính mà mở ra trang giấy trước mặt Nam San cùng Chung Khấu Châu, "Đây là thơ Đại tiểu thư làm ở trên hội thơ, Hộ quốc phu nhân rất tán thưởng, thơ này được nhất trí bình chọn là đứng đầu!"
Nói xong, thấy Nam San há hốc miệng, nàng vừa lòng mà nói tiếp, "Đại tiểu thư còn chưa hồi phủ, đang cùng Hộ quốc phu nhân tham thảo thơ từ, đặc biệt sai nô tỳ đi trước một bước, truyền tuyệt cú này về trong phủ, để các vị tiểu thư nghiên đọc."
Đôi tay Chung Khấu Châu nhận giấy Tuyên Thành, Ty Thao lại nói, "Nếu biểu tiểu thư cũng ở, vậy nô tỳ không cần đi thêm một chuyến, cuốn chép lại này đặt ở đây, hai vị tiểu thư chậm rãi đánh giá, nô tỳ còn phải đi chỗ Tứ tiểu thư, đi trước cáo từ."
Nam San thò qua đầu đi, thấy trên giấy Tuyên Thành viết nắn nót một bài thơ:
Bất kiến tư mỹ cửu, dương cuồng chân ngã ai!
Thế nhân giai dục sát, ngô ý độc liên tài.
Mẫn tiệp thi thiên thủ, phiêu linh tửu nhất bôi.
Tĩnh sơn độc thư xứ, đầu bạch hảo quy lai.
(Nguyên văn bài Không gặp - Đỗ phủ:

Bất kiến Lý sinh cửu
Dương cuồng chân khả ai
Thế nhân giai dục sát
Ngộ ý độc liên tài
Mẫn tiệp thi thiên thủ
Phiêu linh tửu nhất bôi
Khuông sơn độc thư xứ
Đầu bạch hảo qui lai
Dịch thơ:
Lâu rồi không gặp Lý sinh
Giả điên vờ dại, cho mình xót ai
Giết đi là ý người đời
Ngậm ngùi riêng chỉ mình tôi mến tài
Lẹ mau thơ viết ngàn bài
Bây giờ một chén nổi trôi bụi trần
Nơi xưa đọc sách Khuông Sơn
Mái đầu bạc trắng, cố nhân hãy về!)
"Thơ hay!" Chung Khấu Châu nhỏ giọng mà ngâm đọc, "Tam biểu muội, Đại biểu tỷ xác thật cực có tài năng, thơ này không hổ chọn đứng đầu."
Nam San ngẩn ngơ mà đáp, "Ừm, thơ này cực diệu."
Thơ của thi thánh Đỗ Phủ, đâu chỉ là diệu, căn bản là là thiên cổ giai cú!
"Danh hiệu tài nữ đệ nhất đế kinh của Đại biểu tỷ danh bất hư truyền," Chung Khấu Châu làm như nghĩ đến cái gì, lại thở dài, cuốn bài thơ lại, đặt trên tay Nam San, "Ta đã ghi nhớ, trở về mô tả một phần, lại tinh tế nghiên đọc, bản này sẽ để lại cho muội đi."
"Cám ơn biểu tỷ," Nam San cười hì hì tiếp nhận, quý phủ có quy định bất thành văn, thơ của Đại tiểu thư Nam Cẩn mỗi lần đều phải đưa đến tiểu thư các phòng, sau khi mọi người phẩm đọc, lại tề tụ Bồng Lai các của Đại tiểu thư, đầu tiên là ngâm nga, tiếp theo chính là nói ra cảm tưởng.
Đây là quy củ Thế tử phu nhân định ra, lấy danh nghĩa tốt đẹp rằng Nam Cẩn thân là một thế hệ tài nữ, thơ từ của nàng tỷ muội mọi người nhất định phải nhớ cho kỹ, chính là có người hỏi, cũng có thể biết ý này, hiểu nội hàm này.

Nam San nhìn theo Chung Khấu Châu rời đi, rũ mi mắt, nhìn giấy Tuyên Thành trong tay, châm biếm một tiếng.
Quả nhiên, buổi tối, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư hồi phủ, Nam San được thông báo tới Bồng Lai các, chờ lúc nàng đến đó, Chung Khấu Châu đã tới rồi, một vị thiếu nữ mặc sa y mỏng ngồi chính giữa.
Thiếu nữ lạnh như băng sương nhìn bích hoạ trên tường, mặt thon môi đỏ, mày liễu thon dài, mắt thanh lãnh, trên tóc đen gài một cây trâm bạch ngọc, giống như bông hoa cao lãnh trên núi tuyết.
Đại nha đầu Bích Ngọc phía sau nàng không vui mà nhìn Nam San một cái, tất cả các tiểu thư đều tới rồi, Tam tiểu thư tới nhất muộn, nhưng nhìn bộ dáng bụ bẫm của Tam tiểu thư, tựa hồ còn thở phì phò, nghĩ lại tưởng tượng Nhị phòng ở xa xôi nhất, cũng không nói cái gì.
"Bắt đầu đi."
Thanh âm lãnh đạm của Nam Cẩn vang lên, Nhị tiểu thư Nam Anh ngồi ở ngay dưới vội vàng đứng lên, đôi tay nắm góc áo, đọc thơ không kém lưu loát từng chữ, sau khi đọc xong, cúi đầu xuống.
"Không tồi, thấy dụng tâm, ngồi xuống đi."
Nam Anh là thứ xuất Đại phòng, ngày thường không dám nói một câu dư thừa, nhìn bộ dáng vâng vâng dạ dạ, chỗ ống tay áo có chút ngắn, nàng nghe thấy đích tỷ nói, thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới dám ngồi xuống.
Kế tiếp đó là Nam San, nàng khuôn mặt tròn đứng lên, giọng điệu đều đều mà đọc thơ xong, Nam Cẩn ghế trên mày hơi hơi nhăn lại, nhìn thần sắc mờ mịt của nàng, trong lòng biết lấy đức hạnh Tam muội muội, có thể thuộc được đã không tồi, giơ tay ý bảo nàng ngồi xuống.
Ngay sau đó là đích Tứ tiểu thư Tam phòng Nam Uyển, Tam phòng cũng là con vợ cả, Nam Uyển tự nhiên phải hào phóng rất nhiều, nàng lớn lên rất là xinh đẹp, dịu dàng.
Trên chiếc váy vàng tám khổ thêu nhánh hoa trắng nhạt, eo nhỏ thắt dây lưng trắng nõn, càng có vẻ đầy một nắm tay.
Nàng tròn giọng đọc thơ, trầm bổng du dương, đầy nhịp điệu, mang theo đầy đủ tình cảm, mặc cho ai nghe xong đều sẽ khen cô nương này không chỉ có giọng nói hay, còn là kiều nhân như nước.
Đến lượt Chung Khấu Châu, tất nhiên là nhẹ nhàng qua cửa, kế tiếp

đó là giám định và thưởng thức.
"Đại tỷ tỷ, thơ này thật sự là người trước, kẻ sau không ai bằng, càng đọc càng làm người ta cảm giác thâm sâu, tri kỷ khó cầu, Tứ muội có một câu hỏi, nhớ rõ năm trước trong một bài khác của Đại tỷ tỷ, từng nhắc tới một vị mỹ nương, không biết cùng vị tử mỹ trong thơ này có phải một người?"
Nói, Nam Uyển rút một tờ giấy khác ra, thơ bên trên là:
Mỹ nương hữu giai cú, vãng vãng tự âm khanh.
Dư diệc đông mông khách, liên quân như tri kỷ.
Túy ngọa bách hoa tùng, huề thủ nhật đồng hành.
Canh tưởng u kỳ xử, hoàn tầm tĩnh sơn cốc
"Đúng vậy, xem ra Tứ muội muội biết rõ tinh túy trong thơ từ, hai bài thơ xác thật cùng chỉ một người không sai, đúng là một vị nữ tử họ Đỗ."
Trên khuôn mặt lãnh diễm của Nam Cẩn hiện ra khao khát, "Thơ này là ta cảm xúc ngẫu nhiên mà làm ra, ước chừng là một vị công tử họ Lý tưởng niệm thê tử vừa là thầy vừa là bạn, ta nghe thấy, thương nỗi si tình, viết xuống bài thơ này! Năm trước gặp mặt, chính là lúc Lý sinh cùng Đỗ thị tình đầu ý hợp, nhất thời cảm nhớ, vì vậy có bài trước."
"Thì ra là thế!" Hốc mắt Nam Uyển có chút ướt át, "Đại tỷ tỷ nhạy cảm mà có tài, tốt bụng giàu tình thương, có thể từ điều nhỏ nhặt nói ra chân tình nhân gian, thật là làm muội muội lòng sinh kính ngưỡng."
Mặt Nam San càng thêm đờ đẫn, nhìn ngu luôn, nhìn Nam Uyển dùng khăn lau nước mắt, cúi đầu, nếu Đỗ Phủ cũng có thể xuyên qua, tất sẽ ngay lập tức cho ngươi một cái tát.
Ngươi sao chép thì sao chép, sửa thơ thì thôi đi, vốn là thơ Đỗ Phủ người ta viết cho Lý Bạch, ngươi đổi thành Lý Bạch viết cho Đỗ Phủ cũng được thôi, nhưng lại nói một đại nam nhân người ta thành nữ tử nũng nịu, nam nhân nào có thể nhẫn?
Mỹ nương?
Chữ 'tử mỹ' của Đỗ Phủ**,** ngươi gọi người ta mỹ nương!
Hắn có thể nửa đêm sờ lên cửa Bồng Lai các hay không!
Thiếu nữ ghế trên nhìn xuống các nàng, thần sắc càng thêm ngạo nghễ, "Nói chung thi từ của mọi người, không khỏi liên kết giữa xưa

và nay, biết thời sự, hiểu thiên hạ mới có thể làm ra một kiệt tác truyền đời, mong rằng các vị muội muội dùng lịch sử làm gương, con người ngày trước làm mẫu, đọc sách nhiều hơn, không vì thành danh, cũng vì tri lý!"
"Dạ, ghi nhớ Đại tỷ tỷ dạy bảo."

Chương 5: Lạnh lẽo

Sau khi rời Bồng Lai các, Nam San mới ra nửa cửa viện thì quay đầu, thấy phía cuối ba chữ viền vàng đế bạc phía trên phát ra ánh sáng lạnh, Bồng Lai Bồng Lai, ở nơi nàng sống trước kia, trên Bồng Lai Đảo trong truyền thuyết có tiên nhân, tiên nhân ở trong lầu các, Nam Cẩn đây là ví mình như tiên tử.
"Tên viện của Đại biểu tỷ thật hay, lúc mới gặp ta mọi cách cân nhắc khó hiểu ý này, sau nghe Đại biểu tỷ nói ra, hoá ra Bồng Lai là một tòa tiên sơn, Đại biểu tỷ học thức uyên bác, khiến ta chờ theo không kịp."
Chung Khấu Châu cảm thán một câu, đứng ở phía sau Nam San, Nam San quay đầu lại cười với nàng rồi kéo tay nàng, cùng trở về, chỗ hai người ở gần, đều ở phía Tây phủ, đầu hạ gió vẫn có chút lạnh, hai biểu tỷ muội sát gần nhau, Vạn Phúc đi trước đốt đèn lồng. Chậm rãi càng đi càng xa, đèn lồng bị gió thổi đong đưa trái phải, gió lạnh xuyên thấu qua y phục mỏng manh, mang theo hơi ẩm, vừa lạnh vừa giá, hai người càng thêm dựa gần.
"Tam biểu muội, trên người của muội thật ấm áp."
"Ha ha," Nam San cười rộ lên, "Trên người ta nhiều thịt, đương nhiên rắn chắc, tự nhiên ấm áp, hiện tại biết chỗ tốt của người béo rồi chứ?"
"Ừ!" Chung Khấu Châu cũng cười rộ lên, nắm tay nàng chặt hơn, "Nhưng ấm áp thì ấm áp, người đương thời lấy gầy là mỹ, Tam biểu muội vẫn phải thêm khắc chế chút ẩm thực."
Nam San cười, nàng vốn tham ăn, kiếp trước cũng là như thế, nhưng lại không mập, kiếp này nàng còn có một phụ thân càng tham ăn, lòng tràn đầy dung túng nàng, đó là muốn khắc chế cũng không khắc chế được, nhìn dáng người phụ thân, sợ là mập di truyền, bộ dáng này khó gầy xuống.
Chung Khấu Châu thả chậm bước chân, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng, "Tam biểu muội, muội có từng nghe nói chuyện Tưởng gia?"
Thấy dáng vẻ không rõ của Tam biểu muội, Chung Khấu Châu hạ thấp giọng hơn nữa, "Tưởng gia tàn bại, mấy ngày trước đây không

phải còn đồn đãi nói trong phủ chỉ hứa gả đích nữ cho Tưởng gia, vẫn chưa chỉ tên nói họ, Đại cữu mẫu rõ ràng muốn từ chối hôn sự, lại sợ hỏng thanh danh Đại tỷ tỷ, đang nghĩ cách làm việc này vẹn toàn."
"Vẹn toàn?"
"Ừ, ta nghe nói lúc trước khi đính thân, xác thật chỉ nói đích nữ, khi đó Hầu phủ chỉ có Đại biểu tỷ sinh ra, mọi người cũng đều nghĩ là Đại biểu tỷ, nhưng hiện tại đích nữ trong phủ không chỉ có một vị."
Nam San đờ đẫn nhìn nàng ấy, Ngụy thị đây là muốn nữ nhi mình bấu víu chức cao khác, Tưởng gia thì tìm người tống cổ, còn không phải là chuyện treo đầu dê bán thịt chó.
Chung Khấu Châu thấy nàng đờ đẫn, tựa như còn chưa hiểu, thở dài, "Nhị cữu cữu tuy là thứ xuất, nhưng Tam biểu muội cũng coi như đích nữ."
Nàng tính là đích nữ gì, luận thân phận sợ là còn kém hơn thứ nữ thế gia tương đương?
Sau khi chia tay ở lối rẽ, Nam San mang theo nha đầu trở về, trong đầu nghĩ lời biểu tỷ, lại nghĩ nam tử ngày ấy gặp qua, một mảnh lộn xộn, cách đó không xa, một bóng đen lén lút hoạt động, thân thể bóng đen khổng lồ, đi rất chậm.
Lòng nàng ấm áp.
"Cha!"
"San Nhi!"
Đúng là tiếng phụ thân nàng.
"Cha, cha ra đây làm gì?" Nam San trong lòng hưởng thụ, ngoài miệng lại nhỏ giọng oán giận, chạy lên kéo cánh tay mập của cha nàng.
Nam Nhị Gia thấy bộ dáng nữ nhi tri kỷ, mừng đến thấy răng không thấy mắt, "Nghe nha đầu nói buổi tối con không ăn không nhiều lắm, vi phụ lo lắng con bị đói, đi, còn để lại canh cho con."
Nam San lắc cánh tay hắn, mặt mũi trang đầy ngây thơ, "Vẫn là cha tốt nhất."
"Ha ha," Nam Nhị Gia cười sang sảng, "Khuê nữ ngốc, cha không tốt thì ai tốt?"
Giữ lại đèn nhà bếp, Nam San há miệng uống canh gà, Nam Hồng Tuấn vẻ mặt từ ái nhìn nữ nhi, mắt híp lại, chờ nữ nhi uống xong

mới tống nàng về phòng.
Hôm sau hai mẹ con xuống dưới bếp, Nam San liếc mắt một cái thấy mẻ ngó sen mới trên bàn, tựa như sáng sớm mới vừa hái, mọng nước, trông đã biết ăn nhất định giòn tươi vô cùng.
Trong lòng biết hẳn là buổi sáng Đại cữu cữu bảo người đưa tới, nghe nói bọn họ gần đây dầu mỡ không ngon, Đinh đại cữu lại đưa tới nửa miếng thịt, nàng vui mừng, cũng không phân phó hạ nhân, tự mình tìm giỏ tre, đựng một nửa ngó sen, mặt trên đắp khăn vải.
Đinh thị thấy động tác của nữ nhi, vui mừng khen ngợi, "Vẫn là San Nhi thận trọng, mấy rau dưa tươi mới này tổ mẫu con nhất định yêu thích!"
Nam San cười ngây thơ, treo giỏ tre trên cánh tay, "Nương, con đi đưa cho tổ mẫu nhé?"
Đinh thị xoa mặt mũm mĩm của nữ nhi, trong mắt đầy vui mừng, "Đi đi, nhớ về ăn trưa, có thịt yến con thích nhất đấy, mẫu thân tự xuống bếp làm cho con."
"Vâng ạ!"
Nam San chạy xa, vừa chạy vừa vẫy tay với mẫu thân, nàng một thân váy áo xanh nhạt, lộ ra gương mặt tròn trắng noãn càng thêm trắng hồng, thân thể mập mạp đi đường ngược lại rất linh hoạt, đón ánh mặt trời buổi sớm, mặt mũi tràn đầy tinh thần phấn chấn.
Một đường đi đến Thanh Huy viện, tổ mẫu trong viện nàng là phu nhân Đức Dũng hầu cưới sau này - Lư thị, khi Hầu phu nhân trước qua đời, ba nam một nữ của Hầu phủ đã trưởng thành, sau khi Lư thị vào cửa không biết nguyên do vì sao, không lâu liền ẩn cư Phật đường, dưới gối không một nam nửa nữ.
Trên đường vừa lúc đụng mặt Tứ tiểu thư Nam Uyển, một thân váy áo hồng nhạt, xinh đẹp động lòng người, cũng xách giỏ thu thập cánh hoa, Nam San cười hì hì chào hỏi, "Tứ muội muội, ngươi hái hoa hả?"
Nam Uyển mềm mại ngắt một đóa hoa nhài, mí mắt chưa nâng, "Hoa mang theo sương sớm, làm trà hoa thích hợp nhất."
"Tứ muội muội thật có nhã hứng."
Đối phương tựa như chướng mắt bộ dáng Nam San, lạnh mặt cùng nha đầu đi đến một đầu khác hoa viên, Nam San nâng mi cười cười, không để bụng, xốc giỏ tre lên, đi đến Thanh Huy viện.

"Hừ, đồ ngốc chỉ biết ăn, lấy lòng người khác cũng không nhìn xem thân phận!" Nam Uyển nhếch miệng, nhìn hướng nàng chạy tới, cả phủ ai để Thanh Huy đường kia vào mắt, cũng chỉ có nữ nhân ngốc Nam San, nóng lòng tiến lên lấy lòng.
Lời nói ẩn ẩn theo gió truyền tới trong tai Nam San, nàng khép mi cười, lấy lòng? Thật đúng là không phải, Lư thị vô tử lại vô nữ, ở trong Hầu phủ như tồn tại vô hình, không được sủng lại không có quyền, xuất thân nhà mẹ đẻ cũng không cao, cũng chỉ là muội muội tri phủ Cẩm Châu, người như vậy lấy lòng có tác dụng gì?
Có điều trong lòng nàng thương hại, thấy Lư thị một mình thật đáng thương, thường xuyên đi tiếp đón, năm rộng tháng dài, hai người ngược lại giao tình thâm hậu, ngoại nhân nhìn là tình tổ tôn, nhưng chính nàng thấy, tuổi tác Lư thị và nàng kiếp trước không kém bao nhiêu, nói là khuê hữu cũng đúng.
Trong lúc suy tư, Thanh Huy viện đã đến, Thanh ma ma thấy nàng thì cười rộ lên, "Tam tiểu thư, mau tiến vào."
Một mặt hô lớn vào bên trong, "Lão phu nhân, Tam tiểu thư tới."
Nam San đưa giỏ tre cho Thanh ma ma, đối phương mở khăn vải, kinh hỉ nói, "Ngó sen tươi thế này? Đây chính là đồ hiếm lạ, cũng chính là Tam tiểu thư có tâm, có đồ ăn ngon đều nhớ tới lão phu nhân."
Một phụ nhân áo xám bước ra từ bức rèm trong phòng, ước chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt bình tĩnh, tư sắc trung bình, tóc sơ hết lên, cắm một cái trâm gỗ đào, không có vật khác, nhìn thấy nàng, trong mắt tối tăm ngày xưa xẹt qua nhàn nhạt vui sướng.
"San Nhi tới, mau tới chỗ tổ mẫu."
"Tổ mẫu, đã nhiều ngày ngài ho khan đỡ chút nào chưa?"
Nam San ngoan ngoãn ngồi dưới tay nàng, đôi tay trắng nõn không tự giác bóp chân giúp nàng, ngước mặt lên đối mặt với nàng, bởi vì nhiều năm quỳ bái lễ Phật, chứng bệnh thấp khớp của Lư thị rất nghiêm trọng.
Lư thị tràn đầy từ ái nhìn nàng, vuốt tóc nàng, "Đã đỡ rồi, cũng nhờ San Nhi của chúng ta còn nhớ bệnh của lão bà tử này."
"Vậy tổ mẫu phải mau khỏi, để San Nhi đỡ nhọc lòng."
Giọng nói non nớt giòn tan khiến lòng người nghe mềm mại, ấm áp trong mắt Lư thị càng tăng lên, nhẹ giọng đáp, "Được, theo San Tỷ

Nhi chúng ta."
Nam San đưa kinh thư trên bàn cho Lư thị, dựa vào bên cạnh nàng, nghe Lư thị bình tĩnh tụng kinh thư, thanh âm như trấn an nhân tâm chậm rãi vang bên tai, phảng phất thời gian dừng lại vào giờ phút này, nàng chậm rãi ngủ mất.
Thanh ma ma và Lư thị nhìn nhau cười, nhẹ nhàng đắp một cái áo choàng lên người nàng, Nam San vô ý thức rụt cổ, miệng nhỏ mềm mại mấp mái, ngủ sâu hơn.
"Tam tiểu thư là người tốt, lương thiện hồn nhiên, chỉ tiếc xuất thân không tốt, nghe nói vị kia chủ viện muốn đánh chủ ý tới trên đầu Nhị phòng? Hôn sự của Tưởng gia sợ là có biến."
Lư thị hừ lạnh một tiếng, "Hừ, Ngụy thị quả nhiên chẳng được cái tích sự gì, cũng chỉ là cô nương nô tài sinh ra, bá tước dính phong quang Hộ Quốc phu nhân, còn coi mình là quý nữ thế gia chân chính, tướng ăn khó coi không nói, hoàn toàn không biết che lấp."
Nói rồi nhìn Nam San ngủ ngon lành, ánh mắt mềm nhũn, "Năm đó lúc đính thân với Tưởng gia, ta đã ở đây, Ngụy thị muốn thay mận đổi đào, tất qua cửa của ta đã, cũng phải xem lão bà tử ta có đồng ý hay không!"
"Tiểu thư, người đừng cả ngày lão bà tử, lão bà tử, người cũng chỉ mới ba mươi sáu tuổi, nơi nào là lão bà tử?"
Ánh mắt Lư thị âm u dần, chiều hôm trong mắt càng tăng lên, thở dài, "Thanh nương, không phải diện mạo, là tâm lão, tâm ta đã từ từ già đi."
Hốc mắt Thanh ma ma đỏ lên, "Tiểu thư, ngẫm lại San Tỷ Nhi, San Tỷ Nhi hiếu thuận như thế, vì nàng, người cũng không thể ý chí tinh thần sa sút được."
Lư thị nhìn cô nương mập đang mơ đẹp, đôi tay vỗ về mái tóc đen của nàng, cúi đầu không nói.

Chương 6: Bò giường

Ngủ ước chừng nửa canh giờ, Nam San mở mắt ra, duỗi thắt lưng mỏi, thấy tổ mẫu vẫn ngồi trên vị trí cũ, trước mắt từ ái nhìn nàng, nàng dùng tay áo lau nước miếng khóe miệng, xoa cánh tay tê dại.
"Tổ mẫu, ta lại ngủ rồi?"
"Không sao, tiểu cô nương, ngủ nhiều chút tốt cho thân thể."
Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã lên cao, nghĩ mẫu thân nói thịt yến**,** nàng a lên, "Tổ mẫu, hôm nay San Nhi không dùng cơm với người, mẫu thân ta tự xuống bếp đấy."
Lư thị cười, "Ừ, tay nghề nương ngươi tất nhiên là tốt, chỗ tổ mẫu toàn thức ăn chay, xác thật không hợp khẩu vị của ngươi."
Nam San ngượng ngùng cười gượng, làm bộ nghe không hiểu trêu chọc trong lời Lư thị, lấy cái giỏ không, bước chân nhỏ, đi về viện nhà mình.
Lúc đi ngang qua hoa viên, trong bụi hoa hình như có thứ gì đang đong đưa, nàng hạ mắt xem thường, đẩy nhanh bước chân, trong bụi hoa hiện ra một thiếu niên, giọng nói không hợp độ tuổi, thanh âm như đập đá làm người nghe không thoải mái.
"Tam Bàn Nhi, đi đâu đấy?"
(*Bàn: béo*)
Thiếu niên ước mười ba tuổi, mặt nộn thân dài, xem tướng mạo xác thật là tiểu công tử tuấn tú, nhưng tính tình này?
Nam San vốn không muốn so đo nghe thấy mấy chữ Tam Bàn Nhi lập tức nổi giận, hung tợn nhìn chằm chằm thiếu niên, "Đường Ca Nhi, ta là tam tỷ ngươi, dù ngươi không muốn gọi ta là tỷ, cũng không thể gọi ta Tam Bàn Nhi, chẳng lẽ tiên sinh ở học đường không dạy ngươi trên kính già, dưới yêu trẻ?"
Nam Đường là đích thứ tử Đại phòng, ngày thường không để Nhị phòng bọn họ vào mắt, ngày xưa Nam San có thể trốn thì trốn, còn không phải là thằng nhóc choai choai, nàng thật đúng là không muốn so đo với hắn.
Nhưng nàng không thể nhịn nhất chính là Nam Đường gọi nàng Tam Bàn Nhi, từ trong miệng của hắn gọi ra, luôn mang theo ác ý khiến

người ta cực kỳ khó chịu.
"Hừ, Tam Bàn Nhi, ngươi biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ, cái đầu gỗ của ngươi sợ là còn không nhận được đầy đủ chữ trên Tam Tự Kinh đúng không?"
Nam San hít sâu một hơi, châm biếm một tiếng, "Không nhận được đầy đủ thì thế nào, dù không nhận biết đầy đủ chữ bên trên, ta cũng biết nhìn thấy người lớn tuổi phải dùng kính xưng, đâu giống ngươi, sách đều đọc đến trong bụng chó rồi."
Thiếu niên tức giận kêu ken két, "Bụng chó gì, tiểu thư khuê các nói lời thô tục, quả nhiên là thứ xuất không được cái tích sự gì..."
"Đường Ca Nhi!"
Nơi xa truyền đến một tiếng quát chói tai, một thiếu niên bạch y cao gầy đi tới, đúng là đích trưởng tử của Ngụy thị Nam Cảnh, diện mạo hắn giống mẹ, có bảy phần tương tự Ngụy thị.
Nam Đường thấy ca ca ruột tới, như chuột thấy mèo "oạch" lập tức chạy xa.
Tốc độ cực nhanh, nàng nhìn nghẹn họng trân trối, chậm rãi quay đầu, hành lễ với Nam Cảnh, "Chào đại ca ca."
"Ừ," Nam Cảnh nhìn nàng, tựa bất đắc dĩ cúi đầu, "Tính tình Đường Ca Nhi hơi kém, tam muội muội đừng so đo với nó."
Tính tình Nam Cảnh và Nam Đường hoàn toàn tương phản, tuy rằng chỉ lớn hơn nàng một tuổi, nhưng tính tình ổn trọng, làm người lão thành, nghe nói ở Quốc Tử Giám rất được nhóm tiên sinh coi trọng, đối với nàng cũng không có chán ghét rõ ràng, lúc nào cũng lấy lễ đối xử.
Nam San lộ ra nụ cười ngọt khờ dại, "Đại ca ca nói quá lời, đường đệ cũng chỉ thích nói giỡn mà thôi, ta tất nhiên sẽ không để trong lòng."
"Vậy là tốt rồi."
Ánh mắt hắn hơi liếc nhìn nàng một cái, lướt qua đi về một hướng khác.

_ _ _ _ _ _ _ _
Cửa thư phòng chỗ rẽ Tây viện nửa khép, sơn đỏ bên trên đã rơi đông một miếng tây một miếng, lộ ra màu đầu gỗ nguyên bản, một mảnh loang lổ.
Bên ngoài một nữ tử giả dạng nha hoàn lén lút đi tới, gương mặt

tinh tế eo thon, một thân váy xanh nhạt chiết eo dài đến mắt cá, trên mặt chát son phấn thật dày, môi mỏng tô son đỏ, trong mắt phiếm màu hồng phấn mang theo một tia đắc ý.
Nàng lắc lư eo thon, chậm rãi tới gần thư phòng, thấy trái phải không người, lách người đi vào.
Nam San đang đi vào trong viện xa xa nhìn thấy một màn này, thầm nghĩ vừa rồi nha đầu kia lẻn vào thư phòng phụ thân không phải Liễu Nhứ trong viện đại bá nương sao?
Nha đầu kia đi vào không lâu, liền nghe thấy bên trong tiếng "loảng xoảng" vang lên, khóe miệng Nam San lộ ra nụ cười giảo hoạt, ném giỏ tre trong tay xuống, như nghé con xông vào, thấy Liễu Nhứ đang ngã ngồi trên mặt đất, trong đôi mắt đẹp ngập nước, lã chã chực khóc nhìn nam tử bên trên.
Thân thể mập mạp như gấu của Nam nhị gia xê dịch, gương mặt tràn đầy thịt mỡ run lên, thần sắc đen như đáy nồi, quát lên, "Ngươi thật đúng là thật can đảm, cũng không biết là người nào cho ngươi cái gì tốt, kêu ngươi chạy đến Tây Khóa viện ta đi tìm cái chết? Với dáng vẻ yếu ớt của ngươi, Nhị gia ta đặt mông ngồi xuống, ngươi phải đi đời nhà ma."
Nói xong thấy nữ nhi chạy vào, lập tức thay đổi gương mặt hiền như phật Di Lặc, "Sao San Nhi lại tới? Mau đi ra ngoài, đừng xem mấy thứ đồ chơi dơ bẩn, miễn bẩn cả con mắt."
Nam San giả bộ vô tội, làm như không rõ lời phụ thân, Nam Nhị gia nhìn mà bật cười, hai cha con làm mặt quỷ, gạt qua nữ nhân trên mặt đất.
"Đồ vật gì dơ bẩn? Lại dám chạy đến trong viện lão nương giương oai?"
Bên ngoài truyền đến tiếng của Đinh thị, sắc mặt nha đầu mới vừa còn bày tư thế thẹn thùng ngồi dưới đất thay đổi mấy lần, Nhị phu nhân không phải đang dưới bên tự mình nấu cơm sao? Sao chạy tới đây nhanh như vậy?
Nghĩ bộ dáng Nhị phu nhân, lại thẳng người, luận diện mạo, nàng ta chính là mỹ nhân, một phụ nhân thô bỉ như Đinh thị đâu thể so, nàng ta như thế nghĩ, ném ánh mắt quyến rũ nhìn Nam Nhị gia ngồi bên trên.
Theo tiếng nói bên ngoài vừa dứt, Đinh thị mặc chiếc váy hẹp tay

một chân tiến vào, thấy người đẹp dưới đất, khóe miệng hiện nụ cười lạnh, "Thì ra là Liễu Nhứ trong viện đại tẩu? Thật đúng là khách ít đến! Chính đại tẩu kêu ngươi tới?"
Đinh thị đang ở bếp xử lý nửa miếng thịt lợn đại ca đưa tới, nghe được nha đầu báo tin, hấp tấp đánh tới.
"Không! Không phải, nhị phu nhân!" Liễu Nhứ gấp đến độ xua tay, hai đôi mắt còn không ngừng liếc Nam Nhị gia, một bộ muốn nói lại thôi.
"Ha ha," Nhị phu nhân Đinh thị thấy cách này của nàng ta, cười ha ha, lôi ra đồ trong tay, bàn tay to xoay chuyển, hai dao trong tay giao nhau, ma xát một chút, hàn quang bắn ra bốn phía, dao chặt thịt và dao róc xương ở trong tay nàng loé ánh sáng lạnh lẽo vung lên vung xuống, Liễu Nhứ sợ tới mức nhắm mắt co rúm lại phía sau.
Đinh thị vừa đưa mắt ra hiệu, bà tử phía sau không nói một lời túm Liễu Nhứ lên, Liễu Nhứ một bên giãy giụa một bên cầu xin tha thứ, "Nhị phu nhân tha mạng, nô tỳ không cẩn thận xâm nhập thư phòng Nhị gia, thật là sai lầm không cố ý, mong Nhị phu nhân xem xét."
Nói rồi một đôi mắt đi câu lấy Nam nhị gia, "Nhị gia... Ngài giúp nô tỳ nói chuyện, nô tỳ cái gì cũng chưa làm!"
Cái gì cũng chưa làm, thịt mỡ trên mặt Nam nhị gia run rẩy, là cái gì cũng chưa kịp làm đi! Hắn đang dựa bàn nghỉ ngơi, nha đầu này lén lút tiến vào, đang muốn cởi quần áo trên người, hắn ngửi thấy mùi phấn nồng đậm, lập tức tỉnh táo lại, thấy người tới, một chân đá ra ngoài.
Đinh thị tất nhiên là tin tưởng trượng phu, hừ, đại tẩu quản gia thật là tốt, chỉ nhìn chằm chằm vớt bạc, cắt xén đồ phát theo lệ, thủ hạ một đám đều đầu vót nhọn muốn bò lên giường nam nhân.
Không để ý tới Liễu Nhứ kêu to, trực tiếp chặn miệng xách lên, đoàn người hùng hổ đi về phía chủ viện.
Trong chủ viện, Ngụy thị thấy Đinh thị không rời hai dao trong tay, hùng hổ đi tới, phía sau đi theo Liễu Nhứ đang bị trói, sắc mặt nàng ta lạnh đi, "Nhị đệ muội đây là ầm ĩ cái gì, Hầu phủ chúng ta cũng không phải là Lưu Tiên trấn của ngươi, càng không phải phố phường hương dã, ngươi cầm hai con dao giết lợn là muốn làm cái gì?"
Đinh thị gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy thị, nửa bước không thoái nhượng, "Đại tẩu chớ trách, thật là chặt thịt ở dưới bếp còn chưa kịp

bỏ xuống, đệ muội cũng đang muốn hỏi đại tẩu, chuyện khuê phòng tiểu thúc, khi nào đến phiên một người làm đại tẩu nhúng tay, thứ đệ muội đọc ít sách, cũng không biết đám quý nữ thế gia đều hành sự như thế?"
Ngụy thị quét mắt Liễu Nhứ đang bị bịt miệng, lập tức hiểu đồ lẳng lơ này thấy ở trong viện mình không có địa phương ra tay, lại ném sự lẳng lơ đến bên Nhị phòng, tức giận mày liễu dựng ngược, trong mắt hiện vẻ tàn khốc.
Vân di nương đứng ở phía sau Ngụy thị cúi đầu, nàng là mẫu thân của Nhị tiểu thư Nam Anh, cũng là nha đầu hồi môn Ngụy thị mang từ nhà mẹ đẻ đến, Liễu Nhứ năm lần bảy lượt lắc lư trước mặt thế tử, nếu không phải phu nhân nhìn chằm chằm, sợ là đã sớm đắc thủ.
Mỗi người đều cho rằng có thể lên làm di nương thế tử Hầu phủ là đường ra tốt nhất cho mấy nha đầu đó, kỳ thật chua xót bên trong lại có mấy người biết chứ?
Lên làm di nương thì như thế nào, sinh con cái thì như thế nào? Ở trước mặt chủ mẫu, nàng cũng chỉ là một nha đầu, vẫn phải làm việc nha đầu như trước, châm trà rót nước, bóp lưng đấm chân.
Dù nữ nhi thân sinh cũng không thể chính miệng gọi một tiếng nương, Anh Tỷ Nhi đi theo bên cạnh Đại tiểu thư còn không sánh bằng thể diện mấy nha đầu bên cạnh Nam Cẩn, nói câu đại bất kính, đi ra ngoài, người khác chắc chắn cho rằng Anh Tỷ Nhi là nha đầu, mấy người Ty Thao các nàng là tiểu thư.
Nhưng khổ sở này nàng không thể nói, chỉ có thể một lần một lần dặn dò nữ nhi, cùng Đại tiểu thư, về sau mới có thể gả cho nhân gia có thể diện, làm chính thất, đời này nàng cũng thấy đủ.
Liễu Nhứ trong miệng kêu "ô ô", Ngụy thị chẳng hề nhìn nàng ta một cái, mặt nàng ta trở nên trắng bệch, tính tình phu nhân không chấp nhận được hạt cát.
Dù sao cũng là người trong viện mình, tục ngữ nói đánh chó phải ngó mặt chủ, Ngụy thị cả giận nói, "Nhị đệ muội nói cẩn thận, chuyện Liễu Nhứ ta nửa điểm không hiểu được, bắt gian phải bắt cả hai, ta thấy y phục Liễu Nhứ hoàn hảo, không biết đệ muội bắt người ở đâu?"
Đinh thị cười lạnh một tiếng, dao chặt thịt vung lên, bổ trên bàn

trước mặt Ngụy thị, vào gỗ ba tấc, doạ Ngụy thị rụt đầu về sau, bàn tay sơn móng tay vỗ ngực đập "thình thịch", Đinh thị này quả nhiên không hổ là nữ nhi nhà giết heo!
"Đại tẩu xuất thân hiển quý, miệng lưỡi trơn tru, đệ muội ta miệng lưỡi ngu dốt, không biết nói mấy lời loanh quanh lòng vòng, người bắt được ở phòng Nhị gia, về phần nàng ta xuất hiện ở nơi đó như thế nào? Đại tẩu cũng không nên nói là ngươi phái đi truyền lời gì đó? Đệ muội ta chính là một vạn lần không tin, truyền lời còn muốn cởi ngoại sam?"
Ngụy thị thở ra một hơi, hung hăng lườm Liễu Nhứ một cái, phất tay với bà tử phía sau, bà tử kia nhấc Liễu Nhứ ra bên ngoài, chỉ chốc lát sau, tiếng bản tử vang lên "bạch bạch", bởi vì chặn miệng, chỉ có thể nghe thấy tiếng "ô ô" mỏng manh.
Nàng thấy Nam San phía sau Đinh thị, ngữ khí vừa chuyển, "Nhị đệ muội có không biết chuyện, cũng sẽ không không biết San Tỷ Nhi vẫn là tiểu thư khuê các, sao có thể để nó thấy mấy việc xấu xa này?"
Nam San thấy Đại bá mẫu nhắc tới mình, trên gương mặt đầy thịt tất cả đều là vẻ mờ mịt, phảng phất căn bản không nghe hiểu lời Ngụy thị, chọc Ngụy thị càng thêm buồn bực, đây là cái đồ gỗ mà!
"Đệ muội không đọc sách nhiều bằng đại tẩu, nhưng vẫn hiểu một đạo lý, học nhiều xem nhiều mới có thể vạn sự thông đạt, thấy nhiều việc xấu xa hậu trạch, tự nhiên biết phòng bị ra sao, so một mặt thanh cao, không thông công việc vặt tốt hơn, đại tẩu ngươi nói có phải hay không?"
Ngụy thị lại bị tức giận nghẹn lại, nói ai thanh cao không thông công việc vặt, Đinh thị này, vào Hầu phủ mấy năm, cái khác không tiến bộ, mồm mép ngược lại càng ngày càng trơn tru.
"Đại tẩu quá khen, đệ muội ta mấy năm nay mưa dầm thấm đất, đều là học đại tẩu."
Ngụy thị nghẹn một hơi, chỉ kém trợn trắng mắt, nhìn theo Đinh thị ngẩng đầu mà bước ra, mặt trầm xuống, "Liễu Nhứ không giữ được, bán đi."
"Dạ."
Nghe ra tàn khốc trong giọng nói của phu nhân, Vân di nương cúi đầu càng thấp.

Chương 7: Đoá hoa cao lãnh

Liễu Nhứ bị bịt miệng cả người đầy vết thương đã bị bà tử kéo xuống, bà tử kia thì thầm với người mô giới bán người vài tiếng, người mô giới bán người cười đến trên mặt như nở hoa, nhìn Liễu Nhứ da mặt non mịn như tiểu thư khuê các, thầm nghĩ quả nhiên là xinh đẹp, trách không được một lòng một dạ muốn bò lên giường nam nhân, suy tư bán nàng ta cho nơi nhận không ra người kia, nhất định có thể được giá cao.
"Chậm đã."
Nụ cười trên mặt người mô giới bán người cứng đờ, nhìn trung niên nam tử đi tới, bà tử lôi kéo nàng vội vàng hành lễ, nàng thế mới biết trung niên nam tử thì ra chính là thế tử trong phủ.
Nam Hoành Đào nhìn Liễu Nhứ xiêm y không chỉnh tề, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, mỹ nhân như thế, phu nhân lại ra tay tàn nhẫn như vậy, xem phía sau, hình như có vết máu chảy ra, sợ đánh đều là bản tử thành thực.
Liễu Nhứ bất chấp đau đớn trên người, giãy giụa huy động hai tay, trong miệng "nức nở" ra tiếng, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt hoảng sợ, đáng thương nhìn hắn.
Bị nữ tử toàn tâm ỷ lại nhìn như thế, tâm Nam Hoành Đào động không thôi, quát bà tử, "Hạ nhân trong phủ phạm sai lầm, trách phạt sửa đổi là được, phu nhân luôn luôn nhân từ, chẳng lẽ là đám nô tài các làm lớn, làm chủ bán người đi."
Lời này bà tử nào dám đáp, dùng ánh mắt ý bảo người mô giới bán người đi trước, mô giới bán người vội vàng lóe người, Nam Hoành Đào thấy bà tử không nói lời nào, duỗi tay kéo Liễu Nhứ tới, trên người Liễu Nhứ có thương tích, không đứng vững chân, mềm nhũn ngã vào lòng hắn, hắn nhân thể ôm người.
"Việc này ta sẽ tự thương nghị với phu nhân."
Nam Hoành Đào dàn xếp Liễu Nhứ ở tiền viện bên cạnh, bảo đại phu kê thuốc, Liễu Nhứ làm bộ phải quỳ xuống, "Thế tử đại ân đại đức, Liễu Nhứ không có gì báo đáp, nguyện làm trâu làm ngựa mặc thế tử gia sai phái."

Nói, ánh mắt ẩn tình, cúi đầu, thẹn thùng nhưng lại khiến Nam Hoành Đào hận không thể lập tức phi thân đè lên, nhưng trên người nàng tạm thời có thương tích, chờ khỏi cũng không muộn.
"Bản thế tử không cần ngươi làm trâu làm ngựa, ngược lại, còn muốn cho ngươi đi theo cơm ngon rượu say."
Liễu Nhứ trong lòng vui vẻ, mềm mại ngã vào lòng hắn.
Trong chủ viện, Ngụy thị tức giận hất toàn bộ đồ ăn trên bàn, giỏi cho Liễu Nhứ ngươi, lại dám được thế tử che chở, bảo nàng làm chính thất phu nhân sao mà chịu nổi!
Nam Hoành Đào dường như không có việc gì trở lại chủ viện, không chút để ý nói, "Ta biết phu nhân xưa nay thiện tâm, Liễu Nhứ kia vốn cũng không phạm sai lầm gì, sợ là bọn hạ nhân hiểu sai ý nàng, sau này nàng ấy chải tóc (*nghi thức kết hôn*) lưu tại tiền viện đi."
Trong lòng Ngụy thị lửa giận ngập trời, trên mặt lại phải ra vẻ rộng lượng, "Nếu phu quân thích, vậy lưu lại bên cạnh làm niềm vui."
"Phu nhân hiền huệ."
Nam Hoành Đào vừa lòng Ngụy thị giờ phút này thức thời, Ngụy thị luôn quản viện rất nghiêm, hắn ngoài thông phòng cũ trước kia, chỉ có một di nương Vân thị, thông phòng cũ nhan sắc đã già, Vân thị cũng không còn trẻ, tính lên, chừng mười mấy năm chưa nạp thiếp, hắn cũng coi như nam nhân giữ mình trong sạch.
Chờ hắn vừa đi, mặt Ngụy thị lập tức khôi phục bộ dáng lạnh như băng sương, oán hận nhìn chằm chằm bóng dáng hắn.
Những chuyện không hay của Đại phòng truyền tới trong tai Đinh thị, nàng trào phúng cười, nhìn trượng phu và nhi nữ ăn ngon, cười vẻ mặt thỏa mãn.
Cơm trưa qua đi, Nam San ăn uống no đủ mang theo Lang Nhi tròn vo ở trong vườn tiêu thực, buổi sáng ngủ một giấc ở Thanh Huy viện, hiện tại chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, hơn nữa ăn lại no, đúng là nên đi lại.
"Tỷ tỷ, đệ đi không nổi." Lang Nhi mập mạo vuốt cái bụng tròn vo, chơi xấu ngồi xổm xuống.
Nam San kéo thân hình mũm mĩm của hắn lên, "Xem đệ béo thành quả cầu rồi, đi một chút đi."
"Hừ, tỷ tỷ chớ nói Lang Nhi, chính mình cũng như quả cầu."
Nam San nghẹn lời, trên gương mặt bụ bẫm tất cả đều là lên án,

Nam Lang lập tức vươn tay đẩy thịt trấn an nàng, "Lang Nhi sai rồi, tỷ tỷ đừng giận."
"Đệ phải nhớ kỹ, không thể nói cô nương gia béo, nghe thấy chưa?"
"Nghe thấy rồi."
Nam San thấy bộ dáng ngoan ngoan dễ bảo của hắn chọc cười, nhéo khuôn mặt hắn, lỗ tai lại nghe thấy bên kia hình như có tiếng mắng còn có tiếng khóc, hai tỷ đệ nhìn nhau, đều nghe ra tiếng mắng kia là đích tử Tam phòng Nam Côn, tiếng khóc là thứ tử Tam phòng Nam Lạc.
Đời cháu Đức Dũng Hầu phủ tổng cộng năm nam, Đại phòng Đại công tử Nam Cảnh và Nhị công tử Nam Đường là đích tử, Tam phòng Tam công tử Nam Côn đích tử, Tứ công tử Nam Lạc thứ xuất, thêm thứ năm là Nam Lang.
Thúc mẫu Tam phòng Phù thị thích ghen tuông, tam thúc Nam Hồng Thời sủng ái nhất Vạn di nương, tự nhiên thiên vị Nam Lạc do Vạn di nương sinh ra, nhưng nam nhân sao có thể mãi trong phủ, hắn chân trước vừa đi, tam thúc mẫu sẽ tìm Vạn di nương phiền toái, Nam Côn thấy nhiều, học theo, tóm được cơ hội sẽ xử lý Nam Lạc.
Tính Nam Lạc yếu đuối, bị bắt nạt quen, ngoài khóc vẫn là khóc, Nam San nghe thấy tiếng khóc nức nở thút tha thút thít có chút mềm lòng, cuối cùng thở dài, đi qua.
Dưới gốc cây, Nam Lạc đầu cắm đầy lá nhìn một đống giun bò trên mặt đất cả người phát run, khóc lóc thở hổn hển, bên cạnh là Nam Côn vẻ mặt đắc ý, trong tay cầm cây gậy gộc, không ngừng chọc đám giun vặn vẹo thành một đoàn.
Cũng chỉ là hải tử choai choai, xử lý người ta cũng chỉ là chút trò đùa dai, Nam San thở phào nhẹ nhõm, tùy tay túm một con giun, nhìn Nam Lạc, "Xem này, Lạc Ca Nhi, một chút cũng không dọa người."
Nam Lạc ngừng tiếng khóc, sợ hãi nhìn nàng, Nam Côn bên cạnh mắt loé ngôi sao, mấy con giun này là hắn sai gã sai vặt bắt tới, hắn cũng không dám chạm vào, đứng xa xa.
Nam San quay đầu nhìn Nam Côn, chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, tuy rằng vẫn luôn không hợp với Nam Lạc sáu tuổi, nhưng chuyện thật sự hại Nam Lạc cũng không có, đều là một ít trò đùa trẻ con.
Bọn nhỏ biết cái gì? Đều là học theo người lớn!

Nàng nói với Nam Lạc, "Giun thôi mà, không đáng sợ, nào, lại đây!"
Nam Lạc nhìn đám giun bò khắp nơi trước mắt, nghe lời nàng nói, nhìn ánh mắt cổ vũ của nàng, cuối cùng nhắm hai mắt, đứng lên nhảy qua.
Nam San vỗ bàn tay đầy thịt, cho hắn một cái ôm nhiệt liệt, "Lạc Ca Nhi thật lợi hại."
Nam Lạc còn tràn đầy nước mắt nín khóc mỉm cười, Nam Lang cẩn thận dắt tay hắn, cười với hắn, bên kia Nam Côn vây quanh nàng.
"Tam tỷ tỷ, Côn Nhi cũng rất lợi hại, ngươi xem."
Nam Côn nói, cũng học bộ dáng nàng túm một con giun từ trên mặt đất, giơ lên trước mắt nàng, bộ dáng cầu khích lệ, Nam San cười xoa đầu của hắn, "Ừ, Côn Ca Nhi của chúng ta cũng thật là lợi hại."
Cậu bé cười rộ lên, nhìn Nam Lạc dựa vào lòng Nam San, trong mắt đầy đắc ý, nàng nhìn trong lòng mềm nhũn, chúng nó đều là hải tử không rành thế sự.
Nàng rút sạch sẽ lá cây trên đầu Nam Lạc, một bên nói với Nam Côn, "Côn Ca Nhi là ca ca, ca ca phải yêu quý đệ đệ, không thể bắt nạt hắn, lúc người ngoài gây sự với ngươi, đệ đệ có thể trợ giúp ngươi đối phó người khác."
Nam Côn cái hiểu cái không nhìn nàng, nghĩ mẫu thân ngày thường nghiến răng nghiến lợi mắng, phản bác, "Hắn không phải đệ đệ ta!"
"Ngươi có không thừa nhận, hắn cũng là đệ đệ ngươi." Nam San rút sạch lá cây trên đầu Nam Lạc, xoa đầu hắn, "Trở về đi, tìm di nương ngươi thay xiêm y sạch sẽ."
Nam Lạc cảm kích hành lễ với nàng, chạy chậm trở về viện mình, Nam Côn tức giận giậm chân, bất mãn nhìn nàng, sải chân cũng chạy xa.
Nàng thở dài, từ xưa chính thất tiểu thiếp tranh giành tình cảm, đích tử thứ xuất không đồng lòng, ầm ĩ nhà cửa không yên, nên nói nàng đã nói, về phần kết quả như thế nào, nàng không có khả năng khống chế.
Kéo đệ đệ thân thể bụ bẫm, véo mặt hắn, may mắn, trong nhà nàng không có chút chuyện sốt ruột này, cha mẹ ruột, đệ đệ ruột, ở thời đại nam tử có thể tam thê tứ thiếp, hết sức may mắn.
Hai tỷ đệ đang muốn trở về, khóe mắt nàng liếc thấy cẩm y nam tử dưới gốc cây bạch quả, vội thu hồi ý cười, kéo Lang Nhi tiến lên

hành lễ.
"Gặp qua tổ phụ."
Trên mặt nam tử không nhìn ra tuổi hiện ra phức tạp khó hiểu, mắt phượng mũi cao, gương mặt hờ hững thanh minh như trăng sáng, thân thể cao lớn vững chãi, tư thái phong lưu, kín kẽ nhìn hai tỷ đệ gương mặt tròn trịa giống nhau.
Đúng là tổ phụ của bọn họ Nam Sùng Khởi, nhiều năm trước trong kinh từng có lời nói đùa, đế kinh quý nữ muôn vàn, không bằng Sùng Lang một người!
Đức Dũng Hầu Nam Sùng Khởi năm đó là đệ nhất mỹ nam tử trong kinh, tuy giờ đã hơn năm mươi nhưng vẫn không giảm phong hoa trên người hắn, ngược lại trải qua năm tháng rèn luyện, như rượu lâu năm ngát hương lâu.
Kỳ thật Nam nhị gia giống cha nhất, hai tỷ đệ Nam San cũng lớn lên giống cha, đáng tiếc mập mạp hủy đi tất cả, nửa điểm cũng không có hào quang của Đức Dũng Hầu, toàn bộ tiêu tan như người thường.
Tỷ đệ vừa rồi chơi đùa một phen, trên quần áo dính một chút bùn đất, trong mắt Nam Sùng Khởi hiện ra chán ghét, lại thấy thân thể tròn vo của họ, không nỡ nhìn thẳng mà quay đầu đi.
Nam San chỉ cảm thấy da đầu có chút tê dại, không biết vì sao, mỗi lần đối mặt tổ phụ mỹ mạo này, nàng đều khẩn trương tim suýt nhảy ra, tổ phụ hoàn toàn không thân cận với đám cháu trai cháu gái bọn họ, dù Đại đường tỷ đệ nhất tài nữ, có khả năng nhận được lời khen đều ít ỏi không có mấy, càng miễn bàn phế vật như mình.
Nàng kéo chặt tay đệ đệ, nhìn thấy tổ phụ vung tay, mới như đại xá mà vội vàng rời đi.
Phía sau cây bạch quả lại có một vị nam tử thân hình cao lớn đi ra, nhìn bóng dáng hai tỷ đệ như chạy trối chết, cười lạnh nói, "Quý phủ nuôi trẻ như thế nào, sao một đám ăn thành bộ dáng như thế?"
Nam Sùng Khởi chậm rãi xoay người, gương mặt tuấn lãng trầm xuống, "Quốc công gia nói cẩn thận, quý phủ ta nuôi trẻ như thế nào, còn không tới lượt người khác tới chỉ chỉ trỏ trỏ, Mạnh Quốc Công hôm nay không phải là tới tìm ta không thoải mái chứ?"
Nam tử cao lớn cười rộ lên, tựa bất đắc dĩ xua tay, "Tính tình Sùng Khởi vẫn như vậy, chẳng biết đùa gì cả, được thôi, coi như ta sai."

Bóng dáng hắn ngang tàng đứng sau Nam Sùng Khởi, chậm rãi hiện ra tướng mạo, gương mặt kiên nghị, anh vĩ bất phàm, đúng là Trấn Quốc Công Mạnh Tiến Quang, nói đến quan hệ Hầu phủ và Trấn Quốc Công phủ, phải nói qua Hầu phu nhân trước.
Hầu phu nhân trước chính là biểu muội Mạnh Tiến Quang.
Cho nên hai nhà cũng coi như vòng vèo quan hệ thông gia.
Bên kia hai tỷ đệ kéo tay chạy xa, mãi đến khi người khác rốt cuộc không nhìn thấy mới dám dừng lại, Nam San lúc này mới phát hiện mình không chỉ có phía sau lưng ướt, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.
Lang Nhi tiểu đại nhân vỗ ngực, vẻ mặt hơi sợ, "Tỷ tỷ, tổ phụ thật đáng sợ."
Đúng vậy, Nam San cũng không nghĩ ra, tổ phụ mỹ nhân vì sao khiến người ta sợ hãi như thế! Rõ ràng là mỹ nam tử kinh tài phong dật, nhưng hờ hững trong mắt lại khiến người ta nhìn mà sợ, trong phủ không một con cháu thân cận với hắn.
Hắn cũng cũng không chủ động thân cận đám tiểu bối bọn họ, theo nàng thấy, tổ phụ mới là tùng trên tuyết sơn, đóa hoa cao lãnh chân chính.
Lạnh băng trong mắt khi nhìn về người khác không phải giả vờ, là thật sự từ trong xương cốt lộ ra, so sánh với gương mặt như thuấn hoa của hắn, tổ mẫu xác thật quá mức bình thường, hai người từ diện mạo mà nói, đích xác không xứng đôi.
Có phải mĩ nam tử đều lãnh tình, hay tổ phụ nhớ mãi không quên Hầu phu nhân trước, mới lần nữa vắng vẻ tổ mẫu, có phải tổ mẫu bởi vì không chịu nổi lạnh nhạt này, cho nên chỉ có thể một lòng tình ý giao cho Phật tổ, tránh cư nơi khác một lòng hướng Phật?

Chương 8: Tam phòng

Hai tỷ đệ về không lâu, bên Vạn di nương phái người đưa tới hai tấm nguyên liệu, nói là cảm ơn Tam tiểu thư giải vây thay Tứ công tử, Đinh thị nhìn nữ nhi một cái, nhất định không chịu nhận, bà tử kia đặt đồ xuống thì đi.
Nguyên liệu là loại thịnh hành nhất đương thời, một tấm nhuyễn yên la, một tấm vải thun màu sẫm, Đinh thị phức tạp vuốt nguyên liệu, một tiểu thiếp như Vạn di nương cũng có thể ra tay chính là hai tấm, đáng thương một chính thất như nàng, lại chẳng lấy ra được nửa tấm.
Nam San thấy thần thái Đinh thị liền biết chuyện gì xảy ra, "Nương, con không lấy bản thân không có so với người khác có, người trái lại ngẫm lại, người có, nàng có thể có mấy thứ."
Đinh thị sâu xa nhìn nữ nhi, quả nhiên cô nương biết chữ có khác, xem San Nhi nói, thật sự là tốt, nhưng cũng không chỉ là chuyện như vậy, là nàng để tâm vào chuyện vụn vặt, còn cần nữ nhi chỉ điểm.
"San Nhi nói rất đúng, là nương nghĩ sai rồi, con nói với nương, đến tột cùng là thế nào?"
Nam San nói chuyện vừa xảy ra một lần, Đinh thị hừ lạnh, "Đều là nam nhân tạo nghiệt, chỉ lo bản thân sung sướng, yêu thích sắc đẹp, bọn nhỏ cùng cha không cùng nương, đương nhiên sẽ làm ầm ĩ, đáng thương vẫn là con cái."
Lời nói Đinh thị nói phát nào trúng phát ấy, Nam San không nhịn được tán dương nàng, đám nữ nhân đều mắng đám thiếp thất câu hồn nam nhân, lại không nghĩ ruồi bọ không bâu trứng không nứt, nếu nam nhân có thể giữ mình trong sạch, nào có mấy chuyện rộn lòng này.
Có điều, nàng cũng không thể nói như vậy với Đinh thị, làm một thiếu nữ mười năm tuổi chưa lấy chồng, chuyện như vậy không phải nàng hiểu được, vì thế nàng giả bộ không nghe được lời Đinh thị nói, ướm nhuyễn yên la trên người mình.
"Nương, người xem nguyên liệu mặc vào tất nhiên mát mẻ, trời

nóng dần rồi, màu hồng nhạt vừa thích hợp với con."
"Còn không phải sao."
Tâm tư Vạn di nương cũng thật khéo, hai tấm nguyên liệu, một cái hồng nhạt, một cái màu sẫm, hiển nhiên là chuẩn bị cho mẹ con các nàng, trái tim tinh tế như thế, trách không được Tam thúc vẫn luôn đối nàng sủng ái có thêm, dù Tam thúc mẫu có ầm ĩ thế nào cũn không giảm nửa phần.
Chỉ đưa tạ lễ mà cũng nghĩ nhiều như vậy, ngày thường tất không thiếu hạ công phu trên người Tam thúc, được sủng ái cũng là tất nhiên.
Chỉ tiếc Tam thúc mẫu không thấy rõ điểm này, chỉ biết khóc thút thít trước mặt Tam thúc, chờ Tam thúc vừa đi, mọi cách bới móc Vạn di nương, thời gian dần dà, Tam thúc tự nhiên ghét bỏ nàng.
Chỉ là nàng còn không tự biết, ỷ vào thân phận chính thất khắp nơi tố khổ với người ta, chỉ thiếu chưa nói Tam thúc sủng thiếp diệt thê, quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm! Trách không được một di nương như Vạn thị có thể thịnh sủng không suy.
Vạn di nương mắt đào môi đỏ, mặt trái dưa trắng nõn đậu hủ vừa đông, vừa chạm vào phảng phất có thể ra nước, thân thể mảnh mai, cúi đầu như mưa rơi xuống đóa hoa, ẩn tình mang e sợ, có thể chọc tâm nam nhất nhất.
Nam tam gia cũng như thế.
Hắn giờ phút này một tay ôm nàng vào lòng, bàn tay to chui vào vạt áo, Vạn di nương ngẩng đầu xấu hổ nhìn một cái, tay chống đẩy, "Tam gia, đừng!"
"Sợ cái gì?"
Vạn di nương trong mắt chứa hơi nước mờ mịt, tựa sương mù mê ly nhìn hắn, mang theo ấm ức người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, tim Nam tam gia lập tức bị tác động, là ai chọc đến tâm can của hắn đau lòng!
Hắn hừ lạnh một cái, rút tay từ trong quần áo ra, "Chính là phu nhân lại khiến nàng giận?"
"Tam gia, thiếp chịu tức giận cái gì, cũng chỉ là thiếp thất, chủ mẫu muốn như thế nào đều là được, thiếp chịu là được, nhưng Tứ công tử có cái gì sai, cũng chỉ là không đầu thai tốt, rơi vào trong bụng di nương ta."

"Lạc Nhi làm sao? Côn Nhi lại bắt nạt nó?"
Vạn di nương không nói lời nào, hai hàng nước mắt theo gò má trắng nõn chảy xuống, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Nam tam gia, Nam tam gia đập tay vào mép giường, "Phù thị cái ngu xuẩn này, nửa điểm cũng không đại phụ rộng lượng, còn là nữ nhi nhà Thị lang, trừ bỏ tranh giành tình cảm cái gì cũng không hiểu."
Hắn nói xong đứng dậy vung ống tay áo định đi tới chính viện, Vạn di nương vươn tay kéo góc áo hắn, "Tam gia, người chớ trách tỷ tỷ, là thiếp thân mệnh không tốt, vì sao phải làm thiếp?"
Nói xong, nàng đau thương khóc lên, Nam Tam gia đau lòng không thôi, nàng vốn là nữ nhi nhà Tú tài, hai người quen biết trước khi cưới, khi đó hắn một lòng một dạ muốn học nhị ca, cho dù nàng thân phận thấp, cũng muốn cưới vào cửa làm chính thất.
Nhưng mà một lần yến hội, hắn say rượu nghỉ ngơi trong sương phòng phủ thị lang, chờ sau khi tỉnh lại thì thấy Phù thị ở bên cạnh thấp giọng khóc thút thít, xiêm y lộn xộn, hắn còn không kịp phản ứng đã bị Phù phu nhân ùa vào chặn trong phòng.
Thị lang phủ sao có thể từ bỏ ý đồ, Phù thị chỉ lo khóc, nhưng trai đơn gái chiếc một phòng, nhà gái lại ra vẻ như vậy, nói thế nào cũng đều sẽ nói hắn rượu vào làm bậy, hủy danh dự cô nương nhà người ta.
Tất cả rơi vào đường cùng, hắn cưới Phù thị.
Vài năm sau, áy náy không thôi hắn lại gặp được Vạn di nương, không nghĩ tới nàng vẫn chưa gả, Vạn di nương sớm nghe nói chuyện Tam gia Hầu phủ thành thân, hai người nhìn nhau không nói lời nào, Vạn di nương yên lặng rơi lệ.
Cuối cùng hai người thường xuyên gặp mặt, cuối cùng không muốn lại chia lìa, Vạn thị thỏa hiệp vào phủ làm di nương, trong lòng Nam Tam gia thật sự ái mộ nàng, lại thêm ý bồi thường, mọi cách sủng ái nàng.
Phù thị nào có thể theo, vừa mới bắt đầu còn dọn ra nhà mẹ đẻ, Nam Tam gia cũng tức, khiêu chiến Phù thị lang, chủ mẫu nhà ai không cho nam nhân nạp thiếp, đó là ghen tị, nữ tử như vậy, như thế nào có thể xứng làm đại phụ.
Phù thị lang bị nghẹn phun một ngụm máu, lại cũng không phản bác được nửa chữ, lúc trước đó là nữ nhi vừa ý Nam Tam gia, thiết kế gả

vào Hầu phủ, lại nói, nam nhân nào không mấy thiếp thất, nếu vì chuyện đó mà làm ầm ĩ, xác thật là nữ nhi không phải.
Đành phải bảo Phù phu nhân khuyên bảo nữ nhi, chớ có vì thiếp thất mà tổn hại tình phu thê, lúc ấy Nam Uyển đã sinh ra, nữ nhi lại hoài thai, không cho trượng phu nạp thiếp cũng không thể nào nói nổi.
Theo sát Vạn di nương cũng có thai, sau khi Phù thị sinh mấy tháng cũng sinh Nam Lạc.
Nam Tam gia tự nhiên là đau đến tâm khảm mẹ con các nàng, lúc này thấy ái thiếp khóc lóc buồn rầu, sắc mặt của hắn trầm xuống, ngoài cửa phòng một cái đầu nhỏ ngó dáo dác.
Tim hắn mềm nhũn, vẫy vẫy tay, "Lạc Nhi, đến chỗ cha."
Nam Lạc vui mừng chạy vào, hơi thẹn thùng nhẹ dựa gần phụ thân mình, Nam Tam gia một tay bế hắn lên, nhíu mày, "Sao Lạc Nhi hình như lại gầy không ít?"
Vạn di nương vừa nghe, nước mắt lại chảy xuống, Lạc Nhi luôn bị doạ nửa đêm bừng tỉnh, đêm không ngủ được, làm sao không gầy?
"Lạc Nhi sẽ béo, béo như tam tỷ tỷ!"
Nam Tam gia sửng sốt, tam tỷ tỷ? Nhị phòng Nam San, nha đầu béo lùn chắc ních.
"Ha ha," Hắn cười rộ lên, "Lạc Nhi vì sao muốn béo giống tam tỷ tỷ?"
Trong mắt Nam Lạc toát ra ánh sáng, "Tam tỷ tỷ thật là lợi hại, không sợ giun, còn dám dùng tay túm, Lạc Nhi muốn học tam tỷ tỷ."
Nam Tam gia quay đầu, dùng ánh mắt hỏi Vạn di nương, Vạn di nương dùng khăn lau khô nước mắt, "Để Lạc Nhi nói đi."
"Cha, tam ca bắt giun dọa con, tam tỷ tỷ thấy, nói Lạc Nhi giun không đáng sợ, tự mình còn bắt lấy chơi, Lạc Nhi lần sau cũng không sợ?"
Lại là Côn Ca Nhi! Quả thực bị Phù thị dạy nghịch ngợm cứng đầu không chịu nổi, Nam Tam gia trong lòng giận dữ, trên mặt lại không hiện, cao giọng cổ vũ nhi tử, "Làm tốt lắm, không hổ là nhi tử của Nam Hồng Thời ta, giun tính là gì, một chân là giẫm chết."
"Dạ."
Nam Lạc nhìn phụ thân mình, vẻ mặt quấn quýt.
Vạn di nương thấy hai cha con bộ dáng tương tự, trong lòng tất cả

đều là vui mừng, làm thiếp thì sao, có thể ở bên người yêu, chịu chút ấm ức thì thế nào, nàng còn có nhi tử.
Nam Tam gia dùng quá bữa tối cùng hai mẫu tử sẽ nghỉ ngơi ở nơi này, chính viện Phù thị vò nát khăn tay, cái hồ ly tinh Vạn thị kia, thủ đoạn thật nhiều, không biết xấu hổ.
Nam Uyển gác đũa, hơi có chút chướng mắt bộ dáng mẫu thân, còn không phải là một thiếp thất, làm gì để vào mắt, đại tỷ tỷ từng nói qua, nữ nhân thường trách nữ nhân khác cướp trượng phu mình, lại không tìm nguyên nhân trên người mình, đến tột cùng bản thân có đáng giá để nam nhân lưu luyến.
Mẫu thân chính là như vậy, chỉ biết dùng một ít thủ đoạn đối phó Vạn di nương, bản thân thì sao? Mỗi ngày mặt khổ, đôi mắt nhìn chằm chằm chút chuyện hậu viện, nửa điểm cũng không rộng rãi.
Đại tỷ tỷ còn nói qua, nữ nhân phải vĩnh viễn bảo trì ưu nhã, đọc sách nhiều, bụng có thi thư khí từ hoa mĩ, còn sợ nam nhân không động tâm, Vạn di nương còn không phải biết ngâm thơ vẽ tranh, mới dụ cha chạy về bên kia.
Nàng nhăn ấn đường, "Nương, người không có việc gì thì xem nhiều sách, cũng có chuyện để nói cùng cha, cha tự nhiên sẽ trở lại bên cạnh người."
Phù thị kinh ngạc nhìn nữ nhi, đây là trách nàng không giữ được trượng phu, đọc sách, từ nhỏ nàng đã không thích học chữ đọc sách, nếu nàng có tài văn chương, lại như thế nào sẽ gả cho Nam Tam gia, lấy thân phận đích nữ phủ Thị lang, sớm gả cho thế gia khác làm tông phụ.
Nam Uyển nói xong, cũng mặc kệ nương nàng có vẻ mặt gì, lập tức trở lại trong phòng của mình, nhìn một đống thơ từ bày trên bàn, cầm lấy tinh tế nghiên đọc, đây đều là thơ của đại tỷ tỷ, đọc khiến người ta được lợi không ít.
Về sau nàng cũng không nên giống nương nàng, mục tiêu của nàng là trở thành tài nữ như đại tỷ tỷ, lần trước ở hội thơ, Hộ Quốc phu nhân nắm chặt tay đại tỷ tỷ, mặt đầy tán thưởng.
Có thể vào mắt Hộ Quốc phu nhân là vinh quang cỡ nào, Tứ hoàng tử còn phải gọi nàng một tiếng tổ mẫu, càng miễn bàn thể diện của nàng trước mặt bệ hạ, phi tần trong cung ai thấy nàng không phải cung kính hành lễ gọi phu nhân.

Tạo hóa về sau của đại tỷ tỷ sợ là không dám tưởng.
Đâu giống đồ ngu xuẩn Nhị phòng, lấy lòng người cũng không xem thân phận, nóng lòng mà ở Thanh Huy viện xum xoe, Lư thị chỉ là vợ kế, nhà mẹ đẻ không quyền không thế, có thể dính vào chỗ gì tốt.
Nghĩ đến thân thể béo tròn của Nam San, nàng cười "xì" một tiếng.
Nam San bị người xem thường nửa điểm cũng không biết, vẫn làm theo ý mình bớt thời giờ tới cùng Lư thị, nghĩ tổ phụ tuấn dật xuất trần, trong lòng càng thương hại tổ mẫu mới hơn ba mươi tuổi lại có vẻ hoàng hôn nặng nề, sau mấy ngày gặp lại Lư thị khi, đối phương hỏi nàng có bằng lòng cùng nàng đi chùa lễ Phật, nàng mở miệng đáp ứng.
Trong mắt Lư thị nhìn nàng tất cả đều là từ ái, "Trong núi khả năng rất an tĩnh, cũng không có thịt để ăn, tất cả đều là đồ chay, San Tỷ Nhi chúng ta có thể chứ?"
"Đương nhiên có thể, tổ mẫu yên tâm."
Cô vỗ ngực phồng ra cam đoan với Lư thị, chọc Lư thị một tay ôm nàng vào lòng.
Nam San có chút không được tự nhiên xoa ngực bị đau, người béo có chỗ tốt của người béo, chỗ nào đó lớn hơn của nữ nhân khác rất nhiều, dù không ưỡn cũng đủ để cao ngạo với tỷ muội liên cần trong phủ.
Chỉ nhìn trước ngực một cách đơn thuần, nàng nơi nào giống tiểu cô nương mười lăm tuổi, đặt ở trước kia chính là cấp bậc khủng, áo lót cổ đại chỉ có mấy sợi dây, vải dệt hơi mỏng, đi đường rung lên hơi đau, sau đó vẫn là chính nàng nghĩ ra biện pháp, làm hai bộ quấn quanh người, lúc này mới xem như đi không rung rung như ngày xưa.
Trước kia hâm mộ người khác lớn, nhưng thấy được lớn cũng có phiền não của lớn, tỷ như vừa rồi, vừa không cẩn thận là có thể tự mình làm đau mình, nàng dựa vào lòng Lư thị, từ từ mà thở ra một hơi, lại ngửi mùi đàn hương trên người Lư thị, trong lòng cảm thấy kiên định.

Chương 9: Trong rừng

Sáng sớm hôm sau, Nam San mặc một bộ váy tim nhạt, vui sướng chạy về phía cửa, đám hạ nhân đã sớm đem cái hòm của nàng lên xe ngựa, nghe nha hoàn nói tổ mẫu đã ở trên xe chờ nàng.
Thân thể tròn tròn của nàng linh hoạt nhảy qua một bụi phong lan, thoáng nhìn làn váy hồng trắng cách đó không xa, lên tiếng chào hỏi, "Chào nhị tỷ tỷ."
Nam Anh nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, gật đầu, Nam San liền nhanh như chớp chạy xa.
Ánh mắt hâm mộ vẫn luôn đi theo nàng đến khi bóng nàng biến mất trong tầm mắt, hôm qua di nương lại lôi kéo tay nàng, lần nữa dặn nàng phải nghe lời đại tỷ, phải nghe lời mẫu thân.
Mấy lời lải nhải này nàng nghe lỗ tai kết kén, di nương cả ngày ân cần dạy bảo, nàng làm còn chưa đủ tốt ư? Nhìn bộ váy giặt nhiều đến bạc phếch trên người mình, đây vốn là một bộ váy màu hồng phấn, hiện giờ chắc ai nhìn cũng tưởng là cái váy hồng trắng.
Cái váy này còn là một trong số ít xiêm y hoàn hảo của nàng, là đại tỷ tỷ mặc chật để lại, nàng cười tự giễu, lại nói tiếp nàng là nữ nhi thế tử Hầu phủ, lại còn kém San tỷ nhi sống vui vẻ.
Thúc thúc thẩm thẩm Nhị phòng phu thê ân ái, trong viện không có thông phòng, tuy nói nhị thúc không có tiền không có quyền, cũng không làm gì, nhưng nghe bọn hạ nhân nói, nhị phòng lại là chỗ ăn uống ngon nhất trong phủ.
Mẹ con các nàng chỉ có thể ăn đồ ăn theo lệ mà phòng bếp lớn phát, mẫu thân quản gia khắc nghiệt, đồ ăn ít dầu mỡ**,** còn ăn không đủ no, di nương trấn an nàng, nữ tử phải gầy một chút mới đính hôn được nhà tốt.
Hiểu rõ thân thể mình gầy trơ xương, gầy như vậy thật sự tốt sao?
Nam San một đường chạy vội nhảy lên xe ngựa, Thanh ma ma mỉm cười nhìn nàng, Lư thị một tay ôm nàng lên, hai bà cháu ngồi một chiếc xe ngựa vải bố màu xanh không đáng chú ý ra khỏi thành, lần này hai người muốn tới Hàn Quang tự ở ngoại thành hơn trăm dặm.
Xe ngựa một đường chạy, từ phòng các san sát trong thành một

đường đến ruộng đồng diện tích rộng lớn, lại xuyên qua mấy cánh rừng, cuối cùng đi vào chân núi, hai bà cháu bỏ xe lại leo bậc đi lên.
Nhìn thềm đá thẳng đứng lên tới tận đỉnh, Nam San hít hà một hơi, lẩm bẩm, "Cao thiệt ấy!"
Lư thị thấy trên cái mũi cao thẳng của nàng rịn mồ hôi, lấy ra một cái quạt tròn, chậm rãi quát mát cho nàng, lại cười nói, "San Nhi sợ sao?"
Hả?
"Sợ tất nhiên là không sợ."
Nam San cười với tổ mẫu, nhảy lên bậc thang, quay đầu lại cười, "Tổ mẫu mau mau, buổi trưa chúng ta leo lên đỉnh núi, đợi lát trời nắng to hơn nữa."
"Được, San Nhi đợi tổ mẫu."
Ước chừng leo được một nửa, Nam San đặt mông ngồi trên bậc thang, dùng tay làm quạt xem trời đã sắp trưa, lại nhìn bầu trời xanh thẳm mây trắng nhẹ trôi, đột nhiên sinh ra hào khí trờ đất bao la.
Vỗ vỗ váy áo đứng lên, vực dậy tinh thần leo tới đỉnh núi, Lư thị phía sau cười mặt mày vui mừng, cùng Thanh ma ma nhìn nhau cười, bền gan vững chí, không kiêu không gấp, San tỷ nhi này tính tình như thế, rất tốt.
Không Trần phương trượng của Hàn Quang tự đã sớm đứng ở cửa chờ, thấy các nàng đi lên, chắp tay trước ngực, "Lư thí chủ, bần tăng hữu lễ."
"Phương trượng hữu lễ."
Không Trần phương trượng làm tư thế mời, mắt dịch sang thấy Nam San phía sau Lư thị dường như sững sờ, tiếp theo tinh tế đánh giá một phen, mỉm cười nói với Lư thị, "Không biết vị tiểu thí chủ này là?"
"Là cháu gái ta, cùng ta đến lễ Phật."
"Thí chủ thật có phúc, bần tăng thấy tiểu thí chủ tướng mạo bất phàm, về sau tất là người đại phúc đại quý."
Lư thị vui mừng, "Mượn cát ngôn của phương trượng!"
Rồi sai Thanh ma ma lại thêm chút tiền hương dầu, Nam San không nói mà theo ở phía sau, mấy hòa thượng này hay nói mấy lời cát tường, sẽ có điềm lành, để khách hành hương hào phóng thêm tiền.

Đại phúc đại quý nàng không nghĩ tới, nhưng bình an vui vẻ vẫn luôn chờ đợi.
Đến bữa tối, chỉ vẻn vẹ rau xanh đậu hũ và canh nấm, Nam San cứ thế và xong hai bát cơm, làm Lư thị nhìn cũng sửng sốt, ngay sau đó cười nói, "Vậy mà làm San tỷ nhi đói lả hả?"
"Dạ."
Nàng vừa và cơm vừa hàm hồ đáp lại, thức ăn chay hương vị cũng được, ăn là ăn no rồi, nhưng Nam San lại không dự đoán được, đồ chay không có chất béo, chờ đến đêm, nàng liền cảm thấy bụng đã tiêu hóa sạch sẽ, lại bắt đầu đói rồi.
Tư vị đói bụng vô cùng khó chịu, trong bụng trống rỗng, cả đầu đều là đồ ăn ngon từ thịt, chân giò kho nước tương, vịt quay, cắn một cái mỡ trào ra, hương vị quanh quẩn trong miệng.
Nàng lắc đầu, đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng đói, đêm khuya tĩnh lặng, trong núi vốn linh hoạt kỳ ảo, ngoài tiếng côn trùng kêu thì không có âm thanh nào khác, năm giác quan của nàng cũng nhạy hơn, đặc biệt là khứu giác.
Trong thoáng chốc, ngửi thấy một mùi thịt như có như không, trong miệng nàng không khỏi trào ra nước bọt, nuốt nước miếng, ở trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng là ngồi bật dậy.
Mùi thịt phiền lòng kia kích thích cái bụng rỗng của nàng càng thêm khó nhịn, nàng xỏ giày xuống đất, mùi thịt còn chưa tan, sợ là không phải ảo giác của nàng, gần đây khẳng định có người đang ăn thịt, hơn nữa còn là mùi thịt nướng.
Nàng lén lút vòng qua Thanh ma ma đang ngủ ở giường gỗ nhỏ bên ngoài, mở cửa, thấy phòng bên cạnh yên lặng, chắc tổ mẫu đã ngủ say, động cái mũi, mùi thịt kia dày đặc hơn.
Nhìn bóng đêm bên ngoài được ánh trăng soi chiếu trắng sáng, lý trí cuối cùng bị con sâu thèm ăn trong bụng đánh bại, cả gan đi ra ngoài, càng chạy đến chỗ tường bao, mùi hương càng dày đặc.
Nàng nhìn tường cao trước mắt, mùi hương này không ở trong chùa, sợ là bên ngoài chùa có người thịt nướng, nghĩ đến cũng phải, Phật môn thanh tịnh, nào có mấy người phạm giới ăn mặn.
Dưới tường cao là một cánh cửa nhỏ, nàng nhẹ nhàng rút mở them cài, quan sát thăm dò, dưới ánh trăng, tất cả đều là cây cối cao to, mùi hương chính là phát ra từ trong rừng.

Thần khiến quỷ sai, nàng dọc theo thịt mùi vị đi vào trong rừng, chờ khi phản ứng lại nghĩ mà sợ, liền nhìn thấy cách đó không xa trên một đống lửa đang nướng con thỏ rừng thơm nức mũi.
Mùi thịt đúng là phát ra từ đây.
Nàng nuốt nước miếng, chậm rãi đến gần, ngồi bên cạnh đống lửa là một nam tử áo đen, nghe thấy có người đến gần, chậm rãi ngẩng đầu lên.
Dưới ánh trăng, sắc mặt hắn như ngọc trong suốt, tóc đen như mực búi cao, lông mày xếch lên, đôi mắt sâu thẳm, môi đỏ như cánh hoa anh đào hơi nhếch lên, trăng tròn chiếu phía sau hắn càng làm tôn thêm vẻ cô lãnh tuyệt diễm, cây cối bốn phía dường như nháy mắt đi xa, trong một mảnh mơ hồ đột nhiên hiện ra dung nhan kinh động lòng người của hắn.
Nam San hít sâu một hơi, hoàn toàn quên hô hấp.
Về sau lấy lại tinh thần lại không tự giác nuốt nước miếng, không phải vì mùi thịt, mà là vì mỹ mạo kinh thiên động địa của nam tử ấy.
Hai chân nàng như không phải của mình, chậm rãi đi về phía nam tử tuyệt sắc kia, chờ khi đến gần mới cảm thấy không ổn, rừng núi hoang vắng, bên ngoài cửa Phật, nam tử đẹp không giống người phàm, thật quỷ dị!
Không biết thế gian này có hồ tiên quỷ quái không?
Đôi mắt nam tử nhìn nàng như vòng xoáy sâu u ám, nàng cảm thấy bản thân không tự giác đắm chìm trong đó, chính là chết đuối cũng cam nguyện.
Mùi thịt xông vào mũi nàng, nàng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thở phào, ngây thơ lên tiếng, "Công tử, có thể xin miếng thịt ăn không?"
Trong ống tay áo màu đen, ngón tay thon dài vươn ra, xé xuống một cái chân thỏ, đưa cho nàng, nàng nhìn ngón tay thon dài như búp măng, móng tay sáng bóng như ngà voi, tâm can run rẩy.
Bụng không đúng lúc vang lên, nàng mới cảm thấy đói bụng, ngượng ngùng duỗi tay nhận chân thỏ, cắn một miếng, trong miệng đầy mùi thơm, thịt nướng chín tới, bên ngoài cháy sém bên trong mềm mềm, nước sốt tràn đầy khoang miệng, vô cùng mỹ vị.
Nam tử lẳng lặng nhìn nàng, chỉ chốc lát sau, nhìn mẩu xương trong tay, nàng ngập ngừng mồm mép lém lỉnh, "Ngươi không ăn sao? Có thể cho ta một ít nữa không?"

Rất nhanh, toàn bộ con thỏ đều được đưa tới trước mặt nàng, nàng hơi ngượng ngùng, nhưng mùi thịt rất thơm, cuối cùng không giả vờ thục nữ được, bắt đầu ăn từng miếng.
Mười lăm phút sau, nhìn một đống xương trên mặt đất và nam tử còn chưa ăn được miếng nào, lúc này mới ý thức được, hình như nàng mất mặt.
Mãi đến khi nàng rời đi, nam tử từ đầu chí cuối cũng không phát một lời, nhưng khi nàng rời đi lại nhìn chằm chằm vào bóng dáng nàng, trong đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra được chút cảm xúc nào.
Nam San rón rén trở về phòng, Thanh ma ma đã ngồi dậy, "Tam tiểu thư, tiểu thư mới vừa đi đâu đấy?"
"Đi tiểu đêm ạ."
"Há!"
Thanh ma ma hơi nghi hoặc, nhìn tam tiểu thư hình như là từ ngoài phòng tiến vào, diêu hạ cúi đầu sợ là tiểu cô nương tò mò mở cửa xem một cái, thấy người trở về cũng không nghĩ nhiều, nằm xuống ngủ.
Nam San lại không buồn ngủ, công tử như hồ tiên kia đến tột cùng là ai, còn có vùa rồi nàng một mình ăn hết con thỏ, công tử sẽ thấy nàng như thế nào?
Đang lúc miên man suy nghĩ, suy nghĩ lại trở lại kiếp trước, nhớ lại quá khứ chua ngọt kia, thở dài, nhắm mắt lại.

Chương 10: Khói lửa

Ngày hôm sau, sau khi cùng tổ mẫu hoàn thành bài học buổi sớm, một mình nàng lén lút chuồn ra chùa, dọc theo ký ức hôm qua đi vào trong rừng cây, trong rừng cỏ cây xanh tươi, thỉnh thoảng còn có chim chóc bay qua, tiếng kêu to không dứt bên tai.
Chỗ sưởi ấm hôm qua không nhìn ra chút dấu vết, nàng cẩn thận phân biệt, thấy màu đất chỗ đống lửa không hề khác chỗ đất khác, chưa từ bỏ ý định nhìn thêm mấy lần, cuối cùng vẫn không có kết quả, ngẩng đầu nhìn bốn phía, không có dấu chân người.
Đứng lên, xem ra chỉ là một giấc mơ, nàng cũng thường hay mơ giấc mơ đẹp đẽ hoang đường kiểu này.
Nàng lượn quanh gần đó vài vòng cũng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào, nàng mơ giấc mơ gì vậy? Nam San nghĩ lung tung, thấy đỉnh tháp Phật nhọn nhọn xa xa trong chùa, gần cửa Phật liệu có hồ tiên lui tới không nhỉ?
Nghĩ đến mùi vị thịt thỏ nướng kia, gương mặt tròn vo cười đến tạo nên gợn sóng, nàng vô ý thức liếm môi dưới, cảnh trong mơ quá mức chân thật, mùi vị thịt kia đậm đà, cảm giác rất thật.
Trong lùm cây cách đó không xa có cái gì đó hiện lên, tạo thành một trận gió tanh, Nam San vội che miệng mũi, chỉ kịp thấy những sọc vàng trắng đan xen trên người vật lớn kia.
Nàng đờ đẫn mà đứng, quên sợ hãi, trong đầu đột nhiên nghĩ tới, bóng dáng lóe lên vừa rồi là?
Lão hổ!
Bên trong rừng núi này lại có lão hổ.
Mơ hồ nghe thấy tiếng sáo du dương truyền đến, ở trong rừng núi thanh tĩnh hết sức linh hoạt kỳ ảo, hình như từ ngoài rừng truyền đến, nàng tìm âm thanh, đi về phía phát ra âm thanh ấy.
Dưới cây bách cổ thụ xanh ngắt, một nam tử một thân y phục màu xanh tuấn lãng tay cầm sáo trúc, âm thanh réo rắt chính là từ miệng hắn phát ra, nam tử này nàng quen, còn không phải đại công tử Tưởng gia đó sao.
Tưởng Bá Xương nghe thấy có tiếng bước chân người, buông cây

sáo trong miệng, nhìn qua thiếu nữ châu tròn ngọc sáng, cũng nhận ra thân phận của nàng, ngày ấy từng gặp mặt một lần, không biết tam tiểu thư Nam phủ sao lại xuất hiện ở chỗ này?
Nam San khẽ nhún người hành lễ, "Công tử chớ trách, tiểu nữ mạo muội, thật sự là tiếng sáo của công tử quá mức hấp dẫn người ta."
"Không ngại, ở nơi cửa Phật, gặp lại tức là hữu duyên, sao Nam tam tiểu thư lại ở đây?"
Nam San cười một chút, "Ta cùng tổ mẫu tới lễ Phật."
Tổ mẫu? Vị phu nhân không xuất thế của Đức Dũng hầu phủ sao? Nghe nói Hầu phu nhân không được Hầu gia yêu thích, như người vợ bị chồng ruồng bỏ sống một mình một góc hậu viện, Nam tam tiểu thư lại đi cùng vị tổ mẫu này, xem ra là người thiện tâm.
Sắc mặt Tưởng Bá Xương dịu lại, người hiếu thuận luôn khiến người ta kính nể, thấy gương mặt bụ bẩm của nàng thản nhiên, lông mày giãn ra, đôi mắt trong trẻo rõ ràng, là cô nương có tấm lòng rộng mở.
Nghĩ đến chuyện rối loạn trong nhà, phụ thân bị biếm, người hầu nghỉ việc, hai di nương trong nhà huyên náo inh ỏi, không phải ăn không ngon chính là ngủ không tốt, chọc mẫu thân lại tái phát bệnh đau đầu.
Cuối cùng vẫn là hắn ra mặt, thuyết phục phụ thân tiễn hai di nương kia đi, trong nhà mới xem như yên tĩnh, hắn trốn ở nơi này, một là đọc sách, hai là tránh thanh tĩnh.
Nghĩ vậy không khỏi thở dài, Nam San thấy mặt hắn buồn rầu, nghĩ đến gần đây chắc có nhiều phiền não, "Thường nghe người ta nói Tưởng công tử tài hoa hơn người, ngày nào đó tất sẽ cao trung, trọng chấn Tưởng gia."
"Vậy mượn lời tốt đẹp của tam tiểu thư! Tưởng mỗ phải về phòng đọc sách, Nam tam tiểu thư cứ tự tiện."
Nói rồi hắn phất tay áo, đi về phía một gian phòng nhỏ cách đó không xa, theo tay áo hắn phất, một cái túi thơm đã cũ rơi xuống, Tưởng Bá Xương không phát hiện, lập tức đi xa, Nam San vươn ngón tay mập mạp nhặt nó lên, thấy túi thơm tuy cũ, nhưng lại là vân cẩm tốt nhất, mặt trên thêu một đóa hoa quỳnh trắng như tuyết, chắc được làm từ tay nữ tử.
Nàng ngẩng đầu nhìn, bước chân nam tử rất lớn, đã đi hơi xa rồi,

vội vàng nhấc chân đuổi theo.
Tưởng Bá Xương đang bước nhanh đi tới, dường như nghe thấy đằng sau có động tĩnh, vừa quay đầu lại, cô nương mập mạp đang đuổi theo hắn, hắn nhăn mày, bỗng thấy đồ vật trong tay cô nương, dừng bước lại.
"Tưởng công tử, đồ của huynh rơi."
Nam San thở hổn hển đưa túi thơm qua, gương mặt vốn đầy đặn của nàng bởi vì chạy nhanh mà đỏ bừng, như trái cây chín mọng mê người, mắt phượng long lanh nhìn hắn.
Hắn dịch ánh mắt, lần đầu cảm thấy cô nương béo cũng rất xinh đẹp, nhìn nàng quần áo đơn giản, lại tự nhiên hào phóng, ngược lại không xấu xí giống trong lời đồn, nhìn ngũ quan chí ít cũng là giai nhân thanh tú.
Ngón tay thon dài như ngọc nhận lấy túi thơm, nhẹ giọng nói, "Đa tạ!"
"Tưởng công tử không cần khách khí, công tử đi thong thả."
Nam San nói xong, xoay người chạy về, bởi vì thân thể tròn vo, lúc chạy trông rất buồn cười, trong mắt Tưởng Bá Xương hiện lên ý cười, đây là lần đầu tiên hắn cười kể từ khi Tưởng gia xảy ra chuyện đến nay.
Tưởng Bá Xương đi vài bước, do dự quay đầu lại, "Tam tiểu thư, xin hỏi cô biết nấu cơm không?"
Nàng cũng kinh ngạc quay đầu, thấy trên mặt hắn hình như có chút ngượng ngùng, nhoẻn miệng cười, "Có lẽ."
Hắn như nhẹ nhàng thở ra, hai người đi về phía phòng nhỏ, trong phòng chỉ có một giường gỗ, một bàn một ghế, trên bàn chất đầy sách vở và một miếng bánh nướng đã xử lý gần hết, nghĩ đến mấy ngày này chắc hắn dùng cái này đỡ đói.
Trước kia hắn là chưa từng tự nấu nướng, công tử nhà Đại học sĩ, nào ai tự ra tay, đám hạ nhân đã làm hết.
Trong một góc có một cái bếp lò nhỏ, bên cạnh chất một đống gạo và đồ ăn, nàng nhẹ nhàng xắn tay áo trồi bắt tay vào làm, chờ nàng rửa sạch gạo và đồ ăn chuẩn bị nấu nướng mới phát hiện không biết châm lửa.
Tưởng Bá Xương ngồi trước bàn, trong tay cầm một quyển sách, nhưng quyển sách kia nửa ngày cũng chưa lật, ánh mắt không

ngừng lén ngắm nàng, nàng ngượng ngùng hỏi, "Huynh biết nhóm lửa không?"
"Biết."
Hắn buông sách, từ đằng sau bếp lấy ra dao đánh lửa và đá lửa, đánh hai cái, dẫn lá thông khô, nàng xem đến trợn mắt há mồm, phương thức châm lửa như thế nàng nào biết làm.
Lửa cháy lên, chỉ chốc lát sau, bếp lò cháy mạnh, may mắn củi khá khô nên khói không lớn, nàng bỏ gạo và nước vào nồi đất, chờ nấu sắp xong, lại thả thịt khô đã thái và thêm chút rau xanh điều vị, xem như bữa cơm niêu giản dị.
Mùi cơm và mùi thịt rất nhanh tràn đầy trong phòng, bụng vang lên "ùng ục", mặt Tưởng Bá Xương đỏ như tôm luộc, nàng cúi đầu cười trộm, hắn nhìn qua, vừa vặn trông thấy cái cổ trắng như mỡ đông, trong bụng càng đói.
Nấu xong, Nam San thấy đã trưa, cũng không dám ở lại, vội vàng cáo từ, gần đến cửa tự mơ hồ nghe thấy tổ mẫu gọi, nàng vội vàng chạy nhanh vào, Lư thị thấy nàng chạy đầu đầy mồ hôi, không khỏi đau lòng nói, "Có phải San tỷ nhi cảm thấy không thú vị, đi ngắm phong cảnh ngoài tự, xem đầu đầy mồ hôi này."
Nam San tùy ý tổ mẫu lau cho nàng, nhõng nhẽo trả lời, "Tổ mẫu, con cũng thích nghe kinh Phật, nhưng ngoài tự cũng rất đẹp, cho nên đi ngắm ạ."
Lư thị nhìn gương mặt căng bóng đỏ bừng của nàng, khẽ ấn cái trán trơn bóng, "Con đó? Tổ mẫu sợ con buồn quá, nhưng lần sau có ra ngoài tự phải dẫn theo Thanh ma ma, bằng không, một cô nương như con sẽ làm tổ mẫu lo lắng."
"Dạ, nghe tổ mẫu."
Tiếng nàng trong vắt đáp lời, nghĩ trong rừng cây có mãnh thú, lần sau đừng nên đi.

Chương 11: Lại mơ

Ý tưởng tốt đẹp là thế, nhưng nửa đêm lần nữa bị đói tỉnh lại, ngửi thấy mùi thịt như có như không, nàng xoay người ngồi dậy, hai mắt nhìn trăng bạc nhô lên cao ngoài cửa sổ, cuối cùng con sâu đói chiến thắng lý trí, hai chân không nghe sai khiến đi về phía ngoài chùa.
Địa phương, cùng nướng thỏ, bên cạnh đống lửa không ngoài dự liệu đương nhiên vẫn là nam tử tuyệt sắc làm người ta sợ hãi than kia.
Cái khác chính là, bên chân nam tử có một con hổ lớn sặc sỡ đang nằm.
Nam San nghĩ bóng dáng ngày đó thấy trong rừng cây chỉ sợ chính là nó, đại hổ vốn đang híp mắt, nghe thấy tiếng bước chân người thì khẽ hé mắt liếc nhìn nàng một cái, lại nhắm mắt dưỡng thần, ngoan ngoãn như con mèo lớn.
Đêm lạnh như nước, yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng phiến lá đong đưa.
"Ùng ục"
Bụng Nam San kêu lên không đúng lúc, nàng xấu hổ cười, tay mập xoa bụng, nam tử vươn cánh tay thon dài lấy con thỏ từ trên giá xuống, xé xuống nửa bên, đưa cho nàng.
Lão hổ kia "xoát" cái mở mắt ra, như chuông đồng trừng nàng, trong miệng kêu "hừ hừ".
Một bàn tay khác của nam tử sờ đầu nó, "Chờ lát lại nướng cho mày một con."

Âm thanh réo rắt có chút trầm thấp như nước suối sơn cốc chảy vào lòng người, sảng khoái như nếm được bát băng lạnh lẽo.
Đại hổ sặc sỡ như nghe hiểu mà nhìn nàng một cái, sau đó quay đầu nhìn một nửa thịt thỏ khác, nam tử đặt thịt trước mặt nó, nó há miệng ngậm lấy, ánh mắt như đang thị uy nhìn Nam San.
Tay nàng cầm thịt thỏ, ngơ ngác đứng đấy, thì ra đây là đồ ăn của lão hổ, nàng đây có tính là đoạt thức ăn trước miệng cọp không!

Tiếng một người một hổ nhai thịt vang lên trong bóng đêm, hai mắt nam tử hạ xuống, không nhìn thấy vẻ mặt, bàn tay như ngọc vuốt ve lông hổ, con vật thoải mải híp mắt thành một đường, thỉnh thoảng dùng dư quang liếc trộm nàng.
Trong lòng nàng cười một tiếng, con hổ này thật là tinh quái, trong mắt kia rõ ràng là khoe khoang khiêu khích, dường như đang khoe khoang độc chiếm ưu ái của chủ tử với nàng.
Mùi thịt nướng trong miệng chân thật như vậy, nàng ngẩng đầu nghi ngờ nhìn trăng sáng trên bầu trời, lại nhìn nam tử đối diện, thầm nghĩ, giấc mơ này thật sự rất thật, nếu không phải ngày đó ban ngày không tìm thấy chút dấu vết nào, nàng căn bản sẽ không hoài nghi tính chân thực của chuyện này.
Ăn xong thịt, nàng cẩn thận đi tới gần người và hổ, như lấy lòng nhẹ giọng hỏi, "Cám ơn thịt thỏ của công tử, tiểu nữ ạo muội quấy rầy, xin hỏi công tử xưng hô như thế nào?"
Nam tử nâng mí mắt, nàng nhìn mà đỏ bừng mặt, nam nhân này đẹp như vậy làm cái gì? Làm hại nàng trái tim lớn tuổi rồi lại bắt đầu ngo ngoe nảy mầm.
"Lăng" (Líng)
Lâm? (Lín)
"Lâm công tử, chào huynh."
Nàng cười ngây ngốc, trong lòng khe khẽ vui sướng, thì ra công tử tuấn tú họ Lâm.
Nam tử trả lời xong mí mắt lại cụp xuống, lông mi dài dưới ánh trăng tạo thành cái bóng hình quạt, đẹp đẽ không giống người thật, nàng dịch qua, ngồi xổm bên cạnh lão hổ.
Đại hổ dời đến vị trí bên cạnh, ý bảo nàng ngồi lại đây, trong lòng nàng vui vẻ, dù sao cũng cùng ăn một con thỏ, tên này coi nàng như người một nhà, phần tình cảm lập tức hiện ra.
Ánh mắt nam tử dường như tìm tòi nghiên cứu mà nhìn con hổ bên cạnh, lại nhìn nữ tử tự nhiên vươn tay vuốt lông hổ, mùi hương thoang thoảng trên người nữ tử chui vào mũi, làm hắn không có chút phản cảm.
U tối trong đôi mắt hẹp dài càng sâu, cô nương này là người đầu tiên có thể đến gần nó từ lúc chào đời tới nay.
Nam San cũng không biết những việc này, nàng một lòng nghĩ đây

chỉ là giấc mơ, trong mơ có thể không cần cố kỵ, không cần nói cái gì nam nữ đại phòng, cũng không cần suy nghĩ quy củ điều luật trong thế tục.
Lão hổ được bàn tay mũm mĩm của nàng vuốt thoải mái, híp mắt hưởng thụ, bóng đêm dày đặc, vạn vật ngủ say, gió thổi nhè nhẹ, có chút thoải mái ẩn giấu, dường như trộm được thời gian.
Nàng hắng giọng nói, "Công tử, huynh là thần tiên hay là hồ tiên?"
Thần tiên? Hồ tiên?
Thấy nam tử hình như đăm chiêu nhìn nàng, nàng ngây thơ cười, "Ta đoán công tử là hồ tiên hả, chỉ có hồ tiên mới có tướng mạo như vậy, thần tiên rất nhiều đều không đẹp lắm, như thổ địa công gì đó, Chung Quỳ gì đó."
Thổ địa công? Chung Quỳ?
Là ai?
Mỹ nam tử nhăn mày, hắn chưa bao giờ nghe qua, trong miệng nữ tử này sao lại toàn từ ngữ kỳ quái? Tay hắn khẽ run, trong mắt chợt lóe ánh sáng, lẳng lặng nhìn gương mặt mập mạp vui mừng của nàng.
Người đại hổ ấm áp, Nam San dán chặt vào nó, nhìn gương mặt nghiêng tuyệt đẹp của nam tử, dần dần dựa vào bên cạnh ngủ say.
Chờ nàng tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường gỗ trong tự, nàng cẩn thận ngửi, trong không khí dường như có mùi của lão hổ, tự giễu cười một tiếng, nàng nằm mơ cũng có ảo giác rồi, tật xấu này cần phải bỏ.
Tiếng Thanh ma ma từ ái vang lên, "Tam tiểu thư, tối qua ngủ ngon không?"
Nàng lắc đầu, đi giày xuống đất, ngây thơ cười với Thanh ma ma, "Ngủ ngon lắm ạ."
Lại mơ thấy mỹ nam, còn ăn thịt, đương nhiên là một đêm ngon giấc.
Lư thị đang ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm kinh thư, cười nhẹ một tiếng, "Cũng may San tỷ nhi tính tình tốt, nếu không cô nương nào quyết tâm ở trong tự thanh tịnh, cùng lão bà tử ta ăn chay niệm phật."
"Tổ mẫu, người cũng không phải là lão bà tử, lại nói San Nhi cảm thấy nơi này khá tốt, thanh tĩnh lại tự tại."

"San Nhi thích là được, rời xa trần thế, không có chuyện đời phiền lòng, ngược lại cũng tự tại."

Nam San cười cười, ăn một bát cháo loãng, đi theo tổ mẫu nghe bài giảng sáng sớm, trong Kinh đường trong tự, bên miệng Không Trần phương trượng dường như treo nụ cười thản nhiên, mỉm cười nhìn nàng.
Nàng cũng cười với ông ấy, ngồi xếp bằng bên cạnh tổ mẫu, tiếng tụng kinh vang lên, lòng Nam San càng thêm yên ổn, từ khi còn nhỏ lần đầu tiên ở chỗ tổ mẫu nghe được âm thanh này, nàng đã rất thích tiếng ong ong ù ù này.
Âm thanh này có thể an ủi nỗi bất an và sợ hãi của nàng khi ở dị thế, làm nàng chậm rãi bình tĩnh lại, hoàn toàn dung nhập thế gian này.
Ba ngày sau, hai bà cháu lại ngồi xe ngựa hồi phủ, Lang nhi đã sớm đứng ở cửa viện nhà mình chờ nàng, thấy nàng vùa xuất hiện lập tức xông tới, chui đầu vào lòng nàng.

"Tỷ tỷ, Lang Nhi rất nhớ tỷ."

Nam San bế cậu lên, hôn lên gương mặt non nớt, "Thật sao? Nhưng sao tỷ tỷ thấy Lang Nhi lại thêm nhiều thịt nhỉ, béo lên không ít, chẳng thấy giống nhớ tỷ tỷ này gì?"

Nam Lang nâng khuôn mặt nhỏ, bẻ đầu ngón tay nghiêm túc mà nói, "Lúc đệ ăn cơm, thấy món mà tỷ thích ăn liền nghĩ tỷ tỷ không ở nhà, đệ cẩn phải ăn thêm chút thay tỷ, lúc ăn điểm tâm, nghĩ tỷ tỷ thích ăn cũng sẽ thay tỷ ăn nhiều chút."
"Ha ha, đệ nhớ tỷ tỷ như vậy sao?"
Cậu bé vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, vỗ cái bụng của mình, "Dạ, nhìn thịt trên người đệ này, đều là nhớ tỷ tỷ."
Nàng thấy dáng vẻ cực kỳ thận trọng của Lang Nhi, cười ôm cậu chặt hơn, Lang Nhi lại nhơ con sâu uốn éo người, "Tỷ tỷ, thả đệ xuống, để người ta thấy sẽ chê cười Lang Nhi."
"Ai dám chê cười đệ, tỷ tỷ ôm đệ đệ, thiên kinh địa nghĩa, bọn họ là ghen ghét đệ."

Nam Lang nghiêng đầu, suy nghĩ lời tỷ tỷ, hừ!
Tam ca Nam Côn hẳn là ghét cậu có tỷ tỷ ôm, lần trước gặp qua một lần, thế mà cười nhạo hẳn, khẳng định là mình không có người ôm, trong lòng không thoải mái.
Nghĩ như vậy, cũng không uốn éo, hai tay như củ sen ôm cổ Nam San cổ, hai tỷ đệ đi đến phòng cha mẹ, dọc đường đi Lang Nhi cũng không xuống, làm nàng ôm quá sức, Đinh thị đã sớm mỉm cười ở cửa chờ.
Kéo tay nữ nhi, đánh giá trên dưới, "San Tỷ Nhi của chúng ta hình như gầy đi?"
Nam Nhị gia ôm nhi tử trong lòng khuê nữ xuống, cũng kéo nàng ngó trái ngó phải, đôi mắt híp thành một đường thẳng, dáng vẻ rất không vui, trong núi dù sao cũng kham khổ, nữ nhi đã gầy thành như vậy.
"Gầy tốt hơn, San Nhi gầy đi đôi mắt to ra không ít."
Đinh thị ôm nàng qua, hai mẹ con đi vào trong phòng, trên bàn đã sớm dọn sẵn đồ ăn, Nam San hít sâu một hơi, mùi thịt đầy mũi, nước miếng sắp chảy xuống.
"Nhanh ăn đi."
Hai cha con Nam Nhị gia cũng ngồi xuống, một nhà bốn người dùng cơm, Nam San thấy phụ thân không ngừng gắp đồđầu ớt đỏ ăn vào bát nàng, vội vàng ngăn lại, "Cám ơn cha,nhiều quá ăn không hết."
Nói xong nhét vào miệng một miếng thịt nấu dầu ớt đỏ, còn chưa dùng sức cắn, nước sốt kia đã ngập đầy răng, nhừ mà không ngán, mỹ vị vô cùng,
Nàng hạnh phúc híp mắt, Đinh thị nhìn mà bật cười.
"Xem con thèm thành dáng này, ăn chay mấy ngày thèm lắm rồi hả."
Nam San phồng miệng nhỏ, cười với Đinh thị, Lưu Hương từ bên ngoài tiến vào nhỏ giọng nói nhỏ vài câu bên tai Đinh thị, sắc mặt Đinh thị lập tức biến đổi.

Chương 12: Tuyển tú

Hai chủ tớ Đinh thị đi vào nội thất, Nam San tò mò, ngày thường chuyện lớn nhỏ nương đều không tránh mình, lần này là chuyện gì lại muốn tới một bên nói.
Nàng nghi hoặc trong lòng, chờ ăn cơm xong liền đi về phía Tây Nam viện, Chung Khấu Châu đang ở nơi đó.
Nhìn thấy nàng, Chung Khấu Châu rất là vui vẻ, chạy nhanh chào đón, kéo tay nàng nói, "Tam biểu muội, mấy ngày muội không ở trong phủ, ta nhớ muội chết mất."
"Muội cũng nhớ biểu tỷ." Nam San nói rồi đưa bùa bình an xin trong tự cho nàng ấy, "Lá bùa này muội xin được ở trong tự, nghe nói rất linh nghiệm, có thể bảo vệ người đó bình an, hy vọng biểu tỷ chớ chê."
Chung Khấu Châu vui mừng nhận lấy, cẩn thận đặt trong tay áo, bùa Hàn Quang tự linh nghiệm, đặc biệt là bùa đích thân phương trượng viết, càng là một lá khó cầu, lễ vật như vậy có lòng nhất.
Nàng ấy cười nói, "Sao lại chê? Vui mừng còn không kịp."
Nói rồi kéo Nam San đến một bên, Nam San thấy ánh mắt nàng ấy, liền biết có chuyện muốn nói.
"Tam biểu muội, muội biết nhiều ngày nay trong kinh xảy ra chuyện gì không?"
"Chuyện gì?"
Nam San hồ đồ, nàng vừa mới trở về, vẫn còn mơ màng, vừa rồi nương hành động không tầm thường, thần thần bí bí ở trong phòng thì thầm với Lưu Hương, việc này khẳng định không phải là việc nhỏ.
Chung Khấu Châu liếc nhìn nàng một cái, thở dài nói, "Trong cung có ý chỉ xuống dưới."
"Chỉ gì?"
Chung Khấu Châu tiến đến bên tai nàng, thần bí nói, "Nữ tử quan gia tiến cung tuyển phi."
Tuyển phi?
Đầu Nam San ngây ra, đúng rồi, lúc nàng còn nhỏ từng tuyển vài

lần, tính lên, bệ hạ đã nhiều năm không tuyển tú, năm nay sợ là muốn tổng tuyển cử.
Chung Khấu Châu lại nói, "Tuyển tú lần này xem ra là có ý tuyển phi cho hoàng tư, không giống trước, không cần nữ tử dân gian, phàm là nhà quan tứ phẩm trở lên, bất kể đích nữ thứ nữ, tuổi từ mười bốn đến mười tám đều có thể tham gia tuyển chọn, đều phải báo tên lên Hộ bộ."
Chỉ có nữ tử quan gia, như vậy nhất định chủ yếu là tuyển phi cho các hoàng tử, nếu chủ yếu là hoàng đế giữ lại cho mình thì không cần phải đặc biệt là nhà quan, sẽ có nữ tử dân gian tham gia tuyển chọn, mà cũng sẽ không giới hạn từ tứ phẩm trở lên.
Về phần đích thứ đều có thể, là bởi vì các hoàng tử không chỉ muốn tuyển chính phi, còn có vị trí trắc phi, như phu nhân (vợ thứ), thứ nữ tự nhiên là cũng ở trong phạm vi.
Đức Dũng hầu tuy không có thực quyền, nhưng luận phẩm giai lại là chính nhất phẩm, theo ý chỉ mà nói, năm nay nàng vừa lúc mười lăm, cũng theo lệ ứng tuyển, bốn nữ nhi trong phủ đều ở trong phạm vi.
Vẻ mặt Chung Khấu Châu có chút ảm đạm, hoàng tử tuyển phi không có chuyện của nàng, tuy nàng là cháu ngoại Hầu phủ, nhưng lúc phụ thân nàng còn sống khi chẳng qua là chính ngũ phẩm Đồng tri, nàng không ở trong phạm vi.
Mẫu thân bởi vì việc này lại tới chỗ đại cữu cữu khóc lóc kể lể, nhưng thánh chỉ lại không phải đại cữu cữu có thể làm chủ, chỉ là muốn giành được chút đồng tình, để chắc chắn đại cữu cữu sẽ quan tâm hôn sự của nàng mà thôi.
Nghĩ vậy, nàng từ từ thở dài, việc hôn nhân, mẫu thân làm hết thảy đều là mưu tính thay nàng, hy vọng mình có thể gả vào nhà cao cửa rộng, về sau an hưởng phú quý.
Nam San thấy nàng ấy thần tinh buồn bực, cũng im lặng không nói, tính tình cô mẫu nàng rõ ràng, rất thích quyền lợi, một lòng muốn mưu tính mối nhân duyên tốt cho biểu tỷ, nghĩ đến gần đây nhắc mãi không ít.
Mỗi người đều có chuyện phiền lòng, mọi nhà đều có chuyện khó khăn.
Chung Khấu Châu nhìn gương mặt tròn trịa mập mạp của biểu muội,

mang theo sự ngây thơ không hiểu chuyện, kề sát đầu, mở miệng nhắc nhở nói, "Tam biểu muội, sau khi muội tiến cung, bất luận thế nào cũng phải tránh Tam hoàng tử."
Tam hoàng tử?
Hoàng tử tính tình quái dị trong lời đồn?
Nam San gật gật, sau đó lại lắc lắc đầu, "Cảm ơn tỷ tỷ nhắc nhở, nhưng muội tiến cung cũng chỉ đi cho có, cái gì Tam hoàng tử Tứ hoàng tử, cũng sẽ không coi trọng muội đâu, sợ là muội mặt dày dính lấy, người ta còn chê muội xấu xí."
Chung Khấu Châu bị nàng chọc cười rộ lên, nghĩ lại cũng phải, các hoàng tử mỹ nhân nào mà không gặp qua, diện mạo tam biểu muội đâu có thể vào mắt những con rồng cháu phượng đó.
Hai ngày trước, trong kinh có lời đồn đãi, Hoàng Hậu nghĩ Tam hoàng tử sắp cưới phi, còn không thông chuyện nam nữ, đặc biệt ban cho hai cung nữ dẫn sự hoa dung nguyệt mạo.
Đâu ngờ, cùng ngày ban đêm hai cung nữ dẫn sự lại bị thị vệ phủ Tam hoàng tử từ trong phòng kéo ra, trực tiếp kéo đến trước cửa Thừa Đức cung của Hoàng Hậu, hai người gần như áo rách quần manh, thịt non trắng bóng chọc người qua đường đều chảy nước miếng.
Hoàng Hậu tức giận ngất xỉu tại chỗ, ngoài dự kiến chính là, bệ hạ nghe nói việc này lại ngửa đầu cười to, miệng khen Tam hoàng tử giống Hoàng tổ phụ, có phong thái tiên đế.
Lần này, hướng gió trong kinh càng mây dày sương mù che khuất, đám chúng thần ở trong lòng lén lút tự nhủ, Tam hoàng tử vẫn luôn không nổi bật có thể được bệ hạ đánh giá cao như vậy, hay cũng là người chọn làm trữ quân trong lòng vạn tuế? Vì thế các đại thần lại có mưu tính riêng trong lòng.
Nhưng Tam hoàng tử làm như thế lại làm một nhóm quý nữ trong kinh trong lòng phát run, đối xử với nữ tử vô tình như thế, cô nương hoa dung nguyệt mạo cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt cũng có thể kéo ra ngoài, không chút thương hương tiếc ngọc, sợ không phải có bệnh kín, hoặc là đoạn tụ chứ?
Nam tử như vậy, ai gả qua cũng là số sống quả phụ, dù cho là hoàng tử thì thế nào, các nàng tránh né e sợ còn không kịp.
Nam San cảm ơn biểu tỷ thiện ý nhắc nhở, đang nói chuyện trong tự

với nàng ấy, phòng trong có một vị phụ nhân đi ra, thân hình gầy gầy, mặt cũng dài, màu da tuy trắng lại không có huyết sắc, vẻ mặt buồn khổ, đúng là cô mẫu nàng Nam thị.
"San Nhi gặp qua cô mẫu."
Nam thị thấy là nàng, sắc mặt nhàn nhạt, "San tỷ nhi tới à?"
Tiếp theo lại nghiêm khắc nói với Chung Khấu Châu, "Làm xong bài chưa? Thơ thất ngôn tuyệt cú học thế nào rồi?"
Chung Khấu Châu tỏ ý xin lỗi cười với Nam San, bất đắc dĩ đáp Nam thị, "Bài tập đã làm xong, thơ đang nghiền ngẫm ạ."
Nam San lập tức ngầm hiểu mà cáo từ, cô mẫu chướng mắt Nhị phòng bọn họ, trước nay đối với nàng đều nhàn nhạt, ai bảo Nam nhị gia là thứ xuất, lại còn không có bản lĩnh.
Nàng đi về, nghĩ ngợi, xoay người đi hướng Thanh Huy viện, bên kia Lư thị đã nhận được tin tức tuyển phi, hơn nữa còn có một tin tức khác, giờ phút này sắc mặt nàng có chút không tốt.
"Ngụy thị không để ta vào mắt mà, chuyện lớn như vậy cũng có thể tự mình quyết định, hừ! Dù sao cũng chỉ là xuất thân thương hộ, làm chuyện gì cũng hại người lợi ta, bàn tính đánh vang thật."
Nói xong, bảo Thanh ma ma đổi quần áo cho nàng, chủ tớ đang muốn ra cửa, trùng hợp đối diện Nam San đi tới.
Nam San lần đầu tiên thấy tổ mẫu ăn mặc hoa lệ như thế, ngày xưa đều là y phục cư sĩ ảm đạm, rất ít mặc màu sắc tươi sáng như thế, áo khoác ngoài đỏ sậm, bên trong là váy dài xanh trắng, đầu sơ búi tóc phú quý như ý, hai nên cắm một kim trâm đá quý.
Hai mắt nàng sáng ngời, miệng khen, "Tổ mẫu, hôm nay người thật xinh đẹp."
Lư thị thấy nàng, trên mặt hiện lên ý cười, "San tỷ nhi, con đi về trước, tổ mẫu còn có việc."
Tổ mẫu hiếm khi rời Phật đường, tất là chuyện lớn mới có thể ăn mặc như thế, Nam San nghĩ đến sắc mặt mẫu thân Đinh thị biến đổi, sợ là sự tình có liên quan đến mình.
"Tổ mẫu, xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến San Nhi ạ?"
Lư thị thở dài, ai nói San tỷ nhi béo ngốc, San tỷ nhi của nàng có trái tim lương thiện không giả vờ, nhưng trái tim nhân hậu này tinh tế trong sáng, chẳng qua trong lòng nàng rõ ràng, nhưng lại không có lòng dạ sai lệch.

"San Nhi, trong cung muốn tổng tuyển cử, con có biết?"
Nam San gật đầu, "Vừa mới nghe nói."
"Ừ, việc này có liên quan đến tổng tuyển cử, đại bá mẫu con không báo tên của con lên."
Thì ra là việc này, theo nàng thấy, tuyển tú có cái gì tốt, lấy thân phận nữ nhi của thứ xuất như mình, chỉ nhiều nhất là làm rắc phi cho các hoàng tử, lỡ may tiến vào thâm cung, vậy cả tánh mạng cũng có thể bị lấy đi, trong cung đấu tranh kịch liệt, nàng không đi cũng tốt.
"Tổ mẫu, không tham gia tuyển tú chưa chắc không phải chuyện tốt."
Lư thị ôm nàng, thở dài, "Trong cung không yên ổn, xưa nay nhiều oan hồn, tổ mẫu đương nhiên biết, nhưng lần này đại bá mẫu của con làm chỉ có một mục đích, chính là hôn sự với Tưởng gia."
Nam San trong lòng buông lỏng, tuy rằng Tưởng gia suy tàn, nhưng theo nàng quan sát, con người Tưởng công tử không tệ, lấy điều kiện của nàng, có thể gả cho công tử như vậy đã là lựa chọn rất không tồi.
Nàng mở miệng khuyên Lư thị, "Tổ mẫu, Tưởng công tử luận diện mạo tài học đều không tồi, San Nhi không có không muốn, người không cần bởi vì việc này mà khó xử."
"San Nhi của ta, tổ mẫu đương nhiên biết người Tưởng gia sinh ra không tồi, nhưng nhà hắn đứng thành hàng* quá sớm, sự tình ngày sau ai biết được, nếu tân đế không phải Đại hoàng tử, Tưởng gia sớm hay muộn sẽ gặp họa." *(Đứng thành hàng: theo ai thì đứng về bên đó)*
Gặp họa?
Gặp họa trong miệng tổ mẫu hẳn là tịch thu tài sản chém hết cả nhà lưu đày linh tinh.
Nam San yên lặng nhìn Lư thị, nàng thật đúng là không nghĩ nhiều như vậy, ở thời đại hoàng quyền tối thượng này, một người bên trên có tội danh, đều có thể khiến cả nhà bị trảm, bỏ mạng so sánh với tiến cung, đương nhiên là tiến cung tốt hơn, hơn nữa lấy diện mạo của nàng, sợ là qua sơ tuyển đã không tồi, đến lúc đó không trúng tuyển trở về, lại từ từ tính toán.

Lư thị vỗ đầu nàng, bảo nàng đi về trước, sau đó dẫn theo Thanh ma ma đi đến viện Ngụy thị.

Chương 13: Đại náo

Hai chủ tớ còn chưa đi đến cửa viện đã nghe thấy tiếng Đinh thị bên trong, "Đại tẩu, ta chỉ hỏi một câu, danh sách đăng ký tuyển tú có tên San tỷ nhi nhà chúng ta không?"
Hình như tạm dừng một lúc, sau đó tiếng Ngụy thị lạnh giọng truyền ra, "Nhị đệ muội, ngươi dám chất vấn ta như thế, trong mắt còn trưởng tẩu là ta không."
Đinh thị mặc kệ tiếng nàng ta lớn hay không, mặt không sợ nhìn nàng ta, đổi giọng, "Đại tẩu chớ giận, hôm nay ta chỉ cần một câu trả lời chắc chắn, ngươi đừng qua loa lấy lệ với ta, cũng đừng ở chỗ này làm trương làm thế, cửa lớn Hộ bộ vẫn mở, Nhị gia nhà ta có vô năng cũng dám tới cửa hỏi rõ ràng."
"Ngươi..." Ngữ khí Ngụy thị mềm xuống, một bộ nói thấm thía, "Nhị đệ muội uổng phí một mảnh khổ tâm của ta, San tỷ nhi nhà ngươi như thế, đâu có thể được tuyển, cũng chỉ là đi thêm chê cười, đến lúc đó tỷ muội khác bị người ta cười nhạo, mất hết mặt mũi, ta cũng là suy nghĩ cho thanh danh Hầu phủ."
Đinh thị tức cười, Ngụy thị giấu được ngay, nếu không phải vừa rồi Vạn di nương phái người lặng lẽ nói cho nàng, sợ là một nhà các nàng vẫn chưa hay biết gì, chờ tuyển tú bắt đầu, hết thảy đều thành kết cục đã định, thời gian đã muộn.
Đến lúc đó gả đến Tưởng gia chỉ có thể là San Nhi nhà nàng.
Nghĩ vậy, nàng không khỏi chất vấn, "Đại tẩu nói thật là dễ nghe, cô nương cả phủ đều tiến cung, chỉ chừa lại San tỷ nhi nhà chúng ta là có ý gì? Ngươi đánh bàn tính gì đừng cho rằng người khác không biết, hôn sự với Tưởng gia thì sao?"
Nghe đến đó, Lư thị buông tay Thanh ma ma, một chân đi vào, nhìn thấy nàng, mặt Ngụy thị ngồi trong sảnh cứng đờ, chầm chậm đứng lên, Đinh thị vội vàng chạy tới, "Mẫu thân, sao người lại tới đây?"
Ngụy thị cũng đi theo chào hỏi, Lư thị mặt vô biểu tình hướng lên trên ngồi xuống, "Con dâu cả, xa xa đã nghe thấy tiếng mấy đứa, vừa rồi mấy đứa nói nhao nhao chuyện gì?"
Đinh thị lập tức lau nước mắt, ấm ức nói, "Mẫu thân, đại tẩu thật sự

là quá ức hiệp người ta, thánh thượng có chỉ phàm đích nữ thứ nữ nhà tứ phẩm trở lên đủ mười bốn đến mười tám tuổi đều phải báo tên lên Hộ bộ, đại tẩu cố tình bỏ lại San tỷ nhi nhà chúng con, rõ ràng là bắt nạt Nhị phòng chúng con không có người."
"Mẫu thân, Nhị đệ muội hiểu lầm con, con dâu thấy San tỷ nhi béo quá thật sự là kỳ cục, tiến cung chỉ là một chuyến tay không, khiến người ta mệt mỏi không nói, còn bị khinh bỉ, con suy nghĩ thay con bé, không nghĩ tới một phen khổ tâm bị xuyên tạc, trong lòng con dâu cũng ấm ức."
Đinh thị lập tức đáp trả, "Đại tẩu, cái gì suy nghĩ cho chúng ta, đại tỷ nhi đi tuyển tú, hôn sự với Tưởng gia làm sao bây giờ?"
"Sao thế, tên Cẩn tỷ nhi cũng báo lên rồi?" Lư thị nhìn chằm chằm Ngụy thị nói, "Nếu ta nhớ rõ không sai, Cẩn tỷ nhi và ca nhi Tưởng gia từ nhỏ đính thân, đây không phải khi quân sao? Ngụy thị, ngươi chê mạng người Nam gia chúng ta quá dài hả?"
Ngụy thị bưng mặt, chịu đựng cơn giận, "Mẫu thân, người đính thân sao lại là Cẩn tỷ nhi? Lúc ấy chỉ nói đích nữ, nhưng không chỉ tên là Cẩn tỷ nhi, lại nói lấy nhân phẩm Cẩn tỷ nhi, sao lại chịu thiệt một thứ dân như Tưởng gia?"
Lư thị hất bộ trà cụ trên bàn xuống đất, "Ngụy thị, ngươi thật to gan, lúc ấy đính thân trong phủ chỉ sinh ra Cẩn tỷ nhi, ngươi nói không phải Cẩn tỷ nhi, vậy sẽ là ai?"
Mảnh sứ vỡ bột phấn bắn khắp nơi, có vài miếng bay đến trên người Ngụy thị cách gần nhất, mặt nàng ta cúi xuống, ngón tay dài bấu chặt vào thịt, gục đầu xuống oán hận nhìn chằm chằm mặt đất.
Hít sâu mấy hơi thở, bình tĩnh lại ngẩng đầu, "Mẫu thân, với dáng vẻ San tỷ nhi đừng nói là liên hôn, có thể gả đi ra ngoài đã không tồi, Tưởng gia với con bé thật là lựa chọn tốt nhất, mà tỷ nhi khác thì khác, dung mạo tài văn chương đều có, vì vinh quang sau này của Hầu phủ, phải nên dốc sức một lần."
Lư thị cười lạnh, "Ha, hay cho câu dốc sức một lần, nếu bị tra kĩ càng, tội khi quân ban xuống, xét nhà là nhỏ, bỏ mạng cũng có khả năng, ngươi đây là lấy toàn Nam phủ giành tiền đồ cho nữ nhi ngươi?"
Đinh thị tiếp lời, "Đại tẩu, sao ngươi ích kỷ như thế, không chỉ muốn bỏ San tỷ nhi nhà chúng ta, người cả phủ cũng không buông tha,

ngươi thật ác độc!"
Đinh thị vừa kêu vừa mắng, Phù thị đứng ở ngoài viện cũng có chút hãi hùng khiếp vía, đại tỷ nhi đi tuyển tú, thật sự sẽ phạm tội khi quân?
Trong lòng nàng ta oán trách đại tẩu quá ích kỷ, sao có thể vì một mình Cẩn tỷ nhi mà liên lụy người toàn phủ lo lắng hãi hùng.
Đang muốn đi vào chất vấn, nghe thấy Ngụy thị lại nói, "Nhị đệ muội, ngươi đừng nói chuyện giật gân, cái gì khi quân, người Tưởng gia nguyện ý, khi quân chỗ nào?"
Cái gì?
Người Tưởng gia đồng ý, đồng ý cái gì?
Đổi San Nhi?
"Đại tẩu," Đinh thị lạnh giọng kêu, "Thì ra ngươi đã cấu kết với Tưởng gia, gạt Nhị phòng chúng ta, đây căn bản không đặt chúng ta ở trong mắt, chuyện nữ nhi của ta muốn đính thân lớn như vậy, tất cả đều là đại bá nương ngươi thu xếp, trên đời này nào có lý lẽ này, thật là buồn cười, hiện tại ta nói cho ngươi, không có ta và Nhị gia đồng ý, ai nói hôn sự của San tỷ nhi chúng ta đều không nhận."
Nói xong, nàng không quan tâm đề cao thanh âm, "Đại tẩu hành sự hoang đường như thế, quả thực chính là bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa, ta cũng mặc kệ cái gì thanh danh không thanh danh, ngươi không để nữ nhi của ta sống tốt, nữ nhi ngươi cũng đừng nghĩ vớ được chỗ tốt gì!"
Ngụy thị nóng nảy, thanh âm sắc nhọn, "Nhị đệ muội, Tưởng gia có cái gì không tốt, Tưởng công tử vô luận là tài hoa hay là diện mạo, thừa sức xứng với San tỷ nhi, không có không đủ."
Đinh thị lập tức trả lời một cách mỉa mai, "Tốt như vậy, sao ngươi không giữ lại làm con rể mình?"
"Ngươi..."
"Đủ rồi" Lư thị trầm giọng mở miệng, "Câm miệng cho ta, Ngụy thị, là ai cho ngươi lá gan lớn như vậy?"
Ngụy thị cứng đờ, không nói lời nào, Đinh thị hung hăng trừng mắt nàng ta, dáng vẻ hận không thể tiến lên cắn một miếng.
Lư thị trầm tư một lát, lên tiếng nói, "Con dâu cả, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, để Tưởng gia từ hôn cũng được, tự mình đi Tưởng gia từ hôn cũng được, bằng không gả Cẩn tỷ nhi đến Tưởng

gia, tóm lại lập tức báo tên San tỷ nhi lên."
Nói xong thấy Ngụy thị không nhúc nhích, "Con dâu cả, sao thế? Mẹ chồng như ta không sai được ngươi?"
"Không có, mẫu thân nói quá lời." Tâm tư Ngụy thị xoay vài vòng, cuối cùng báo tên Nam San lên Hộ bộ, Lư thị chính mắt nhìn chằm chằm, lúc này mới về Thanh Huy viện.
Đinh thị một đường đỡ bà, lòng tràn đầy cảm kích, San tỷ nhi không uổng công hiếu thuận tổ mẫu này, thời điểm quan trọng mới biết lòng người.
Vào lúc các nàng đi rồi, Ngụy thị nổi giận một trận, nàng ta thật vất vả tốn hết miệng lưỡi, lại hứa không ít chỗ tốt, bên Tưởng gia mới chấp nhận San tỷ nhi, không biết là ai để lộ tiếng gió, để người đàn bà đanh đá Đinh thị biết tin, còn kinh động bà già xảo quyệt Lư thị, từ hôn, nào có dễ dàng như vậy, Cẩn Nhi nhà nàng ta còn muốn thanh danh.
Hai tay nàng ta đan vào nhau, nghĩ đến tính con lừa của Tưởng phu nhân, trong lòng ảo não, lần này sợ là lại phải phí không ít lực.
Nghĩ như thế, trên gương mặt lạnh lùng cao ngạo đầy vẻ thù hận, quay đầu hung hăng trừng Vân di nương như cọc gỗ và Liễu Nhứ vẻ mặt hồng nhuận phía sau, thương thế Liễu Nhứ mới vừa có chuyển biến tốt đẹp, thế tử gia kìm nén không được, ngày hôm trước đã hoàn thành chuyện tốt với nàng ta, lại thêm hai ngày nay đều ở chỗ nàng ta.
Ngụy thị vốn bắt nàng ta đứng ở phía sau lập quy củ, nào ngờ được xem trò hay miễn phí, nhìn thấy Ngụy thị ăn mệt, Liễu Nhứ rất vui vẻ, bỗng nhiên Ngụy thị quay đầu lại, tươi cười trên mặt nàng ta không kịp thu lại, vừa vặn bị bắt được.
Trong lòng Ngụy thị bừng lửa giận, nhìn Liễu Nhứ mặt mày phong tình, liều mạng bóp lòng bàn tay mình, "Liễu di nương, hai ngày gần đây hầu hạ thế tử gia có công, canh bổ buổi sớm đưa tới uống chưa?"
Liễu Nhứ ra vẻ mảnh mai, nhún người, "Tạ phu nhân ân thưởng, nô tỳ thẹn không dám nhận."
"Chỉ cần ngươi hầu hạ thế tử cho tốt, chính là công lao lớn nhất, đi xuống đi, dưỡng thật tốt."
"Dạ, nô tỳ cáo lui."

Liễu Như đặt tay trên tay tiểu nha đầu, thong thả lắc eo, vẻ mặt khoe khoang đi ra ngoài, Ngụy thị lạnh lùng nhìn nàng ta, lại quay đầu liếc Vân di nương.
"Vân nhi, ngươi thật làm ta thất vọng, lúc trước trong thiếp thất hậu viện một mình ngươi độc đại, số ngày ngươi thị tẩm nhiều nhất, tuy là như vậy cũng chưa thể lay động được trái tim thế tử, lại để cái thứ không đứng đắn giành được may mắn."
Vân di nương "bụp" một tiếng quỳ xuống, "Phu nhân thứ tội, nô tỳ sai rồi."
Ngụy thị tựa bất đắc dĩ lại thương tiếc mà thở dài, "Thôi, biết ngươi luôn luôn thành thật, những thủ đoạn quyến rũ đó cũng học không được, Anh tỷ nhi lần này cũng phải tiến cung tham tuyển, bảo nó chuẩn bị cẩn thận."
"Dạ, nô tỳ thay Anh tỷ nhi tạ phu nhân."
"Giữa chủ tớ chúng ta chớ nói mấy lời xa lạ, ta luôn coi Anh tỷ nhi như con mình, ngươi yên tâm, mẹ cả này nhất định sẽ nghĩ cho tiền đồ của nó."
Vân di nương cảm động rơi nước mắt, tỏ lòng trung thành, "Nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa vì phu nhân."
"Được, nhớ rõ những lời này, đi xuống đi."

Chương 14: Tự mình hiểu lấy

Ngụy thị phất tay, Vân di nương cúi người lui ra, đi ra cửa chủ viện, thở dài một hơi, chỉ cần Anh tỷ nhi có thể ngóc đầu, nàng cái gì cũng không đáng kể.
Năm đó phu nhân mang thai Đại công tử, bởi vì lúc sinh đại cô nương không nâng di nương, để to hiền lành, đem mình bình thường nhất tục chải tóc (gả chồng), đặt ở trong viện thế tử, còn đặc cách nàng có thai, nếu không phải đại phu khám ra trong bụng nàng là cô nương, sợ là căn bản cũng không khả năng sinh ra.
Sau khi Anh tỷ nhi ra đời, mỗi lần thế tử tới, hôm sau kiên trì đưa canh bổ, mới đầu nàng còn cảm tạ phu nhân, về sau trong lúc vô tình mới biết căn bản cũng không phải là canh bổ gì, mà là canh tránh thai, sau Anh tỷ nhi, nàng không mang thai nữa, trong hậu viện thế tử không còn con thứ ra đời.
Trong lòng nàng biết rõ, lấy tính tình phu nhân, trong viện thế tử không có khả năng có con thứ nữa, Liễu Nhứ sợ là còn chưa rõ, một mặt mang ơn.
Chờ dung mạo già đi, lại không con cái bên người, mới có thể tỉnh ngộ, rõ ràng bản thân ngu xuẩn.
Vân di nương cúi đầu, một bên tăng tốc bước chân, thấy nữ nhi đang ở cửa nội viện nhìn quanh, trong nội tâm nàng ấm áp, khổ chút tính là gì, chí ít nàng còn có nữ nhi, thời gian luôn có hi vọng.
"Nương, tiền viện xảy ra chuyện gì ạ?"
Vân di nương nhìn nữ nhi thanh lệ, "Nhị tiểu thư, đó đều không liên quan đến chúng ta, phu nhân không báo tên San tỷ nhi Nhị phòng lên Hộ bộ, Nhị phu nhân khóc lóc om sòm đại náo, cuối cùng lão phu nhân ra mặt, phu nhân mới đồng ý."
Nam Anh dường như có chút giật mình, "Lão phu nhân?"
"Đúng vậy, con đừng nhìn lão phu nhân không nắm quyền thế, nhưng một chữ hiếu áp xuống, phu nhân cũng không dám làm gì bà ấy, Tam tiểu thư Nhị phòng nhìn béo béo ngơ ngác, nhưng rất có mắt nhìn, bằng không làm sao lại nghĩ nịnh bợ lão phu nhân, xem đi, vừa có việc đã khiến lão phu nhân ra mặt."

"Tổ mẫu và Tam muội muội luôn luôn rất tốt."
Nam Anh nghĩ đến mấy ngày trước đây gặp được Tam muội muội, một mặt vui mừng cùng tổ mẫu đi lễ Phật, Tam muội muội như thế, cười không chút che giấu, cũng chưa nói tới cử chỉ đoan trang, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta hâm mộ.
Vân di nương thấy nữ nhi hơi mất mác, mở miệng nói, "Nhị tiểu thư nhưng chớ học dáng vẻ Tam tiểu thư, con là nữ nhi thế tử, dù là thứ nữ, cũng phải người mà nữ nhi của một con thứ như nàng có thể so sánh, thiết không thể tự coi nhẹ mình."
Nam Anh mở miệng, muốn phản bác di nương, lại nhìn thấy mấy sợi bạc bên thái dương của di nương, nuốt lại những lời trong miệng, di nương cả một đời vất vả vì nàng, suy nghĩ trông mong nàng được gả vào nhà tốt, Tam muội muội trôi qua như thế nào, không có quan hệ gì với nàng.
Mình phải làm chính là nắm chắc cơ hội tuyển tú, lọt vào mắt quý nhân, sau đó cố gắng được sủng ái, nể mặt mũi nàng, phu nhân sẽ không sai sử di nương như nha hoàn nữa, cuộc sống sau này của di nương cũng tốt lên chút.
Nam San trong miệng các nàng giờ phút này đang đứng trong gian ngoài Bồng Lai các, mặt mờ mịt nhìn Nam Cẩn ngồi bên trên, nàng ta mặc một bộ sa y mà lam khói, mép váy tầng tầng lớp lớp, eo thắt thon gọn, má phấn hồng nhẹ, trên đầu có một dải lụa trắng buộc lại một chút tóc, còn lại xõa ra, vô cùng tiên khí.
Nam San trước đó mới trở về từ Thanh Huy viện, đang ngồi trong phòng phát ngốc thì thấy Tế Diệp bên cạnh Nam Cẩn tới mời nàng, nàng còn hồ đồ đây, gần đây cũng không nghe nói Nam Cẩn làm được bài thơ nổi tiếng nào.
Vô duyên vô cớ để nàng đến Bồng Lai các làm cái gì?
Ngày thường đại đường tỷ này chẳng bao giờ nói chuyện với nàng, trong nội tâm nàng còn nói thầm, gương mặt băng lãnh của Nam Cẩn trên ghế lại là nồng đậm khinh thường.
Một nữ tử béo mập, đầu óc trông có vẻ cũng không tốt lắm, thế mà còn chướng mắt công tử Tưởng gia, cứ cố muốn tiến cung tuyển tú, không biết lượng sức, ngu xuẩn cực kỳ.
"Tam muội muội, người sang bởi có tự mình hiểu lấy, lời này giải thích thế nào, muội muội có biết?"

Cái gì?
Nam San giả bộ như nghe không hiểu, ngây ngốc nhìn điểm tâm trên bàn, Nam Cẩn tức giận, nói với nàng những lời này làm gì, đàn gảy tai trâu thôi, dù sao nàng đi tuyển tú cũng chỉ là thêm số lượng, kệ nàng đi.
Nam San chẳng hiểu ra sao bị đuổi ra ngoài giễu cợt một tiếng, tự mình hiểu lấy?
Cái đồ chơi này ngược lại nàng có, cho nên nàng chưa từng đạo văn thi từ của cổ nhân.
Bên kia Đinh thị tiễn Lư thị về Thanh Huy viện xong, tê liệt ngồi trên ghế, thấy nữ nhi trở về, vẫy tay, "San Nhi, đến chỗ nương."
"Nương, tiền viện xảy ra chuyện gì ạ?"
Nghe nữ nhi hỏi như vậy, Đinh thị lập tức vực lại tinh thần, nói qua chuyện xảy ra ở tiền viện, "Hừ, đại bá nương của con muốn gả con cho công tử Tưởng gia, nương nhất quyết không đáp ứng, nương nói cho con biết, Tưởng gia kia đắc tội Tứ hoàng tử, về sau sợ là khó mà xoay người."
"Nha."
Đinh thị lấy cuộn vải lụa mà Vạn di nương tặng ra, "Nương chuẩn bị cho con mấy bộ y phục, lại cắt hai cuộn vải tốt, tuyển tú lần này tuy nói là lướt qua cho có, nhưng cũng không thế thu trận thế."
Nam San cười híp mắt, "Dạ, nghe nương."
Thấy tâm trạng nữ nhi không hề bị ảnh hưởng, cũng vui vẻ trở lại, "Mấy ngày nữa là sinh nhật ngoại tổ mẫu của con, chúng ta về trấn Lưu Tiên một chuyến."
"Quá tốt rồi, nương, đã rất lâu con không được gặp, ngoại tổ mẫu và cữu cữu cữu mẫu, biểu tỷ và biểu ca."
Ngoại tổ mẫu Nam San Hứa thị, nói đến ở thời đại này xem như kỳ nữ, còn trẻ để tang chồng, một mình nuôi con, sinh ra có khí lực khỏe, theo sư phụ học mổ heo, từ đó bắt đầu cuộc sống mổ heo bán thịt.
Đinh đại cữu tiếp nhận nghề của mẫu thân, mở rộng sạp hàng, bây giờ đã là tầng lớp bên trên ở trấn Lưu Tiên, ở toàn trấn, Đinh gia coi là phú hộ, cộng thêm Đinh thị gả vào Hầu phủ, người bình thường tuỳ tiện không dám đắc tội.
Nhìn thấy hai tỷ đệ Nam San, Hứa thị cười đến thấy lông mày không

thấy mắt, một miệng răng vẫn còn, tóc có chút hoa râm, nhưng đi đứng vẫn nhanh nhẹn, dáng người cao lớn, không thua hán tử.
Tiếng bà lớn, một tay ôm lấy Nam San, "Ôi, hai tiểu tâm can của ngoại tổ mẫu, nhớ chết mất, nào, để ngoại tổ mẫu nhìn xem, hình như San nhi của chúng ta gầy rồi, là gần đây cữu cữu của con đưa ít thịt sao?"
Đinh thị cười nói, "Nương, San Nhi trước đó vài ngày cùng tổ mẫu lên núi ăn chay, giảm chút mỡ nên gầy một chút."
Nam San bị ngoại tổ mẫu ôm không thở nổi cuối cùng được cứu, vỗ ngực, xem ra Đinh gia chính là có ngực lớn di truyền, ngoại tổ mẫu như vậy, mẫu thân như thế, nàng càng trò giỏi hơn thầy.
"A, a, Lang ca nhi, để tổ mẫu ôm một cái, " Hứa thị lại ôm lấy Lang ca nhi, nhìn bà lớn tuổi, lạilập tức ôm Lang ca nhi, Lang ca nhi xấu hổ che mặt, chọc đám người cười ha ha.
Thanh niên và thiếu phụ đứng bên cạnh tươi cười chính là nhi tử Đinh đại cữu Đinh Phượng Cử cùng con dâu Hải thị, bụng Hải thị tròn trịa, sợ là đã hơn năm tháng.
"Chúc mừng biểu ca tẩu tử."
Lần trước Nam San đến vẫn là tháng giêng, khi đó Hải thị chưa có dấu hiệu mang thai, Hải thị ngượng cúi thấp đầu, Đinh Phượng Cử muốn đưa tay xoa đầu nàng, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến bây giờ nàng đã là đại cô nương, lại rụt tay lại.
Đại biểu tỷ Đinh Phượng Linh bên cạnh cười nhìn ca ca, "San tỷ nhi đã là đại cô nương, ca ca cũng sắp quên rồi ha."
Nam San cười một tiếng với Đinh Phượng Cử, "Dù muội có lớn vẫn là muội muội của ca ca tỷ tỷ."
Đinh Phượng Linh bóp gương mặt non nớt của nàng, "Xem muội nói ngọt chưa kìa, sáng uống mật hả, biểu tỷ thương muội, trưa nay chúng ta có thịt heo ăn."
Hứa thị tiếp lời của cháu gái, nhìn con cháu cả sảnh đường, mặt mày vừa lòng thỏa ý, "Có, có, San tỷ nhi và Lang ca nhi đến nhà ngoại tổ mẫu, khác ta không nói, thịt heo bao no, ăn thoải mái."
Nam nhị gia sờ bụng, cười nói, "Vậy con rể không khách khí, nhất định phải cùng đại cữu ca nâng ly một phen."
Đinh thị lườm hắn một cái, chọc Hứa thị cười mắng, "Đàn ông uống rượu, con quản kia làm cái gì, tranh thủ thời gian vào bếp với ta."

Nam nhị gia gãi đầu, ngượng ngùng cười cười, thấy thê tử ngoan ngoãn đi sau mẹ vợ còn vừa lườm nguýt hắn, ý cười càng ngày càng sâu.
Đột nhiên bên ngoài dường như có nam tử trung niên đi tới, trong tay xách đồ, thấy mọi người đều ở đây, thở phào, "Nghe nói trong nhà Đinh gia, hôm nay là sinh nhật lão phu nhân, lão gia chúng ta đặc sai tiểu nhân đến tặng lễ."
Thấy là đến tặng lễ, Đinh đại cữu vội vàng mời người vào, "Xin hỏi chủ gia là ai, Đinh mỗ tới đáp tạ lễ."
"Chủ gia tiểu nhân họ Tưởng, vừa đến trấn Lưu Tiên không lâu."
Họ Tưởng?
Đinh đại cữu hình như có chút nghi hoặc, hắn không biết người họ Tưởng nào, vẫn là Hải thị bên cạnh đẩy hắn, "Nghe nói lúc trước Tưởng Đại học sĩ là người trấn Lưu Tiên."
"A, thì ra là Tưởng lão gia, Đinh mỗ ngày khác nhất định đến nhà thăm hỏi."
"Đinh gia khách khí, tiểu nhân cáo từ."
Nam nhị gia nheo mắt, Tưởng gia lại là người trấn Lưu Tiên, lần đầu hắn nghe nói nghe nói, Tưởng công ngược lại là người biết lễ, cũng chỉ là họ hàng xa lắc xa lơ, thế mà còn phái người đến tặng lễ.
Mặc kệ nó, dù sao tên San tỷ nhi báo lên Hộ bộ, Tưởng gia thích cưới ai cưới người đó, chỉ cần không phải San tỷ nhi của hắn, nếu không. . .
Mắt phượng bị thịt chen thành một đường của hắn nheo lại, bên trong đều là lạnh lùng.

Chương 15: Bắt bẻ

Nam San sớm bị biểu tỷ kéo lên đường phố, trấn Lưu Tiên không lớn, lại bởi vì cách Đế kinh không xa nên cũng phồn hoa, trên đường đủ loại cửa hàng, cần gì có đó.
Hai tỷ muội đi tới, đi vào một con phố cổ, Nam San nhìn quanh, trong hiệu sách phía trước chính là Tưởng công tử, nàng do dự, suy tư có nên đến chào hỏi hay không.
Sau lần gặp ở Hàn Quang tự, nàng không có đến sau núi nữa, cô nam quả nữ cùng một phòng, lỡ may bị người có lòng nhìn thấy, rước lấy lời ong tiếng ve làm tổn hại đến danh tiếng của nàng.
Đợi đến khi xuống núi với tổ mẫu, nàng vốn muốn tới phía sau núi tạm biệt hắn, về sau ngẫm lại, lấy thời đại này mà nói lại không hợp thể thống lắm, cuối cùng không đi.
Nàng đang lưỡng lự, Tưởng Bá Xương ngược lại trông thấy nàng, mấy ngày trước đây hắn biết chuyện Nam gia muốn đổi gả, mới đầu hắn im lặng, sau trong đầu hiện lên dáng vẻ nữ tử nấu cơm, mặc dù không đẹp, lại khiến người ta an tâm, cuối cùng gật đầu đồng ý.
Mẫu thân còn phàn nàn phụ thân, không nên đáp ứng việc này, nhưng bà không biết bây giờ Tưởng gia muốn cưới thứ nữ Hầu phủ cũng là trèo cao chứ đừng nói gì đến những chỗ tốt mà Hầu phu nhân hứa.
"Nam Tam tiểu thư, tiểu sinh hữu lễ, không ngờ lại gặp nhau ở đây."
Nam San cũng thi lễ, "Tưởng công tử, ngoại tổ nhà ta chính là người trấn Lưu Tiên, sinh nhật ngoại tổ mẫu, ta và phụ mẫu cùng tới ăn mừng."
"Thì ra là thế."
Đinh biểu tỷ bên cạnh trừng lớn mắt, trên trấn có công tử còn anh tuấn hơn những công tử đại hộ mà nàng đã gặp, nàng thế mà không biết hắn dọn tới khi nào, thật sự là uổng phí cái tiếng đại tỷ trấn Lưu Tiên của nàng mà.
Đằng sau Tưởng công tử có một vị lão phụ nhân đi ra, mặt gầy lông mày dài mảnh, gương mặt thoa phân trắng như sắp rơi ra, trong mắt đều là ghét bỏ, một mặt bắt bẻ mà nhìn Nam San, Nam San bị

bà ta nhìn có chút chẳng hiểu ra sao, ánh mắt phu nhân này nhìn nàng giống như đang chọn hàng hóa, khiến người ta toàn thân không được tự nhiên.
"Nam Tam tiểu thư, đây là nương ta."
Thì ra là nương Tưởng công tử, Nam San cảm thấy có chút hiểu vì sao đối phương dò xét nàng như thế, xoay người hành lễ nói, "Chào Tưởng phu nhân."
"Ừm, ngươi chính là Nam tam tiểu thư!" Giọng điệu của Tưởng phu nhân có chút ngạo mạn, ánh mắt như kim đâm vào toàn thân Nam San không được tự nhiên.
"Đúng vậy, Tưởng phu nhân."
Nam San hơi khom người, nhưng thân hình bày ra nơi đó, đương nhiên không nhìn ra mỹ cảm gì.
Tưởng phu nhân càng xem càng không hài lòng, lạnh giọng hỏi, "Nam tam tiểu thư ngày bình thường làm những gì, đã đọc qua Tứ thư, có biết Ngũ kinh không?"
Nam San cúi đầu, càng khẳng định suy đoán trong lòng, Tưởng gia sợ là còn chưa biết chuyện Hầu phủ, coi gả tới sẽ là nàng, Tưởng phu nhân đang bày ra vẻ đã chắc là mẹ chồng tương lai, thế là lơ đễnh đáp, "Chưa từng."
Nghe vậy, gương mặt gầy dài của Tưởng phu nhân thoắt cái khó coi, "Vậy Nam tam tiểu thư cầm kỳ thư họa tinh thông loại nào, có biết ngâm thơ đối chữ, nữ công may vá như thế nào?"
Tưởng phu nhân bà có bệnh à, ta biết cái gì có liên quan gì tới bà, nào có người lần đầu gặp mặt hỏi cái này, bọn họ thân thiết lắm sao?
Mặc dù trong lòng Nam San đã có cách, cũng hơi tức giận, nhưng nàng sống vui vẻ, người ngoài chỉ thấy nàng hơi ngốc, "Thưa Tưởng phu nhân, những thứ ngài nói ta đều không biết, tiểu nữ trời sinh đần độn, cũng không có hứng thú đi học, tiểu nữ không quấy rầy ngài và lệnh công tử, chúng ta xin cáo từ trước."
Nói xong cũng không nhìn bà ta, kéo biểu tỷ vội vàng đi đến bên kia đường phố, Đinh Phượng Linh cũng có chút như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, "Tưởng lão phu nhân này thật kỳ quái, lôi kéo muội hỏi những cái kia làm gì, nào có lần đầu gặp đã hỏi người ta những câu làm người ta không thích như vậy?"

"Mặc kệ đi, sợ là còn tưởng mình là phu nhân Đại học sĩ, thấy nữ tử thì muốn kiểm tra bài bản một phen, đụng phải thứ không hiệu nghiệm như muội, có lẽ bà ta còn đang tức giận ấy chứ."
Đinh Phượng Linh le lưỡi, mấy phu nhân nhà quan này thật đáng sợ, tính tình sao lại không dễ chịu như vậy, đáng tiếc một công tử đất thiêng nảy sinh hiền tài như vậy lại có mẫu thân như thế.
Nam San âm thầm may mắn, may mắn nương và tổ mẫu từ chối mối hôn sự này, bằng không Tưởng công tử cho dù tốt mà gặp mẹ chồng như này, thời gian cũng không dễ chịu, từ xưa quan hệ mẹ chồng nàng dâu nan giải nhất, nam tử lại không thường ở lại nhà, mếu phải gả tới thật, lấy cái tính bắt bẻ của Tưởng phu nhân, sợ là chịu không ít giày vò.
Cuộc sống như thế nàng trốn còn không kịp, nào muốn tới.
Nàng thầm chửi bậy trong lòng, sau lưng Tưởng phu nhân tức trợn mắt, nói với Tưởng Bá Xương, " Xương ca nhi, cửa hôn sự này không thành, con xem đi, tướng mạo tạm thời không nói, hành vi thô lỗ như thế, chẳng có chút tu dưỡng của nữ nhi gia, chỗ nào xứng với con?"
"Mẫu thân, " Tưởng Bá Xương bất đắc dĩ nhìn nương của mình, ẩn dưới tay áo tay lần đến hầu bao bên trong, thở dài nói, "Tưởng gia chúng ta lúc này không giống ngày xưa, như Nam tam tiểu thư đã là lựa chọn tốt nhất, cưới vợ cũng chỉ là yên nhà yên cửa, chỉ cần công việc quản gia có đạo là được, những thứ cầm kỳ thư họa lại không thể coi như ăn cơm."
"Con. . ." Tưởng phu nhân chỉ vào mặt của hắn, "Con chỗ nào xứng làm con cháu Tưởng gia, chúng ta là nhà thanh quý, không thể lúc nào cũng nghĩ đến thứ dung tục."
Không nghĩ đến thứ dung tục?
Vậy trước đây không lâu trong nhà ầm ĩ như vậy, vì cái gì? Không phải là thiếu ăn thiếu mặc.
Phụ thân vốn cổ hủ ngay thẳng, thề phải làm người thanh quý, trước kia dựa vào chút bổng lộc, cộng thêm vốn riêng của mẫu thân cũng có thể sinh hoạt, nhưng khi bị cắt mất nguồn, cũng chỉ có thể ăn của hồi môn của mẫu thân.
Mẫu thân thanh cao không thông công việc vặt, tuổi càng lớn, tính tình càng chua ngoa, ngoại trừ tranh giành tình nhân thì chẳng có

bản lĩnh gì, trước kia trong phủ có quản sự, hiện tại trong nhà có mấy miệng người, cộng thêm hai ba hạ bộc, để bà quản gia, bà ngay cả việc chọn mua cơ bản cũng không rõ.
Tưởng Bá Xương thở dài, từ nhỏ hắn đã cảm nhận sâu sắc, sớm thầm hạ quyết tâm tìm thê tử hiền lành rộng lượng, nàng có thể không có tài hoa sánh thi nhân, nhưng nhất định phải thông công việc vặt, lo liệu nội trạch, nghĩ đến nữ tử nấu cơm ngày ấy, trước mắt tam tiểu thư Nam gia là lựa chọn tốt nhất.
Ngày hôm trước Hầu phu nhân lại đưa yêu cầu, hôn sự hai nhà trước không nói, cũng không cần nói chuyện hôn sự ra bên ngoài, dù sao người biết việc này ngoại trừ Mạnh quốc công, cũng không có người khác.
Nói đến tơ hồng hai nhà, vẫn là bắt nguồn từ một câu nói đùa của Mạnh quốc công, Tưởng gia cho là thật, Đức Dũng hầu trầm mặc không nói, cũng liền thành lập như thế.
Hầu phu nhân nói Tam tiểu thư hiếu kì với chuyện tuyển tú, nhất định phải tham gia náo nhiệt, không bằng chờ trượt vòng sơ tuyển về nhà lại nói không muộn, mẫu thân mọi thứ không hài lòng, nhưng còn biện pháp nào, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, Hầu phu nhân lại tăng thêm một nghìn lượng bạc để nhận lỗi.
Thánh nhân nói không vì năm đấu gạo khom lưng, hắn khịt mũi coi thường, cơm cũng ăn không đủ no, còn tinh lực nào nói chuyện cốt khí.
Tưởng phu nhân còn có líu lo không ngừng quở trách Nam San, Tưởng Bá Xương không muốn tranh luận với bà, quay người đi.
Nam San và Đinh Phượng Linh rẽ vào một con phố khác thì thấy Tưởng Bá Xương đang chờ ở giao lộ, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như dò xét đường đi gần đó, hẳn là có lời muốn nói, Đinh Phượng Linh thức thời tránh qua một bên.
Trên trán của hắn rịn chút mồ hôi, có thể là vừa rồi đi rất gấp, chắp tay hành lễ với Nam San, "Nam tam tiểu thư chớ trách, ta thay gia mẫu nhận lỗi với cô."
"Tưởng công tử khách khí, Tưởng phu nhân cũng chỉ hỏi ta mấy câu, chưa nói tới đắc tội, chỉ có điều có thể là ta trời sinh tính chất phác, mấy thứ cầm kỳ thư họa không biết cái nào, sợ là Tưởng phu nhân lần đầu gặp nữ tử ngu ngốc như ta, kinh ngạc nghẹn lòng."

Tưởng Bá Xương nhìn nàng xác thực không thèm để ý, thở phào, "Nam tam tiểu thư rộng lượng (*bụng lớn*), khiến người ta bội phục."
Nam San nhìn bụng của mình, gật đầu, "Ta xác thực bụng lớn."
Thấy động tác của nàn, Tưởng Bá Xương giương môi cười một tiếng, quét đi u ám mấy ngày liên tiếp, trong mắt đều là ý cười.
Công tử đoan chính như ngọc, đáng tiếc. . .
Nàng cũng nhoẻn miệng cười với hắn, mặt tròn càng thêm hồng hào nhẫn nhụi làm cho mặt trời như phát sáng trên mặt nàng, trong mắt phượng tràn đầy linh động, Tưởng Bá Xương có chút ngây người, nữ tử thế này sao lại là béo ụt ịt như đồn đại, rõ ràng là người trong trắng đẹp đẽ như tuyết.
Mà một người đẹp đầy đặn lại làm cho lòng người sinh trìu mến.
Đinh Phượng Linh đi tới lặng lẽ giật áo biểu muội, ra hiệu biểu muội cần phải đi, Nam San lúc này mới kịp phản ứng, nơi đây mặc dù không náo nhiệt bằng đường phố chính, nhưng người đi đường cũng không ít, thiếu nam thiếu nữ, đơn độc trò chuyện, xác thực đột ngột.
Thế là tạm biệt Tưởng Bá Xương, hai biểu tỷ muội cũng không đi dạo nữa, trực tiếp về Đinh gia.

Chương 16: Hoa mắt

Trên đường Nam San đã sớm dặn dò biểu tỷ đừng nói việc hôm nay cho trưởng bối, Đinh Phượng Linh là cô nương sắp nghị thân, tự nhiên biết nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng nhéo gương mặt béo của biểu muội, mở miệng đồng ý, ăn xong cơm trưa, nghỉ ngơi một lát, một nhà bốn người lại chạy về Hầu phủ.

Vừa xuống xe ngựa, Lang Nhi hoan hô một tiếng rồi mang theo thịt khô lấy từ nhà ngoại tổ mẫu đi tìm Nam Lạc chơi, Nam San lắc đầu, gói kỹ một phần đi đưa cho Chung Khấu Châu.
Đi đến hoa viên thì thấy Nam Đường đi đối diện, nàng không muốn dây dưa nên rẽ vào lối khác muốn đi đường vòng.
Nam Đường lại không buông tha nàng, tinh mắt thấy đồ trong tay nàng, "Tam bàn nhi, nghe nói ngươi cũng muốn tiến cung tuyển tú, xì... ngày thường ngươi không soi gương sao? Ngươi như thế đến để làm mất mặt Hầu phủ sao, đến lúc đó các quý nhân nhìn thấy ngươi chắc nôn hết cơm tối qua mất."
Nam San gói chặt bọc giấy trong tay, trợn trừng mắt, "Đường ca nhi nói đúng, ai chẳng biết Nhị phòng chúng ta nghèo, ngay cả một cái gương cũng không có, tất nhiên là chưa từng soi gương rồi, nhưng ta vẫn cho mình là nữ tử dung mạo thiên tiên."
Thiếu niên choai choai bị nàng mặt dày dọa ngẩn ngơ, lại nghe thấy nàng nói, "Đường ca nhi, tam tỷ ta cũng nghe nói ngươi ở lớp không làm được thơ bảy chữ, đi ra ngoài chỉ sợ cũng ném hết mặt mũi mấy người đại ca ca, sao ngươi còn mặt dày mày dạn đi học, sớm muộn cũng bức tử phu tử."
Thiếu niên bị người chọc trúng chỗ đau, tức muốn hộc máu mà xông tới, một tay đập bọc giấy trong tay Nam San xuống đất, thịt khô rải đầy đất, "Nha, là thịt khô à, Tam bàn nhi ngươi đã béo như con lợn rồi mà cả ngày còn không ngừng ăn."
Nam San hít sâu mấy hơi, tự nhủ đừng tức giận, đối phương chỉ là hài tử choai choai, nhưng nhìn thịt khô hấp dẫn rơi đầy đất, mấy cái này đều là ngoại tổ mẫu tự tay làm, nàng cúi xuống nhặt chúng lên,

sau đó chậm rãi xắn tay áo.
"Ngươi làm gì?"
Nam Đường thấy nàng thay đổi sắc mặt, xoay người muốn chạy, Nam San một tay túm lấy hắn kéo vào trong bụi hoa hẻo lánh, hắn lớn tiếng kêu, bỗng nhiên bàn tay mập mạp bịt kín miệng mũi hắn, chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô".
Nàng ném hắn ngã xuống đất, sau đó đặt mông cưỡi trên thắt lưng hắn, nhét thịt khô dính đất vào trong miệng hắn, đến tận khi Nam Đường nghẹn trợn trắng mắt.
"Ăn ngon không? Đường ca nhi, bộ dạng của ngươi miệng phun đầy đất, đâu giống công tử thế gia, xời! Chẳng khác lợn là mấy, thậm chí còn chẳng bằng lợn."
Nam Đường bị nhét đầy thịt khô vào miệng không nói được một chữ, nếu không dính bụi đất thì thịt khô này rất ngon.
Nàng vặn vẹo chống cái mông to béo, hai tay chống hông, "Ta nói cho ngươi, lúc trước không so đo với ngươi không phải bởi vì sợ ngươi, mà là ta làm tỷ tỷ, lười để ý ngươi thôi, nếu có lần sau, nghe thấy ngươi gọi ta là Tam bàn nhi vậy không có chuyện tốt cho ngươi ăn thịt đâu, tỷ tỷ ta mời ngươi ăn đất."
Nam San nói rất khí phách, mắt phượng sắc bén, gương mặt trò vo đầy ngạo nghễ, Nam Đường nhìn phát ngốc, ai nói Tam bàn nhi xấu. Phi!
Hắn hoa mắt thì có, rõ ràng là cô nương xấu.
Nàng đứng lên, trên cao nhìn xuống thiếu niên dưới đất, "Đường ca nhi, ngươi sẽ không chạy đến trước mặt cha mẹ khóc nhè cáo trạng chứ, hừ, đó là việc trẻ con ba tuổi mới làm!"
Nói xong, nàng phủi bụi trên tay, ngẩng đầu quay về.
Nam Đường nằm dưới đất nửa ngày cũng không đứng dậy, hắn mới không làm trẻ con, cáo trạng gì đó không phải Nam nhị công tử hắn làm, tam... tỷ tỷ quá coi thường hắn.
Nam San đi tới, da đầu chợt tê dại, cảm giác này chỉ khi nhìn thấy tổ phụ mới có, nàng cũng không xa lạ, quả nhiên, chỗ bóng râm cách đó không xa, đúng là Đức Dũng hầu phong hoa tuyệt đại.
Nàng căng da đầu tiến lên chào hỏi, Nam Sùng Khởi vẫy tay với nàng, sau đó xoay người đi đến chỗ kín đáo, Nam San kinh ngạc một lúc lâu, có ý gì? Tổ phụ kêu nàng đuổi kịp sao?

Thử đi vài bước thăm dò, thấy bóng dáng thẳng tắp phía trước không quay đầu lại, nàng thở ra, đoán đúng rồi.
Chỉ là tổ phụ tìm nàng có chuyện gì chứ?
Chờ đến chỗ không người, Nam Sùng Khởi hờ hững quay đầu lại, nhìn nàng y phục lộn xộn, hạ mí mắt, Nam San co quắp dùng tay béo tùy tiện chỉnh một chút.
"Nữ tử tuy lấy trinh hiền là chủ, nhưng nếu gặp nạn, không muốn làm hại đến tính mạng người khác mà chạy trốn thì đánh vào huyệt Chương Môn, huyệt Thiên Trung, huyệt Khí Hải, làm đối phương không có sức đánh trả là có thể chạy thoát, nếu có liên quan đến tính mạng thì không cần lưu tình, trực tiếp hợp lực đánh mạnh vào huyệt Dũng Tuyền, huyệt Mệnh Môn và huyệt Thận Du."
Nam San nghẹn họng trân trối nhìn ông, nam tử giọng điệu bình thản lại mang theo sát khí, mãi lâu sau nàng mới phản ứng lại, tổ phụ đang dạy nàng thuật phòng thân.
"Nghe rõ chưa?"
"Dạ rõ, tổ phụ."
"Được rồi, đi về đi, đừng đề cập với người khác."
Nàng thận trọng gật đầu, Nam Sùng Khởi nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, vẻ phức tạp trong mắt sâu hơn, cuối cùng cũng không nói gì mà xoay người rời đi.
Thân hình cao gầy của ông dưới bóng cây cối dần đi xa, tay áo rộng rũ xuống, bị gió thổi tung, rõ ràng đã vào mùa hạ, lại làm người ta cảm thấy như đang mùa đông, cô lãnh tịch liêu.
Nam San đầy nghi hoặc trở về, Đinh thị thấy nữ nhi trở về nhanh như vậy, tóc cũng rối, quần áo lấm lem, vội kéo lại hỏi, Nam San không để bụng đáp, "Nương, con đi đường không cẩn thận ngã trong hoa viên, thịt khô rơi hết xuống đất rồi."
"Để nương nhìn xem, có đập vào đâu không?"
"Không ạ, nương, con lại gói một phần đưa cho biểu tỷ."
"Được, đợi lát đi đường nhìn một chút."
"Dạ."
Nam San tay chân lanh lẹ gói một phần, cố ý đi đường vòng tới viện của Chung Khấu Châu, nghe thấy bên trong có tiếng đọc sách, nàng cũng không đi vào, trực tiếp giao đồ cho bà tử canh gác.
Bà tử giao thịt khô cho Nam thị, Nam thị bĩu môi, Nhị phòng chẳng

có tích sự gì đưa mấy miếng thịt khô qua làm gì, mở giấy gói ra, mùi thịt mê người thơm nức mũi, bỏ một miếng vào miệng, mùi vị cũng không tệ lắm.
Nhà mẹ đẻ Đinh thị là đổ tể, hay làm mấy thứ tầm thường này.
Nàng nghe tiếng đọc sách trong buồng, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, Châu nhi của nàng muốn diện mạo có diện mạo, tài học cũng không có trở ngại, tương lai nhất định phải cẩn thận tìm kiếm một người tốt.
Lần này bốn cô nương trong phủ đều phải tiến cung tham tuyển, nàng đã được đại ca hứa tìm một nhà tốt cho Châu nhi, nàng đắc ý nghĩ, trong kinh thành công tử nhà ai có thể xứng với Châu nhi nhà nàng.
Châu nhi cái gì cũng tốt, chỉ là gần gũi với Nhị phòng, nàng nói cũng nói, mắng cũng mắng, chẳng có tác dụng gì, thôi thì mặc nữ nhi đi.
Đang nghĩ ngợi, Ngụy thị phái người đưa tới bốn cuộn vải, đều là lụa nhuyễn yên, lụa tơ lăng sa đang nổi tiếng nhất kinh thành hiện giờ, một cuộn màu xanh nhạt, một cuộn vàng nhạt, còn có cuộn màu nhũ đỏ bạc, màu hồng.
Người tới truyền đạt ý của Ngụy thị, đại ý là không lâu về sau cô nương trong phủ đều phải tiến cung, đặc biệt lấy ngân lượng trong công khố để mọi người may mấy bộ y phục, Chung Khấu Châu cũng coi như một phần.
Nam thị nghe xong mừng rỡ, vội bảo người đem vào, yêu thích không buông tay vuốt ve chất vải mịn màng, cân nhắc lấy ra hai cuộn may xiêm y, hai cuộn khác giữ lại làm của hồi môn cho Châu nhi.
Trong Tây Khóa viện Đinh thị cũng nhận được bốn cuộn vải tương tự, nàng thầm giật mình Ngụy thị hào phóng, xem ra đại tẩu rất coi trọng lần tuyển tú này.
Nam San lại không nghĩ vậy, con người Ngụy thị tiêu chuẩn không có lợi thì không dậy sớm, chuyện mà bà ta hạ vốn gốc tuyệt đối phải có lợi cho bà ta, nhìn màu sắc mấy cuộn vải, xanh vàng, nhũ đỏ bạc, hồng, sao không thấy màu trắng hồng, khói lam và tím nhạt đang nổi nhất hiện nay.
Nếu nàng đoan không sai, đến lúc đó trên người Nam Cẩn tất nhiên sẽ không xuất hiện những màu này mà là màu trắng hồng và khói lam.

Đinh thị vui rạo rực nhận vải, ánh mắt nhìn ngắm nữ nhi, "Đại bá nương của con lần này coi như hào phóng, mấy cuộn vải lần này nương làm cho con mấy bộ xiêm y."
Nam San không tiếp lời Đinh thị, hỏi ngược lại, "Nương, đại bá nương là người như thế nào?"
Tay đang thu đồ ngừng lại, Đinh thị rõ ràng sửng sốt, đúng ha, Ngụy thị ngày thường tính toán tỉ mỉ, đột nhiên đưa bốn cuộn vải quá không bình thường, nhưng nữ nhi hỏi như vậy là biết nguyên nhân sao?
"San tỷ nhi nói xem, Đại bá nương của con là người thế nào, làm như vậy có dụng ý gì?"
Nam San cười ngây thơ, "Nương, nương xấu thế, đại bá nương là người như thế nào, con làm chất nữ cũng không thể nói, có điều nếu con đoán không sai, đại tỷ tỷ chắc chắn sẽ không mặc y phục màu này."
Đinh thị nghe nàng nói xong, vỗ đùi, "Đúng vậy, ngày thường Cẩn tỷ nhi không mặc mấy màu này, vào cung tự nhiên cũng không mặc, ta nói mà, sao nàng ta có lòng tốt như vậy, thì ra là muốn cho các con làm lá xanh, làm nền cho nữ nhi nàng ta."
Đến lúc đó Ngụy thị một câu, xiêm y của Cẩn tỷ nhi là nàng ta bỏ tiền riêng để mua, người ngoài không tìm ra lỗi nào, giỏi cho Ngụy thị!
"Nương, làm nền thì làm nền, dù sao con cũng chỉ đi cho có thôi mà."
Đinh thị nghĩ, việc này xác thật không chiếm lý, lại nói tiếp, người ta có ý tốt đưa vải tới, ngươi lại ghét bỏ màu không đẹp, nói thế nào cũng không được.
Dù sao San nhi cũng chỉ vào cung một chuyến, cũng không cần phòng.
Thấy nữ nhi nhàm chán nâng má, khuôn mặt tròn tròn vô cùng mịn màng, cằm thịt bị bàn tay mập ấn biến dạng, Đinh thị đột nhiên nói, "San nhi, sắp phải tuyển tú rồi, có phải con cần thu nhỏ vòng eo không."
A?
Nam San như đi vào cõi thần tiên bị lời nương nàng dọa sững ra, thu nhỏ vòng eo? Đây là muốn nàng giảm béo.

Đinh thị lại hạ quyết tâm, "Ta cầm y phục của con may nhỏ lại một thốn (3,33 cm), gần đây cơm canh của con giảm một nửa."
Nam San ai oán nhìn nàng, "Nương."
"Làm nũng cũng không được, cần phải có dáng, từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ tối hôm nay."

Chương 17: Lại gặp

Nam San vốn cho rằng nương chỉ nói mà thôi, nhưng đến tối nhìn non nửa bát cơm và hai đĩa thức ăn chay trước mặt, nàng bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn, đũa ngẩy ngẩy hai cái, chẳng có miếng thịt vụn nào.
Quá đáng hơn chính là, nương nàng sợ nàng xúc cảnh đau lòng, dọn hết đồ ăn vào trong khuê phòng, xem như cách ly, không ăn cùng bọn họ, miễn cho nàng thấy cảnh thương tình.
Nàng ai oán nhìn non nửa bát cơm trước mặt, đã nói giảm một nửa mà?
Thế này đâu chỉ giảm một nửa.
Ngày bình thường, nàng ăn hai bát cơm cộng với thịt và đồ ăn, bây giờ non nửa bát cơm thêm hai đĩa thức ăn chay, sao ăn đủ no? Lại nói thức ăn chay không có chất béo đói cũng nhanh, nửa đêm không thoải mái lại cào phá ga giường.
Quả nhiên như nàng dự đoán, nửa đêm đói bụng tỉnh lại, trong bụng cực kỳ bồn chồn, trong dạ dày ứa ra nước chua, lúc bụng đói kêu vang, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi nhỏ, "San tỷ nhi, mở cửa sổ, cha đây."
Nam San mừng rỡ trong lòng, vội vàng bò xuống giường, có lẽ là đói choáng đầu hoa mắt, suýt thì ngã, mở cửa sổ ra, hai tay béo chắc của Nam nhị gia cầm hai bọc giấy, nàng lập tức ngửi được mùi thịt bên trong.
Với tay muốn nhận lấy, đột nhiên Đinh thị cầm theo đèn lồng chạy vội tới, vừa chạy vừa gọi, "Nam Hồng Tuấn, chàng dám!"
Nam nhị gia lập tức rụt tay lại, Nam San nhìn gói thịt kia đau lòng muốn rơi lệ, thịt của nàng.
Hắn quay đầu lấy lòng nhìn thê tử thở hổn hển, "Phu nhân, muộn như vậy làm sao còn chưa ngủ?"
Đinh thị ra ngoài vội vàng, chỉ khoác bộ y phục, nghe vậy hừ lạnh, "Nhị gia không phải cũng là ngủ không được sao, làm sao muộn như vậy hai cha con còn lời gì muốn nói?"
"Không, không có, ta trở về ngủ ngay đây."

"Dừng lại." Đinh thị hét lớn, "Trong tay là cái gì?"
Nam nhị gia cười "hì hì", "Phu nhân, vi phu nửa đêm tỉnh lại, trong bụng đói cồn cào, làm một ít thức ăn."
"Ồ? Thì ra là thế, vậy bây giờ chàng ăn đi."
Giờ ăn? Không muốn đâu! Tối nay hắn ăn rất no, hiện tại còn no đến tận cổ họng.
Đinh thị trừng mắt, "Còn không mau ăn, ăn xong ngủ ngon, San nhi cũng không ngủ, vừa vặn nhìn xem cha con ăn xong, chúng ta đều trở về an nghỉ."
Nam San u oán nhìn nương mình, lại nhìn cha ăn từng miếng thịt, mùi thịt xông vào mũi, bụng càng kêu rộn ràng hơn.
Nam nhị gia gắng gượng ăn xong, chỉ cảm thấy chút thịt kia đã dâng lên tới tận yết hầu, nâng bụng, chậm rãi cất bước thong thả đi về, vừa đi còn quay đầu nhìn vẻ mặt đau lòng của nữ nhi, ánh mắt thương mà không giúp được gì.
Đinh thị buồn cười nhìn hai cha con, diễn màn kịch mà cứ như sinh ly tử biệt, tiếp theo phải hung ác xử trượng phu, làm hỏng chuyện tốt của nàng, xem nàng làm sao thu thập hắn.
Nhận được ánh mắt của thê tử, Nam nhị gia vội vàng dời mắt nữ nhi, lại gần Đinh thị, mặt nịnh nọt.
Nam San biết đêm nay triệt để không đùa, ôm bụng rỗng tuếch, bất đắc dĩ nằm lên giường, ép buộc mình thiếp đi.
Mấy ngày ăn chay như thế, nàng cảm thấy mình choáng đầu hoa mắt đến độ tập mãi thành thói quen, không hoa mắt còn không quen, nhìn gương mặt trong gương, hình như hơi gầy thật, thở dài, đến cùng không phí công chịu tội.
Từ sau ngày đầu tiên, cha nàng không sợ chết còn tới đưa cơm hai lần đều bị Đinh thị bắt được, bắt hắn tự ăn hết, sau ba lần, Nam nhị gia vỗ đầu nữ nhi, thở dài một hơi.
"San nhi, không phải cha không giúp con, thật sự là cha không ăn nổi nữa rồi."
Nam San khóc không ra nước mắt, mất đi đồng minh, chỉ có thể cắn răng chịu đói dưới uy áp của Đinh thị.
Lại một đêm khuya khoắt đói tỉnh, nàng quen thuộc ấn bụng, bỗng nhiên một mùi thịt thơm lừng bay tới, nàng hít hít, thầm nói, cha nàng không sợ chết lại tới.

Xoay người xuống giường, đang muốn mở cửa sổ, đôi mắt thích ứng bóng tối lại thấy trên bàn đặt một bọc giấy.
Mùi thịt thơm phát ra từ đó.
Không khỏi vui mừng quá đỗi, cha nàng cuối cùng cũng học thông minh, biết lén đặt đồ xuống, như thế sẽ không kinh động bất kì người nào.
Trong gói giấy là một con gà nướng chín tới, thịt gà ngoài sém trong mềm, cắn một miếng, trong miệng thơm ngát, nàng thoải mái than thở thành tiếng, vẫn là ăn thịt cảm giác tốt.
Trong bóng tối, một đôi mắt tĩnh mịch lẳng lặng nhìn nàng, người tập võ thị lực ban đêm như ban ngày, thấy nữ tử tròn vo tư thái bất nhã ngồi trên ghế ăn thịt.
Cái yếm nhỏ màu hồng phấn bọc chặt hai đoàn to lớn, rung rung, đung đưa theo động tác của nàng, phía dưới lộ ra cái bụng trắng nõn, cánh tay trắng như ngó sen lộ ra bên ngoài, phía dưới là quần lót màu trắng.
Nam tử dời mắt, mí mắt hạ xuống.
Nam San hài lòng ăn xong, mút đầu ngón tay, đang muốn lên giường, vừa quay đầu, trong bóng tối, một nam tử chậm rãi hiện ra, ngón tay của hắn bắn ra, ngọn đèn trên bàn sáng lên.
Dưới ánh đèn, gương mặt xuất trần tuyệt diễm hiện ra.
"Hồ. . . Lâm công tử."
Nàng kêu lên một tiếng vui mừng, chẳng trách thịt gà hôm nay cực kỳ ngon, thì ra lại trong mơ, Lâm công tử khẳng định là hồ tiên biến thành.
Trong chuyện quỷ quái ngày xưa, hồ tiên có loại nhớ ơn sau báo đáp, để báo đáp ân tình phàm nhân bèn tặng gà, nàng suy nghĩ cẩn thận, khi còn bé có phải mình tìm được con hồ ly nào không nhỉ.
Tiếng nam tử réo rắt vang lên, "Nghe nói cô phải vào cung tuyển tú."
"Đúng vậy, " Nam San thu hồi suy nghĩ phát tán, gật đầu, "Cho nên mẹ ta mới bắt ta ăn uống điều độ, đến lúc đó mặc y phục xinh đẹp, chí ít không mất mặt là được, nhưng bằng vào tướng mạo của ta, tiến cung cũng là đi tham gia náo nhiệt."
Nói đến hai chữ mặc y phục, Nam San hậu tri hậu giác phát hiện y phục của mình không ổn, lộ tay lộ bụng, phá hoại thuần phong mĩ

tục, nghĩ lại, trong mơ thôi mà, cần gì phải đề phòng.
Nam tử yên lặng nhìn nàng, đôi mắt sâu như biển làm người ta không nhìn ra cảm xúc, hắn chậm rãi đi tới, trường bào đen sẫm, làn da trắng mịn, môi hồng răng trắng dưới ánh đèn càng thêm nổi bật, đẹp tuyệt nhân gian.
Nàng nuốt nước miếng, thì thào lên tiếng, "Lâm công tử, nếu huynh là nữ tử sẽ đẹp nhường nào chứ."
Mặt hồ tiên công tử trầm xuống, nghiêng người tiến lên, gương mặt như ngọc phóng đại trước mặt nàng, gần đến nỗi nàng có thể trông thấy bóng mình trong đôi mắt đen sâu hun hút kia.
Dường như quên thở, nàng ngu ngơ như đồ đần.
Hai đoàn vĩ đại trước ngực nàng chắn giữa hai người, vừa vặn đè lên cơ thể gầy gò của nam tử, hồng và đen, rất xứng đôi, nàng không khỏi đỏ mặt, nhịp tim như nổi trống.
Nhưng chỉ trong chớp mắt, nam tử nhanh chóng chuyển qua một bên, tốc độ nhanh đến mức nàng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, vô ý thức nhắm mắt lại, lúc mở ra, trong phòng chẳng còn bóng người.
Chưa từ bỏ ý định ngó tới ngó lui, sau tấm bình phong cũng không buông tha, chẳng có bóng người nào, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt, nàng quay đầu nhìn trên mặt bàn, đống xương ăn vừa rồi tính cả giấy dầu cũng không thấy bóng dáng, thầm nghĩ quả nhiên lại là hồ tiên vào giấc mơ.
Đờ đẫn thổi đèn lên giường, nhìn chằm chằm đỉnh màn, sau đó nhắm mắt lại, ngược lại rất nhanh chìm vào giấc ngủ.
Một đêm ngủ ngon, nàng lắc đầu bật cười với gian phòng, mình nằm mơ cảnh giới càng ngày càng cao siêu, càng ngày càng hoang đường, quả thực như câu chuyện hồ tiên trong sách.
Vạn Phúc vén rèm tiến vào, trong tay bưng y phục xếp chồng lên nhau, mặt mũi tràn đầy ý cười, "Tam tiểu thư, người dậy rồi? Nhị phu nhân đã làm xong hai bộ y phục, để Tam tiểu thư thử mặc xem có vừa người không."
Nghe nàng thế, Nam San cũng hào hứng lên, nàng còn chưa thử hiệu quả những ngày giảm béo gần đây.
Mặc y phục màu hồng, Vạn Phúc nghi hoặc nhìn chằm chằm vào bụng của nàng, nhớ rõ trước đó nhỏ hơn một vòng, làm sao mới một buổi tối hình như lại lớn chút.

Nam San cũng nghi hoặc, sau đó cười xấu hổ, hít sâu, hóp bụng, kích thước y phục vừa vặn, nàng soi gương, nhìn quanh hai bên, coi như không tệ, rốt cuộc có thể trông thấy eo, mặc dù hơi to, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có.
Vạn Phúc mừng rỡ khen, "Tam tiểu thư gầy đi không ít, vốn da trắng lại mặc màu hồng tôn da, ngay cả son phấn cũng không cần thoa, trong tuyết ánh hồng, đẹp không sao tả xiết."
Nam San đắc ý nhướng lông mày, da nàng đẹp có tiếng, làn da cũng rất mịn màng, chính mình cũng yêu thích không buông tay.
Đinh thị nhìn cũng gật đầu liên tục, "Không tệ, không tệ, San nhi của chúng ta cuối cùng có dáng vẻ mỹ nhân."
Cái gì gọi là dáng vẻ mỹ nhân?
Nam nhị gia trợn mắt xem thường, nữ nhi của hắn vốn là mỹ nhân.
"Lại giảm chút cơm, cứ tiếp như thế, chờ lúc tuyển tú, San nhi lộ rõ tư thái hơn."
Nụ cười trên mặt Nam San cứng lại, còn muốn giảm bớt, đã đủ ít rồi, ít hơn nữa ngay cả chuột cũng sẽ chết đói, Nam nhị gia thấy dáng vẻ đần độn của nữ nhi, liếc xéo thê tử một chút, không phúc hậu cười thành tiếng.
Sớm biết thế không đến khoe khoang, Nam San căm giận nghĩ, xách váy thở phì phò trở lại phòng mình.
Đinh thị rất quyết tâm, giảm hai đĩa thức ăn chay còn một đĩa, như thế hơn nửa tháng, làm Nam San thèm ăn trông thấy Lang nhi tròn vo mắt lóe ánh lục (*ánh mắt đói khát*), hận không thể tiến lên cắn một phát, từ sau đêm đó, hồ tiên công tử báo ân không xuất hiện nữa.
Đợi khi thời tiết chuyển lạnh, thời gian tuyển tú tới gần, Nam San soi gương, cằm hóp lại, mắt phượng càng hiện rõ, màu da trơn bóng, gương mặt hơi tròn, eo cũng thon lại, ngược lại có thể không trái lương tâm khen mình một câu, một mỹ nhân đẫy đà.

Chương 18: Tiến cung

Gần một tháng nay bởi vì chuyện tuyển tú, trong phủ bận tối mày tối mặt, Nam Sùng Khởi lâu chưa lộ diện tụ họp người mấy phòng, bao gồm mấy cháu trai cháu gái.
Ông bình tĩnh ngồi ghế trên, nhìn ba nhi tử bên dưới, Nam Hoành Tuấn cười ngây ngô như mọi khi, Nam thế tử biểu tình nghiêm túc, ngay cả Nam tam gia cũng đứng thẳng tắp.
Càng đừng nói mấy cháu trai cháu gái, Đường ca nhi cũng không dám lộn xộn, Nam San thấy đệ đệ Lang nhi đứng ra dáng ra hình, trong lòng vui mừng.
Cùng lúc Nam San lén nhìn Nam đinh, Đường ca nhi cũng lén nhìn nàng, từ sau khi bị nàng thu thập trong vườn hoa, hắn càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, đã một thời gian không tìm nàng gây chuyện.
Làm sao một thời gian không gặp, tam... tỷ tỷ thanh tú không ít, thoạt nhìn rất xinh đẹp.
Nghĩ vậy, hắn rùng mình, đầu óc hắn càng thêm rối loạn. Sao lại cảm thấy Tam bàn nhi đẹp chứ?
Nhận ra ánh mắt của hắn, Nam San hung hăng trừng lại, ra thủ thế nắm đấm, dọa Nam Đường vội quay đầu, thân thể nhỏ bé đứng thẳng tắp.
Con dâu mấy phòng Nam phủ đứng chung một chỗ, Nam Sùng Khởi ghế trên khóe mắt đảo qua Ngụy thị, Ngụy thị lập tức đứng lên, "Phụ thân, lần này trong cung tổng tuyển cử, bốn vị cô nương trong phủ chúng ta đều đã báo tên lên."
"Đều báo lên rồi?" Nam Sùng Khởi nheo mắt phượng, mắt lạnh nhìn nàng, "Hôn sự Tưởng gia, ai gả qua?"
Ngụy thị lau mồ hôi, "Con dâu nghĩ, cô nương trong phủ chúng ta đều tốt, lấy thân phận hiện giờ của Tưởng gia, ai gả qua cũng thiệt thòi, không bằng để các cô nương liều một lần, đến lúc đó không trúng tuyển lại bàn cũng không muộn."
Nam San bội phục Ngụy thị mặt dày, đây là khinh người khác thế suy mà đạp một chân mà.

Chờ hoàng gia chọn dư lại, Tưởng gia ngươi cưới đi, muốn cưới minh châu trong tay bà ta, nằm mơ!
Nàng lén nhìn sắc mặt tổ phụ, sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau ngày ấy, Nam San càng thêm tò mò với tổ phụ đóa hoa cao lãnh này, trong lòng, nàng không muốn tổ phụ là người vô tình.
Từ góc độ của nàng vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt cúi xuống của ông, khóe miệng phiếm nụ cười lạnh, đặt thật mạnh cái chén trong tay xuống bàn, không nói năng gì.
Ngụy thị thở phào một hơi, xem thái độ của cha chồng, hẳn là cam chịu.
Dù sao lấy tài mạo của Cẩn nhi, tuyệt đối sẽ không bị bỏ lại, người Nhị phòng cho rằng báo tên San tỷ nhi lên là có thể tránh hôn sự này, hừ! Si tâm vọng tưởng.
Nam Hoành Tuấn thấy phụ thân không nói gì, trong lòng trầm xuống, bàn tay dưới tay áo nắm chặt, San tỷ nhi của hắn, liều mạng xé rách mặt, hắn cũng sẽ không để con bé gả vào Tưởng gia.
Thính đường yên lặng đến mức nghe rõ tiếng hít thở, sau một lúc lâu, Nam Sùng Khởi mới nâng mắt, lạnh lùng đảo qua gương mặt từng người, đứng dậy, hai tay đan nhau trong tay áo, bước đi thong thả ra cửa.
Ông vừa đi, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, dù Nam Cẩn cao lãnh cũng có cảm giác sống sót sau tai nạn.
Trên mặt nàng ta hiện ra hào quang kì lạ, trong lòng thầm nghĩ, nghe nói năm đó tổ phụ là đệ nhất mỹ nam đế kinh, năm đó không biết phong hoa cỡ nào, đáng tiếc nàng xuyên qua không đúng thời cơ.

Rất nhanh tới ngày tiến cung, bốn tỷ muội trong phủ đều chờ xuất phát, ngồi hai chiếc xe ngựa tới Chính Dương môn hoàng cung, Nam San tự nhiên ngồi cùng xe với Nam Anh, Nam Cẩn cùng Nam Uyển một xe.
Nam Uyển mặc bộ váy màu vàng nhạt tôn lên khí chất của nàng nhất, trong dự đoán của Nam San, Nam Cẩn quả nhiên mặc bộ váy nhiều lớp màu trắng hồng, tay áo dùng chỉ bạc thêu con bướm, theo bước đi tựa như đang bay múa trên làn váy.
Đinh thị cùng nữ nhi trao đổi ánh mắt trong lòng ngầm hiểu lẫn

nhau, đỡ nữ nhi bước lên xe ngựa đằng sau, bên trong xe ngựa, Nam Anh sớm đã ngồi trong.
Nàng hiển nhiên ăn mặc tỉ mỉ một phen, khuôn mặt xinh đẹp đệm váy sa màu xanh lục, dáng người yếu đuối mong manh có một vẻ đẹp riêng, nàng nhìn Nam San mặc váy bát phúc màu nhũ đỏ bạc, nở một nụ cười thiện ý.
"Tam muội muội, sợ không?"
Nam San sáng sớm dậy bắt đầu trang điểm giày vò, trước mắt chỉ cảm thấy bụng đói cồn cào, nàng vô lực gục đầu, "Muội ngược lại không sợ, dù sao cũng không được chọn."
"Tam muội muội, cũng không thể nói như vậy, lỡ như có thể vào mắt quý nhân, điều này chẳng ai chắc được."
"Vậy mượn lời tốt đẹp của nhị tỷ tỷ, tam muội chúc nhị tỷ tỷ có thể như mong muốn."
Nam Anh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hơi mỉm cười, tam muội muội này ai nói là đần độn, rõ ràng là khéo léo hiểu lẽ, di nương nói không sai, tam muội muội xác thật có đầu óc.
Tiếp theo hai người một đường không nói chuyện, đi đến cách cửa cung không xa, một dòng xe ngựa xếp thành trường long, bởi vì chỉ có nữ tử nhà quan viên tứ phẩm, trái lại không nhiều người như tưởng tượng.
Mấy người xuống xe ngựa, đi về phía trước, các loại mỹ nhân trang điểm lộng lấy đều tụ tập bên ngoài cửa cung, chờ canh giờ cửa cung mở ra.
Trong đám người truyền đến một tiếng châm biếm nhỏ không thể nghe thấy, "Sao dạng người gì cũng có thể trà trộn vào?"
Nam Cẩn đi đằng trước bốn người, nghe được châm biếm, nhìn người nói chuyện một cái, người nọ lập tức đổi nụ cười, "Hóa ra là Nam đại tiểu thư."
"Trình đại tiểu thư, dạo gần đây khỏe không?"
Nữ tử châm biếm họ Trình, là đích trưởng nữ của Trình Thái phó, dáng người như cành liễu, bộ dáng yêu kiều che miệng không chịu được gió "Nhờ phúc của Nam đại tiểu thư, mọi thứ đều ổn, không biết vị đằng sau là?"
Ánh mắt của nàng ta khẽ nhướng nhìn Nam San, Nam Cẩn lãnh đạm đáp, "Là tam muội muội nhà nhị thúc ta."

Trình tiểu thư cười rộ lên, "Hóa ra là Nam gia tam tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."
Một ít nữ tử khác đi theo cũng cười rộ lên, Nam San ngây ra, ngưỡng mộ đại danh gì, chẳng lẽ nàng béo truyền khắp kinh thành rồi sao?
Nam Cẩn cũng không để ý tới nàng nữa, đi đến chỗ mấy quý nữ tụ tập, mơ hồ thấy được chúng quý nữ vây quanh ở giữa là một thiếu nữ mặc váy lam nhạt.
"Là Mạnh quận chúa."
Nam Uyển kinh ngạc kêu lên, vẻ mặt vui mừng đi theo Nam Cẩn, thiếu nữ cũng thấy các nàng, cười chào hỏi, "Cẩn tỷ nhi, tới bên này."
"Gặp qua quận chúa."
"Ngươi nha, cứ nhiều lễ như vậy."
Mạnh quận chúa kéo tay Nam Cẩn, mỉm cười mi mắt cong cong, gương mặt như đóa hoa mới hé đầy dịu dàng, nàng là đích trưởng nữ Mạnh Quốc Công, khuê danh Bảo Đàm, cháu gái Hộ Quốc phu nhân, nữ tử tôn quý nhất trong kinh trừ công chúa.
Nam Cẩn đứng bên cạnh nàng, kéo tay như tỷ muội ruột, hai người xinh đẹp mỗi người mỗi vẻ, một người xinh đẹp lạnh lùng một người xinh đẹp dịu dàng, rất là đẹp mắt, chung quanh là những quý nữ khác, hết sức nịnh hót các nàng, Nam San bị xa lánh ở bên ngoài đám người, xa xa mà nhìn, không hiểu sao cảm thấy không hài hòa.
Mạnh quận chúa và hoàng gia quan hệ chặt chẽ, hơn nữa cô cô là Hoàng hậu, nàng là người được chọn làm Tứ hoàng tử phi, vậy Nam Cẩn chắc cũng hướng về phía vị trí này, như vậy hai người còn là bạn tốt khuê phòng, nếu nói không có khoảng cách, nàng không tin.
Nhưng trên mặt hai người lại không biểu hiện ra, dáng vẻ Nam Cẩn lạnh như băng sương khó mà nói, Mạnh Bảo Đàm lại không phải người đơn giản, trên gương mặt vẫn luôn treo nụ cười như tắm gió xuân, ánh mắt ấm áp nhìn người khác, là ai cũng sẽ không nghi ngờ sự chân thành trong đó.
Nếu nàng ta không phải người đơn thuần ôn nhu, thì là người lòng dạ thâm trầm.
Rất nhanh cửa cung mở ra, thái giám chấp lễ và các ma ma đi ra, đám người tức thì an tĩnh lại, đám thái giám căn cứ theo phẩm cấp

trong phủ các nàng mà sắp xếp hàng, Mạnh Bảo Đàm tự nhiên xếp đầu, Đức Dũng hầu phủ luận phẩm giai là chính nhất phẩm, cũng xếp ở đội ngũ gần phía trước.
Trước khi vào cung, tất cả nữ tử đều phải đi bộ vào, không được phép mang một nha hoàn nào, Nam San xếp sau Nam Anh, nàng ngẩng đầu nhìn phía trước, còn may xếp trước nàng có mấy chục người, nàng thở phào nhẹ nhõm, đội ngũ phía trước có nữ tử cao gầy ngoảnh đầu lại, vừa vặn va phải ánh mắt của nàng.
Ngũ quan nữ tử cao gầy kia cũng tạm được, chỉ là da hơi đen, gương mặt tròn mập của Nam San dại ra, thiếu nữ đen gầy cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dày đặc nhuốm ánh trắng.
Nam San lập tức cúi đầu, trong lòng suy đoán thiếu nữ đen gầy này là ai, xếp hàng trước các nàng, sợ là xuất thân không thấp.
Chờ các nàng theo thứ tự tiến vào cửa cung, cửa cung sơn nền đỏ mạ viền vàng lập tức đóng lại, hơi thở trang trọng trong hoàng cung ập vào mặt, tường cao bốn phía ngăn cách ben trong và bên ngoài cung càng thêm vài phần lạnh lẽo âm u, Nam San cúi đầu, học dáng vẻ của những người khác, không dám nhìn nhiều.
Đám thái giám dẫn các nàng tới chỗ nghiệm thân, nữ tử bị điểm danh tiến vào căn phòng trước mặt để các ma ma kiểm tra thân thể, lúc đến lượt Nam San, rõ ràng cảm thấy các ma ma sửng sốt.
"Cởi y phục."
Nam San theo lời cởi áo ngoài, không thấy ai ngăn cản, lại cởi thêm áo trong, trên người chỉ còn cái yếm nhỏ với quần lót, phòng trong yên lặng làm người ta nổi da gà, khẽ cắn môi, cởi hết những thử còn lại.
Một bàn tay sờ từ mặt đến chân nàng, nàng cố nén xúc động muốn bảo vệ ngực, cố gắng để mình bảo trì bất động, tay lão ma ma kia bóp ngực lớn của nàng mấy cái, suýt thì làm người ta bất ngờ nói tục.
Lại kêu nàng nằm lên giường, mở rộng hai chân, cẩn thận xem xét, trong lòng Nam San chửi mẹ nó, xã hội quân chủ hố cha, tuyển tú chết tiệt.
Rốt cuộc sờ đủ rồi, lão ma ma gật đầu với ma ma đăng kí danh sách, ma ma tạo danh sách đang muốn ghi tên Nam San, một ma ma khác lên tiếng, "Thân hình nàng mập quá, có ổn không?"

Ma ma đăng kí giọng điệu cứng ngắc vang lên, "Thánh thượng có dụ, hễ thân thể không thiếu hụt, cơ thể không có mùi lạ đều có thể."
Lão ma ma nghiệm thân ý bảo Nam San mặc y phục, thầm nghĩ cái người đen như than trước đó còn qua, người này tuy béo, nhưng da láng mịn, sờ tới sờ lui như sữa đông, còn có trước ngực, vừa lớn vừa mềm, nói không chừng vị Tam hoàng tử kia thích như vậy.
Ai không biết Tam hoàng tử tính tình cổ quái, Hoàng hậu đưa bao nhiêu mỹ nhân đều ném ra, khó đảm bảo không phải ánh mắt không tốt, đặc biệt thích những loại hình kì lạ.
Cũng không phải một mình bà ta nghĩ như vậy, thánh thượng Kim Loan điện chỉ sợ cũng có ý nghĩ thế, cho nên mới có khẩu dụ như vậy, chỉ xem môn đệ, không xem diện mạo, lỡ như ánh mắt Tam hoàng tử không giống người thường, lại thích kiểu nữ tử xấu như vậy cũng không chừng.
Nam San cầm y phục mặc vào, thầm thở ra một hơi, được ma ma bên cạnh dẫn tới một cánh cửa khác - Hàm Bao Uyển - nơi các tú nữ ở, chờ nàng tiến vào phòng thì thấy bên trong đã có một nữ tử, là cô nương đen gầy lúc trước.

Chương 19: Thiên viên địa hắc

Cô nương đen gầy nằm nghiêng trên giường, hai chân vắt lên nhau, mỉm cười nhìn nàng, sang sảng mở miệng, "Ta tên Khương Diệu Âm, nữ nhi Khương Thứ phụ, xin hỏi cô tên gì?"
Hóa ra là nữ nhi Khương Thứ phụ, chẳng trách xếp trước các nàng, Nam San cũng cười với nàng ấy, "Gặp qua Khương tiểu thư, ta tên Nam San, là nữ nhi Nhị phòng phủ Đức Dũng Hầu."
Mắt Khương Diệu Âm sáng ngời, "Thấy Nam đại tiểu thư đứng trước cô, đã sớm đoán được là cô."
Nam Cẩn là đệ nhất tài nữ kinh thành, độ nhất biết tất nhiên cao, Nam San mỉm cười, thấy giường ghế chỉnh tề, tất cả đồ dùng đều có, chỉ một lát sau, các cung nữ đến phát y phục.
Nam San cầm lấy, thấy y phục may hơi nhỏ, cười ngọt ngào hỏi cung nữ đưa y phục, "Vị tỷ tỷ này có thể tìm cho ta bộ lớn hơn được không."
Cung nữ kia che miệng cười, "Bẩm Nam tiểu thư, nô tì tên Phương Phỉ, là cung nữ sai sử được phân tới viện này, bộ y phục này lớn nhất rồi, nô tì đặc biệt lựa chọn."
"À."
Khương Diệu Âm đang muốn thử y phục cười phì, Nam San đỏ bừng mặt, trốn sau tấm bình phong thay y phục, nghĩ đến cung nữ kia không nói dối, kích thước y phục khá vừa, chẳng qua phần ngực hơi chật, bó chặt phía trước khiến người ta mơ màng.
Khương Diệu Âm thấy nàng đi ra, hai mắt bừng sáng nóng rực, đưa tay muốn sờ, "Oa, quả nhiên người béo có chỗ tốt."
Nam San né tránh, sau đó ra vẻ giận dỗi tới cào nàng ấy, hai người xoay tới xoay lui, bên ngoài truyền đến tiếng giễu cợt.
"Thiên viên địa hắc, một béo một đen, xấu y như nhau, hai người đúng là một đôi mà."
Lại là Trình tiểu thư kia, Nam San và Khương Diệu Âm liếc nhau, thả nhau ra, tính tình Khương Diệu Âm cũng không phải tượng nặn bằng bột như Nam San, nàng chính là đồ đệ Y Thánh.
Ngày thường đi theo sư phụ lên núi hái thuốc, xuống núi hành y, lại

cải trang thành nam tử, tự nhiên không quan tâm vẻ ngoài, hơn nữa phơi nắng phơi gió, da vừa đen vừa thô, biết phải tuyển tú, cha nàng viết thư gọi nàng về, thời gian gấp gáp, tự nhiên không kịp dưỡng trắng da.
Nương nàng nhìn thấy thì suýt ngất xỉu, người trong nhà nghĩ dù sao cũng không quan tâm có làm hoàng tử phi hay không, đen xấu thì đen xấu đi, điểm danh có mặt là được.
"Hóa ra là Trình tiểu thư, sao ta không biết các quý nhân chọn tú nữ, một nữ nhi Thái phó như cô lại dám đoạt bình chọn trước thánh nhân là lý gì?"
Trình tiểu thư tái mặt lại vẫn ngẩng cao đầu, nhìn nữ tử trước mắt, làn da đen sạm, tiểu thư nhà nào trong kinh dưỡng thành như thế, sợ là nữ tử quan gia ngoài kinh chạy tới.
"Không có văn hóa, quả nhiên nhanh mồm dẻo miệng, không biết cô là tiểu thư nhà ai?"
Khương Diệu Âm khoanh tay, cười lưu manh, "Ha, ánh mắt Trình tiểu thư không ổn, quên chuyện khi còn bé bị ta đánh kêu cha gọi mẹ rồi?"
Trình tiểu thư kia lập tức trừng lớn hai mắt, chỉ vào nàng, "Cô... Khương Diệu Âm."
"Nhận ra, còn không mau cút đi!"
"Hừ!"
Trình tiểu thư thở hổn hển rời đi, Khương Diệu Âm quả thực là ác mộng khi nàng còn nhỏ, không giống tiểu thư nhà qua, Khương Diệu Âm từ nhỏ đã lỗ mãng, leo cây trèo tường, cái gì cũng dám làm.
Nhưng phụ thân còn khen nha đầu thông minh, nàng giận quá, vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau với Khương Diệu Âm, luận mồm mép, đối phương tự nhiên không phải đối thủ của nàng, không mắng được thì đánh, đánh nàng một trận tơi tả.
Càng tức giận chính là, nàng khóc lóc chạy về nhà, phụ thân không những không ra mặt thay nàng, còn trách nàng không phóng khoáng, không biết đại cục, hai người từ đó kết thù, từ đó trở đi không nhìn mặt nhau.
Về sau nghe nói Khương Diệu Âm bị Khương đại nhân đưa đi, nàng vui vẻ hồi lâu, theo tuổi tác tăng dần đã sắp quên chuyện này, ai biết lại gặp lại trong cung.

Nhìn gương mặt đen như than của nàng, còn không biết xấu hổ tới tuyển tú, tới mất mặt xấu hổ còn tạm, Trình tiểu thư thầm vui vẻ, oán hận về viện của mình.
Nam San liếc nhìn vẻ vênh váo của Khương Diệu Âm, bộ dạng giống như một con thú nhỏ giương nanh múa vuốt, không sợ trời không sợ đất, thật khiến người ta hâm mộ, tính tình cô nương này, nàng thích.
Kiếp trước nàng trầm mặc ít nói, tính cách hơi hướng nội, người khác nhắc đến nàng, phần lớn đều sẽ nói một câu, nữ nhi Trịnh gia kia cũng không tệ, chỉ là quá khô khan, quá chất phác.
Bằng hữu của nàng rất ít, đếm không quá đầu ngón tay, chờ lúc muốn kết hôn, bạn trai vừa mới bắt đầu còn có hứng thú, sau khi ở chung một thời gian, rốt cuộc không chịu nổi nàng không hiểu phong tình,lúc chia tay chỉ một câu tính cách không hợp.
Xác thật, đối với những bạn trai đó, nàng không biết đáp lại như thế nào, chỉ có thể chất phác, nói dễ nghe là bảo thủ, không cởi mở, khó nghe chút chính là cứng nhắc.
Nàng từng nghe có một người lén gọi nàng là người đẹp bằng đá, cũng chỉ có thể cười khổ.
Kiếp này, ở trong phủ ở chung với Chung Khấu Châu cũng khá tốt, hiện nay, vị Khương tiểu thư yêu ghét rõ ràng này làm nàng có thiện cảm.
Khương Diệu Âm cũng quay đầu lại cười với nàng, tam cô nương Đức Dũng Hầu này cực kỳ hợp tính nàng, không uổng công nàng đút lót ngân phiếu cho ma ma chia viện.
Bằng không một nữ nhi con vợ lẽ Hầu phủ như Nam San nào có tư cách ở cùng phòng với đích trưởng nữ Thứ phụ như nàng.
Ma ma chia viện và ma ma nghiệm thân cho các nàng là bạn tốt, vừa rồi trong miệng bạn tốt Đỗ ma ma biết được có một tiểu thư mập mạp, da mịn màng, ngực lớn, cố ý nhìn Nam San vài lần.
Thấy y phục tú nữ bình thường mặc trên người tam tiểu thư Đức Dũng Hầu lại làm ngực siết chặt phình lên, thầm nghĩ thật là một cặp vũ khí sắc bén, nói không chừng vào mắt quý nhân.
Ngay cả nữ nhi nhà Thứ phụ cũng nhìn nàng với con mắt khác, dù tam tiểu thư không lọt vào mắt các quý nhân, sợ sau này cũng là quý phu nhân nhất đẳng trong kinh.
Mấy người bọn họ đều từ cung nữ mà thành lão ma ma, trong lòng

đều có tính toán, sẽ không tùy tiện đắc tội bất kì một vị nữ tử có khả năng được sủng ái nào.
Lần tuyển tú này khác trước đó, quá khứ nhiều nữ tử dân gian, nữ nhi quan gia phẩm cấp thấp cũng nhiều, đắc tội thì đắc tội, những nữ tử đó không quyền không thế, muốn nổi bật hơn người rất khó, không thiếu muốn nịnh nọt những cung nhân như bọn họ.
Nhưng trước mắt đều là nữ nhi quan viên tứ phẩm trở lên, tùy tiện lấy thứ nữ, về sau cũng sẽ không gả quá kém, bọn họ tất nhiên càng thêm cẩn thận, đến chỗ nào đều cười nịnh nọt.
Bà tùy tiện nói vài câu xã giao, sau đó cố ý dặn dò các vị tú nữ ở yên trong phòng mình, đừng đi linh tinh.
Phân công đến viện các nàng hầu hạ ngoài cung nữ tới đưa y phục, còn có một cung nữ mặt vuông dài vẻ mặt cay nghiệt, tên là Phương Thảo.
Nam San mặc kệ khinh thường trong mắt nàng ta, cũng chỉ ở chung mười ngày, không có gì không thể chịu đựng, xưa nay tuyển tú nhiều xấu xa, không chạy loạn, không nhiều miệng mới có thể không gây hoạ vào người.
Các nàng đều là nữ tử quan gia, bớt được nhiều lần tuyển chọn như những năm trước, chỉ cần qua sơ tuyển thân thể tiến cung là có thể trực tiếp tiến vào tuyển chọn đại điển.
Nhưng trước khi vào tuyển chọn, mọi người phải ở Hàm Bao Uyển mấy ngày, để các quý nhân thăm dò tính tình, cho nên mấy cung nữ đến hầu hạ và các ma ma cũng có thể là con mắt của các quý nhân.
Thậm chí các hoàng tử cũng có thể sẽ phái người lại đây tìm hiểu, hoặc là tự mình tới nhìn lén, những cái này mọi người đều ngầm hiểu mà không nói ra.
Một đêm bình an không có việc gì, đến giờ Mão, các tú nữ liền rời giường rửa mặt thay y phục, mặc y phục của mình, y phục tú nữ phân phát là thống nhất.
Chờ Nam San không tình nguyện đủ kiểu thức dậy, đi tới hoa viên, nhìn các nữ tử váy áo đủ loại, như bướm bay lượn lờ, hoặc ngắm hoa, hoặc mấy người tụ một chỗ ngâm thơ, làm người ta hoa cả mắt.
Khương Diệu Âm phía sau nhếch môi, giễu cợt nhìn mấy thiếu nữ giả bộ, nháy mắt với Nam San, "Nam tam tiểu thư có tài nghệ gì?"

Nam San ngơ ngác xoay người, "Ăn tính không?"
"Ha ha," Khương Diệu Âm cười ha ha, ngũ quan khuôn mặt đen đen sinh động, "Thôi, dân gian không phải có tục ngữ, có thể ăn là phúc sao."
Nam Anh trong đám người nhìn thấy Nam San, đi tới, thiếu chút nữa làm Nam San không nhận ra, không phải nói ăn mặc trông lạ, mà là khí chất cả người, căn bản là khác nhau như trời với đất.
Nhị tỷ tỷ dĩ vãng luôn cúi đầu vâng vâng dạ dạ, trông nhát gan nói nhẹ như đổi thành người khác, tự nhiên hào phóng nói cười với đám tú nữ, hai tay cũng không còn nắm chặt mà tự nhiên cầm khăn tay, thỉnh thoảng che miệng.
Nam San thầm nghĩ, nữ tử trạch môn quả nhiên đều thuộc phái diễn xuất, nhị tỷ tỷ lúc trước yếu đuối chỉ là giả vờ.
"Tam muội muội, muội phân đến cùng phòng ai? Hôm qua ta hỏi thăm mãi."
Nam Anh vừa nói vừa nhìn về phía Khương Diệu Âm sau lưng nàng, Khương Diệu Âm khoanh tay trước ngực, thẳng tắp nhìn lại.
Nam San đang muốn mở miệng, lại thấy Nam Anh đã lướt qua nàng, cười chào hỏi Khương Diệu Âm, "Cùng phòng tam muội muội ta chắc là cô nương này đúng không, không biết là tiểu thư nhà ai?"
Khương Diệu Âm không vui nói, "Ta là phủ Khương Thứ phụ."
Nụ cười trên mặt Nam Anh cứng đờ, không nhìn ra cô nương đen xấu này lại là nữ nhi nhà Thứ phụ, tối hôm qua nàng đã thăm dò thân phận tú nữ tiến cung, đặc biệt là những nhà phẩm giai cao, nghe nói đích trưởng nữ nhà Khương Thứ phụ cũng tới, chẳng lẽ chính là vị này?
Số tam muội muội thật tốt, đâu giống nàng, cùng phòng là thứ nữ quan viên tứ phẩm, quan hệ tốt với nữ tử như vậy sau này cũng không có tác dụng lớn, có điều có chút ít còn hơn không.
"Hóa ra là Khương tiểu thư, tam muội muội nhà ta còn nhờ cô quan tâm hơn."
Có lẽ Nam Anh vẫn quá nhỏ, không hiểu làm sao bất động thanh sắc kết thân với quyền quý, Khương Diệu Âm không chút che giấu trào phúng trong mắt, kéo Nam San rời đi, không muốn dây dưa với người này, Nam San đành bỏ lại một câu, "Nhị tỷ tỷ, rảnh rỗi muội tới tìm tỷ."

Nam Anh cúi đầu, rất nhanh bình phục sắc mặt, xoay người sang chỗ khác lại nói cười với nữ tử khác.

Chương 20: Giả béo

Đến giờ ăn trưa, chúng tú nữ đều phải ăn ở Trân Tú các, cả Nam Cẩn và Mạnh Bảo Đàm tôn quý cũng không ngoại lệ, mọi người ngồi xuống theo thứ tự dưới sự dẫn dắt của cung nữ.
Đồ ăn được phân cho các tú nữ đều giống nhau, một mặn một canh, một bát cơm nhỏ.
Lúc ăn cơm, bên trong lặng ngắt như tờ, cả tiếng nhai nuốt cũng nhỏ không thể nhỏ hơn, Nam San nhìn mặt tường ngăn hoa hồng lá xanh nền màu đen phía đông, bức tường tựa lưu li phản quang, nội tâm nàng khẽ động, lén nhìn Nam Cẩn, thấy đối phương dường như cũng nhìn ra huyền cơ, cử chỉ càng thêm ưu nhã.
Bức tường này có lẽ cùng loại với kính thủy tinh hiện đại, người bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, người bên ngoài nhìn chỉ thấy một mảnh đen sì.
Nàng đoán không sai, trong mặt tường kia là đương kim Đế Hậu, hai bên trái phải là Hiền phi và Hộ Quốc phu nhân, đứng sau là Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử.
Thu hết dáng vẻ của các tú nữ vào mắt.
Rất nhanh có tú nữ ăn xong, Nam San nhìn cơm canh trước mặt nàng ấy, tựa như chưa động hề gì, lại nhìn tú nữ khác, cũng có mấy người gác đũa.
Còn đang ăn cũng chỉ ưu nhã dùng đũa bạc gắp mấy hạt cơm bỏ vào miệng, nàng nhìn bát đĩa sắp sạch trơn trước mặt mình, ngu ngơ một chút, tiếp đó vùi đầu càn quét.
Có người nhìn nàng với ánh mắt khinh thường, tam tiểu thư phủ Đức Dũng hầu là quỷ đói đầu thai à?
"Vị tỷ tỷ này, có thể chuẩn bị cho ta một phần cơm canh nữa không, một phần ta ăn không đủ no."
Nam San nghe ra tiếng Khương Diệu Âm, cung nữ hầu hạ kia tuy kinh ngạc nhưng cũng không để các tú nữ chịu đói, bên trên cũng không nói không cho bọn họ ăn no, nàng yên lặng lui xuống.
"Ta cũng muốn một phần."
Cung nữ trừng lớn đôi mắt, việc lạ hàng năm đều có, năm nay cực kì

nhiều, chưa bao giờ nghe nói tú nữ không đủ ăn, nhìn xem đồ ăn trước mặt những người khác, gần như chưa hề động đũa.
Khương Diệu Âm cười với Nam San, hai người chạm mắt nhau, cung nữ kia không nói cái gì, lập tức đi xuống chuẩn bị, tất cả tú nữ đều nhìn hai người.
Vì thế dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hai người ăn hết một phần cơm.
Vẻ mặt Đế Hậu sau tường rất vi diệu, trong kinh lại có khuê nữ ăn khỏe như vậy, người mập kia cũng dễ nói, người đen gầy kia cũng ăn khỏe như vậy thật khiến người ta giật mình.
Trong mắt Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử phía sau lại tràn đầy không thể tin, vừa xấu vừa ăn khỏe, người như vậy sao có thể qua sơ tuyển?
Vẻ ngoài Đại hoàng tử thiên về âm nhu, tướng mạo giống mẫu thân Hiền phi nương nương, hắn lại không quan trọng, dù sao năm ngoái hắn đã thành thân, lần này chỉ là chọn hai trắc phi, cưới vợ cưới hiền, nạp thiếp nạp sắc, trắc phi nói khó nghe chỉ là thiếp thất, hai nữ tử này chắc chắn không thể làm trắc phi của hắn. (*âm nhu: nữ tính >< dương cương: nam tính*)
Tứ hoàng tử tuấn lãng giống bệ hạ, hắn không có ý nghĩ gì với nữ tử khác, không có gì bất ngờ xảy ra, vị trí chính phi của hắn chính là biểu muội Bảo Đàm, chọn lựa chẳng qua là mặt ngoài thôi, về phần trắc phi, nghe ý mẫu hậu phải đợi biểu muội sinh được đích tử rồi mới nạp vào phủ, trước mắt ngược lại cũng không vội.
Hắn đưa mắt tìm kiếm, trong sảnh nhiều quý nữ như vậy, một chút là có thể nhận ra biểu muội, dung mạo muội ấy xuất sắc, lại dịu dàng hào phóng, làm người ta có thiện cảm.
Nhưng lại không phải không phải người hắn ngưỡng mộ trong lòng, nữ tử đứng bên cạnh biểu muội, thanh lãnh diễm lệ, đạm như phong lan, từ nhỏ tài danh lan xa, được xưng thi từ song tuyệt, ánh mắt hắn nóng rực lên, nữ tử như thế bảo người ta làm sao không yêu.
Bàn tay trong tay áo nắm lại, vì nàng, đến lúc chỉ hôn sẽ dựa vào lí lẽ biện luận với mẫu hậu, đón nàng vào phủ.
Đại hoàng tử cũng nhìn Nam Cẩn, nữ tử tài mạo song toàn xưa này được nam nhân theo đuổi, trong mắt hắn hiện ra vẻ chiếm hữu,

hướng về phía Hiền phi mẫu thân mình chớp mắt, Hiền phi nhìn theo ánh mắt nhi tử, sau đó hạ mắt.
Hắn khẽ mỉm cười, mẫu phi ngầm đồng ý, tài nữ phủ Đức Dũng hầu sẽ vào phủ của hắn, còn về phần hai nữ tử đen mập kia, theo mẫu phi lén lộ ra, sợ là chuẩn bị cho Tam hoàng đệ, Tam hoàng đệ không gần nữ sắc, trong phủ đều là nam tử, trong kinh đã có lời đồn người này thích Long Dương (*thích con trai*), phụ hoàng là ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa.
Lỡ may ánh mắt Tam hoàng đệ độc đáo, thích cô nương loại hình kì lạ, nói không chừng hai nữ tử thô tục đang vùi đầu ăn kia lại lọt vào mắt hắn.
Đại hoàng tử nhếch mép, chỉ bằng điểm này, Tam hoàng đệ đã không được chọn làm trữ quân.
Đối thủ của hắn trước nay chỉ có Tứ hoàng đệ, chính phi của Tứ hoàng đệ là biểu muội hắn, Mạnh gia hùng cứ triều dã, muốn thắng hắn không phải chuyện dễ.
Nhưng dưới hoàng quyền, từ trước đến nay đều là ngươi chết ta sống, gió tanh mưa máu, không hợp lực liều một lần, ai cũng không biết cuối cùng hươu chết về tay ai, ai nắm giang sơn.
Hộ Quốc phu nhân nhăn mày, hai nữ tử kia quá kì cục rồi, ăn hết những hai phần cơm, thô tục như vậy sao có thể qua sơ tuyển, bà ta nhìn về phía Đế Hậu thăm dò.
Tướng mạo Hoàng Hậu và Hộ Quốc phu nhân có ba phần tương tự, thoạt nhìn đều là nữ tử mạnh mẽ già đời, nàng nhìn về phía cô mẫu mình, tay phải bưng cái chén khẽ nâng ngón cái, gần như không thể nhìn thấy mà chỉ về phía gương mặt nghiêm túc của bệ hạ.
Hộ Quốc phu nhân lập tức ngầm hiểu, hóa ra là vạn tuế gia phân phó.
Bà ta thu hồi ánh mắt, không nhìn hai cô nương xấu xí kia nữa, tầm mắt dừng trên người Nam Cẩn và chất nữ Bảo Đàm, bà ta biết ý Hoàng Hậu, là muốn để Bảo Đàm làm Tứ hoàng tử phi.
Nhưng Nam Cẩn tài hoa hơn người, trong đầu có càn khôn, là người tài hoa hiếm có, nữ tử như vậy không thể vào phủ Tam hoàng tử, cũng không thể để nàng vào hậu viện Đại hoàng tử.
Bà ta hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải ngăn chuyện này xảy ra.

Các nữ tử trong nhà ăn không hề phát giác sự sắc sảo giữa các vị bề trên, ăn cơm xong các nàng ưu nhã nối đuôi nhau mà ra, đi ở cuối cùng tự nhiên là Khương Diệu Âm và Nam San.
Nam San không để bụng đón ánh mắt đầy cảnh cáo của Nam Cẩn, cúi đầu, Nam Cẩn đi đến trước mặt nàng, ngữ khí lãnh đạm, "Tam muội muội, ra ngoài không thể so ở nhà, mọi việc lấy thể diện Hầu phủ ta làm chủ, mọi chuyện đều phải khắc chế, đừng để trong phủ hổ thẹn vì muội."
"Dạ, San nhi ghi nhớ lời dạy của đại tỷ tỷ."
Nam Uyển đi sau Nam Cẩn nhìn nàng đầy khinh bỉ, vẻ mặt tức giận vì nàng không chịu đấu tranh, Nam Anh bên kia tỏ vẻ không quen biết nàng, thì thầm nói chuyện với nữ tử bên cạnh, ba vị đường tỷ muội trước mắt làm nội tâm Nam San âm thầm buồn cười.
Còn ấy, không phải chỉ ăn thêm một bát cơm sao, ăn no chuyện lớn, cũng không thể đói bụng mà.
"Thật mất mặt, quỷ chết đói đầu thai!"
Lên tiếng giễu cợt không phải là vị Trình tiểu thư kia sao, ném cho các nàng ánh mắt xem thương rồi theo sát Mạnh quận chúa, Mạnh quận chúa tự nhiên sẽ không để ý tới tiểu bối vô danh như nàng, không hề dừng bước, Trình tiểu thư đuổi theo trông rất giống cái đuôi.
Khương Diệu Âm chớp mắt, lúc đi ngang qua Trình tiểu thư, tay khẽ nhúc nhích một chút, hình như có cái gì đó rất nhỏ bay qua, sau đó ung dung chậm rãi kéo Nam San theo sau.
Chúng tú nữ đi đến hoa viên, đột nhiên Trình tiểu thư như phát điên kéo quần áo của mình, trong miệng kêu, "A, có sâu cắn ta, ngứa quá."
Rất nhanh tóc tai bù xù y phục tán loạn giống như bà điên, nhóm quý nữ vừa rồi còn đi cùng vùn vụt tránh ra, chỉ để lại một mình nàng ta xoay loạn trong lùm cây.
Đột nhiên một tiếng hét lớn, "Hai vị điện hạ tới đây, người nào ở trong cung ồn ào."
Cách đó không xa, hai nam tử một đỏ một tím cùng nhau đi tới, đúng là Đại hoàng tử Lăng Trọng Thư và Tứ hoàng tử Lăng Trọng Hoán.
Hai người đều là thiên chi kiêu tử, khí độ tất nhiên phi phàm, Đại

hoàng tử trong âm nhu mang theo nho nhã, Tứ hoàng tử càng tuấn lãng, toàn bộ quý nữ đều đứng thẳng tắp, cúi đầu nhún người chào hỏi.
Khi không có ai để ý, Tứ hoàng tử và Nam Cẩn trao đổi ánh mắt ngọt ngào, lại không nghĩ bị Đại hoàng tử có lòng nhìn thấy, cười lạnh một tiếng.
Trong bụi hoa, Trình tiểu thư còn đang uốn éo vặn vẹo, hai vị hoàng tử vội vàng xoay người rời đi, các ma ma nghe được động tĩnh, chạy nhanh đến dẫn nàng ta đi, đồng tình lắc đầu, Trình gia tiểu thư thất lễ trước mặt mọi người, còn bị hai vị hoàng tử tận mắt nhìn thấy, sợ là không có duyên với hoàng cung, e là phải bị đưa ra ngoài.
Trước đó Nam San đã chú ý tới động tác của Khương Diệu Âm, nàng trợn mắt há mồm nhìn nữ tử gầy đen, thấy trong mắt đối phương lấp lánh ngôi sao, mặt mày tự tin vênh váo, làn da đen thô không giống là trời sinh, dường như phơi nắng nhiều mà sạm đi, đen kiểu này nghỉ ngơi mấy tháng, nếu bản thân là da trắng ắt sẽ khôi phục lại.
Nàng lẩm bẩm nói, "Khương tiểu thư không phải đen thật, tướng mạo cũng rất đẹp."
Khương Diệu Âm cười tinh ranh, cầm lấy tay nàng, đang muốn trêu ghẹo, nhưng mạch đập dưới bàn tay làm sắc mặt nàng cổ quái, "Nam tam tiểu thư cũng không phải béo thật, cũng là mỹ nhân."
Béo còn có béo thật và béo giả?
Nam San khó hiểu nhìn nàng, thấy nàng giữ lấy mạch cổ tay tựa như đang tìm tòi, trong lòng khẽ động, hay là thân thể của mình có chỗ không ổn?
Khương Diệu Âm lại cẩn thận phân biệt, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Nam tam tiểu thư này bị người ta hạ cổ, cổ trùng này tên Thông Linh tham ăn, nó khác với loại cổ tham ăn khác, ngoài kí chủ tham ăn mà béo sẽ không có ảnh hưởng tới bản thể, chính là thứ trước kia sư phụ nàng được người ta nhờ nuôi.
Mà cổ tham ăn khác như cổ Thao Thiết tham ăn, lấy hút máu ký chủ mà sống, làm người đó ngày càng gầy ốm, cuối cùng suy kiệt mà chết.
Nàng cụp mắt, chẳng lẽ người năm đó nhờ sư phụ bỏ loại cổ này trong người Nam tam tiểu thư?

Nhưng nghe sư phụ nói qua, đó là chuyện hơn hai mươi năm trước, Nam tam tiểu thư mới mười năm tuổi, thời gian không khớp.
Nam San thấy nàng ngưng mi trầm tư, không kìm được mở miệng hỏi, "Khương tiểu thư, thân thể này của ta có chỗ nào không ổn ư?"
Khương Diệu Âm gật đầu, kéo nàng đi vào trong phòng, "cành cạch" một tiếng đóng cửa lại.
Nam tam tiểu thư hợp tính nàng, nếu đã có duyên, thôi được, nàng sẽ giải cổ này.

Chương 21: Huých tường

*Huých tường: anh em bất hòa
Nam San còn nghi hoặc thì thấy Khương Diệu Âm lấy một cái bình ngọc trắng muốt từ trên người, vặn nắp, xòe bàn tay, một con sâu mập mạp trắng như tuyết bò ra.

Trên người con sâu tỏa ra một mùi thơm, nàng giật mình, mùi thơm kia hấp dẫn kích thích khẩu vị nơi sâu nhất, nàng chỉ ước gì có thể nuốt nó vào bụng, đột nhiên cảm giác trong bụng có thứ gì đó đang xao động bất an, không tự nhiên hé miệng, yết hầu ngứa ngáy, một con sâu mập mạp màu đen thò đầu ra nhìn quanh.
Con sâu trong tay Khương Diệu Âm xoay lại, dường như gặp phải thiên địch, muốn bò vào trong bình, con sâu đen trong miệng Nam San bay ra, muốn xông tới, bị Khương Diệu Âm túm được, móc một cái bình ngọc khác bỏ nó vào, đậy kín nắp cẩn thận.
Nam San nhìn thứ bay ra từ trong miệng mình, chỉ cảm thấy nhận thức trước đây long trời lở đất, thầm nghĩ sao trong bụng mình lại có con sâu to như vậy, chẳng lẽ cổ trùng trong truyền thuyết.
Tuy rằng kiếp trước từng đọc miêu tả cổ trùng trong những cuốn tiểu thuyết, nàng vẫn cứ tưởng là mọi người tự nghĩ ra, cũng giống như khinh công trong tiểu thuyết võ hiệp chỉ là nói ngoa, căn bản không hề tồn tại.
Không nghĩ tới, trên đời thật sự có con sâu ghê tởm như vậy, ngẫm lại nàng có thể xuyên qua dị thế, ngay cả chuyện không thể tưởng tượng như thế còn có thể xảy ra thì chuyện khác không gì không thể.
Con sâu đen kia dường như đang nhảy nhót trong bình, Nam San bội phục nhìn Khương Diệu Âm, thật không biết lá gan Khương tiểu thư lớn như thế nào, con sâu buồn nôn thế mà lúc nào cũng mang theo, không biết sao nàng ấy lại giấu mấy thứ kì quái thế này trên người.
Nàng lẩm bẩm mở miệng hỏi, "Con sâu đen lúc nãy bò ra từ trong miệng ta là cái gì?"

Khương Diệu Âm cất hai chiếc bình, liếc nhìn nàng, con Thông Linh tham ăn cổ này to béo, thoạt nhìn ít nhất phải mười mấy năm, "Chắc hẳn cô bị hạ cổ tham ăn từ bé, chính là con sâu đen vừa rồi, loài sâu này nổi danh tham ăn, cho nên cô mới ăn khỏe như vậy, trưởng thành dáng vẻ bây giờ."
Cổ tham ăn, nghe có vẻ cũng không đáng sợ lắm.
Nam San đứng đơ người ra, thấy Khương Diệu Âm coi con cổ trùng kia như bảo bối, lại nghe nàng ấy nói, "Người hạ cổ không có ý muốn hại cô, con cổ trùng này tên Thông linh tham ăn cổ, sẽ không làm hại đến thân thể kí chủ, chỉ làm người ta ăn nhiều mà béo, đương nhiên chính nó cũng béo lên theo."
Nàng thấy Nam San còn nhìn chằm chằm cái bình bạch ngọc lúc trước, buồn cười nói, "Đây là Trân Tu cổ, chính là trân phẩm ngàn vàng khó mua, là món ngon mỹ vị mà mọi cổ trùng đều khát vọng, cổ tham ăn trong cơ thể cô bị nó hấp dẫn nên mới bò từ trong bụng ra." (Trân tu: sơn hào hải vị, món ăn quý và lạ)
Tham ăn cổ, Trân Tu cổ?
Nghe tên thế nào cũng thấy đáng yêu, tuyệt không khủng bố dọa người như trong sách miêu tả, hút máu người để sống, cuối cùng kí chủ gầy ốm như củi, khô kiệt mà chết.
Khương tiểu thư này làm cái gì, sao lại biết nhiều như vậy?
Khương Diệu Âm nhìn ra ngờ vực trong mắt nàng, tự hào nói, "Ta là đồ đệ của Y Thánh, đám sâu kia đều là bản lĩnh giữ nhà của Phong lão đầu, cô đừng coi thường chúng nó, cứu người hại người chỉ trong một ý niệm, ngay cả thái y giỏi nhất cũng không nhìn ra vấn đề." (Phong: điên, khùng)
Thì ra là thế, Nam San bừng tỉnh đại ngộ.
Nhất định còn có cổ trùng khác không muốn người biết, là loại để hại người, nàng rùng mình một cái, nghĩ đến con sâu kia an cư lạc nghiệp trong bụng mình mười mấy năm, không hiểu sao cảm thấy buồn nôn.
Bỗng nhiên, đầu cô nảy lên, nghĩ đến người nhà.
Sắc mặt Nam San đại biến, Khương Diệu Âm lập tức tỉnh ngộ, hình như Nam nhị gia cũng rất béo, nghe cha nàng từng cảm thán lúc mười tuổi Nam nhị gia không như thế này, khi đó vẻ ngoài xuất chúng, lại tài hoa hơn người, hay là?

Hiển nhiên, nàng và Nam San nghĩ đến một chỗ, nhìn thiếu nữ trắng nõn như nắm tuyết, sinh lòng đồng tình.
Trong lòng Nam San giờ phút này như sóng to gió lớn, nếu nàng béo là cổ trùng tác quái, vậy phụ thân nói không chừng cũng là như thế, thậm chí cả Lang nhi bé nhỏ cũng không may mắn thoát khỏi, đến tột cùng là ai hạ cổ người một nhà bọn họ, lại không muốn làm hại tính mạng bọn họ.
"Khương tiểu thư, sau khi xuất cung không biết cô có thể đến nhà ta chơi, thật không giấu giếm, phụ thân và đệ đệ ta cũng mập mạp, sợ là..."
"Được, ai bảo cô vừa mắt bản tiểu thư chứ."
Khương Diệu Âm sảng khoái đáp lời, đồng thời nhéo mặt nàng, cười rộ lên, chờ về sau trở lại trong núi lại tìm một cơ hội lôi kéo lão đầu nhà mình, tìm ra người mua cổ năm đó là có thể biết ai là người hạ cổ năm đó.
Vừa trừ được cổ trùng, Nam San dường như không dễ đói như trước nữa, không biết có phải do tác dụng tâm lý, buổi tối rõ ràng ăn ít đi, đến nửa đêm cũng không đói tỉnh.
Bởi vì Đỗ ma ma nghiệm thân khá quan tâm nàng, muốn gì bà ấy đều tìm hộ, hơn nữa có Khương Diệu Âm ở cùng, hai cung nữ hầu hạ, Phương Thảo không đề cập tới, Phương Phỉ ngược lại không tệ, thay bọn họ giặt quần áo múc nước, cũng khá chu đáo.
Sau chuyện cổ trùng, Nam San hoàn toàn coi Khương Diệu Âm như người nhà, hai người đều ngay thẳng, thân thiết thân như tỷ muội, nàng thậm chí có ý nghĩ, sau khi không được tuyển về nhà, có cơ hội sẽ cùng đối phương đi gặp Y Thánh thần bí một lần.
Khương Diệu Âm lườm nàng khinh bỉ, Phong lão đầu có cái gì thần bí, "Muốn gặp ông ấy cũng dễ, chờ có cơ hội dẫn cô gặp ông ấy, nhưng cô đừng thất vọng, ông ấy không có phong quang như tên tuổi đâu, kì thật chính là một lão đầu điên hết ăn lại nằm."
Từ xưa người tài ba nhiều cổ quái, thần y càng lắm tật xấu.
"Vậy xác định rồi nhớ, chờ sau khi về nhà, ta tới tìm cô chơi."
"Được."
Hai người nhìn nhau cười, Nam Anh đứng ở cửa muốn vào lại không dám, Khương Diệu Âm liếc mắt một cái, nhìn Nam San, cô nương Nam gia ngoại trừ nàng, còn lại đều quen làm bộ làm tịch khiến

người ta không thích.
Nam San cũng nhìn thấy Nam Anh, mời người vào, hỏi, "Nhị tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ khỏe không?"
"Mọi thứ đều ổn, chỉ là ba ngày sau chính là điện tuyển nên tới thăm muội."
"Muội cũng khỏe, nhọc nhị tỷ tỷ nhớ nhung."
Hàn huyên vài câu, Nam Anh thấy Khương Diệu Âm không chút để ý, nói lời tạm biệt.
Nhìn bóng dáng nàng, mặt Nam San đầy phức tạp, Khương Diệu Âm mỉa mai cười một tiếng.
Như thế qua mấy ngày liền đến thời gian điện tuyển, tới giờ Mão tất cả mọi người trang điểm xong, chờ ngoài đại điện, Nam San lẳng lặng đứng trong hàng ngũ, Nam Cẩn đằng trước quay đầu, liếc nhìn nàng một cái, mặt mũi sửng sốt, sao mấy ngày không thấy, tam muội muội có vẻ thanh tú không ít.
Tới giờ Thìn, cửa đại điện chậm rãi mở ra, thái giám ti lễ cao giọng nói, "Các vị tú nữ yết kiến!"
Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng cất gót sen, đứng vào vị trí từng người theo yêu cầu của thái giám ti lễ, chờ sửa sang lại xong, lại nghe tiếng thái giám lanh lảnh vang lên, "Hoàng thượng giá lâm!"
Nam San cùng những tú nữ khác quỳ rạp xuống đất cúi đầu, không dám nâng lên chút nào, theo sau nghe thấy có người kêu "đứng lên đi" mới dám nâng người, đầu lại không dám ngó nghiêng.
Trên long ỷ Vĩnh Thái Đế gật đầu, lại gật đầu với Hoàng hậu, Hoàng hậu nháy mắt ra hiệu cho thái giám ti lễ, liền thấy cung nữ mặc cung trang màu hạnh (vàng cam) tiến lên, trong tay bưng một cái khay lớn, trong khay có hai loại mẫu đơn đỏ chót và hồng nhạt, dùng lụa sa cực nhỏ chế thành, nhìn xa còn tưởng là đóa hoa tươi vừa ngắt.
Cung nữ cúi người khom lưng, giơ cái khay lên cao, đặt trước mặt Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử.
Hiền phi mỉm cười gật đầu với Đại hoàng tử, Đại hoàng tử chậm rãi đi ra, duỗi tay lấy một đóa mẫu đơn hồng nhạt trong khay, đi đến trước mặt nhóm tú nữ, tướng mạo hắn giống Hiền phi, hơi nữ tính, khóe miệng treo nụ cười nhạt làm người ta như tắm mình trong gió xuân, có mấy tú nữ lòng rục rịch, trong lòng như nai con loạn nhảy.

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi, các tú nữ cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn chằm chằm giày da dưới chân Đại hoàng tử, xem hắn dừng lại chỗ nào, đứng ở hàng trước đều là đích nữ đại thần phẩm giá cao, dung mạo , đương nhiên ngoại trừ Khương Diệu Âm, tuy nàng là đích trưởng nữ của Thứ phụ, nhưng màu da làm người ta không dám khen tặng.
Con của thứ tử như Nam San chỉ có thể đứng cùng nhóm thứ nữ sau cùng.
Tâm trạng nàng rất là thả lỏng, dù sao chỉ đi có lệ thôi.
Đại hoàng tử cầm hoa mẫu đơn hồng nhạt đi qua nhóm đích nữ hàng phía trước, lúc trải qua Khương Diệu Âm hơi sửng sốt, không ngờ nha đầu đen xấu này xuất thân cũng không tệ lắm, chỉ là đáng tiếc dung mạo không chịu nổi.
Khương Diệu Âm cúi đầu, thấy đôi giày đen kia vòng qua nàng, thở phào nhẹ nhõm, nàng không muốn dính dáng đến mấy người trong hoàng thất, tuy rằng hiện tại dung mạo nàng xấu xí, nhưng không chừng hoàng tử người ta không xem diện mạo, chỉ nhìn xuất thân.
Đại hoàng tử chậm rãi dừng ở hàng thứ hai, cài hoa lên đầu thứ trưởng nữ Thường Đại học sĩ đương nhiệm, cô nương kia mặt mày vui mừng, xấu hổ chào hỏi.
Hắn cười với nàng, ưu nhã xoay người lại lấy một đóa mẫu đơn hồng nhạt trong khay của cung nữ, sau đó quay lại chỗ đích nữ, trong lòng các đích nữ nghi hoặc, Đế Hậu cũng khó hiểu, liền thấy hắn giơ hoa lên, ngoài dự đoán của mọi người, đóa mẫu đơn này cài lên đầu Nam Cẩn.
Mặt Nam Cẩn cứng đờ, hận không thể ném hoa mẫu đơn hồng nhạt trên đầu xuống đất.
Nhưng nàng ta không thể, chỉ có thể cúi đầu, không dám có động tác nào.
Hoàng hậu và Hộ Quốc phu nhân ghế trên cũng đổi sắc mặt, Đại hoàng tử quả thực dám nghĩ, lại muốn đích trưởng nữ phủ Đức Dũng hầu, đệ nhất tài nữ đế kinh làm trắc phi cho hắn.
Bàn tay Tứ hoàng tử trong tay áo nắm chặt khớp xương trắng bệch, nhìn Đại hoàng tử, lại nhìn đóa hoa trên đầu Nam Cẩn, mặt âm trầm, cảm thấy đóa hoa kiều diễm vô cùng chói mắt.
Chờ Đại hoàng tử trở về vị trí cũ, hắn lập tức đứng dậy, cầm lấy hoa

mẫu đơn đỏ thắm trong khay, không chút do dự lập tức đến trước mặt Nam Cẩn cài lên đầu nàng, cái này không chỉ Đế Hậu thay đổi sắc mặt, mà tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, Mạnh Bảo Đàm cúi đầu trong mắt đầy oán độc.

Trong đại điện yên tĩnh không tiếng động, giống như chết lặng, huynh đệ bất hòa, còn chỉ vì một nữ tử chính là tối kị của hoàng gia.

Chương 22: Tứ hôn

Sắc mặt Vĩnh Thái đế rất khó coi, âm trầm nhìn ngọn nguồn sự cố - Nam Cẩn, nàng là cháu gái Đức Dũng Hầu, nghe nói từ nhỏ thông minh hơn người, thi từ song tuyệt, tài danh nổi tiếng trong kinh thành.

Nhưng nếu làm các con hắn tranh chấp, dù nữ tử này có tài cũng chỉ là họa thủy, không giữ được.

Ánh mắt hoàng hậu cũng như tẩm độc nhìn chằm chằm Nam Cẩn, lại hung dữ nhìn nhi tử mình, mắt đầy trách cứ, đều do đại tiểu thư Nam gia ngày thường thích nổi bật, xuất đầu lộ diện, không biết khi nào quyến rũ hoàng nhi, khiến nó không màng bệ hạ ở đây, cùng Đại hoàng tử tranh một nữ nhân.

Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt bệ hạ, thấy mặt Vĩnh Thái đế trầm như nước, càng hận Nam Cẩn, dây dưa không rõ với Đại hoàng tử, lại trêu chọc hoàng nhi nàng, nếu việc này làm bệ hạ sinh khoảng cách với hoàng nhi phải là sao mới tốt?

Hiền phi cũng rất tức giận, vốn tưởng rằng đại tiểu thư Nam gia là người thanh cao, hiện nay xem ra, sợ là kẻ không giữ phụ đạo, lả lơi ong bướm, rõ ràng biết Mạnh quận chúa mới là người được chọn làm Tứ hoàng tử phi còn mắt đi mày lại với Tứ hoàng tử, không biết xấu hổ.

Nàng từ cung nữ đến đế phi chính nhờ an phận thủ thường mới làm bệ hạ nhìn trúng, ngày thường cũng nhiều lần dạy dỗ Đại hoàng tử phải khiêm tốn hiểu lễ, đối xử hiền đức với mọi người.

Ai ngờ chỉ chọn trắc phi, đang yên lành lại xảy ra chuyện, không được việc là nhỏ, khiến bệ hạ nghi kị là lớn.

Nàng cũng cẩn thận nhìn sắc mặt Vĩnh Thái đế, trong lòng trầm xuống, hận Nam Cẩn.

Trong mắt Đại hoàng tử đứng sau nàng cũng đầy tàn nhẫn, sợ là cũng hối hận vì đã chọn nàng ta.

Nam Cẩn đứng thẳng, ánh mắt mọi người như mũi châm bắn lên người nàng, làm người ta muốn chạy trốn, trái tim nàng cũng nhấc tới tận cổ họng, một cái là phúc, hai cái chính là họa.

Nàng tự hỏi chưa bao giờ lấy lòng Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử mới là mục tiêu của nàng, làm sao hắn ta lại để mắt đến mình, thực sự đáng giận, trong lòng mắng Đại hoàng tử máu chó đầy đầu, lại dám si tâm vọng tưởng nạp nàng làm thiếp, Đại hoàng tử này thật lớn mặt.
Tứ hoàng tử con vợ cả chính thức là Hoàng hậu mới xứng làm phu quân nàng, Đại hoàng tử là cái thá gì, chỉ là con thứ, lại thêm mẹ đẻ Hiền phi xuất thân cung nữ, gia cảnh không có, không thể so với Mạnh gia quyền thế ngập trời.
Đại hoàng tử này gậy chọc phân mà, làm hỏng chuyện tốt của nàng.
Trong tĩnh lặng, Hộ Quốc phu nhân đột nhiên cười rộ lên, nói với Vĩnh Thái đế, "Chúc mừng bệ hạ, Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử hiếu tâm đáng khen, lúc nào cũng nghĩ tới bệ hạ, đây là bọn họ chọn mỹ nhân thay bệ hạ, mong rằng bệ hạ thương cảm nỗi khổ tâm của hai huynh đệ mà nhận lấy."
Vĩnh Thái Đế chuyển giận thành mừng, thật sâu nhìn Hộ Quốc phu nhân, "Ha ha, vậy trẫm nhận ý tốt của các hoàng tử, nghĩ chỉ, đích trưởng nữ Nam gia, sắc phong làm tiệp dư, tiến vào Thúy Hoa cung."
Hoàng hậu và Hiền phi đồng thời cười chúc mừng, "Chúc mừng bệ hạ lại thêm một vị mỹ nhân."
Sắc mặt Nam Cẩn trắng bệch, nhìn trung niên có chút mập ra Vĩnh Thái đế, trong mắt toàn vẻ không thể tin tưởng, nàng muốn nam tử tuấn lãng, tài tử giai nhân, cũng không phải là một đại thúc trung niên, cho dù hắn là thiên tử, nhưng tuổi đủ để làm phụ thân nàng.
Hoàng hậu cười lạnh nói, "Sắc mặt tân tiệp dư không tốt lắm, sợ là ngày gần đây mệt mỏi, người tới, đỡ tiệp dư đi xuống."
Cung nhân nhận được chỉ thị của Hoàng hậu, nói tiếng đắc tội rồi đỡ Nam Cẩn đi, Nam Cẩn muốn lớn tiếng kêu to, nàng không muốn làm tiệp dư gì sất, nhưng không thể, đây là xã hội hoàng quyền là cao nhất, thiên tử nắm quyền sinh sát, cho nên nàng chỉ có thể tùy ý cung nhân mạnh mẽ đỡ mình đi ra ngoài.
Chờ Nam Cẩn bị dẫn đi, Hoàng đế lại tùy ý chọn cho mình hai thứ nữ, phong làm mỹ nhân, bởi vì trước đó xảy ra như vậy, hắn cũng không dám để mấy nhi tử tự chọn, dứt khoát chỉ hôn, không ngoài dự kiến, Mạnh quận chúa được ban cho Tứ hoàng tử làm chính phi,

vì đền bù Đại hoàng tử, Nam Anh thành trắc phi Đại hoàng tử.
Nam San châm chọc mà nghĩ, hai tỷ muội gả cha con, cũng chỉ có hoàng gia mới không bận tâm luân thường như vậy, lại nói các nàng cũng không tính là gả, đặt ở nhà bình thường cũng chỉ là thiếp.
Rất nhiều tú nữ thất vọng, thở phào giống Nam San cũng có, tứ hôn xong, hoàng đế vẫn ngồi ngay ngắn, cũng không thấy vẫy tay kêu mọi người lui, Nam San còn đang nghi hoặc, đột nhiên ngửi được một mùi tanh.
Bên ngoài đại điện có tiếng gầm lớn, một con hổ lớn bỗng nhiên xông vào, các tú nữ thất thanh thét chói tai, trốn trốn, tránh tránh, chỉ còn lại một mình Nam San đờ đẫn đứng ngây ra.
Con hổ kia xoay một vòng quanh nàng, sau đó ngoan ngoãn ngồi rạp dưới chân nàng.
Hoàng hậu và Hiền phi vội vàng ngồi thẳng người, sửa sang lại búi tóc vừa rồi thất lễ hơi lộn xộn, Hộ Quốc phu nhân suýt thì ngất xỉu, phải nắm chặt lấy thành ghế mới không ngã xuống.
Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử ngược lại tốt hơn nhiều, dù sao cũng là nam tử, can đảm vẫn phải có, chẳng qua sắc mặt trắng bệch vẫn biểu hiện bọn họ bị dọa không nhẹ.
Trái lại Vĩnh Thái đế cười ha ha, chỉ vào Nam San, "Giỏi lắm, vị này chính là Tam hoàng tử phi của chúng ta."
Gì?
Các tú nữ cuống quýt đứng thẳng bị một câu của bệ hạ làm cho sửng sốt, chuyện khi nào, sao tam tiểu thư Nam gia lại thành Tam hoàng tử phi rồi?
Hai mắt Hoàng hậu sáng ngời, nhận ra Nam San chính là nữ nhi của thứ tử Đức Dũng Hầu, xuất thân thấp kém như thế hợp với ý nàng, vừa vặn xứng với tên nghiệt chủng kia, lập tức phụ họa, "Bệ hạ miệng vàng lời ngọc, vị tam tiểu thư phủ Đức Dũng Hầu này chính là Tam hoàng tử phi."
Vô số đôi mắt nhìn Nam San, tất cả đều không dám tin tưởng, Nam San choáng váng, con hổ này sao lại xuất hiện ở đây, không phải nó chỉ có trong mơ thôi sao?
Mắt con hổ sáng quắc nhìn nàng, cái đuôi giơ lên thật cao, ngồi xổm trước mặt nàng, ngẩng mặt lên, lông trên đầu dựng thẳng, vẻ mặt muốn tìm kiếm khen ngợi.

Nam San theo bản năng vuốt lông trên đầu nó, dẫn tới một trận tiếng hít hơi trong đại điện, các tú nữ tuy đứng vững, nhưng người vốn đứng quanh nàng đều cách khá xa xa, tận lực không tới gần nàng.
Nàng là Tam hoàng tử phi?
Tam hoàng tử, nam tử như xà tinh trong miệng người khác, hình như còn đoạn tụ hư hư thực thực, nàng bị chỉ hôn cho người nọ, không thể nào?
Nam San một người đứng trong sảnh, y phục tú nữ hồng nhạt dường như làm làn da của nàng càng thêm hồng nhuận, hơn nữa khoảng thời gian trước ở trong nhà ăn uống điều độ, mấy ngày trước đây lại loại bỏ được cổ tham ăn, nàng gầy hơn trước đây không ít.
Người vừa gầy đi, mắt cũng to hơn, mắt phượng càng thêm có thần, trông vẫn béo, nhưng béo mũm mĩm lại có chỗ rất đáng yêu.
Vĩnh Thái đế xoi mói đánh giá nàng, tuy rằng hơi nhiều thịt nhưng cũng không đến mức xấu, làn da trắng nõn, dáng người đẫy đà, đại hổ tự chọn, có lẽ Hoa nhi hẳn sẽ thích.
Đứa con thứ ba này từ năm tuổi sau khi thấy mẫu thân tự vẫn thì trở nên không thích nói chuyện, Vũ Tầm là cung nữ hầu hạ hắn, cũng là nữ tử hắn yêu tha thiết, dung mạo xinh đẹp vô song, hắn sủng ái đủ kiểu, không nghĩ tới nàng lại suốt ngày buồn bực không vui, cuối cùng lại thắt cổ tự vẫn mà chết.
Lúc ấy trong cung còn có lời đồn đãi nói là Hoàng hậu bức tử Vũ Tầm, nhưng hắn âm thầm điều tra hồi lâu, cũng không có chút dấu vết để lại, ngược lại vắng vẻ Hoàng hậu gần một năm.
Hoa nhi dần dần lớn lên, càng thêm giống Vũ Tầm, nhưng tính tình?
Tật xấu không gần nữ tử này thực sự làm hắn đau đầu, hơn nữa si mê võ học, đầu óc chậm chạp chuyện nam nữ, từ khi Vũ Tầm chết, đã nhiều năm không thân cận với người khác, thường xuyên độc lai độc vãng, xuất quỷ nhập thần, tính tình càng thêm quái gở, chưa từng gọi một tiếng phụ hoàng.
Vĩnh Thái đế nhìn nữ tử trắng mập trong đại điện, tuy rằng xuất thân không cao, nhưng chỉ cần Hoa nhi thích thì cái gì cũng được.
Vẻ mặt hắn phức tạp vuốt râu ngắn, nghĩ nữ tử này cũng xem như gan dạ, đại hổ ở bên người nàng mà không hề nhút nhát, còn dám

vuốt lông, chỉ bằng điểm này ngược lại có chỗ đáng khen.
Hộ Quốc phu nhân lúc này đã khôi phục vẻ mặt bình thường, mở miệng khen Vĩnh Thái đế, "Bệ hạ, vị tam tiểu thư Nam gia này gan dạ hơn người, cực kì xứng đôi với Tam hoàng tử, có lẽ Tam hoàng tử nhất định vừa lòng."
Vĩnh Thái Đế gật đầu, trong lòng Hộ Quốc phu nhân lại đắc ý, nữ tử xuất thân thấp hèn vừa lúc xứng với Tam hoàng tử do cung nữ sinh ra, hai người một đôi.
Ánh mắt bà ta nóng rực nhìn long ỷ, ngồi trên bảo tọa này chỉ có thể là con cháu Mạnh gia bà ta.
Đến tận khi ra khỏi đại điện, Nam San vẫn chưa phản ứng lại, tiếng chúc mừng của các tú nữ xa xa truyền đến, ngay cả Mạnh Bảo Đàm cũng tươi cười với nàng, Khương Diệu Âm muốn chen qua lại bị mọi người chặn, hơn nữa đại hổ nhắm mắt đi theo nàng, mọi người không dám tới gần.
Dường như không kiên nhẫn, đại hổ nhảy dựng lên, đột nhiên kéo gấu váy nàng, muốn kéo về phía trước.
Nam San đi theo nó, một người một hổ rất nhanh biến mất trong tầm mắt của mọi người, đi vào một cung điện hẻo lánh dường như rất lâu không có người đến, đại hổ mới xem như dừng lại.
Nàng nhìn khắp nơi, không rõ đấy là nơi nào?
Dưới cây đại thụ, nam tử bạch y chậm rãi đi về phía nàng, gương mặt kia đẹp đến mức không chân thật, dưới bóng cây càng thêm kinh tâm động phách.
Thế nhưng là ban ngày ban mặt, chẳng lẽ nàng không đang nằm mơ, hồ tiên Lâm công tử là người có thật.
Ngừng suy nghĩ linh tinh, trong đầu Nam San dường như lóe lên, không khỏi nghĩ đến, hay là huynh ấy chính là Tam hoàng tử trong lời đồn?
Vị hôn phu của nàng, Lăng Trọng Hoa.

Chương 23: Tam hoàng tử

Nam San lẩm bẩm thành tiếng, "Huynh chính là Tam hoàng tử?"
"Ừ."
Nàng hơi nghiêng đầu, trên khuôn mặt mịn màng đều là vẻ nghi hoặc lẫn khó hiểu, vô ý thức buột miệng nói ra lời trong lòng, "Sao lại không giống lời truyền ra bên ngoài nhỉ?"
Môi hắn hơi nhướng lên, cười như không cười, gương mặt đẹp kinh người lại thêm chút quyến rũ, "Giống nhau."
Cái gì?
Bên ngoài đồn đại khi hắn vừa mới xây phủ, Hoàng hậu đưa đến một đám cung nữ, người chết kẻ bán, trong phủ toàn thái giám, một lão ma ma cũng không có.
Còn có người phỏng đoán hắn thích Long Dương, không thể chịu nổi nữ nhân, cô nương có xinh đẹp thế nào ở trong mắt hắn đều xấu xí như ma, ngược lại chung tình với nam nhi.
Đây đều là thật chăng?
Nàng hoảng sợ trợn lớn mắt, "Huynh thích nam nhân?"
Mặt núi cao lạnh lẽo trầm xuống, "Ta không thích nam nhân, những cái khác là thật."
Còn may, nàng vỗ vỗ ngực, chỉ cần không thích nam nhân, cái khác đều dễ thương lượng.
Bởi vì dạo này gầy đi không ít, eo nhỏ bụng phẳng, làm trước ngực càng thêm no đủ, theo nàng vỗ nhẹ tạo nên đợt sóng mê người.
Hắn dời mắt, trong tay áo rộng lộ ra ngón tay thon dài trắng muốt như ngọc, móng tay sạch sẽ sáng trong.
Một đôi tay như vậy mà lại bạo lực, trong tiềm thức Nam San không muốn tin tưởng.
"Vậy bọn họ khẳng định đã làm chuyện gì đó không thể tha thứ, mới khiến huynh nổi trận lôi đình, xử phạt mạnh mẽ."
"Không thể tha thứ?" Hắn hơi hạ mắt, quyến rũ nam nhân xem như chuyện không thể tha thứ không?
Mà hắn chính là người bị người khác ngấp nghé đủ kiểu, họ Mạnh ngu xuẩn, muốn túm nắm hắn khắp nơi, cũng không nhìn xem mình

có bao nhiêu cân lượng.
Nam San tâm tư lưu chuyển, chợt thấy lúc ánh mắt hắn cụp xuống phát ra ánh sáng lạnh lẽo giống như sát khí, nàng run lên một cái.
Mặt nghiêm túc, hiên ngang lẫm liệt nói, "Nhất định là bọn họ đã phạm phải sai lầm lớn, sau khi bị huynh nghiêm trị bị người cố ý lan truyền ra ngoài, nghe nhầm đồn bậy, biến dạng."
Hắn giương mắt, cười.
Trong lúc nhất thời, hào quang vạn trượng.
Dáng vẻ của nàng làm hắn nhớ đến thiếu nữ nhiều năm trước, rõ ràng tính tình nhu thuận lại nói lời kinh thế hãi tục.
Nam San choáng ngợp bởi vẻ đẹp của hắn đến nửa ngày vẫn chưa tỉnh lại, đang đần độn thì thấy bóng người nhoáng một cái, dáng như hàn tùng đứng ở trước mặt.
Hắn rất cao, cao đến nỗi nàng chỉ thấy hoa văn trên vạt áo hắn.
Hoa văn kia dùng chỉ bạc để thêu, quanh quẩn lượn quanh, trên đỉnh mở ra bao quanh đóa hoa.
Hoa lăng tiêu.
Hoa khai thốc thốc thượng lăng tiêu, loạn đẳng toàn vũ nhập vân đoan. (Dịch: Hoa lăng tiêu vươn nở thành chùm, nhành dây leo uốn lượn vào mây)
Hoa này cũng không xa lạ, là loại hoa nàng thích nhất kiếp trước.
Ma xui quỷ khiến vươn tay, khẽ vuốt đóa hoa phức tạp, bên tai hình như có tiếng rít, đại hổ trừng đôi mắt chuông đồng, không chớp mắt mà nhìn nàng.
Tuy nó là súc sinh, thế nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp bất kì một nữ tử nào có thể tới gần chủ tử.
Người lần trước muốn tới gần chủ tử, bị hắn phất tay áo kình phong thổi đập vào tường, hôn mê tại chỗ.
Nam San cũng không biết suy nghĩ của đại hổ, nàng xuyên qua mười mấy năm, chưa bao giờ nghe nói thế giới này cũng có hoa lăng tiêu.
Có lẽ Tam hoàng tử này biết, vừa lúc có thể hỏi xin chút hạt giống.
Thu hồi suy nghĩ, nàng lập tức rút tay về, ra vẻ chưa từng xảy ra cái gì.
"Tam hoàng tử, tiểu nữ thất lễ, hoa lăng tiêu thêu trên áo huynh không biết nơi nào có, có thể tặng chút hạt giống không?"

Đôi mắt Lăng Trọng Hoa nhìn nàng không dời, nhìn chằm chằm gương mặt thẹn thùng của nàng, "Nam tam tiểu thư biết hoa lăng tiêu?"
"Ngẫu nhiên nghe người ta đề cập."
"Người nào?"
Trong giọng nói của hắn có vẻ vội vàng không dễ phát hiện, đôi mắt sâu thẳm nổi gợn sóng.
Nam San sửng sốt, hay là thế gian này căn bản là không có hoa lăng tiêu, "Không nhớ rõ, có thể là đọc trong sách linh tinh gì đó."
Gợn sóng chậm rãi bình phục, hắn lạnh nhạt lên tiếng, "Nếu ngày nào đó tam tiểu thư nhớ ra người kia, hoặc là tìm được quyển sách ấy phiền báo cho ta."
"Được."
Nam San thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, vừa rồi không biết vì sao tim nàng đập như muốn rớt ra.
Lơ đãng ngẩng đầu, thấy cách đó không xa hình như có tòa tháp cao chót vót, không biết địa phương nào?
"Tam hoàng tử, đó là nơi nào?"
Lăng Trọng Hoa không nâng mắt, tay đan trong tay áo, nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó chậm rãi đi xa, Nam San không hiểu ra sao, liền thấy bên cạnh nhảy ra một lão thái giám.
Cung kính khom lưng hành lễ, làm tư thế mời, nàng lập tức hiểu ra, Tam hoàng tử đây là tiễn khách, nhưng vấn đề của nàng còn chưa có người trả lời mà.
Tam hoàng tử quả nhiên tính tình kì lạ.
Lão thái giám thấp giọng nói nhỏ nhẹ, "Bẩm Nam tam tiểu thư, tòa tháp kia là cấm địa trong cung, là Chính Dương cung của Văn Nhàn hoàng hậu lúc tiên đế tại vị."
"À, đa tạ bẩm báo."
Thì ra là cấm địa, chẳng trách Tam hoàng tử không nói.
Nam San đi theo lão thái giám, đi vài vòng, rốt cuộc trở lại Hàm Bao uyển.
Khương Diệu Âm vươn tay kéo nàng vào trong phòng, "cạch cạch" đóng cửa cái, ngăn cách những bóng người ló đầu ra nhìn.
"Cô đi đâu đấy?"
"Đại hổ kia rẽ ngược rẽ xuôi, không biết đưa ta tới nơi nào, may

mắn gặp lão thái giám vừa rồi, đưa ta trở về."
Nam San không muốn người ta biết chuyện gặp Tam hoàng tử, tuy rằng triều đại dân phong cởi mở, không quá nghiêm trọng trong việc đề phòng nam nữ, nhưng nàng không muốn cành mẹ đẻ cành con.
"Cũng phải, cung điện này lớn như thế, bao nhiêu cung điện hoang vu, không biết chỗ nào chôn hài cốt chết oan, cô đừng đi linh tinh, đụng phải cái gì không sạch sẽ, chỉ có thể tự nhận xui xẻo."
"Ừm."
Nam San ngoan ngoãn nhìn Khương Diệu Âm, chọc đối phương nhéo mặt nàng cười to, "Chậc chậc, không nhìn ra cô còn có phúc của người ngốc như vậy, chính phi Tam hoàng tử, đây là một sớm bay lên đầu cành."
"Đầu cành hay không ta không biết, nhưng đầu cành gió lớn, ta cũng không thích, nếu có thể, ngốc dưới gốc cây ngắm phong cảnh cũng tốt."
Khương Diệu Âm bị cách so sánh của nàng chọc cười ha ha, "Cô còn không thích đầu cành, xem đi, những người lén lút bên ngoài lại ước gì có thể đổi với cô đấy."
"Không đổi."
Đầu nàng lắc nguầy nguậy, quai hàm phình ra, có chút tính trẻ con ngây thơ.
Khương Diệu Âm ôm nàng, sao cô nương này lại làm người ta thích thế không biết.
"Đúng vậy, chúng ta không đổi, cô làm hoàng tử phi của cô, vinh hoa phú quý hưởng không hết, ăn sung mặc sướng, để bọn họ giương mắt nhìn."
Hai người nhìn nhau cười ha hả, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, tiếng Nam Anh vang lên, "Tam muội muội, muội ở đâu?"
Khương Diệu Âm bĩu môi, buông nàng ra, Nam San chỉnh lại tóc mai và váy áo, chậm rãi đi mở cửa.
Ngoài cửa, Nam Anh mỉm cười đứng đó.
"Tam muội muội, ngày mai phải xuất cung rồi, đại tỷ tỷ lại một mình ở lại trong cung, chúng ta đi nói tạm biệt tỷ ấy đi."
Đây là chính sự, Nam San cũng không chậm trễ, cùng Nam Anh đi gọi Nam Uyển đang trong phòng mình giận dỗi, ba tỷ muội tiến về Thúy Hoa cung.

Dọc đường đi, Nam Anh thân thiết kéo tay Nam San, "Còn chưa kịp chúc mừng tam muội muội."
"Nhị tỷ tỷ cũng đại hỉ."
Nam Anh mỉm cười, trắc phi Đại hoàng tử, lấy thân phận của nàng đây đã là danh phận tốt nhất, nàng rất vừa lòng.
Chính phi Đại hoàng tử đến nay không có thai, trong phủ cũng không có con vợ lẽ, một vị trắc phi được tứ hôn khác là thứ trưởng nữ nhà Thường Đại học sĩ.
Nàng lén quan sát, tướng mạo Thường tiểu thư kia kém hơn nàng, chờ sau khi vào phủ tất là mình được sủng ái trước.
Nam Uyển đằng sau tức trắng mặt, tỷ muội ba người, một người đế phi, một người chính phi hoàng tử, một người khác trắc phi hoàng tử, tất cả đều vào hoàng gia, duy chỉ một mình nàng không được chọn, bảo người ta làm sao cam tâm.
Nam San cùng Nam Uyển ngày thường vốn là không quen biết, cũng không có gì để khuyên giải an ủi, Nam Anh cùng Nam Uyển ngày thường vì biểu hiện trước mặt Nam Cẩn, không thiếu trong tối ngoài sáng tranh sủng, tất nhiên là mặt và lòng bất hòa.
Tỷ muội ba người, tâm tư khác nhau, chờ tới cửa Thúy Hoa cung mới biết tiệp dư mới phong tới cung của mình thì bị bệnh, không thích hợp gặp khách.
Ba người chỉ có thể hậm hực mà về.
Trên đường gặp được Mạnh quận chúa từ cung của Hoàng hậu trở về, nàng vẻ mặt dịu dàng tiến lên kéo tay Nam San tay.
"Chẳng trách lần đầu gặp tam tiểu thư, ta đã cảm thấy rất có duyên, hóa ra chúng ta lại có duyên phận như vậy."
Nói xằng nói bậy, lúc mới vào cung có thấy cô liếc mắt tới nữ nhi thứ tử thấp kém như ta được cái nào, còn có duyên từ cái nhìn đầu tiên.
Trong lòng Nam San buồn cười, nữ tử vọng tộc nói dối thật là dễ nghe, nếu không phải nàng sống hai đời, e là sẽ bị lời này cảm động đến rơi nước mắt, rồi thành tri kỷ.
"Mạnh quận chúa hữu lễ, quận chúa để mắt là vinh hạnh của thần nữ."
"Quận chúa gì chứ, về sau tam tiểu thư cứ gọi ta là Bảo Đàm đi."
"Không thể, lễ không thể bỏ."
Nam San lắc đầu, nàng không muốn thân cận với Mạnh quận chúa,

đối phương về sau là Tứ hoàng tử phi, từ xưa thiên gia không tình thân, tránh xa một chút vẫn tốt hơn.
"Thần nữ gặp qua quận chúa."
Nam Anh và Nam Uyển cùng nhau chào hỏi, Mạnh quận chúa vươn tay nâng Nam Anh, nhân tiện nâng hờ Nam Uyển.
"Mấy người cứ nhiều lễ tiết, lại nói, nhị tiểu thư và tứ tiểu thư trước kia thường theo Nam tiệp dư ra ngoài, mọi người đều quen biết, cũng đừng nói những nghi thức xã giao đó."
Ba người xưng dạ, Nam San không muốn dây dưa nhiều với Mạnh quận chúa, tận lực ít nói chuyện, dù sao dưới cái nhìn của người khác nàng là một cô nương ngốc nghếch.
Mạnh quận chúa nhìn phương hướng bọn họ tới, lơ đãng hỏi, "Mấy người đi thăm Nam tiệp dư hả?"
"Đúng vậy," Nam Anh đáp lời, "Đáng tiếc tiệp dư bị bệnh, thật sự tiếc nuối."
"Có lẽ tiệp dư không quen khí hậu trong cung, tạm thời không thích ứng thôi."
"Quận chúa nói phải, có lẽ qua một thời gian sẽ đỡ."
Mạnh quận chúa mỉm cười, có thâm ý khác nhìn hướng Thúy Hoa cung.
Nam Cẩn muốn tranh với nàng, thật không biết lượng sức.
Cô tổ mẫu nàng là Hộ Quốc phu nhân, cô mẫu là Hoàng hậu, Nam Cẩn chỉ là đích trưởng nữ Hầu phủ, lấy cái gì so với nàng.
Lấy trứng chọi đá, tự chịu diệt vong.

Chương 24: Xuất cung

Sau khi cùng Mạnh Bảo Đàm tách ra, tỷ muội ba người mỗi người một ngả, từng người trở lại phòng mình thu thập hành lý, ngày mai chính là ngày tú nữ xuất cung.
Cũng không có gì không nỡ, Nam San và Khương Diệu Âm đã hẹn, sau khi xuất cung sẽ thường liên lạc thư từ qua lại.
Chờ đến khi các tú nữ xuất cung, ngoài Nam Cẩn và hai vị mỹ nhân trực tiếp lưu lại trong cung cùng với Trình tiểu thư sớm bị trục xuất về, những người còn lại xếp hàng theo thứ tự xuất xung, chẳng qua lần này không giống lúc tiến cung.
Ma ma đưa các nàng xuất cung vẫn là mấy vị kiểm tra tiến cung, Đỗ ma ma cúi người, cung kính hành lễ bên cạnh nàng, "Nô tỳ Đỗ thị chúc mừng Nam tam tiểu thư."
"Cảm ơn Đỗ ma ma."
Những ngày trong cung ma ma này khá quan tâm nàng, Nam San có tâm đáp lễ.
Trong lòng Đỗ ma ma lại là tư vị khác, ngày đó bà chỉ thầm nghĩ Nam tam tiểu thư có cặp ngực lớn, sợ là sẽ được quý nhân ưu ái, không nghĩ tới lại thành thật, được phong làm Tam hoàng tử phi.
May mắn bà lấy lòng từ sớm, thời điểm mọi người đều chưa chú ý tới Nam tam tiểu thư đã để tâm, thật ra cũng không phải chỉ bởi khả năng thành quý nhân, phần lớn nguyên nhân vẫn là Nam tam tiểu thư có duyên với mình.
Chờ tin tức Nam tam tiểu thư tứ hôn cho Tam hoàng tử, các ma ma khác đều hâm mộ vận may của bà.
Tam hoàng tử dù không đắc thế, cũng là con trai ruột của bệ hạ.
Nam tam tiểu thư về sau là chính phi hoàng tử cao quý, phú quý dễ như trở bàn tay, nếu nhớ đến chỗ tốt của bà thì đáng giá.
Dưới sự dẫn đường của các ma ma, lúc cửa cung mở rộng, Nam San xếp đằng trước đội ngũ, theo sát sau Mạnh quận chúa.
Mạnh quận chúa cười với nàng, "Nam tam tiểu thư, sau này ta đưa thiếp mời, tam tiểu thư cũng không nên từ chối đâu đấy."
"Nhất định."

Nam San thuận miệng đáp, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, về sau bọn họ chính là chị em dâu, dù không thể làm bằng hữu, mặt ngoài cũng phải hòa thuận đúng mực.
Nàng quay đầu nhìn thành cung cao lớn, mọi chuyện xảy ra hôm qua rõ mồm một trước mắt, vị Hồ tiên công tử vốn cho rằng xuất hiện trong mơ lại thành vị hôn phu của nàng.
Thế nhưng rõ ràng là một giấc mơ, làm sao biếtn thành sự thật?
Giấc mơ kiếp này có thể trở thành sự thật, vì sao giấc mơ kiếp trước chỉ có thể là mơ.
Nam tử trong giấc mơ kia theo nàng từ thiếu nữ đến khi thành nữ nhân, hắn phong thần tuấn lãng, thần thanh mắt sáng, cao lớn thẳng tắp như tùng bách trong rừng, tay cầm trường kiếm, dựa cửa mỉm cười.
Luôn ở trong mơ chờ đợi nàng đến.
Tuy rằng một tháng cũng chỉ có vài lần có thể vào mộng, nhưng nàng lại rất thấy thỏa mãn, mỗi ngày đều ôm ấp ngọt ngào chờ mong đi vào giấc ngủ, hy vọng có thể gặp gỡ trong mơ, có đôi khi nàng nghĩ, có phải nàng ảo tưởng quá độ mới có giấc mơ như vậy.
Nhưng dù cho là mơ thì thế nào, gặp qua nam tử xuất chúng như thế, nam tử trong thế tục làm sao có thể đập vào mắt, những người xem mắt với nàng vừa gặp mặt đã hỏi thu nhập công việc, gặp lần hai đã muốn đi khách sạn qua đêm, nàng làm sao có thể để ý?
Nàng từ chối làm vài gã đàn ông không có phong độ mỉa mai, thật coi mình là trinh tiết liệt nữ cổ đại, không phóng khoáng cởi mở, tình cảm đôi lứa cũng không giải quyết được gì.
Mẹ sốt ruột nóng nảy, ép hỏi nàng muốn tìm đàn ông thế nào mới vừa lòng, nàng liều mạng lắc đầu, lại nghĩ đến nam nhân trong mơ, đó mới là người nàng yêu.
Sau đó có người hỏi nàng có bạn trai chưa, nàng đều mỉm cười trả lời, bạn trai tôi rất xuất sắc.
Nam San chua xót nhớ lại quá khứ, trong mắt tràn ngập mất mát và buồn bã.
Rất nhiều người tỏ vẻ hâm mộ lại vui sướng khi người gặp họa với nàng, hâm mộ nàng trèo lên cành cao, lại nghĩ gả cho một hoàng tử không gần nữ sắc thì vui sướng khi người gặp họa, thấy sắc mặt nàng không tốt, ác ý nghĩ, Nam tam tiểu thư sợ là cũng lo lắng gả

vào phủ Tam hoàng tử khó giữ được tính mạng, bọn họ đợi xem trò hay của nàng.
Gương mặt nhiều thịt của Nam San tận lực giả bộ ổn trọng đoan trang, thở dài, nghĩ dáng vẻ Tam hoàng tử, tư sắc hơn người, xuất thân cao quý, nàng còn có cái gì không thỏa mãn.
Nam tử theo lời đồn tính tình quái gở lại là một mỹ nam tuyệt sắc, như vài lần có duyên gặp gỡ thì cũng không bạo ngược như người khác nói, quả nhiên bảo sao hay vậy, đông miệng người làm chảy được vàng. (ảnh hưởng của dư luận rất lớn)
Nàng hậu tri hậu giác nghĩ, đây có tính là nhặt của hời.
Bỗng nhiên khuôn mặt nam tử kiếp trước hiện ra, trong ngực khẽ nổi lên mất mát, ngay sau đó bật cười, thở ra một hơi, vỗ nhẹ đầu mình, chỉ là một giấc mộng thôi, nàng lại một mực coi là thật.
Tam hoàng tử Lăng Trọng Hoa đang đứng trên tường cung cao cao, nhìn thiếu nữ đứng tuốt đằng trước, nàng cúi đầu, nhìn từ xa, vòng eo đã rõ, so với lần đầu gặp đã gầy đi rất nhiều.
Cặp mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng, mang theo thần sắc khó lường.
Vĩnh Thái đế mặc long bào màu vàng chẳng biết lúc nào đứng ở sau lưng hắn, trong ánh mắt đầy từ ái, theo tầm mắt hắn nhìn thấy hoàng tử phi mà đại hổ chọn trúng.
Trong lòng hoàng đế an lòng, cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt cho Hoa Nhi, bắt đầu từ năm tuổi, sau khi Vũ Tầm chết, Hoa Nhi không thân thiết với hắn nữa, hắn vẫn luôn muốn đền bù áy náy trong lòng, nay cuối cùng được đền bù như tâm nguyện.
Đồng thời lại có chút nghẹn lòng, ánh mắt con trai thứ ba của mình quả nhiên có vấn đề, mắt què thế nào mới có thể bỏ mặc những mỹ nhân như hoa như ngọc lại nhìn trúng thiếu nữ trắng mập kia chứ.
"Hoa Nhi, tướng mạo tam tiểu thư Nam gia xác thật không đủ xuất sắc, nếu không phụ hoàng lại chọn cho con hai trắc phi tuyệt sắc?"
Lăng Trọng Hoa hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh không nhìn ra vui giận, Vĩnh Thái đế cảm thấy da đầu căng thẳng, vì sao mỗi lần con trai thứ ba dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, hắn đều thấy có cảm giác coi thường như khi phụ hoàng nhìn chằm chằm năm đó.
Vẻ ngoài Hoa Nhi giống Vũ Tầm, nhưng tính tình xác giống tiên đế, đây là lí do hắn thiên vị nhi tử này.

Đôi môi anh đào màu hồng lại nhả ra những chữ lạnh như băng, "Không cần, nàng ấy rất tốt."
Vĩnh Thái đế khôi phục vẻ mặt, vuốt râu ngắn nói, "Được, Hoa Nhi thích là được."
Hai cha con đón gió mà đứng, mặt Mạnh Hoàng hậu đứng dưới tường đầy âm u, trong mắt đầy tàn khốc, tay nắm chặt, hộ giáp sắp bị nàng bẻ gãy.
Trong lòng bệ hạ quả nhiên vẫn có nghiệt chủng này, năm đó tiện nhân Vũ Tầm kia mê hoặc bệ hạ thần hồn điên đảo, không màng long thể mặt dày dán lấy Vũ Tầm, thậm chí không màng thể diện Hoàng hậu như nàng ta, một lòng muốn nâng Vũ Tầm xuất thân cung nữ làm Hoàng quý phi.
Nàng tất nhiên không thuận theo, còn chưa ra tay, tiện nhân kia lại tự vẫn mà chết, cả bệ hạ cũng hoài nghi là nàng ra tay, làm nàng hết đường chối cãi, bị vắng vẻ một năm.
Từ đó về sau, mỗi lần nghiệt tử này nhìn nàng đều làm người ta da đầu tê dại, ăn ngủ không yên, nhưng bất kể nàng dùng thủ đoạn công khai hay âm thầm đều không thành công lần nào.
Hiện tại nghĩ đến, sợ là bệ hạ vẫn luôn che chở.
Việc này vẫn luôn như xương mắc trong cổ họng, may mắn nghiệt chủng này có tật không gần nữ sắc, hiện giờ lại muốn cưới nữ tử xuất thân thấp kém, cuối cùng cũng làm nàng ta thở phào.
Hắn làm sao có thể so với Hoán Nhi của mình, Hoán Nhi là hoàng đích tử, nhà mẹ đẻ nàng hiển hách, hơn nữa còn có cô mẫu có phân tình với bệ hạ, vị trí kia cuối cùng chỉ có thể là Hoán Nhi.
Hộ Quốc phu nhân đứng sau nàng sắc mặt cũng khó coi, mỗi lần Tam hoàng tử nhìn thấy bà ta đều coi bà ta như cung nhân bình thường, căn bản không tôn xưng bà ta là phu nhân như Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử.
Bà ta chính là Hộ Quốc phu nhân đích thân bệ hạ sắc phong, hoàng thân quý tộc thấy bà ta, ai không cho ba phần mặt mũi.
Hai cô chất nhìn thân hình thẳng tắp đi xa, bỗng nhiên hắn làm như lơ đãng quay đầu lại, liếc hai người một cái, chỉ một cái liếc mắt làm hai cô chất như rơi vào hầm băng.
Thần kinh Hộ Quốc phu nhân thả lỏng lại căng lên, bất luận lần nào nhìn thấy Tam hoàng tử, bà ta đều cảm thấy không tốt, dường như

mình vẫn là cung nữ ti tiện lúc trước, quỳ gối dưới chân quý nhân run bần bật.
Ngày tháng ở Hoán Y phòng, trời chưa sáng đã phải dậy, trời đông rét buốt giặt y phục trong nước lạnh, ngày đó cũng rất lạnh, y phục chất đống như núi nhỏ, giặt mãi không hết.
Khi đó bà ta thường suy nghĩ, khi nào vào ngày đông có thể ở trong phòng địa long, uống nước canh mỹ vị...
Bà ta rùng mình một cái, tỉnh táo lại, thầm mắng bản thân vì sao đột nhiên nghĩ đến những chuyện xưa xửa xừa xưa đó.
Đều tại Tam hoàng tử, chỉ là một thiếu niên chưa nhược quán, rõ ràng tuổi không lớn, nhưng ánh mắt làm người ta phát lạnh, may mắn hắn không thường đi lại trong cung, bằng không cơ hội đụng mặt càng nhiều. (*nhược quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán*)
Chờ bóng hắn biến mất không thấy, Hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Vĩnh Thái đế.
"Bệ hạ đại hỉ, trong cung có thêm muội muội đệ nhất tài nữ, thần thiếp vui sướng trong lòng, hơn nữa Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đã định chung thân đại sự, quả thực song hỷ lâm môn."
Tâm trạng Vĩnh Thái đế rất tốt nhìn Hoàng hậu, "Xác thật đáng ăn mừng."
Mạnh Hoàng hậu lại nói, "Bệ hạ, thần thiếp có một thỉnh cầu, Bảo Đàm đã gần mười bảy, năm nay vừa lúc đại hôn, nhưng vị tam tiểu thư Nam gia mới mười lăm tuổi, nhìn hành vi cử chỉ cũng không vừa lòng lắm, không bằng thần thiếp phái người tới dạy bảo, chờ lúc cập kê thì thành thân, bệ hạ nghĩ như thế nào?"
Lời nói làm sắc mặt Hoàng đế phức tạp lên, Hoàng hậu muốn hôn sự của con mình áp chế Hoa Nhi, Mạnh quận chúa qua cửa trước, tự nhiên sẽ sinh hoàng tôn trước, Đại hoàng tử phi đến nay không có thai, nếu Tứ hoàng tử phi sinh hoàng tôn trước, vậy đó là đích trưởng tôn, ý nghĩa tự nhiên không giống nhau.
Hắn nhìn Hộ Quốc phu nhân phía sau Hoàng hậu, phần tình của mình với vị dưỡng nương này không bình thường, nể mặt bà đồng ý với Hoàng hậu, dưỡng nương họ Mạnh, hắn cũng bằng lòng cho Mạnh gia chút thể diện.
Hộ Quốc phu nhân mỉm cười vừa lòng, bệ hạ một tay bà ta nuôi lớn,

tính tình bà ta rõ nhất, nhìn lợi hại, kỳ thật dễ mềm lòng, khi còn nhỏ bởi vì tiên đế không coi trọng, bệ hạ rất khát vọng tình thân.
Bà ta thấy rõ điều này mới quan tâm hắn đủ kiểu, quả nhiên, bệ hạ hết sức tin cậy bà ta, nói câu vô lễ, trong cung không có Thái hậu, cả Thái phi cũng không có, bà ta chính là Thái hậu ẩn hình.
Các phi tử hậu cung ai thấy bà ta mà không cung kính.
Nghĩ như thế, mặt mày Hộ Quốc phu nhân càng nâng nâng, chờ Bảo Đàm gả qua, sinh ra đích tử, tương lai Tứ hoàng tử thừa kế ngôi vị, Đế Hậu đều là từ Mạnh gia.
Giang sơn này chính là của Mạnh gia bà ta.

Chương 25: Về nhà

Sau khi ba tỷ muội Nam San về Hầu phủ, lấy Lư thị cầm đầu mọi người đứng đón ở cửa, đại môn Hầu phủ rộng mở, Đinh thị và Nam nhị gia đứng ngay sau Lư thị, bên cạnh là thế tử và Ngụy thị.

Lư thị nhìn thấy Nam San, hai mắt rưng rưng, "San Nhi của tổ mẫu về rồi, nửa tháng không gặp, gầy đi không ít."
Xác thật, nàng gầy đi, cũng đẹp lên, mặc dù so với nữ tử khác vẫn đẫy đà, nhưng thịt mũm mĩm lại có nét đẹp ngây thơ, nếu không phải ngũ quan tương đồng, cho dù ai cũng không nhận ra nàng là cô nương béo thường bị người ta nhạo báng trước kia.
Vẻ mặt Ngụy thị phức tạp nhất, ai cũng không ngờ cô nương Nhị phòng này thế mà có thể lên làm chính phi của hoàng tử, vẻ mặt nàng vừa vui vừa oán.
Cẩn tỷ nhi phong tiệp dư, tuy ngoài dự đoán, nàng vui mừng, nhưng Vinh Thái đế năm nay đã trung niên, hoàng tử thành niên có ba vị, cho dù nữ nhi lập tức mang thai long duệ, về sau phú quý cũng hữu hạn.
So với Ngụy thị sắc mặt phức tạp, Phù thị có thể nói chính là khó coi đến cực điểm, cùng là bốn tỷ muội vào cung ứng tuyển, ba người còn lại đều có thu hoạch, chỉ có Nam Uyển của nàng, hai tay trống trơn, không vớt được chút chỗ tốt.
Mấu chốt là còn hôn sự Tưởng gia phiền lòng kia, không tốt lại rơi vào đầu Uyển Nhi, bảo nàng làm sao có thể nặn ra nụ cười.
Nam tam gia lại khác, nụ cười của hắn rất chân thành tha thiết.
Bất luận cô nương nào vào mắt quý nhân đều là từ Hầu phủ, người làm thúc thúc như hắn cũng vẻ vang.
Trái ngược với tâm tư khác nhau của mọi người, hai vợ chồng Nam nhị gia và Đinh thị chỉ có lo lắng và đau lòng, Nam San biết suy nghĩ của cha mẹ, cho bọn họ ánh mắt an ủi, khóe mắt lơ đãng lướt qua bóng dáng gầy gò cô đơn trên gác cao.
Đúng là tổ phụ.
Nam San cười với ông, cách rất xa, nàng không thấy rõ nét mặt tổ

phụ, nhưng từ dáng người giữ vững không đổi của ông, ông cũng không lạnh lùng như bình thường.
Nàng cẩn thận nhìn Lư thị bên cạnh, Lư thị vừa lúc quay đầu, cười nói, "Năm đó ta còn chưa gả đến Hầu phủ, đã nghe thấy tài danh và mỹ danh của cha con, đều nói hắn có phong thái của phụ thân, được xưng Tiểu Sùng lang, dáng dấp Nam San giống cha, gầy đi quả nhiên không tầm thường."
Nghe được hai chữ Sùng lang, Nan San vô ý thức ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn, chỉ là trên lầu các đã không có một bóng người.
Lòng nàng đầy nghi vấn, nghe giọng tổ mẫu có vẻ không oán hận tổ phụ.
Hai tổ tôn thân thiết kéo nhau đi trước, Ngụy thị không muốn thấy một mình Nam San giành hết đắc ý, mở miệng nói, "San tỷ nhi xuất cung có gặp qua tiệp dư nương nương không, không biết thân thể nương nương có khỏe không."
Nam San đang muốn mở miệng, Nam Anh phía sau cướp lời, "Thưa mẫu thân, lúc xuất cung, nữ nhi và tam muội muội tứ muội muội muốn tới tạm biệt đại tỷ tỷ, nhưng người Thúy Hoa cung nói nương nương không quen khí hậu, có chút không khỏe, không thể gặp khách."
Ngụy thị vừa nghe nóng nảy, "Cái gì? Cẩn tỷ nhi bị bệnh, đã tìm hiểu rõ ràng bệnh gì chưa?"
"Cái này nữ nhi không biết."
Nam Anh hơi cúi đầu, Ngụy thị lúc này mới có thời gian đánh giá thứ nữ ngày thường không đáng chú ý, thấy dung mạo nàng điềm đạm, eo đứng thẳng, tuy rằng cúi đầu như trước kia, nhưng nàng cảm giác được thứ nữ trước mặt cũng không còn có thể mặc người coi khinh.
Nàng tiến lên dang tay ôm Nam Anh, "Anh tỷ nhi của ta thật có phúc, tuy nói trắc phi cũng là thiếp, nhưng hoàng gia thì khác, trắc phi cũng là lá ngọc."
Chữ thiếp cắn rất nặng, Nam Anh nhìn thẳng ánh mắt của nàng, "Mẫu thân dạy bảo phải, thiếp hoàng gia tất nhiên là quý giá, đại tỷ hiện giờ phong nương nương, là phúc khí của Hầu phủ chúng ta."
Mặt Ngụy thị cứng đờ, Cẩn tỷ nhi của nàng nói dễ nghe là tiệp dư, nhưng cũng chỉ là thiếp thất.

Mẫu nữ đối đáp ngôn từ sắc bén khó lường, Vân di nương đứng đằng sau vùi đầu càng thấp, bởi vì Nam Anh ban cho Đại hoàng tử làm trắc phi, nàng làm mẹ đẻ cũng được đặc cách cho phép đứng trước đám nha đầu.
Chờ trở tiểu viện của mình, Vân di nương lúc này mới dám kéo tay nữ nhi, "Nhị tiểu thư, việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm loạn việc lớn, lúc này vẫn nên nịnh nọt phu nhân, đợi xuất giá rồi vạn sự đại cát."
"Nương, con có chừng mực."
"Nhị tiểu thư, nàng là mẹ cả, chỉ cần một ngày con còn là cô nương Nam gia, thứ nữ của nàng thì nàng có biện pháp đối phó với con."
Nam Anh sầm mặt lại, gật đầu thật mạnh.
Vân di nương thở phào nhẹ nhõm, dáng vẻ như trút được gánh nặng, nàng thở dài, phu nhân tính tình hẹp hòi, không muốn thấy người khác tốt hơn mình.
Ngụy thị lúc này lại đau đầu khó chịu, Phù thị ngồi bên dưới khóc lóc thảm thiết, "Đại tẩu, ta mặc kệ, hôn sự Tưởng gia, tam phòng chúng ta tuyệt không nhận."
Nàng vừa tức vừa đau đầu, "Tam đệ muội, việc này cha chồng cũng đồng ý, bảo ta như thế nào cho phải, trong bốn tỷ muội, ba người đều bị bệ hạ tứ hôn, tự nhiên là không thể hối cải, hiện giờ cũng chỉ có Uyển tỷ nhi chưa đính thân, này..."
"Ta mặc kệ, rõ ràng là hôn sự của đại tỷ nhi lại rơi xuống đầu Uyển Nhi chúng ta, đại tẩu, đừng ức hiếp người khác như vậy."
Phù thị lau nước mắt, lại nói, "Đại tẩu, tẩu nghĩ cách lui hôn sự này đi.
Lui?
Lấy tính tình ngu xuẩn của Tưởng phu nhân, làm sao có thể nói thông được?
Ngụy thị đối xử với tam phòng không giống nhau, tam phòng và thế tử là một mẹ đẻ ra, nàng tự nhiên phải bận tâm, hơn nữa Cẩn Nhi đã bị lưu lại trong cung, việc này lan truyền ra ngoài bất lợi cho nữ nhi.
Cúi đầu suy nghĩ, trấn an Phù thị, "Tam đệ muội, muội về trước đi, ta lại nghĩ cách."
Nghe được nàng nói như vậy, Phù thị vốn đang định tranh cãi nữa,

mắt thấy thế tử đại bá đi vào, lập tức lau nước mắt, tâm bất cam tình bất nguyện cáo lui.
Tâm trạng Nam Hoành Đào rất tốt, đại nữ nhi phong đế phi, nhị nữ nhi trở thành trắc phi Đại hoàng tử, hắn làm cha cũng thơm lây, nói câu khoác lác không biết ngượng, mình hiện tại cũng coi như là quốc thích.
Hắn xuân phong đắc ý dưới con mắt của Ngụy thị lại khó chịu như kim đâm, từ khi có tiện nhân Liễu Nhứ, thế tử bất kể ngày đêm đều ở tiền viện, căn bản không tới hậu viện.
Mặt mày Liễu Nhứ càng thêm kiều mị, tay nàng rất khó vươn tới tiền viện, không làm được gì, may mắn mỗi ngày đưa canh bổ đều uống hết, bằng không quả thực ăn không ngon, ngủ không yên.
"Phu nhân vất vả, dạy bảo các nữ nhi rất tốt."
Ngụy thị vừa nghe, oán hận tan thành mây khói, "Phu quân, đây đều là bổn phận của thiếp thân, thiếp thân chỉ mong có thể chia sẻ với phu quân, các nữ nhi đều có bến đỗ tốt."
"Hay lắm, thê tử ta hiền huệ." Nam Hoành Đào vui sướng, "Hiện giờ hai nữ nhi đều đợi gả, chuyện trong phủ nhiều, nàng không lo liệu được nhiều việc có thể nhờ người khác giúp đỡ, Liễu Nhi biết viết biết tính, có thể làm trợ thủ."
Ngụy thị còn chưa kịp bày ra dáng vẻ yêu kiều như sấm đánh cố định, nụ cười trên mặt hết sức quái dị, kỳ thật nàng cũng coi như nữ tử xinh đẹp, chẳng qua dù đẹp, dù bảo dưỡng tốt cũng không sánh được cô nương mười mấy tuổi.
Lửa giận trong ngực nàng như muốn phun trào, chỉ có thể nắm chặt tay vịn ghế, nỗ lực ổn định ngữ khí, "Phu quân, tuổi Liễu di nương hơi nhỏ, nếu để nàng giúp đỡ thiếp thân, sợ làm muội muội khác bất mãn trong lòng, luận kinh nghiệm, mấy người Vân di nương vẫn nhiều hơn."
Nam Hoành Đào thấy nàng nói có lý, vốn dĩ cũng là bị Liễu Nhứ thổi gió bên tai, choáng váng nặng nề đồng ý, suy nghĩ tỉ mỉ cũng cảm thấy không ổn, Ngụy thị đầy đủ lý do, hắn cũng đúng lúc thoái thác việc này.
Nhấp hớp trà nói, "Việc này về sau lại bàn, trong phủ chúng ta nay đã khác xưa, trong cung có tiệp dư nương nương, San tỷ nhi nhà nhị đệ ban cho Tam hoàng tử, Anh tỷ nhi cũng dành được trắc phi Đại

hoàng tử, cả phủ vinh quang, nàng làm phu nhân thế tử càng phải làm mọi chuyện đáng thể diện, chớ để người ngoài coi thường."
"Vâng, thiếp thân ghi nhớ, tất nhiên làm hôn sự mấy vị cô nương nở mày nở mặt."
Nàng hơi cúi đầu, vừa lúc lộ ra cái cổ tuyết trắng, ánh mắt Nam Hoành Đào nóng lên, nhớ tới nhiều ngày chưa thân thiết với nàng, hai nữ nhi đều có hôn sự tốt, cũng vui vẻ cho nàng thể diện, vì thế liền nghỉ ở chủ viện.
Một đêm này, Ngụy thị khúm núm đủ kiểu, cuối cùng làm thế tử hài lòng thiếp đi.

_____

Trong Tây Khóa viện, Đinh thị đầy lo lắng nhìn nữ nhi gầy đi, đẹp thì đẹp, hôn sự đã định, nhưng lời đồn về Tam hoàng tử cũng không tốt, nghe nói không gần nữ sắc còn tính tình bạo ngược, San tỷ nhi của nàng tính tình đơn thuần, gả qua làm sao cho phải?
Nam nhị gia liếc mắt một cái nhìn ra suy nghĩ của thê tử, "Đồn đại phần lớn là giả, bệ hạ không phải còn khen Tam hoàng tử có phong thái tiên đế, có lẽ giống tiên đế quá say mê võ học, không hiểu phong tình thôi."
Đinh thị trừng hắn một cái, "Không hiểu phong tình, sợ là nam tử thô lỗ, chịu tội còn không phải nữ nhi."
"Vậy nếu hiểu thấu phong tình, San tỷ nhi không chỉ chịu tội, sợ là còn bực bội."
Lời này trái lại cũng có lý, nam tử đa tình thường làm người khác đau lòng, lưu tình khắp nơi, hậu viện đều là nữ tử, San tỷ nhi nào chịu được, bị trượng phu nói như vậy, Đinh thị cũng bớt lo không ít.
Không gần nữ sắc, ít nhất cũng coi như chỗ tốt.
Nam San thấy cha mẹ tranh chấp, trong lòng cảm động, nghĩ đến tướng mạo người nọ, gương mặt mơ màng.
Đinh thị đẩy đẩy trượng phu, ý bảo hắn nhìn Nam San, Nam nhị gia nhìn kỹ, trong mắt phượng của San Nhi có nét mê mang, thầm nghĩ hay là nữ nhi bất mãn với hôn sự này.
Nam San thấy phụ thân nhìn nàng là lạ, tỉnh táo lại, "Cha nương, Tam hoàng tử không giống như lời đồn bên ngoài, chỉ là tính tình lạnh lùng, ít khi nói cười thôi."
Nam nhị gia thấy nàng lên tiếng bảo vệ, trong lòng thở phào nhẹ

nhõm, xem ra có lẽ nữ nhi đã gặp Tam hoàng tử, ấn tượng cũng không tệ lắm.
Lư thị vẫn luôn mỉm cười ngồi đó, nghe nhị phòng một nhà ba người nói chuyện, San tỷ nhi có mắt nhìn, rất lanh lẹ, nàng nói con người Tam hoàng tử không tệ, vậy tất nhiên sẽ không tệ.
Nghĩ đến câu nói của Không Trần phương trượng lúc đi Hàn Quang tự lần trước, ông ấy nói San tỷ nhi là người đại phú đại quý, lời này xem ra không giả, chính phi Tam hoàng tử, lấy thân phận thứ tử của nhị phòng quả thật là hôn sự ông trời ban xuống.
Bà mở miệng nói, "San tỷ nhi của chúng ta là người có phúc, trong hoàng thất nhiều xấu xa, lời truyền ra không thể tin hết."
"Mẫu thân nói có lý, là con dâu quá lo lắng."
"Làm phụ mẫu, lo lắng, suy nghĩ sâu xa vì con cái là nên."
"Mẫu thân nói phải."
Người một nhà thân thiết chuyện trò, Đinh thị lại vội đến phòng bếp nấu cơm, phải bồi bổ thân thể cho Nam San.
Nam San nhìn phụ thân cười đến vui vẻ, kìm lại lời trong lòng, chuyện cổ trùng tìm một cơ hội rồi nhắc đến vậy.
Làm Nam San không nghĩ tới chính là, buổi tối, tổ phụ cũng không chủ động thân cận con cháu triệu kiến nàng, cũng hỏi vấn đề tương tự.
"Con người Tam hoàng tử như thế nào?"
"Tổ phụ, theo tôn nữ thấy, Tam hoàng tử tự nhiên rất tốt."
Nam Sùng Khởi không chớp mắt nhìn tôn nữ luôn tỏ vẻ ngây thơ, "Tốt như thế nào, nói nghe một chút."
A?
Nàng gây ra một lát, lập tức nâng tinh thần, "Tam hoàng tử giỏi võ, chứng tỏ thân thể khỏe mạnh, không gần nữ sắc, sẽ không say mê nử tử, có thể thấy được tâm chí kiên định, về lời đồn bất kính Hoàng hậu, đó là yêu ghét rõ ràng, không giả vờ giả vịt, bởi Hoàng hậu là người hiềm nghi hại chết mẫu thân huynh ấy."
Nam Sùng Khởi nheo mắt, phức tạp nhìn nàng, sau đó phất tay bảo nàng lui ra.
Nàng không hiểu ra sao, trên đường nghĩ lại lời vừa rồi, phát hiện không nói bậy cái gì, lúc này mới lòng đầy nghi ngờ về viện.

Chương 26: Chống lưng

Hai lão phu thê trong chính viện chơi đùa không nhẹ, mệt mỏi ngủ say, tiền viện lại một đêm đèn đuốc sáng trưng, thao thức không ngủ.
Trong sương phòng, Liễu Nhứ hai mắt thâm thì tức giận ném vỡ bình hoa trên bàn, chờ cả một đêm thế tử cũng không về, quả nhiên bị Ngụy thị giữ lại.
Nàng đảo mắt, trang điểm sửa soạn đi đến tam phòng.
Vạn di nương còn buồn bực, làm sao biết Liễu di nương trong viện thế tử lại đến chỗ nàng, thấy Liễu Nhứ tác phong ái thiếp, sau đó đỏ mắt nhìn Lạc ca nhi bên cạnh nàng, Vạn di nương nháy mắt, bà tử bên cạnh dẫn Lạc ca nhi đi.
Liễu Nhứ nói vòng vo, cuối cùng là đến hỏi thăm nàng làm sao được Tam gia luôn vinh sủng không suy.
"Liễu di nương, chúng ta làm thiếp phải có bổn phận của thiếp, muội hỏi những cái đó làm ta thực sự khó xử, không thể đáp được."
"Vạn tỷ tỷ không cần khiêm tốn, ai không biết tỷ là tâm can của Tam gia, ngay cả vị chính phòng cũng né tránh ba phần."
Mặt Vạn di nương trầm xuống, "Ta không rõ lời này của Liễu muội muội, muội nói Tam gia chúng ta ái thiệp diệt thê ư, nếu truyền ra ngoài, Tam gia chúng ta phải đặt ở đâu?"
Tiếp đó thở dài đứng lên, "Liễu muội muội, họa là từ miệng mà ra, nhiều lời ắt mất, xin nói cẩn thận, hôm nay phòng ta có nhiều việc, không thể giữ muội lại."
Trục khách à?
Liễu Nhứ thở hổn hển trở về tiền viện, vốn đang cho rằng Vạn di nương là người thông minh, ai ngờ nhát gan như thế.
Vạn di nương thấy nàng đi rồi, ánh mắt tối đi, với tính tình Liễu Nhứ, trước mắt được sủng ái, thế tử che chở, thế tử phu nhân tự nhiên không thể xử lý nàng ta, chờ Ngụy thị bắt được sơ hở, chỉ sợ kết cục nàng ta không tốt lắm.
Bà tử cẩn thận đi vào, trong tay cầm một bọc giấy lớn, tươi cười, "Đây là thịt khô phu nhân Nhị phòng đưa tới, nói là cho tứ công tử

ăn vặt."
"Mau mau mang lại đây," Vạn di nương vui vẻ, thấy thịt khô đỏ thẫm sáng bóng, cặn một miếng, mùi thơm quanh quẩn trong miệng, "Thay ta chuẩn bị quà cảm ơn, nhị phu nhân có lòng, chúng ta không thể thất lễ."
"Dạ, di nương."
Chờ bà tử đi xuống, sắc mặt nàng cũng tốt lên, may mắn lúc trước nàng giúp Đinh thị, truyền tin tức phu nhân thế tử muốn thay đổi người, nhị phu nhân đây là có qua có lại, qua lại với nàng.
Hiện giờ tam tiểu thư là Tam hoàng tử phi tương lai, tam tiểu thư hiền lành nhân hậu, về sau chắc chắn sẽ quan tâm Lạc ca nhi.
Đang nghĩ ngợi, Nam tam gia ôm Lạc ca nhi tiến vào, nàng dịu dàng mỉm cười, duỗi tay đón nhi tử.
Nam tam gia rất là vui vẻ, mặt mày tươi cười, "Một thời gian rồi không ôm, Lạc nhi hình như nặng hơn rồi."
Vạn di nương còn chưa mở miệng, Lạc ca nhi cướp lời, "Gần đây nhi tử ăn nhiều, Lang đệ thường xuyên mang cho con đồ ăn ngon, chẳng mấy chốc con sẽ béo như tam tỷ tỷ."
"Tứ công tử Nhị phòng thường đến tìm Lạc ca nhi chơi đùa, mỗi lần đều mang đồ ăn vặt ngon, hiện tại Lạc ca nhi có cái gì tốt cũng nghĩ giữ lại một phần cho tứ công tử, hai huynh đệ rất thân."
Nam tam gia nghe lời giải thích của Vạn di nương, nhấc bổng Lạc ca nhi, "Giỏi lắm, như thế rất tốt."

Nam San ngủ một giấc ngon lành, cảm thấy đầu óc tỉnh táo, nhưng nhìn đồ ăn trên bàn, vẫn là những món như trước khi tiến cung, sắc mặt rốt cuộc không tốt.
Ngày hôm qua mới vừa hồi phủ, nương nàng còn vui mừng hớn hở xuống bếp nấu cho nàng một bàn món ngon, nói là thương nàng gầy, muốn bồi bổ thân thể cho nàng, mới qua một đêm đã đổi quẻ.
Nàng nhớ tới cổ tham ăn trong miệng Khương Diệu Âm, có lẽ trong bụng cha và Lang Nhi cũng có, rốt cuộc là ai làm chứ?
Miệng cắn đũa, Thiên Hỉ bên cạnh thấy thế, cho rằng tiểu thư nhà mình bất mãn với món ăn, cẩn thận hỏi, "Tam tiểu thư, đồ ăn không hợp khẩu vị ạ."
Nam San đực mặt nhìn nàng ấy, trên bàn có nửa bát cơm với một

đĩa thức ăn chay, nàng nên vừa lòng ư?
Thiên Hỉ tự biết hỏi sai, lập tức ngậm miệng không nói lời nào, đứng bất động giả chết.
Vạn Phúc bên ngoài đi vào, đi theo còn có một lão ma ma nghiêm túc cùng với Ngụy thị.
Lão ma ma kia thấy Nam San, khom lưng hành lễ, "Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư."
Nam San đang buồn bực, chợt nghe Ngụy thị bổ sung, "San tỷ nhi, vị này chính là Hồng ma ma Hoàng hậu phái tới, đặc biệt tới dạy dỗ ngươi cung quy lễ nghi, từ hôm nay trở đi, chính là ma ma dạy dỗ ngươi."
Lúc này Nam San mới phản ứng lại, gả cho hoàng tử xác thật phải học quy củ.
Nàng gật đầu, "Chào Hồng ma ma."
Hồng ma ma nâng nửa con mắt, xem như thấy rõ vẻ mặt nàng, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên thô tục như lời hoàng hậu, thân hình mập mạp, mặt mũi đầy đặn, có tướng ngốc nghếch.
Nếu Nam San biết suy nghĩ trong lòng ma ma này, sợ là sẽ nổi giận, hiện tại nàng đâu có mập, gầy đi nhiều lắm rồi, hơn nữa mặt nàng mũm mĩm là đáng yêu, đâu phải ngốc nghếch.
Hồng ma ma nhìn đồ ăn trên bàn, có chút vừa lòng, coi như tam tiểu thư này còn tự mình hiểu lấy, biết phải ăn uống điều độ giảm cân.
Thiên Hỉ đứng sau Nam San bị Hồng ma ma trừng mắt, nhích sang một bên núp sau lưng Nam San.
Nam San khách khí nói, "Hồng ma ma ăn chưa, không bằng mời đi xuống dùng cơm rồi nghỉ ngơi một lát."
"Cảm ơn ý tốt của tam tiểu thư, nô tỳ đã ăn rồi."
Nói xong lấy đũa bạc gắp thức ăn cho Nam San, tổng cộng cũng chỉ có một đĩa thức ăn chay, chỉ một lát sau trong bát đầy một màu xanh, người xem càng thêm không có hứng ăn.
Nam San đờ đẫn mà giơ đũa, chậm rãi ăn từng miếng, cố gắng làm mình trông thục nữ một chút.
"Khụ," Hồng ma ma vờ ho một tiếng, "Tam tiểu thư, một miếng ít đi một chút, nhai lâu hơn một chút, phải là trái ba phải ba tổng cộng sáu lần."

Đũa dừng ở giữa không trung, Nam San vô cùng buồn bực, còn phải ăn ít đi, một đũa có mấy hạt cơm chứ, đừng nói là chỉ có ba hạt nha.
Cho tới nay, nàng quen nhai kĩ thức ăn, có lợi cho tiêu hóa, xuyên qua thành tiểu thư Hầu phủ, ăn cơm không phát ra tiếng động cũng có thể làm được.
Trong cung quả nhiên là nơi ăn thịt người, quy củ này thật sự khiến người ta không chịu nổi, ăn một bữa cơm không có mùi vị thì có ý nghĩa gì.
Thở dài trong lòng, gắp ba hạt cơm, nhai sáu lần nuốt xuống, mùi vị như nhai sáp nến.
Chờ ăn cơm xong, lập tức bắt đầu huấn luyện.
Nam San càng buồn bực, tình thần Hồng ma ma tốt thật, mới đến Hầu phủ cũng không cần nghỉ ngơi, lập tức bắt đầu huấn luyện nàng cách đi đứng.
May mắn hiện tại thời tiết chuyển lạnh, không khí thoải mái mát mẻ, không khắc nghiệt như mùa hè.
Nàng đội một bát nước đứng trong viện, dựa theo chỉ dạy của Hồng ma ma hóp bụng ưỡn ngực đứng thẳng tắp.
Nhưng chỉ một lát sau nàng không kiên trì nổi, hơi gập người, thả lỏng thắt lưng, thước trong tay Hồng ma ma vung tới, không chút khách khí đánh vào mông nàng.
Đinh thị rình coi đau lòng không thôi, làm hoàng tử phi phiền phức như vậy, chẳng muốn gả nữ nhi qua đó chút nào, nếu không phải nha đầu Lưu Hương bên cạnh giữ nàng, nàng đã tiến lên dẫn nữ nhi đi rồi.
Cây thước dài mảnh, Hồng ma ma dùng lực rất khéo, đánh vào người cực kì đau, Nam San đau đớn muốn chửi mẹ nó, Hồng ma ma này thế mà làm thật.
Như thế qua một ngày, nàng xem như thấy rõ, Hoàng hậu căn bản không có lòng tốt, phái Hồng ma ma này tới rõ ràng là mượn tiếng dạy bảo đến ra oai phủ đầu nàng mà.
Nàng không đúng một tý là cầm thước đánh, hết một ngày không biết bị đánh bao nhiêu cái, chỉ cảm thấy mông nóng rát, chắc chắn sưng đỏ lên rồi.
Buổi tối, Đinh thị đau lòng cởi quần nàng, nhìn cái mông trắng nõn,

vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng nhìn nữ nhi lúc ấy chau mày, hiện tại trên mặt cũng đau đến nhe răng trợn mắt, sao không nhìn ra chút dấu vết nào.
Nam San thấy nương giơ dầu thuốc đang ngẩn người, lập tức hiểu ra trên người mình có lẽ không có vết hồng tím nào, thầm nghĩ kĩ xảo tay của các ma ma trong cung thật sự nhuần nhuyễn.
Chờ Đinh thị đi rồi, nàng nghiêng người nằm trên giường, nghĩ đến người sắp sửa gả cho, lại nghĩ đến một khuôn mặt khác, không hiểu sao hai khuôn mặt hòa vào làm một.
Điên rồi!
Nàng kéo chăn trùm đầu, bị đánh nhiều quá, đầu óc hỏng rồi.
Rõ ràng là hai người tướng mạo khác nhau một trời một vực, sao có thể là cùng một người.
Mông đau không thể nằm cả người xuống được, nàng rất lâu không thể vào giấc, bỗng nhiên trở mình ngồi dậy, nàng là Tam hoàng tử phi tương lai mà, sao phải chịu tội như vậy.
Lại nói, nàng chịu tội như vậy, thân là vị hôn phu Tam hoàng tử biết không?
Tội này cũng không thể nhận không.
Hôm sau trời còn chưa sáng, rửa mặt chải đầu xong liền dẫn Thiên Hỉ Vạn Phúc xuất phủ, chủ tớ ba người đi thẳng đến phủ Tam hoàng tử ở ngoại thành phía nam.
Nam San ngồi trong xe ngựa, khí phách kêu Thiên Hỉ đi gọi cửa.
Thiên Hỉ ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo chạy tới cánh cửa hùng vĩ, kéo cái vòng trên đầu hổ gõ động trời, phát ra tiếng vang nặng nề giữa sớm tinh mơ.
Rất nhanh, một lão bộc ra mở cửa, híp mắt, thấy Thiên Hỉ, nhìn nàng không hiểu ra sao, "Có phải cô nương đi nhầm phủ rồi không, chỗ chúng ta là phủ Tam hoàng tử."
"Không sai, chính là tìm phủ Tam hoàng tử, tiểu thư chúng ta là tam tiểu thư phủ Đức Dũng hầu, có việc tới tìm tam hoàng tử."
Lão bộc vừa nghe, ánh mắt vừa rồi còn nhập nhèm lập tức sáng lên, không chớp mắt nhìn xe ngựa bên ngoài, tâm tư xoay mấy vòng.
Nếu thật là tam tiểu thư Nam phủ, vậy chính là Tam hoàng tử phi tương lai, từ lúc tứ hôn đến giờ chưa thấy chủ tử có hành động gì, sợ là ngầm thừa nhận hôn sự này.

Hắn vội vàng mời người vào, dẫn tới đường sảnh, một mặt phái người đi bẩm báo chủ tử.
Chủ tớ ba người ở trong sảnh chờ, Nam San bất động thanh sắc đánh giá bài trí trong phòng.
Đơn giản, đại khí lại cổ xưa, không hề có cảm giác xa hoa.
Đột nhiên có tiếng hồ gầm đinh tai nhức óc, Thiên Hỉ Vạn Phúc không đứng vững, bị dọa nhũn người.
Ngay sau đó thấy hoa mắt, hình như có cuồng phong cuốn vào, một con hổ lớn xông vào trong sảnh, hai người hét lên thất thanh.
Đại hổ khinh thường liếc các nàng một cái, lập tức cắn vạt váy Nam San, khẽ kéo kéo ra ngoài, ý bảo nàng đuổi kịp.
Nam San hiểu ra, vội vàng theo sau, một người một hổ chạy đi, nhanh chóng chạy về phía hậu viện.
Thiên Hỉ Vạn Phúc nửa ngày chưa bình tĩnh lại được, gan tiểu thư nhà mình lớn thật đấy, làm sao mà đi cùng đại hổ rồi.
Mãi đến khi lão bộc giải thích đại hổ là Tam hoàng tử nuôi, các nàng mới bình tĩnh lại, nhưng trong lòng lại không ngừng lo lắng, đồn đại quả nhiên không sai, Tam hoàng tử tính tình kì lạ, nào có ai lại nuôi hổ trong phủ.
Nam San đi theo đại hổ đi vào một viện âm u tĩnh lặng, nam tử thân dài thẳng như ngọc chắp tay cầm kiếm, trên tóc hình như có hơi nước, dưới tia nắng ban mai lấp lánh ánh vàng.
Thấy nàng, lạnh nhạt hỏi, "Chuyện gì?"
Một nam nhân tướng mạo lại như thế, có còn để người ta sống không.
Nàng hít sâu, trước mắt không phải thời điểm bị sắc đẹp mê hoặc, giải quyết chính sự quan trọng, "Xác thật là có việc muốn nhờ, xin hỏi Tam hoàng tử phải chăng không ý kiến gì với hôn sự này, như vậy ta làm Tam hoàng tử phi tương lai, có phải nên có một ít quyền lực hành sự?"
Lăng Trọng Hoa liếc nàng một cái, ý bảo nàng nói tiếp.
"Là như này, Hoàng hậu phái cho ta một ma ma dạy dỗ, nhưng tính cách ta không hợp với vị ma ma này, làm hoàng tử phi tương lai của ngài, liệu ta có thể tìm cho mình một ma ma hợp ý, có quyền yêu cầu đổi một ma ma khác không."
Trên gương mặt mượt mà đầy vẻ đương nhiên, ngửa đầu nhìn hắn,

vừa rồi chạy theo đại hổ nên khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt phượng rực rỡ lấp lánh, như có đốm lửa chớp động.
"Huynh xem, ma ma dạy dỗ nói dễ nghe là tới dạy dỗ ta cung quy, kỳ thật cũng là hạ nhân, hạ nhân phải dùng tiện tay mới thoái mái, yêu cầu của ta cũng không cao, đối phương ít nhất phải hợp tâm ý của ta, ta học mới có thể càng dụng tâm, làm ít công to, Tam hoàng tử, huynh nói có phải hay không?"
Lăng Trọng Hoa nửa ngày không nói, đại hổ ngồi bên cạnh gầm một tiếng, Nam San lập tức nói, "Nhìn đi, đại hổ cũng cảm thấy ta nói có lý, đúng không."
Đại hổ lại gầm một tiếng, xem như đáp lại.
Nam San đắc ý, cho đại hổ một ánh mắt làm tốt lắm.
Trong mắt Lăng Trọng Hoa hiện ý cười nhạt, tính cách không hợp? Ngụy biện ở đâu vậy, nhưng dáng vẻ đúng lý hợp tình của nàng không hiểu sao làm người ta cảm thấy quen thuộc, dường như nói cái gì cũng là chuyện đương nhiên.
Ngón tay trong tay áo hơi run rẩy, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, "Được, cô muốn đổi kiểu gì, nhìn trúng ai chưa?"
Sảng khoái như vậy?
Nam San có chút ngây người, nàng còn tưởng rằng phải tốn rất nhiều nước bọt, ngay cả lý do cũng nghĩ một đống rồi, còn chưa kịp nói đã đồng ý rồi.
Đổi ai giờ?
Trong đầu nàng chợt lóe, "Ta nhớ ngày tiến cung nghiệm thân có một vị Đỗ ma ma, trông có vẻ không tệ, không bằng để bà ấy đi."
"Được."
Hai mắt Lăng Trọng Hoa nhìn nàng như muốn xuyên thấu linh hồn của nàng, nàng không dám đón mắt, chỉ có thể nhìn chằm chằm y phục của hắn, không dám ngẩng đầu.
Trên vạt áo ngoài xanh nhạt vẫn thêu hoa lăng tiêu, quấn quanh hướng về phía trước, bông hoa nở ở đầu cành tựa muốn bay lên.
Lăng tiêu, lăng tiêu.
Nàng nhắm mắt lại, trong lòng thầm đọc hai chữ này, đầy nỗi chua xót.
Đã bao nhiêu năm, trong mơ không còn tin tức của người ấy.
Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lập tức bừng tỉnh, giờ phút này đâu

phải thời điểm để ngẩn người, mở mắt kinh ngạc giật mình.
Tam hoàng tử cách nàng rất gần, hắn hơi khom người, cúi nhìn nàng, gần đến nỗi nàng có thể đếm được số lông mi bên trên đôi mắt đen kia.
Có lẽ là ánh mắt nam tử quá sáng quắc, Nam San bị thiêu gương mặt sắp nổi lửa, nhận được lời chắc chắn rồi, cũng mặc kệ cái gì thất lễ không thất lễ, vội vã chạy ra khỏi phủ như chạy trốn, cả Thiên Hỉ và Vạn Phúc ở phía sau gọi cũng không nghe thấy.
Nam San choáng váng hồi phủ, Thiên Hỉ cùng Vạn Phúc theo sau cũng đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt sống sót sau tai nạn, nghĩ nếu tiểu thư gả cho Tam hoàng tử, các nàng về sau mỗi ngày đều phải đối mặt với đại hổ, bắp chân đều nhũn ra.
Ba người trở lại phủ thì thấy Hồng ma ma vẻ mặt bất mãn ngồi giữa viện, đứng bên cạnh là Đinh thị và Ngụy thị, Ngụy thị vừa thấy Nam San, lập tức quở trách, "San tỷ nhi, ngươi xuất phủ sao không chào hỏi người khác, làm Hồng ma ma phải khổ sở chờ đợi."
Đinh thị lập tức mỉa mai, "San tỷ nhi chúng ta chỉ ra ngoài, khi nào còn phải thông báo với hạ nhân."
Nô tài chờ chủ tử, từ trước đến nay không phải như thế sao?
Nam San kéo nương sang một bên, nhìn Ngụy thị nói, "Sao vậy? Lời của đại bá nương có ý là, Hồng ma ma không thể chờ ta, chỉ có thể là ta chờ Hồng ma ma, ta cũng không biết khi nào một nô tài cũng có thể có quyền lớn như vậy."
Nghe được mỉa mai trong giọng nói của Nam San, sắc mặt Hồng ma ma càng thêm khó coi, "Tam tiểu thư ngang ngược như thế, thứ nô tỳ bất lực, chỉ có thể bẩm báo với hoàng hậu mời cao minh khác."
"Được, ta cũng đang có ý này."
Mặt Ngụy thị và Hồng ma ma đồng thời cứng đờ, không rõ ý trong lời nàng, chợt thấy hình như có một người từ đằng xa bay tới, đáp xuống viện.
Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn người tới, Chung Khấu Châu và Nam Uyển trốn ở xa thăm dò như bị bỏ bùa, cố định thân thể.
Lăng Trọng Hoa một thân bạch y, dáng người cao thẳng lạnh lẽo như tuyết tùng, mặt đẹp môi đỏ, mắt đen như mực, ống tay áo rộng bay theo gió, phiêu dật xuất trần.

"Tam hoàng tử, sao huynh lại tới đây?"
Nam San vui vẻ tới đón, căn bản không ngờ hắn sẽ tự mình tới, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy.
Vị hôn phu tới chống lưng, thật có mặt mũi, chẳng qua phương thức lên sân khấu hơi khoa trương, không thấy tất cả mọi người bị sắc đẹp của hắn khuynh đảo sao.
Làm người ta có xúc động muốn giấu hắn đi.
Thầm nghĩ có phải vị hôn phu của mình quá mức thích gì làm nấy rồi không, nào có ai vào phủ không từ cửa chính, cũng không phái người thông báo, trực tiếp từ bên ngoài bay vào?
Nhưng mọi người trong viện dường như không ai chú ý tới cái này, trong tai mọi người chỉ nghe được tiếng kêu kinh ngạc của Nam San.
Tam hoàng tử?
Không thể nào, đây là Tam hoàng tử tính tính bạo ngược, quái gở trong truyền thuyết đây ư, tướng mạo lại xuất trần tuyệt diễm, vì sao chưa từng có người nhắc qua?
Hồng ma ma phản ứng lại đầu tiên, quỳ lạy trên đất, tất cả hạ nhân đều quỳ xuống, các chủ tử nhún người hành lễ, Chung Khấu Châu và Nam Uyển vốn trốn chỗ tối cũng đứng ra, nhún người hành lễ.
Bên ngoài, Đỗ ma ma thở hồng hộc bị thị vệ dẫn theo, trong lòng lại vui mừng, Nam tam tiểu thư tự mình điểm danh kêu bà làm ma ma dạy dỗ, làm một đám tỷ muội hâm mộ chết.
Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn Hồng ma ma, Mạnh thị ngu ngốc phái người tới đơn giản là thấy Nam tam tiểu thư xuất thân thấp hèn, trước tiên áp thế hạ uy phong, về sau cúi đầu nghe lời bà ta, tương đương với tìm trợ giúp cho Tứ hoàng tử.
Hồng ma ma nhìn Đỗ ma ma bị thị vệ dẫn vào, đổ mồi hôi lạnh, thầm nghĩ không tốt, quả nhiên nghe tiếng Tam hoàng tử như hàn thạch vang lên, "Nếu ngươi không muốn dạy dỗ Nam tam tiểu thư, vậy đổi người khác."
"Tam hoàng tử, lão nô là người Hoàng hậu nương nương tự mình phái tới..."
Ánh mắt lạnh lẽo của nam nhân làm Hồng ma ma im miệng, tuy Tam hoàng tử ít khi lộ diện, nhưng lại vẫn có phân lượng trong lòng bệ hạ.
Bà ta cúi đầu, mình chỉ là nô tài, thôi, chờ hồi cung gặp Hoàng hậu

rồi tính sau.
Lăng Trọng Hoa nhìn lướt mọi người, đặc biệt dừng lại trên người Ngụy thị một lát.
Thoáng nhìn ba huynh đệ Nam gia vội vàng đi tới, ba huynh đệ vội vàng hành lễ, Nam Hoành Đào mặt mày hớn hở, "Tam hoàng tử, sao ngài nghé phủ không thông báo trước cho thần, để thần mở cửa nghênh đón."
Hắn giơ tay, "Không cần đa lễ, trước đó không chào hỏi đã không mời tự đến, lại nói, vẫn là bổn điện hạ không phải, chẳng qua Nam tam tiểu thư là thê tử chưa qua cửa của bản điện hạ, các ngươi không thể thất lễ với nàng, mấy người đã hiểu chưa?"
"Hiểu ạ, hiểu ạ."
Nam thế tử cuống quít đáp, Tam hoàng tử nhìn trúng San tỷ nhi, đối với Hầu phủ mà nói là chuyện cực kì tốt, đối với tiệp dư nương nương trong cung mà nói cũng không thể nghi ngờ là chỗ dựa.
Hắn có lòng thầm nịnh bợ, vì thế hỏi dò, "Tam hoàng tử, trong phủ chuẩn bị sơ sài chén rượu lạt, không bằng cùng uống một chén."
"Hôm nào đi."
Nói xong, Lăng Trọng Hoa nhìn Nam San, nhìn nàng làm nội tâm run rẩy, chẳng biết tại sao lại chột dạ cúi đầu.
Lén ngước nhìn, người nọ nhẹ nhàng rời đi, để lại những người liên quan mở to mắt kinh ngạc bởi vẻ đẹp.
Nàng thở dài, thầm nói mình chột dạ cái quái gì, ánh mắt tam hoàng tử dường như có thể xuyên thấu, làm nàng muốn lảng tránh, đồng thời trái tim lại đập binh binh.
Đinh thị mặt mũi hồng hào nhìn nữ nhi, chẳng trách nữ nhi vừa lòng, nam tử như tiên nhân như thế, nếu đổi lại là nàng, mặc kệ tính tình kì lạ gì, trực tiếp gật đầu đồng ý.
Nam San bị nương nhìn hơi ngượng ngùng, bất luận ở thời đại nào, gương mặt đẹp vẫn rất quang trọng, hôm qua nương nàng còn cực kì lo lắng, hiện tại chỉ kém không có hai mắt tỏa sáng, lập tức đóng gói nàng đưa đến phủ Tam hoàng tử.
Phu quân tương lai quá tuyệt sắc, liệu có phải chuyện tốt?
Lăng Trọng Hoa đi hơn nửa ngày, người trong viện mới hồi phục tinh thần, Ngụy thị thấy sắc mặt trượng phu, trong lòng tiến thoái lưỡng nan, ngọt ngào hôm qua còn đó, có ý muốn nũng nịu lại không bỏ

được mặt mũi.
Đành phải đi theo sau trượng phu, không cam lòng trở về chính viện.
Mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử tuấn tú như thế, Chung Khấu Châu thất thần nhìn Nam San, đồn đại đều là gạt người, làm hại người khác vẫn luôn cho rằng Tam hoàng tử có tướng mạo xấu xí mới có thể xứng với tình tình tàn ngược.
Nhưng thấy người thật thì đâu có dáng vẻ bạo lực, rõ ràng là một nam tử tuyệt sắc không ai sánh bằng.
Thật lòng mừng thay cho Nam San, "Tam biểu muội, chúc mừng muội."
"Cảm ơn biểu tỷ."
Đây là lần đầu tiên Nam San gặp Chung Khấu Châu kể từ khi xuất cung, thấy nàng gầy đi không ít, dưới mắt có vết thâm, biết nhất định là cô mẫu bắt nàng thức đêm làm bài.
Nàng có lòng khuyên bảo, lại không biết khuyên từ đâu, chỉ có thể khoác tay lên vai nàng ấy, thị vệ đưa Đỗ ma ma tới thuận tiện dẫn Hồng ma ma đi.
Đỗ ma ma đi đến trước mặt Nam San hành lễ, "Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư."
"Đỗ ma ma xin đứng lên, thời gian trong cung ma ma cũng thường quan tâm đến ta, trong lòng ta cảm nhớ, muốn ở chung với ma ma, cho nên đề cập với Tam hoàng tử, mong ma ma chớ nên trách tội."
"Tam tiểu thư nói quá, nô tỳ không dám nhận, có thể dạy dỗ tam tiểu thư là phúc kiếp trước của nô tỳ, người khác có mong cũng không được."
Nam San cười, bất luận ở trong cung Đỗ ma ma quan tâm nàng vì lí do gì, nàng đều nhận tấm lòng này.
Vì thế giới thiệu Đỗ ma ma với mấy người Đinh thị, Đinh thị đã sớm nghe nữ nhi nói qua, ở trong cung có ma ma rất quan tâm nàng, có lẽ

Chương 27: Thẳng thắn

Chờ khi Nam San nhận được ý chỉ vào cung, mặt vẫn còn mơ màng, nàng và vị đại đường tỷ này không thân thiết, sao truyền vào cung chỉ có mình và Ngụy thị.
Nghĩ lại, cười châm chọc, Nam Cẩn thật đúng là nịnh bợ, hiện giờ mình được tứ hôn cho Tam hoàng tử, bất luận tương lai không được sủng, ít nhất là chính phi hoàng tử, ở đâu cũng có thể có tiếng nói.
Nam Cẩn định tìm trợ giúp, hậu viện cho mình sau này đây mà.
Khi công công truyền chỉ Nguỵ thị lại vui mừng nhướng mày, Cẩn tỷ nhi lần đầu thừa sủng đã được phong làm Cẩn Phi.
Đây là vinh quang cỡ nào.
Nhìn phu quân gần đây ở lại chính viện, nàng hơi đắc ý nói, "Phu quân, nương nương chúng ta đang được hoàng thượng cưng chiều quyến luyến, dù sao cũng là đại tỷ, vẫn phải làm gương cho các tỷ muội bên dưới, tuy San tỷ nhi ban cho Tam hoàng tử làm chính phi, nhưng mẹ đẻ Tam hoàng tử xuất thân thấp hèn, sợ là vô duyên với vị trí kia, mà Anh tỷ nhi vào phủ Đại hoàng tử, phủ chúng ta có phải sẽ về phe Đại hoàng tử, Tưởng gia lúc trước còn không phải là bởi vì...."
Nam Hoành Đào mới vừa nghe còn dương dương tự đắc, nhưng chuyển tai nghe nàng nghị luận hôn sự vài vị cô nương trong phủ.
Cảm thấy nàng quét hết hứng thú của người khác, "Bệ hạ thánh ý độc đoán, không thể tự mình đoán bừa, lại nói chuyện thiên gia, há một nữ nhân như ngươi có thể nói bậy."
Ngụy thị lập tức cúi đầu, gật đầu kêu dạ.
Cẩn Phi nương nương triệu người nhà mẹ đẻ tiến cung nói chuyện, tin tức này Tam phòng tự nhiên cũng là biết, đáng thương Nam Uyển, nghe chỉ có Nam San cùng Ngụy thị có thể tiến cung, mặt đầy mất mát cùng phẫn hận, thầm trách Nam Cẩn vừa vào cung đã quên nàng ta.
Đỗ ma ma trang điểm cho Nam San xong thì thấy Ngụy thị mặt đầy ý cười đi tới kéo tay nàng, vẻ mặt hòa ái, "San tỷ nhi ăn diện như vậy thật đúng là một mỹ nhân."

Nam San mỉm cười, tính Ngụy thị coi trọng lợi ích thương nhân, lôi kéo rất tốt, cứ như ngày trước chưa từng mặt lạnh với nàng vậy, cực kì thân mật, người ngoài nhìn còn tưởng quan hệ giữa hai người rất thân thiết.
Nữ tử trạch môn thích diễn trò.
Nàng bất động thanh sắc rút tay về, mỉm cười ngây thơ như dĩ vãng, Ngụy thị dừng lại, như không có chuyện gì ân cần hỏi han nàng, nói đông nói tây.
Ngụy thị gần đây có thể nói là xuân phong đắc ý, từ khi Cẩn Nhi phong phi tới nay, thế tử thường ngủ lại, hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, cây già gặp mưa xuân, tự nhiên thần thái sáng ngời.
Nàng chỉnh lại châu thoa trên đầu, Cẩn Nhi hiện giờ đã là phi vị, chờ sinh long tử, thân phận càng thêm cao quý.
"San tỷ nhi, chờ gặp Cẩn Phi nương nương, ngươi phải thông minh một chút, trong cung không thể so ở nhà, nương nương địa vị cao, quy củ tự nhiên nhiều, ngươi phải thông cảm chút."
"Vâng, đại bá mẫu."
"Nương nương chúng ta bây giờ là một vị đứng đầu trong cung, bệ hạ thánh ân có thừa, bằng không sao có thể tùy ý triệu người nhà tiến cung nói chuyện."
Nam San giả bộ ngây thơ, Ngụy thị chưa hết à, đã nói một đường rồi, miệng không mỏi sao?
Lăn qua lộn lại vài câu, đơn giản chính là Nam Cẩn được sủng ái, nàng có thể tiến cung là nhờ phúc Nam Cẩn, cứ làm như nàng muốn lắm không bằng, nàng vốn đâu có muốn tiến cung.
Ngụy thị thấy Nam San vẫn ngốc nghếch như mọi ngày, trong lòng giễu cợt, nữ nhi ngốc Nhị phòng này có làm hoàng tử phi thì thế nào, ai biết có mạng để hưởng phú quý ngập trời hay không.
Nàng đã sớm nghe nói, Tam hoàng tử động một tí là giết người, đặc biệt là nữ nhân.
Nói không chừng cuộc sống sau này của San tỷ nhi sẽ gian nan, sợ là có nhiều chuyện cầu cạnh nữ nhi, nghĩ vậy, buông tay Nam San, khôi phục dáng vẻ cao quý lạnh lùng, ngừng nói chuyện, không để ý nàng nữa.
Nam San mừng rỡ lỗ tai thanh nhàn.
Hai người kế tiếp một đường không nói chuyện, thật vất vả vào

cung, Nam San đang muốn thở phào nhẹ nhõm, cung nhân lại nói trong cung có quy củ, bất kể vị nương nương nào triệu người đều phải bái kiến Hoàng hậu trước.
Ngụy thị mở miệng nói "nên", nữ nhi dù sao cũng là thiếp thất, trong nhà bình thường, khách tới nhà đều phải gặp chủ mẫu trước.
Hai người được cung nhân dẫn đường đến cung điện của Hoàng hậu, đi một hồi, cung nhân ngừng lại.
Nam San nghi hoặc ngẩng đầu, thấy cách đó không xa, nam tử tuyệt thế như thúy trúc đứng đó,
Nàng khẽ gật đầu ra hiệu, chỉ chỉ phía trước, ý là nàng còn phải đi bái kiến Hoàng hậu.
Lại quay đầu lại, bóng dáng nam tử đã biến mất không thấy, nàng không để bụng, vị hôn phu này luôn xuất quỷ nhập thần như thế.
Mạnh Hoàng hậu ngồi trên kim điện, bên cạnh là Hộ Quốc phu nhân, nhìn kĩ tướng mạo hai cô chất không quá giống nhau, nhưng dáng vẻ sắc bén thì cực kì giống.
Nam San đi theo sau Ngụy thị, hai người quỳ xuống hành lễ, hai người bên trên dường như không nhìn thấy.
Chỉ nghe Hộ Quốc phu nhân hỏi Hoàng Hậu, "Nương nương, hôm nay thần phụ thấy sắc mặt bệ hạ hình như tái nhợt, bước chân phù phiếm, gần đây thân thể không khỏe hay sao?"
"Thế thì không có, chỉ là ban đêm hứng lạnh nên cảm chút thôi."
Hộ Quốc phu nhân vừa nghe giận dữ, "Bọn hạ nhân hầu hạ thế nào vậy, long thể bệ hạ quan trọng, sao có thể lười biếng như vậy."
Mạnh Hoàng hậu muốn nói lại thôi, ma ma bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, "Bệ hạ gần đây đều nghỉ ở Thúy Hoa Cung."
"Hừ."
Hộ Quốc phu nhân phát ra tiếng hừ lạnh từ trong lỗ mũi, dọa Ngụy thị sau lưng phát lạnh, vùi đầu thấp hơn.
Mạnh Hoàng hậu dường như mới phát hiện các nàng, "Đây không phải phu nhân thế tử và tam tiểu thư Đức Dũng hầu sao, mau mau đứng lên."
Hai người đứng dậy, Mạnh Hoàng hậu cười nói, "Phu nhân thế tử có cách dạy con, Cẩn phi từ khi vào cung tới nay rất được bệ hạ ân sủng, lòng bản cung cũng được an ủi."
Ngụy thị cúi đầu, "Không dám nhận khích lệ của nương nương, có

thể phụng dưỡng bệ hạ nương nương là phúc của con bé."
Hộ Quốc phu nhân tiếp lời, "Đứng bên cạnh ngươi chính là Tam hoàng tử phi bệ hạ ban cho hả, dáng dấp cũng khá thanh tú đấy, đã đọc qua sách gì chưa?"
"Tiểu nữ từ nhỏ ngốc nghếch, nhận biết được vài chữ, ngoài nữ đức, nữ giới thì chưa đọc qua sách gì."
Lúc này Mạnh hoàng hậu mới nâng mắt nhìn nàng, Nam tam tiểu thư này trả lời một giọt nước khó lọt, làm người ta không tìm ra sai sót, cũng không có chỗ nào để dạy dỗ nàng.
So với lần đầu gặp nhau, lại gầy đi không ít, nhìn diện mạo tuy đầy đặn hơn nữ tử khác, nhưng ngũ quan tinh xảo, cũng xem như mỹ nhân.
Một nữ tử như vậy thật sự ngu ngốc sao?
Mạnh Hoàng hậu khác Hộ Quốc phu nhân, bản thân nàng tài hèn học ít, bình sinh hận nhất những nữ tử biết ngâm gió ngâm trăng, nhưng cô mẫu và bệ hạ đều thích hý hoáy thi từ, làm trong lòng nàng luôn không thoải mái.
"Nữ tử lấy hiền đức là chủ, có thể học thuộc nữ đức, nữ giới đủ rồi, những câu thơ câu từ cũng chỉ là mánh khóe nịnh nọt, quá cũng không tốt."
Hộ Quốc phu nhân không tán đồng nhìn chất nữ, quay đầu nhấp một hớp trà.
Nói vài câu lạnh nhạt, Mạnh hoàng hậu thả các nàng rời đi, cung nhân dẫn đường tới trước Thúy Hoa cung, Nam San cúi đầu đi vào.
Thấy Nam Cẩn ngồi ghế trên, trên đầu phượng thoa rực rỡ, phi bào màu tím uốn lượn xòa trên đất, so với trước kia ở trong phủ thanh cao lãnh đạm, hiện nay lại xinh đẹp cao quý bức người.
Thấy nàng thì nở nụ cười, "Mẫu thân, tam muội muội, mau mau ngồi."
Nam San miệng hô "Gặp qua Cẩn Phi nương nương."
Nam Cẩn như oán trách nhìn nàng một cái, giật mình với dáng vẻ của nàng hiện tại, "Tam muội muội cứ đa lễ, tỷ muội chúng ta đều là ruột thịt, lại không có người ngoài, không cần nói mấy nghi thức xã giao."
Ngụy thị cũng ở bên cạnh phụ họa.
"San tỷ nhi càng ngày càng biết lễ, người sắp thành hoàng tử phi,

nhìn không giống trước."
Nam San cười, cũng chẳng biện bạch, ngồi dưới Ngụy thị nghe hai mẫu nữ nói chuyện, Nam Cẩn trước sau là người thanh cao, bọn họ nói chuyện đều là mấy lời khách sáo, không có gì thực dụng.
Vòng tới vòng lui, nói đến đầu Tam hoàng tử, vẻ mặt Ngụy thị đầy vinh hạnh, "Tướng mạo Tam hoàng tử xuất chúng, rất coi trọng San tỷ nhi nhà ta, chỉ đổi ma ma thôi cũng đích thân phái người đưa tới."
Việc này Nam Cẩn có nghe loáng thoáng, Hoàng hậu còn không phải bởi việc này mà tức giận bị bệnh sao, xem ra ánh mắt Tam hoàng tử thật là tệ, chọn tới chọn lui, lại chọn lấy một con ngốc.
Người ngoài đều nói tướng mạo Tam hoàng tử mỹ mạo hơn người, nàng vẫn chưa được gặp, không biết có phải khuếch đại lên không.
Có lẽ chỉ là công tử bột, bằng không làm sao lại nhìn trúng nữ tử ngốc Nam San.
Có điều, trong lòng nghĩ ra một chuyện, nói ra miệng lại là một loại khác, "Vậy thì tốt quá, thật mừng thay tam muội muội, về sau gả vào phủ Tam hoàng tử có thể khuyên bảo Tam hoàng tử, có lẽ hắn sẽ nghe muội, Tam hoàng tử có chút bướng bỉnh bỉnh cương quyết, muội phải khuyên nhủ hắn huynh đệ hòa thuận tôn kính lẫn nhau, đặc biệt là Tứ hoàng tử, chính là đích tử của Hoàng hậu, quan hệ tốt dù sao cũng không tệ, tam muội muội nói phải không?"
Hoá ra, Nam Cẩn triệu nàng chính là kêu nàng về sau thổi gió bên tai, đứng bên Tứ hoàng tử, thêm một lợi thế để Tứ hoàng tử đăng cơ, Nam San muốn cười, về sau ai làm hoàng thượng, Nam Cẩn không phải cũng là phi tử tiên đê, nhiều nhất là thái phi, việc gì phải nhọc lòng.
Ngẫm lại không đúng, lấy tính tình Nam Cẩn, chuyện không có lợi sẽ không làm, ngày đó tuyển phi, Tứ hoàng tử không màng Đại hoàng tử cài hoa trước, cũng muốn cài hoa lên đầu Nam Cẩn.
Xem ra hai người vốn là có tình, mà Nam Cẩn làm phi tử Vĩnh Thái đế vẫn chưa bỏ ý định, còn muốn lôi kéo tình lang.
Hay là, Nam Cẩn muốn học Võ Tắc Thiên?
"Cảm ơn đại tỷ tỷ dạy bảo, San Nhi có cơ hội nhất định sẽ khuyên Tam hoàng tử, huynh đệ hòa thuận, quan hệ tốt với Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử."
Nghe được nàng trịnh trọng gật đầu, Nam Cẩn buồn bực không thôi,

thật là ngốc mà, căn bản không nghe rõ ý trong lời của nàng.
Nàng chỉ nhắc tới Tứ hoàng tử, đâu có chuyện Đại hoàng tử.
Mặt Nam Cẩn không vui, nhìn Ngụy thị một cái.
Ngụy thị đưa mắt ra hiệu với nữ nhi, đại ý là ta sẽ nói với nàng, lúc này Nam Cẩn mới nguôi ngoai, cũng không muốn nói thêm nữa, nhìn đồng hồ cát, canh giờ cũng không sai biệt lắm, kêu cung nhân đưa bọn họ ra ngoài.
Trên xe ngựa trở về, Ngụy thị thấm thía nói với Nam San, "San tỷ nhi, từ xưa đến nay, con vợ cả mới là chính thống, ngươi phải nhớ cho kỹ, Tứ hoàng tử và Đại hoàng tử không giống nhau, hiểu không?"
Nam San cái hiểu cái không mà nhìn nàng, gật đầu.
Vừa xuống xe ngựa, Nam San lập tức ném lời Ngụy thị ra sau đầu, mấy người có ý đồ gì đâu có liên quan đến nàng, nàng mặc kệ, nghĩ đến lời hẹn với Khương Diệu Âm, có lẽ hai ngày này sẽ tới cửa.
Ban đêm, nàng đẩy Đinh thị đi, cùng Nam nhị gia ở trong thư phòng, nhìn vẻ nghiêm túc trên gương mặt non nớt của nữ nhi, Nam nhị gia buồn cười, hắn chưa bao giờ thấy San Nhi nghiêm túc như thế.
"Cha, có phải cảm thấy dạo này con ăn ít đi, cũng gầy hơn đúng không?"
Đương nhiên, Nam nhị gia nén cười gật đầu, thê tử phân phó mỗi ngày chỉ đưa cho San Nhi chút đồ ăn, có thể không gầy sao?
Nam San thấy Nam nhị gia nghẹn cười, muốn lườm nguýt, cố gắng nghiêm túc nói, "Cha, không phải bởi vì ăn ít mới gầy, mà là hiện giờ ăn ít như vậy, con cũng không cảm thấy quá đói bụng."
Lời này làm Nam nhị gia nghiêm túc lên, hình như từ trong cung trở về, rất hiếm khi nghe thấy nữ nhi kêu đói.
"Cha, có biết người một nhà chúng ta béo như vậy là có nguyên nhân, có người cố ý làm chúng ta béo như vậy không."
Nghe thấy Nam San nói như vậy, Nam nhị gia tái mặt, ngồi thẳng người, tìm tòi nghiên cứu nhìn nữ nhi, "San tỷ nhi từ đâu biết được?"
Lòng nàng trầm xuống, cha không hề có chút ngoài ý muốn, là vẫn luôn biết có người tác quái, hay là căn bản biết người tác quái là ai?

"Cha, cha biết là ai hạ đồ vật chúng ta, đúng không?"
Nam nhị gia không nói.

Chương 28: Viên thuốc

Nam San thực sự tức giận, vì sao cha biết còn không nói, "Cha, cha có biết con cổ trùng kia mặc dù không làm hại tính mạng con, nhưng nó vẫn luôn ở trong bụng, làm người ta rất sợ hãi, hơn nữa trong bụng có một con sâu, nghĩ lại mà buồn nôn."

"Con nói cái gì? Cổ trùng?" Nam nhị gia thất thanh kêu lên, hắn không biết, sao lại là cổ trùng, chỉ là một viên thuốc làm người ta béo lên thôi mà, thế nào lại là con sâu nhỏ?
Thấy vẻ mặt của cha không giống giả vờ, Nam San thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cha không biết cho nàng ăn chính là cổ trùng, "Cha, trong thân thể con có một con cổ tham ăn, nó ăn khỏe, làm con cũng ăn khỏe theo, cho nên có mới béo, hiện giờ đã có người lấy nó ra, bởi vậy con không sợ đói nữa."
Nam nhị gia cúi đầu, không dám nhìn mắt của nữ nhi, hắn đã từng nghe qua về cổ trùng, là một vật cực kì âm độc tàn nhẫn, viên thuốc màu đen kia sao lại là cổ trùng.
Hắn nhìn tay mình, mười ngón tay mập mạp, chính là đôi tay này đã đút viên thuốc vào miệng nữ nhi, lúc đó nữ nhi cũng mới qua trăm ngày, nhân lúc thê tử không chú ý, hắn hạ quyết tâm, nhét viên thuốc vào miệng nữ nhi.
Nữ nhi còn tưởng rằng là đồ ăn ngon, chóp chép miệng, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống.
Hắn rơi vào trong hồi ức, Nam San cũng tìm kiếm trong trí nhớ, hình như mới sinh ra không lâu, có một ngày cha ôm nàng, trong tay cầm một thứ giống viên kẹo, do dự mấy lần, nhẹ giọng dỗ nàng.
"San Nhi ngoan nha, cha cho con ăn một hạt đậu đậu ngọt ngào."
Lúc ấy, nàng có chút kháng cự, nhưng nghĩ từ khi ra đời tới nay, cha đối xử với nàng như báu vật, chắc sẽ không hại nàng, há miệng nhỏ, tùy ý cha đút viên thuốc vào miệng, gian nan nuốt xuống, mùi vị tuy không đẳng nhưng là lạ.
Hoá ra bọc bên trong chính là cổ tham ăn.
"Cha, sâu trong thân thể con đã lấy ra rồi." Nam San nghĩ ngợi thử

thăm dò hỏi, "Lang Nhi..."
"Không có."
Nam nhị gia ngẩng đầu, lập tức phủ nhận, khi thê tử mang thai, hắn ngàn cầu vạn cầu, hi vọng đứa bé trong bụng không giống mình.
Sau khi nữ nhi ra đời, vừa mới bắt đầu còn không nhìn ra, chờ vừa qua trăm ngày, kì vọng của hắn rốt cuộc hóa thành bọt nước, nhìn bé con ngũ quan giống hệt mình, nhẫn tâm cho nữ nhi ăn thuốc.
Lang Nhi lại không giống, tướng mạo thằng bé giống Định thị nhiều hơn, cho dù không cho uống thuốc, hắn cố ý dẫn đường nên cũng ăn khỏe, bởi vậy dáng dấp tròn vo.
Hắn mới yên lòng.
Cha mẹ trong thiên hạ nào có ai không muốn tốt cho con cái.
Lúc hắn mười bốn tuổi, mặc dù chỉ là một thứ tử Hầu phủ, nhưng phụ thân rất thiên vị hắn, lại thêm tướng mạo hắn giống cha, cũng rất thông minh, đi đâu cũng có người khen hắn có phong thái của cha, mọi người tặng ngoại hiệu Tiểu Sùng Lang.
Hắn cũng vẫn luôn coi đây là vinh.
Mãi đến một ngày, hắn cầm văn chương mới sáng tác, lòng tràn đầy vui mừng đi tìm phụ thân chỉ bảo, một màn trong lầu các làm hắn sợ ngây người.
Phụ thân tài giỏi ưu tú đứng bên cửa sổ, một nam tử cao lớn ôm lấy ông từ sau lưng.
Phụ thân hơi cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt của ông, nhưng mặt người sau lưng lại nhìn thấy rõ ràng.
Chính là Mạnh Quốc công, Mạnh Tiến Quang.
Lúc ấy hắn kinh ngạc đầu óc trống rỗng, lại còn nhớ giấu người, hoảng hốt nghe thấy tiếng Mạnh Quốc Công ngả ngớn, "Sùng Lang, Nhị lang nhà ngươi giống ngươi, đúng là thiếu niên tươi trẻ, dáng vẻ tựa như năm đó lần đầu tiên thấy ngươi ở Quốc Tử Giám, làm cho lòng người ta thật khó nhịn."
Nam Hoành Tuấn vẫn là thiếu niên nghe được lời này, như bị sét đánh.
Trong lúc nhất thời, đầu óc ong ong, như mất đi thính giác không nghe thấy cái gì, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói kia.
Cửa sổ trong lầu các không biết khi nào đóng lại.
Hắn mất hồn mất vía trở lại phòng mình, lúc đó hắn đã mười bốn

tuổi, có ngu đi chăng nữa cũng biết thâm ý trong lời Mạnh Quốc Công.
Trong đế kinh không ít quan lại quyền quý nuôi tiểu quan, thậm chí có tiểu quan lâu chuyên cung cấp cho nam nhân vui đùa, nhóm con cháu thế gia áo mũ chỉnh tề bình thường đều giấu rất kĩ, lại nhét tiền bạc bịt miệng nên không có ai rảnh rỗi truyền ra.
Không nghĩ tới, Mạnh Quốc Công trông uy vũ bất phàm lại là người trong đạo, nghĩ đến phụ thân khí khái thanh kì, làm hắn khó có thể chấp nhận.
Nhìn diện mạo mình tương tự phụ thân, hắn đã từng vì điều này mà kiêu ngạo, chợt thấy chán ghét, ném gương xuống đất, hóa thành mảnh nhỏ, hai tay vô lực buông thõng, dường như có thứ gì đó sụp đổ vào lúc này.
Hắn cực kì hận tướng mạo của mình.
Hận không thể lập tức hủy đi khuôn mặt, rồi lại sợ khiến người khác hoài nghi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có con đường đắm mình trụy lạc.
Tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng đặt mua mấy viên thuốc của một đại phu không nổi tiếng, hạ quyết tâm, nửa tin nửa ngờ dùng thuốc.
Không nghĩ tới, hiệu quả cực kỳ tốt, không đến nửa năm, hắn đã béo gấp đôi, nghĩ đến ánh mắt ngạc nhiên của Mạnh Quốc Công thật là sảng khoái.
Mà hắn cũng không hề chạm vào những sách vở gì đó nữa, cũng không hề chăm chỉ làm văn chương, như thứ tử của bao nhà khác chơi bời lêu lổng, ăn uống miễn phí.
Dần dà, không còn ai gọi hắn là Tiểu Sùng lang nữa, hắn cũng giống như thứ tử những nhà khác, biểu hiện bình thường vô năng, phụ thân nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp khó hiểu, hắn lại có cảm giác sung sướng khi trả được thù.
Từ đây, hai cha con như người lạ.
Phụ thân vẫn ngọc thụ lâm phong, Mạnh Quốc Công cũng vẫn là khách quen trong phủ, hắn lại càng thêm béo phì, khắp nơi khôn khéo trở thành một người bình thường không đáng chú ý.
Nam San thấy sắc mặt phụ thay đổi liên tục chợt tỉnh ngộ, từ khi trở thành Nam San tới nay, cha thật sự rất yêu thương mình, như vậy có thể bỏ thuốc mình, khẳng định là có nỗi khổ bất đắc dĩ, bằng không lấy tình yêu của ông dành cho con cái, làm sao nỡ hại nàng.

Đến tột cùng là nguyên nhân gì?
"Cha, có lý do gì khó nói, có ẩn tình gì có thể nói cho nữ nhi."
Nam nhị gia thở dài, nữ nhi trưởng thành, nhưng chuyện bẩn thỉu buồn nôn như vậy hắn làm sao nói được, tự nhiên làm bẩn lỗi tai con bé.
"San Nhi à, cha không thể nói, có đôi khi đẹp cũng là một cái tội."
Đạo lý này nàng biết, chẳng lẽ là có người mơ ước nam sắc của phụ thân?
Là ai chứ?
Nàng chau mày suy nghĩ cẩn thân, không có kết quả, nghĩ ngợi, "Cha, cha không nói ắt có lý do không nói, nhưng nữ nhi cũng có một lời, không đả thương được kẻ địch đã tự làm hại thân thể chính là lựa chọn không sáng suốt."
Thấy phụ thân cuối cùng nhìn thẳng mắt nàng, lại nói tiếp, "Mặc kệ người khác như thế nào, tự ta tiêu sái, hắn dám đụng chạm, tất khiến hắn không ăn được gà miệng còn dính đầy lông, có đôi khi ngang ngược lại sợ không muốn sống."
Nói xong câu cuối cùng, mặt Nam San vốn vui mừng chuyển thành tiêu sát và quyết tuyệt.
Nam nhị gia nhìn nàng chăm chú, sau một lúc lâu, "Bảo người bạn của con đến nhà chơi đi."
Cách một ngày, Khương Diệu Âm đúng hẹn tới nhà, vùa thấy Nam San liền kêu to "oa oa", "Một thời gian không gặp, cô lại gầy đi rồi, thoạt nhìn là một tiểu mỹ nhân."
Nam San giận dữ liếc nàng một cái, giới thiệu phụ thân mình, Khương Diệu Âm lúc này mới thấy Nam nhị gia.
Vẻ mặt Nam nhị gia phức tạp gật đầu, hóa ra người giải cổ mà San Nhi nói là tiểu thư nhà Khương Thứ phụ, cũng phải, San Nhi ngày thường không có bạn bè khuê phòng, chắc là ở trong cung quen vị Khương tiểu thư này.
Hắn ngược lại có nghe loáng thoáng, sư phụ Khương tiểu thư là Y Thánh, cơ bản không ở trong kinh, thuật tà môn như cổ trùng cũng chỉ có Y Thánh một mạch (mạch đập) là có thể nhìn ra.
Nam San dẫn người vào trong thư phòng, cài chặt then cửa, Khương Diệu Âm nhìn kỹ Nam nhị gia, lập tức hiểu ra, trong cơ thể ông có cổ tham ăn đã khoảng hai mươi năm.

Hết thảy chuẩn bị ổn thoả, Khương Diệu Âm lấy ra bình ngọc đựng Trân tu cổ, mở nắp khẽ nghiêng, một con sâu nhỏ như bạch ngọc trong suốt nằm trong lòng bàn nàng.
Cổ trong bụng Nam nhị gia nghe mùi hương tỉnh lại, theo mùi thơm mê người bò ra, trong yết hầu thò ra một thân thể béo mập.
Nam San chịu đựng thét lên nhìn con sâu đen béo xấu xí, rõ ràng lớn hơn con trong thân thể nàng rất nhiều.
Hiển nhiên cũng càng thêm thông minh, nó không vội đi ra, mà do dự bồi hồi.
Khương Diệu Âm đưa bàn tay sát mặt Nam nhị gia, cuối cùng cổ tham ăn cũng không ngăn được dụ hoặc của thức ăn ngon, từ trong miệng bay nhào ra, vừa ra khỏi miệng, lập tức bị Khương Diệu Âm tay mắt lanh lẹ bắt được.
Nàng thở một hơi thật dài, nỗi lo của Nam San cũng tan biến, Nam nhị gia bị con sâu đen béo trong tay Khương Diệu Âm dọa giật nảy mình, không dám tin thứ này bò ra từ trong bụng mình.
Hắn nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi rồi mở ra, nói lời cảm ơn Khương Diệu Âm.
Khương Diệu Âm liên tục đáp lễ, "Nam thế thúc không cần khách khí, cháu và San tỷ nhi mới quen đã thân, rất là hợp ý, về sau mọi người đau đầu nóng óc cứ tới tìm cháu, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ, còn hiệu quả hơn thuốc của Thái Y viện."
"Đa tạ Khương tiểu thư."
Nam nhị gia thấy nàng nói rất chân thành, cũng thành tâm cảm tạ.
Nam San dùng cùi chỏ huých nàng, "Được, đây là cô nói đó."
Khương Diệu Âm bật cười, nàng thích Nam San lanh lẹ, đáng tiếc lão nhân trên núi thúc giục mãi muốn nàng trở về.
Uyển chuyển từ chối lời mời ở lại chân thành của hai cha con Nam thị, Khương Diệu Âm phải vội vã hồi phủ chuẩn bị đồ đạc.
"Thật sự là sư phụ ta thúc giục lắm rồi, không thể ở kinh thành lâu hơn, chờ lần sau ta về, chúng ta lại tụ họp."
"Được," Nam San thu hồi tâm trạng phiền muộn, cười tiễn nàng ra cửa.
Khương Diệu Âm nhìn ngũ quan xinh đẹp đơn thuần của nàng, cười nói, "Về sau cô chính là Tam hoàng tử phi, tương lai ta phải nhờ cô rất nhiều."

"Được, đơn giản là gả chồng tìm nhà chồng, việc này ta gánh vác."
"Đừng," Khương Diệu Âm vội vàng xua tay, "Việc này thì không nhọc cô lo lắng."
"Ồ, có nhà nào rồi hả?"
Khương Diệu Âm không đáp, nháy mắt, nhảy lên xe ngựa rời đi.
Nam San bật cười, quay đầu, liền thấy Tưởng Bá Xương ở góc đường, ý vị không rõ mà nhìn tường cao Hầu phủ, trong mắt là u tối khó hiểu.
"Tưởng công tử, nhiều ngày không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."
"Cực khổ tam tiểu thư thăm hỏi, Tưởng mỗ mọi thứ đều ổn, còn chưa chúc mừng tam tiểu thư được thánh thượng tứ hôn."
"Đa tạ."
Nàng nhìn thanh niên rõ ràng gầy đi không ít, lúc này xuất hiện ở cửa Hầu phủ, sợ là đến vì hôn sự.
Nam San đoán không sai, Tưởng Bá Xương lúc này tới cửa đúng là vì hôn sự, mấy ngày trước đây, Ngụy thị phái người tới nhà hắn, nói rõ ý tứ, đơn giản là hiện giờ trong phủ không có hôn ước chỉ có một mình tứ tiểu thư, gả đến Tưởng gia chỉ có thể là tứ tiểu thư.
Sau khi hôn sự trong cung truyền khắp nơi, hắn liền biết, tam tiểu thư Nam gia hiện giờ đã là chính phi Tam hoàng tử tương lai cao quý, không phải người hắn có thể mong, mẫu thân ở nhà làm ầm ĩ, bảo hắn đến nhà đòi lời giải thích.
Hắn không muốn, Tưởng gia dù có nghèo túng, trong xương cốt hắn vẫn đầy ngạo khí, làm sao có thể chịu người khác năm lần bảy lượt coi khinh.
Ý tứ trước của Nam gia hắn cũng có nghe phong phanh, ai không được chọn người đó gả vào Tưởng gia, vốn dĩ mọi người đều cho rằng tam tiểu thư tất nhiên sẽ trở về nhà không thể nghi ngờ, nhưng ai biết cuối cùng không được chọn chỉ có đích tứ tiểu thư Tam phòng.
Trước kia hắn từng có duyên gặp đích tứ tiểu thư này đôi lần, nàng đứng phía sau đại tiểu thư Nam gia như một bản mô phỏng, bất luận là cử chỉ hay thần thái đều cố tình mô phỏng đường tỷ của mình, nhưng lại không có khí chất như đại tiểu thư.
Lúc trước bởi vì hai nhà có hôn ước, hắn cũng cẩn thận xem qua

những bài thơ Nam đại tiểu thư làm, thật lòng mà nói xác thật là tác phẩm xuất sắc, nhưng nàng là thiếu nữ thanh xuân, thơ từ làm ra lại như một người lớn tuổi trải qua nhân gian tang thương, khi thì đa tình, khi thì bộc lộ dã tâm mạnh mẽ, làm lòng hắn còn nhiều nghi ngờ.
Có lẽ thế gian có người trời sinh nhạy cảm suy nghĩ nhiều.
Nhưng người như vậy lại không phải thê tử hắn muốn, hắn muốn là nữ tử dịu dàng, có thể quản lý yên ổn nhà cửa, đương gia chủ mẫu để hắn không phải lo âu về sau, mà không phải cả ngày nghĩ phong hoa tuyết nguyệt, làm kiều hoa ở bên nam nhân.
Nam Cẩn hắn còn không có hứng thú, huống chi là Nam Uyển dáng vẻ kệch cỡm, càng thêm không phải hắn muốn.
Hầu bao trong tay áo vẫn còn như cũ, nhưng lòng hắn lại vắng vẻ, lưỡng tình tương duyệt, không thắng nổi chênh lệch dòng dõi.
Hiện giờ Nam San là người có hôn ước, tiếp xúc với nam tử khác phái không ổn lắm, hàn huyên vài câu đơn giản rồi trở lại viện mình.
Tưởng Bá Xương nhìn bóng lưng nàng, một thời gian không gặp, Nam tam tiểu thư đã khác lần đầu gặp mặt rất nhiều, diện mạo xinh đẹp trong sáng, dàng người tinh tế, hắn có hơi phiền muộn, tuy rằng lúc ấy đổi người, hắn chỉ tạm chấp nhận đồng ý, nhưng không biết vì sao, trước mắt lại có chút không cam lòng.
Thở dài, đi về phía chính viện Hầu phủ, lần này hắn tới chủ động từ hôn.
Hành động lần này của Tưởng Bá Xương trúng ý muốn của Ngụy thị, đã nhiều ngày, nàng rất sợ nhìn thấy Phù thị, mỗi lần gặp mặt chính là khóc lóc kể lể, làm người ta bực bội, nhưng cố tình lại không thể làm gì nàng ta, dù sao thì giờ Cẩn tỷ nhi cũng là phi tử của Hoàng thượng, cũng không thể bởi vì những việc này ảnh hưởng ân sủng của nữ nhi.
Trong cung truyền đến tin tức, gần đây nữ nhi rất được sủng ái, Ngụy thị đắc ý, Cẩn tỷ nhi của nàng, luận diện mạo tài tình đều hơn hẳn nữ tử khác, sao có thể không khiến bệ hạ nhìn với con mắt khác.
Đáng tiếc, nếu sinh ra sớm mười mấy năm thì tốt rồi.
Nàng tiếc hận nghĩ, nhưng hiện nay cũng tốt, Cẩn Nhi đã là phi vị, chuyện sau này ai có thể nói được chính xác.

Nghĩ vậy, nàng làm bộ thương tiếc mà thở dài, "Nếu Tưởng hiền chất khăng khăng từ hôn, ta cũng không thể nói gì hơn, không thành quan hệ thông gia, chúng ta vẫn là thế giao, về sau mọi người có khó khăn gì cứ việc tìm Hầu phủ."
Tưởng Bá Xương chắp tay hành lễ, "Đa tạ thế bá mẫu, tiểu chất cáo từ."
Chờ hắn đi ra đại môn Hầu phủ, cảm thấy tâm trạng vô cùng ngột ngạt, Nam gia làm nhục hắn như thế, đối tượng đính hôn cứ đổi tới đổi lui, vừa rồi hắn đưa ra từ hôn, Ngụy thị chẳng thèm đưa đẩy, lập tức đồng ý, đơn giản là Tưởng gia hắn hiện giờ suy lụi.
Hắn nắm chặt nắm đấm trong tay áo, lại đụng tới hầu bao cất giấu bên trong, nếu hắn có quyền, như vậy người mình mong muốn sẽ không gả cho người khác.
Hiện giờ nàng sắp trở thành hoàng tử phi rồi, nào còn nhớ đến một người không có tiếng tăm gì như hắn, hắn cười tự giễu, muốn vứt bỏ hầu bao, nghĩ lại lại cất vào tay áo.
Phù thị nghe được Ngụy thị phái người truyền lời, vui vẻ ra mặt nói với nữ nhi, "Coi như Tưởng gia thức thời, con cũng không phải cái đứa thứ xuất Nhị phòng kia, Uyển Nhi với thân phận đích tiểu thư, nghĩ đến bọn họ cũng cảm thấy trèo cao không được."
Nam Uyển vừa mới bắt đầu cũng vui vẻ, nghe Phù thị nhắc tới Nam San, mặt lại trầm xuống, đích xuất thì thế nào, còn không phải để đứa thứ xuất kia chiếm lấy vị trí chính phi Tam hoàng tử.
Đều do mình, ngày đó ở đại điện vì sao không cố gắng trụ vững, bằng không vị trí chính phi Tam hoàng tử cũng không rơi xuống đầu đứa ngốc Nam San.
Tam hoàng tử.
Lòng nàng nóng lên, mặt cũng đỏ như quả cà chua, một nha đầu ngốc làm sao có thể xứng đôi với nam tử tuấn dật bật phàm như thế, nghĩ đến gương mặt tuấn tú, giơ tay nhấc chân đầy ưu nhã khí phách, ngay cả Tứ hoàng tử cũng không xứng xách giày cho hắn.
Phù thị nhìn chằm chằm mặt nữ nhi, thầm nghĩ dạo này nữ nhi có chút không thích hợp, cứ một mình đối diện một bài thơ ngây ra, chẳng lẽ là, thiếu nữ nảy sinh tình cảm?
Nàng cẩn thận hồi tưởng, bắt đầu từ khi nào, Uyển Nhi có dáng vẻ này, nhíu mày hồi tưởng, bỗng nhiên giật mình, hình như bắt đầu từ

ngày Tam hoàng tử tới phủ, nữ nhi như thay đổi thành một người khác.
Chẳng lẽ là?
Ngày ấy nàng không nhìn thấy Tam hoàng tử, nhưng nghe được trong phủ nghị luận, nhắc tới Tam hoàng tử, tất cả đều là vẻ mặt say mê, vậy tướng mạo Tam hoàng tử ắt xuất trần thoát tục.
San tỷ nhi nhị phòng là chính phi hoàng thượng ban cho, Uyển tỷ nhi không phải là định tỷ muội hầu một chồng, vào phủ Tam hoàng tử làm trắc phi chứ.
Trắc phi hoàng tử thân phận không thấp, nhưng ở phía dưới thứ xuất nhị phòng, nàng làm sao cam tâm.
Nghĩ ngợi, thử thăm dò mở miệng, "Uyển Nhi, nghe nói tướng mạo Tam hoàng tử rất xuất sắc, phối với đứa ngốc Nhị phòng kia thật là đáng tiếc."
Mặt Nam Uyển biến đổi đa dạng, cuối cùng là tốt lên, "Hừ, với dáng vẻ của nàng ta, cũng chỉ bảo vệ danh phận chính phi sống quãng đời còn lại."
Phù thị tưởng tượng, cũng phải, San tỷ nhi vừa nát vừa ngốc, lại còn béo, nghe nói gần đây gầy đi, nàng cũng chưa thấy, nghĩ đến có thể gầy thế nào, cả nhà đều mập.
Uyển tỷ nhi của nàng lại khác, diện mạo không kém, tài tình cũng không thấp, lại xuất thân đích nữ, nhất định có thể được Tam hoàng tử nhìn với con mắt khác, đến lúc đó sinh nhi tử trước, về sau chính là trưởng tử, Nhị phòng kia dù sao cũng là tỷ tỷ, kiểu gì cũng sẽ quan tâm một hai, lại thêm bản thân không con không sủng, tất sẽ nhìn trúng Uyển Nhi.
Vậy Uyển Nhi chính là người đứng đầu vương phủ.
Nghĩ như thế, nữ nhi tiến vào phủ Tam hoàng tử là một lựa chọn không tồi.
Nam Uyển nhìn sắc mặt nương nàng, biết lại nghĩ tới mấy thứ tầm thường, mặt nàng hiện vẻ khinh thường, nàng và Tam hoàng tử nhất định phải làm một đôi người người hâm mộ, cùng khen ngợi tài tử giai nhân.
Nàng sẽ không giống nương nàng, cả ngày tính kế mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, không có sức hút nữ nhân nên có, đẩy nam nhân đến bên cạnh nữ nhân khác.

Tuy hai mẹ con tâm tư khác nhau, nhưng mục tiêu lại nhất trí.

Mấy ngày nay Nam San đều theo Đỗ ma ma học quy củ, Đỗ ma ma không giống Hồng ma ma, quả thực là moi tim móc phổi với nàng, phàm là yêu cầu hợp lý thì đều cho phép.
Nàng nhìn Chung Khấu Châu ngó dáo dác ngoài viện, biết nhất định là biểu tỷ có chuyện, vì thế xin Đỗ ma ma nghỉ một lát, Đỗ ma ma ở trong cung nhiều năm, ánh mắt tự nhiên phải có, lập tức đồng ý.
Nam San ưu nhã đi qua, dáng người và phong thái khác một trời một vực với quá khứ, Chung Khấu Châu nhìn mà ngây ngốc, "Tam muội muội, dạo này muội thay đổi, ta cũng không dám nhận."
"Dù có thay đổi thế nào thì muội vẫn là tam muội muội của tỷ."
Chung Khấu Châu thấy nàng nói như thế, trong lòng thoải mái, kéo tay nàng nói, "Công tử Tưởng gia vừa rồi tới phủ, đã từ hôn với Hầu phủ, tứ muội muội cũng không cần gả qua nữa."
"Từ hôn? Bá mẫu khẳng định đồng ý đúng không?"
Lấy con người đại bá mẫu, Tưởng gia từ hôn đúng ý bà ta, bà ta không cần chịu điều tiếng, lại có thể vứt bỏ hôn sự phiền lòng này.
Chung Khấu Châu gật đầu, nghĩ đến vừa rồi xa xa nhìn thoáng qua, một công tử tuấn lãng ôn nhã như vậy, nếu là phu quân nàng thì tốt biết bao!
Nam San thấy biểu tỷ bỗng nhiên đỏ mặt, trong lòng xoay mấy vòng, liền hiểu được, thiếu nữ hoài xuân, Tưởng công tử xác thật là nam nhân xuất chúng.
Đáng tiếc, Tưởng gia đã từ hôn, dù không từ hôn, cũng không có khả năng cưới ngoại tôn nữ Hầu phủ như biểu tỷ.
Dù cho Tưởng gia đồng ý, lấy tính tính cô mẫu, sao có thể đồng ý?
Bà ấy một lòng một dạ muốn gả biểu tỷ tới nhà quyền quý, bằng không sao lại ăn vạ nhà mẹ đẻ không đi.
Ngày tháng không nhanh không chậm trôi qua, từ sau khi Đỗ ma ma tới, Nam San cảm thấy cuộc sống của nàng thú vị hơn, một người dụng tâm dạy, một người nỗ lực học, rất nhanh, nàng đi đứng cũng rất có phong phạm.
Đinh thị có đôi khi thấy nữ nhi học vất vả, người cũng gầy đi không ít, ngược lại cũng không hề cố tình bắt nàng ăn uống điều độ, có khi cũng sẽ xuống bếp nấu thêm đồ ăn cho nàng.

Ăn thịt viên nàng thích nhất, viên thịt bóng dầu ớt, cắn một miếng, miệng ngập nước sốt nồng đậm trộn lẫn vị thịt, quả thực là mỹ vị nhân gian, Nam San cảm thấy mỹ mãn híp mắt, làm Đỗ ma ma nhìn mà buồn cười không thôi.
"Tam tiểu thư thích ăn món này, nô tỳ nhớ lúc tiên đế còn sống cũng thít ăn nhất, nghe người ta nói, là Văn Nhàn Hoàng hậu sinh thời cực yêu thích, tiên đế hoài niệm thê tử, cũng thường sai đầu bếp trong cung làm món này."
Tiên đế Võ Chính Đế, dân gian không có nhiều tư liệu lịch sử về ông, mơ hồ nghe qua là nam tử si mê võ học, thâm tình nghiêm túc.
Nam San nghe Đỗ ma ma nhắc tới, chợt hứng thú, hỏi, "Ma ma từng gặp tiên đế sao? Còn gặp qua Văn Nhàn Hoàng hậu?"
Nếp nhăn khóe mắt Đỗ ma ma run lên, "Nô tỳ cùng Hộ Quốc phu nhân là lão nhân tiến cung cùng lúc, khi đó là tiên đế tại vị, nô tỳ chưa từng gặp Văn Nhàn Hoàng hậu, nhưng thật ra may mắn gặp qua thiên nhan tiên đế."
Bà và Hộ Quốc phu nhân cùng mẫu thân Ngụy thị - Lý thị đều là

Chương 29: Ánh trăng trên cao

Chờ vào thu, cả người Nam San đều biến hóa không ít, đưa mắt nhìn, mắt phượng ẩn tình, mũi cao môi đỏ, gương mặt trắng sáng hồng hồng, vòng eo hiện rõ, vùng bụng phẳng lì, cặp ngực càng thêm cao ngất.
Càng khiến cho rất nhiều người khó hiểu chính là, Nam nhị gia trước đây béo như lợn giờ cũng bắt đầu gầy đi.
Tuy rằng còn chưa tới mức ngọc thụ lâm phong, nhưng ngũ quan thanh tuấn, thân hình cao lớn, hơn nữa hắn cố ý thu hồi vẻ thô tục giả vờ, khí chất tinh thần cả người thay đổi, dù là thê tử Đinh thị cũng thường nhìn ngẩn ngơ.
Ánh mắt thê tử si mê, làm một nam nhân, nào không đắc ý, đôi mắt Nam nhị gia sâu hun hút, ngẫm lại trước kia thật đúng là ngốc.
Nhị phòng Nam gia ở kinh thành cũng coi như nổi bật, từ không có danh tiếng gì đến nữ nhi được ban hôn cho Tam hoàng tử, trước kia chưa từng có người nhớ tới, trước mắt lại nhận thiệp mời không ngừng, Đinh thị đều từ chối, một nữ nhi nhà đồ tể như nàng đi nói chuyện phiếm với mấy phu nhân đó, thật là muốn mạng.
Nam San tất nhiên là không cần phải nói, cũng lấy lí do phải học quy củ với ma ma để từ chối, Lư thị thấy, nói thấm thía, "Trước mắt San tỷ nhi có thể từ chối, nhưng sau này gả vào phủ Tam hoàng tử, ứng phó mấy yến hội ngắm hoa này không thiếu được, cần phải hiểu rõ trong lòng."
"Tổ mẫu nói đúng ạ, hiện tại con chỉ muốn thanh tĩnh ở bên người nhà, về sau con là Tam hoàng tử phi, ngoài người địa vị cao hơn con, còn lại đều là người nịnh bợ con."
Lư thị thấy nàng nói hơi trẻ con cười, "Cũng phải, nhóm phụ nhân tụ hội đơn giản là mấy thứ, khoe khoang gia thế, dò đường thay nam nhân, kết giao tình, mấy cái này con không cần học, nhớ lấy, bo bo giữ mình, lập thân trung dung mới là con đường lâu dài."
Nam San gật đầu, Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử vì vị trí Thái tự đã từ chỗ tối đến chỗ sáng, Tam hoàng tử là đối tượng hai bên đều muốn mượn sức.

Trời giúp ai, chuyện tương lai đều khó mà nói.
Chỉ có thể theo lời tổ mẫu, trung dung mới là con đường lập thân.
Thấy cháu gái nghe hiểu lời mình, Lư thị vui mừng vuốt Phật châu, "San tỷ nhi, có muốn cùng tổ mẫu tới Hàn Quang tự lễ phật không."
Hàn Quang tự?
Lần đầu tiên nàng gặp Tam hoàng tử chính là ở bên ngoài Hàn Quang tự, nghĩ ngợi, gật đầu thật mạnh.
Không quấy rầy mấy người Ngụy thị, chỉ có Nhị phòng biết, vào một buổi sáng sớm không người đưa tiễn, hai tổ tôn lên một chiếc xe ngựa không đáng chú ý đi Hàn Quang tự.
Vẫn là Không Trần phương trượng đứng ở ngoài cửa nghênh đón, mỉm cười nhìn Nam San.
"A di đà phật, chúc mừng Nam thí chủ."
"Phương trượng có lễ."
Lư thị đã sớm chuẩn bị tiền dầu hương thật dày, Không Trần phương trượng nhìn mà chòm râu run lên.
Làm Nam San nhìn ngứa tay, ước gì có thể nắm chặt chòm râu của ông.
Ở trong căn phòng nhỏ quen thuộc lần trước, đêm đến Nam San không ngủ được, đợi mùi thịt quen thuộc lại bay đến, đứng dậy mặc quần áo xuống giường.
Ngựa quen đường cũ đi vào trong rừng, không ngoài dự đoán, Tam hoàng tử vẫn giống như trước ngồi bên cạnh đống lửa.
Lão hổ kia cũng nghe lời nằm bên chân hắn.
Tầm mắt hai người giao nhau, Nam San mím môi cười.
Nàng đi qua, tự nhiên ngồi bên cạnh hắn, thấy hắn không nói lời nào, nhìn gương mặt ở gần như bạch ngọc mịn màng không có một lỗ chân lông, nàng đánh bạo, vươn tay vuốt ve mặt hắn.
Nam tử trở tay bắt lấy tay nàng, trong tay đều là xúc cảm mềm mịn không xương, không có cảm giác buồn nôn thường có khi nữ tử khác tiếp cận!
Mắt phượng và mắt đen gặp gỡ, một người ngây người một người tìm tòi nghiên cứu.
Lão hổ bị kẹp ở giữa trừng mắt, dường như không rõ tình huống hiện tại, Nam San kéo lại não bộ, nói với nó, "Mày đi sang chỗ khác đi, ở giữa chúng ta làm bóng đèn!"

Nó đứng lên, không cam lòng nhìn chủ nhân của mình, thấy hắn không ngăn cản, vậy mà thật sự lui sang một bên, đầu óc Nam San mơ hồ, con hổ này?
Thành tinh thật à! Thế mà có thể nghe hiểu lời nàng!
Chờ lão hổ vừa đi, Nam San nhìn nam tử, đôi mắt cười cong hình lưỡi liềm.
Người trước mắt rõ ràng là dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng tầm mắt nàng có chút hoảng hốt, cảm thấy bóng dáng trước mặt trùng khớp với người trong mơ, đều thâm tình như biển.
Mỗi lần gặp nhau, người nọ lúc nào cũng vẻ mặt vui sướng, ôm chặt lấy nàng.
Bọn họ đi chán phạm vi mười dặm trong rừng, cũng từng bị hắn ôm vào lòng bay qua tán cây.
Đáng tiếc, không biết vì sao, ở trong mơ luôn có rất nhiều hạn chế, nơi xa hơn không đi được.
Thời gian nàng ở đây cũng rất ngắn, rất nhiều chuyện đều không kịp thì đã tỉnh lại.
Nàng liền phải đối mặt thế giới của mình.
Những cảnh trong mơ chân thực như phim.
Nàng vô thức lắc đầu, người kiếp trước cũng chỉ là một giấc mộng thôi, có lẽ nàng thật sự bị tâm thần phân liệt như mẹ nói.
Tiếp theo cúi đầu cười, nhìn nam tử như gió mát trăng trong, nam tử tuyệt sắc như thế là vị hôn phu của nàng, vậy còn có cái gì không thỏa mãn.
Nếu còn có thể gặp mẹ, nói chuyện này cho mẹ, không biết mẹ có đưa nàng vào bệnh viện tâm thần, mà không phải chỉ là nhốt trong nhà không nhỉ.
Đại hổ nhìn sang bọn họ, quanh quẩn bên chân gầm nhẹ, vẻ mặt tìm kiếm chú ý, Nam San bật cười, vỗ vỗ đầu nó.
Nghĩ những chuyện này làm gì?
Lăng Trọng Hoa thấy nàng lúc lắc đầu lúc cười, thần thái của nàng có vài phần tương tự cố nhân.
Là nàng ấy phải không?
Mình biến thành một người khác, như vậy có lẽ nàng ấy cũng thay đổi bề ngoài, nghĩ đến nữ tử hoạt bát kia, người mặc quần áo kì lạ, miệng nói mấy lời nghe không hiểu.

Nhìn nàng từ một tiểu cô nương trưởng thành một nữ nhân, nhiều năm làm bạn, nhưng vẫn không biết nàng từ đâu tới đây.
Hắn rũ mắt, gỡ gà rừng xuống, đưa tới trước mặt nàng, nàng duỗi tay nhận lấy.
"Cảm ơn, nhưng mà giờ ta gầy đi rồi, không ăn khỏe như trước nữa."
Nói xong, nàng chỉ giữ cho mình một cái chân, còn lại đặt trước mặt đại hổ.
Đại hổ mở miệng ngậm, chạy sang một bên ăn.
Nó là sợ nàng đổi ý à, con vật này đã thành tinh cỡ nào rồi.
Nam San cười rộ lên, ánh lửa chiếu lên mặt nàng, xinh đẹp sống động.
"Béo chút cũng không có gì không tốt, nếu cố tình nhịn đói để gầy, ngược lại không đẹp."
Nghe thấy lời hắn, đùi gà đặt bên miệng nàng ngừng lại, "Trước khi vào cung là nương ta cố ý bắt ta giảm béo, nhưng hiện tại gầy đi không phải bởi cố ý."
Nghĩ ngợi, nói với hắn, "Không biết huynh có từng nghe cổ tham ăn không?"
Hắn nâng mắt nhìn nàng, lúc trước là nàng bị người ta hạ cổ tham ăn sao?
Nàng cười tự giễu, "Ta và cha ta đều bởi vì cổ tham ăn mới béo như vậy."
Lông mi thật dài của Lăng Trọng Hoa che lại cặp mắt đen, hãy còn nhớ năm đó, Nam Sùng Khởi kinh tài tuyệt diễm, là đệ nhất mỹ nam đế kinh, lại trẻ tuổi nhất Hầu gia, phong quang đến mức nào.
Từng có một lần có người nói rằng, hắn có một thứ tử, tướng mạo thông minh giống hắn.
Có lẽ chính là phụ thân nàng, Nhị gia Nam gia.
Là nguyên nhân gì hắn dùng cổ tham ăn, đôi mắt dưới hàng lông mi của Lăng Trọng Hoa lạnh đi, thuật cổ trùng có nhiều ở nơi xuất hiện nhiều chướng độc, sao trong đế kinh lại có người nuôi những thứ này.
Đúng rồi, ngược lại có một người, hắn sẽ hay chơi mấy thứ kì kì quái quái này, chỉ là đã nhiều năm chưa gặp người kia.
Mười mấy năm qua, hắn vẫn luôn ở trong cung, ngược lại hiếm khi

có người nhắc tới Nam Sùng Khởi, dường như nam tử tài mạo song toàn trước kia chỉ là râu ria.
Tương phản, Mạnh gia nhất chi độc tú trước kia bừa bãi vô danh lại thành gia tộc đệ nhất hiện giờ. (*Nhất chi độc tú: những nhánh khác không nở hoa, chỉ có một nhánh nở hoa. Ví von cao hơn một bậc, ưu thế rõ ràng. Ý là cả Mạnh gia chỉ có một người tài là Mạnh Quốc công*)
Ánh mắt hắn u ám, đêm lạnh như nước, gió nhẹ thổi qua trong rừng, lá cây che phủ, cảnh tượng này làm Nam San hơi hoảng hốt, tựa quen thuộc, lại xa lạ.
Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh trăng như lưỡi câu, còn có những vạch nhỏ như sợi lông, sợ là ngày mai thời tiết không đẹp.
Hắn tựa lơ đãng hỏi, "Trên mặt trăng có cái gì mà nhìn nghiêm túc vậy."
Nam San mím môi cười, vuốt sợi tóc bên tai, "Cũng phải, trên đó đều là mấy tảng đá, xác thực không có gì đẹp."
Người Lăng Trọng Hoa cứng đờ, bỗng nhiên kéo nàng ôm vào lòng, thả người bay lên đầu cành.
Nàng giật mình mở to mắt, dưới chân cây cối mờ mờ, kéo dài trăm dặm, phóng mắt nhìn, một mảnh đen thui.
Vô ý thức, nàng ôm chặt cổ nam nhân, bốn mắt nhìn nhau, một người trầm lắng, một người kinh ngạc.
Hắn đề khí, bay qua rừng cây, gió rít bên tai, nàng trợn to mắt, nhìn rừng cây phía dưới nhanh chóng đi xa.
"Sợ không?"
"Không sợ."
Sao lại sợ?
Trò chơi như vậy, ở trong mơ nàng đã chơi nhiều lần.
Cánh tay Lăng Trọng Hoa hơi siết lại, khuê tú bình thường làm sao lại không sợ.
Trong mắt hắn lộ ra khát vọng, là nàng ấy ư?
Nhiều năm trước thiếu nữ đó đã nói với hắn, chỗ các nàng có người ngồi trên cái gọi là phi thuyền bay lên mặt trăng, trên đó không có tiên nữ, tất cả đều là cục đá.
Nếu thiếu nữ trước mắt chỉ là nữ nhi Nhị phòng Nam gia, làm sao biết những thứ này.

Cánh tay hắn không tự giác siết chặt, trong mắt lóe ra hào quang kì lạ.
Gió thổi qua bên tai hai người, vạt áo hai người quấn vào nhau, tình cảnh này quen thuộc làm Nam San muốn rơi lệ, chuyện cũ từng màn như hình ảnh hiện lên.

Ngày hôm sau, Nam San theo tổ mẫu về phủ, Nam Uyển vậy mà chờ ở cửa, vẻ mặt dường như không kiên nhẫn, lại như tức giận.
Thấy nàng, thân thiết tiến lên, nằng nặc muốn cùng nàng đi xem hoa mẫu đơn nở.
"Tam tỷ tỷ, sáng nay muội dậy phát hiện mặc mẫu đơn trong phủ chúng ta nở rồi, rất đẹp, nghe đại bá mẫu nói tỷ và tổ mẫu đến Hàn Quang tự một ngày, muội liền sớm ở đây chờ tam tỷ tỷ, hai tỷ muội chúng ta đi ngắm hoa."
Nam San không nghĩ ra, quan hệ của nàng và Nam Uyển nhạt đến không thể nhạt hơn, bao lâu mới có chuyện tỷ muội cùng ngắm hoa.
Nhưng đưa tay không đánh người mặt cười, huống chi còn là đường muội, cũng phải xem nàng ta có ý đồ gì.
Vì thế Nam San đi theo nàng ta, hai người đi vào một tiểu viện u tĩnh, nơi này chính là nơi trồng hoa trong phủ.
Mặc mẫu đơn, tự nhiên không phải mẫu đơn thật, mà là một loại hoa cúc.
Trong chậu sứ trắng, hoa cúc đỏ thẫm như mẫu đơn nở rộ, ung dung cao quý.
"Tam tỷ tỷ, tỷ xem, hoa này nở thật là đẹp."
Thời điểm vạn vật tiêu điều, hoa cúc lại đang lúc nở đẹp, đóa hoa lớn hơi chụm đầu, xác thực rất đẹp, Nam San gật đầu.
Nam Uyển khinh thường trong lòng, kẻ ngốc này biết cái gì là cao quý, cái gì là đại khí, lám sao lại chiếm vị trí chính phi, sau này bầu bạn bên cạnh Tam hoàng tử phong hoa tuyệt đại.
"Tam tỷ tỷ, hoa đẹp đều là sinh ra đã có sẵn, cao quý cũng là sẵn có, dù đặt ở nơi không đáng chú ý, cũng khó có thể che đậy vầng sáng của nó."
Nói xong, thần sắc ngạo mạn, liếc xéo Nam San một cái, Nam San thầm buồn cười, Nam Uyển này nằng nặc kéo nàng tới, rốt cuộc là muốn khoe khoang cái gì?

Một trận cười của nam tử đột ngột truyền đến.
"Ha ha, mồm miệng Nam tứ tiểu thư thật lanh lợi, có điều lời này sai rồi, hoa có cao quý hay không ở chỗ người thưởng thức nó, mặc dù là một gốc cây hoa dại, nếu vào mắt quý nhân, đặt trong chậu ngọc, đặt trên gác cao thì giá trị bản thân sẽ không tầm thường."
Hai tỷ muội đều thay đổi sắc mặt, nhìn về phía người tới, dáng người cao lớn vĩ đại, có chút lười biếng, dường như mới tỉnh ngủ.
Chính là khách quen của Hầu phủ, Mạnh Quốc Công.
"Gặp qua Mạnh Quốc Công."
"Đứng lên đi, hai tiểu cô nương các cô ở chỗ này ríu rít, ồn ào tỉnh mộng đẹp của ta."
Mạnh Quốc Công nhìn Nam San, khuôn mặt sửng sốt, một thời gian không gặp, tam tiểu thư như biến thành một người khác, càng thêm giống con cháu Sùng Khởi, nghĩ đến trước đó không lâu nàng được tứ hôn cho Tam hoàng tử, trong mắt thêm vài phần thâm ý.
Nam Uyển ưu nhã hành lễ, "Mạnh Quốc Công thứ tội, hai tỷ muội tiểu nữ không biết người nghỉ ngơi ở đây."
"Chúng ta mới là chủ nhà, Mạnh Quốc Công nghỉ ngơi trong phủ của ta, còn trách chúng ta quấy rầy, ồn ào mộng đẹp của ông, thật sự là quá mức vô lễ."
Nam San bị ánh mắt vùa rồi của hắn đâm đến, nổi giận, giọng điệu hơi đề cao, không chút nghĩ ngợi lập tức oán trả.
Ông ngủ ở nhà ta, còn trách ta làm ồn ông là đạo lý gì?
Mạnh Tiến Quang kinh ngạc, dáng vẻ nổi giận của tiểu cô nương này rất giống Sùng Khởi, đang nghĩ tới thì thấy Đức Dũng hầu Nam Sùng Khởi đi tới.
"Tôn nữ ta nói rất đúng, Mạnh Quốc công xem phủ chúng ta như vườn rau, muốn tới thì tới, muốn ngủ thì ngủ à."
Nam Uyển trừng Nam San, như trách tội nàng không biết ăn nói, Mạnh Quốc công thân phận cao quý, há cho phép một nữ tử như nàng bắt bẻ, Nam San không để ý tới nàng ta, vốn không phải tỷ muội tốt, giả bộ tỷ muội tình thâm cái gì.
"Sùng Khởi, ngươi chính là như vậy, chẳng hài hước chút nào, tôn nữ này của ngươi thật ra giống ngươi, vừa rồi ta chỉ trêu các nàng một tí thôi, ngươi đừng nóng giận, được rồi, coi như ta sai."
Mạnh Quốc công cười bất đắc dĩ, nhìn hắn nhận lỗi, lại thấy hắn trực

tiếp làm lơ, không khỏi suy sụp hạ vai, thân thể cao lớn hơi hơi khúm núm.
Nam Sùng Khởi nhìn Nam San, lại liếc nhìn Nam Uyển bên cạnh, trên mặt hiện vẻ chán ghét.
Nữ nhi Tam phòng này thật là giống tổ mẫu nàng mà.
"Các ngươi ở chỗ này làm cái gì, còn không mau mau về phòng mình."
Nhận được tổ phụ ra hiệu, Nam San không chần chờ về viện của mình, mặc kệ Nam Uyển còn muốn lề mề, mình mới từ trên núi trở về đã bị Nam Uyển kéo tới, người nàng còn đang khó chịu.
Xe ngựa một đường xóc nảy trở về, người mệt rã rời, còn ngắm hoa cái nỗi gì.
Trở lại trong phòng, làm như nghĩ đến cái gì, nàng kêu Thiên Hỉ mài mực, vẽ lên giấy, nàng vẽ chính là hoa lăng tiêu.
"Thiên Hỉ, ngươi biết đây là hoa gì không?"
"Tiểu thư, nô tỳ ít kiến thức, hoa này trông rất đẹp, giống như muốn bay lên trời, nhưng nô tỳ không nhận biết."
Ngoài cửa, Đỗ ma ma đi vào, nhìn bức tranh trên bàn, khen, "Tam tiểu thư, tử uy này vẽ đẹp thật đấy." (Tử uy: một tên khác của hoa lăng tiêu)
Mắt Nam San sáng ngời, "Ma ma biết hoa này, có biết hoa này có tên khác không?"
"Thật ra có, dân gian ít thấy, có cách gọi trêu là ngũ trảo long."
"Không còn tên khác sao?"
Đỗ ma ma nghĩ ngợi, "Có lẽ là nô tỳ ít kiến thức, cũng không có nghe còn có tên khác, tam tiểu thư hỏi cái này làm cái gì?"
"Không có gì, ngẫu nhiên gặp qua, không biết tên nên thuận miệng hỏi một chút."
"Hoa này không thường thấy, nô tỳ nhớ, trước kia trong Chính Dương cung trồng đầy hoa này."
Chính Dương cung.
Nam San nhẹ lẩm bẩm, đó là nơi ở của Văn Nhàn Hoàng hậu, có lẽ thế gian này có người cũng yêu thích hoa này giống nàng.

Chương 30: Không cam lòng

Trong Thúy hoa cung, sau trận mây mưa trong màn lụa đỏ, Nam Cẩn yêu kiều dựa vào ngực Vĩnh Thái đế, từ sau khi Loan quý phi dùng tiểu hoàng tử dẫn Vĩnh Thái đế đi thì tới Thúy Hoa cung biến thành mấy ngày một lần.
Ở trong cung, bất kể ngươi đã từng là ai, bất kể tài mạo ngươi như thế nào, không có đế vương sủng ái, ngươi chẳng là cái gì, ngay cả một con kiến cũng không bằng.
Từ sau lần gặp Tứ hoàng tử ở cung Hoàng hậu, nàng đã một thời gian chưa gặp qua, không biết là Hoàng hậu nổi lên lòng đề phòng hay là Tứ hoàng tử đã ném nàng ra sau đầu, mỗi khi nhìn thấy Hoàng đế trung niên phát tướng, nàng càng thêm khát vọng dáng vẻ tuổi trẻ tuấn lãng của Tứ hoàng tử.
Nàng cũng hiểu được phần nào sở thích của Vĩnh Thái đế, nhất là trọng tình thân.
"Bệ hạ, thần thiếp từ khi vào cung tới nay, ngoài Hoàng hậu chưa từng gặp mặt những tỷ muội khác, đã sớm nghe nói tiểu hoàng tử Loan Quý phi sinh ra trắng trắng rất đáng yêu, còn chưa may mắn gặp mặt, ở nhà bình thường, người một nhà mở tiệc gia yến cũng là chuyện bình thường."
Dứt lời, đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn Vĩnh Thái đế đang mệt mỏi, "Bệ hạ, thần thiếp nghĩ, khi nào đó trong cung cũng tổ chức gia yến, để các tỷ muội thần thiếp tụ họp, các hoàng tử cũng được gặp mặt huynh đệ."
Vĩnh Thái đế suy nghĩ, ôm lấy bờ vai trơn bóng của nàng kéo lại, cười to nói, "Được, cứ theo lời ái phi."
Ngày kế sau khi lâm triều, Vĩnh Thái đế tựa lơ đãng đề cập chuyện này với Mạnh hoàng hậu, "Lại nói đã một thời gian trẫm không gặp mặt các hoàng nhi, không bằng hôm nay tổ chức một yến hội, tập trung các hoàng nhi, ăn một bữa cơm như những nhà bình thường."
Hoàng hậu tự nhiên không có không đồng ý, tranh thủ thời gian thu xếp, chờ đến tối khi nhìn thấy Nam Cẩn, mặt nàng hơi thay đổi, bệ hạ nói là gia yến, nàng cho rằng chỉ có hoàng tử và các mẫu phi

sinh được hoàng tử, không ngờ rằng một người mới vào cung không lâu, chưa sinh được hoàng tự như Nam Cẩn cũng có thể tham dự.
Nàng đè lại sự không vui trong lòng, đứng bên cạnh Vĩnh Thái đế, mong hôm nay hoàng nhi đừng có mà làm loạn.
Nam Cẩn mặc một bộ y phục thường ngày, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc, so với nàng thanh nhã, Loan Quý phi và Hoàng Hậu đều là trang phục lộng lẫy tham dự, Vĩnh Thái đế khẽ nhíu mày khó thấy.
Nói là gia yến, Hoàng hậu và Quý phi lại ăn mặc như tiếp kiến mệnh phụ, quá mức long trọng, trên đầu trang sức phức tạp, váy áo rườm ra, nhìn mà mệt.
Lúc Vĩnh Thái đế khẽ nhíu máy, Loan Quý phi vẫn luôn chú ý tới hắn tự nhiên nhìn thấy, nàng nhận lấy tiểu hoàng tử trong trong tay nhũ mẫu, cười mỉm ôm tới trước mặt hoàng đế.
"Bệ hạ, bệ hạ nhìn Hiển Nhi này, từ lúc thần thiếp nói muốn dẫn nó tới gặp phụ hoàng thì không khóc không quấy."
Dường như đáp lại lời nàng, tiểu hoàng tử trong lòng kêu ô ô a a, sắc mặt Vĩnh Thái đế dịu lại, tiểu hoàng tử mở to đôi mắt tròn xoe nhìn ngược nhìn xuôi, đột nhiên thấy trên đầu mẫu phi mình thật nhiều đồ vật sáng lấp lánh.
Nó vươn cái tay mập mạp, muốn giật lấy đồ vật kia, sức của trẻ con ngược lại không nhỏ, Loan Quý phi không chú ý, để nó bắt được phượng thoa, dùng sức kéo xuống.
Trên phượng thoa còn mang theo tóc, Loan Quý Phi đau đớn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, muốn đẩy tay tiểu hoàng tử ra, nhưng tiểu hoàng tử đâu chịu, mắt thấy chưa lấy được đồ vật sáng lấp lánh, bật khóc "oa oa".
Mặt Vĩnh Thái đế lại trầm xuống, liếc nhìn Hoàng hậu cũng trang phục lộng lẫy, Hoàng hậu cúi đầu, nhũ mẫu tiểu hoàng tử vội vàng đón tiểu hoàng tử từ tay Loan quý phi, cáo tội một tiếng lui xuống.
Nam Cẩn khẽ mỉm cười, thản nhiên nói, "Bệ hạ, trẻ con tầm tiểu hoàng tử đúng là thời điểm hiếu kì với đồ vật lạ, đặc biệt là đồ vật rực rỡ, lấp lánh sẽ hấp dẫn sự chú ý của chúng nó nhất."
"Ồ," Vĩnh Thái đế nhướng mày, "Ái phi biết nhiều thật đó, trẫm tưởng rằng ái phi chỉ là cao thủ ngâm thơ, không ngờ cái này cũng biết."
"Bệ hạ... nhà thần thiếp đông tỷ muội huynh đệ, lúc còn nhỏ thấy

nhiều, tự nhiên biết sơ một vài."
Vĩnh Thái đế nghĩ lại cũng phải, Nam Cẩn khẽ thở phào, chợt thấy Đại hoàng tử và Tử hoàng tử đi tới cửa.
"Nhi thần gặp qua phụ hoàng mẫu hậu."
Hai vị hoàng tử vấn an Đế Hậu, lại chào hỏi Hiền phi, Loan Quý phi và Nam Cẩn.
Tứ hoàng tử cúi đầu trước mặt Nam Cẩn, ngữ khí gian nan, "Gặp qua Cẩn... mẫu phi."
Thân thể Nam Cẩn thoáng lung lay, mẫu phi, đúng rồi, nàng đã là phi vị, ấn lễ chính là thứ mẫu phi các hoàng tử, Tứ hoàng tử gọi nàng một tiếng Cẩn mẫu phi không sai.
Mặt nàng hơi tái, lại miễn cưỡi mỉm cười như từ mẫu, "Tứ hoàng tử hữu lễ."
Đại hoàng tử cũng y lệ hành lễ với nàng, nụ cười Nam Cẩn có chút cừng đờ, làm lễ xong thì lui lại một bên, Hoàng hậu thở dài nhẹ nhõm, tàn nhẫn liếc xéo Nam Cẩn và Tứ hoàng tử, hộ giáp trong tay đều sắp bẻ gãy, Hiền phi bên cạnh khẽ nghiêng mắt nhìn, cười như không cười. (*hộ giáp: móng tay giả của mấy phi tần ngày xưa*)
Vĩnh Thái đế thấy chỉ có hai người Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử, nghĩ đến một hoàng nhi tính tình kì lạ khác của hắn, thôi, chắc là nó sẽ không tới.
Mọi người ngồi xuống, Đế Hậu ở chủ vị, Loan Quý phi ngay dưới, Hiền phi Cẩn phi theo thứ tự, tiếp theo đó là hai vị hoàng tử, Hoàng hậu ra hiệu, các cung nữ nối đuôi nhau đi ra, mang những món ngon mỹ vị mà ngự trù đã chuẩn bị lên.
Thừa dịp các cung nữ bày đồ ăn, Tứ hoàng tử lúc này mới dám lén nhìn nữ nhân yêu mến, thấy nàng mặt phấn má đào, như kiều hoa tưới mưa mang theo sức hút, trong lòng thống hận không chịu nổi.
Nghe nói phụ hoàng cực kỳ sủng ái nàng, trong cung ngoài Loan Quý phi còn có thể dính chút mưa móc, Hoàng hậu mùng một mười lăm hàng tháng theo lệ, những ngày khác đều giá lâm Thúy Hoa cung.
Dáng vẻ nữ tử được sủng ái làm sao hắn không biết, từ mười bốn tuổi hắn đã thông nhân sự, tuy trong phủ không có chính phi những nữ tử thị tẩm cũng có vài người.
Chính bởi vì biết những chuyện nam nữ ở trên giường, trái tim hắn

mới càng khó chịu như kim đâm, tưởng tượng dáng vẻ nàng bị phụ thân đè nặng thừa hoan, càng thêm ghen ghét.
Nam Cẩn cũng mịt mờ đánh giá hắn, nam tử chưa đến đôi mươi, diện mạo tuấn lãng, dù không làm gì cũng không ngăn được tinh thần phấn chấn bồng bột trong người, nam tử sắp 40 làm sao có thể so sánh.
Nàng không cam lòng nhìn Vĩnh Thái đế, thấy tâm trạng hắn có vẻ không tồi, nhìn một bàn phi tử nhi tử, dĩ vãng hiếm khi có cơ hội ngồi cũng nhau như vậy.
Vẫn là Cẩn Nhi hiểu tâm tư của hắn, muốn cho Nam Cẩn một ánh mắt tán dương, Nam Cẩn gãi đúng chỗ ngứa thẹn thùng cúi đầu, một màn này vừa lúc bị Tứ hoàng tử thấy, bàn tay cầm đũa khớp xương trắng bệch.
Mọi người trên mặt hoà thuận vui vẻ dùng cơm, thái giám canh cửa báo, "Tam hoàng tử điện hạ đến."
Tất cả mọi người dừng đũa, Nam Cẩn cũng tò mò nhìn cửa đại điện, nàng nghe nói tướng mạo vị hoàng tử này phong thần tuấn lãng, dáng vẻ phi phàm, nghĩ cũng chỉ là khuếch đại lên, nam tử có thể xứng với kẻ ngốc Nam San thì có thể có dáng vẻ khó lường gì.
Nhưng bóng dáng trong tầm mắt lại làm nàng kinh ngạc không nói ra lời.
Áo bào trắng đai lưng ngọc, tóc đen môi đỏ, dáng người như bách, ánh mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông, nam tử này nào chỉ phong thần tuấn lãng, rõ ràng là mỹ nam tử tuyệt thế.
Đây là Tam hoàng tử tính tình bạo ngược trong truyền thuyết ư, Nam Cẩn quả thực không thể tin được hai mắt của mình, nhất định là người khác ghen ghét, cố ý bôi đen hắn.
"Hoa Nhi, mau mau ngồi đi."
Lăng Trọng Hoa vén trường bào ngồi xuống.
Nam Cẩn thu hồi ánh mắt, trong lòng ghen ghét và không cam lòng như thủy triều bao phủ nàng, dựa vào cái gì, nàng tài mạo song toàn, chỉ xứng một nam tử trung niên đã nửa đời, mà một đứa béo ngốc như Nam San lại được hứa gả cho mỹ nam tử thần tiên như thế.
Nàng hận, đều tại Đại hoàng tử, tất cả ngọn nguồn sai lầm đều là Đại hoàng tử, nàng xuyên qua một đời, còn không đấu lại những cổ

nhân này ư, Đại hoàng tử muốn làm hoàng đế, nằm mơ.

Bên hoàng cung cử hành gia yến, mà phủ Đức Dũng hầu phủ cũng tề tụ mọi người, nhưng lại là một cảnh tượng khác.
Nam San đứng phía sau cha nương, trong lòng cũng rất nghi hoặc, tổ phụ gọi người mấy phòng bọn họ, không biết lại có chuyện gì.
Thấy tổ mẫu lâu không lộ mặt cũng ở trong sảnh đường, ngồi bên cạnh tổ phụ, nàng càng thêm giật mình, những người khác cũng kinh ngạc trong lòng, Lư thị ở trong Phật đường đã lâu, hiếm khi lộ diện, không biết lần này là vì chuyện gì?
Nam Sùng Khởi vừa mở miệng, lập tức làm mọi người sửng sốt.
"Hiện giờ con cái các ngươi đều trưởng thành, rất nhanh cũng đến tuổi làm tổ phụ, vi phụ nghĩ, cây lớn phân nhánh, nếu hợp lại cùng một chỗ, ngược lại không đẹp, hiện giờ Hầu phủ cũng coi như cành lá sum xuê, các con cháu đều muốn tranh đua, không bằng phân nhà đi."
"Cha, huynh đệ chúng con ở chung hòa hợp, hoà thuận vui vẻ, vì sao phải phân nhà?"
Đầu tiên không muốn chính là Nam Hoành Đào, hắn là thế tử, nếu trước đây phân nhà cũng không có gì không tốt, nhưng hôm nay Nhị phòng đi lên, nữ nhi nhị đệ sắp gả cho Tam hoàng tử làm chính phi, lúc này phân nhà, về sau hắn muốn qua lại gần với Tam hoàng tử sẽ cách một tầng.
Ngụy thị lại ước gì, Nhị phòng Tam phòng vẫn luôn không làm gì, tất cả đều là ăn đồ trong phủ theo lệ, chờ phân nhà ra ngoài, chiếm phần đầu chính là Đại phòng bọn họ.
Lại nói San tỷ nhi sắp xuất giá, nó gả cho Tam hoàng tử, của hồi môn tự nhiên là không thể mỏng, nếu không phân nhà, của hồi môn hoàn toàn tính trong của công, nếu phân nhà, bọn họ chỉ cần thêm chút nữ trang, chút tiền bạc.
Nghĩ vậy, nàng bất động thanh sắc kéo ống tay áo trượng phu, ý bảo hắn đừng nói chuyện.
Nam Sùng Khởi cũng không thèm nhìn tới hắn một cái, tự quyết định, "Cây lớn không phân nhánh ngược lại liên lụy thân cây, các ngươi không phải không biết đạo lý này, tâm ý vi phụ đã quyết, phủ chúng ta trong sạch, chỉ có ba huynh đệ các ngươi, lão nhị là thứ tử,

Hầu phủ thuộc về Đại phòng, Nhị phòng dọn ra ngoài, Tam phòng..."
"Cha, chúng con không dọn."
Phù thị kêu lên, dọn ra ngoài, bọn họ là cái gì, Tam gia là người vô tích sự ăn uống miễn phí, không có cây đại thụ Hầu phủ, Uyển Nhi làm sao tìm được hôn sự vọng tộc.
"Nếu Tam phòng không muốn, có thể lưu lại, nghĩ đến các ngươi đều cùng một mẫu thân, Đại phòng tất sẽ quan tâm nhiều hơn, Nhị phòng dọn ra ngoài đi."
"Cha, Nhị phòng chúng con đồng ý dọn ra ngoài."
Nam nhị gia suy nghĩ sâu xa nhìn phụ thân mình, Đinh thị mừng thầm, nàng đã sớm muốn dọn ra ngoài, bất đắc dĩ bọn họ không thể tự đề xuất.
Hai mẹ con Nam thị tự nhiên muốn ở lại Hầu phủ, về phần sản nghiệp điền trang của tổ tiên, đại phòng nhận tước vị, tự nhiên thuộc về đại phòng, của hồi môn của phu nhân trước, đại phòng cùng tam phòng chia đều, nhị phòng là thứ tử, sản nghiệp tổ tiên và điền trang đều không có phần thứ tử, cái khác càng không có.
Lư thị chuyển động Phật châu trong tay, nhìn Nam Sùng Khởi, "Hầu gia, nếu nhị phòng dọn ra ngoài, vậy không có cái gì, dù sao cũng là con cháu Hầu phủ chúng ta, ta làm mẫu thân có chút không đành lòng."
Bà lại nhìn Nam San phía sau Đinh thị, "Lại nói San tỷ nhi sắp gả vào phủ Tam hoàng tử, của hồi môn gì đó cũng không thể keo kiệt, dù sao ta cũng là tổ mẫu của nó, các tỷ nhi khác đều không cần lão bà tử như ta nhọc lòng, chỉ San tỷ nhi, tình huống nhị phòng mọi người đều biết, của hồi môn của ta đều thuộc về nhị phòng đi."
Lời vừa nói ra, Ngụy thị và Phù thị đều lạnh mặt, Lư thị tuy là muội muội tri phủ, nhưng trước khi gả vào Hầu phủ, của hồi môn cũng rất phong phú, sao có thể vô cớ làm lợi cho nhị phòng?
Nhưng Lư thị là vợ kế, bà không có con cái, của hồi môn là tài sản riêng của nữ nhân, bà muốn cho ai thì cho người đó, nàng làm con dâu không thể can thiệp.
Nghĩ ngợi, nói, "Mẫu thân dù sao cũng chiều San tỷ nhi, lúc Cẩn tỷ nhi ở nhà thường nói với con, tổ mẫu tin phật thích thanh tĩnh, không thể thường tới quấy rầy, con dâu cũng vẫn luôn ngăn cản nó, ngược lại làm tổ tôn xa cách."

"Cẩn tỷ nhi hiện giờ là đế phi, ta làm tổ mẫu cũng vui mừng thay nó, San tỷ nhi không nhiều tâm tư như những tỷ muội khác, chính là nha đầu ngốc, trưởng bối chiều người yếu, ngươi nói cũng không sai."
Ngụy thị chán nản, ném cho Phù thị một ánh mắt, Phù thị lập tức che khăn khóc, "Uyển nhi số khổ của con, sau khi ở trong cung trở về vẫn luôn buồn bực, cửa cũng không dám ra, sợ bị người ta cười nhạo, so với San tỷ nhi, nó thật sự đáng thương."
"Phải không? Con dâu ba, hôm qua ta cùng với San tỷ nhi từ trong tự trở về, ngược lại thấy Uyển tỷ nhi, mặt mày vui mừng, còn kéo San tỷ nhi đi ngắm hoa, đâu giống tâm trạng buồn bực như ngươi nói, ngươi làm mẫu thân, đừng có suốt ngày nhắc cái có cái không trước mặt cô nương, làm bản tính ngây thơ của cô nương gia đi sai lệch."
Phù thị đần mặt, nàng không biết ngày hôm qua Uyển tỷ nhi cùng San tỷ nhi đi ngắm hoa.
Nam Uyển cúi đầu, oán hận Lư thị, vì sao những người này đều nghiêng về phía cái đứa chẳng được cái gì Nam San.
Lư thị lại nhìn Nam Sùng Khởi, ánh mắt Nam Sùng Khởi lạnh lẽo, "Của hồi môn của mẫu thân các ngươi, muốn xử lý thế nào là chuyện của nàng ấy, đừng nói là các ngươi, dù ta cũng không thể can thiệp."
Lạnh lùng liếc nhìn mọi người, ba huynh đệ Nam gia cũng không có gì, đồng thời gật đầu nói dạ, Ngụy thị và Phù thị tuy không cam lòng, nhưng dù sao Lư thị là mẹ kế, của hồi môn của nàng muốn cho ai thì cho người đó, nếu tranh đoạt, lan truyền ra ngoài sẽ bị người mắng nhiếc sau lưng.
"Việc này đã định, mẫu thân các ngươi ấn lệ do đại phòng phụng dưỡng, nhưng của hồi môn của nàng thuộc về nhị phòng, không khỏi trong lòng các ngươi không vui, như vậy do nhị phòng nhận lấy."
Nam nhị gia và Đinh thị lập tức tỏ thái độ, "Chúng con nhất định sẽ phụng dưỡng mẫu thân thật tốt."
Ngụy thị giả vờ tranh nhường một phen, làm như cực kì không muốn mà để Lư thị theo nhị phòng dọn ra ngoài, Nam thế tử và Nam tam gia lại chẳng sao cả, Lư thị chỉ là vợ kế của phụ thân, lại nói phụ

thân cũng đồng ý, người khác muốn nói cái gì cũng không nói đến đầu bọn họ.
Nam Sùng Khởi nhìn đứa con thứ hai gầy đi, nghĩ đến thiếu niên nhiều năm trước thân thiết với mình, ánh mắt buồn bã, "Được rồi, làm như vậy đi, đợi lát nữa viết xong công văn đến chỗ Kinh Triệu doãn lập hồ sơ."
Mọi người nói dạ, theo thứ tự mà lui.
Lư thị đứng lên, cúi người thật sâu với Nam Sùng Khởi, "Hầu gia, mấy năm nay được ngài giúp đỡ, Uyển Thanh vô cùng cảm kích."
Nam Sùng Khởi vẫy tay, ý bảo bà không cần đa lễ, sau đó bảo nàng cũng lui ra.

Chương 31: Dã sử

Ngày thứ hai phân nhà, nhị phòng bắt đầu thu dọn đồ dạc, hôm qua Hầu gia đã nói, nhị phòng phải dọn ra ngoài, ngoài được chia một tòa nhà để ở, cộng thêm năm trăm lượng bạc, còn lại không có cái gì, đối với cách chia này, Ngụy thị xem như tương đối vừa lòng.

Hạ nhân nhị phòng cũng không nhiều lắm, đều là một ít cô nhi lão bộc, không có bối cảnh không có quan hệ, mới có thể bị phái đến Tây Khóa viện làm việc, hiện giờ nhị phòng phải dọn đi, những phòng khác cũng không cần mấy người này, Ngụy thị dứt khoát tặng nhân tình, giao khế ước bán thân của mấy người này cho Đinh thị.
Đinh thị cũng không khách khí với nàng ta, nhận lấy khế ước bán thân, mắt Ngụy thị đảo vòng vòng, nói, "Nhị đệ muội, San tỷ nhi sắp xuất giá, cha chồng đã bàn giao, phải lấy ra một phần của hồi môn trong công quỹ, đợi lát ta kêu hạ nhân chuyển nhưng cái rương đó tới."
Chờ một lát Đinh thị thấy những cái rương này, thở dài, nàng đã nói sao Ngụy thị có thể tốt như vậy, chuẩn bị của hồi môn cho San tỷ nhi, lật mở 24 cái rương bày trong viện nhìn xem, đều chỉ chứa một nửa.
Chất lượng loại hình trang sức cũng không tốt, trang sức vàng cũ kĩ, phần lớn đều là trang sức bạc cho đủ số, nhìn một đống vải dệt, chỉ có một hai cuộn là kiểu đang thịnh hành, còn lại đều là loại vải màu sắc lỗi thời, không biết hàng ứ đọng lấy từ đâu ra.
Chẳng trách Ngụy thị phái người đưa tới mà không nói cái gì, nếu thật sự để nhị phòng bọn họ chiếm hời, nàng ta tất nhiên sẽ nói mấy lời chua ngoa, nhìn mấy thứ này, rõ ràng là theo lệ vốn có trong phủ mà.
Ngụy thị chuẩn bị dựa theo thân phận nữ nhi thứ tử của San Nhi, không hề kiêng dè nàng sắp sửa gả cho Tam hoàng tử.
Nam San cũng thấy mấy thứ này, ngược lại không quá để ý, con người Ngụy thị, nếu đột nhiên lấy lòng, chuẩn bị hẫu lễ, nàng ngược lại phải cảnh giác liệu phía sau có hậu chiêu gì không, nhưng bà ta

chỉ tùy ý sắp xếp, ngược lại làm người ta yên lòng.
Vì thế bảo người chuyển rương về, không cần thì phí, "Nương, tính tình đại bá nương chẳng lẽ nương còn không rõ, sợ là nếu tổ phụ không lên tiếng, mấy thứ này cũng chẳng đến lượt chúng ta, phải thoả mãn thôi."
Đinh thị gật đầu, nghĩ lại cũng phải, lấy tính tình móc tiền giữa kẽ ngón tay kia của Ngụy thị, bảo nàng ta chảy máu, quá khó.
Mọi người đều vội vàng tặng đồ, lưu luyến chia tay, thằng bé Lang ca nhi cũng đưa rất nhiều đồ của mình cho Nam Lạc, một bao đầy, thằng bé cõng trên lưng, đi lung la lung lay trông có chút buồn cười, Vạn di nương là thiếp thất, không tiện lộ diện, lặng lẽ phái bà tử tặng hạ lễ dời đến chỗ ở tốt.
Làm Nam San ngoài ý muốn chính là, Cảnh ca nhi đại phòng chỉ tùy tiện nói hai câu, dù sao đều là đường huynh muội trưởng thành, hắn phải tránh hiềm nghi, cũng không có gì muốn nói, ngược lại Đường ca nhi luôn không hợp nhau với nàng, không được tự nhiên tặng một cây kiếm gỗ đào.
"Nè, tặng cho tỷ, miễn tỷ lại nói đệ không biết lễ nghĩa, không biết yêu quý huynh đệ tỷ muội."
Thiếu niên nhăn mặt, ra vẻ cực kì không kiên nhẫn, Nam San muốn trêu hắn, "Mấy ngày không gặp, Đường ca nhi tiến bộ rồi nha, nhưng vì sao gọi ta là nè, đệ không phải nên gọi ta là tam tỷ tỷ sao?"
"Tỷ... đừng quá đáng."
Nam San thấy cổ hắn đỏ hết cả lên, cũng từ bỏ, nhận kiếm gỗ đào, nhìn bộ dạng hơi xấu, chắc là tự khắc, nàng ngược lại không chê, dù sao cũng là tấm lòng của người khác, đặt trong phòng trấn trạch cũng được.
Thấy nàng nhận lấy, Nam Đường thở phào nhẹ nhõm, rất không được tự nhiên nhanh chóng chạy xa.
Các tỷ muội khác cũng đưa tới một hai hạ lễ khác nhau, Nam Uyển không biết trúng gió gì, nằng nặc đề nghị huynh đệ tỷ muội gặp nhau, bày một bàn tiệc tiễn nàng.
"Tam tỷ tỷ, trước kia tỷ muội chúng ta ở nhà, đi lại nhấc chân là được, trước mắt tỷ phải theo nhị thúc dọn ra ngoài phủ, muốn gặp mặt không tiện như vậy nữa rồi, thừa dịp còn ở trong phủ, chúng ta

ngồi nói với nhau mấy lời."
Nam San đang muốn mở miệng, Nam Anh đã tiếp lời, "Lời này của tứ muội muội có chút không ổn, tỷ muội chúng ta một nhà, muốn gặp nhau tự nhiên dễ dàng, chắc hẳn tam muội muội cũng rất hoan nghênh chúng ta tìm muội ấy chơi, tam muội muội, muội nói phải không?"
"Tất nhiên rồi, đến lúc đó các tỷ muội đến nhà ta làm khách, ta rất hoan nghênh."
Chung Khấu Châu cười nói, "Đây chính là muội nói đó, đến lúc đó đừng có chê ta hay đến, giận ta."

"Không đâu, biểu tỷ muốn đến, ta nhất định sẽ quét dọn sạch sẽ tiếp đón."
"Xem cái miệng này, hôm nay ăn đường hả."
Nam Đường nghe biểu tỷ nói như vậy, theo bản năng nhìn miệng Nam San, thấy miệng nàng đỏ hồng chúm chím, hơi có ánh nước, giống như quét một lớp mật, hắn cúi đầu, có chút không dám nhìn nữa.
Chỉ mới mấy tháng, tam... tỷ tỷ trở nên làm người ta không dám nhìn thẳng.
Cảnh ca nhi là trưởng tử Hầu phủ, thói quen ổn trọng, bảo hắn đùa giỡn với mấy đệ muội, thực sự có chút không làm được, hắn hàn huyên vài câu liền lấy cớ đọc sách, rời khỏi bữa tiệc.
Hắn vừa đi, Lang ca nhi và Lạc ca nhi lập tức thả lỏng, ăn không ngơi tay, miệng dính đầy mỡ, mặt Côn ca nhi tam phòng đầy khinh thường, quả nhiên đều là thứ xuất chẳng được tích sự gì như lời nương.
Nam San lưu tâm quan sát một chút, thầm thở dài, chênh lệch đích thứ không phải điều nàng có thể thay đổi, kỳ thật lại nói, kể cả mấy đường tỷ muội bọn họ cũng chỉ là mấy đứa trẻ choai choai, mọi người đều khoảng hơn mười tuổi.
Nàng cười một chút, ngầm bực mình quan tâm quá nhiều, dứt khoát đặt sang một bên, chợt nghe thấy Nam Uyển nói, "Về sau tam tỷ tỷ gả đến phủ Tam hoàng tử, cũng đừng quên những tỷ muội chúng ta, ngăn không cho tới nhà."
"Tứ muội muội, muội đang khó xử tam muội muội rồi, tam muội

muội gả vào hoàng gia, mọi chuyện phải làm theo quy củ của hoàng gia, chúng ta tuy là tỷ muội, nhưng không phải muội tới cửa là tới, muội nói như vậy không phải làm khó tam muội muội sao?"
Lên tiếng lại là Nam Anh, Nam Uyển bị nàng nói mặt cứng đờ, tàn nhẫn trừng mắt một cái, chế nhạo một câu.
"Tuy nhị tỷ tỷ cũng vào cửa hoàng gia, nhưng dù sao cũng là trắc phi, muốn ra ngoài sợ là phải theo quy củ nhỉ."
Mặt Nam Anh trắng bệch, Chung Khấu Châu vội giải vây, "Mọi người đều là tỷ muội, vì sao nói mấy lời tổn thường hòa khí, mọi người về sau đều phải gả vào nhà chồng, không thể tự tại như nhà mẹ đẻ, đâu thể muốn thế nào thì thế đó, trước mắt thừa dịp còn chưa lấy chồng, đúng là lúc vui vẻ, chớ nói mấy lời mất hứng."
Hai tỷ muội quay đầu, xem như bỏ qua, Nam San thầm bật cười, chỉ là mấy đứa trẻ hơn mười tuổi, sao lại lắm tâm tư như vậy.
Cuối cùng, yến hội kết thúc qua loa, ngoài Lang ca nhi và Lạc ca nhi lăn lộn bụng tròn vo, ai cũng cảm thấy bữa tiệc này quả thực chính là làm điều thừa.
Qua mấy ngày, nghe nói nhà mới đã dọn xong, nhị phòng vui mừng dọn đến nhà mới, Ngụy thị làm bộ làm tịch tới hỗ trợ, kỳ thật cũng chỉ là tới thăm dò thực hư, thấy nhị phòng xác thật chỉ có một ý dụng cụ, của hồi môn của Đinh thị không đầy mười rương, yên tâm hẳn.
Đinh thị thấy dáng vẻ của nàng ta, lại nghĩ đến của hồi môn đưa tới, có chút buồn bực, lấy hai con dao mổ lợn trên tường xuống, đặt thật mạnh vào rương, dọa Ngụy thị giật mình, vội vàng cáo từ.
Rẽ một ngã rẽ, tới viện của Lư thị, Lư thị đang kêu người mở khóa nhà kho, sửa sang lại của hồi môn, từng hàng rương gỗ đỏ chưa bao giờ mở ra được nâng ra bên ngoài, nhìn dáng vẻ cố hết sức của đám hạ nhân, Ngụy thị không khỏi đỏ mắt.
Đám hạ nhân nâng mấy cái rương này cố hết sức, không biết trong đấy có thứ tốt gì không, thật làm người ta đỏ mắt, năm đó nàng ta gả chồng cũng không phô trương như vậy, thật là hời cho nhị phòng.
Nhà mẹ đẻ nàng về sau mới phong Bá, tổ tiên không có nội tình, bạc thì có, nhưng một ít trân phẩm, không phải có bạc là mua được, chỉ có thể mua nhiều đồ trang sức một chút để bày cho đủ, khi xuất

giá, thật vất vả mới gom đủ 72 rương của hồi môn, phần lớn đồ vật bên trong nhìn thì đẹp, lợi ích thực tế có một ít, kì trân dị bảo lại không có.
May mắn nàng gả tới Hầu phủ không bao lâu, Lư thị ẩn cư nơi Phật đường, nội trợ rơi vào đầu nàng, mấy năm nay, ngoài sáng trong tối vơ vét được không ít, hơn nữa Hầu phủ có nội tình, nàng một bên vớt bạc, một bên từ từ tích cóp của hồi môn cho Cẩn tỷ nhi.
Tuy nói Cẩn tỷ nhi vào cung, của hồi môn lúc trước chuẩn bị không sử dụng đến, nhưng ở trong cung chuẩn bị cũng phải tốn bạc, phần lớn đồ vật đều đổi thành tiền bạc, lén đưa vào cung.
Nàng lại không có nữ nhi khác, của hồi môn của mình chỉ có thể cho con mình, mấy đứa con trai cưới vợ tự nhiên lấy tiền trong công khố, vốn riêng của mình không thể vô cớ lợi cho người khác, đặc biệt là thứ nữ.
Ngày chuyển nhà, Nam thị cũng tới đưa tiễn, không còn ghét bỏ như ngày xưa, kéo tay Nam San, chỉ thiếu nước nước mắt lưng tròng, "San tỷ nhi, các ngươi chuyển nhà đi, cô mẫu rất không nỡ, tình cảm của ngươi và Châu tỷ nhi đừng vì về sau ở xa mà nhạt phai dần."
Nam San bị nàng nắm chặt, cả người không được tự nhiên, "Cô mẫu yên tâm, biểu tỷ và ta chắc chắn thường lui tới."
"Vậy là tốt rồi, cô mẫu biết mà, San tỷ nhi là người có phúc, cũng trọng tình nghĩa."
Nam San nể mặt mũi Chung Khấu Châu, nở nụ cười, cô mẫu này thật là kiếm lợi cho mình, trước kia chướng mắt nhị phòng bọn họ đủ kiểu, mình vừa được ban hôn, thái độ quay phắt một cái, cho tới nay, nàng và Chung Khấu Châu đều thân thiết, về sau không cần người khác nói, tự nhiên cũng sẽ thường liên hệ.
Chờ xe ngựa nhị phòng đi xa, mặt Nam thị nhạt đi, nhìn nữ nhi như hoa như ngọc bên cạnh mình, vẻ mặt không cam lòng.
"Châu nhi, ngày ấy con cũng gặp qua Tam hoàng tử, có đúng giống trong lời đồn, tài hoa xuất chúng, tư nghi bất phàm?"
Chung Khấu Châu thu hồi ánh mắt, "Đúng vậy, nương, tam biểu muội là người có phúc, con thấy Tam hoàng tử rất bảo vệ muội ấy, có lẽ về sau tam biểu muội gả qua sẽ không khổ sở."
Tâm tư Nam thị xoay mấy lần, "Châu nhi, con và San tỷ nhi quan hệ

tốt, nếu sau này hai tỷ muội có thể ở trong một phủ thì không thể tốt hơn."
"Nương..."
"Châu nhi, nương vì tốt cho con, tính tình San tỷ yếu đuối, các con lại thân thiết, về sau tỷ tỷ muội muội, không phải càng tốt hơn sao?"
Chung Khấu Châu gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, "Nương, việc này cũng không thể nhắc lại, bằng không, con nào có mặt mũi đi tìm tam biểu muội chơi."
"Con bé này, sao lại ngốc như vậy, đại cữu cữu con ngoài miệng đáp ứng, nhưng lại không có hành động gì, ta là một quả phụ không tiện ra ngoài đi lại, trông cậy vào đại cữu mẫu của con, đó chính là người ngoài mặt một kiểu trong lòng một kiểu, càng không có gì hi vọng, tuy nghe nói tính tình Tam hoàng tử không tốt, đáng quý là hoàng tử, tướng mạo tốt, hơn nữa hoàng phi lại là San tỷ nhi, các con..."
"Nương, nương đừng nói nữa, con không ngốc." Chung Khấu Châu bình ổn lại giọng điệu, "Tam biểu muội luôn đối xử với con chân thành, nữ tử trên đời này có ai bằng lòng chia sẻ trượng phu của mình với người khác, cho dù tỷ muội ruột cũng không được, con không thể làm ra chuyện đâm vào lòng người, rét lạnh trái tim tam biểu muội."
Nói xong lại nghiêm túc nhìn mẫu thân mình, "Nương, con biết người làm mọi thứ là vì tốt cho con, nhưng người có cái nên làm, có việc không nên làm, nên là của con thì chính là của con, hà tất phải cướp của người khác."
Nam thị giậm chân, "Cô nương ngốc, thật là tức chết ta."
"Nương, việc này không thể nhắc với người khác, nương cũng nên quên chuyện này đi, con coi như chưa từng nghe qua."
Chung Khấu Châu lại dặn dò mãi, Nam thị nhìn vẻ mặt cố chấp của con gái, không thể làm gì hơn gật đầu.
Nhị phòng Nam gia ngồi xe ngựa, một đường đi về phía đông, đi vào cửa nơi ở mới, chỉ liếc mắt một cái, Nam San liền thích ngôi nhà mới này.
Lớn nhỏ thích hợp, hoàn cảnh thanh u, phía sau còn có một Phật đường nho nhỏ, vị trí cũng coi như ở đoạn đường phồn hoa, nghĩ đến tổ phụ có tâm, sớm đã tính toán ổn thỏa, sắp xếp một nơi như thế cho bọn họ.

Tâm tư Nam nhị gia càng thêm phức tạp, phụ thân có dụng ý gì, là vứt bỏ nhị phòng bọn họ, hay là có ý tưởng khác?
Bất luận nguyên nhân gì, có thể rời Hầu phủ, không cần sợ hãi đụng mặt Mạnh Quốc công, dù sao chỗ tốt nhiều hơn chỗ xấu.
Không giống với cha nương nửa vui nửa buồn, Nam San lại tung ta tung tăng, trước kia ở Hầu phủ, tuy rằng cuộc sống không khổ sở, nhưng dù sao cũng cảm thấy có chút bị đè nén, nào có tự tại như ngôi nhà chân chính.
Lư thị cũng rất thích nhà mới, "Vẫn là nơi này tốt, San tỷ nhi muốn đến thăm bà già này cũng không cần đi đường dài, vài bước là đến."
"Dạ, tổ mẫu, về sau người đừng chê con phiền đó nha."
"Sao có thể thế được, tổ mẫu ước gì ngày nào cũng trông thấy San tỷ nhi của chúng ta."
Thanh ma ma vừa sắp xếp lại rương đồ vừa mỉm cười nhìn bọn họ, dường như tiểu thư thật lâu không vui vẻ như vậy, xem ra, dọn ra ngoài xác thật rất tốt.
Chờ Nam San nhìn thấy phòng của mình, càng vui mừng nhảy cẫng, căn phòng này chính là bố trí dựa theo mong muốn của nàng, chẳng trách hai ngày trước cha hỏi mình thích phòng như thế nào.
Thiên Hỉ và Vạn Phúc cũng vui mừng hớn hở, khế ước bán thân của bọn họ đều thuộc về nhị phòng, cũng coi như hoàn toàn yên lòng, lão gia phu nhân nhị phòng nhân từ, tiểu thư cũng là người khoan hậu, đối xử với hạ nhân không tệ, bọn họ cũng bằng lòng hầu hạ chủ tử như vậy.
Ban đêm, Nam San lấy một cái tráp bên dưới đáy rương, tráp rất tinh xảo, khắc hoa khắc cành, nàng nhìn cái tráp trong tay, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đây là tổ phụ trước khi đi lén giao phó cho nàng.
Mở ra nhìn xem, bên trong ngoài ngân phiếu thật dày, còn có khế ước điền trang, không biết vì sao, nghĩ đến dáng vẻ hờ hững của tổ phụ, mũi nàng hơi ê ẩm.
Nàng không rõ giữa tổ phụ và phụ thân từng xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy tổ phụ, lưu lại đều là bóng dáng cô đơn, theo nàng thấy, ông cũng không thanh cao, không dễ dàng thân cận giống như trong tưởng tượng.
Mấy thứ này, tổ phụ chỉ muốn nàng nhận, cũng không có nói giao

cho cha nương.
Nàng cẩn thận cất vào tráp, nhìn căn phòng bố trí ấm áp, thỏa mãn thở dài, ngã lên đệm lăn mấy vòng.
"Vui vậy hả?"
Tiếng nói réo rắt đặc trưng của nam tử vang lên, nàng lăn một vòng ngồi dậy, thấy trong phòng có thêm một người.
Người này vào bao giờ?
Hắn khoanh tay, đứng bên cạnh bình phong, thắt lưng vàng, áo bào đen, chân đi một đôi giày da màu đen, đôi môi như cánh hoa anh đào hàm chứa ý cười, cả gương mặt tuyệt sắc đều sống động, có thể so với nhật nguyệt.
"Huynh tới bao giờ vậy?"
Nam San nhỏ giọng oán giận, hắn luôn không một tiếng động như thế, khi tới vô ảnh, khi đi vô tung, làm người ta rất buồn bực.
Lần trước ở Hàn Quang tự, rõ ràng ban đêm hai người còn bay tới bay lui trên rừng cây, chơi đến vui vẻ, ngày hôm sau, hắn lại biến mất không thấy, làm nàng mất mát rất lâu.
Hắn không trả lời, đi tới, đôi mắt hơi cụp xuống nhìn nàng từ trên cao, nàng ngẩng mặt, ngồi bên cạnh giường, màn che màu hồng nhạt càng tôn lên khuôn mặt mũm mĩm hồng hồng, bởi vì gầy đi nên rất xinh đẹp.
Nữ tử trong trí nhớ cũng ngẩng mặt nhìn hắn như vậy, mỉm cười dịu dàng, có đôi khi lại tùy ý cười lớn, không hề bận tâm.
Hắn vô ý thức vươn ngón tay, muốn khẽ vuốt má nàng.
Ngón tay thon dài cách nàng một tấc thì dừng lại, nàng hơi buồn bực nhìn động tác của hắn, hai người cách nhau thật sự rất gần, hô hấp có thể nghe rõ ràng.
Tim nàng đập như trống bỏi, như chờ đợi, lại như sợ hãi, trong mơ cũng có một đôi tay như vậy, hữu lực ôm nàng vào lòng, muốn khảm vào trong máu thịt.
Hắng giọng nói, "Tam hoàng tử điện hạ, lần trước gặp mặt quên nói, còn chưa đa tạ huynh ra tay, đổi Đỗ ma ma cho ta."
"Cô định cảm tạ thế nào?"
Nam San sửng sốt, quên trả lời, liền thấy hắn vén vạt áo, ngồi bên cạnh nàng.
Mùi hương thanh mát nhẹ nhàng dễ ngửi trên người nam tử quanh

quẩn chóp mũi, nàng hơi nghiêng sang bên cạnh, nhìn từ góc độ của hắn, chỉ cảm thấy vòng ngực kia như trái mật đào cực lớn chín mọng, nhẹ nhàng run hai cái, làm người ta mơ màng.
Hắn dời mắt, không dám nhìn tiếp, hắn thoáng nhìn quyển sách dưới gối đầu, rút ra, bên trên bìa sách màu lam viết "Cung đình bí sử".
Vừa thấy chính là mấy thoại bản trên phố.
Không khỏi bật cười, thì ra nàng thích đọc sách như vậy.
Nam San đỏ mặt, quyển sách này nhất định là Thiên Hỉ đặt, bọn nha đầu biết nàng thích đọc mấy loại sách linh tinh như vậy, trước khi đi ngủ đọc vài trang, dưới gối đầu thường có một hai quyển.
Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở trang sách, đọc nhanh như gió, rất nhanh gương mặt lạnh lùng trầm xuống.
Nam San thấy mặt hắn trầm xuống, quay đầu nghĩ lại, quyển sách này nàng xem qua một lần, hình như là bí sử nói về Võ Chính đế và thê tử Văn Nhàn Hoàng hậu, nàng thầm nói hỏng bét, Võ Chính đế là Hoàng tổ phụ của Tam hoàng tử, lại bị người ta viết thành thoại bản, liệu hắn có cảm thấy bị nhục nhã không.
Nghĩ đến câu chuyên bên trong, mắt Nam San càng dại ra, nếu để người hoàng gia đọc nội dung bên trong chính là đại nghịch bất kính, sao nha đầu ngốc Thiên Hỉ lại tìm ra quyển sách này, để tôn tử Võ Chính đế bắt tại trận.
Làm thế nào cho phải giờ?
Nàng khô khốc giải thích, "Cái kia, Tam hoàng tử, tiền nhân làm việc, hậu nhân bình luận, chính sử truyền lưu muôn đời, nghiêm cẩn theo căn cứ, đơn giản là để muôn đời kính ngưỡng, dã sử như thoại bản chỉ là văn nhân tao khách, hoặc là người nhàm chán viết ra để lấy nở nụ cười của người khác, ngàn lần không thể coi là thật."
Ánh mắt Lăng Trọng Hoa u ám nhìn nàng một cái, cũng không nói lời nào, cầm sách trên tay, chậm rãi lật xem.
Dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn trắng đến trong suốt, lông mi dài cong cong, ánh mắt u ám, tóc đen dùng ngọc quan buộc lên, lộ ra vầng trán đầy đặn, môi anh đào mím chặt, mày thỉnh thoảng hơi nhăn lại một chút.
Tốc độ đọc sách của hắn rất nhanh, Nam San thấy hắn xem nghiêm túc, cũng không quấy rầy, vặn bấc đèn dầu sáng hơn chút, sau đó

nâng má, lẳng lặng nhìn hắn.
Không đến nửa canh giờ, quyển sách không dày đã bị hắn lật hết.
Nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, đã hoàn toàn khôi phục vẻ lạnh nhạt trước đây, không nhìn ra tốt xấu, lòng nàng hơi thấp thỏm bất an.
Bàn tay thon dài kẹp mặt sách, ánh mắt hơi cụp xuống, "Cô đọc quyển sách này chưa?"
"Xem qua rồi."
"Cô thấy thế nào?"
Thấy thế nào? Thấy cái gì?
Đầu óc Nam San xoay chuyển, hắn chỉ câu chuyện trong quyển sách sao?
"Quyển sách này viết, tiên đế là một vị đế vương vô cùng xuất sắc, chăm lo việc nước, trầm ổn nghiêm túc, ân ái yêu thương, không rời không bỏ thê tử."
"Chỉ thế thôi?"
Không nói lời này còn muốn nói gì nữa, Nam San hơi trợn tròn mắt, ngây ra nhìn hắn.
Theo như trong sách, Văn Nhàn Hoàng hậu là dân phụ sơn dã, vốn là một phụ nữ có chồng, phu thê ân ái, hai người là một đôi phu thê mới thành thân không lâu, ngày thường cũng có sẽ mấy cái tình thú, ví dụ du ngoạn gì đó.
Trùng hợp bị Võ Chính đế xuất cung nhìn thấy, tiên đế thấy mỹ mạo của nàng thì kinh ngạc, nổi lên lòng chiếm hữu, đầu tiên là lợi dụng trượng phu nàng, trượng phu không đồng ý, tiên đế lấy quyền thế chèn áp, cuối cùng làm trượng phu buông tay.
Văn Nhàn Hoàng hậu không theo, tiên đế lấy tính mạng trượng phu nàng để uy hiếp, khiến cho nàng đồng ý, mang nàng về trong cung.
Dân phụ bị đoạt vào cung, suốt ngày buồn bực không vui, đóng cửa không ra, bởi vậy không có ai từng thấy tướng mạo của nàng.
Tuy rằng được Võ Chính đế độc sủng, nhưng bởi vì tưởng niệm trượng phu, cho nên vẫn luôn rầu rĩ không vui, sau đó, sau khi Văn Nhàn Hoàng hậu sinh ra đương kim bệ hạ, trong lúc vô ý biết được trượng phu đã sớm tự sát, vì thế một đêm nào đó, một dải lụa trắng đi theo, Võ Chính đế ôm thi thể nàng cực kỳ bi thương.
Nếu luận trị quốc cai quản triều chính, Võ Chính đế là đế vương tốt

hiếm có, hoàng tử Văn Nhàn hoàng hậu sinh ra được phong làm Thái tử, Võ Chính đế vẫn luôn nhớ mãi không quên nàng, suốt đời không hề lập hậu, cũng không có nạp phi.
Nhưng điều này không thể nói, nghị luận hoàng thất, nếu nghị luận không tốt sẽ bị chém đầu, mạng nhỏ của nàng còn muốn giữ lại ăn uống, Nam San chỉ có thể cười gượng, làm bộ vô tội.
"Quyển sách này nói không đúng sự thật, ngoài tên, còn lại đều là giả."
Lăng Trọng Hoa nhìn nàng, gằn từng chữ một là nói ra những lời này.
Nàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, dã sử mà, đương nhiên phần lớn là bịa đặt, câu chuyện thật sự không có gì đáng để viết, thường thường những chuyện vô căn cứ mới khiến người ta say mê, khiến người ta bị cuốn vào, thỏa mãn lòng hiếu kì của mọi người, về phần nội dung, tự nhiên không thể tin.
Lăng Trọng Hoa thấy vẻ mặt không phản đối của

Chương 32: Ngắm hoa

Tòa nhà mới dọn đến treo tấm biển mới, nhìn hai chữ Nam phủ màu đồng, Nam San an lòng, nhìn phụ thân và lang Nhi phía sau, càng thêm vui vẻ.
Nàng nhéo mặt Lang Nhi, thằng bé này tự nhiên béo, nhiều thịt, "Lang Nhi thích nhà mới của chúng ta không?"
Cậu nhóc nghiêm túc gật đầu, "Thích ạ."
Nhà mới có thể chạy khắp nơi, không ai sẽ trách mắng hắn, không giống Hầu phủ, hắn muốn đi tìm Lạc đệ chơi còn phải lén lút, cha nói hiện tại hắn cũng là tiểu chủ nhân, có thể mời người tới nhà làm khách, hắn đã nghĩ kỹ rồi, muốn mời Lạc đệ tới chơi.
Dọn nhà mới, làm chủ mẫu khiến Đinh thị rất vui, làm một bàn lớn đồ ăn, bởi vì Lư thị ăn chay nên chuẩn bị đồ chay riêng, ba phụ tử Nam gia ngược lại ăn một bữa ngon no nê.
Mấy ngày sau, ngoại tổ mẫu Hứa Thị cùng biểu tỷ Đinh Phượng Linh tới nhà, thân thể Hứa thị vẫn rất khỏe mạnh, giọng cũng lớn, trước kia khi gả nữ nhi đến Hầu phủ, ngoài lúc thành hôn, người nhà mẹ đẻ bọn họ tới Hầu phủ nhận đủ kiểu lạnh nhạt của Ngụy thị, mười mấy năm qua, Hứa thị đều kiên cường ra lệnh cưỡng chế nhi tử đừng bước vào cửa Hầu phủ, tránh làm mất mặt nữ nhi.
Nhận được tin của Đinh thị, biết được người nhị phòng phân ra ở riêng, Hứa thị nói vài tiếng A di đà phật, người khác đều tưởng nữ nhi bà gả vào Hầu phủ hưởng phúc, nhưng chỉ có mình biết, cuộc sống của nữ nhi cũng không như ý, phu nhân thế tử Hầu phủ là người so đo, cái gì cũng cắt xén, một năm bọn họ chỉ đưa thịt cũng không biết đưa bao nhiêu.
Hiện giờ một nhà nữ nhi dọn ra ngoài, vừa đưa tin đến, bà không kịp chờ đợi dẫn theo cháu gái tới nhà, nhi tử và con dâu còn phải chiếu cố quầy thịt, cháu dâu bụng lớn, thân mình cồng kềnh nên không để con bé bôn ba, chờ sinh ra tẳng tôn, còn rất nhiều cơ hội.
Nam San nhìn thấy Hứa Thị, tất nhiên vui vẻ, "Ngoại tổ mẫu, San Nhi rất nhớ người."
"Ai da, tâm can của ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu cũng rất nhớ San tỷ

nhi."
Hứa thị vui mừng đánh giá Nam San, không tồi, San tỷ nhi của bà gầy di quả nhiên là mỹ nhân, đã sớm nghe nhi tử nhắc, nói là San tỷ nhi con gái mười tám thay đổi, từ khi bệ hạ ban hôn dường như biến thành một người khác, bà còn không tin, hôm nay vừa thấy, quả nhiên.
"Nhìn tướng mạo San tỷ nhi của chúng ta này, thật là làm người ta yêu thích."
Lư thị tiếp lời, "Bà thông gia nói đúng, San tỷ nhi nhà chúng ta không chỉ có tướng mạo làm người ta yêu thích, tâm địa cũng lương thiện, nhất định là cô nương có phúc."
Hứa thị lần đầu nhìn thấy Lư thị, thấy Lư thị gương mặt hiền tư thần thái lạnh nhạt, trong lòng biết nhất định là mẹ chồng tốt, những năm qua cũng nghe nữ nhi nói qua, mặc dù Lư thị không để ý tới thế sự, nhưng rất yêu thương Nam San.
"Lời này của tổ mẫu San Nhi nói trúng lòng ta, chúng ta lớn lên ở hương dã, không biết nhiều chữ nghĩa, mong bà thông gia không nên trách tội chúng ta nói chuyện không đủ văn nhã."
"Nói chi vậy, bà thông gia có thể dạy ra nữ nhi tốt như con dâu hai, trong mắt của ta, còn mạnh hơn ngâm thơ đối chữ nhiều."
Một câu nói làm Hứa thị coi Lư thị như tri kỷ, nếu luận tuổi, Lư thị lớn hơn Đinh thị không bao nhiêu, nhưng bối phận như thế, Hứa thị coi bà như ngang hàng.
Thấy hai vị tổ mẫu nói chuyện vui vẻ, mặt Nam San đầy ý cười, Đinh Phượng Linh phía sau Hứa thị nháy mắt với nàng, hai biểu tỷ muội một thời gian không gặp, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, vì thế thân mật kéo nhau vào phòng.
Đinh Phượng Linh nhìn trái nhìn phái, "Oa, thì ra khuê phòng của tiểu thư nhà giàu như thế này à, ta thật mở rộng tầm mắt."
Nam San oán trách nói, "Biểu tỷ giễu cợt muội, nhà muội tính là nhà giàu gì chứ, cha muội nhàn rỗi không việc làm, thế gia chân chính không có giản dị như nhà muội."
"Ha ha, xem lời chua chua của muội này, người sắp trở thành Tam hoàng tử phi, về sau gả vào hoàng gia, bảo bối gì mà không thấy."
Nói đến chữ gả, mặt Đinh Phượng Linh hơi phiếm hồng, tâm tư Nam San xoay vòng, biểu tỷ có biến.

"Biểu tỷ, tỷ cũng đừng cả ngày gả chồng gả chồng, tỷ vẫn là biểu tỷ của muội, cữu mẫu có tìm một người chồng tốt cho tỷ không?"
Đinh Phượng Linh làm bộ muốn đánh nàng, lại đột nhiên ngượng ngùng, "San biểu muội, nói cho muội nghe chuyện này, Tưởng công tử ấy muội còn nhớ không?"
Nam San sửng sốt, sao biểu tỷ đột nhiên nhắc tới Tưởng công tử, đây là?
"Ừm, có chút ấn tượng, huynh ấy còn ở lại trấn Lưu Tiên à?"
"Đúng vậy, nhà họ vẫn ở trên trấn, nghe nói hôn ước giữa huynh ấy với Hầu phủ bọn muội đã giải trừ?"
Đinh Phượng Linh hỏi một cách cẩn thận, ánh mắt có chút chờ đợi, Nam San có ngốc cũng hiểu được, hoá ra biểu tỷ của nàng thích Tưởng công tử người ta, đây là tới hỏi thăm thực hư.
Nghĩ đến hình như Chung biểu tỷ cũng thầm có tình cảm với Tưởng công tử, vì sao biểu tỷ của nàng đều có tình cảm với một vị nam tử, làm nàng rất khó xử.
"Không sai, huynh ấy đã không còn quan hệ với Hầu phủ chúng ta, biểu tỷ hỏi cái này để làm gì vậy?"
Đinh Phượng Linh vui vẻ, "Thật sao, vậy là tốt rồi, ta tùy tiện hỏi thôi."
Nam San bĩu môi, "Biểu tỷ, tỷ gạt muội à, còn tùy tiện hỏi, sao tỷ không hỏi những người khác có hôn ước chưa, cố tình lại là Tưởng công tử người ta."
"Ai nha, tiểu cô nương như muội biết cái gì, ta nghe người ta nói vị Tưởng công tử kia gần đây vùi đầu đọc sách, nói làm muốn tham gia kì thi mùa xuân sang năm, nên tùy tiện hỏi một chút."
Kỳ thi mùa xuân?
Nam San sửng sốt, kì thi mùa xuân ba năm một lần, sao nàng lại quên chuyện quan trọng như vậy cơ chứ.
Hiện giờ bọn họ dọn khỏi Hầu phủ, cái gì cũng phải tự lực cánh sinh, từng nghe tổ mẫu nói qua, phụ thân khi còn trẻ được xưng là Tiểu Sùng Lang, tài học rất tốt, không biết có thể tham gia kì thi mùa xuân hay không.
Chờ hai tổ tôn Hứa thị trở về, Nam San lơ đãng nhắc tới với Nam nhị gia, chỉ thấy Đinh thị ở bên cạnh mím môi cười, "Làm gì mà rối rít lên thế, còn nhọc lòng chuyện của cha con, cha con tự hiểu trong

lòng, đã báo tên lên rồi."
Ấy, chuyện khi nào, sao nàng không biết?
Đinh thị thấy nàng thất thần, lại nói, "Lúc ta với phụ thân con quen nhau, phụ thân con cũng là tú tài, bằng không, con cho rằng lúc trước người khác gọi hắn Tiểu Sùng Lang là gọi suông sao?"
Nói xong mặt ửng đỏ nhìn trượng phu không nói lời nào, từ lúc trượng phu gầy đi, mỗi lần nàng nhìn đều mặt đỏ tim đập, giống như hồi còn trẻ.
Nam nhị gia có chút không được tự nhiên, ra vẻ thoải mái nhướng mày, "Chuyện quá khứ không cần nhắc lại, San tỷ nhi bận một ngày, cũng mệt mỏi, sớm đi nghỉ đi."
Nam San ngơ ngác nhìn nương có chút xuân ý, lại nhìn dáng vẻ che giấu cúi đầu uống trà của cha, hiểu rõ cười.
Trở lại phòng mình, Vạn Phúc trình thiệp mời nhận được gần đây, Nam San tùy ý lật xem, quả nhiên, thiệp của Trần Quốc công cũng ở trong đó.
Là thiệp của Mạnh quận chúa, mời nàng qua phủ thưởng cúc, qua trung thu chính là ngày đại hôn của Tứ hoàng tử, lúc trước cũng có mời, Nam San lấy lí do phải học quy củ từ chối, lần này Nam San không tiện từ chối.
Đỗ ma ma thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng lo lắng yến hội, khuyên, "Tam tiểu thư, nô tỳ nói lời quá phận, yến hội nữ quyến như này về sau gả cho Tam hoàng tử sẽ nhận được nhiều hơn nữa, không thể thoái thác hết được."
Lý này Nam San cũng hiểu, sống ở đâu phải tuân thủ quy tắc ở đó, đây là kĩ năng sinh tồn cơ bản.
Chỉ là Mạnh Bảo Đàm, nàng thật sự không muốn quen thân.
"Cũng được, đơn giản đi ứng phó thôi, nói ít nghe nhiều là được."
"Tam tiểu thư có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, chúng nữ tử gặp nhau, nói đến nói đi đơn giản đều là đua đòi tương giao, Tam hoàng tử là con ruột của bệ hạ, đua đòi thật ra không cần, chẳng qua tương giao cần phải cẩn thận hơn."
Nam San nhìn Đỗ ma ma, lời này ngược lại xuất phát từ nội tâm, "Ma ma nói phải."
Đỗ ma ma thở phào, vừa rồi bà có chút không màng thân phận, may mắn tam tiểu thư có thể nghe lọt, lại nói có được chủ tử như tam

tiểu thư là phúc của bà.
Bà tự nhiên muốn nhìn tam tiểu thư tốt hơn.
Chờ đến ngày yến hội, Nam San đúng hẹn đi trước, Mạnh Bảo Đàm tự mình ở cửa đón tiếp, thấy nàng, thực sự sửng sốt.
Ngắn ngủn một tháng không thấy, Nam tam tiểu thư lại gầy đi rất nhiều, dáng người quyến rũ, khí sắc hồng nhuận, ngũ quan tinh xảo lên, đặc biệt là khí chất, trước kia nhìn hơi ngốc, hiện nay lại thấy ngây thơ đáng yêu, hơn nữa dáng người cực kì không xứng đôi với gương mặt non nớt, có cảm giác mê người nói không lên lời, khiến người ta gần như không dám nhận.
"Tam tiểu thư thay đổi lớn thật, suýt thì ta không dám nhận, thật vất vả mời được cô đến, hôm nay phải ngồi trò chuyện với ta đấy."
Mạnh Bảo Đàm thân thiết kéo tay, giới thiệu nàng với một nhóm quý nữ.
Rất nhiều gương mặt quen thuộc đã thấy trong cung, nhận biết cũng rất nhanh.
Chẳng qua, Nam San biến hóa hơi lớn, rất nhiều người đều không dám tin vào hai mắt của mình, nghĩ đến Tam hoàng tử được mọi người nghị luận dung mạo như thiên nhân, cảm thấy ghen tị.
Nam San nhìn thẳng phía trước, làm như không thấy mấy ánh mắt đó, nàng tới xã giao, không phải tới ngột ngạt.
Tiểu thư phủ Đức Dũng hầu đương nhiên cũng được mời, bởi vì được ban cho Đại hoàng tử làm trắc phi, thứ nữ như Nam Anh cũng được mời.
So sánh với Nam Uyển lạnh nhạt, Nam Anh lại nhiệt tình hơn rất nhiều, tam muội muội ngắn tam muội muội dài.
"Từ khi nhà nhị thúc dọn ra ngoài, đã mấy ngày ta không gặp tam muội muội, rất nhớ nhung, không biết dạo này tam muội muội khỏe chứ?"
"Nhọc nhị tỷ tỷ nhớ nhung, muội ăn được ngủ được, tự nhiên là khỏe."
Nam Anh thân thiết dựa gần nàng, hai người sóng vai đi tới, Nam Uyển tụt lại sau một bước, ánh mắt không tốt.
Ánh mắt Mạnh Bảo Đàm chợt lóe, quay đầu nói, "Hình như sắc mặt Nam tứ tiểu thư không tốt lắm, không khỏe hay sao."
Nam Uyển thấy quận chúa hỏi thăm, sắc mặt lập tức thay đổi, "Tạ

quận chúa quan tâm, ngày gần đây đều khỏe."
Mạnh quận chúa cố ý đi lùi sau một bước, thấy Nam San và Nam Anh đi xa, lơ đãng nói, "Tứ tiểu thư, ta có một lời không biết có nên nói hay không, ấm sành đựng sơn tuyền, bình ngọc chứa quỳnh tương, hoa gì có chậu nấy, đều đã có số cả rồi."
Nam Uyển suy nghĩ, hiểu thâm ý trong đó, thật sự nói trúng nỗi lòng nàng, cảm giác như tri kỉ, "Quận chúa nói có lý, tiểu nữ đã hiểu ra."
"Tứ tiểu thư thông minh hơn người, một chút đã thông." Mạnh Bảo Đàm tùy ý nhổ một cây cỏ dại trong chậu hoa, "Cỏ dại này thật biết tìm chỗ ngồi, bồn thịnh hoa há phải chỗ của nó."
Nói xong, ném cây cỏ dại kia ra rất xa.
Nam Uyển thấy, như suy tư gì đó.
Nam San và Nam Anh đi phía trước ngược lại không chú ý tới một màn này.
Phủ Trấn Quốc công là phủ bậc nhất đế kinh, khí phái tất nhiên không cần phải nói, chỗ chi tiết cũng điêu khắc tinh xảo tỉ mỉ, không tìm ra chỗ xấu.
Các loại hoa cúc đã sớm bày trên bậc thang, những loại cực phẩm như dao đài ngọc phượng, tiên linh chi, ngọc linh quan được bày trên chỗ cao nhất, để người khác thưởng thức.
Nhóm quý nữ tốp hai tốp ba vây quanh một chỗ, khe khẽ nói nhỏ hoặc là trong miệng ngâm thơ từ, khẽ nhíu mày lộ ra thái độ suy nghĩ sâu xa.
Thấy mấy người các nàng đi tới, đều dừng lại, tiến về phía bên này, Mạnh Bảo Đàm tất nhiên được vây ở giữa, nhận lời ca tụng của mọi người.
Đột nhiên một vị hồng y cô nương nói, "Đáng tiếc năm nay không có Nam đại tiểu thư, nếu không lấy tài hoa của Nam đại tiểu thư, nhất định có thể tức cảnh làm ra một tác phẩm xuất sắc, lưu truyền rộng rãi."
Nam Anh nói nhỏ bên tai Nam San, "Nàng ta là thứ trưởng nữ nhà Thường đại học sĩ, Thường Nguyệt Hương."
Nam San hiểu rõ.
Nghe lời Thường tiểu thư, sắc mặt mọi người không đồng nhất, sắc mặt Mạnh Bảo Đàm vi diệu.
Nàng ta kéo tay Nam San, "Năm nay không có Nam đại tiểu thư,

nhưng có Nam tam tiểu thư, nghĩ đến có tỷ thế tất có muội vậy, không bằng mời Nam tam tiểu thư làm mội bài thơ để chúng ta mở rộng tầm mắt."
Không ai nói không tốt, nhóm quý nữ này ngày xưa đều qua lại với Nam Cẩn và Mạnh quận chúa, bởi vì Nam San là vị hôn thê Tam hoàng tử, ngược lại dẫn tới một loạt từ ngữ ca ngợi, chẳng qua thật thật giả giả trong đó không thể hiểu hết.
Nhìn ánh mắt hoặc xem kịch vui, hoặc chờ mong của mọi người, Nam San không khỏi cười khổ trong lòng.
Nàng vẫn không hiểu quý nữ cổ đại, vốn tưởng rằng Mạnh quận chúa năm lần bảy lượt đưa thiếp mời là muốn nhân cơ hội lung lạc nàng, để nàng đứng về phía Tứ hoàng tử, không nghĩ tới đối phương lại lập uy với nàng, làm nàng mất thế, chỉ có thể dựa vào nàng ta, thuận tiện diệt nhuệ khí của nàng, khiến nàng về sau cúi đầu nghe lệnh, nói gì nghe nấy.
Không hổ là quý nữ được nuôi lớn theo tiêu chuẩn hoàng hậu, tâm tư thật sát phạt quyết đoán.
Nghĩ đến đây, nàng cười.
"Mạnh quận chúa để mắt ta, bảo ta ngâm thơ về hoa cúc, đáng tiếc từ nhỏ ta thô tục, không hiểu mấy thứ phong nhã này."
Có mấy nữ tử tỏ vẻ khinh thường, đang muốn mở miệng chế nhạo.
Liền nghe Nam San nói tiếp, "Buổi sáng ăn một loại điểm tâm rất ngon miệng, là dùng cánh hoa cúc tươi nhất làm thành, ngược lại khiến ta ngẫu hứng một bài thơ, có lẽ cũng có thể nhờ vào cái này để bêu xấu."
Nàng hắng giọng, không nhìn sắc mặt mọi người, "Thu lai sương khởi bách hoa sát, dao đài tiên chi nghênh phong triển, phượng điệp thanh diêm kim ngọc ti, đạm hương doanh xỉ giải vị sàm."
Giọng nói rơi xuống, chúng nữ ngây người, chợt thấy Mạnh Bảo Đàm vỗ tay cười, "Nam tam tiểu thư tài tình không tầm thường, tuy là một món ăn lại được giai cú, dù lời thơ nhỏ nhặt nhưng cũng lưu loát dễ đọc."
Dù sao cũng không muốn nàng tốt, không tiếng động nói nàng là đồ tham ăn.
Nam San cũng đáp bằng một nụ cười nhạt, "Tác phẩm thuận miệng, khó mà đến nơi thanh nhã, nhưng dân dĩ thực vi thiên, có lẽ ta là

một người thô tục, không phẩm ra hoa mỹ, vạn vật thế gian, chỉ có thể phân rõ hữu dụng và vô dụng, có thể ăn và không thể ăn, không bằng các vị tiểu thư cao nhã, dựa vào một đóa hoa cũng có thể sinh ra thương cảm, nói ra bi phong thu nguyệt."
Sắc mặt chúng nữ tử khác nhau, là ai nói Nam tam tiểu thư là người béo ú ngu xuẩn.
Lúc mới ở trong cung chưa từng chú ý, chờ khi chú ý lại là ngày xuất cung, hôm nay vừa thấy, Nam tam tiểu thư không chỉ gầy đi, mà con biết ăn nói, nhanh mồm dẻo miệng, đâu có ngốc, thật là coi thường nàng.
Mạnh Bảo Đàm khẽ vẫy tay, hai nha hoàn đi lên, nàng sai người đem mấy bông cúc ngọc bạch đến phòng bếp, "Nghe tam tiểu thư nói chuyện, lại làm người ta nổi hứng thú, hôm nay bản quận chúa cũng nếm thử mỹ vị của hoa cúc."
Nam San nhìn nàng ta, chỉ cười không nói, Mạnh quận chúa này còn tâm cơ thâm trầm, không lộ dấu vết hơn trong tưởng tượng.
Những nữ tử khác cũng phụ họa, nói là trở về cũng muốn làm một đĩa nếm thử, còn có người đến tìm hiểu công thức nấu ăn.
Thường tiểu thư làm như không xảy ra việc gì, lập tức đi về phía bọn họ, "Nam nhị tiểu thư, Nam tam tiểu thư, từ lúc tạm biệt trong cung, không biết dạo này khỏe không."
Sắc mặt Nam Anh cứng đờ, bởi vì theo ý chỉ của hoàng hậu, sau khi Mạnh quận chúa gả vào phủ Tứ hoàng tử, Thường tiểu thư này sẽ theo sát vào hậu viện Đại hoàng tử.
Mà nàng, lại không biết nguyên do gì mà phải muộn tới nửa tháng sau.
Kỳ thật Nam Anh không biết, sau lần tuyển tú, Hiền phi đã coi Nam Cẩn là nữ tử yêu mị, đối với kẻ thân là thứ muội như Nam Anh tự nhiên không có hảo cảm, mượn trình tự vào phủ, cố ý giẫm nàng một đầu.
Dù sao về sau phải vào cùng một phủ, Nam Anh cũng không thể xé rách mặt, cười nói, "Nhọc Thường tiểu thư nhớ mong, chúng ta đều khỏe, còn chưa chúc mừng Thường tiểu thư, sắp được vào phủ Đại hoàng tử."
Thường tiểu thư hơi đắc ý, "Về sau đều là tỷ muội, ta làm tỷ tỷ chịu chút mệt mỏi, vào phủ hầu hạ Đại hoàng tử trước."

Nam Anh thiếu chút nữa cắn nát răng, Thường tiểu thư này được hời còn khoe mẽ.
"Thường tiểu thư, nhị tỷ tỷ ta còn chưa vào phủ hoàng tử, tiếng tỷ tỷ muội muội này dùng hơi sớm."
"Nam tam tiểu thư thật nhanh miệng, bài thơ vừa rồi làm người ta kinh ngạc, đồn đại quả nhiên không thể tin tưởng, chỉ không biết thật sự là tam tiểu thư làm, hay là nhặt được lời của người khác."
"Thường tiểu thư nói chuyện dứt khoát, thật đúng là lợi hại, thường nghe người ta nói nữ tử phải hiền huệ hào phóng, nhìn dáng vẻ Thường tiểu thư, chưa vào phủ đã một lòng nghĩ cho Đại hoàng tử, làm chúng ta rất bội phục."
Thường Nguyệt Hương lạnh mặt, hừ một tiếng, quay đầu rời đi.
Nam Anh cảm động nói, "Tam muội muội, cảm ơn muội ra mặt thay ta."
"Nhị tỷ tỷ, chúng ta đều họ Nam, hôm nay nàng ta muốn chèn ép tỷ, sau này vào phủ sẽ không nhường nhịn đâu, tỷ phải cẩn thận một chút."
"Tam muội muội..."
Nam San cũng không muốn diễn tỷ muội tình thâm với nàng, chặn lại lời nói kế tiếp, "Nhị tỷ tỷ, tỷ xem, tứ muội muội đang làm gì?"
Theo tầm mắt nàng, thấy Nam Uyển đi theo sau Mạnh quận chúa, hai tay cẩn thận bê một chậu cúc tím, có chút cảm giác của nha hoàn, làm người ta không đành lòng nhìn.
Nàng dời mắt, trong lòng may mắn, tổ phụ anh minh, sớm thay bọn họ phân nhà, bằng không thật sự bị tác phong của Nam Uyển làm tức chết.
Sắc mặt Nam Anh cũng khó coi, theo lý thuyết Mạnh quận chúa là Tứ hoàng tử phi tương lai, nàng là trắc phi Đại hoàng tử, Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử tranh đấu không phải ngày một ngày hai, trước kia còn trong tối, bây giờ đã kéo ra ngoài sáng.
Đại thần trong triều ngầm chia làm hai phe, nghe nói gần đây Tứ hoàng tử ở trước mặt bệ hạ vạch tội Đại hoàng tử, nói tổ phụ Đại hoàng tử phi - Hàn Thủ phụ lén lung lạc trọng thần, ủng hộ phong Đại hoàng tử làm Thái tử.
Bệ hạ giận dữ, răn dạy Thủ phụ, nghe nói đã có lời đồn, nếu Hàn Thủ phụ xuống ngựa, thượng vị chính là Khương Thứ phụ, ngày gần

đây phủ Khương Thứ phụ đều bị mai mối chính trị giẫm nát.
Đáng tiếc Khương tiểu thư đã rời kinh, Khương Thứ phụ coi đây là cớ, từ chối nhã nhặn người tới cửa.
Bất luận gia phụ huynh đệ phe phái ra sao, ngoài mặt đều không liên quan lớn đến nữ tử khuê phòng, mọi người vẫn qua lại thân thiết, nói chuyện với nhau trang sức váy áo, hoặc là chuyện thú vị trong kinh.
Nhóm khuê tú bắt đầu tốp năm tốp ba ngắm hoa, dạo vườn, vườn hoa phủ Trấn Quốc công chiếm diện tích lớn, núi giả quái thạch, thanh tuyền đình đài, khắp nơi là cảnh.
Nam San không muốn chen chúc xem náo nhiệt với bọn họ, cũng không muốn tới nơi hẻo lánh, vì thế chậm rãi đi ở hành lang gấp khúc, Nam Anh lại khác, nàng còn muốn nhân cơ hội này làm quen mấy người bạn tốt.
"Nhị tỷ tỷ, muội ngốc nghếch, cũng không biết nói chuyện, không đi theo người khác xem náo nhiệt, tỷ đi đi, muội đi chậm ở phía sau."
Nam Anh nghĩ ngợi, "Được, tam muội muội, muội đừng đi linh tinh, nhớ đi theo sau mọi người."
Nam San gật đầu, người lại có mấy cô nương tiến lên làm quen với nàng, nàng gật đầu cười, cũng khách khí đáp vài câu, phía trước mọi người vây quanh Mạnh Bảo Đàm.
Tứ hoàng tử và Tam hoàng tử dù sao có nhiều chỗ khác biệt, Tứ hoàng tử là đích tử, lại thêm Hoàng hậu xuất thân phủ Mạnh Quốc công, Mạnh gia thế lớn quyền trọng, Mạnh Bảo Đàm vốn chính là quận chúa, lại là Tứ hoàng tử phi tương lai, trong long cô nương trong kinh đều sáng như gương, vội vàng lấy lòng nàng ta.
Trái lại Tam hoàng tử phi tương lai Nam San, về sau cũng là thân phạn cao quý, nhưng so sáng với Tứ hoàng tử phi cũng kém hơn rất nhiều.
Bởi vì trước đây Nam San chưa từng xuất hiện trong những yến hội như vậy nên cũng không có người quen, cũng không có cái gì để nói với những người khác, dần dần rơi lại sau cùng.
Nàng nhìn bên cạnh Mạnh quận chúa, lại không phát hiện bóng dáng Nam Uyển, trong lòng còn đang nghi hoặc, liền thấy một nha đầu phủ Quốc công đi đến trước mặt nàng.
"Gặp qua Nam tam tiểu thư, nô tỳ là nha đầu trong phủ, Nam tứ

tiểu thư ngã ở đằng trước, kêu nô tỳ đến báo cho Nam tam tiểu thư đến đó giúp đỡ."
Nam San hơi kinh ngạc, chỉ ngã thôi mà, kêu nha đầu này đỡ lên là được, vì sao còn muốn mình đến, hơi thấy khó hiểu.
Nhưng lại nghĩ có lẽ là Nam Uyển sĩ diện, không muốn mất mặt ở phủ Quốc công, mới bảo đường tỷ là nàng đến giúp đỡ.
Mặc dù cảnh giác, nhưng cũng nghĩ Nam Uyển không quá xấu xa, lại nói đối phương cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười năm tuổi.
Thấy nha đầu nói chuyện không giống lừa người, Nam San kêu đi trước dẫn đường, đi theo phía sau nàng ta.
Rẽ mấy ngã, Nam San dần dần cảm thấy có chút không thích hợp, theo lý mà nói, Nam Uyển không phải đi phía sau Mạnh quận chúa sao, sao lại một mình bỏ đi?
Dù muốn một mình ngắm cảnh, trong thời gian ngắn cũng không đi được đến nơi xa như vậy, nàng dừng bước, "Không biết vì sao tứ muôi muội ta lại một mình tới nơi này."
Nha đầu khẽ sửng sốt, nói, "Nam tam tiểu thư có điều không biết, phía trước chính là Khám

Chương 33: Lăng Tiêu

Nam San che miệng, trong mắt đầy vẻ không thể tin tưởng, nam tử trong bức tranh rõ ràng là người trong giấc mơ của nàng, vì sao nơi này là có chân dung của hắn?
Chẳng lẽ hắn là người thế giới này?
Bên trong truyền đến tiếng vải xột xoạt, một nữ tử hồng y mũ phượng chậm rãi đứng trước bức tranh, thành kính nhìn người trong tranh, đôi tay tựa lưu luyến bồi hồi trên gương mặt người trong tranh, nghe thấy bên ngoài hình như có động tĩnh, sau đó không nỡ mà thu hồi bức tranh đặt trong góc tối trong phòng.
Nháy mắt nữ tử quay đầu, Nam San thấy rõ tướng mạo nàng ta, chính là Hộ Quốc phu nhân, chỉ thấy bà ta chuyển tới sau bình phong, bên trong truyền đến tiếng quần áo xột xoạt, chờ khi bà ta ra đã thay một bộ thường phục màu son.
Trên đường lên lầu các có một nam tử đi về phía này, nam tử ước chừng hơn ba mươi tuổi, vóc người thon dài, tướng mạo anh tuấn, chẳng qua trong mắt dường như có vẻ tàn ác, chờ nam tử gần đến dưới lầu khó tránh khỏi phát hiện, Nam San nhanh chóng che giấu bản thân.
Nam tử vào trong phòng, gõ cửa, nghe được tiếng đáp của Hộ Quốc phu nhân bên trong mới cẩn thận đẩy của tiến vào, liền thấy Hộ Quốc phu nhân dựa trên ghế mềm, nhắm hai mắt hình như hơi mệt mỏi, hắn nhẹ nhàng đứng phía sau, hai tay tự nhiên bóp vai cho bà ta.
"Phu nhân, Đàn Lang nghe bọn hạ nhân nói tâm trạng người hôm nay hình như không tốt lắm?"
Hộ Quốc phu nhân thoải mái nhắm mắt lại, "Ừm, chỉ là gần đây nhiều việc, thân thể hơi mệt mỏi."
"Phu nhân cần phải bảo trọng thân thể, bằng không Đàn Lang ăn không ngon ngủ không yên, bên hạ trong cung cũng lo lắng, vừa rồi bệ hạ phái người đưa tới một ít cống phẩm."
"Ngươi thật tốt, bệ hạ có lòng."
"Trong lòng Đàn Lang chỉ có phu nhân, nguyện phu nhân vĩnh viễn

khoẻ mạnh xinh đẹp, phu nhân có chuyện gì không vui có thể nói với ta, có lẽ còn có thể khuyên giải một hai."
"Ta không có gì không vui, chỉ là vài ngày nay bận chuẩn bị hôn sự của quận chúa, có mấy việc vặt tổn hại tinh thần."
Nam tử như hiểu ra mỉm cười, "Phu nhân yêu quý vãn bối, là phúc của quận chúa."
"Mạnh gia hiện giờ thân phận khác biệt, tất cả lời nói việc làm đều liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, đại hôn của Tứ hoàng tử cùng quận chúa không chỉ là đại sự của toàn bộ vương triều, càng là chuyện quan trọng nhất của Mạnh gia chúng ta."
"Tứ hoàng tử là con của Hoàng hậu, quận chúa là cháu gái nhà Quốc công, hai người trời sinh một đôi, kim đồng ngọc nữ, không biết khiến bao người ao ước."
Hộ Quốc phu nhân thay đổi vẻ mặt buồn rầu vừa rồi, cười rộ lên, "Lời ngươi thật ngọt."
Nói xong ấn tay nam tử, bỗng nhiên mở mắt ra, tựa phong tình vạn chủng mà cười một chút, tán tỉnh gãi gãi lòng bàn tay của hắn, nam tử hiểu ý, ánh mắt kích động chuyển tới trước mặt bà ta, khom lưng ôm bà ta lên đi vào nội thất.
Nam San ngạc nhiên, Hộ Quốc phu nhân là dưỡng nương của bệ hạ, cuộc sống tất nhiên là sống trong nhung lụa, khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt, nhưng có tốt thế nào cũng là người hơn 50 tuổi, vừa rồi nam tử tên Đàn Lang rõ ràng khoảng ba bốn mươi tuổi, giống như con trai bà ta.
Nhưng xem cử chỉ vừa rồi của hai người, rõ ràng là quan hệ nam nữ, Hộ Quốc phu nhân bởi vì phải chiếu cố bệ hạ, chờ khi bệ hạ đăng cơ đã lớn tuổi, nghe nói vẫn chưa lấy chồng.
Nam nhân vừa rồi chính là trai lơ trong truyền thuyết?
Nam San nổi da gà, nội thất dường như truyền đến âm thanh nào đó, lả lướt khó nghe, nàng vội vàng lén lút rời khỏi đây, dựa theo con đường từng đi qua, trở lại Trấn Quốc Công phủ.
Trên đường gặp được một lão bộc cắt sửa cành lá, giải thích mình tới tham gia yến hội, không cẩn thận lạc đường, lão bộc chỉ đường cho nàng, nàng lại tùy ý chỉ tay về nơi nha đầu vừa rồi muốn đưa nàng đi, hỏi là nơi nào.
Lão bộc trả lời nàng, đó là chỗ của Nhị lão thái gia và gia quyến quý

phủ.
Chờ nàng tìm được mấy người Nam Anh thì thấy Nam Uyển không vui nhìn nàng, "Tam tỷ tỷ, vừa rồi muội không cẩn thận té ngã, kêu nha đầu trong phủ đi gọi tỷ, sao chờ nửa ngày không thấy, may mà nha đầu kia thông minh, quay lại đỡ muội lên."
"Tứ muội muội, muội có thể hỏi nha đầu kia, ta có đi, chẳng qua phủ Quốc công quá lớn, không cẩn thận lạc đường."
Nam Uyển nhìn chằm chằm nàng, muốn nhìn ra cái gì khác trên mặt nàng, "Tam tỷ tỷ, muội đã hỏi qua, nha đầu kia dẫn tỷ qua, hơn nữa chỉ đường cho tỷ rõ ràng, tỷ không muốn đỡ muội thì nói rõ, vì sao phải tìm cớ."
Âm lượng của nàng ta hơi cao, đã có không ít khuê nữ nhìn về phía bọn họ.
Nam San không muốn cãi nhau với nàng ta, "Tứ muội muội, muội tin tường lời một nha đầu hay là tin lời ta, lại nói hiện nay dù sao cũng ở phủ người khác, sao muội cứ nhất định so đo như vậy?"
Nam Uyển nhìn Mạnh quận chúa nhìn qua đây, ngậm miệng.
Vốn nàng ta nghe được chỗ ở của Nhị lão thái gia phủ Trấn Quốc Công, Nhị lão thái gia này là thứ đệ của Trấn Quốc Công, tuy chơi bời lêu lổng, ăn không ngồi rồi, nhưng bản lĩnh sinh nhi tử rất cao, sinh được bốn nhi tử, nhi tử lại sinh không ít tôn tử, nghe nói viện bọn họ đã sắp kín chỗ, tôn tử thành niên chừng bảy tám vị, tất cả đều là con vợ lẽ.
Kế hoạch này vốn là nhất thời nảy lòng tham, chỉ muốn dẫn Nam San qua, gặp được mấy người con vợ lẽ đó, bị dây dưa càng tốt.
Nào biết người này lại có thể lạc đường, nha đầu kia rõ ràng nói đã dẫn nàng đến phụ cận, còn chỉ đường cho nàng.
Nam Uyển thầm mắng, thật là ngu hết chỗ nói, ngay cả đi đường cũng không biết.
Chờ yến hội giải tán, Mạnh quận chúa tiễn nàng ra cửa, "Tam tiểu thư, sau đó không lâu ta phải xuất giá, về sau chúng ta cũng coi như là người một nhà, phải thường gặp mặt, đi lại."
"Mạnh quận chúa mời là vinh hạnh của ta."
Nam San cười, không đồng ý, cũng không từ chối, Mạnh Bảo Đàm như không nghe được ý trong lời nàng, vui vẻ nói, "Chúng ta quyết định như thế rồi đấy."

Quyết định cái gì, đều là cô tự quyết định, Nam San có ý kiến trong lòng, nếu giả vờ, vậy mọi người đều giả vờ, nàng cũng giả vờ không hiểu cái gì, mỉm cười, không biện luận với nàng ta.
Nam Anh và Nam Uyển phía sau cũng đi tới, chào hỏi bọn họ, Nam San không còn tinh lực lá mặt lá trái với những người này, nếu không phải đêm qua, nàng hỏi thăm Đỗ ma ma chuyện phủ Trấn Quốc công, sợ là hôm nay nàng sẽ bị Nam Uyển gạt.
Trấn Quốc Công có vị thứ đệ, lấy biết sinh nhi tử nổi tiếng kinh thành, nhi tử ông ta cũng giống ông ta, cũng rất biết sinh nhi tử, nhưng đều bùn loãng không thể trát tường, trưởng tôn đã hai mươi mấy nhưng vẫn không có cô nương nào bằng lòng gả tới.
Bắt đầu từ sớm, Nhị lão thái gia dựa vào Trấn Quốc Công mà sống, nhi tử phía dưới không nên thân, chơi bời lêu lổng, cưới vợ cũng đều là thứ nữ nhà khác.
Mắt thấy đời cháu đã trưởng thành, viện lại không lớn, ở chen chúc, chuyện lung tung rối loạn, bê bết xấu xa gì cũng có, nhà bình thường vừa nghe đến nhà này là đau đầu.
Trấn Quốc Công ngoài tiếp tế theo lệ, ngại tình cảm huynh đệ không đuổi bọn họ đi, những cái khác đều không quan tâm.
Nam Uyển muốn dẫn nàng tới nơi đó, rõ ràng là không có ý tốt, may mắn nàng lưu tâm, bằng không, không duyên cớ chọc đến một thân rối loạn, nói nhiều cũng nói không rõ.
Nàng vốn không muốn nghĩ người khác quá xấu, cũng chỉ là tiểu cô nương, nhưng Nam Uyển rốt cuộc làm người ta thất vọng.
Lúc chia tách, Nam Uyển còn tỏ vẻ bất mãn với nàng, nhỏ giọng oán giận, nàng tức giận chẳng buồn nói, tùy ý ứng phó Nam Anh vài câu rồi chui vào xe ngựa, ngựa không ngừng vó trở về nhà.
Nhìn cửa đã thắp sáng đèn lồng cùng nam tử áo gấm màu son đứng đó, trong lòng ấm áp.
"Cha."
Nam nhị gia mắt phượng sáng ngời, gương mặt anh tuấn đầy sủng nịnh.
"Biết con ở trong yến hội khẳng định không ăn được gì, cha cố ý để lại canh cho con."
"Cha, cha thật tốt."
"Nha đầu ngốc, cha không tốt, ai tốt?"

Thấy nữ nhi cảm động, Nam nhị gia lại nói tiếp, "Uống canh rồi tới chỗ tổ mẫu của con một chuyến, tổ mẫu vẫn chờ con đó."
Uống xong canh, Nam San đi về phía phòng của Lư thị, trong phòng chất hai ba cái rương lớn, Thanh ma ma mặt mày vui mừng cầm một cây ngọc như ý.
"Phu nhân, người xem, độ trong suốt này, nghe nói là trân phẩm của hoàng thất, năm đó hoàng đế ban cho thái phu nhân."
Lư thị tiếp nhận nhìn kỹ, "Quả nhiên là trân phẩm ngàn vàng khó mua, trước thái phu nhân chỉ sinh một mình Hầu gia, lại không có nữ nhi, của hồi môn đều là Hầu gia tiếp nhận, ba rương này đều ở trong kho, ta cũng nhờ phúc của San tỷ nhi mới được mở rộng tầm mắt, lúc trước ta còn nghĩ, của hồi môn của ta mặc dù đặt ở nhà bình thường cũng không có trở ngại, nhưng đặt ở hoàng gia thì có chút keo kiệt, may mắn Hầu gia nghĩ chu đáo."
"Hầu gia vẫn luôn là người có tâm."
Lư thị thở dài, "Cũng phải, nam tử như Hầu gia thế gian hiếm có."
Thanh ma ma thấy bà lại nghĩ đến những chuyện cũ không vui, muốn chuyển đề tài thì thấy Nam San đi tới cửa, vui vẻ nói, "Tam tiểu thư tới."
Nam San gật đầu với bà ấy, gọi Lư thị, "Tổ mẫu."
"Nha, San tỷ nhi tới, lại đây nhìn xem, mấy cái này đều là trang sức tổ mẫu chuẩn bị cho con."
Nam San nghĩ vừa rồi xa xa nghe thấy tiếng nói, trong lòng hiểu rõ, tổ phụ mượn tay tổ mẫu tặng đồ tới.
Trang sức đầy ba rương, nàng hoa cả mắt, hớn hở cầm lấy một món cài lên đầu, "Tổ mẫu, người xem?"
"Da San tỷ nhi chúng ta trắng, đeo cái gì cũng đẹp, tổ mẫu nghĩ, khi xuất giá mặc áo cưới đỏ thẫm, mũ phượng rực rỡ, tất nhiên làm Tam hoàng tử nhìn ngây ngốc."
Nam San đỏ mặt, phụng phịu, "Tổ mẫu, người giễu cợt cháu gái."
Lư thị cười rộ lên, một tay ôm nàng vào lòng, "Tổ mẫu cũng không giễu cợt San tỷ nhi, tổ mẫu nói thật mà, San tỷ nhi của ta tốt như vậy, Tam hoàng tử nhất định sẽ thích."
Thanh ma ma thu thập trang sức, trả về đúng chỗ, khóa lại, giao chìa khóa cho Nam San, Nam San liên tục xua tay, "Tổ mẫu, mấy thứ này người giữ giúp San Nhi đi."

"San tỷ nhi hiện giờ là cô nương sắp xuất giá, việc nội trợ cũng phải học, chìa khóa con cầm, ta bàn bạc với con, bắt đầu từ ngày mai, việc trong phủ giao cho con xử lý."
Nói xong, lén nhìn gương mặt sững sờ của Nam San, cùng Thanh ma ma nhìn nhau cười.
Lư thị cố ý đề cao giọng "Ai nha, bắt đầu từ ngay mai, ăn uống mua sắm của chúng ta đều phải hỏi San tỷ nhi, San tỷ nhi phải nới lỏng với tổ mẫu một chút, đừng một mực từ chối."
Nam San lúc này mới phản ứng lại, ngây thơ nói, "Tổ mẫu..."
"Ha ha, không trêu con nữa, San tỷ nhi có cái gì không hiểu, có thể tới hỏi tổ mẫu, về sau gả đến phủ Tam hoàng tử, người trong phủ càng nhiều, chuyện nhọc lòng cũng nhiều."
"Dạ."
Nam San từ chỗ tổ mẫu về phòng mình, rửa mặt xong, thoái mái nằm trên giường, đầu óc nghĩ đến chuyện ban ngày, hỗn loạn hết cả lên.
Người trong tranh là ai?
Chẳng lẽ người xuất hiện trong giấc mơ của nàng kiếp trước thật sự tồn tại.
Nàng miên man suy nghĩ, thói quen sờ dưới gối, liền thấy quyển sách lúc trước bị Tam hoàng tử lấy đi đã trở lại.
Nàng cười khẽ, người này thật là thú vị.
Tiện tay lật xem, ấy, sao bên ngoài nhìn thì giống, chữ bên trong lại thay đổi, cứng cáp hữu lực, câu phong lộ khí, hoàn toàn khác chữ nhỏ lúc trước.
Trong lòng nghi hoặc, đôi mắt lại nhìn nội dung trong sách, chỉ nhìn hai trang, sắc mặt nàng lập tức đại biến.
Bên trên viết một thiếu niên chừng đôi mươi, si mê võ học, từ mười ba tuổi trong nước không có ai đấu lại, hắn lập chí muốn theo đuổi cảnh giới võ học cao hơn, một mình vào núi khổ tu.
Trong núi kham khổ, thiếu niên lại thích thú, hình bóng cô độc, trời vừa sáng luyện kiếm, lúc hoàng hôn ngồi thiền.
Một ngày nào đó, lúc đang luyện kiếm trong rừng đột nhiên cánh hoa bay tán loạn, hương khí bốn phía, từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống một nữ tử.
Lúc ấy, thiếu nữ mặc một bộ y phục lộ tay, trống rỗng xuất hiện, làm

thiếu niên kinh ngạc.
Hô hấp của Nam San dồn dập, ngón tay run run, khẩn cấp lật trang sau, mỗi lần thiếu nữ xuất hiện đều như tiên nữ, tới vô ảnh đi vô tung.
Mỗi lần hai người gặp nhau, chơi đùa trong rừng cây, vô cùng vui vẻ.
Thời gian dần trôi, năm tháng thay đổi, thiếu niên trưởng thành thanh niên, thiếu nữ biến thành cô nương, yêu thương lẫn nhau.
Dưới chứng kiến của nhật nguyệt, kết làm vợ chồng.
Nhưng mà, đột nhiên có một ngày, thê tử không hề xuất hiện, giống như khi nàng tới, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.
Trượng phu ngày đêm chờ đợi, thê tử không còn trở về.
Rốt cuộc, trượng phu hiểu thê tử mình sẽ không bao giờ trở về nữa, vì thế, hắn rời núi rừng, trở lại nhà mình, kế thừa gia nghiệp.
Nam San khép sách lại, bên trong không nói thân phận thiếu nam thiếu nữ, nhưng trên bìa sách vẫn viết bốn chữ cung đình bí sử.
Tim nàng đập rất nhanh, có lẽ người ngoài đọc chỉ thấy là một câu chuyện hoang đường.
Nhưng lại giống hệt cảnh tượng trong giấc mơ kiếp trước của nàng.
Trong đầu hỗn loạn, rồi lại vô cùng rõ ràng, vốn dĩ trong sách viết câu chuyện bí mật của Võ Chính đế và Văn Nhàn Hoàng hậu, bị người khác đổi thành thiếu niên và thiếu nữ.
Như vậy thiếu niên và thiếu nữ có phải là Võ Chính đế và Văn Nhàn Hoàng hậu.
Lăng Tiêu.
Nàng nhắm mắt lại, nỉ non tên này.
Bỗng nhiên mở mắt ra, Lăng?
Hoàng thất hiện tại xác thật họ Lăng, chẳng lẽ?
Nàng nghĩ đến bức tranh nhìn thấy ở chỗ Hộ Quốc phu nhân ban ngày, Hộ Quốc phu nhân sẽ giữ gìn bức tranh của người nào thành kính và cẩn thận như vậy.
Hắn nhất định có liên quan đến hoàng thất hiện giờ, tim Nam San tựa như muốn nhảy ra.
Hắn là ai, bọn họ còn có thể sẽ gặp lại không?
Đột nhiên, đầu nàng nổ tung, bỗng nhiên ngồi bật dậy, câu chuyện của hắn và nàng, ngoại trừ đương sự là nàng và hắn, tại sao có thể

có người thứ ba biết?
Còn có ai biết chuyện bí ẩn như vậy?
Đúng rồi, là Tam hoàng tử, sách này là Tam hoàng tử lấy đi, nhớ tới ngày đó hắn nói qua, câu chuyện trong sách viết về Võ Chính đế và Văn Nhàn hoàng hậu không phải thật.
Như vậy hiện tại viết chính là thật, người viết là ai, có phải hắn không?
Tam hoàng tử, hắn là ai?
Hô hấp của Nam San dồn dập, chân tướng như ở sau màn sương, như ẩn như hiện mà lộ ra chút manh mối, nàng muốn xua tan màn sương, rồi lại chợt sợ hãi.
Dường như cảm thấy bản thân không thở nổi, như có thiên quân cự thạch đè ở ngực, nàng không tự giác nuốt nước bọt, hai mắt sáng kinh người, tay nắm chặt bìa sách màu xanh, khớp xương tráng bệch.
Chậm rãi thở ra mấy hơi, khiến bản thân bình tĩnh trở lại, run rẩy hai chân xỏ giày xuống giường, lấy trà nguội trên bàn, rót một hớp thật lớn, nhưng trái tim trong lồng ngực vẫn không đè lại được, dường như muốn nhảy ra cực nhanh.
Nàng chống mép bàn, cố gắng để mình không ngã xuống.
Trong căn phòng tối tăm, có một nam tử như tượng đá đứng đó, con ngươi đen như mực dần chuyển thành màu màu đỏ, đôi mắt đỏ không chớp nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nàng.
Thấy hành động của nàng, nam tử từ trong bóng tối đi ra, bước chân của hắn hơi lộn xộn, căn bản không bước đi không một tiếng động giống bình thường.
Nam San buông cái chén trong tay, như máy móc quay đầu, đón nhận ánh mắt như biển đen của nam tử, đỏ bừng như biển lửa trong đó như muốn cắn nuốt mọi thứ, hủy thiên diệt địa.
Nàng vô ý thức cất bước muốn chạy, hai chân lại mềm như mì sợi, không có sức lực.
Nam tử bước mấy bước lớn, dồn nàng vào góc tường, chân dài hữu lực kẹp lấy thân thể của nàng, vây nàng trong ngực, hắc bào ngọc nhan, ánh mắt điên cuồng, nào còn lạnh lùng thản nhiên ngày thường.
Nàng dường như tìm thấy chỗ dựa, thân thể không tự giác trượt

xuống, đùi nam tử nâng nàng lên, hai tay hữu lực ôm nàng vào lòng.
Mắt hắn đỏ như máu, trong mắt đen như có ánh lửa, bởi vì vui mừng như điên, khuôn mặt tuyệt sắc hơi vặn vẹo, hơi thở nóng rực phun sau đầu nàng.
"Nàng sợ cái gì? Muốn chạy đi đâu? Hửm?"
Nam San thở hổn hển, tim đập như muốn nhảy ra, tiếng nói run rẩy lẩm bẩm, "Tam hoàng tử, đã trễ thế này, sao huynh còn ở nơi này, mau thả ta ra, như vậy không hợp lễ nghĩa, ta sợ... Ta sợ người khác nói xấu, tổn hại đến danh dự của ta."
"Tam hoàng tử, hử?"
Hắn quay người nàng lại, làm nàng không thể không đối mặt với mình, bởi vì đi ngủ nên nàng mặc rất mỏng.
Đôi tay bị hai tay hắn bắt chéo sau lưng khiến cho nàng không thể không ngẩng đầu, ưỡn ngực, gương mặt trắng nõn mang theo sự hoảng sợ nói không lên lời, trong mắt phượng dưng dưng nước mắt, lã chã ướt át, răng ngọc cắn chặt cánh môi đỏ chói.
Trên eo áo ngủ buộc một dây lưng, vốn là gầy đi, nhưng ngực lại không giảm, cái yếm xanh biếc hiện ra, bông hoa hồng nhạt thêu bên trên có thể thấy được rõ ràng, hai cặp trĩu nặng, mềm mại phình phình, xinh đẹp động lòng ngực đè trước ngực hắn.
Hô hấp của hắn nặng nề, kéo nàng dán chặt vào người mình, "Nhìn ta, nói cho ta, ta là ai?"
Hắn là ai?
Đầu óc Nam San hỗn loạn, nam tử tuyệt sắc trước mắt, hắn là đương kim Tam hoàng tử điện hạ, nhưng hắn thật sự chỉ là Tam hoàng tử sao?
Nàng có thể từ Trịnh Nam Nam biến thành Nam San, vì sao hắn không thể từ một người khác biến thành Tam hoàng tử, giấc mơ kiếp trước thật sự chỉ là mơ ư?
Liễu mạng thở hổn hển, nước mắt không tự chủ chảy xuống.
Cắn chặt môi, liễu mạng lắc đầu, sợi tóc rũ ra, nước mắt đầm đìa, hai chữ ngày đêm nhớ mong, nàng từng ngọt ngào gọi ra vô số lần trong mơ, hiện giờ lại nghẹn lại trong cổ họng, không bật ra được.
Mắt nam tử như con sói cô độc nhìn chằm chằm nàng, gằn từng chữ một.

"Lăng Tiêu, ta là Lăng Tiêu, nam nhân của nàng."
Tuy là lòng có dự cảm, nhưng Nam San vẫn cảm thấy những lời này như búa trời giáng xuống, phát ra tiếng vang rung động, làm nàng đinh tai nhức óc.
Nước mắt nàng chảy nhiều hơn, tầm mắt mơ hồ, sợi tóc dán trên mặt, cái miệng nhỏ khẽ mấp máy.
Lăng Trọng Hoa căn bản không cho nàng thời gian thở dốc, bắt được cái miệng đỏ tươi kia, đầu lưỡi thăm dò tiến vào, quét ngang một mảnh, điên cuồng đoạt lấy.
Có nước mắt chảy vào trong miệng, mặn mặn.
Pháo hoa rực rỡ nổ tung trong đầu, mở ra một áng mây tía, trong vui sướng và khiếp sợ cực hạn, mắt nàng khẽ đảo, hôn mê bất tỉnh.

Chương 34: Kiếp trước

Dường như trở lại kiếp trước, nàng một thân một mình đi trên đường, gặp được người quen biết, tùy ý chào hỏi, nghe tiếng xì xào bàn tán, nhỏ giọng nghị luận nàng sau lưng.
Đàn ông tự mình lấy biệt danh cho nàng, mỹ nhân đá, nàng chính là một cô gái tính tình hướng nội, xem mắt vô số lần đều làm câu chuyện đi vào ngõ cụt.
Thời thiếu nữ là đứa trẻ bớt lo, thời điểm đó người lớn đều hi vọng con của mình chuyên tâm học tập, không muốn yêu sớm, nàng ngoan ngoãn làm mẹ rất an tâm.
Bà không chỉ một lần khoe với người ngoài Nam Nam nhà tôi là cô gái tốt, chưa hề thân thiết với con trai, chớ nói chi là yêu sớm gì đó.
Nàng không phản bác, cũng chỉ nghe lời cười một chút, không phải nàng không yêu đương, mà là nàng có một bí mật nhỏ.
Từ mười bốn tuổi, nàng liền thường xuyên mơ thấy một nam nhân, nam nhân lúc đó cũng là thiếu niên.
Núi cao cây xanh, thâm cốc thanh u, thiếu niên mặc áo bào tay bó khỏe khoắn, sợi tóc màu đen buộc cao.
Sáng sủa tuấn dật, dáng người như tùng.
Trong tay một thanh trường kiếm thân bạc vỏ đỏ, như ngân xà nhảy múa theo động tác của hắn.
Nàng bị cuốn sâu vào, chưa từng gặp thiếu niên xuất sắc như thế, trường bào theo gió nâng lên, tư thế oai hùng.
Không khỏi vỗ tay khen hay, mắt nam tử ngưng lại, tựa như tia chớp lao đến trước người nàng, dí trường kiếm trên cổ nàng.
Đợi thấy rõ quần áo nàng, mặt đỏ lên, âm thanh lạnh lùng nói, "Cô là ai?"
Nàng nhìn váy ngủ hai dây in họa tiết hoạt hình trên người, cười khẽ, "Ta tên Trịnh Nam Nam, huynh thì sao?"
Thiếu niên không nói lời nào, chăm chăm nhìn nàng.
Như bừng tỉnh đại ngộ, nàng rõ ràng ngủ ở nhà, mặc trên người cũng là áo ngủ, thiếu niên này rõ ràng là mặc y phục cổ trang trong TV mới có, có lẽ nàng mơ linh tinh, bản thân đang trong mơ?

Tay nhỏ vỗ trán, "Ôi chao, ta quên mất, đang nằm mơ."
"Mơ gì?"
"Ta mơ, huynh đang trong giấc mơ của ta, ta là học sinh năm hai cấp hai, rất hân hạnh được biết huynh."
Thiếu niên khẽ híp mắt, không biết cô nương này đang nói cái gì, lại nhìn y phục bại hoại thuần phong mỹ tục của nàng, quay đầu đi.
Cổ nhân đều bảo thủ, Nam San bật cười, mình lộ tay lộ chân, trong mắt thiếu niên này sợ là khó coi.
"Cái này không có gì, chỗ chúng ta đều mặc như này, còn ít vải hơn ta ấy chứ."
Nghe được nàng nói như vậy, thiếu niên xoay đầu lại, trong mắt đầy vẻ không thể tin, nàng từ đâu tới, sao chỗ nàng lại ăn mặc như thế này, vì sao hắn chưa từng nghe nói qua.
Sơn cốc này tịch mịch rời xa đời thường, có rất ít người biết, sườn núi lại dựng đứng hiểm trở, người bình thường căn bản không đến, hắn ngẩng đầu nhìn trời, dường như nữ tử này trống rỗng xuất hiện.
Làn da nàng mịn màng, ánh mắt trong trẻo, không giống người gian tà.
"Cô từ đâu tới, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây."
"Ta à, chỗ chúng ta có nói huynh cũng không biết, ước chừng cách các huynh hơn một nghìn năm sau đi."
Thiếu niên nhìn nàng như nhìn một người điên, chọc nàng cười khanh khách.
Thu hồi kiếm, thiếu niên không để ý nàng nữa, đi thẳng tới nhà gỗ gần đó, Nam San lúc này mới chú ý tới, nơi đây bốn bề toàn núi, hiểm trở dốc đứng, ngăn cách.
Nhìn, hình như chỉ có một mình thiếu niên sinh hoạt ở nơi này.
"Này, sao huynh lại sống ở đây một mình."
Nói xong vỗ nhẹ đầu mình, đây là giấc mơ của nàng, sao có thể có rất nhiều người, có thể có một người cũng không tệ rồi.
Sau đó, bọn họ thường xuyên gặp nhau trong mơ, thiếu niên mặc dù vẫn nghi ngờ lai lịch của nàng, thế nhưng gặp mặt nhiều lần, cũng dần nói nhiều hơn, có lẽ bằng tuổi nhau, rất hiếu kì với cuộc sống khác mình, hai người chơi rất vui vẻ.
Cuối cùng, nàng biết tên của hắn.
Lăng Tiêu.

Nàng khen tên rất hay, sau đó cười nói cho hắn biết, Lăng Tiêu là một loài hoa rất kiêu ngạo, nở ở đầu cành, đỏ chói rực rỡ.
Hắn không hiểu, chưa từng nghe nói lăng tiêu là một loài hoa.
Vì giải thích nghi ngờ của hắn, nàng tự tay vẽ dáng vẻ của hoa lăng tiêu, hắn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.
Lăng Tiêu tuyệt đối là một chàng trai rất tuấn tú, đẹp hơn những bạn nam mà nàng từng gặp mấy lần, lại thêm khinh công trác tuyệt, đạp tuyết vô ngân, lăng không vô ảnh.
Thỏa mãn tất cả mơ mộng của thiếu nữ đối với nam nhân.
Mặc dù chỉ là người xuất hiện trong mơ, lại làm yêu cầu của nàng đối với nam nhân cao hơn không chỉ mười lần.
Bởi đó, từ đó lên đại học chưa từng có nam nhân có thể vào mắt của nàng, nàng cũng không muốn có nhiều tiếp xúc với bọn họ.
Nhìn các bạn học đều có đôi có cặp, nàng cũng chỉ cúi đầu cười một tiếng, ngọt ngào thỏa mãn trong mơ làm người ta dư vị.
Thế nhưng con người kiểu gì cũng sẽ lớn lên, kiểu gì cũng sẽ đứng trước chuyện nên tới, ví dụ như hôn nhân.
Đợi khi nàng đi làm, chậm chạp không thấy có đối tượng, rốt cuộc mẹ cũng ngồi không yên, bắt đầu không ngừng thúc nàng tìm bạn trai.
Nam nhân bên cạnh nàng nào có thể để ý, Lăng Tiêu trong mơ xuất sắc như vậy, múa kiếm như kinh hồng, tướng mạo lại tuấn mỹ.
Nàng càng không ngừng tìm cớ qua loa tắc trách, về sau, theo tuổi tác tăng dần, mẹ bắt đầu gấp, bắt đầu sắp xếp nàng xem mắt, nhắc nhở bên tai nhiều người tầm nàng đã làm mẹ.
Nàng cười khổ, trong mơ, nàng đã lập gia đình, sao có thể kết hôn một lần nữa.
Có lẽ theo người khác, mơ chỉ là mơ, đâu thể coi là thật, nhưng nàng bị cảnh trong mơ ảnh hưởng, không có hứng với tình yêu trong cuộc sống hiện thực.
Cuối cùng, ngả bài với mẹ, nàng nói nàng không muốn kết hôn, chỉ muốn sống một mình, mẹ cứ gặng hỏi mãi, nàng nói ra giấc mơ của mình, không ngoài dự đoán, mẹ nói nàng có vấn đề về tinh thần, trưng cầu ý kiến bác sĩ tâm lý khắp nơi, bác sĩ khẳng định nàng mắc chứng vọng tưởng cực độ, đề nghị dẫn nàng đi trị liệu.
Nàng không đồng ý, mẹ lại giúp nàng xin nghỉ việc, cưỡng chế nhốt

nàng trong nhà.
Mấy năm sau, nàng muốn nhảy lầu, lại thất thủ bay lên không. . .
Rơi vào trong bóng tối vô biên, dường như ngủ thật lâu, nàng muốn tỉnh lại, nhưng không nhìn thấy gì, mãi đến khi phía trước bỗng xuất hiện ánh rạng đông, nàng vui mừng, liều mạng bò về phía ánh sáng, hít thở không khí mới mẻ, chợt nghe thấy tiếng nữ nhân nói chuyện.
"Chúc mừng Nhị phu nhân, là một tiểu thư."
Nàng vừa quay đầu, đầu lại bị khống chế nghiêng sang một bên, trong ánh mắt mơ hồ nhìn thấy Đinh thị yếu ớt mệt mỏi nằm trên giường.
Từ đây, nàng chính là tam tiểu thư Nhị phòng Đức Dũng hầu.
Nàng dần dần tỉnh lại trong hồi ức, đập vào mi mắt là khuôn mặt như mì vắt của Thiên Hỉ, nhìn cửa sổ chạm khắc hoa văn, trời đã sáng, suy nghĩ dần trở lại, hai mắt ngây ngốc.
Hình như ngày hôm qua xảy ra chuyện khó lường.
Người trong giấc mơ của nàng còn sống xuất hiện trước mắt, còn biến thành dáng vẻ xuất sắc hơn.
"Tiểu thư, phải chăng muốn rửa mặt? Vương bà bà dưới bếp còn ở bên ngoài chờ tiểu thư đáp lời đấy ạ."
Đáp lời, lời gì, Nam San đột nhiên nhớ tới, hôm qua tổ mẫu đã nói, nói là từ hôm nay trở đi, mua sắm mọi thứ trong nhà đều do nàng xử lý.
Thế là gác lại những chuyện trong đầu, tranh thủ thời gian đứng dậy mặc quần áo rửa mặt, trong phòng khách, Vương bà tử vui vẻ chào đón, "Tiểu thư, lão phu nhân cùng phu nhân đều bảo nô tỳ tới hỏi tiểu thư, cơm trưa hôm nay sắp xếp như thế nào?"
Nam San cẩn thận nhớ lại ngày xưa nương làm thế nào, trên thực tế nương nàng là nữ nhi đồ tể, cũng không biết quản lý việc bếp núc, có điều nhị phòng nhân khẩu đơn giản, quan tâm một chút ăn mặc là được.
Thế là nghĩ đến chuẩn bị một quyển sổ, đi theo Vương bà tử đến phòng bếp, thấy phòng bếp rau thịt đều có, trong nhà ít chủ tử, để phòng bếp chuẩn bị bốn mặn một canh đưa đến chủ viện, lại thêm ba món chay, một bát canh nấm đưa đến phòng tổ mẫu là ổn.
Chờ lúc dùng bữa, Lư thị tán dương với Thanh ma ma, "Nghe nói hôm nay San tỷ nhi làm việc rất ra dáng, ngươi nhìn ba món chay

này, đậu phụ, măng khô om, rau xanh xào giao bạch, đồ tươi có, đồ khô cũng có, còn rất phối hợp với nhau, xem ra dụng tâm."
Thanh ma ma cười không nói, thấy Lư thị ăn hết một bát đầy, cũng vui mừng theo.
Lư thị uống canh, hơi nhăn mày, "Chỉ có điều chuyện trong nhà đơn giản, không cách nào so sánh với hào môn thế gia, San tỷ nhi có lòng học cách quản lý nhà cửa cũng không có chỗ ra tay."
Nghĩ ngợi, "Thời tiết chuyển lạnh, vừa vặn trong phủ cần đặt mua đồ mới, việc này giao cho San tỷ nhi làm, đợi lát nữa kêu con bé tới chỗ ta một chuyến, có một số việc ta sẽ dạy nó, tuy là đàm binh trên giấy, cũng sẽ có chút tác dụng."
"Vâng."
Nam San nghe Thanh ma ma truyền lời, ăn xong bữa cơm, nghỉ ngơi một lát rồi đi đến phòng Lư thị, Lư thị đang ngồi trên giường, thấy nàng đến, vẫy tay một cái.
Hai bà cháu trò chuyện việc nhà, Lư thị nói đơn giản chuyện thế gia trong kinh, nhất là có quan hệ thông gia thì nhấn mạnh hơn, Nam San nghe mà đầu phình to, nhưng vẫn giữ vững tinh thần, những cái này về sau đều có tác dụng lớn.
Chờ Lư thị nói qua loa xong, Nam San chỉ cảm thấy trong đầu như có thiên quân vạn mã chạy qua, khói bụi mù mịt ầm ầm, chuyện hôm qua còn chưa tiêu hóa hết, lại bị nhét thêm nhiều tên người như vậy.
Nàng khéo léo dựa vào đùi Lư thị, "Tổ mẫu, lại đọc con nghe một lần kinh thư đi ạ."
Lư thị từ ái xoa đầu nàng, từ trên bàn lấy quyển kinh thư, trầm thấp đọc, di di vang bên tai, dần dần thiên quân vạn mã trong đầu đều dừng lại, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.
Tiếng tụng kinh như ca khúc an ủi tâm hồn hay nhất thế gian, làm lòng của nàng dần bình ổn, chậm rãi nhắm hai mắt.
Lại nói trong hoàng cung, Vĩnh Thái đế kinh ngạc nhìn tam nhi tử, dường như hoài nghi lỗ tai mình xảy ra vấn đề, "Hoa Nhi, ý của con là nhanh chóng đại hôn, xếp trước Hoán Nhi?"
"Trưởng ấu có thứ tự, từ trước không phải như thế sao?"
Vĩnh Thái đế bị ánh mắt lành lạnh của hắn làm tê cả da đầu, "Được, phụ hoàng lập tức kêu Lễ bộ đi làm."

"Ừm, càng nhanh càng tốt, hiện tại đã đến giữa tháng, đầu tháng sau có mấy ngày tốt, trước Trung thu phải làm xong việc này."
Vội vã như vậy?
Vĩnh Thái đế hơi buồn bực, chẳng lẽ Hoa nhi thông suốt?
Lòng hắn vui theo, vội vàng kêu Lễ Bộ thị lang tới, nghĩ đến dáng vẻ vội vã của Hoa Nhi, chọn thời gian mùng sáu đầu tháng, ngày hoàng đạo thích hợp cưới gả đầu tiên của tháng sau.
Nam San đang bị âm thanh kinh phật mê hoặc thì nghe âm thanh kích động của Thiên Hỉ ở bên ngoài, lập tức giật mình tỉnh táo.
"Tam tiểu thư, nhanh, cung trong đến truyền chỉ."
Chỉ, chỉ gì?
Lư thị và Nam San vội vàng rửa mặt thay quần áo, tiến về phòng chính tiếp chỉ, sắc mặt thái giám truyền chỉ đầy vui mừng, "Chúc mừng Nam lão gia, Nam phu nhân, Nam tam tiểu thư đại hỉ."
Trong lòng Nam nhị gia biết có liên quan đến hôn sự của San Nhi, "Không biết vị công công này, hỉ từ đâu tới."
Thái giám mở thánh chỉ màu vàng trong tay, mọi người Nam gia quỳ dưới đất, nghe tiếng the thé khó nghe của thái giám vang lên, Nam San nghe càng thêm choáng, nhưng đại ý nàng vẫn hiểu, bệ hạ để nàng và Tam hoàng tử thành hôn, hôn kì là mùng sáu tháng sau, chỉ còn khoảng không đến hai mươi ngày.
Nàng ngây người, hai phu thê Nam nhị gia cũng có chút trở tay không kịp, thời gian quá gấp rồi, vì sao gấp như vậy, không phải nói muốn chờ San Nhi cập kê rồi mới thành hôn sao?
Ngược lại là Lư thị kịp phản ứng đầu tiên, kêu Thanh ma ma chuẩn bị ngân phiếu, kín đáo đưa cho công công, công công truyền chỉ vui vẻ về cung phục mệnh.
Nam San không nói ra được tư vị trong lòng, nàng đến bây giờ vẫn như nằm mơ, dường như còn chưa tỉnh táo lại, nàng cắn môi, đứng lên, không nói một lời.
Đinh thị thấy sắc mặt nàng là lạ, cho là nàng kháng cự trong lòng, nhìn Nam nhị gia, mặt hai phu thê đầy lo lắng.
Nam San chậm rãi đi về phòng mình, trong đầu loạn thành một đống, nàng sắp xếp lại, đêm qua lại ngất đi, rất nhiều chuyện cũng chưa hỏi rõ ràng.
Tam hoàng tử, vị hôn phu hiện tại của nàng chính là người trong

giấc mơ kiếp trước, Lăng Tiêu.
Hôm nay lại có thánh chỉ thành hôn, nói cách khác, nàng thật sự phải gả cho nam tử ngưỡng mộ trong lòng, thế nhưng chuyện lạ xảy trên người bọn họ mà hắn tiếp nhận bình tĩnh như thế, nàng cũng không có phản ứng gì lớn, xem ra, bọn họ thật sự là một đôi trời đất tạo nên.
Sắc mặt dần nóng lên, Đinh thị nhìn càng không hiểu, nữ nhi đang vui hay buồn vậy trời.
Đột nhiên, Nam San ngừng bước, bỗng nhiên quay người, chạy như điên về phía cửa, nàng muốn đi tìm người kia hỏi rõ ràng.
Ở của có một nam nhân đi nhanh tới, bạch bào phiêu tán, tư thế đi đường nhanh như gió, đám người Nam gia nhìn trợn tròn con mắt, Nam San không kịp thu chân, đâm đầu vào ngực người kia, người tới ôm nàng lên, một cái chớp mắt, người đã không thấy bóng dáng.
Đám người chỉ nghe cửa phòng Nam San "cạch" một tiếng đóng lại.
Nam nhị gia muốn tiến lên, bị Đinh thị kéo lại, nàng xem như đã nhìn ra, San Nhi nhà mình chẳng biết tại sao vào mắt Tam hoàng tử, lần trước Tam hoàng tử đặc biệt tới Hầu gia chống lưng, hôm nay lại không kịp chờ đợi muốn cưới San Nhi vào cửa, bất luận nói như thế nào, đây đều là chuyện tốt.
Lư thị xem như lần đầu thấy Tam hoàng tử, hơi hoảng hốt, Tam hoàng tử quả nhiên giống Vũ Tầm, gương mặt giống như đúc nhưng lại không thấy chút nữ tính.
Trong phòng, Nam San hơi co quắp nhìn Lăng Trọng Hoa, ánh mắt nam nhân như sói nhìn chằm chặp nàng.
Nửa ngày, nàng ôm lấy hắn, bật khóc thành tiếng.
Tay của nam tử nhẹ vỗ về lưng nàng, nàng khóc nấc lên, không biết vì sao, ấm ức như tìm được chỗ phát tiết.
Nàng một bên khóc, chậm rãi ngừng lại, trong lòng mừng thầm, sống lại một đời thế mà có thể gặp người trong giấc mơ, lại thêm dáng vẻ bây giờ của hắn càng thêm xuất sắc, sáng chói lóa mắt.
Vận mệnh kỳ diệu như vậy, mặc dù hai người cũng thay đổi bề ngoài, nhưng bọn họ vẫn là vị hôn phu thê, chẳng mấy chốc sẽ trở thành phu thê thật sự.
Thế gian có mấy chuyện huyền diệu như vậy, nếu như mẹ biết sẽ có cảm tưởng như thế nào, liệu có còn cảm thấy tinh thần nàng không

bình thường?
Hắn còn là đương kim Tam hoàng tử, đúng rồi, trước kia hắn là tiên đế!
Nam San hưng phấn dần tỉnh táo lại.
Không đúng.
Nam nhân đáng chết này, đời trước phản bội nàng.
Gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt nâng lên, chỉ vào hắn lên án, "Chàng. . . Trước đây chàng thế mà cưới vợ nữa, nói cái gì một đời một thế, vĩnh viễn không bao giờ xa ta, thế mà còn sinh con với nữ nhân khác?"
Nếu Lăng Tiêu là tiên đế, vậy chính là phụ hoàng Vĩnh Thái đế.
"Không có, trước đến giờ chỉ có nàng."
Nàng sững sờ, "Nói bậy, trước đến giờ chỉ có ta, vậy đương kim bệ hạ chui ra từ khe đá à?"
Lăng Trọng Hoa buồn cười nhìn dáng vẻ nổi giận của nàng, sợi tóc lộn xộn, hai mắt sưng đỏ, con ngươi lóng lánh có thần, bởi vì khóc nên miệng nhỏ càng thêm đỏ rực, như trái anh đào chín mọng.
Hắn bẻ ngón tay chỉ vào hắn xuống, nắm thật chặt trong tay, một tay ôm lấy trấn an cô nương trong lòng, thỏa mãn thở dài một hơi, "Không lừa nàng, chỉ có một mình nàng, hắn là ta tùy tiện nhặt lấy."
Dĩ nhiên không phải tùy tiện nhặt, nhưng hắn cảm thấy thân thế cụ thể của Vĩnh Thái đế chỉ là râu ria, ngược lại không cần phải nói tỉ mỉ.
A!
Nhặt, như thế cũng được.
Nàng choáng váng mơ hồ nghĩ, không biết Tam hoàng tử hiện tại làm thế nào điều chỉnh quan hệ giữa mình và Vĩnh Thái đế, một người đã từng là con nuôi, biến thành phụ hoàng hiện tại, trong lòng của hắn nhất định là rất khó chịu.
Chẳng trách người khác đều nói Tam hoàng tử tính tình kì quái, nếu như đổi thành những người khác cũng sẽ rất quái lạ.
Nhưng nàng càng cảm thấy hứng thú chính là, lúc là tiên đế hắn như thế nào, đột nhiên nghĩ đến bức tranh trong phòng Hộ Quốc phu nhân, sắc mặt thay đổi.
"Trước kia chàng thật sự không có những nữ nhân khác, vậy vì sao Hộ Quốc phu nhân nhớ mãi không quên, trong phòng còn cất chân

dung của chàng, ta thấy rõ, bà ta mặc áo cưới, sờ mặt chàng tràn đầy yêu thương, trước kia hai người thật sự không có gì mờ ám sao?"
Cặp lông mày xinh đẹp của Lăng Trọng Hoa nhíu chặt, Hộ Quốc phu nhân, cung nữ nhỏ Hoán Y phòng, hắn với nàng ta có thể có quan hệ gì, chỉ là vì sắp xếp người chăm sóc con nuôi, gặp qua một lần.
Còn nhớ lúc ấy nàng ta quỳ dưới đất, run lẩy bẩy, hắn chỉ nhìn lướt, ngay cả mặt cũng không rõ.
Sao nàng ta lại giấu chân dung của mình, mắt hắn đầy ghét bỏ và sát khí nồng đậm.
Hộ Quốc?
Cái thứ ngu xuẩn nhặt được thật là dễ bị người ta lừa gạt, chỉ là một cung nhân ti tiện, nếu không phải lúc ấy thấy Mạnh Tiến Quang còn có thể có thể dùng, làm sao lại đưa nàng ta từ Hoán Y phòng lên thành đại cung nữ bên cạnh mình, thế mà cũng dám dùng phong hào Hộ Quốc.
Lúc trước, hắn cũng không nghĩ quá mức so đo, cuộc sống đế vương kiếp trước, cô độc một mình, cũng không có gì thú vị.
Mắt thấy cô nương trong lòng còn trông mong nhận được đáp án chắc chắn của hắn, không khỏi sắc mặt chuyển biến tốt đẹp, "Không nhớ người nào, thật có chuyện này ư. . . Đúng rồi, lúc trước vì sao nàng đột nhiên biến mất."
Nam San bị hắn hỏi sững sờ, vì sao?
Nghĩ đến nguyên nhân, nàng đau lòng bật khóc, bởi vì thân thể hạn chế, nàng cũng không thể một mình tự do xuyên vào giấc mơ nữa, cho nên không thể xuất hiện nữa.
Tiếng khóc của nàng càng đau thương, càng đau khổ hơn vừa rồi, dường như có thiên ngôn vạn ngữ, đủ loại ấm ức không thể dãi bày với người khác, bật khóc nức nở.
Hắn vòng hai tay ôm nàng thật chặt, may mắn, bọn họ còn có thể gặp lại.
Chuyện gấp nhất trước mắt chính là cưới nàng vào cửa, tranh thủ thời gian biến nàng thành thê tử, nàng muốn cái gì, cuộc sống phú quý vinh quang, chỉ cần nàng muốn, đều có thể hai tay dâng lên.
Nam San khóc lóc, lại nghĩ tới thánh chỉ hôm nay, giọng nói rung động thì thào, "Vì sao chàng muốn vội vã thành thân, ta còn nhỏ

mà, mới mười lăm tuổi, vì sao không đợi ta cập kê."
Tính ra, kiếp trước kiếp này cộng lại nàng cũng là người gần năm mươi, hắn càng lớn hơn, hai người đều xem như người cấp bậc ông bà, không nhỏ.
Trên mặt hắn đầy chế nhạo, tuổi đã cao, khóc sướt mướt hô hào mình nhỏ, không xấu hổ à.
Nam San bị hắn nhìn mặt nóng lên, bàn tay lập tức đánh lên người hắn, ôm chặt hắn, xấu hổ chui trong ngực của hắn.
Cặp ngực no đủ dán lên người hắn, toàn thân hắn cứng đờ.
Chỗ nào nhỏ, thật không nhỏ.

Chương 35: Thoại bản

Ý chỉ thành hôn của Tam hoàng tử hạ rất gấp, cũng rất đột nhiên, đừng nói là những người khác, chính hoàng hậu cũng chờ ý chỉ hạ mới hiểu.
Nàng tức giận hất chén trà cung nữ đưa tới, các cung nhân trong cung điện câm như hến, cung nữ kia bị dọa quỳ xuống đất không ngừng kêu tha mạng, hai mắt nàng đỏ bừng, kêu người phạt cung nữ bốn mươi đại bản thật mạnh, uống một chén trà mới khó khăn lắm xem như nguôi giận.
Rõ ràng bệ hạ ngầm thừa nhận, để Hoán Nhi cưới Bảo Đàm qua của trước, nghiệt tử kia phải xếp sau, ai ngờ bệ hạ lại âm thầm hạ chỉ, nàng còn phải nghe cung nhân đến báo mới biết có việc này, thân là hoàng hậu một nước, đích mẫu phi của các hoàng tử, hôn sự của các hoàng tử không nên báo cho nàng biết trước sao?
Hoàng đế còn không thèm bàn bạc với nàng đã tự định thời gian, rõ ràng là không cho nàng mặt mũi, đánh nàng trở tay không kịp.
Nàng một lần nữa trang điểm một phen, ngọc bội trâm châu, tô son điểm phấn, chỉnh lý váy áo, đi về phía đại điện, Vĩnh Thái đế còn đang ngồi trên bàn vẽ tranh, bên cạnh mài mực chính là Nam Cẩn cười duyên dáng.
Mặt Mạnh hoàng hậu cứng đờ, hôm nay Nam Cẩn ăn mặc cực kì tiên khí dịu dàng, đai lưng váy dài màu lam, búi tóc hơi buông lơi tạo cảm giác nhàn nhã quyến rũ, Vĩnh Thái đế có vẻ rất hào hứng, thỉnh thoảng thấp giọng nói gì đó với nàng ta, người ngoài nhìn tình chàng ý thiếp.
Nam Cẩn thấy Mạnh hoàng hậu đi vào đầu tiên, dừng động tác trong tay, buông thỏi mực xuống, Vĩnh Thái đế cũng ngẩng đầu, gác lại bút trong tay.
"Thần thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương."
"Hóa ra Cẩn phi muội muội cũng ở đây, bản cung tới có phải quá trùng hợp rồi không."
Nam Cẩn nhu tình nhìn Vĩnh Thái đế, cười nói, "Thần thiếp nghĩ đến trong cung còn một số việc, thần thiếp xin cáo lui."

Vĩnh Thái đế không nói một lời ngồi xuống, dường như có chút mất hứng, thái giám có ánh mắt nhanh chóng lên thu dọn đồ đạc trên bàn.
Mạnh hoàng hậu thấy người đi rồi, mỉm cười tiến lên, "Bệ hạ, thần thiếp mới vừa ở cung trong nghe được chuyện Tam hoàng tử thành hôn, không biết tại sao việc đại hôn của Tam hoàng tử lại gấp gáp đến vậy, liệu có chỗ không thỏa đáng?"
"Trưởng ấu có thứ tự, nào có chỗ không ổn?"
Lời này làm Mạnh hoàng hậu nghẹn lời, ngừng lại một chút, "Bệ hạ nói cực phải, thần thiếp chính là nghĩ đến trưởng ấu có thứ tự, Nam tam tiểu thư trong phủ xếp thứ ba, bên trên còn có nhị tiểu thư tứ hôn cho Đại hoàng tử làm trắc phi, phải tới tháng chín mới có thể đưa tới phủ, theo đó, tam tiểu thư không phải xuất giá trước tỷ tỷ sao."
Vĩnh Thái đế giương mắt nhìn nàng, ngược lại quên mất việc này, có điều chỉ là nâng trắc phi, làm sao phải chờ lâu như vậy, "Đã như vậy thì chọn ngày vào tháng trước, để Thư Nhi đón người vào phủ."
Hắn thấy Mạnh hoàng hậu còn có lời muốn nói, có chút không kiên nhẫn, "Hoàng hậu còn lời gì muốn nói nữa, cũng chỉ là một trắc phi, đón vào phủ sớm cũng tốt cho Thư Nhi khai chi tán diệp."
"Bệ hạ anh minh, chỉ có điều bên Hiền phi. . ."
"Hiền phi thế nào?"
Mạnh hoàng hậu có chút chán nản, bệ hạ quên thật hay là giả bộ hồ đồ, không phải bởi chuyện tuyển tú lúc trước, cộng thêm danh tiếng có một không hai của Cẩn phi trong cung, Hiền phi thổi gió bên tai để tiểu thư Thường gia vào cửa trước, tốt nhất là có thai trước, trễ nửa tháng lại để Nam nhị tiểu thư vào phủ, chèn ép một đầu.
"Bệ hạ, Hiền phi muội muội có vẻ vừa ý tiểu thư Thường gia hơn, cho nên. . ."
"Như vậy cũng dễ xử lý, để hai người họ cùng vào phủ là được."
Có thể cho Hiền phi thêm buồn bực cũng tốt, hai người minh tranh ám đấu những năm này, Hiền phi đều giả vờ vô dục vô cầu, khiến Hoàng đế vì dáng vẻ giả mù sa mưa mà luôn thiên vị nàng ta.
Tâm tư Mạnh hoàng hậu chuyển mấy lần, "Bệ hạ thánh minh, thần thiếp cảm thấy Nam tam tiểu thư hơi thiếu chút lễ nghi, cũng không biết bây giờ học được như thế nào, mắt thấy sắp đại hôn, cũng

không thể đến lúc đó ném mặt mũi hoàng gia."
Vĩnh Thái đế từ chối cho ý kiến, mấy chuyện nữ quyến là hoàng hậu lo, hẳn làm hoàng đế không tiện hỏi đến, thế là Nam San lại được truyền tiến cung.
Mạnh hoàng hậu cùng Hộ Quốc phu nhân như đang ngồi nói chuyện phiếm, thấy nàng tiến vào, nhìn như nói việc nhà lại lơ đãng dùng ánh mắt tìm tòi đánh giá nàng, khiến hai người âm thầm giật mình, Nam tam tiểu thư gần đây biến hóa quá lớn, gầy thì cũng thôi đi, tư thái kia làm bọn họ là nữ thấy mà cũng mặt đỏ tim đập, thật là biết trưởng thành.
Nàng ngoan ngoãn vâng lời đứng đó, dáng vẻ làm người ta không tìm ra sai sót.
Nam San biết được phải vào cung, tự nhiên vực dậy mười hai phần tinh thần, hỏi đi hỏi lại Đỗ ma ma có cái gì phải chú ý, nhất là dáng vẻ, không thể để người ta tìm ra sai lầm.
Nàng biểu hiện có tốt đi chăng nữa, Mạnh hoàng hậu cũng thấy ngứa mắt, trong lòng không vui, vẫn cứ chậm chạp không lên tiếng.
Nam San đứng ở phía dưới, tâm tình có thể nói là cực kì vi diệu, từ khi nhận nhau với tam hoàng tử, mới biết bản thân chính là Văn Nhàn hoàng hậu chỉ nghe tên mà không thấy người, nàng đã sửng sốt rất lâu, chẳng trách chưa từng có người gặp Văn Nhàn hoàng hậu.
Kiếp trước, sau khi Lăng Tiêu đăng cơ, sắc lập nàng làm hoàng hậu, phong hào Văn Nhàn, cũng xây dựng Chính Dương cung cho nàng, bên trong trồng rất nhiều hoa lăng tiêu.
Bởi vì không có người thấy nàng, cho nên trên phố lời đồn gì cũng có, chờ sau khi Lăng Tiêu băng hà, đủ loại thoại bản xuất hiện.
Thoại bản lần trước không có câu nào là thật, mặc cho người khác tưởng tượng phong phú kiểu gì, sợ là cũng không ngờ được mình căn bản cũng không phải người thế giới này.
Bây giờ còn phải hành lễ với con dâu nuôi, Nam San không hiểu sao cảm thấy hơi buồn cười, lại thêm một lão bà khác nghi là người ngấp nghé nam nhân của mình, cảm giác này, sao có thể dùng phức tạp để hình dung.
Nàng chợt nghĩ, nếu nàng nói một câu mình là Văn Nhàn hoàng hậu, bảo Mạnh hoàng hậu hành lễ với nàng, người khác có thể coi nàng

là kẻ điên không nhỉ.
Người ngồi trên ghế là con dâu của nàng, nàng cũng là con dâu đối phương, quan hệ này còn khó đọc hơn mấy câu vè đọc nhịu, đơn giản chính là nghịch lý.
Khoảng mười lăm phút sau, Mạnh hoàng hậu cuối cùng mở miệng, "Lần trước bản cung phái Hồng ma ma tới không hợp tâm ý của ngươi, còn để tam hoàng tử đổi thành Đỗ ma ma xem như vừa ý tam tiểu thư."
Hộ Quốc phu nhân ở bên cạnh hát đệm, "Hoàng hậu là đích mẫu phi, Tam hoàng tử làm việc quá mức không hợp cấp bậc lễ nghĩa, người lớn ban thưởng không thể từ chối, về sau Nam tam tiểu thư cần phải khuyên nhủ nhiều hơn, chớ làm ra chuyện trái lệ thường, để người khác lên án."
"Vâng, thần nữ ghi nhớ lời hoàng hậu và phu nhân."
Mạnh hoàng hậu lại nói, "Lại nói, ngươi cùng Cẩn phi là tỷ muội, trước kia nhìn xem không quá giống, bây giờ nhìn ngược lại có mấy phần tương tự, Cẩn phi rất được thánh sủng, nghĩ đến Đức Dũng hầu gia giáo không tệ, nuôi dạy nữ nhi tri thư đạt lễ, nhân phẩm xuất sắc."
Cái này ngoài khen trong mỉa, Nam San coi như mình nghe không hiểu, không phải trực tiếp nói hai tỷ muội bọn họ giống nhau, đều biết quyến rũ nam nhân là được rồi.
Nàng cúi đầu, ra vẻ ngoan ngoãn.
"Mắt thấy sắp đại hôn, nhưng trước kia bên cạnh tam hoàng tử không có lấy một tri kỉ, sợ là rất nhiều chuyện cũng không biết, bản cung trước kia ban thưởng người, hắn cũng đẩy đi, giờ ngươi sắp thành tam hoàng tử phi rồi, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể quên."
Tới rồi.
Nam San liền biết, hoàng hậu triệu nàng vào cung khẳng định không có chuyện tốt, thì ra là muốn nhét cung nữ dẫn sự cho tam hoàng tử trước.
Từ bên ngoài có hai thiếu nữ mặc cung trang thướt tha đi tới, vòng eo tinh tế, mi cong mắt hạnh, chính là mỹ nhân tiêu chuẩn đương thời, nàng thầm nghĩ, Mạnh hoàng hậu thật sự là dụng tâm lương khổ, định dùng sắc đẹp mê hoặc tam hoàng tử đây mà, thế nhưng

nữ tử có xinh đẹp cỡ nào, so sánh với hắn đều ảm đạm phai mờ, có thể so với bụi bặm.
"Nô tỳ Sơ Phù (Dung) gặp qua Nam tam tiểu thư."
Nam San gật đầu, không nói lời nào, trưởng bối ban thưởng, không thể từ chối, Hộ Quốc phu nhân đã sớm chặn lời này trước rồi, xem ra hôm nay nhất định phải mang hai nữ tử này về.
Thấy nàng không từ chối, Mạnh hoàng hậu thoải mái hơn một chút, quả nhiên là kẻ thứ xuất sinh ra, chưa thấy qua việc đời, hai ba câu đã trấn áp được, khiến nàng không dám chống lại ý mình.
Mục đích đã đạt tới, cũng không muốn nói nhiều với Nam San, phất tay để nàng trở về.
Nam San chậm rãi đi đằng sau thái giám dẫn đường, đi theo phía sau là hai mỹ nhân như hoa như ngọc, trong lòng hai cung nữ vừa vui vừa sợ.
Vui chính là, vị hoàng tử phi tương lai trông có vẻ mềm yếu dễ bắt nạt, nhất định là người tốt tính, về sau nếu được sủng ái, sinh con đẻ cái, nửa đời sau coi như có chỗ dựa, mặc dù tính tình tam hoàng tử quái dị, nhưng tướng mạo xuất chúng, khiến người thấy mất hồn.
Sợ chính là, lỡ như ma tính của tam hoàng tử bộc phát, giết chết các nàng, mạng đã mất rồi, có phúc cũng không có mạng hưởng.
Nghĩ lại từ xưa cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu không phải thanh danh tam hoàng tử bên ngoài, chuyện tốt như vậy nào rơi xuống đầu bọn họ, sớm đã bị người khác đoạt nát đầu.
Trong lúc nhất thời, trên mặt đỏ trắng đan xen, có chút quỷ dị.
Nam San đang cúi đầu đi tới, chợt thấy trên mặt đất xuất hiện cái bóng cao lớn, ngẩng đầu lên nhìn, đứng trước mặt là Mạnh quốc công uy vũ bất phàm.
"Tiểu cô nương, trên mặt đất có vàng bạc bảo bối gì, đầu ngươi sắp dán vào đất rồi, mắt thấy sắp đụng phải người khác."
"Tiểu nữ gặp qua Mạnh quốc công."
"Mèo cắn đầu lưỡi, lần trước gặp không phải là nhanh mồm nhanh miệng, trả treo lão phu một trận."
Nam San nhìn ông, thấy trong mắt ông có nét dung túng, người này cũng thật kỳ quái, trong cung chặn nàng, không phải là lấy lại danh dự chuyện lần trước chứ.
Mạnh Tiến Quang cũng nhìn thấy hai cung nữ sau lưng nàng, giễu

cợt một tiếng.
"Tiểu cô nương, không bằng đưa hai vị cung nữ này cho lão phu đi, trong nhà lão phu có một đám cháu trai không tìm được nữ nhân, vừa vặn giải gấp."
"Cái này. . ."
Đương nhiên được, Nam San muốn đồng ý ngay, ném hai củ khoai nóng bỏng tay này qua, chỉ có điều những người này là Mạnh hoàng hậu ban cho, nàng cũng không dám làm chủ.
Hai vị cung nữ cũng gấp, cháu trai mà Mạnh quốc công nói khẳng định không phải cháu ruột của mình, cháu trai ruột của ông là ca ca ruột của Mạnh quận chúa, làm sao có thể thiếu nữ nhân, như vậy chỉ có một đám bùn nhão không thể trát tường nhà thứ đệ, dù trong thâm cung cũng có nghe thoáng chuyện linh tinh rối loạn một nhà đó.
"Chúng nô tỳ gặp qua Mạnh quốc công, chỉ là nô tỳ là hoàng hậu ban cho Nam tam tiểu thư, mong rằng Mạnh quốc công thông cảm."
"Cái này dễ thôi, " Mạnh quốc công nói với thái giám dẫn đường, "Ngươi trở về bẩm báo hoàng hậu nương nương, cứ nói người bị ta dẫn đi."
Hai cung nữ gấp muốn rơi nước mắt, chỉ là việc này không phải do các nàng, Mạnh quốc công quyền cao chức trọng, lại là cha ruột hoàng hậu, ông muốn người, bên hoàng hậu nào có không đồng ý, các nàng gửi hi vọng lên người Nam San, chỉ trông mong Nam tam tiểu thư này có thể giành giật một hồi.
Nam San lại ước gì, nơi nào sẽ tranh, chỉ có điều trong lòng nàng hơi kinh ngạc, Mạnh quốc công này nói rất tùy ý, nhưng ý đồ rõ ràng là giải vây cho mình.
Nếu ông thật sự muốn tìm nữ nhân cho cháu trai thay thứ đệ thì chỉ cần nói một câu, không cần phải đòi người chỗ nàng.
Nàng cảm kích nhìn ông, ông cười một tiếng, vung tay lên, lập tức có người dẫn hai cung nữ đi, đưa đến nhà Mạnh nhị lão thái gia.
Hai vị cung nữ đưa đi bất đắc dĩ, bốn mắt vừa oán vừa hận nhìn Nam San, nàng quay mặt chỗ khác, không thể trợ giúp được việc này.
"Mạnh quốc công, vì sao người muốn giúp ta."
"Tiểu cô nương suy nghĩ nhiều, đầu óc nhanh nhẹn, làm sao biết ta

đang giúp ngươi, lão phu đã nói rồi, cháu trai trong nhà không có nữ nhân, ngươi xem như giúp đỡ ta."
Mạnh quốc công này thật thú vị, Nam San cười một tiếng, ánh nắng rực rỡ, tươi trẻ linh động, Mạnh Tiến Quang nhìn mà sững sờ, tướng mạo tam tiểu thư này rất giống Sùng Khởi, chỉ có điều trong ấn tượng, Sùng Khởi chưa từng cười như thế này.
Hắn luôn cười nhạt, có chút khắc chế mơ hồ, chưa hề thấy hắn tận tình bất kỳ một chuyện gì, luôn là dáng vẻ thanh tâm quả dục.
Thiếu niên quen biết, từ lần đầu nhìn thấy hắn áo trắng tóc đen ở Quốc Tử Giám, lòng của mình liền không tự chủ xoay quanh hắn, hai người từ đồng môn đến quan đồng liêu, quen biết nhiều năm, may mắn được làm bạn.
"Thế hệ cháu Nam gia nhiều như vậy, cũng chỉ có tướng mạo của ngươi là giống tổ phụ ngươi."
Rất nhiều người đều nói dung mạo của nàng giống tổ phụ, Mạnh quốc công tự dưng buồn bã hoài niệm là có chuyện gì, ông là khách quen Hầu phủ, là bạn tốt của tổ phụ, thường xuyên gặp mặt, hoài niệm cái gì.
"Người khác cũng nói như thế."
Mạnh Tiến Quang thu hồi ánh mắt cười một tiếng, sâu kín nhìn về phương xa, "Ngươi là nữ tử, mặc dù giống, nhưng thần thái khác, không thể so sánh với Sùng Khởi, năm đó hắn tài mạo song toàn, tư nghi xuất chúng, không biết khiến bao nhiêu người si mê, luận phong hoa, thế gian không người có thể so sánh với hắn."
Thần sắc hắn cô đơn, một câu cuối cùng nhỏ không thể nghe thấy.
Lại tiếp tục quay đầu cười khẽ với nàng, "Tiểu cô nương tranh thủ thời gian xuất cung về nhà đi, người trong nhà sợ là cũng chờ gấp."
Nam San gật đầu, cùng ông mỗi người đi một ngả.
Lơ đãng quay đầu, ông đang đi về phía hậu cung, thân hình cao lớn hơi còng lưng, chung quanh núi giả hiên đình, giống như một bức tranh đẹp đẽ, nhưng ông lại giống như người bên ngoài bức tranh, hình bóng le lỏi, cô đơn hiu quanh giống tổ phụ.
Về đến nhà, Nam nhị gia và Đinh thị đã sớm trông mong đợi ở cửa, thấy nàng bình an vô sự, rõ ràng thở phào, hoàng hậu đột nhiên triệu kiến San Nhi, bọn họ đều không rõ tình huống.
Vẫn là Lư thị nói con người hoàng hậu nhỏ hẹp, lần này đi cần phải

chú ý cẩn thận.
"San Nhi, hoàng hậu tìm con rốt cuộc có chuyện gì?"
"Tổ mẫu, cha nương, chúng ta vào nhà nói đi."
Lúc này Đinh thị mới kịp phản ứng, người một nhà còn đứng ở cửa chính, vội vàng lui về viện tử, đóng đại môn.
"Cũng không có việc gì, chỉ là thưởng hai cung nữ cho con mang về."
Nam nhị gia nghi ngờ nói, "Người đâu?"
Nam San ngồi xuống, Đinh thị lập tức đặt nước trà điểm tâm đã chuẩn bị sẵn trước mặt nàng, nàng cầm một miếng nhét vào miệng, "Lúc xuất cung gặp Mạnh quốc công, Mạnh quốc công hỏi xin người đi, nói là đám cháu trai trong nhà không có nữ nhân."
Vừa dứt lời, Nam nhị gia biến sắc, tay trong tay áo nắm thành quyền.
Lư thị cười khẽ, thở phào, "Vậy thì tốt quá, hoàng hậu ban thưởng cung nữ, sợ là có thâm ý khác, Mạnh quốc công mang đi, ai cũng không thể nói San tỷ nhi chúng ta."
"Dù sao cũng có chút quan hệ thông gia, Mạnh quốc công còn giúp một tay, chúng ta phải đội ơn chuyện này."
Nam nhị gia thấy thê tử nói như thế, sắc mặt càng khó coi hơn.
"San Nhi từ trong cung trở về, sợ là mệt mỏi, để con bé trở về nghỉ ngơi đi."
Lư thị và Đinh thị lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng để Nam San về phòng của mình, đi vào cung một chuyến, mặc dù không làm cái gì, nhưng còn mệt hơn làm việc nặng, Nam San cũng không trì hoãn.
Còn chưa đi tới cửa thì thấy hai người Thiên Hỉ Vạn Phúc thần sắc cổ quái canh giữ ở bên ngoài, nhìn thấy nàng, rõ ràng vui mừng, Thiên Hỉ chỉ ngón tay mập mạp vào trong phòng, Nam San lập tức sáng tỏ.
Hóa ra là vị hôn phu lại tới cửa, có nam nhân võ nghệ siêu quần, là tốt hay là không tốt.
Vừa vào phòng, quả nhiên thấy người nào đó ngồi trên chỗ nàng thường ngồi, hững hờ lật sách của nàng, Nam San mặt mo đỏ ửng, sách lần này hơi ướt át, nàng đọc mà mặt đỏ tới mang tai.
Lăng Trọng Hoa thấy nàng vào, tiện tay đặt thoại bản lên bàn, Nam

San ngồi một bên khác, ánh mắt lén liếc một cái, lập tức đỏ bừng mặt.
Phía trên viết:
Bàn tay mềm mại cởi lụa mỏng, Ngọc Yến đẩy người trong lòng, môi đỏ khẽ cất tiếng buồn bã, "Người yêu thương nô gia, giải nỗi khổ tương tư."
. . .
Nam San cúi đầu xuống, xem ra có vị hôn phu xuất quỷ nhập thần, về sau dưới gối không đặt được những quyển sách này, bàn tay mò lên bàn, muốn lặng lẽ thu lại thoại bản.
Vừa chạm vào sách, tay nam tử liền đặt trên tay của nàng, "Sách này nàng đọc rồi?"
"Không có, tuyệt đối không có, đây là bọn nha đầu mới đặt, ta đã kịp đọc đâu?"
Đầu của nàng lắc nguầy nguệch, việc này nhất định phải phủ nhận.
Hắn khẽ cười một tiếng, như vạn cây gặp xuân, vươn lá nở hoa, "Thật không có, vậy nàng đỏ mặt cái gì?"
"Nóng mà, ta một đường chạy về, cảm thấy rất nóng."
"Ồ? Nàng cảm thấy quyển sách này viết thế nào?"
Lại tới, nàng cũng không phải chuyên môn thưởng thức thoại bản.
"Chẳng ra sao cả, hoàn toàn nói lung tung lộn xộn, viết linh ta linh tinh, hiện tại người viết thoại bản thật sự là vàng thau lẫn lộn, với tiêu chuẩn này, người viết đọc cũng không hiểu, không biết làm sao bán được ra ngoài."
"Nàng mới nói chưa đọc mà."
Ặc. . .
Nam San bị câu nói này làm giật mình á khẩu không trả lời được, nhìn đầu óc hỗn loạn này, thật muốn một tay đập chết mình, thuận tiện lại cắn đầu lưỡi.
Ánh mắt Lăng Trọng Hoa từ thâm thúy chậm rãi chuyển thành đen như mực, "Nghe nói ngu xuẩn họ Mạnh triệu nàng tiến cung, nhét hai người."
"Đúng vậy, chỉ là bị Mạnh quốc công xin đi rồi, nói là cháu trai trong nhà không có nữ nhân."
"Mạnh Tiến Quang vẫn xem như người có ánh mắt, người cũng có chút tài năng, chỉ có điều bên cạnh đều là một đám ngu xuẩn."

Nói xong thấy Nam San si mê nhìn mình, nhìn thật sâu, "Muốn làm hoàng hậu không?"
A?
Sao chủ đề chuyển nhanh như vậy, hoàng hậu là cà rốt cải trắng sao? Muốn là có thể có, nàng ngơ ngác nghĩ, đúng nha, nàng là Văn Nhàn hoàng hậu, rõ ràng có danh tiếng, nhưng cho tới bây giờ chưa một ngày hưởng thụ đãi ngộ hoàng hậu.
Gật đầu thật mạnh, "Muốn."
Nam tử tuyệt sắc mỉm cười, ánh mắt cưng chiều như chứa ánh sao.

Chương 36: Ngọc bội

Hai ngày sau, Chung Khấu Châu tới cửa tới làm khách, đi cùng còn có Nam thị, đừng nói là Nam San, Nam nhị gia cũng rất kỳ quái, đích tỷ của hắn khi chưa xuất giá là người mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ dùng con mắt nhìn thứ đệ như hắn.
Gần đây lại đi lại thường xuyên, ánh mắt hắn hơi lóe.
Tuy trong lòng hơi khinh thường nhưng gương mặt vẫn tươi cười đón người vào nhà, Nam thị thầm giật mình, nhị phòng làm sao vậy, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, một đám gầy đi giống như biến thành người khác.
Diện mạo nhị đệ càng thêm giống phụ thân, tuy rằng không có ** phụ thân, nhưng cũng giống bảy phần, nàng nhớ mang máng trước kia hình như người khác đều nói hắn giống phụ thân, còn có mỹ danh Tiểu Sùng Lang, chẳng qua khi đó bản thân rất ít khi chú ý tới hắn.
"Nhị đệ, mấy ngày không gặp có vẻ gầy đi không ít."
"Tiểu đệ chú ý ăn uống điều độ, trước kia quá cồng kềnh, thân thể nhiều chỗ bất tiện."
"Thì ra là thế."
Nam thị lơ đãng nói, một bên tinh tế đánh giá viện tử, thấy viện được bày trí tỉ mỉ, khu vực cũng không tồi, không khỏi thầm ghen tị.
"Phụ thân rốt cuộc vẫn là thương đệ, cái viện này sợ là phải tốn không ít bạc, chắc hẳn phụ thân còn tự trợ cấp."
"Tiểu đệ không hiểu lời này của đại tỷ, thu nhập và sản nghiệp tổ tiên Hầu phủ chúng ta đều trong tay đại tẩu, phụ thân nào còn cái gì cho riêng ta, có thể có chỗ an thân, nhị phòng chúng ta đã cảm thấy mỹ mãn, cái khác không dám vọng tưởng."
Nghe Nam nhị gia nói rõ ràng như vậy, Nam thị cười gượng một tiếng, "Nhị đệ hiểu lầm tỷ tỷ, haiz... Đáng tiếc ta là người phải thủ tiết, lại phải nuôi nữ nhi, dù muốn thầm giúp đỡ đệ, cũng là có lòng mà lực không đủ."
"Tỷ đệ một nhà, mọi người đều hiểu tận gốc rễ, nói chuyện gì giúp hay không giúp, đều sống không dễ dàng, đại tỷ nói lời này làm đệ

đệ hổ thẹn."
Nam San phía sau kéo tay biểu tỷ, hai người thấp giọng nói chuyện, Chung Khấu Châu hơi xấu hổ về việc mẫu thân mình làm, nàng ngượng ngùng nhìn Nam San.
Vốn dĩ hôm nay nàng muốn mời mấy biểu muội trong phủ cùng nhau tới, ai ngờ không khéo đều không rảnh, ngược lại mẫu thân nghe nói nàng muốn tới lại cứng rắn muốn theo cùng, nói là từ lúc nhị phòng dọn nhà còn chưa tới, nàng làm nữ nhi, sao có thể cự tuyệt.
Mẫu thân thủ tiết nhiều năm, tầm mắt càng thêm hẹp, làm người xử sự cũng không đủ phóng khoáng, Chung Khấu Châu cảm thấy có chút không được tự nhiên, cẩn thận quan sát sắc mặt Nam San, thấy biểu muội hoàn toàn không chú ý tới đối thoại của nhị cữu cữu và mẫu thân mới thở phào nhẹ nhõm.
Nam San sao có thể không nghe thấy tiếng nói chuyện đằng trước, có điều nàng vờ như không nghe được, "Biểu tỷ, muội ngày nhớ đêm mong tỷ có thể tới chơi, tỷ không biết đâu, toà nhà này nhỏ, chẳng có chỗ để chơi, làm muội buồn tẻ chết mất."
Nam thị phía trước nghe Nam San nói như vậy, nghĩ lại cũng phải, một tiểu viện như vậy sao có thể so sánh với Hầu phủ rộng lớn, nhị phòng từ nay về sau chẳng qua là một nhánh của Hầu phủ, sao có thể so sánh với bọn họ ở Hầu phủ, nghĩ như vậy thì thoải mái không ít.
Chung Khấu Châu nói khẽ giải thích với Nam San, "Tam biểu muội, hôm nay lúc ra cửa ta có lòng mời hai biểu muội khác cùng tới, nhưng nhị biểu muội phải học quy củ, mấy ngày nữa phải nâng vào phủ đại hoàng tử, Hiền phi nương nương cố ý phái hai ma ma lại đây, muội ấy thật sự không rảnh, nhờ ta xin lỗi muội một tiếng, chờ ngày sau lại nhận lỗi, tứ biểu muội thì đã sớm ra phủ, nói là có hẹn với Mạnh quận chúa."
Nam San tỏ vẻ đã hiểu, Hiền phi rõ ràng không thích nhị tỷ tỷ, hai ma ma này khẳng định rất nghiêm khắc, còn về Nam Uyển, tới hay không đều không sao cả, nghĩ đến ngày ấy thưởng cúc, nàng ta đi theo sau Mạnh Bảo Đàm giống như một hạ nhân, sau đó còn muốn lừa mình tới viện của Mạnh nhị lão thái gia, một chút tình tỷ muội còn sót lại đã mài sạch rồi.

"Chuyện của nhị tỷ tỷ gấp, muội có thể thông cảm, tỷ ấy luôn lễ nghĩa chu toàn, nếu không phải thật sự không rảnh khẳng định sẽ đến, tứ muội muội gần đây rất thân thiết với Mạnh quận chúa sao?"
"Cũng không phải, nghe nói Mạnh quận chúa rất cất nhắc muội ấy, tam cữu mẫu cả ngày khoe khoang trước mặt nương ta, muội cũng biết tính nương ta, haiz... Đúng rồi, bệ hạ hạ chỉ bất ngờ, còn chưa chúc mừng tam biểu muội."
"Cảm ơn biểu tỷ, cái này mừng cái gì, đánh làm người ta trở tay không kịp, luống cuống tay chân."
"Đúng là hơi gấp gáp, chỗ nhị biểu muội, hoàng hậu hạ chỉ đại bá nương mới bắt đầu chuẩn bị, muội ấy khác muội, ngược lại không có quá nhiều lễ nghi phiền phức, trắc phi nói đến cùng cũng là thiếp thất, chuẩn bị cũng đơn giản."
Nam San cười cười, "Nhị tỷ tỷ sắp xuất giá, muội làm làm muội muội khẳng định phải đi thêm trang."
(*trang: đồ nữ trang; quần áo tư trang của cô dâu, thêm trang là tặng trang sức cho cô dâu*)
Nam thị và Đinh thị từ bên ngoài đi vào, Nam thị tươi cười, "San tỷ nhi rốt cuộc hiểu chuyện hơn rồi, cô mẫu thấy cũng rất vui, ngươi và Châu tỷ nhi thân thiết, chờ về sau gả đi rồi nhớ mời biểu tỷ ngươi tới phủ chơi nhiều hơn, tỷ tỷ muội muội ở cùng một nơi cũng có người bầu bạn."
"Nương, xem nương nói kìa, con cùng với San tỷ nhi về sau từng người gả chồng cũng là tỷ muội tốt, nhất định sẽ thường lui tới."
Nhìn nữ nhi, Nam thị không nói gì, chuyển hướng Nam San, "San tỷ nhi và Châu tỷ nhi thân thiết, nếu về sau có thể ở một chỗ thì thật tốt."
Lời này tuy rằng nghe qua thì không tồi, nhưng để ý kĩ sẽ thấy chỗ không đúng, Nam San thấy sắc mặt Chung biểu tỷ có chút không đúng, tâm tư xoay vài cái, "Cô mẫu nói rất phải, nói câu không biết xấu hổ, về sau nếu gặp được nhà không tồi, ta làm biểu muội nhất định sẽ lưu ý thay biểu tỷ."
Chung Khấu Châu giả vờ giận dỗi đánh nàng, "Có xấu hổ không hả, muội làm muội muội còn nhọc lòng hôn sự của tỷ tỷ, xem ta nói cho nhị cữu mẫu, để người giáo huấn muội một chút."
Đinh thị ở một bên chen vào, "Ta cũng sẽ không giáo huấn San tỷ

nhi, tỷ muội thân mật, tuy hơi khác người nhưng nếu thành cũng có thể xem chuyện tốt, đại cô tử, ngươi nói có phải hay không."
Nam thị có chút có lệ, "Nhị đệ muội nói đúng đó."
Chung Khấu Châu nhìn mẫu thân, không tiếng động thở dài, chờ sau khi hẹn ngày hồi phủ với Nam San thì cáo từ trở về.
Đinh thị cảm khái nói với Nam San, "Con người cô mẫu con thật khiến người ta không biết nói sao, trước kia thì cả năm cũng không thấy nàng tới Tây Khóa viện chúng ta một lần, coi như không có người đệ đệ là cha con, lúc này mới ngắn ngủn mấy ngày đã gặp vài lần."
"Nghèo ở chợ đông không người hỏi, giàu nơi núi thẳm có khách tìm, từ xưa đến nay đều là như vậy."
Con người Nam thị luôn thế, hám lợi ra mặt, ngược lại không phải người tâm cơ thâm trầm, người như vậy dễ đuổi, nếu gặp phải một ít người mặt ngọt lòng đắng, ngược lại không dễ thoát khỏi, có điều lấy tính Đinh thị, dù Ngụy thị quen làm ra vẻ, cũng phải tỏ vẻ không có biện pháp.
Hôm nay vẻ mặt biểu tỷ hơi lạ, cô mẫu nói chuyện cũng như có điều ám chỉ.
Đinh thị thấy nữ nhi khẽ chau mày, cười ấn trán nàng, "Tiểu cô nương mà nói cứ như ông cụ non, mau quên mấy chuyện linh tinh này đi, con sắp gả vào phủ hoàng tử, không nói là thêu giá y , cũng phải tiểu y, con nên thêu mấy bộ đi."
Nam San khóc thét.
Nếu nói nàng sợ nhất, không gì hơn thêu thùa, có thể thêu một cái hầu bao linh tinh đã phải tốn rất nhiều công sức thời gian, còn đòi thêu tiểu y, thật là muốn mạng mà.
Thiên Hỉ thấy dáng vẻ của tiểu thư nhà mình, giấu thân thể mập mạp của mình sau lưng Vạn Phúc, tiểu thư không biết thêu thùa, nàng cũng không rành, cũng không nên bị tiểu thư tóm cho đủ số.
Vạn Phúc buồn cười nhìn nàng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại cùng hầu hạ tam tiểu thư, tính tam tiểu thư hiền hoà, cũng không làm cao, đây là phúc của các nàng.
So với Thiên Hỉ tay vụng đầu ngốc, nàng thật ra có thủ nghệ thêu thùa rất khá, vì thế tự động xin ra trận thêu đồ giúp tiểu thư, Nam San vừa nghe, trong lòng chỉ mong sao.

Đinh thị bất đắc dĩ lắc đầu, San Nhi cái gì cũng tốt, chỉ là mặt thêu thùa này thật khiến người ta đau đầu, nhưng gả đến phủ hoàng tử, mấy việc này cũng không cần một hoàng tử phi như con bé tự mình làm.
Nam San được nương cho phép, thở phào nhẹ nhõm.
Vì chuẩn bị cho kì thi mùa xuân sang năm, cha nàng cả ngày đóng cửa đọc sách, tâm tư nương nàng hiện tại đều bị phân đi hơn nửa, cũng không có thời gian quản nàng.
Mấy ngày nay nàng quản lý mua sắm trong nhà cũng không tồi, cả tổ mẫu còn không ngừng khen nàng, tóm được cơ hội là phổ cập quan hệ trong kinh và một ít việc xấu xa sẽ xuất hiện trong hậu trạch cho nàng.
Phần lớn nàng đều có thể đoán được, đơn giản chính là hãm hại và phủng sát, thủ đoạn cũng kiểu kiểu vậy, tóm lại quản tốt cái miệng, giữ chắc được lòng mình, không tham không ngu, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, mấy cái này nàng đều hiểu, kiếp trước phim cung đấu cũng không phải xem vô ích.
(*Phủng sát: bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thổi phồng quá mức khiến người ta tự mãn kiêu ngạo, dẫn đến đình trệ thụt lùi, thậm chí làm người ta sa đọa, thất bại.*)
Đừng nhìn Lư thị đã lâu không xuất thế, thật ra rành mạch chuyện trong kinh thành, Nam San có chút nghi hoặc nho nhỏ, liền ném ở một bên.
Thấy Nam San không nghi ngờ gì, Lư thị thầm thở phào, bà lớn lên ở Cẩm Châu, sau khi gả vào kinh lại không đi ra ngoài giao tế, nào rõ ràng mấy cái loanh quanh lòng vòng, quan hệ rắc rối khó gỡ này, đều là Hầu gia nói từng câu cho bà.
Bà tự nhiên biết dụng ý này, chỉ là kêu bà làm người truyền lời, dạy từng chút cho San tỷ nhi.
Mấy năm nay bà cũng không hiểu rõ Hầu gia, rõ ràng để ý một nhà nhị phòng, vì sao mặc kệ nhị phòng mãi không có thành tựu, người ngoài như bà xem mà mệt.
Chờ ngày Nam Anh xuất giá, người một nhà bọn họ đều trở về Hầu phủ, Ngụy thị thân mật tươi cười đón chào, kéo tay Đinh thị, nhị đệ muội nhị đệ muội gọi vui vẻ.
Nam San hành lễ xong liền đi về hậu viện, Nam Anh đang ngồi trong

phòng, Nam Uyển và Chung Khấu Châu cũng ở đó.
"Tam muội muội, muội có thể tới, ta rất vui."
"Hôm nay là ngày lành của nhị tỷ tỷ, muội làm muội muội, bất luận như thế nào đều sẽ tới."
Nam San nói xong, đặt một cây trâm vàng đã chuẩn bị sẵn lên tráp bên cạnh, coi như thêm trang.
Nam Anh thấy nàng ra tay, ý cười trên mặt càng thêm sâu, Nam Uyển bên cạnh bĩu môi, "Tam tỷ tỷ phải gả cho hoàng tử đúng là có khác, ra tay thật hào phóng, chất lượng trâm vàng này thật tốt, nhìn có vẻ là của hồi môn của tổ mẫu."
"Tứ muội muội từng thấy của hồi môn của tổ mẫu khi nào vậy, ta cũng không biết, vì sao muội biết rõ của hồi môn của tổ mẫu như thế?"
Cây trâm này là nàng dùng vốn riêng tích cóp nhiều năm của mình, Đinh thị lại thêm một ít mới mua được, sao tới miệng Nam Uyển lại thành của hồi môn của tổ mẫu.
Lại nói trâm vàng trước mặt nữ tử thế gia chỉ là trang sức bình thường, sao lại biến thành dùng của hồi môn của tổ mẫu.
Trong mắt Nam Uyển viết hoài nghi, đơn giản là lúc trước nhị phòng vẫn luôn dựa vào định lệ của Hầu phủ để sống, Đinh thị xuất thân thấp hèn, của hồi môn gì đó đều là thứ tầm thường.
"Tam tỷ tỷ, mọi người đều biết của hồi môn của tổ mẫu đều cho nhị phòng, dù lấy để thêm trang cho nhị tỷ tỷ cũng không có gì, có cái gì đâu mà không nhận."
"Ta không rõ lời này của tứ muội muội, trâm vàng chẳng phải thứ hiếm lạ, lại nói vì sao muội không nhìn kĩ, cây trâm này rõ là đồ mới, tuổi tứ muội muội không lớn, ánh mắt đã mờ, nên kêu đại phu kê đơn thuốc đi, bằng không ánh mắt không tốt, không chỉ nhìn đồ vật không chuẩn, ngay người cũng nhìn không rõ đâu."
"Tam tỷ tỷ càng thêm mồm miệng lợi hại, trước kia ở trong phủ chẳng lẽ đều là giả vờ."
"Đủ rồi," Chung Khấu Châu xem như đã nhìn ra, Nam Uyển chính là một kẻ gây sự, nàng thêm trang cho Nam Anh là một cây trâm ngọc, cũng không thấy Nam Uyển vừa rồi nói cái gì, "Đều là tỷ muội, lời này của tứ biểu muội hơi quá đáng, tam biểu muội không thích so đo với người khác, nhưng tục ngữ nói, con thỏ nóng nảy còn cắn

người, nếu người khác nói ta như vậy, ta cũng sẽ tức giận."
"Biểu tỷ luôn thân thiết với tam tỷ tỷ, hiện tại tam tỷ tỷ lại phải gả vào phủ tam hoàng tử, biểu tỷ tự nhiên sẽ hướng về tỷ ấy."
Chung Khấu Châu bị Nam Uyển nói nghẹn lời, tức giận quay đầu không để ý tới nàng ta, sắc mặt Nam Anh cũng khó coi, hôm nay là ngày lành của nàng, Nam Uyển lần này làm vậy tột cùng là nhằm vào Nam San, hay là nhằm vào nàng?
"Biểu tỷ, tam muội muội, hai người giúp ta xem trên người còn có chỗ nào không ổn không."
Nam San và Chung Khấu Châu bị lời nàng dẫn qua, không để ý Nam Uyển nữa, nhìn Nam Anh một thân giá y đỏ hồng, trên áo thêu đóa hoa nở rộ, nhìn qua giống mẫu đơn, nhìn kỹ lại là thược dược, dù sao là một trắc phi, cũng không thể làm quá.
"Nhị tỷ tỷ mặc giá y rất giống tiên nữ trong tranh, đẹp không giống người phàm."
"Tam biểu muội nói rất đúng, nhị biểu muội vốn trắng, mặc vào càng tôn da."
Nam Uyển hừ một tiếng, "Nếu nói tôn da, tự nhiên là đỏ thuần nổi bật nhất, đáng tiếc... Hôm nay Thường gia tiểu thư cũng phải xuất giá, ta cùng với quận chúa đã hẹn đi thêm trang cho nàng ấy, vậy cáo từ trước." (*cổ đại chính thê mới được mặc áo cưới màu đỏ thuần*)
Một câu nói làm ba người đồng thời biến sắc, Nam Anh cắn môi, trong mắt ánh ánh nước, Nam Uyển nói xong, không để ý tới sắc mặt mọi người, lập tức vén rèm đi ra ngoài.
"Nhị biểu muội, tứ biểu muội còn nhỏ, nói chuyện có chút không xuôi tai, hôm nay là ngày đại hỉ, muội cũng không nên để ở trong lòng."
Nam Anh ngăn lại nước mắt, "Muội tự nhiên sẽ không so đo với muội ấy."
Đại hoàng tử và tứ hoàng tử tranh đấu gay gắt, vì vị trí Thái tử đã tranh chấp nhiều năm.
Ai không biết, Nam Uyển gần đây tự cho là leo lên Mạnh quận chúa, tự nhiên đứng bên quận chúa, nói chuyện hành sự càng thêm khiến người ta ghét.
Nam Anh thầm hận, hôm nay Nam Uyển xem thường mình là trắc

phi, mình lại muốn xem, tương lai nàng ta có thể tìm được người trong sạch gì.
Tam thúc lại không phải phụ thân, chỉ là tam gia Hầu phủ vô công rồi nghề, lấy thân phận của hắn, có thể kết thành thân gia sẽ là nhà như thế nào, có lớn cũng không hơn được hoàng gia.
Việc làm lần này của Nam Uyển rõ ràng chính cứa một nhát vào lòng nàng, rõ ràng là tỷ muội một nhà, làm đường muội lại muốn đi thêm trang cho Thường tiểu thư, rõ ràng chính là cố ý.
Vốn dĩ cùng Thường tiểu thư cùng nhau nhập phủ, trong lòng nàng đã thấp thỏm bất an, Chung biểu tỷ và tam muội muội đều thức thời không đề cập tới, chỉ riêng Nam Uyển, không chỉ có nói ra, còn muốn đi thêm trang cho Thường tiểu thư.
Nam Anh vò mạnh khăn gấm, trong mắt hiện lên hận ý, Vân di nương trong phòng bên cạnh cũng tức giận không kìm lại được, tứ tiểu thư tam phòng sao lại khinh suất như thế, tỷ muội một nhà mà lại hành sự như vậy.
Nam San thở dài, đây là mấy tỷ muội kiểu gì, may mắn bọn họ phân nhà.
Thêm trang, nói vài lời cát tường, hỉ bà bên ngoài thúc giục, nạp trắc phi không thể so cưới chính phi, không cần tuân theo nghi lễ cưới chính phi, thu thập xong là có thể nâng vào phủ.
Kiệu hoa của Nam Anh kiệu đã ra cửa, một nhà Nam nhị gia cũng đến lúc nên cáo từ, Nam San mãi không nhìn thấy tổ phụ lộ diện bèn đi về phía viện của ông.
Lại nói, đây là lần đầu nàng đến viện của tổ phụ.
Viện tử thanh u như không có hơi thở con người, trước cửa sổ lầu các, tổ phụ như trích tiên đang cúi đầu múa bút, tuy không nhìn thấy giấy Tuyên Thành trên bàn, cũng không nhìn thấy chữ viết bên trên, nhưng từ động tác phiêu dật như nước chảy mây trôi của ông, nàng dám khẳng định, chữ của tổ phụ nhất định giống như người, thanh linh tuyển tú.
Nàng đang định tiến lên, chợt nhìn thấy sau cây cối cách lầu các không xa, hình như có một bóng người cao lớn, nàng sửng sốt, đó không phải Mạnh Quốc Công sao?
Nam tử ngày thường có chút bất cần đời, trường bào màu xám đen gần như hoà hợp thành một thể với cây cối chung quanh, giờ phút

này ông đứng thẳng tắp, vẻ mặt đoan chính, hai mắt si ngốc nhìn tổ phụ trong lầu các.
Đây là tình huống như thế nào?
Ánh mắt Mạnh Quốc Công rõ ràng là chỉ khi nhìn người yêu mới có.
Ông trốn ở đó nhìn, rõ ràng là không muốn tổ phụ phát hiện, chẳng lẽ ông thích tổ phụ, Nam San hơi kinh ngạc, Mạnh Quốc Công bên kia cũng thấy nàng.
Vươn ngón tay ra hiệu im lặng với nàng.
Nam San gật đầu, đi về phía tổ phụ.
Cửa mở ra, nàng lập tức đi vào, Nam Sùng Khởi hơi kinh ngạc quay đầu lại, Nam San cố ý nhìn trên trên bàn, quả nhiên chữ viết bên trên thanh linh phiêu dật như trong tưởng tượng.
Nhìn từ chỗ cửa sổ thì không phát hiện bóng dáng Mạnh Quốc Công, không biết là trốn kĩ, hay là người đi rồi.
"Tổ phụ, hôm nay nhị tỷ tỷ phải xuất giá, người một nhà chúng con trở về chúc mừng."
"À."
Nam Sùng Khởi thu hồi bút lông, rửa sạch bút rồi treo bút lên giá.
"Tổ phụ, nhà mới của chúng con rất đẹp, tổ mẫu cũng rất thích, nếu ngày nào đó tổ phụ rảnh rỗi có thể tới xem, cha nương con nhất định rất vui."
"Nàng ấy thích là được rồi, các con phụng dưỡng tổ mẫu cẩn thận là được."
"Chúng con cũng muốn phụng dưỡng tổ phụ."
Nam San vội vã nói, liền thấy Nam Sùng Khởi nghiêm túc nhìn nàng, sau đó nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt khó hiểu, "Con là đứa trẻ ngoan, trở về đi."
Nói xong đi về phía nội thất, Nam San muốn theo sau, bên cạnh không biết khi nào có một lão ma ma đi tới, "Tam tiểu thư mời trở về đi, Hầu gia mệt mỏi rồi."
Lão ma ma này họ Phương, là đại nha đầu trước đây của tổ phụ, vẫn luôn đi theo tổ phụ, cũng là thông phòng của tổ phụ, không sinh được một đứa con, cũng không có danh phận di nương, bà không thường đi lại trong phủ, hằng ngày chiếu cố cuộc sống hàng ngày của tổ phụ.
"Phương ma ma, tổ phụ phiền bà."

"Tam tiểu thư nói quá lời, Hầu gia là chủ tử của nô tỳ, chiếu cố người là bổn phận của nô tỳ."
Nam San không nỡ mà rời lầu gác, đi ra khỏi viện, thấy Mạnh Quốc Công đứng ở cạnh đường mòn cách đó không xa, có vẻ đang đợi nàng.
"Gặp qua Mạnh Quốc Công."
Mạnh Quốc Công cười ngại ngùng, "Việc hôm nay, hy vọng Nam tam tiểu thư vờ như không thấy, lão phu vô cùng cảm kích."
"Hôm nay có chuyện gì ư? Mạnh Quốc Công và tổ phụ là bạn tốt, tới thăm là chuyện bình thường."
Mạnh Tiến Quang cười, cháu gái này của Sùng Khởi rất thú vị, trước kia không có chú ý, nhìn thì có vẻ ngốc nghếch, đầu óc lại rất linh hoạt, "Tam tiểu thư nói phải, lão phu suy nghĩ nhiều, nghe nói bệ hạ đã hạ chỉ để ngươi và tam hoàng tử thành hôn, còn chưa chúc mừng tam tiểu thư."
Nói xong lấy ra một cái hộp nhỏ trong tay áo, "Đây là quà lão phu tặng cho tam tiểu thư."
Có ý gì, đây là phí bịt miệng?
Thấy Nam San nghi ngờ rút tay về không nhận, Mạnh Quốc Công cười nói, "Tiểu cô nương, tâm tư đừng phức tạp quá, lão phu không có ý khác, thuần túy là một món quà nho nhỏ, vọng tam tiểu thư nhận lấy."
Nghe ông nói như vậy, Nam San nhìn cái tráp rất nhỏ, nghĩ đến cũng không phải đồ vật gì lớn, vì để ông an tâm, nàng sẽ nhận phí bịt miệng này.
"Vậy đa tạ Mạnh Quốc Công."
Nàng thu cái tráp nhỏ vào trong tay áo, "Tiểu nữ cáo từ."
Chờ nàng đi xa, Mạnh Tiến Quang nhìn bóng dáng nàng, than nhẹ một tiếng, thứ này nhiều năm đều chưa tặng được, đơn giản là sợ hắn cự tuyệt, đưa cho cháu gái hắn cũng coi như giải quyết xong một tâm sự.
Nam San cùng cha nương hội hợp, chẳng qua thằng bé Nam Lang có vẻ lưu luyến không rời, cậu nhóc mới chơi một lát với Lạc đệ, còn rất nhiều lời muốn nói.
Nam nhị gia và Đinh thị nhìn nhau, Đinh thị nói, "Lang Nhi, một thời gian nữa con có thể mời Lạc ca nhi tới nhà chúng ta chơi."

Mắt Nam Lang sáng lên, phấn khởi, người một nhà ngồi xe ngựa trở về nhà mình.
Lúc không có ai, Nam San mở cái hộp nhỏ Mạnh Quốc Công đưa cho nàng, bên trong là một cặp ngọc bội long phượng toàn thân xanh biếc, xanh biếc sáng bóng như bôi dầu, phát ra ánh sáng nhu hòa trầm ổn, đúng là đế vương lục tốt nhất.
Nàng không nghĩ tới, quà mà Mạnh Quốc Công nói lại là thứ quý giá như vậy, trong lúc nhất thời có chút phỏng tay.
Dù không biết giám định và thưởng thức đồ ngọc, cũng biết thứ này rất quý giá, nghĩ

Chương 37: Đêm trước

Sau khi phủ đại hoàng tử tổ chức xong hỉ sự, trong kinh có một vài lời đồn không tốt lắm, nhưng rất nhanh bị áp xuống, đơn giản là cùng ngày hai vị trắc phi vào phủ, bởi vì đại hoàng tử vào phòng Nam Anh trước, Thường trắc phi làm ầm lên.
Sau đó đại hoàng tử từ phòng Nam Anh ra, lại vào viện nàng, việc này mới xem như ngừng nghỉ, theo lý mà nói, đại hoàng tử vào viện ai trước, người đó liền tính là tới trước, cũng chính là đại trắc phi.
Nhưng ngày kế tiến cung gặp Hiền phi, Hiền phi lại nói Thường tiểu thư là đại, Nam Anh là tiểu trắc phi.
Đại hoàng tử phi Hàn thị vào cửa mấy năm vẫn chưa lớn bụng, nói chuyện cũng không có tự tin, tuy rằng không thích Thường trắc phi kiêu ngạo, nhưng cũng không thích Nam Anh ôn nhu.
Đều là nữ tử đoạt trượng phu với mình, ai nàng cũng không thích, cũng ngầm đồng ý cách làm của Hiền phi, không lên tiếng, Nam Anh tự nhiên không thể làm ầm trước mặt mọi người, mình mới là người đầu tiên thị tẩm đêm tân hôn, chỉ có thể nuốt ấm ức vào bụng.
Bên Nam phủ, mọi người bận rộn vì hôn sự, động tác của Lễ bộ rất nhanh, đưa tới sính lễ, ngay sau đó trong phủ tam hoàng tử lặng lẽ cũng phái người đưa tới một đống rương, nhìn đồ vật đầy ắp, Lư thị vội vàng sắp xếp lại của hồi môn của mình, lại thêm đồ Hầu gia đưa tới, thoạt nhìn rất là phô trương.
Thời gian gấp gáp, chuyện lại nhiều, toàn phủ ngoài cô dâu sắp gả Nam San, người còn lại đều bận rộn chân không chạm đất.
Thiên Hỉ bất đắc dĩ nhìn tiểu thư lại làm rối chỉ, trên gương mặt tròn tròn đầy vẻ u sầu, tiểu thư đã là lần thứ 18 làm rối chỉ rồi.
Mắt thấy sắp đại hôn, nửa bông hoa cũng chưa thêu xong, phu nhân thật là quá xem trọng tiểu thư, còn làm mấy bộ tiểu y, sợ là có thể thêu xong một bộ đã không tồi.
May mắn còn có Vạn Phúc đã thêu vài bộ, đến lúc đó cũng không đến mức không có đồ gì.
Mặt Nam San hồng hồng, Thiên Hỉ cho rằng nàng ngượng ngùng.
Kỳ thật mấy ngày nay trái tim Nam San đều bay bay, mắt thấy hôn

kỳ tới gần, những hình ảnh hai người ở chung kiếp trước hiện ra.
Trong mơ, sau khi thành hôn nam nữ trẻ tự nhiên có tiếp xúc da thịt.
Còn nhớ sau lần đầu tiên, lúc nàng tỉnh lại thấy trên quần lót có vết máu, nơi nào đó có chút không khoẻ, theo sát dì cả đến thăm, nàng cũng không để ở trong lòng, nghĩ là vì đến tháng.
Sau đó, mỗi lần đi vào giấc mộng, nam tử sớm chờ sẵn không nói một lời, gấp gáp khó kiềm lòng ôm nàng vào phòng, mưa rền gió dữ mang theo nàng cùng chìm nổi, nàng vẫn luôn nghĩ là mơ nên buông thả, kêu lên cũng không che giấu, mỗi lần đều vui sướng tràn trề.
Có lần, cách thời gian lâu mới đi vào giấc mộng, mắt nam tử đỏ ngầu, không kịp vào nhà, trực tiếp đè nàng lên thân cây, kéo váy ngủ nàng xuống, mạnh mẽ tiến vào.
Nàng nhớ trời ngày ấy rất xanh, bản thân như con chim vui sướng bay lượn tự do dưới mây trắng, phiêu phiêu như sắp bay lên trời, nếu không phải vỏ đại thụ có chút cộm người, mọi thứ đều rất tốt đẹp.
Nghĩ bàn tay hữu lực của hắn vuốt ve trên người nàng, đôi chân thon dài cường tráng kẹp chặt thân thể của nàng, cùng với... Mặt nàng càng ngày càng hồng, không cẩn thận, kim đâm lệch, suýt thì đâm vào tay.
Cúi đầu nhìn, ai nha, thêu cái quái gì vậy, vốn dĩ bên trên là một bông hoa sen tịnh đế, nhưng nàng nhìn mình thêu rõ ràng là một quả đào lớn.
"Tiểu thư, người đói ạ?"
"Không có, sao vậy?"
Thiên Hỉ buồn rầu thở dài, "Nô tỳ cho rằng tiểu thư đói bụng mới thêu sen tịnh đế thành quả đào, có điều, nô tỳ cảm thấy tiểu thư thêu quả đào cũng không tệ lắm."
Đây là khen nàng hay là chế nhạo nàng?
Nam San giận dỗi liếc nàng ấy, giơ khung thêu lên ngó trái ngó phải, xác thật giống một quả đào, "Không tồi, thêu thành quả đào cũng đúng."
Nghĩ tân hôn trượng phu trút hết y phục trên người nàng, nhìn quả đào trên yếm chắc chắn cảm thấy đói bụng, nhất định sẽ cắn thật

mạnh...
Mặt nàng sắp thiêu cháy, trời ạ, không thể nghĩ nữa, Nam San thầm mắng mình một câu, phi, cái đồ sắc nữ.
"Tiểu thư, có phải người không thoải mái không, mặt đỏ lắm, ấy, cổ cũng đỏ..."
"Câm miệng, ta nóng, thời tiết quỷ này, vào thu rồi còn nóng như vậy, chẳng trách người ta nói nắng gắt cuối thu, quả nhiên không nói sai."
Thiên Hỉ tỏ vẻ hiểu rõ, gật đầu tán đồng, "Đúng vậy, gần đây thời tiết hơi nóng thật, nô tỳ còn đổ mồ hôi."
Nam San thấy lừa gạt được nàng, thở phào một hơi, lại tiếp tục chiến đấu hăng hái với khung thêu, nhất định phải thêu xong một hình quả đào thật lớn.
Đến trước ngày xuất giá một ngày, người thêm trang lục tục tới cửa, rất nhiều cô nương lúc trước không có giao tình đều tới, Mạnh Bảo Đàm và Nam Uyển tới cùng nhau.
Mạnh Bảo Đàm thêm trang là một bộ trang sức đá quý, ra tay thật rộng rãi, không chỉ những người khác giật mình, Nam San cũng thầm nói trong lòng, nàng và Mạnh quận chúa không thân lắm, tặng nguyên bộ trang sức, át hết những món thêm trang, đối phương rõ là tới khoe khoang mà.
"Tam tỷ tỷ, ta không giành với quận chúa, lại nói tỷ muội chúng ta lễ nhẹ tình nặng, mong tam tỷ tỷ đừng ghét bỏ."
Nói xong đặt một vòng tay ngọc nạm vàng lên tráp.
Bởi vì tới đều là quý nữ, Chung Khấu Châu không tiện tiến lên trên, vừa lúc ngồi cùng một biểu tỷ khác của Nam San - Đinh Phượng Linh, Nam San thấy hai người trò chuyện vui vẻ, đầu hơi đau.
Hai biểu tỷ này đều nhìn trúng một nam nhân, nếu thật có một ngày như vậy, nàng rốt cuộc nên giúp ai đây.
Mạnh quận chúa ngồi một bên, mấy cô nương khác tới thêm trang đều ẩn ẩn vây nàng ở trung tâm, có thế phủng nguyệt, ngồi gần nàng nhất chính là Nam Uyển.
Nam Uyển có thể nói là xuân phong đắc ý, bởi vì thân thiết với quận chúa, mấy quý nữ khác rõ ràng xem trọng nàng hơn, đãi ngộ khác hẳn lúc nàng đi bên cạnh Nam Cẩn.
"Chờ quận chúa đại hôn với hoàng tử, ta nhất định sẽ đến cổ động."

"Xin nhận sự nâng đỡ của các vị, hôm nay là lễ thêm trang của Nam tam tiểu thư, mọi người đừng tập trung bên cạnh bản quận chúa, miễn giành nổi bật của tam tiểu thư."
"Quận chúa tốt bụng, biết nghĩ cho người khác, thật là tấm gương để ta học tập."
"Đúng vậy, đúng vậy."
Mọi người phụ họa, mặt Nam San ngơ ngác, không rõ vui buồn, trong lúc lơ đãng Nam Uyển ném ánh mắt khiêu khích cho nàng, vừa kiêu căng lại đắc ý.
Nam San không khỏi buồn cười, đầu óc Nam Uyển thật sự có vấn đề, không gần gũi với tỷ muội nhà mình, ngược lại đi nâng chân người khác, Mạnh Bảo Đàm cũng không phải kẻ hiền lành gì, nói không chừng về sau Nam Uyển bị nàng ta bán còn đến tiền cho nàng ta.
Quận chúa Mạnh Bảo Đàm ra uy đủ rồi, biến lễ thêm trang của Nam San thành buổi tụ hội của nàng ta, chờ nàng ta vừa đi, các cô nương đều xôn xao cáo từ, căn phòng cuối cùng cũng thanh tĩnh.
Đinh Phượng Linh vỗ vỗ ngực, "Biểu muội, mấy quý nữ đều dọa người như vậy ư, ồn ào như một đám vịt, làm người ta ung đầu choáng váng, ta nghe mà phiền chết mất."
Nam San bật cười, "Còn không phải là một đám vịt ư."
Chung Khấu Châu có chút không tán đồng nhìn Nam San, "San biểu muội, bên ngoài phải tránh đừng nói lời như vậy, kẻo bị người khác nghe được, lại bị mang tiếng là thô tục."
"Vâng, biểu tỷ."
Nam San lè lưỡi, chợt nghe thấy Đinh Phượng Linh nói, "Tiểu thư khuê các như Chung tiểu thư tự nhiên không quen nhìn, nhưng chúng ta cũng lén nói, làm gì có ai truyền ra."
"Cẩn thận vẫn tốt hơn."
Thấy mọi người đều đi rồi, Vạn Phúc tiến vào thu thập căn phòng, cất những tráp thêm trang, bỗng nhiên trượt chân, tráp trang sức văng ra.
"Nô tỳ đáng chết."
Nam San nâng nàng dậy, "Không sao, ngươi có bị va vào đâu không?"
"Cảm ơn tiểu thư, nô tỳ không sao," Vạn Phúc nghĩ ngợi, lại nói,

"Vừa rồi hình như nô tỳ giẫm phải hạt châu mới trượt chân."
Hạt châu?
Hạt châu ở đâu, Nam San nghi hoặc, cùng Vạn Phúc nhặt trang sức rơi dưới đất, lúc nàng nhặt vòng tay Nam Uyển tặng lại phát hiện vòng tay bị rơi xuống nứt ra, lộ ra thứ màu trắng bên trong.
"Đây là?"
Chung Khấu Châu không thể tin được hai mắt của mình, vươn tay giật lấy vòng tay trong tay Nam San, bẻ ra, sợi trăng bên trong toàn bộ lộ ra.
Nam San cụp mắt, Nam Uyển chế nhạo nàng bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa đây mà, chỉ là mặc dù nàng và Nam Uyển vẫn luôn bất hòa, nhưng trước nay không có gì khúc mắc, Nam Uyển năm lần bảy lượt hại nàng, đến tột cùng là vì sao?
"Tứ muội muội quá đáng, sao lại có thể lấy vật như vậy để thêm trang, ta phải đi hỏi cho rõ ràng."
"Châu biểu tỷ," Nam San giữ chặt nàng, "Thôi, nàng không nghĩ muốn làm tỷ muội với muội, muội hà tất cưỡng cầu."
"Nhưng mà..."
"Thôi, việc này chúng ta coi như không biết."
Sắc mặt Chung Khấu Châu rất khó coi, yên lặng dọn dẹp giúp Nam San, Đinh Phượng Linh cũng đi qua hỗ trợ, chờ trang sức cất cẩn thận, trên mặt đất quả thực có một hạt châu tròn tròn, vừa rồi Vạn Phúc tại nó mới trượt chân.
Nam San nắm hạt châu kia, nửa ngày không lên tiếng.
Đinh Phượng Linh hung hăng nói, "Quý nữ gì chứ, rõ ràng là rắn độc."
Dùng cơm xong, Chung Khấu Châu cũng cáo từ trở về, Đinh Phượng Linh tới cùng ngoại tổ mẫu, đặc biệt tới tiễn nàng gả chồng, tự nhiên sẽ ở lại.
Buổi tối, hai biểu tỷ muội cởi y phục đi ngủ, hai mắt Đinh Phượng Linh sáng lên nhìn nàng, "Nhìn không ra nha, San biểu muội."
Nói xong còn duỗi tay sờ mó ngực nàng, Nam San bị dọa vội che ngực, xấu hổ giận dữ nói, "Biểu tỷ..."
"Được rồi, không trêu muội nữa, nhưng với dáng người của muội, nếu ta là tam hoàng tử, sợ là không kìm được."
Nam San dùng chăn bọc kín mình, ra vẻ tức giận, "Biểu tỷ, tỷ lại nói

bậy, muội không để ý tới tỷ nữ."
"Được rồi, được rồi, coi như ta sai, không trêu muội nữa."
Đinh Phượng Linh cũng nằm xuống, Nam San còn cảnh giác nhích sang bên cạnh, chợt nghe thấy Đinh Phượng Linh sâu kín hỏi, "Biểu muội, muội nói một chút, có phải công tử thế gia sẽ không thích cô nương như ta?"
Nam San nghe nàng ấy hỏi vậy, lập tức đoán được, sợ là Đinh Phượng Linh bị ghét bỏ ở chỗ Tưởng Bá Xương, theo nàng thấy, Tưởng Bá Xương cũng không tồi, chẳng qua Tưởng phu nhân rất phiền phức, nếu ai gả cho Tưởng Bá Xương, nữ tử xuất thân hiển hách còn dễ nói, giống như biểu tỷ sợ là phải chịu không ít lạnh nhạt vả làm khó, thật không phải lương xứng.
Vì thế khuyên nhủ, "Một nam nhân thiệt tình ái mộ tỷ không phải bởi vì tỷ có thân phận cao quý, cũng một nam nhân trong lòng không thích tỷ, cũng không phải là bởi vì tỷ xuất thân không tốt, mà là tỷ không phải kiểu hắn thích."
Nghe được lời của nàng, Đinh Phượng Linh càng thêm uể oải, "Hắn luôn lạnh nhạt, đối ta xa cách, gần đây còn trốn tránh ta, có phải bởi không thích con người của ta."
"Biểu tỷ... tình cảm nam nữ không thể cưỡng cầu, trong suy nghĩ của tỷ hắn rất tốt đẹp, nhưng sinh hoạt vẫn cần hai người có cùng sở thích chí hướng, tình ý tương hợp mới được."
"Nhưng ta không cam lòng, ta chưa từng gặp nam tử xuất sắc như hắn."
"Vậy tỷ nỗ lực thêm lần nữa, nếu không thành cũng có thể không có tiếc nuối."
Đinh Phượng Linh thông suốt, vươn tay ôm Nam San, "Được nha, tiểu cô nương, hiểu biết không ít, tiểu thư đại gia có khác, khuyên người ta cũng rất bài bản."
Nam San bị nàng ôm hơi khó thở, "Biểu tỷ, muội có lòng an ủi tỷ, tỷ lại giễu cợt muội, có biểu tỷ nào như tỷ không?"
Đinh Phượng Linh buông nàng ra, hừng hực ý chí chiến đấu, "Ta cũng không tin, chỉ bằng danh hiệu đại tỷ trấn Lưu Tiên như ta còn không bắt được một công tử văn nhã yếu đuối."
Thấy nàng nói lưu manh như vậy, Nam San không khỏi thầm bi ai thay Tưởng Bá Xương.

Với tính biểu tỷ, nếu gả qua thật, Tưởng phu nhân nói không chừng mới là người bị bắt chẹt, nghĩ vậy nàng còn có chút ẩn ẩn chờ mong, muốn nhìn bộ dạng tức hộc máu của Tưởng phu nhân, nhất định cực kì buồn cười.
Hai tỷ muội cười đùa, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, "San tỷ nhi, hai đứa ngủ chưa?"
"Chưa ạ."
Nam San nghe ra là tiếng Đinh thị, đứng dậy đi mở cửa, Đinh thị đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong, "Linh tỷ nhi cũng chưa ngủ à."
"Cô cô, vừa rồi con nói chuyện phiếm với biểu muội, ngủ ngay đây ạ."
Đinh thị gật đầu, "Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải dậy sớm."
Nói xong sắc mặt nàng hơi mất tự nhiên, kéo Nam San qua một bên, đưa cho nàng một đồ vật, "Cái này con chờ biểu tỷ con ngủ rồi hẵng xem, nhớ phải xem đấy."
Nam San thầm bật cười, nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Đinh thị, còn không phải là tị hỏa đồ sao, tục xưng xuân cung đồ, nàng nhận lấy cất đi, "Nhớ rồi ạ, nương, người cũng nghỉ ngơi sớm đi."
"Ừ."
Đinh thị vừa đi, Nam San đóng cửa lại, Đinh Phượng Linh bật dậy, "San biểu muội, ban nãy cô cô đưa muội thứ gì thế?"
Nam San cười xấu xa, ném quyển sách nhỏ cho nàng, "Muội cũng chẳng biết là cái gì, nương muội bảo muội chờ lát thì xem."
Đinh Phượng Linh quả nhiên tò mò, lật xem, không đến hai giây mặt đỏ tai hồng ném sách cho Nam San, Nam San cố ý vờ như không hiểu, "Biểu tỷ, làm sao vậy, sao mặt tỷ tự dưng đỏ vậy?"
"Biểu... muội, muội phải nghe lời cô cô, chờ ta ngủ rồi hẵng xem."
"Vì sao?"

"Bởi vì... Sách này chỉ thích hợp xem lúc không có ai."
"Ồ."
Nam San cũng không trêu nàng nữa, ngoan ngoãn đáp lời, Đinh Phượng Linh thở phào, lật người vào trong, chỉ lát sau là ngủ rồi, nàng tuỳ ý lật quyển sách nhỏ vài cái, thấy rất là không thú vị, vứt sang một bên.
Tranh vẽ thô sơ không nói, mấu chốt là tứ chi vẽ vặn vẹo không hợp

với lễ thường, hơn nữa thoạt nhìn không hề mỹ cảm, nào so được với video HD ở hiện đại, lại nói, nàng đâu cần dùng sách mới biết việc đời, nên hiểu nàng đều hiểu.
Thậm chí...
Nàng lắc đầu, đừng nghĩ nữa, mau ngủ đi.

Chương 38: Đại hôn

Sáng sớm, trời chưa sáng, Nam San đã bị người kéo ra từ trong ổ chăn, xoa đôi mắt nhập nhèm, nàng không văn nhã lười nhác vươn vai, sau đó ngáp một cái, ngày hôm qua trong lòng lửa nóng khó nhịn, mãi đến sau nửa đêm mới ngủ, dưới mắt có quầng thâm nhạt, người cũng có chút ủ rũ.
Mặt Đinh thị đầy lo âu, cho rằng nữ nhi bị tị hỏa đồ dọa sợ, ban đêm mất ngủ, không khỏi mở miệng hỏi, "San tỷ nhi, hôm qua không ngủ ngon hả con."
"Có một chút ạ."
"Ai nha, con bé này, xem quyển sách kia bị dọa hả? Nữ tử đều phải có một lần như vậy, cô nương thiên hạ đều là như thế, nghĩ nhiều cũng vô ích, thật sự không được thì con khẽ cắn môi là qua thôi."
Nam San bị nương nàng nói không hiểu ra sao, cái gì với cái gì vậy, dần dần hiểu ra, không khỏi buồn cười, nương cho rằng nàng bị việc nam nữ dọa sợ, ai ngờ nàng là bị chuyện đó chọc đến nóng người, một đêm trằn trọc khó ngủ.
Nhưng lời này nàng không thể nói, nàng là cô nương chưa thạo việc đời, đột nhiên nói ra lời kinh người, còn không hù chết nương nàng, chỉ có thể cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ.
Mặt Đinh thị hơi đỏ lên, vốn dĩ chuyện khuê phòng phu thê đêm tân hôn cần nàng tự mình truyền thụ, nhưng đêm qua Linh tỷ nhi ngủ cùng San tỷ nhi, nàng không tìm được cơ hội nói, một cô nương gia như nữ nhi mới thấy quyển sách kia tự nhiên sẽ bị dọa.
Vừa lúc bây giờ không có ai, nàng muốn nói cho nữ nhi chuyện đó cũng chỉ đau lần đầu, lần sau thì không sao, thậm chí còn thấy thoải mái, thấy Toàn Phúc Nhân tiến vào, nuốt lại lời trong miệng.
Toàn Phúc Nhân là phu nhân Khương Thứ Phụ, nương Khương Diệu Âm, được tam hoàng tử đích thân mời tới, trong lòng rất là vui vẻ, đã sớm nghe nữ nhi nói đến tam tiểu thư Nam gia mà chưa có duyên gặp mặt, hôm nay nhìn, ánh mắt sáng trong, là đứa trẻ tâm tư đoan chính, gương mặt ngây thơ, làn da mịn màng, quả nhiên dáng vẻ rất dễ mến.

Mấy người tất nhiên là chào hỏi một lúc, Đinh thị biết được thân phận của nàng, nhớ đã từng gặp Khương tiểu thư, nữ nhi từ nhỏ đến lớn không bạn bè bên ngoài, Khương tiểu thư là người bạn đầu tiên tới nhà, tất nhiên là thân thiết với Khương phu nhân khỏi phải nói.
Khương phu nhân lấy ra một hộp phấn, bôi phấn lên mặt Nam San, kéo ra một sợi bông thật dài, miết trên trán nàng, vừa miết còn vừa hỏi nàng có đau không, đây là cách tẩy lông ngày xưa, nói không đau là giả, may mắn mặt nàng bóng loáng, không có lông tơ mấy, bằng không còn không đau chết.
Khương phu nhân có nữ nhi thân thiết với Nam tam tiểu thư, tự nhiên là nói toàn những lời vui mừng, cái gì phúc khí tràn đầy, ngày tháng rộng mở, đại phúc đại quý, các loại từ cát tường theo từng động tác của nàng cất ra.
Nam San cũng cảm kích mỉm cười với nàng, hỏi thăm tình hình của Khương Diệu Âm, sau khi Khương Diệu Âm rời đi chỉ gửi cho nàng một bức thư, cũng dặn dò nàng không cần trả lời, bởi vì lần sau nàng ấy không biết lại phải cùng sư phụ tới nơi nào, hai người một bên khám bệnh khắp nơi, xem như không có chỗ ở cố định.
Trong thư nàng viết về một vài chuyện thú vị ở nông thôn, có một số việc quả thực chưa từng nghe thấy, đọc rất thoải mái, làm Nam San vui sướng cười to, ở cổ đại, có thể kết giao một người bạn như Khương Diệu Âm thật là chuyện may mắn.
Bệ hạ hạ chỉ thành hôn gấp gáp, cũng không kịp thông báo cho Khương Diệu Âm, Nam San hơi tiếc nuối, Khương Diệu Âm xem như người bạn chân chính duy nhất của nàng ở thế giới này.
Biểu tỷ trong phủ không tính, bởi vì có quan hệ thông gia, qua lại làm thân đều hơi có chút cố tình.
Khó khăn kéo xong mặt, hỉ nương tiếp nhận tay Khương phu nhân, lau sạch mặt cho Nam San, sau đó bôi cao Ngọc Cơ, lại bôi một lớp phấn thật dày, nàng cảm thấy mặt đã dày hơn một lớp, nghĩ thầm bảo người khác trang điểm nhẹ cho nàng thôi, nhưng lại nghĩ, nhập gia tùy tục.
Cũng tùy hỉ nương lăn lộn, cuối cùng vẫn là Đỗ ma ma mở miệng, chỉnh son môi nhạt đi một chút, nếu không, mặt trắng lại thêm môi đỏ chót nhìn rất dọa người.

Bận rộn một hồi, tâm tư tươi đẹp trong lòng Nam San bay hết, nghĩ đến khăn voan vén lên, sắc mặt người nào đó nhất định rất đặc sắc, không nhịn được suýt bật cười.
Mặc lễ phục hoàng tử phi, vạt áo gần xương sườn dùng gương đồng đè nặng, lại đội mũ phượng hoàng phi, thuý phượng trên mũ phượng sinh động như thật, trong miệng ngậm một viên hồng bảo thạch, đuôi vàng tua rua rũ xuống, lúc đi lại khẽ đong đưa, huyễn lệ bắt mắt.
Trang điểm mặc đồ xong, chỉ chờ người tới đón dâu, đội khăn voan là có thể xuất giá, lúc này mới có ly biệt không nỡ, Đinh thị thấy lập tức nữ nhi sắp thành thê tử người ta, rơi lệ, nàng thật sự luyến tiếc, hốc mắt Nam nhị gia cũng hồng hồng, lúc trước Nam San đầy vui sướng sắp phải gả cho người trong lòng, thấy cha mẹ khóc cũng chua xót theo.
Lư thị ngồi ở ghế trên, Nam San cúi lạy tạm biệt bà, chọc tâm Lư thị sớm đã như mặt nước bằng phẳng một mảnh mềm mại, nhớ tới đứa bé tròn vo nhiều năm trước, lần đầu lén rời khỏi cha nương, xuất hiện ở Phật đường, đôi mắt đen nhánh tò mò nhìn mình.
Chính đứa bé này dùng giọng nói ngọt ngào của nó làm mềm tâm bà, còn nhớ tiếng tổ mẫu mềm mại, làm lòng người thoảng thốt hơn bất kì từ ngữ nào trên đời, nó đánh thức trái tim phủ đầy bụi của bà, làm bà biết thế gian còn có một loại chân tình khác.
Chỉ chớp mắt mười mấy năm, đứa trẻ thành đại cô nương, trước mắt sắp phải xuất giá, hốc mắt Lư thị thấm ướt, vươn tay vốn định khẽ vuốt tóc nàng, lại chỉ có thể chạm tới thúy phượng trên mũ phượng, "San tỷ nhi của tổ mẫu trưởng thành, phải gả chồng rồi."
Nước mắt của Nam San chảy xuống, tiến lên ôm chặt lấy bà.
Đỗ ma ma ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, "Tam tiểu thư, cẩn thận khóc làm lem lớp trang điểm."
Lúc này Nam San mới chậm rãi ngừng nước mắt, vốn dĩ lớp trang này đã đủ xấu, nếu còn lem nữa thì như ma.
Lúc này Nam San mới chậm rãi ngừng nước mắt, vốn dĩ lớp trang này đã đủ xấu, nếu còn lem nữa thì như ma.
Bởi vì là bệ hạ tứ hôn, lại là hoàng tử đại hôn, dân gian một ít tập tục cũng miễn, lễ cản cửa cũng thùng rỗng kêu to, không có người dám cản, chỉ tượng trưng tặng quà mừng, đại môn Nam Phủ liền mở

ra.
Mắt thấy giờ lành đã đến, bên ngoài người đón dâu đều đã tới, Nam San lại dập đầu với tổ mẫu, bái biệt cha nương, theo tập tục là huynh đệ cõng ra cửa, Lang ca nhi quá nhỏ, đã sớm quyết định, việc này do Cảnh ca nhi làm, mắt thấy tân nương tử đội khăn đỏ đi ra, bên ngoài pháo vang lên.
Nam San bị che khăn voan dựa vào lưng một nam tử, mùi hơn tươi mát trên người nam tử chui vào trong mũi, vóc người rõ ràng khác Cảnh ca nhi, trong lòng nàng ẩn có suy đoán, "Tổ phụ, cảm ơn người."
Người nam nhân cứng lại, xốc nàng lên một chút, "Sau khi gả chồng phải sống hạnh phúc với tam hoàng tử, những chuyện trên triều đình đừng có xen vào."
"Tôn nữ nghiêm túc làm theo lời dạy của tổ phụ."
Nam nhị gia đi theo đằng sau không biết vì sao đỏ mắt, hắn cho rằng phụ thân sẽ không tới, không nghĩ tới ông sẽ lấy phương thức như vậy xuất hiện.
Nam Sùng Khởi buông cháu gái, Nam San được cung nữ theo hầu đỡ ngồi vào trong kiệu hoa, theo tiếng thái giám xướng lễ vang lên, kiệu hoa được nâng lên, đội danh dự uy nghiêm đi đằng trước, hai bên là quân hộ vệ hoàng gia, đội ngũ đón dâu mênh mông cuồn cuộn đi về phủ tam hoàng tử phủ, nàng ngồi trong kiệu, suy nghĩ muôn vàn, tâm mới vừa buông lỏng lại nhấc lên, làn da trắng ửng hồng.
Rất nhanh thôi nàng sẽ lại gả cho người kia, lần này, không phải mơ.
Kiệu hoa lung lay tới phủ tam hoàng tử, nghi thức giảm bớt, Lăng Trọng Hoa tiến hành đại lễ thành hôn từ trong cung sớm đã đứng ở cửa, cung nữ nắm lụa đỏ trong tay Nam San dẫn nàng vào động phòng.
Sau đó cung nữ lui ra ngoài, Lăng Trọng Hoa khẽ nhăn mày, thật sự không thích nữ tử khác tới gần.
Hắn từ trước đến nay tính tình cổ quái, tự nhiên không bạn tốt gì đó, cho nên không có người nháo động phòng, trong yến hội cũng không có người chuốc rượu, đợi khi hắn tiếp nhận kim xứng trong tay hỉ nương, lật khăn voan của tân nương ngồi trên giường.
Gương mặt đẹp như quan ngọc rõ ràng sửng sốt, mặt tái mét, nữ tử

này là ai?
Nam San chớp chớp mắt, lại ném ánh mắt quyến rũ, Lăng Trọng Hoa đen mặt, nàng thật sự không nhịn được, "phụt" một tiếng bật cười.
Đỗ ma ma và Thiên Hỉ Vạn Phúc trong phòng cúi đầu, sợ tam hoàng tử sẽ nổi giận, mắt Lăng Trọng Hoa lạnh lùng bay qua, Đỗ ma ma lập tức cảm giác được, trong cung nhiều năm không phải vô ích, bà lập tức ra hiệu Thiên Hỉ Vạn Phúc cùng bà đi ra ngoài.
Các nàng vừa đi, Khương phu nhân tươi cười bưng khay rượu hợp cẩn qua, nàng cũng là mệnh phụ được mời phụ trách xem lễ, Lăng Trọng Hoa cầm ly, đưa tới tay Nam San, còn mình thì cầm một cái ly khác, hai người vòng tay uống cạn.
Nam San liếm môi dưới, mùi rượu cũng không tệ lắm, hình như là rượu trái cây, xem ra là nam nhân của mình tỉ mỉ chuẩn bị, kiếp trước nàng chính là một người không uống được rượu.
Chờ hai người uống xong rượu hợp cẩn, Khương phu nhân liền thức thời lui xuống, thuận tiện đóng cửa lại.
Khương phu nhân vừa đi, Nam San không để ý tới ánh mắt sáng quắc của nam nhân, căng da đầu đi đến tịnh thất bên cạnh, chờ rửa mặt xong, bôi cao Ngọc Cơ, khuôn mặt lại biến thành dáng vẻ mịn màng trước kia, tim đập nhanh hơn thay y phục đi ngủ nàng đã thêu.
Chất liệu áo ngủ là vải lụa mỏng màu đỏ, cánh tay áo viền lá sen, đem vạt áo xếp chồng lên nhau, trên eo buộc dây lưng tinh tế, bên trong tự nhiên là áo yếm quả đào nàng tự thêu, bọc đôi bảo bối phình phình, theo động tác đi lại của nàng vui sướng nhảy lên nhảy xuống, như ẩn như hiện trong áo ngủ, hết sức động lòng người.
Chờ nàng đi ra, liền thấy hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm phía bình phong, mãng bào hoàng tử màu đỏ đậm dệt kim mặc trên người hắn càng thêm có vẻ người như ngọc, tư như tùng.
Hai người bốn mắt nhìn nhau, hắn không còn dáng vẻ tiên nhân như ngọc khi mới gặp, đôi mắt khoá chặt nàng, trong mắt đầy vẻ xâm lược, Nam San chỉ cảm thấy mặt mo của mình đều sắp cháy, những hình ảnh không thể miêu tả hiện lên trong đầu, có thể nghe được cả tiếng máu chảy trong mạch máu.
Đôi mắt Lăng Trọng Hoa từ tối tăm chuyển thành đen kịt, chậm rãi

đi về phía nàng, đầu óc nàng co lại, lui về phía sau, hai tay ôm trước ngực, lớn tiếng nói, "Đừng qua đây."
Khuôn mặt vừa rửa sạch như trứng gà bóc, bóng loáng mịn màng, sợi tóc xanh đen buông xõa, gương mặt đẹp hơi hoảng loạn, ngực bởi vì hai tay bao bọc càng thêm cao ngất.
Vẻ mặt nam tử nổi lên ý cười, nháy mắt nhu hòa, nghe lời không tiến lên nữa.
Nam San thở phào, thầm mắng mình giả vờ ngây thơ, những giấc mơ kiếp trước, bọn họ còn cái gì không làm, lúc này mới rụt rè, muộn rồi.
Nàng cúi đầu, nghĩ nên mở miệng ra sao mới có thể giảm bớt xấu hổ trước mắt, chợt cảm thấy có trận gió, nàng đã bị cuốn lấy ngã lên giường lớn khắc hoa.
Thân thể cao lớn của nam tử chặn nàng lại, khuôn mặt tuyệt sắc ở trên nàng, "Thẹn thùng, hửm?"
"Không."
Nụ hôn che trời lấp đất rơi xuống, nàng cảm giác môi mình sắp rách da, nam nhân mới buông ra, bàn tay vuốt ve trên cặp ngực cao ngất, cảm giác no đủ làm người ta điên cuồng, đột nhiên kéo vạt áo nàng, lộ ra cái yếm bên trong.
Trên cái yếm đỏ thêu quả đào lớn màu hồng, theo hô hấp phập phồng của nàng, quả đào hơi rung rung, ngón tay của hắn xoa lên, "Đây là cái gì? Quả đào?"
Ngón tay nam nhân khẽ vuốt một chút, Nam San cảm thấy như bị lông chim quét qua, cả người run rẩy, mang theo khát vọng mơ hồ.
Nàng híp mắt phượng, phong tình nghiêng nghiêng liếc nhìn hắn, "Phu quân, chàng đói không?"
Ngón tay run rẩy vén yếm lên, nâng một bên cục bột trắng, đôi môi ướt át như nói mê, "Phu quân, ăn đào của thiếp đi."
Lăng Trọng Hoa chỉ cảm thấy đầu óc ong một tiếng, hận không thể nuốt nàng vào bụng, nữ nhân này càng ngày càng lớn mật.
Cảnh đẹp trước mắt làm hắn hoa mắt, trên quả đào lớn trắng nõn, nhũ tiêm màu hồng nhạt khẽ run, e lệ mời người hái, không tự giác liếm môi, trên gương mặt như trích tiên mang theo nét mị hoặc, cúi đầu xuống...
Tựa mưa rền gió dữ ầm ầm trút xuống, không ngừng đánh lên

người nàng, nam nhân bên trên quả thực muốn làm chết nàng, Nam San cảm thấy mình lại quay về cánh rừng rậm trong mơ, nàng bị thân thể nam tử gầy nhưng rắn chắc đè lên cây, bầu trời mây trắng lững lờ trôi, chim chóc bị dọa bay cao, đón gió giương cánh.
Gió đánh lên người, mang theo hơi ẩm, mát lạnh sảng khoái, lại tựa một đám lửa châm tình khắp nơi, nàng giống như bông hoa bị gió thổi run rẩy, muốn lên tiếng kêu to nhưng tiếng phát ra lại như khóc như tố (cáo).
Thật vất vả mây tan gió lặng, lòng nàng trở về chỗ cũ, cả người xụi lơ, người đẫm mồ hôi như ngâm nước, động cũng không muốn động.
Nam tử ôm lấy nàng, lau rửa sạch người sau bình phong rồi ôm chặt lấy nàng cùng nhau ngủ.
Bởi vì ngày hôm sau còn phải vào cung tạ ơn, một đêm này hắn cưỡng chế lửa nóng trong lòng, trong miệng niệm thanh tâm chú, không động nữa.
Sau khi trọng sinh, hắn rất thích ở những nơi quanh chùa miếu, có lẽ là âm thanh niệm kinh trong chùa có thể an ủi linh hồn hắn, lúc không có việc gì, hắn thường một mình ở sau núi Hàn Quang tự luyện công.
Lần đầu tiên gặp nhau cũng là ở nơi đó, có lẽ là vận mệnh an bài.
Kiếp trước, tuổi già cô độc, sống kiếp sống đế vương ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, hắn từng nghĩ vô số lần, rõ ràng mình chết rồi, vì sao lại sống thêm một lần, hiện tại hắn mới hiểu được, trời xanh quá chiếu cố hắn, sống lại một lần nữa chính là để gặp lại nàng.
Cô nương ngủ trong lòng gương mặt đỏ bừng, thân thể mê người, càng thêm quyến rũ hơn kiếp trước, đời đó, vì sau về sau nàng không xuất hiện nữa?
Ánh mắt hắn u ám, lần trước hỏi nàng, nàng khóc đau lòng như vậy, nếu không muốn nói, hắn sẽ không hỏi gặng, bất luận kiếp trước xảy ra cái gì, kiếp này có thể gặp lại, hắn đã thỏa mãn.
Đỗ ma ma canh giữ ngoài tân phòng vừa mừng vừa thẹn, mừng chính là tam hoàng tử không không gần nữ sắc giống lời đồn, nghe động tĩnh bên trong rõ ràng là thành sự, lúc trước nghiệm thân trong cung, bà đã thấy đôi bảo bối của chủ tử, còn âm thầm phỏng

đoán có lẽ tam hoàng tử sẽ thích kiểu này, không nghĩ tới một lời thành tiên đoán.
Thẹn chính là chủ tử của mình, lúc nãy kêu cũng quá lớn rồi, mang theo tiếng khóc vui sướng, không ngừng gọi bậy cái gì "Ca ca tốt, tha ta đi."
Tuy rằng không nghe được tiếng của tam hoàng tử, nhưng từ tiếng chủ tử kêu càng ngày càng loạn, không khó nghe ra tam hoàng tử rất vừa lòng, ước chừng qua một canh giờ, tiếng chủ tử mới mỏng manh dần, nghĩ sâu một chút không khỏi khiến lão bà tử như bà đỏ bừng mặt.
May mắn tam hoàng tử sớm có lệnh, người khác đều bị điều đến rất xa, nếu không ngày mai dậy, không biết người khác phải nhìn tân hoàng tử phi như thế nào.
Bởi vì tam hoàng tử không thích nữ tử hầu hạ, ngoài Đỗ ma ma, những nha đầu khác đều không được tiến vào phòng ngủ, nhưng Đỗ ma ma cũng không có bao nhiêu chuyện để làm.
Khi bà đi vào, tam hoàng tử cùng hoàng tử phi đều đã mặc xong y phục, chỉ còn chờ trang điểm, ăn qua chút đồ ăn sáng, hai người liền vào cung.
Trong xe ngựa rộng rãi, Nam San mềm yếu vô lực dựa vào người nam nhân của mình, Lăng Trọng Hoa ôm lấy người nàng, "Ngủ thêm một lát đi, đến khi vào cung ta đánh thức nàng."
"Ừm."
Nàng nghe lời nhắm mắt lại, trong mắt Lăng Trọng Hoa hiện ánh sáng lạnh lẽo, nghĩ đợi lát nữa còn phải đi bái kiến con nuôi của mình và họ Mạnh ngu xuẩn, ánh mắt lạnh hơn.
Xem ra tất phải lấy lại ngôi vị hoàng đế.
Vĩnh Thái đế cùng Mạnh hoàng hậu đã sớm chờ trong đại điện, thấy một đôi kim đồng ngọc nữ, Vĩnh Thái đế vừa lòng, Mạnh hoàng hậu lại không vui chút nào.
Người của nàng không thể trà trộn vào phủ của nghiệt tử này, đêm qua đã xảy ra cái gì căn bản không tìm hiểu được, nhưng nhìn trong mắt phượng của tam hoàng tử phi mang theo mị sắc, sao không nhìn ra đêm qua hai người rõ ràng đã viên phòng.
Là ai nói nghiệt tử này không gần nữ sắc?
Vĩnh Thái đế không nghe được tam nhi tử kêu phụ hoàng, ngay cả

tam nhi tức cũng chỉ gọi hắn là bệ hạ, lòng hắn hơi mất mát, nhưng lại không thể nổi giận, chỉ có thể bất mãn nhìn Mạnh hoàng hậu, trong lòng Mạnh hoàng hậu cũng giận dữ, nghiệt tử này chưa bao giờ tôn kính nàng, một tiếng mẫu hậu cũng không gọi.
Hoàng tử phi mới cưới cũng là đầu gỗ, cũng chỉ là gọi nàng là hoàng hậu.
Bệ hạ còn dùng ánh mắt trách cứ nhìn nàng, nàng đã sớm giải thích, Vũ Tầm không phải nàng hại chết, vì sao không có ai tin?
Gặp mặt đế hậu xong chính là đến Thái miếu tế bái, Lăng Trọng Hoa vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt phức tạp nhìn linh bài của mình, Nam San theo tầm mắt cũng thấy được bài vị cao cao kia.
Phía trên bài vị còn có bức họa của hắn.
Không giống nam nhân trong ấn tượng của nàng, nam tử trong bức họa rõ ràng thành thục hơn, long bào đế quan, mang theo khí phách vương giả, thần thanh mục tuấn, lạnh như hàn băng.
Nàng hơi đau lòng, nhưng trước nay không dám mở miệng hỏi, trên bài vị có khắc ngày sinh ngày mất, tính toán, kiếp trước hắn sống hơn 50 tuổi.
Chờ tên nàng được viết lên ngọc điệp, tế bái cũng xong xuôi, hai người yên lặng hồi phủ, tay hắn nắm chặt lấy nàng, chính lăng của hắn chỉ là quan tài rỗng, hắn chân chính sau khi thoái vị một mình sống trong thâm cốc nơi bọn họ gặp mặt.
Ngày nọ hắn khí huyết cuồn cuộn, lại mạnh mẽ dùng công lực áp chế, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, cô độc mà chết.
Thi cốt vẫn là sau khi trọng sinh, tự mình đi nhặt, sớm đã hóa thành một đống xương trắng.
Cũng chính là ở lần đó hắn nhặt được đại hổ bị thương, mang theo trở về.
Nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh, thỏa mãn mà thở dài một tiếng, mấy việc này hiện giờ đã không còn quan trọng.

Chương 39: Trung thu

Hai phu thê trở lại phủ, đại hổ đã sớm vẫy đuôi chờ ở cửa, như biết Nam San giờ là nữ chủ tử của nó, nó chuyển động quanh Nam San, dáng vẻ có chút nịnh nọt làm người ta buồn cười.
"Hiện tại biết lấy lòng ta, hừ!"
Đại hổ nghẹn ngào một tiếng, dùng đầu cọ cọ váy nàng, ngoan ngoãn nhu thuận, dáng vẻ mặc người sai sử.
Nam San mang theo ý cười, "Lấy lòng cũng vô dụng, xem biểu hiện về sau của ngươi, đặc biệt là không được giành nam nhân với ta, biết không?"
Đôi mắt chuông đồng của đại hổ nhìn Lăng Trọng Hoa, lại nhìn Nam San, cuối cùng yên lặng đi đến phía sau Nam San, khiến Nam San đắc ý nhướng mày với nam nhân bên cạnh.
Coi như nó thức thời, biết về sau trong phủ ai nói mới tính.
Nam San nghênh ngang mà đi, đại hổ ở phía sau nhắm mắt theo đuôi, Lăng Trọng Hoa nhìn, ý cười trong mắt càng tăng lên.
Màn đêm buông xuống, nàng không còn may mắn như hôm qua, mặc cho nàng "ca ca tốt, phu quân tốt, lão công tốt" thế nào đi chăng nữa, nam nhân đều không dao động, ước chừng trời gần sáng, không biết bao nhiêu lần, bàn tay nắm chặt lấy eo nàng mới buông tha nàng.
Đáng thương Đỗ ma ma canh giữ ở ngoài cửa, hận không thể bịt kín lỗ tai, trái tim già nua đã sắp cây khô nở hoa rồi, ngày thứ hai cũng không dám nhìn hoàng tử phi ngủ đến sau giờ ngọ.
Vẫn là Lăng Trọng Hoa nhìn ra manh mối, miễn bà gác đêm làm bà thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hơi tiếc nuối.
Không có người nghe ở vách tường, ban đêm hai người càng phóng túng, Nam San vốn có tư tưởng hiện đại, ít cố kị nên kêu hơi lớn, nam nhân nghe được huyết khí tận trời, hung hăng lặn lộn nàng.
Tuy nói gả vào hoàng gia không cần tuân thủ tập tục dân gian, nhưng Nam San cảm thấy làm nữ nhi xuất giá, lễ lại mặt ngày thứ ba không thể không tuân thủ.
Không màng thân thể mềm yếu đuối sức, kêu Đỗ ma ma chuẩn bị

lễ, cùng Lăng Trọng Hoa trở về Nam phủ.
Người Nam gia tự nhiên sẽ không nghĩ đến nàng có thể trở về, hai phu thê Nam nhị gia có hơi sửng sốt, nhưng trong lòng vui mừng, nhìn dáng vẻ, nữ nhi rất được tam hoàng tử coi trọng.
Lăng Trọng Hoa có lòng muốn biểu hiện thân thiết một chút, nhưng khí thế đế vương trong người không thể nào giấu được.
Nam nhị gia yên lặng ngồi với hắn, dáng vẻ không dám nói lời nào, Lăng Trọng Hoa liếc nhìn hắn một cái, xác thật có chút giống Nam Sùng Khởi.
"Nghe San Nhi nói, ngươi muốn chuẩn bị kỳ thi mùa xuân sang năm?"
Nam nhị gia có chút thụ sủng nhược kinh, cái này tam hoàng tử cũng hỏi, đồng thời vui mừng mà nghĩ, nữ nhi nhất định được sủng ái, bằng không, một người đường đường là hoàng tử như người ta nào lại quan tâm việc nhỏ nhặt của hắn.
"Bẩm tam hoàng tử, xác thật đang chuẩn bị kiểm tra."
"Ừm, quan giám thị kì thi mùa xuân lần này là Khương thứ phụ, hắn luôn chủ trương hiện thực dân sinh, không quá coi trọng văn chương hoa mỹ."
Nam nhị gia kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng quan giám thị là Hàn thủ phụ, bởi vì dĩ vãng đều là Hàn thủ phụ giám thị, Khương thứ phụ trợ giám, xem ra tin tức Khương thứ phụ sắp thượng vị là thật.
"Cảm ơn tam hoàng tử đề điểm."
Lăng Trọng Hoa rũ mắt, Hàn thủ phụ sớm chọn phe, gả nữ nhi vào phủ đại hoàng tử, năm đó để hắn đảm nhiệm thủ phụ chỉ bởi vì tính hắn trầm ổn, không nghĩ tới già rồi, đầu óc cũng hồ đồ.
Chẳng bằng Khương thứ phụ, người này sau khi hắn băng hà mới xuất hiện, nhưng lại là người thông minh, đưa nữ nhi xuất kinh, mặc cho ai nghĩ cách đều có thể lấy cớ thoái thác.
Trong triều hiện tại đại bộ phận đều là phe phái Mạnh gia, lại thêm phần lớn là quyền quý thế gia, mặc dù đại hoàng tử có người ủng hộ, nhưng phần lớn chỉ là con cháu hàn môn lấy Hàn thủ phụ làm chủ.
Hai phe phái này cơ bản chiếm cứ toàn bộ triều đình, chỉ có số ít mấy thần tử trung lập như Khương thứ phụ, thành đối tượng hai phái mượn sức.

Ngu xuẩn nhặt được không có sự tàn nhẫn của đế vương, mềm lòng, lỗ tai cũng mềm, chỉ biết ba phải, mặc kệ Mạnh gia ngày càng phát triển.
May mắn còn chưa hồ đồ lắm, cũng biết thuật cân bằng, rất sủng ái mẫu tử Hiền phi, nếu không thiên hạ này phải sửa họ Mạnh.
Mạnh Tiến Quang, ngược lại không nhìn ra còn có thành tựu hôm nay.
Trong sảnh, cha vợ con rể đều không hề mở miệng, yên lặng, Lăng Trọng Hoa vốn tính tình quái gở, cũng không cảm thấy bị lạnh nhạt, Nam nhị gia thì trong lòng vẫn luôn lo sợ, không biết mở miệng từ đâu.
Đinh thị trong phòng lại cẩn thận đánh giá nữ nhi, thấy nữ nhi tuy rằng sắc mặt bình thản, tâm trạng thoạt nhìn cũng không tồi, nhưng quầng thâm dưới mắt không giấu được, có thể thấy được ban đêm không ngủ ngon.
Thấy dáng vẻ của nữ nhi cũng không giống không trải qua nhân sự, cuối cùng hỏi ra miệng.
"San Nhi, cái kia, tam hoàng tử... có thân thiết với con?"
"Nương... bên ngoài đồn đại đều là giả, tam hoàng tử rất tốt mà."
Hắn đâu có không gần nữ sắc, rõ ràng là sói đói, bắt được nàng là ăn không ngừng.
Mặt Nam San đỏ lên, Đinh thị lập tức hiểu rõ, thở phào một hơi, nàng thật sự sợ nữ nhi sẽ sống cô đơn một mình, hôm nay thấy tam hoàng tử có thể cùng nữ nhi hồi môn, nghĩ đến khẳng định là coi trọng San Nhi.
Hai mẫu nữ trò chuyện một hồi, Nam San lại đi thăm tổ mẫu, Lư thị cũng kéo nàng đánh giá, sợ nàng thiếu một sợi tóc.
"Tổ mẫu, con tốt lắm ạ."
"Nghe nói, tam hoàng tử cũng tới?"
"Dạ, cha con đang ở cùng."
"Tốt, tốt." Lư thị nói hai chữ tốt, nhìn Thanh ma ma phía sau, Thanh ma ma khẽ gật đầu với bà, bà lập tức yên lòng, xem ra San Nhi cùng tam hoàng tử đã viên phòng rồi, cuối cùng bớt một tâm bệnh.
Nữ tử hồi môn không thể qua đêm, dùng bữa trưa liền trở về phủ, buổi chiều Hầu phủ mới nhận được tin tức, phu thê Nam thế tử và phu thê Nam tam gia đều tới đây, vốn định bái kiến tam hoàng tử,

lại không công.
Nam Uyển rõ ràng tỉ mỉ ăn diện, tất cả đều là không cam lòng, chỉ cần có thể để nàng và tam hoàng tử gặp mặt, tam hoàng tử tất nhiên thấy nàng đẹp hơn.
Nam thị không tới, đang ở trong phòng giận dỗi, mặc cho nàng nói toạc mồm mép thế nào, Châu nhi đều không tới chỗ nhị phòng, thật là tức chết nàng.
Chờ nàng nhìn thấy đại phòng cùng tam phòng tức muốn hộc máu mà trở về, tâm trạng lại tốt hẳn, đừng tưởng rằng nàng không biết tâm tư tam đệ muội, nhìn Uyển Nhi nhà nàng ăn mặc lộng lẫy, còn không phải là muốn trong nhà lại có thêm một trắc phi hoàng tử sao.
Mấy ngày này nhìn Uyển tỷ nhi cùng Mạnh quận chúa gần gũi, nàng còn tưởng rằng là định trèo lên tứ hoàng tử, lại không nghĩ rằng lại đánh chủ ý tam hoàng tử.
Chung Khấu Châu thấy vẻ mặt của mẫu thân, trong mắt đầy thất vọng, từ khi gặp qua Tưởng công tử, trong lòng nàng đều là Tưởng công tử, nhưng Tưởng gia hiện tại nghèo túng, nàng nào dám nói nửa câu với mẫu thân.
Nàng không muốn làm thiếp thất, thiếp hoàng gia cũng không muốn làm, trắc phi nói dễ nghe là phi, kỳ thật còn còn không phải là một thiếp thất sao, tam biểu muội thân thiết với nàng, nàng sẽ không phá hủy tình nghĩa của hai người.
Mẫu thân chính là nói không thông, vẫn luôn nói cái gì bởi vì các nàng thân thiết, về sau tỷ tỷ muội muội, nhất định sẽ ở chung hòa thuận.
Nàng cười khổ, sao có thể hòa thuận?
Trên đời bất luận nữ nhân nào, dù có hàm hậu thiện lương như tam biểu muội, cũng sẽ không muốn chia sẻ trượng phu với người khác, mẫu thân lại không phải chưa từng bị thiệt bởi thiếp thất, vì sao còn ý nghĩ ngây thơ như vậy.
May mà người hai nhà đại cữu cữu và tam cữu cữu tới cung không gặp được tam hoàng tử, Nam thị thoải mái một ít, cũng không có nắm việc này không bỏ.
———
Thực mau, Tết Trung Thu liền tới, người ở đây cũng kêu bái nguyệt

tiết, tết đoàn viên, bất luận dân gian hay hoàng gia đều tổ chức gia yến, người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên.
Bữa cơm đoàn viên của hoàng gia tự nhiên khác biệt, người cũng đông, Vĩnh Thái đế và Mạnh hoàng hậu ngồi trên cùng, hai bên là Loan quý phi và Hiền phi sinh được hoàng tử.
Dưới nữa chính là Hộ Quốc phu nhân cùng Mạnh Bảo Đàm, Hộ Quốc phu nhân tuy không phải hoàng thất, nhưng vẫn luôn được hưởng đãi ngộ hoàng thất, hơn nữa bà ta vẫn chưa gả, Vĩnh Thái đế tự nhiên sẽ không bỏ mặc bà ta.
Mà Mạnh Bảo Đàm nếu là quận chúa, tự nhiên phải tham gia gia yến hoàng thất.
Bên cạnh nàng chính là Nam Cẩn.
Có mấy phi tần lạ mặt cũng ngồi đó, các hoàng tử ấn theo thứ tự trưởng ấu, đại hoàng tử đầu tiên, bên cạnh tự nhiên là Đại hoàng tử phi Hàn thị, Lăng Trọng Hoa cùng Nam San thứ hai, Tứ hoàng tử thứ ba.
Lăng Trọng Hoa xuất hiệnlàm mọi người rất kinh ngạc, đặc biệt là mấy nữ nhân, lễ nghi cơ bản đều quên mất, Nam Cẩn không cam lòng nhìn Nam San, chợt sửng sốt.
Tam muội muội lại càng thêm xuất sắc.
Dù sao thì đế hậu ở đây, mọi người vội rời mắt, giả bộ chưa xảy ra việc gì.
Nam San lướt qua một lượt, thấy Nam Anh và Thường trắc phi ngồi ở xa xa, hai người không nhìn mặt nhau, xem ra trong phủ ở chung không tốt.
Nam Anh cười với nàng, tới phủ đại hoàng tử mới ngắn ngủn không đến một tháng, tựa hồ gầy đi một ít, trước kia đã rất gầy, hiện nay lại càng như cành liễu không chịu nổi gió thổi, ở trong mắt nam nhân, tư thái này lại làm người ta yêu thương nhất.
Nam San cũng cười đáp lại, thu hồi ánh mắt.
Tiếng Mạnh hoàng hậu bên trên truyền đến, "Hôm nay ngày hội đoàn viên, có thể tề tụ một đường, bệ hạ cùng bản cung đều rất vui mừng, tam hoàng tử vừa mới đại hôn, tam hoàng tử phi chắc là lần đầu tham gia cung yến như vậy, không cần quá gò bó."
Vĩnh Thái đế khen ngợi liếc nhìn nàng một cái, nàng nói tiếp, "Đại hoàng tử cũng thành thân mấy năm, trong phủ mới vừa có thêm hai

vị trắc phi, bản cung hy vọng tiệc đoàn viên năm sau, hoàng gia có thể thêm nam đinh, nghe được tiếng các hoàng tôn."
Đại hoàng tử phi Hàn thị cúi đầu, hàng năm hoàng hậu đều nói những lời này, nghe vào trong tai nàng giống như kim đâm, Thường trắc phi bên dưới vẻ mặt nóng lòng muốn thử, Nam Anh thì cúi đầu.
Đại hoàng tử đứng lên, kéo tay đại hoàng tử phi, "Nhi thần cẩn tôn lời dạy của mẫu hậu."
Lăng Trọng Hoa bất động, tứ hoàng tử chưa đại hôn, tự nhiên cũng không tiện đứng lên trả lời, mặt Mạnh hoàng hậu cứng đờ, che giấu lúng túng nhấp hớp trà.
Vĩnh Thái đế làm như không thấy, năm rồi Hoa Nhi căn bản không tham gia cung yến như vậy, năm nay đại hôn, xem ra cũng hiểu chút lý lẽ, có thể tới đã không tồi, hắn làm sao so đo nhi tử không tỏ thái độ.
Mạnh hoàng hậu nói xong, Vĩnh Thái đế không có gì để nói, nhìn Nam Cẩn, tối hôm qua ái phi còn nói muốn bộc lộ tài năng, đem tới bất ngờ.
Nam Cẩn nhận được ánh mắt của hoàng đế, thẹn thùng cười, "Bẩm bệ hạ, hoàng hậu nương nương, thần thiếp ngày xưa thấy yến hội đều có người trợ hứng, không bằng để thần thiếp bêu xấu, giải trí cho mọi người."
"Được, ái phi có tiết mục gì trợ hứng, hãy nói nghe một chút."
Còn chưa kịp nói phản đối, lại bị bệ hạ chặn lại, Mạnh hoàng hậu cười rất miễn cưỡng, Cẩn phi này quyến rũ hoàng thượng không phân biệt đường đi, không biết lại có trò quỷ gì.
"Trước bảo mật, thần thiếp đi thay y phục."
Nói xong, nàng thướt tha lả lướt lui xuống, lúc xoay người lơ đãng nhìn tứ hoàng tử một cái, vừa u vừa oán, trong mắt tứ hoàng tử thoáng hiện đau xót, tay nắm thành quyền, Mạnh Bảo Đàm vẫn luôn nhìn bọn họ cúi đầu, che lại hận ý trong mắt.
Chờ Nam Cẩn xuất hiện làm mọi người kinh ngạc, tóc búi thành kiểu phi thiên kinh hồng cao cao, không có trang sức gì khác, chỉ cài một bông hồng bằng lụa, trên mặt trang điểm tỉ mỉ, giữa trán điểm nốt chu sa, tựa tiên mà không phải tiên.
Váy lưu tiên màu xanh biếc, làn váy thêu hoa hồng lớn, giữa đóa hoa được khảm đá quý sáng ngời, theo động tác đi đứng của nàng

mà sáng lấp lánh.
Vĩnh Thái đế không chút che giấu vẻ kinh ngạc vui mừng trên mặt, mắt tứ hoàng tử đầy ái mộ, Nam Cẩn rất vừa lòng, nhìn Lăng Trọng Hoa, diện mạo tam hoàng tử này thật là có một không hai, nàng chưa từng thấy nam tử xuất chúng như thế.
Mắt Lăng Trọng Hoa lạnh băng hình viên đạn, nàng sợ hãi cúi đầu.
Lấy Mạnh hoàng hậu cầm đầu, các nữ nhân hậu cung còn lại đều đầy ghen ghét, lại không thể biểu hiện ra ngoài, còn phải lên tiếng khen ngợi.
Nam Cẩn cất gót sen nhẹ nhàng đến trung tâm, ưu nhã hành lễ, "Bệ hạ, hoàng hậu, thần thiếp bêu xấu."
Nàng vung tay, liền có tiếng đàn tính tang vang lên, nàng theo tiếng đàn nhẹ nhàng nhảy múa, váy lưu tiên tạo thành một đóa hoa nở rộ, đẹp không sao tả xiết.
Ngay sau đó, miệng nàng cất tiếng hát,
"Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập.
Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.
Thà không biết khuynh thành cùng khuynh quốc, giai nhân khó lại được."
Nghe bài hát như thế, Nam San chỉ nghĩ ha ha, Nam Cẩn này nhất cử nhất động đều bắt chước động tác của diễn viên trong bộ phim nào đó, chỉ thiếu đặt thêm mấy cái trống to bốn phía.
Nhưng người khác chưa từng nghe qua bài hát này, trong mắt Vĩnh Thái đế tràn đầy si mê, tứ hoàng tử lại trong si mê mang theo một tia điên cuồng, ánh mắt đại hoàng tử thì không thể miêu tả, có chút không cam lòng.
Các nữ nhân đều không tốt lắm, Nam Cẩn biểu hiện càng tốt, bệ hạ sẽ càng thêm sủng hạnh nàng, các nàng sẽ càng vô sủng.
Chỉ có Lăng Trọng Hoa lạnh nhạt như thường.
Nam Cẩn múa xong, hơi đổ mồ hôi, Vĩnh Thái đế không màng lão bà lớn nhỏ như hổ rình mồi, cũng mặc kệ mấy đứa con trai ở đây, đi xuống đỡ nàng đến bên cạnh mình, thái giám nhạy bén vội vàng chuyển đến một cái ghế, Nam Cẩn nhân thể ngồi bên Vĩnh Thái đế.
Ngồi trên vị trí này mới có cảm giác quan sát thiên hạ, khát vọng trong lòng Nam Cẩn càng ngày càng mãnh liệt, một ngày nào đó, nàng muốn trở thành người trên người, có được quyền lực chí cao

vô thượng.
Nếu lão nam nhân bên cạnh không thể cho nàng những cái này, vậy nàng nghĩ cách để con hắn giúp nàng đạt được.
Nàng ngẩng đầu, thẳng lưng, dựa gần Vĩnh Thái đế, người phía dưới tâm tư khác nhau, các cung nhân như nước chảy mang món ăn trân quý chế biến tỉ mỉ lên, nhưng rất nhiều người đều không có khẩu vị.
Bữa cung yến sợ là không ai ăn được, tâm tư Vĩnh Thái đế đã sớm bay đi, tự nhiên tan tiệc sớm, ôm lấy Nam Cẩn định về Thúy Hoa cung.
Mạnh hoàng hậu tức giận thiếu chút nữa trở mặt, mùng một mười lăm là ngày của nàng, mười mấy năm qua, sét đánh bất động, bệ hạ đều sẽ tới cung của nàng, hôm nay lại phá lệ.
Nàng liên tiếp đưa mắt ra hiệu, bất đắc dĩ Vĩnh Thái đế sắc mê tâm khiếu không nhìn thấy, tâm tứ hoàng tử bị nữ nhân âu yếm đào đi, đau nhức khó chịu.
Hiền phi mừng rỡ nhìn trò cười của nàng, cuối cùng vẫn là Hộ Quốc phu nhân lên tiếng, "Bệ hạ, hôm nay là mười lăm, ngày đoàn viên."
Vĩnh Thái đế phản ứng lại, ấn lệ hôm nay phải nghỉ ngơi ở cung hoàng hậu, nhưng hắn đường đường vua của một nước, bị người ta vạch khuyết điểm có chút xuống đài không được, âm thanh lạnh lùng nói, "Trẫm không có quên, trước mắt trời chưa tối."
Nói xong ngồi trên long liễn, ôm Nam Cẩn nghênh ngang mà đi.
Nam San cúi đầu che miệng, sợ không cẩn thận cười thành tiếng, Vĩnh Thái đế làm hoàng đế cũng thật không thú vị, như một nam kỹ bị một đám nữ nhân chơi, còn phải hoàn thành nhiệm vụ theo quy định, cũng thật đáng thương.
Lăng Trọng Hoa cúi đầu, thấy ý cười trong mắt nàng, dường như hiểu rõ, hơi nhướng môi.

Chương 40: Cáo trạng

Sau khi kết thúc cung yến, Nam San bảo nam nhân của mình đi trước một bước, còn mình cố ý đi chậm, liền thấy Nam Anh quả nhiên đuổi theo.
"Tam muội muội, đại hôn của muội không thể đi thêm trang, xin lỗi."
"Nhị tỷ tỷ cũng là thân bất do kỷ, sao muội có thể trách tỷ."
Tuy rằng người không đi, Nam Anh lại phái người tặng lễ thêm trang, một trắc phi như nàng không thể tự do như chính phi, hơn nữa còn có một Thường trắc phi nhập phủ cùng ngày, cuộc sống nào thoải mái.
"Tam muội muội... Cảm ơn muội thông cảm."
Cách đó không xa, Mạnh Bảo Đàm và Hộ Quốc phu nhân đi tới, Nam Anh hành lễ với hai người, Nam San đứng bất động, sắc mặt Hộ Quốc phu nhân có chút không tốt, nhưng lại không tìm ra lỗi sai.
Nam San hiện tại cũng không phải là Nam tam tiểu thư, nàng đã là chính phi tam hoàng tử, theo lễ Hộ Quốc phu nhân và Mạnh quận chúa đều phải chào hỏi với nàng, nàng đâu thể tự hạ thân phận hành lễ với bọn họ.
Nàng đứng bất động, Mạnh thị và Mạnh quận chúa cũng đứng bất động, hai bên không tiếng động mà giằng co, Nam Anh bất động thanh sắc lùi về sau một bước.
Mạnh Bảo Đàm mở miệng trước, "Tam hoàng tử phi, Nam trắc phi, tỷ muội hai người tình cảm thật tốt, nghĩ đến trước kia ở trong phủ, mấy tỷ muội ở chung không tồi, cô nương Đức Dũng Hầu phủ có khác, chắc hẳn ở trong nhà đều tập múa hát, hôm nay Cẩn phi nương nương thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt, không biết tam hoàng tử phi có biết nhảy múa hay không?"
Các ngươi mới tập múa hát, cổ đại từ nhỏ tập múa hát chính là người nào, đó là nữ tử trăng hoa.
Nam San khẽ cười một tiếng, "Mạnh quận chúa chẳng lẽ chưa từng nghe câu chuyện rồng sinh cửu tử, cửu tử bất đồng, Trấn Quốc công phủ chính là ví dụ rất tốt, Mạnh Quốc công oai hùng bất phàm, nhưng Mạnh nhị lão thái gia..."

Mạnh thị ngắt lời nàng, nghiêm khắc nói, "Tam hoàng tử phi thật mồm mép, thân là tức phụ hoàng gia, thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhất cử nhất động đều đại biểu cho hoàng gia, không được có bất luận sai lầm gì, đặc biệt là vọng nghị người khác, thực sự không ổn."
"Hộ Quốc phu nhân nói có lý, chẳng qua bản phi là tức phụ thiên gia, đều có bệ hạ hoàng hậu dạy dỗ, không biết phu nhân thân phận ra sao, cũng dám khoa tay múa chân với hoàng tử phi, miệt thị hoàng tộc có phải cũng là tội đại bất kính."
"Ngươi..." Hộ Quốc phu nhân chưa từng chịu khuất nhục như vậy, "Giỏi... Tam hoàng tử phi, ta nhớ kỹ lời này của ngươi."
"Phu nhân, đối bản phi ngươi này ngươi nọ, người nào cho ngươi quyền lực xưng hô với bản phi như thế, bất kính hoàng tộc, ý đồ đáng chết."
Nam San đã sớm một bụng tức giận với Hộ Quốc phu nhân, chỉ là cung nữ, ỷ vào từng hầu hạ bệ hạ, tự xưng mình là dưỡng nương, còn vọng tưởng nam nhân của mình, nghĩ bà ta một đống tuổi còn mặc giá y, trong phòng treo tranh của nam nhân mình, thật sự là đáng giận.
Lão bà này ở trước mặt nàng muốn phô trương, nàng đâu có chịu.
Hộ Quốc phu nhân tức giận vỗ ngực, Mạnh quận chúa đỡ bà ta, nói với Nam San, "Tam hoàng tử phi, Hộ Quốc phu nhân chính là dưỡng nương của bệ hạ, hoàng phi sao có thể nói chuyện với người như thế."
"Dưỡng nương? Ai nói, rõ ràng là một cung nữ hầu hạ, lại nói, bệ hạ có thân phận gì, trong cung từ xưa đến nay, vị hoàng tử nào không có dưỡng nương, nhũ mẫu, chỉ là mấy nô tài, cũng chính là bệ hạ chúng ta từ tâm, xoá bỏ nô tịch của ngươi, phá lệ phong nhất phẩm phu nhân, theo lý thuyết, ngươi vốn nên mang ơn đội nghĩa với hoàng gia, hết thảy lấy hoàng gia là trời, mà không phải ở trước mặt bản phi ra vẻ trưởng bối, khoa tay múa chân."
Nam San nói lời này không chỉ Hộ Quốc phu nhân sắp ngất xỉu, mặt mũi Nam Anh trắng bệch, vội vàng cáo tội, nói là không thể bị đại hoàng tử phi phát hiện, đuổi theo bọn họ.
Nàng đi rất vội vàng, Nam San thầm cười lạnh, là sợ bị tai bay vạ gió.

"Tam hoàng tử phi..." Tiếng Mạnh Bảo Đàm sắc bén, "Xin nói cẩn thận."
"Nói cẩn thận, Mạnh quận chúa cảm thấy bản phi có câu nào không có lý, câu nào nói không ổn, nói ra nghe một chút, một nô tài muốn cưỡi lên đầu chủ tử, quả thực phản rồi!"
Mạnh Bảo Đàm bị khí thế của nàng chấn kinh, rồi lại không nói được nửa câu phản bác, Nam San nói tuy rằng khó nghe, nhưng lại không có một câu nói dối.
Hoàng cô tổ mẫu tuy rằng được phong làm nhất phẩm Hộ Quốc phu nhân, nhưng trước xác thật chỉ là nô tài trong cung, dù bây giờ có thân phận Hộ Quốc phu nhân cũng không có tư cách răn dạy hoàng tử phi.
Nam San liếc đôi cô tổ tôn, đem Mạnh thị tức giận hàm răng khanh khách rung động, đã bao nhiêu năm, còn chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy.
"Ta không sống nữa, bệ hạ..." Hộ Quốc phu nhân tỉnh táo lại, chạy vào trong cung, một lòng muốn tìm Vĩnh Thái đế tố khổ, Mạnh Bảo Đàm giả ý khuyên, tay lại đỡ bà ta đi về Thúy Hoa cung.
Nam San mặc kệ các nàng, nói toạc ra cũng là mình có lý, nàng ngẩng cao đầu, vẻ mặt chẳng hề để ý, nhìn thấy nam nhân bước nhanh đi tới, bất đắc dĩ nhún vai, dang tay, làm bộ vô tội.
Nam tử khẽ vuốt tóc nàng, dáng vẻ xù lông của cô nương này sao lại làm người ta yêu thích như vậy.
"Kệ nàng ta thôi, cũng chỉ là một nô tài."
Trong lời nói lạnh băng mang theo khinh miệt, Nam San cười duyên, nắm ống tay áo của hắn, hai mắt sáng ngời, hai người bốn mắt nhìn nhau, phía sau là cung điện nguy nga, phảng phất trong thiên địa chỉ còn hai người bọn họ.

Trong Thúy Hoa cung, Vĩnh Thái đế tình cảm đang mãnh liệt bị tiếng gào của Hộ Quốc phu nhân, tức khắc một tiết ngàn dặm, mềm oặt trên người Nam Cẩn, hắn tức muốn hộc máu khoác áo đứng dậy, đá tiểu thái giám bên ngoài, tiểu thái giám vội vàng lên giúp hắn thay y phục, chờ mặc xong y phục, hắn không kiên nhẫn đi ra ngoài.
Bên ngoài, Hộ Quốc phu nhân một bộ sắp té xỉu, khóc không thành tiếng, Mạnh Bảo Đàm đỡ bà ta, mặt đầy căm giận.

"Nói hết cho trẫm, chuyện gì xảy ra? Sao phu nhân lại thế này, có gọi thái y chưa?"
Tiểu thái giám nhặt về một mạng vội vàng chuồn đi thỉnh thái y, Mạnh Bảo Đàm thấp giọng thuật lại sự tình, ngược lại không cần thêm mắm thêm muối.
Chờ nàng nói xong, Hộ Quốc phu nhân đã lung lay sắp đổ, thần sắc buồn rầu, "Bệ hạ, người cần phải làm chủ thay thần phụ."
Vĩnh Thái đế lạnh mặt, lại nói tiếp, tức phụ Hoa Nhi nói thật ra không sai, nhân gia nhà giàu dưỡng nương cũng được, nhũ mẫu cũng thế, đều là hạ nhân, là nô tài, nô tài chiếu cố chủ tử, thiên kinh địa nghĩa.
Hiện tại lại chạy tới chỗ hắn, rõ ràng chính là tới cáo trạng, chẳng lẽ còn muốn hắn trách phạt tam hoàng tử phi?
Hắn từ nhỏ ít hưởng tình thân, rất cảm kích Mạnh thị khi còn nhỏ chiếu cố mới có thể trừ nô tịch, phá lệ phong nàng làm nhất phẩm Hộ Quốc phu nhân.
Hôm nay bà làm hỏng việc của hắn hai lần, nô tài này có phải đi quá mức rồi không.
Nam Cẩn mặc xong y phục cũng đi ra, vội vàng phân phó cung nhân đỡ Mạnh thị đỡ đến tây sương phòng Thúy Hoa cung, Vĩnh Thái đế vừa lòng gật đầu, ái phi luôn luôn biết tâm ý của hắn, làm việc rất là thỏa đáng.
Mạnh thị nằm trên giường, thấy bệ hạ nửa ngày không nói gì, tâm trầm xuống, vào lúc này, tiểu thái giám dẫn thái y tới.
Là một thái y trẻ tuổi, dáng người cao gầy, mặc ngự y màu xanh lá của Thái Y viện, trong tay xách theo một cái hòm, "Thái y trong Thái Y viện Phàn Quán Chúng khấu kiến bệ hạ, Cẩn phi nương nương."
Nam Cẩn giật mình trong cung lại có thái y trẻ tuổi như vậy, "Phàn thái ý miễn lễ, mau xem cho Hộ Quốc phu nhân."
"Tuân mệnh."
Phàn Quán Chúng đặt hòm thuốc lên bàn, lấy ra gói nhỏ đỡ tay, giao cho cung nữ đứng bên, cung nữ nâng tay Mạnh thị đặt lên gối.
Một phen nhìn nghe khám, Phàn Quán Chúng thu đồ, lại hành lễ với Vĩnh Thái đế và Nam Cẩn nói, "Hộ Quốc phu nhân tuổi tác đã cao, tức giận công tâm, lâu không được giải tỏa, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ổn định khí huyết."

Nói xong kê đơn thuốc, giao cho cung nhân, khom người lui ra.
Bên ngoài sắc trời đã tối, trong cung thắp sáng đèn lồng, Hộ Quốc phu nhân nhắm hai mắt, hai hàng thanh lệ từ khóe mắt trượt xuống, nghĩ đến thời gian lúc còn nhỏ, tâm Vĩnh Thái đế lại mềm xuống.
"Cẩn thận chiếu cố phu nhân."
Nam Cẩn thuận theo nói, "Bệ hạ yên tâm, phu nhân ở chỗ thần thiếp, chắc chắn an bài thỏa đáng."
Vĩnh Thái Đế khen ngợi nhìn nàng, hôm nay khó xử ái phi, đèn đã sáng, theo lệ hắn còn phải tới chỗ hoàng hậu.
Ra lệnh cho ngươi bãi giá đến cung hoàng hậu.
Mạnh quận chúa lấy cớ hầu bệnh, cũng lưu lại trong cung.
Vào đêm, Hộ Quốc phu nhân thật lâu không thể ngủ, vừa rồi trên mặt bệ hạ rõ ràng có vẻ không kiên nhẫn, nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên.
Trong đầu nàng hiện lên cảnh tượng khi còn trẻ, quỳ gối trên sàn nhà lạnh băng, rốt cuộc có thể tới gần người này, nàng không biết là sợ hãi hay là hưng phấn, không ngừng phát run, lời người nọ làm nàng nhảy nhót không thôi, đúng là chọn trúng nàng đi hầu hạ thái tử.
Trong cung không có hoàng hậu, cũng không có phi tần, tuy rằng người nọ vẫn luôn đều ở trong Chính Dương cung, nhưng người khác đều nói Văn Nhàn hoàng hậu đã sớm qua đời, Chính Dương cung là tòa không điện.
Nàng cẩn thận chiếu cố thái tử, thái tử rất dính nàng, nàng ảo tưởng có một ngày, người kia có thể gọi nàng, hỏi tình huống thái tử, nhưng một lần cũng không có.
Nhưng không sao, trong cung chỉ có một vị hoàng tử là thái tử, tương lai ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ rơi xuống đầu thái tử, vì thế nàng chiếu cố thái tử càng ngày càng tỉ mỉ.
Nàng là dưỡng nương của thái tử, thái tử là nhi tử của bệ hạ, bọn họ giống như một nhà ba người.
Mỗi khi nghĩ đây, lòng nàng tràn đầy ngọt ngào.
Mạnh Bảo Đàm cũng không ngủ được, nghe tiếng cô tổ mẫu trở mình, mở miệng nói, "Cô tổ mẫu, ngủ rồi sao?"
"Chưa."
"Cô tổ mẫu, từ sau khi Cẩn phi vào cung, có vẻ rất nhiều chuyện

đều thay đổi."
Trong bóng đêm, mặt Mạnh thị đầy chán ghét không chút che giấu, "Nam gia, thật biết nuôi nữ nhi, nghe nói gần đây ngươi cùng Nam gia tứ tiểu thư rất gần gũi."
"Cô tổ mẫu yên tâm, nàng chỉ là kẻ ngu xuẩn."
"Ngu xuẩn có đôi khi sẽ có chuyện xấu, đề phòng một chút."
"Dạ."
Trong cung phát sinh những việc này không trốn được tai mắt của hoàng hậu, nhìn thấy hoàng đế, nàng liền đánh đòn phủ đầu, "Bệ hạ, cô mẫu một lòng vì bệ hạ, xuất khẩu chỉ điểm tam hoàng tử phi, đơn giản cũng là vì tam hoàng tử phi nói chuyện quá mức không chú ý."
Vĩnh Thái đế âm mặt, "Vậy theo hoàng hậu thấy, nên xử trí như thế nào?"
Mạnh hoàng hậu dùng khăn thấm khóe mắt, "Bệ hạ, tam hoàng tử phi vốn xuất thân thấp hèn, hành sự lại không ổn, thực sự ấm ức cho tam hoàng tử, không bằng thần thiếp lại phái ma ma giáo dưỡng, dạy dỗ nàng một chút."
"Vậy theo hoàng hậu."
"Tạ bệ hạ."
Hôm nay bị kinh bị gào, Vĩnh Thái đế cảm thấy thân thể mệt mỏi, không nhìn vẻ mặt chờ mong của Mạnh hoàng hậu, lập tức sai người cởi áo ngủ.
Tuy rằng tức phụ Hoa Nhi nói có lý, nhưng Mạnh thị dù sao cũng là dưỡng nương của hắn, đánh chó còn phải xem chủ nhân, hoàng hậu chỉ phái ma ma xuống, nghĩ đến tam hoàng nhi cũng sẽ không nói cái gì.
Chỉ chốc lát sau, Vĩnh Thái đế phát ra tiếng ngáy, lòng Mạnh hoàng hậu tràn đầy lửa nóng cũng lạnh đi, đêm dài đằng đẵng, nàng đã rất lâu không được hưởng tư vị kia.
Đều do hồ ly tinh Cẩn phi, ép khô bệ hạ, đến lượt nàng cái gì cũng không có.
Nàng cởi sạch đồ, nằm xuống sát Vĩnh Thái đế, da thịt cọ xát vài cái cũng là tốt.
Hôm sau, Nam San thấy Hồng ma ma quen mắt, thiếu chút nữa trợn trắng mắt, Mạnh hoàng hậu thật là không đạt mục đích thề không

bỏ qua, lại đưa cho nàng ma ma giáo dưỡng.
Lần này trên mặt Hồng ma ma thoạt nhìn cung kính không ít, "Nô tỳ gặp qua tam hoàng tử phi."
Nam San cười khẽ một tiếng, nhìn Đỗ ma ma phía sau, "Hồng ma ma, chỗ bản phi đã có Đỗ ma ma, không biết hoàng hậu phái ngươi lại đây là có dụng ý gì?"
"Bẩm tam hoàng tử phi, hoàng hậu nương nương săn sóc hoàng tử phi mới gả đến hoàng gia, sợ là còn chưa quen thuộc quy củ hoàng gia, đặc biệt sai nô tỳ lại đây đề điểm một chút."
"Quy củ? Hoàng hậu không hổ là nhất quốc chi mẫu, nếu là hoàng hậu phái tới, ngươi ở lại trong phủ đi."
Tâm Hồng ma ma rơi xuống, lần này hoàng hậu nương nương phái bà ta tới chính là ra nhiệm vụ, bất luận lấy phương thức nào đều phải lưu lại.
Nam San nháy mắt với Vạn Phúc, Vạn Phúc lập tức dẫn Hồng ma ma đi.
"Đỗ ma ma, bà xem, hoàng hậu có dụng ý gì?"
"Bẩm hoàng tử phi, nô tỳ nói lời lớn mật, ý hoàng hậu ở hậu viện tam hoàng tử, tứ hoàng tử sắp đại hôn, hoàng gia đến nay chưa có một hoàng tôn."
Nói xong, bà thâm ý nhìn bụng Nam San, Nam San bật cười, "Đỗ ma ma là người rõ ràng."
Mạnh hoàng hậu đơn giản là muốn sắp xếp người vào phủ tam hoàng tử, tốt nhất là có thể làm chút tay chân, coi người khác đều trở thành ngu ngốc, người Mạnh gia cũng thật là khôi hài.
Đương nhiên, ngoại trừ Mạnh Quốc Công, Nam San rất có hảo cảm với ông.
Nam San bên này giữ người lại, Lăng Trọng Hoa lại không tốt tính như vậy, trực tiếp ném một câu, "Ném văng ra."
Thị vệ trong phủ hoàng tử chỉ nghe theo mệnh lệnh của hắn, đáng thương Hồng ma ma vừa mới được Vạn Phúc đưa tới chỗ ở của hạ nhân, đã bị thị vệ đeo đao hùng hổ ném cả người và tay nải ra ngoài đường cái, quăng ngã mặt mũi bầm dập.
Lúc Mạnh hoàng hậu nhìn thấy Hồng ma ma một thân vết thương, trực tiếp khóc tới trước mặt Vĩnh Thái đế, Vĩnh Thái đế đang nghĩ ngợi tới đêm đẹp cùng nhau hoan ái với ái phi, bị tiếng khóc dập tắt

hứng thú, vẻ mặt không vui.
"Bệ hạ, thần thiếp làm hoàng hậu quá uất ức, chỉ là đưa ma ma cho hoàng tử lại bị người ném ra đường."
Vĩnh Thái đế vừa nghe, liền biết là bút tích Hoa Nhi, ngược lại trách cứ Mạnh hoàng hậu, "Hoàng hậu lại không phải ngày đầu tiên mới biết tính tình Hoa Nhi, một hai vội vàng đưa người qua, không đánh chết ngay tại chỗ, đó đã là hắn thủ hạ lưu tình."
Mạnh hoàng hậu bị những lời này chặn họng thiếu chút nữa trợn trắng mắt, ý bệ hạ còn trách nàng làm sai.
"Bệ hạ..."
"Được rồi, đi xuống đi, về sau không có việc gì, đừng đưa người vào phủ Hoa Nhi."
Mạnh hoàng hậu tâm bất cam tình bất nguyện lui xuống, một hồi đến cung của mình, liền đóng sầm cửa, ném vỡ đồ đạc trong cung, dựa vào giường bật tiếng khóc lớn.
Việc này truyền tới tai Hộ Quốc phu nhân, Mạnh thị vừa mới từ trong cung trở lại phủ mình, bị tức giận nằm liệt ngồi trên giường, quả thực là khinh người quá đáng, Mạnh Bảo Đàm theo hầu bên cạnh vội vàng vuốt ngực cho bà ta.
"Cô tổ mẫu, phụ thê tam hoàng tử rõ ràng là không đặt Mạnh gia chúng ta vào mắt, nếu về sau... Nơi nào còn có đường sống cho Mạnh gia chúng ta."
Trong mắt Mạnh thị đều là điên cuồng, "Về sau... Hắn mơ tưởng, thiên hạ này, chỉ có thể họ Mạnh!"
Trong ánh mắt lo lắng của Mạnh Bảo Đàm hiện lên một tia vừa lòng, có những lời này của cô tổ mẫu, lại thêm cô mẫu hoàng hậu trong cung, chờ nàng gả cho tứ hoàng tử, tương lai... Nàng chính là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, Nam Cẩn, Nam San, bao gồm tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều phải cúi đầu quỳ lạy nàng.
"Cô tổ mẫu, Bảo Đàm đi làm chút đồ ăn cho người, từ đêm qua đến bây giờ người chưa ăn gì."
"Không cần, đứa bé ngoan, cô tổ mẫu biết tâm ý của ngươi, ngươi vẫn luôn chiếu cố ta, cũng chưa nghỉ ngơi, mau trở về nghỉ đi, qua mấy ngày nữa phải đại hôn, không có tinh thần không thể được."
Mạnh Bảo Đàm kiên trì vài lần, thấy Mạnh thị khăng khăng kêu nàng trở về, mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Nàng vừa đi, Mạnh thị liền phân phó nha đầu bên ngoài, "Kêu Đàn Lang tới gặp ta."
Không bao lâu, nam nhân cao lớn xuất hiện trong phòng, không cần nhiều lời liền biết dụng ý của bà ta, hai người tất nhiên là một phen điên loan đảo phượng.
Chờ nam nhân kia đi ra, Mạnh Bảo Đàm mới từ chỗ tối hiện thân, sớm đã có tin đồn nhảm nhí nói cô tổ mẫu dưỡng trai lơ, không nghĩ tới lại là thật, nam nhân đi ra thân hình cao lớn, tướng mạo rất anh tuấn, nhìn không ra tới là tiểu quan lấy sắc hầu người.
Nàng "xuỳ" cười một tiếng, chậm rãi từ cửa nhỏ về phòng mình.
Vừa mới rảo bước đến cửa phòng, liền thấy tổ mẫu không biết khi nào đang ngồi trong phòng nàng, trên mặt đầy không vui.
"Tổ mẫu, đã trễ thế này sao còn chưa đi nghỉ?"
Trên gương mặt sắc bén của Trấn Quốc công phu nhân Dung thị không có ý cười, "Thân thể cô tổ mẫu ngươi như thế nào, nghe nói ở trong cung bị kinh động, không có trở ngại chứ."
"Bẩm tổ mẫu, cô tổ mẫu đã an nghỉ, không có gì trở ngại, thái y nói phải tĩnh dưỡng."

"Ừ, vậy là tốt rồi, Bảo nha đầu, Mạnh gia chúng ta có thể có hôm nay, không thể không kể công của cô tổ mẫu, nàng xưa nay sủng ái nhất ngươi, ngươi phải hiếu kính nàng."
Mạnh Bảo Đàm thân thiết ngồi bên cạnh nàng, "Tôn nữ nhất định sẽ hiếu kính nàng, còn có tổ mẫu, tôn nữ càng muốn hiếu kính."
Dung thị mới xem như có chút ý cười, "Đứa bé ngoan, tổ mẫu biết ngươi hiếu thuận, sắp gả vào phủ tứ hoàng tử, tuy rằng các ngươi là biểu huynh muội, nhưng ngươi không thể ương ngạnh, biết không?"
"Tôn nữ hiểu ạ."
Thấy cháu gái ngoan ngoãn nghe lời, Dung thị rất vui mừng, nghĩ hai ngày nay Bảo nha đầu cũng mệt mỏi, nàng đứng dậy trở về, Mạnh Bảo Đàm tiễn nàng đến cửa.
Một đường đi về phía đông, lão ma ma bên cạnh Dung thị đỡ tay nàng, "Phu nhân, cần phải tới viện Quốc công."
"Không đi, đi hắn cũng sẽ không gặp ta, khi nào thấy hắn quan tâm chuyện trong phủ."
Lão ma ma không nói lời nào, nghĩ ngợi lại nói, "Chỗ nhị lão thái phu

nhân lại ầm ĩ muốn thêm viện cho bọn họ, đã ầm ĩ đến chỗ thế tử phu nhân rồi, thế tử phu nhân không làm chủ được, buổi chiều tới tìm một hồi, nô tỳ thấy ngài ngủ nên không bẩm báo."
Ánh mắt Dung thị như đao tàn nhẫn nhìn về phía Tây viện, "Hừ, một phòng phế vật, nghe nói lần trước Quốc công gia từ trong cung mang về hai nữ tử, hiện giờ thế nào?"
Lão ma ma ngưng mặt, có chút khó nói ra miệng, Quốc công gia đưa hai nữ nhân đến Tây viện, vốn là muốn cho các tôn thiếu gia phía dưới, ai ngờ bị trưởng tử cùng thứ tử của nhị lão thái gia từng người bá chiếm.
Lão tam lão tứ phía dưới tự nhiên không làm, nhân lúc hai vị ca ca phía trên không ở, mạnh mẽ kéo đến trong phòng ngủ, như thế rất tốt, hai vị nữ tử tuy rằng là cung nữ, nhưng trước khi tiến cung cũng là nữ tử trong sạch, vốn đang nghĩ có thể vào phủ hoàng tử làm di nương gì đó, ai có thể nghĩ đến lại thành đồ chơi cho nhị phòng.
Nói ra đều dơ lỗ tai, dáng vẻ ấp úng của nàng, Dung thị tự nhiên hiểu được, hừ lạnh một tiếng, "Cái thứ không tiến bộ, cùng một đức hạnh như lão nhị phế vật."
Lời này lão ma ma cũng không dám tiếp, làm bộ không nghe được, đỡ nàng thong thả về viện.

Chương 41: Tỷ muội

Vài ngày sau, tứ hoàng tử đại hôn, của hồi môn Mạnh gia trải dài mười dặm đường phố, kỳ trân dị bảo làm người ta choáng ngợp hoa mắt được nâng ra như nước chảy.
Có người nói thầm, Mạnh quận chúa xuất giá phô trương, đại hoàng tử phi cùng tam hoàng tử phi cộng vào cũng chỉ có vậy, truyền tới tai Nam San, nàng châm biếm một tiếng, nàng xác thật không bằng Mạnh Bảo Đàm.
Làm trục lý (chị em dâu), còn là hoàng tẩu, Nam San tự nhiên sẽ đi xem lễ, cùng đi còn có đại hoàng tử phi Hàn thị.
Hàn thị cũng là một mỹ nhân, Nam San vốn tưởng rằng bởi vì Nam Anh, đối phương sẽ không để ý tới nàng, nào biết Hàn thị lại như nhìn thấy muội muội thất lạc nhiều năm, lôi kéo tay nàng, "Nha, đây là tam đệ muội hả, khi hai người đại hôn, ta vốn định đi xem lễ, nhưng tam hoàng đệ..."
Nam nhân của nàng căn bản không muốn giao lưu với những người này, làm sao có thể để bọn họ đi xem lễ.
"Đại hoàng tẩu, tẩu nói lời này làm đệ muội hổ thẹn, lại nói là phu thê chúng ta không phải, vừa rồi của hồi môn tứ đệ muội vừa nâng vào, ta giật nảy mình."
Hàn thị quả nhiên bị Nam San rời đề tài, "Còn không phải sao, vẫn là phủ Mạnh quốc công ra tay rộng rãi, của hồi môn tứ đệ muội còn nhiều hơn của hai chúng ta cộng lại."
Nam San cười một chút, nữ tử trong cung quả nhiên chẳng hiền lành gì, Hàn thị trong bông có kim, một hai phải kéo nàng theo.
"Còn không phải sao, tứ hoàng đệ có phúc, cưới được hòn ngọc quý."
Hai chị em dâu ngươi tới ta đi mà nói vòng quanh, chợt thấy hỉ nương dẫn Mạnh Bảo Đàm vào tân phòng, hai người đều ngậm miệng.
Chỉ chốc lát sau, tứ hoàng tử tiến vào, Hàn thị tiến lên, "Tứ hoàng đệ, hoàng tẩu trước tiên chúc mừng đệ."
Tứ hoàng tử cũng không chẳng vui mừng là mấy, tiếp nhận kim

xứng trong tay hỉ nương, vén khăn voan của Mạnh Bảo Đàm, Nam San nhìn thấy nàng mặt trắng bệnh môi đỏ chót, không phúc hậu mà cười thành tiếng.
Mạnh Bảo Đàm vẫn cúi đầu, Hàn thị lại nói, "Tứ hoàng đệ, tứ đệ muội, uống rượu hợp cẩn, phúc khí mãi bền lâu."
Tứ hoàng tử nâng một ly, Mạnh Bảo Đàm cũng e thẹn nâng một ly khác, hai người uống.
Sau khi kết thúc buổi lễ, nhiệm vụ xem lễ hoàn thành, Nam San cùng Hàn thị rời khỏi tân phòng, lưu lại một đôi tân nhân.
Hàn thị cười nói, "Tam đệ muội, lại nói, tướng mạo muội và Nam trắc phi trong phủ không giống nhau, nhưng dáng vẻ tri thư đạt lễ, hai tỷ muội thật ra giống mười phần."
Nam San cười một tiếng, đây là lần đầu có người khen nàng tri thư đạt lễ.
"Nhị tỷ tỷ của ta cái khác không dám nói, làm người rất quy củ."
"Nàng là người quy củ, ta cùng với đại hoàng tử đều rất vừa lòng."
Hàn thị cười một tiếng, so sánh với Thường trắc phi, Nam trắc phi ngoan ngoãn hơn rất nhiều, lễ nghĩa chưa bao giờ sai, bất luận ngày mấy đều sáng sớm tới thỉnh an nàng.
Mà Thường trắc phi, ỷ vào có Hiền phi chống lưng, thường xuyên cậy sủng mà kiêu, ba ngày hai lần bỏ thỉnh an, còn mình vì không có con, hơn nữa quyền lực tổ phụ không bằng trước, phải nhịn mấy cái này xuống.
Nếu Nam Anh vẫn luôn tri lễ như vậy, nàng cũng bằng lòng cho thiếp thất này thể diện.
Nam San không biết vụ này, có điều theo nàng thấy, đại hoàng tử phi cũng thế, Mạnh Bảo Đàm cũng vậy, đều không phải đối tượng nàng làm quen.
Cách xa một chút cũng không sai.
Cùng Hàn thị rời phủ, ngồi trên xe ngựa của phủ mình, Nam San trở về phủ.
Ngày hôm sau, ngoài dự liệu, Chung Khấu Châu tới bái phỏng, đồng thời bên cạnh còn có Nam Uyển làm người ta ghét, từ sau lễ thêm trang, Nam San hoàn toàn không muốn dây dưa với đường muội này, bất kể nàng ta có động cơ gì, dụng tâm sai trái, không cần phải giả bộ bên ngoài nữa.

Nhưng Chung Khấu Châu dẫn đến, chút mặt mũi phải cho biểu tỷ.
Nam San mắt lạnh nhìn Nam Uyển, hôm nay nàng ta mặc một bộ váy yên lam bát phúc, tóc búi kiểu đọa mã kế hơi bồng bồng nghiêng nghiêng, trên trán còn phất phơ mấy sợi tóc, thoáng nhìn giống cách trang điểm của Nam Cẩn lúc còn chưa xuất giá tới sáu phần.
Nhưng nàng vốn là cô nương kiểu đáng yêu, khác với diện mạo mảnh khảnh của Nam Cẩn, bắt chước thế này không chỉ có không dấu ấn riêng, còn có cảm giác vẽ hổ không thành ngược lại thành khuyển.
Đã thế nàng ta còn tự cảm thấy xinh đẹp, ngẩng đầu, ra vẻ lãnh đạm, dùng sức tưởng biểu hiện ra bộ dạng thanh cao.
Chung Khấu Châu bất đắc dĩ cười, mình cũng không muốn tới cùng Nam Uyển, nhưng muốn tới phủ tam hoàng tử cần phải được Ngụy thị cho phép, ai bảo nàng chỉ là một cô nương sống nhờ nhà ngoại.
Mà tam cữu mẫu nghe được tiếng gió, sao có thể buông tha cơ hội này, sáng sớm liền nói chuyện, Nam Uyển cũng muốn tới cùng.
Nam San biết nỗi khổ của nàng, cũng không có ý trách cứ nàng, chẳng qua cô nương Nam Uyển này, trước kia không thường giao tiếp còn chưa cảm thấy không có đầu óc, gần đây tiếp xúc vài lần, trong lòng mới bừng tỉnh đại ngộ, chả trách trước kia Nam Cẩn đi đâu đều thích mang nàng theo, rõ ràng chính là một pháo hôi.
Lúc này mới theo Mạnh Bảo Đàm không bao lâu, bản tính ngu xuẩn lộ ra toàn bộ, có phải người khác cho khúc xương, nàng có thể như con chó mà vẫy đuôi cầu thương xót.
Nam San dẫn các nàng tới phòng khách, Nam Uyển bĩu môi, nhìn thấy trên tay Nam San đeo một chiếc vòng trong suốt, bên trong ẩn có tơ máu, là huyết ngọc tốt nhất.
Mặt nàng lộ vẻ ghen ghét, "Tam tỷ tỷ làm hoàng tử phi có khác, vòng tay nhất định là tam hoàng tử tặng đúng không, vòng ngọc nạm vàng muội muội tặng khẳng định không biết bị tam tỷ tỷ vứt đi đâu rồi."
Ngày đó rơi vòng tay Chung Khấu Châu có mặt, nghe được lời này, không khỏi nói, "Tứ biểu muội, tam biểu muội không đeo vòng tay kia, nhất định là vòng tay có chút không vừa tay."
"Ta tưởng tam tỷ tỷ ghét bỏ ta tặng lễ quá nhẹ, chướng mắt, người

khác đều nói tam tỷ tỷ gả tiến vào phủ tam hoàng tử sợ là cuộc sống không tốt, sao ta thấy, dường như tam tỷ tỷ sống không tệ, có điều nếu nói trong kinh nữ tử nào mệnh tốt nhất, vậy khẳng định là tứ hoàng tử phi."
Nam San không quan tâm nàng ta, mắt lạnh nhìn nàng đến tột cùng là muốn xướng cái gì, chợt nghe thấy nàng nhìn quanh phòng, ánh mắt lộ ra biểu tình khinh thường, "Tam tỷ tỷ ngày hôm qua hẳn là cũng nhìn thấy, của hồi môn của tứ hoàng phi, đồ nội thất bằng gỗ tử đàn, ngay cả lụa đỏ thắt đồ nội thất cũng được đính tơ vàng, không hổ là quận chúa phủ Trấn Quốc Công."
Thấy không ai quan tâm nàng ta, giận dỗi nói tiếp, "Tam tỷ tỷ, cùng là tức phụ hoàng gia, sao khác biệt lại lớn như vậy, nhưng cũng không thể trách tam tỷ tỷ, vốn dĩ lấy xuất thân của tam tỷ tỷ, có thể gả cử tử nhà nghèo đã không tồi, không nghĩ tới súc sinh không có mắt, lại chọn trúng tam tỷ tỷ."
Nam San thong thả ung dung nói, "Tứ muội muội, ta chính là bệ hạ tự mình hạ chỉ ban hôn, không biết súc sinh trong miệng tứ muội muội chỉ chính là..."
"Đương nhiên là lão hổ kia."
Bên ngoài một tiếng hổ gầm thật dài, đinh tai nhức óc, nàng ta bị dọa suýt rơi chén, Nam San châm biếm một tiếng.
Đại hổ làm tốt lắm, hôm nay thưởng nó ăn thêm một con gà.
Chung Khấu Châu cũng bị dọa không nhẹ, nhớ tới lời đồn về tam hoàng tử trước kia, không khỏi có chút đồng tình tam biểu muội.
Nam Uyển trấn định, giả bộ không để tâm hỏi, "Nghe nói đại hổ kia là tam hoàng tử nuôi, sao không thấy tam hoàng tử?"
Chung Khấu Châu vội vàng lên tiếng, "Tứ biểu muội, tam hoàng tử thân phận quý trọng, lại là ngoại nam, sao có thể xuất hiện ở chỗ này?"
"Ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi, lại nói tiếp, hắn cũng là tam tỷ phu của ta, không coi là ngoại nam."
Nam San cười lạnh, nghe đến đó, nếu nàng còn không rõ tính toán của Nam Uyển, vậy nàng chính là mắt mù, chẳng trách sau khi tứ hôn, Nam Uyển liền bắt đầu khắp nơi nhằm vào nàng, hoá ra nguyên nhân gây ra ở chỗ này.
Nàng không thích so đo, đặc biệt là nghĩ đều là mấy cô nương, bằng

tuổi nàng đủ khả năng làm trưởng bối của các nàng, nhưng nếu có người mơ ước nam nhân của nàng, vậy là chuyện khác, nàng cũng không phải là ăn chay.
Chung Khấu Châu tự nhiên cũng rõ ràng tính toán của Nam Uyển, liền cơm cũng chưa dùng, vội vàng lôi kéo nàng cáo từ, Nam San mỉm cười tiễn hai người ra cửa, nói với thị vệ canh gác, "Các ngươi nhìn rõ, vị cô nương mặc váy yên lam, về sau đừng có cho vào, ai dám cho vào, đừng trách bản phi không khách khí."
Mặt Nam Uyển đỏ lên, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, Chung Khấu Châu cũng ngây ngẩn cả người, trong ấn tượng tam biểu muội vẫn luôn cười tủm tỉm, rất dễ nói chuyện, nhưng nữ tử trước mắt khí thế rõ ràng bất đồng, mang theo nghiêm nghị, là Nam San trước đây chưa từng có, chẳng lẽ làm hoàng tử phi thì không giống.
Nam Uyển tức giận gọi thẳng tên, "Nam San, vừa rồi ngươi nói cái gì, đừng quên, ngươi cũng họ Nam, lại không cho muội muội nhà mẹ đẻ mình tới cửa, truyền ra, ta xem ngươi có làm được hoàng tử phi nữa không."
"Muội muội? Bản phi không có muội muội không biết xấu hổ như thế, nhị phòng chúng ta đã dọn ra ngoài, trong lòng Nam Uyển ngươi đánh chủ ý gì, thật cho là người khác đều mù hết à?"
"Ta có chủ ý gì, ta tới cửa làm khách, có thể đánh chủ ý gì?"
Chung Khấu Châu lắp bắp nói, "Tam biểu muội, mọi người đều là tỷ muội, không cho tứ biểu muội tới cửa, có phải quá mức một chút không?"
Nam San nhìn một cái, con người Chung Khấu Châu không tồi, trước kia ở Hầu phủ nàng cũng có lòng thân thiết, nhưng tình bạn này dù sao cũng không thuần túy, Chung Khấu Châu vừa gặp chuyện liền muốn làm người điều giải.
"Nam Uyển, nếu ngươi nói ngươi không có tâm tư khác, vậy hiện tại ngươi thề, nếu ngươi từng có tâm tư không nên có, có ý với nam nhân của ta, vậy cuộc đời này vô tử vô nữ, rơi vào phong trần, đời đời làm kĩ nữ, ngươi dám không?"
"Nam San, ngươi đừng quá đáng, tâm tư ngươi thật độc ác!"
Nam San nhẹ nhàng tiến lên, nhìn chằm chằm nàng, "Nếu ngươi không có tâm tư như vậy, lời thề có độc có sao đâu, ngươi có dám phát lời thề này không?"

"Ngươi..." Nam Uyển hận chảy nước mắt, muốn chạy đi, bị Nam San bắt lấy.
Nàng quay đầu nói với Chung Khấu Châu, "Biểu tỷ tỷ xem, nàng không dám, chứng minh nàng có tâm tư như vậy, trong lòng chột dạ."
Nam Uyển vừa khóc vừa kêu, "Ta không có, độc phụ nhà ngươi, hắt nước bẩn lên người ta, vô duyên vô cớ, ai cũng sẽ không phát thề như vậy."
Nam San nhìn Chung Khấu Châu, Chung Khấu Châu bị ánh mắt nàng bức cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu lên, "Ta dám phát thề như vậy, lòng không nghĩ tới, sao sợ trời phạt, nếu ta có ý nghĩ không phải với tam hoàng tử, muốn vào phủ làm trắc phi, khiến ta đời này vô tử vô nữ, rơi vào phong trần, đời đời làm kĩ nữ."
Nam Uyển không dám tin mà trợn to mắt, Nam San cười.
"Tứ muội muội, Châu biểu tỷ đã dám phát lời thề như vậy, nếu ngươi thật sự không có ý tưởng khác, sợ cái gì?"
"Các ngươi khinh người quá đáng," Nam Uyển nước mắt chảy càng nhiều, nghẹn ngào, "Được, ta phát... Nếu ta có ý tưởng không phải với tam hoàng tử, muốn vào phủ làm trắc phi, khiến ta... Cuộc đời này... Vô tử vô nữ... Rơi vào phong trần, đời đời làm kĩ nữ."
Vừa nói xong, nàng lên tiếng khóc lớn, "Nam San, ngươi vừa lòng chưa? Vừa lòng chưa?"
Nam San buông tay nàng, "Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay."
Thứ như lời thề, thân là Nam San có linh hồn hiện đại tự nhiên không quá tin tưởng, nhưng nàng đã nhàm chán biểu diễn tỷ muội tình thâm với người mình ghét, cũng không muốn Nam Uyển lại lấy tiếng tỷ muội hữu ái tới cửa, nàng chính là muốn xé mặt với Nam Uyển, để nàng ta về sau không tiện bước vào cửa phủ hoàng tử.
Nam Uyển khóc nức nở leo lên xe ngựa, Nam San nhếch môi cười, "Đi thong thả, không tiễn, lần sau không chào đón, hy vọng đừng tới cửa."
Chung Khấu Châu bất đắc dĩ tạm biệt nàng, cũng lên xe ngựa.
Xe ngựa dừng lại trước cửa Hầu phủ, Nam Uyển khóc lóc nhảy xuống xe, một đường chạy vội về tam phòng, Phù thị hoảng sợ, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ là tam hoàng tử thấy mỹ mạo của Uyển Nhi rồi khinh bạc ư, vừa lúc, lấy điều này áp chế để Uyển Nhi làm

trắc phi.
"Uyển Nhi, con của ta, là ai bắt nạt con, nói cho nương, nương nhất định sẽ đòi công đạo cho con, bất luận hắn là hoàng tử hay là công chúa, nương đều bất cứ giá nào làm chủ cho con."
"Tam cữu mẫu, người nói bậy gì đó, không có ai bắt nạt tứ biểu muội, hoàng tử công chúa gì, sao có thể tùy ý dính líu lung tung, để người ngoài nghe thấy tố cáo người tội bất kính hoàng tộc."
Phù thị lúc này mới thấy Chung Khấu Châu, "Châu tỷ nhi, ngươi nói nhanh lên, Uyển tỷ nhi chúng ta làm sao?"
"Tam cữu mẫu, là ta không tốt, tứ biểu muội không cẩn thận té ngã, có lẽ ngã hơi đau."
Nghe thấy đáp án này, Phù thị hơi thất vọng, liên thanh hỏi Nam Uyển, "Uyển tỷ nhi, là như vậy sao, là như vậy sao?"
Nam Uyển nâng gương mặt nhem nước mắt, nhìn Chung Khấu Châu một cái, thấp giọng nói, "Nương, là con không cẩn thận té ngã."
Bàn tính của Phù thị rơi vào khoảng không, trong lòng không thoải mái, không khách khí hướng về phía Chung Khấu Châu nói, "Châu tỷ nhi, ngươi là làm tỷ tỷ, mang Uyển tỷ nhi đi ra ngoài, sao có thể không chiếu cố nó, để nó té ngã, ngươi phải biết rằng, nó không giống ngươi, thân phận quý giá."
Chung Khấu Châu tái mặt, "Tam cữu mẫu, là lỗi của Châu Nhi."
"Hừ, thôi, về sau phải nhớ kỹ, Uyển tỷ nhi chính là tiểu thư đích tử Hầu phủ, cũng không thể có sai lầm."
"Dạ, tam cữu mẫu."
Rời tam phòng, Chung Khấu Châu hít sâu một hơi, may mắn hôm nay nàng làm đúng.
Tam biểu muội cùng tứ biểu muội, nếu thật sự phải lựa chọn, chỉ có thể chọn tam biểu muội, chỉ nương như tam cữu mẫu mới có thể dạy ra nữ nhi như tứ biểu muội.
Trở lại viện tử của hai mẹ con, Nam thị đã sớm chờ ở cửa, "Châu tỷ nhi, sao sắc mặt khó coi như vậy?"
"Không sao đâu nương."
Nam thị chần chờ một chút, "Hôm nay có thể gặp tam biểu muội, vậy tam hoàng tử có ở trong phủ?"
Chung Khấu Châu đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm Nam thị, "Nương, nương hết hy vọng đi, nếu nương bức con

làm chuyện có lỗi với San tỷ nhi, con chết cho nương xem."
"Con nói gì đó, nương không có ý đó."
"Không có là tốt nhất, nương, nương phải nhớ kỹ, hai nhà đại cữu cữu và tam cữu cữu đều không thể dựa vào, ngược lại là nhà nhị cữu cữu, gặp chuyện sẽ kéo chúng ta một phen."
Nam thị thấy nữ nhi nói thận trọng, hơi dao động, "Nhưng đại cữu cữu của con mới là thế tử, nhị cữu cữu... cái gì cũng không phải."
Chung Khấu Châu cười trào phúng, "Chớ nói hắn chỉ là thế tử, dù làm Hầu gia cũng không coi mẫu nữ chúng ta ra gì."
"Không thể nào, nương chính là muội muội ruột của hắn."
"Nương, người chờ xem đi."
Nam thị nghĩ, "Để ta đi hỏi đại cữu cữu của con, vì sao hôn sự của con, đến bây giờ hắn cũng không có chút động tĩnh nào."
Chung Khấu Châu để nàng đi, chờ nàng vừa đi, liền mềm oặt dựa vào giường, nhiều năm sống ăn nhờ ở đậu, thật sự quá mệt mỏi rồi.
Nam thị vội vã tới tiền viện, cửa thư phòng đóng chặt, bên trong truyền đến tiếng cười huyên náo, nàng hơi không viết xấu hổ, chuyển hướng nói với tuỳ tùng canh bên ngoài, "Ta có việc tìm thế tử."
Tùy tùng hất miệng vào trong, không nghe được động tĩnh sao, thế tử và Liễu di nương đang hoan hảo, hắn cũng không dám đi tìm xúi quẩy, vì thế đứng bất động.
Một quả phụ như Nam thị, tự nhiên không thể mạnh mẹ xông vào, dứt khoát đứng ở bên ngoài chờ, hơn nửa ngày, bên trong nháo đủ rồi, nghe được giọng nói mỏi mệt của Nam thế tử, tùy tùng mới đi vào.
Chờ Liễu Nhứ mặt đỏ rần đi ra, Nam thị ném cho nàng ánh mắt khinh thường, vào thư phòng.
Không khí hoan ái bên trong còn chưa tan đi, Nam thế tử ngồi tại án thư, có chút không kiên nhẫn lẫn tức giận, "Lúc này lại đây, có chuyện gì?"
"Đại ca, muội muội gần đây cuộc sống hàng ngày không yên, mắt thấy tuổi Châu tỷ nhi lớn dần, các biểu muội trong phủ đều có nhân gia, chỉ có nó còn khuê nữ."
Lại là việc này, không kiên nhẫn trong mắt Nam thế tử càng tăng lên.

"Không phải đại ca đã nói với ngươi, tìm nhân gia lại không phải mua đồ vật, nào có dễ dàng như vậy, ta vẫn luôn lưu tâm ngoại sanh nữ."
Vẫn là nói như vậy, Nam thị hơi chạnh lòng, khóc lóc nói, "Đại ca, muội muội mệnh khổ, chỉ có mình Châu tỷ nhi, nhà chồng không thể dựa vào, huynh thương mẫu tử chúng ta đi."
Nam Hoành Đào bị nàng khóc càng thêm phiền lòng, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện mấy ngày trước nghe được khi uống rượu với người khác, "Ngươi xem ngươi đi, còn khóc lóc, được rồi, ta tiết lộ một tin, trước mắt thật ra có hôn sự, nhà cao cửa rộng, nhưng chỉ là trưởng tôn thứ xuất, thân phận khẳng định vừa xứng với Châu tỷ nhi, nếu ngươi đồng ý, ta định việc này."
Nam thị vui vẻ, lau khô nước mắt, "Đại ca, nhà cao cửa rộng, không biết là nhà nào?"
"Ngươi biết, phủ Trấn Quốc công, trưởng tôn Mạnh nhị lão thái gia."
Lại là phủ Trấn Quốc công, Nam thị vừa nghe liền vừa lòng, thứ xuất thì thứ xuất, nhưng là trưởng tôn, Châu tỷ nhi qua đó chính là trưởng tôn tức.
"Đại ca, môn đệ này không thể tốt hơn, chỉ không biết trưởng tôn kia làm quan ở đâu, có thể nhìn mặt trước không."
Nam Hoành Đào sầm mặt, "Hồ nháo, nào có người chưa thành thân đã gặp mặt, nữ tử thế gia đều lấy trinh tĩnh là chủ, về phần làm quan, hắn là công tử phủ Quốc công, còn lo ăn uống chắc."
Nam thị bị hắn quát sững sờ, dân phong trong kinh cởi mở, gặp mặt trước khi đại hôn là chuyện thường có, chẳng qua không lộ ra thôi, sao đại ca phản ứng lớn như vậy.
Nhưng nghĩ lại, phủ Trấn Quốc công, sợ là dòng dõi cao, nhiều quy củ.
Tuy rằng mẫu thân bọn họ là họ hàng xa phủ Trấn Quốc công, nhưng nhà mẹ đẻ mẫu thân chính là một người sa cơ thất thế, trước kia mẫu thân còn trên đời, nghe nói không ít đến tống tiền, sau này mẫu thân qua đời còn tới ầm ĩ một hồi, không biết vì sao không giải quyết được gì.
Nam thế tử thấy nàng bị dắt mũi, yên lòng, "Nếu ngươi đồng ý, vậy đại ca ta không thể không bị liên luỵ, liền ra mặt định hôn sự này với Mạnh nhị lão thái gia, ngươi viết ngày sinh tháng đẻ của Châu tỷ nhi

cho ta."
Nam thị đắm chìm trong niềm vui muốn kết thông gia với phủ Trấn Quốc công, cũng không nghĩ nhiều, viết bát tự của Chung Khấu Châu, sau đó vui mừng hớn hở trở về viện mình.
Thấy nữ nhi lười nhác nằm trên giường, nàng hưng phấn nói, "Con xem lời con nói kìa, nương đã nói đại cữu cữu của con không phải người như vậy, còn không phải tìm cho con một mối hôn sự tốt."
Chung Khấu Châu vừa nghe lời này, giật mình ngồi dậy, "Nương, xảy ra chuyện gì, đại cữu cữu tìm nhà nào?"
Nam thị cười đắc ý, "Đây chính là gia đình giàu có số một kinh thành, cũng không phải thế gia khác có thể so sánh."
"Nhà ai?"
"Phủ Trấn Quốc công."
Lòng Chung Khấu Châu trầm xuống, vội hỏi, "Chính là phòng Mạnh nhị lão thái gia?"
Đến lượt Nam thị kinh ngạc, làm sao Châu tỷ nhi đoán được, chẳng lẽ là nó và trưởng tôn nhà đó đã gặp mặt, trưởng tôn nhà đó mới cầu hôn với đại ca?
Xem biểu tình của Nam thị, Chung Khấu Châu liền biết mình đoán đúng rồi, tâm nàng căng thẳng, "Nương, nương đồng ý chưa?"
"Tất nhiên, hôn sự tốt vậy tìm đâu có, ta còn đem ngày sinh tháng đẻ của con cho đại cữu cữu."
Chung Khấu Châu ngã xuống, cảm thấy mình không bò dậy nổi, nhắm hai mắt, hai hàng nước mắt lăn dài.
Nam thị sợ hãi, "Châu tỷ nhi, con đừng dọa nương, con làm sao vậy?"
Nàng chảy nước mắt nói, "Nương, vì sao người không nghe lời nữ nhi, không thương lượng trước với con, vì sao không hỏi thăm tình huống đối phương rồi hẵng định đoạt?"
"Phủ Trấn Quốc công, gia đình giàu có số một kinh thành, còn phải hỏi thăm cái gì? Tuy rằng là thứ trưởng tôn nhị phòng, nhưng cũng là đại công tử chính thống của Quốc công phủ."
"Ha ha, đại công tử, công tử cả ngày ở nhà ngủ với nha đầu, ăn uống bừa bãi, nương, người thật đúng là mẫu thân ruột của con."
"Con nói cái gì?"
Nam thị kêu lên, "Con nghe được từ đâu, Châu tỷ nhi, bên ngoài

đồn đại có đôi khi không thể tin, con xem San tỷ nhi nhị phòng, trước kia người khác không phải nói tam hoàng tử tính tình tàn bạo, San tỷ nhi gả qua không phải sống rất tốt sao? Con nghe nương nói..."
"Nương, người đi ra ngoài."
"Sao con có thể nói chuyện với nương như vậy."
"Đi ra ngoài."
"Con bé này..."
"Đi ra ngoài, không ra con chết ngay giờ cho nương xem."
Chung Khấu Châu nhìn chằm chằm, giống như một kẻ điên, Nam thị bị nữ nhi dọa, vội vàng rời khỏi phòng, cũng có hơi hoài nghi, lặng lẽ đi tam phòng.
Tùy ý thăm dò Phù thị mấy câu, Phù thị bễ nghễ liếc nàng một cái, khinh thường nói, "Đại cô tỷ hỏi người nhà đó làm cái gì, trong kinh ai không biết, Mạnh nhị lão thái gia biết sinh nhi tử, nhi tử biết sinh tôn tử, một phòng thứ xuất, bảy tám tôn tử thành niên đều không cưới được tức phụ."
"Tại sao lại như vậy, bọn họ chính là công tử Quốc công phủ mà?"
"Vì sao? Hừ, thượng bất chính hạ tắc loạn, một phòng

Chương 42: Không nói

Lại nói sau khi tiễn Chung Khấu Châu và Nam Uyển, Nam San hùng hổ mà trở về phòng, Lăng Trọng Hoa tươi cười nhìn nàng, "Không sợ bên ngoài đồn đại, tam hoàng tử phi không chỉ là đố phụ, còn là con cọp cái à."
"Không sợ, lại nói, chàng sẽ để lời này truyền ra sao?"
Gương mặt anh tuấn của nam nhân nháy mắt đầy sát khí, "Không, ai dám truyền, chết!"
Hai mắt Nam San sáng lên, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, ngẩng mặt cười nịnh nọt, "Ca ca tốt, sao chàng lại tốt như vậy."
Hắn hạ mắt, con ngươi phản chiếu gương mặt non mềm, khom lưng bế nàng lên, nhanh chóng đi vào nội thất...
Một đêm mưa rơi xuống kiều hoa, rên ngâm quyến rũ.
Ngày kế, trong rừng cây ở hậu viện trong phủ, sương mù tràn ngập trong nắng sớm, nam tử mặc kình trang múa trường kiếm, khí như kinh hồng, tóc đen búi cao, dung mạo tuyệt thế, trường kiếm ngân quang lấp lánh trong tay hắn giống như một cong rồng nhỏ, bay lên không trung.
Dưới bóng cây cách đó không xa, dựa vào ghế lót lông mềm, Nam San khoác áo choàng gấm, gió thu mang theo lạnh lẽo, nàng vươn bàn tay trắng nõn lấy một miếng điểm tâm trên bàn, vừa ăn, vừa mỉm cười thưởng thức mỹ nam luyện kiếm.
Lăng Trọng Hoa thu hồi trường kiếm, một tay chắp sau lưng, trên khuôn mặt tuyệt sắc mang theo hơi nước mờ mờ, trường thân ngọc lập, mông lung lại thần bí, Nam San liếm mảnh vụn trên tay, vỗ vỗ tay, cổ vũ, "Phu quân giỏi quá!"
Nam tử xoải bước đi tới, thân thể cao lớn rắn chắc, ngũ quan xuất trần tuyệt diễm, nghĩ đến hình ảnh mác cỡ hôm qua, mặt nàng đỏ lên, phu quân không phải giỏi quá, mà là "cây gậy" tốt. (*hảo bổng bổng: giỏi quá, tuyệt lắm; bổng bổng hảo: là "cây gậy", cái ấy của con trai*)
Nàng theo bản năng đỡ thắt lưng bủn rủn, chân dưới váy có chút không khép được, còn có một đôi thỏ ngọc trước ngực, nộn tiêm

trên đỉnh đều bị mút rách da, có hơi nóng rát.
Nam nhân này không hổ cấm dục vài thập niên, quả nhiên bảo đao một sớm ra khỏi vỏ, thế như chẻ tre.
Mắt phượng mê ly, mang theo hơi nước, đôi môi căng mọng khẽ nhếch, nhìn nam nhân đứng trước mặt, ánh mắt Lăng Trọng Hoa đen nhánh, bế nàng lên, như gió xông vào phòng ngủ, rất nhanh bên trong truyền đến tiếng nữ nhân xin tha.
Vui thích qua đi, Nam San nặng nề ngủ.
Trong chủ viện, không có tam hoàng tử phân phó, đám hạ nhân không dám tới gần, Thiên Hỉ Vạn Phúc nhàm chán lại đi trêu đại hổ, vì mấy ngày ở chung, các nàng cũng không còn sợ đại hổ nữa, đặc biệt là Thiên Hỉ, quả thực thành nha đầu của đại hổ.
Nam San ngủ đến trưa mới dậy không nhìn nổi, sao nàng lại có một nha hoàn ngốc thế này.
"Hổ nhi, lại đây."
Đại hổ vội vàng không để ý tới Thiên Hỉ, tung tăng nhảy về phía Nam San, làm góc áo màu trắng đang nhìn cách đó không xa sửng sốt một chút, chần chờ không quyết mà dừng lại, Nam San nhìn về bên đó, cười.
Nam nhân của mình không biết đứng ở đó đã bao lâu, Thiên Hỉ và Vạn Phúc có ánh mắt vội vàng cáo lui, các nàng xem như rõ ràng, tam hoàng tử ngoài đối xử khác biệt với hoàng tử phi, thì nhìn nữ tử khác như nhìn người chết.
Nam San hờn dỗi, "Chàng xem chàng, gần đây không chỉ dọa nha hoàn chạy, cả đại hổ cũng bị chàng dọa mềm chân, ở nơi đó không dám động."
Lăng Trọng Hoa mắt lạnh nhìn đại hổ, đại hổ gầm lên một tiếng, nhào vào người hắn, lấy lòng mà lộ ra răng cửa sắc bén, đôi mắt híp híp, giống như một đứa trẻ muốn ăn kẹo.
"Phu quân, chàng xem tên này, khôn thật ấy."
Đại hổ lại gầm một tiếng, nghe ra nữ chủ tử đang khen nó.
Nam San chợt nghĩ, "Phu quân, nếu ta và nó cùng rơi vào trong nước, chàng cứu nó trước hay là cứu ta trước?"
Lăng Trọng Hoa đáp nàng bằng vẻ mặt nàng điên rồi.
"Không phải nàng biết bơi à?"
Ấy, đúng ha, kiếp trước trong mơ nàng từng nói, nàng biết bơi, còn

lấy được giải thưởng cấp thành phố.
Nàng sờ mũi, mặt xấu hổ.
"Nàng không cần so với ai."
Có ý gì, là nàng quan trọng nhất, độc nhất vô nhị sao? Nam San vui vẻ nghĩ, một nam nhân có yêu mình không, nữ nhân rõ ràng trong lòng, nhưng lại cứ muốn hỏi, muốn nghe nam nhân chính miệng nói ba chữ kia.
Nhưng Lăng Trọng Hoa là cổ nhân, lại còn là một nam nhân từng làm vua vài thập niên, sao có thể biết những tâm tư nữ nhi gia này, ánh mắt hẳn sâu như lốc xoáy, sắc mặt lạnh lùng như thường, Nam San suy sụp hạ miệng, không nói thì thôi, biết làm là được.
Yêu là phải hành động.
Mặt nàng lại ửng đỏ, mắt phượng lưu chuyển phong tình, ánh mắt Lăng Trọng Hoa như mực, ngón tay bạch ngọc nâng lên, đang muốn làm cái gì đó lại nghe tiếng hạ nhân bẩm báo từ xa, "Bẩm tam hoàng tử phi, biểu tiểu thư Hầu phủ tới."
Nam San sửng sốt, hôm qua mới gặp Chung biểu tỷ, sao hôm nay lại tới cửa.
Hoài nghi thì hoài nghi, dưới chân lại không ngừng, ném ánh mắt quyến rũ cho nam nhân, cất gót sen đến tiền viện, vào thính đường thì thấy Chung Khấu Châu cúi đầu rơi lệ.
"Châu biểu tỷ, xảy ra chuyện gì?"
Chung Khấu Châu lập tức quỳ xuống, mặt đầy nước mắt, hai mắt sưng đỏ, "Tam biểu muội, ta thật sự cùng đường, chỉ có thể tới xin muội."
"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"
Chung Khấu Châu vừa khóc vừa nói chuyện Nam thế tử đính thân cho nàng, nương nàng biết chuyện xấu xa của nhị phòng Mạnh gia ở chỗ Phù thị, nói cái gì cũng không chịu gả nàng qua, vì thế đi tìm đại cữu cữu, ai ngờ địa cữu cữu đã ra ngoài.
Nàng chờ mãi, chờ khi Nam thế tử uống say trở về, muốn đòi lại ngày sinh tháng đẻ, không nghĩ tới đại cữu cữu rất nhanh, ra ngoài chính là gặp mặt đại gia nhị phòng Mạnh gia, bát tự đã giao rồi.
Nam thị nào chịu theo, khóc lóc ầm ĩ, Nam thế tử độc ác, mắng nàng một trận, nói cái gì nuôi mẫu nữ các nàng nhiều năm, cũng nên làm chuyện gì đó cho Hầu phủ.

Tóm lại, hôn sự này là cái đinh đã đóng, không đổi được.
Ngụy thị nghe được động tĩnh cũng hát đệm, âm dương quái khí mà nói lấy cô nhi quả phụ các nàng, nếu không phải nhờ phúc Hầu phủ, nào tìm hôn sự tốt như vậy, còn kén cá chọn canh.
Nam thị bị chọc tức nằm liệt giường không dậy nổi, nàng thật sự là không có cách nào, nhị phòng Mạnh gia chính là ổ sói, không gả được.
Nam San nghe nàng nói xong, cũng tức giận không thôi, phu thê đại phòng tâm ngoan thủ lạt, năm rồi một nhà bọn họ ở trong phủ, Ngụy thị cắt xén thức ăn, Nam thế tử thật sự không biết ư? Chỉ là giả ngu giả ngơ.
"Nhị phòng Mạnh gia quá nhiều chuyện sầu lòng, nhưng việc này là chính miệng cô mẫu đồng ý, tuy rằng đại bá phụ có lừa gạt, nhưng là cô mẫu tự tay giao bát tự sinh thần, nếu tỷ thật sự không muốn gả, vậy phải xé mặt với Hầu phủ, sau này định tính sao?"
Chung Khấu Châu dùng khăn lau nước mắt, "Ta đã sớm quyết, hôn sự này không thể theo, muốn cùng mẫu thân dọn ra ở, chỉ là bát tự đã giao ra, không biết đòi lại như thế nào."
Cho nên mới tới cửa cầu, nghĩ lấy thế của tam hoàng tử chèn ép Mạnh gia, nói không chừng người ta sẽ giao ra.
Nam San nghĩ ngợi, "Chúng ta đi đòi, cũng có thể đòi được, chẳng qua danh không chính ngôn không thuận, bị tiếng xấu ỷ thế hiếp người, kỳ thật còn có một biện pháp, cô mẫu họ Nam, tỷ lại họ Chung, nào có cô nương họ Chung gả chồng, lại do cữu cữu họ Nam làm chủ?"
Chung gia lại không phải không có người, chẳng qua là Nam thị và thẩm mẫu bất hòa, giận dữ mang theo nữ nhi về nhà mẹ đẻ, vị thẩm mẫu kia có trai có gái, Chung gia có nam đinh, nếu Chung Khấu Châu nguyện ý tới nơi đó tìm kiếm trợ giúp, danh chính ngôn thuận.
Người Chung gia đi nháo, sau đó nàng lại lấy thân phận tam hoàng tử phi tới tạo áp lực, việc này không khó giải quyết.
Được biểu muội chỉ điểm, Chung Khấu Châu hiểu được, "Cảm ơn tam biểu muội, ta viết thư về quê."
Nam San gật đầu, "Muội phái người cho đưa cho tỷ, chờ người Chung gia tới, làm ẩm ĩ, có chuyện gì có hoàng tử phi này bảo vệ

tỷ."
Chung Khấu Châu hành đại lễ, "Tam biểu muội, cảm ơn."
"Tỷ muội một hồi, tỷ có việc muội há có thể khoanh tay đứng nhìn."
Chung Khấu Châu vừa đi, Lăng Trọng Hoa đi tới, "Cần ta ra tay?"
Nam San cười xinh đẹp, "Không cần, giết gà nào cần dao mổ trâu."

Hai ngày sau, thẩm mẫu Chung gia mang theo hai nhi tử lên kinh thành, cũng không nghỉ ngơi giết thẳng đến Đức Dũng Hầu phủ, nghe được hạ nhân tới báo, Nam Hoành Đào nửa ngày mới nhớ tới, thì ra là người phu gia muội muội tới.
Hắn không vui lắm, những người này không phải là tới tống tiền chứ.
Thẩm mẫu Chung gia họ Thạch, chống quải trượng, tuy rằng đầu tóc hoa râm, nhưng tinh thần còn tốt, bà vốn là một quả phụ, chất tử làm quan, tự mình nuôi con, há giống phụ nhân bình thường.
Nhìn thấy Nam thế tử, cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, "Biết được thông gia cữu cữu vẫn luôn thay Chung gia chúng ta chiếu cố mẫu nữ Châu tỷ nhi, hiện giờ Châu tỷ nhi đã trưởng thành, tục ngữ nói, trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, lão phụ nhân đặc biệt tới đón mẫu nữ các nàng trở về nhà, Châu tỷ nhi nên nghị hôn."
Ngụy thị mở miệng nói, "Thúc tổ mẫu thông gia, hai mẫu nữ Châu tỷ nhi vẫn luôn ăn ở tại Hầu phủ, ta còn tưởng rằng Chung gia các ngươi không cần tôn nữ này, nào có chúng ta ăn ngon uống tốt nuôi người lớn, các ngươi tới cửa nhặt tiện nghi có sẵn." (*thúc tổ mẫu: vợ ông chú, bà thím*)
Thạch thị cười, "Cữu mẫu thông gia, việc này cũng trách lão phụ nhân, cãi nhau với chất tức, chậm trễ Châu tỷ nhi chúng ta."
"Thật không dám giấu diếm, chúng ta đã thay Châu tỷ nhi định một hôn sự tốt, mời các ngươi về thôi."
Chung Khấu Châu từ bên ngoài chạy vào, "bụp" một tiếng quỳ gối trước mặt Thạch thị, "Châu nhi gặp qua thúc tổ mẫu, hôn sự cữu mẫu nói, Châu Nhi không muốn."
Mặt Ngụy thị cứng đờ, "Châu tỷ nhi, các trưởng bối nói chuyện, nào có đạo lý một tiểu bối như ngươi chen vào, lại nói từ xưa đến nay, hôn sự, lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, một cô nương gia như ngươi chạy ra, mất mặt không?"

"Đại tẩu, nếu là lệnh của cha mẹ, ta làm mẫu thân cũng không đồng ý."
Nam thị mặt tái nhợt cũng đi vào.
Lại cúi đầu, không dám nhìn Thạch thị, lúc trước rời Chung gia nàng kiên cường cỡ nào, ỷ vào nhà mẹ đẻ là Hầu phủ, từ trong xương cốt khinh thường Thạch thị xuất thân nông thôn.
"Đại muội muội, ngươi nói lời này tẩu tử nghe không hiểu, bát tự là ngươi tự mình viết cho thế tử, hiện tại ngươi nói không đồng ý, ngươi chơi chúng ta hả, Hầu phủ nuôi các ngươi nhiều năm như vậy, hoá ra nuôi hai con sói mắt trắng."
Nam thị kêu lên, "Đại tẩu, là đại ca gạt ta."
Ngụy thị cười lạnh, "Hắn gạt ngươi cái gì, hắn nói là thứ trưởng tôn nhị phòng Quốc công phủ, không có nói sai, gạt ngươi chỗ nào?"
Nam thị bị chặn cứng họng, xác thật, đại ca nói như vậy, nửa chữ cũng không gạt người.
Thạch thị lười nhìn cháu dâu này, nếu không phải vì Châu tỷ nhi, bà sẽ không tới, Nam thị chính là người ngu xuẩn, nếu không phải nàng, cha Châu tỷ nhi đâu có đi sớm như vậy.
Cha Châu tỷ nhi từ nhỏ có bệnh tim, cũng không nặng lắm, ngày thường nghỉ ngơi, người khác cũng không nhìn ra, khổ nỗi Nam thị cả ngày làm trời làm đất, chọc hắn tức giận phát bệnh, cuối cùng còn trẻ đã mất.
Nàng vốn nghĩ, Nam thị tuy ngốc, nhưng Hầu phủ lại là nhà mẹ đẻ nàng, cũng sẽ không bạc đãi các nàng, không nghĩ tới, ca ca ruột cũng xấu xa như vậy, lại muốn gả Châu tỷ nhi cho một nhà như vậy.
Người tới truyền tin nhìn thấu ngọn nguồn, Nam gia thế tử lấy hôn sự Châu tỷ nhi, cùng Mạnh gia đổi một bản đơn lẻ tiền triều.
Đích trưởng tôn nữ Chung gia bọn họ lại chỉ trị giá một quyển bản đơn lẻ.
Bảo nàng làm sao không giận Nam thị.
Nam thị bị Thạch thị nhìn như kim ghim trên lưng, muốn chạy trốn, nhưng vì Châu tỷ nhi, lại nhịn xuống.
Thạch thị liếc xéo nàng, nói với Ngụy thị, "Lại nói, Hầu phủ là nhà ngoại Châu Nhi, thế tử phu nhân là cữu mẫu, thế tử cũng là cữu cữu, lão phụ nhân nghĩ, đều là cốt nhục chí thân, như thế nào cũng sẽ không hại Châu tỷ nhi, không nghĩ tới, Hầu phủ thật là làm lão

phụ nhân mở rộng tầm mắt, thiên hạ còn có thân nhân như vậy."
Mặt Nam Hoành Đào trầm xuống, "Thúc tổ mẫu thông gia, ngươi có ý gì?"
"Có ý gì? Trong lòng Nam thế tử không rõ sao? Nữ nhi Chung gia chúng ta ở trong mắt Nam thế tử chỉ trị giá một quyển sách nát, chỉ là vì đổi một quyển sách, liền tùy tiện phối Châu tỷ nhi cho thứ tôn người ta."
Chung Khấu Châu cắn môi, thì ra là như thế, hôn sự của nàng chính là bởi vì nguyên nhân này mới đính hạ, thật đúng là cữu cữu ruột của nàng.
Nam thị lung lay sắp đổ, nhào về phía Nam thế tử, "Đại ca, Châu Nhi chính là ngoại sanh nữ của ngươi."
Nam Hoành Đào có chút kinh hãi, chuyện hắn cùng đại gia nhị phòng Mạnh gia lén nói chuyện với nhau, là ai tiết lộ ra ngoài, chẳng lẽ là đại gia Mạnh uống nhiều, rượu say nói bậy lộ ra ngoài.
Hắn thẹn quá hoá giận đẩy Nam thị, "Các ngươi nghe bà già chết tiệt này nói bậy cái gì? Căn bản là không có chuyện đó."
"Bà già chết tiệt, Nam thế tử có giáo dưỡng thật tốt, lão phụ nhân tuy rằng xuất thân không cao, nhưng cũng là thông gia Hầu phủ, Nam thế tử lại dám xưng lão phụ nhân là bà già chết tiệt"
Thạch thị ném quải trượng, nằm trên mặt đất kêu to, "Ông trời ơi, ông còn có thiên lý hay không, trên đời thế nhưng có thân cữu cữu như vậy, bán ngoại sanh nữ không nói, còn nhục mạ trưởng bối, lão phụ nhân một bó tuổi, còn phải chịu cơn giận như vậy, ta không sống nữa."
Nam Hoành Đào tàn nhẫn, "Hôn sự Mạnh gia không có khả năng lui, Chung gia các ngươi càn quấy nữa, bản thế tử liền báo quan."
Nói xong phất tay áo bỏ đi, Ngụy thị cũng hừ lạnh một tiếng, đi theo phía sau hắn ra ngoài.
Phòng trong chỉ còn lại có người Chung gia, Chung Khấu Châu quỳ gối trước mặt Thạch thị khóc lớn, Thạch thị ôm nàng, "Đứa bé ngoan, con dậy đi, thúc tổ mẫu cược mạng già này cũng sẽ không để con gả đến nhà như vậy."
Nói xong, bà đứng lên, đi theo phu thê Nam thế tử.
Nam thế tử vừa đi vừa mắng cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn lại, bà già chết tiệt âm hồn không tan, lại dám đi theo.

Hắn dừng lại, đen mặt, "Chung lão phu nhân, đến tột cùng ngươi muốn như thế nào?"
"Nam thế tử, lão phụ nhân nói, Châu tỷ nhi là cốt nhục Chung gia, hôn sự kia ta không đồng ý, trừ phi thế tử lấy lại canh dán của Châu Nhi, nếu không, thế tử đi đâu, lão bà tử liền đi đó."
"Ngươi... Thật không tin bổn thế tử báo quan bắt ngươi chắc."
Thạch thị cười, "Vậy vừa lúc, lão phụ nhân nói với nhóm quan sai, không biết lan truyền ra ngoài, đường đường thế tử Hầu phủ lại dùng ngoại sanh nữ đổi một quyển sách, làm người ta cười chê, đến lúc đó người trong thiên hạ nhạo báng sẽ chỉ là thế tử gia ngươi."
Nam Hoành Đào bị bà nói hơi chột dạ, "Vớ vẩn, ngươi nghe lời đồn từ đâu, thứ trưởng tôn phủ Trấn Quốc công thừa sức xứng với Châu tỷ nhi, bản thế tử đều là vì tốt cho nó, ngược lại là các ngươi, chỉ là chân đất ở nông thôn, có thể tìm hôn sự gì cho nó."
"Cái này không phiền thế tử gia nhọc lòng, làm thôn phụ cũng mạnh hơn gả cho hổ lang."
Chung Khấu Châu đỡ Nam thị, cũng theo lại đây, Nam thế tử tức giận chỉ vào các nàng nói lớn, "Nếu các ngươi muốn từ hôn, vậy cùng họ Chung cút về, đừng có bước nửa bước vào Hầu phủ."
Nam thị hơi do dự, Chung Khấu Châu lớn tiếng nói, "Châu Nhi họ Chung, cũng nên về, cảm ơn đại cữu cữu chiếu cố nhiều năm."
"Giỏi, giỏi, các ngươi không biết lòng người tốt, bản thế tử liền đi thối hôn, các ngươi mang mẫu nữ các nàng về, ta trái lại muốn nhìn, ngươi có thể tìm cho nàng hôn sự tốt nào."
Nói xong, Nam thế tử nổi giận đùng đùng ra cửa, tìm đại gia Mạnh gia, Mạnh đại gia đương nhiên không đồng ý, hôn sự này thật vất vả lừa tới, sao có thể dễ dàng buông tay.
"Ta từ bỏ bản đơn lẻ của ngươi, trả canh dán cho ta đi."
"Nam thế tử, đây là ngươi làm người không phúc hậu, đã đính thân, sao có thể lui, ta còn cố ý xem ngày, 26 tháng này chính là ngày lành, bảo ngoại sanh nữ của ngươi chuẩn bị gả qua đây đi."
"Nàng hiện giờ đang muốn chết muốn sống từ hôn, nơi nào còn chịu gả qua đây."
Mạnh đại gia cụp mắt, trong đôi mắt đục ngầu đầy tà khí, "Đó không phải do nàng, sinh là người Mạnh gia ta, chết là ma Mạnh gia, ta còn có việc, đi trước, nhớ kỹ, 26 tháng này, ngày lành thành

thân."
Hắn phủi tay, dương dương đắc ý rời đi, lưu lại Nam Hoành Đào tức giận đập nát cái chén trong tay.
Mạnh đại gia đi không xa nghe được tiếng vỡ nát, ống tay áo run lên, nghĩ đến trong nhà sắp cưới được một đích nữ quan gia chân chính, hưng phấn thân thể hơi phát run.
Còn không đợi hắn khoe khoang xong, một bước vào cửa hông trong phủ đã bị người đá bay, đang định mắng thì thấy Mạnh Quốc công đen mặt đứng đó.
"Đại bá phụ, tiểu chất có lễ."
Mạnh Tiến Quang ghét bỏ liếc hắn một cái, "Trả canh dán cô nương Chung gia, nếu không..."
"Đại bá phụ bớt giận, trả... Chất nhi lập tức đi trả."
Nói xong như bay về phòng lấy canh dán, không màng đau đớn trên người, không ngừng nghỉ chạy tới trà lâu, Nam thế tử còn giận dỗi ở đó, nhìn thấy Mạnh đại gia thả canh dán liền đi, nửa ngày chưa hồi phục tinh thần.

Chương 43: Thuốc bổ

Chung Khấu Châu lấy lại canh thiếp cảm thấy mình sống lại, xé rách mặt với một nhà đại cữu cữu, không thể ở lại Hầu phủ, chỉ có thể cùng thúc tổ mẫu về quê, Nam thị có chút không vui, còn muốn cầu kiến Đức Dũng hầu.
Nam Sùng Khởi tất nhiên sẽ không gặp nàng, nàng lại lắp bắp chạy đến trước mặt Nam Hoành Đào, nhưng Nam thế tử hiện tại đâu còn nhận muội muội này, không hoà nhã với nàng, Nam thị tự biết không có khả năng lưu lại, vẻ mặt càng thêm buồn bực, dường như rất oán hận nữ nhi.
Nàng như vậy là vì ai, còn không phải muốn Châu tỷ nhi có thể tìm nhà tốt sao, ở trong kinh tốt hơn so với trở lại quê Chung thị, Chung gia ở trong một huyện thành, Châu tỷ nhi trở về, nào có nhân duyên nào tốt.
Vậy mà nữ nhi không nhận tấm lòng của nàng, nhiều ngày xa cách, ngược lại thân thiết với Thạch thị.
Lúc thu dọn đồ đạc, Nam thị bởi vì trong lòng tức giận, động tác rất chậm, Ngụy thị chạy tới, âm dương quái khí nói, "Sao thế, còn muốn ăn vạ Hầu phủ à, nhìn xem xiêm y trên tay ngươi, nguyên liệu này là trong phủ phát năm ngoái, ta nói này, các ngươi kiên cường như vậy thì không cần mang đi bất cứ thứ gì của Hầu phủ đâu."
Nam thị bị nàng nói mát trong lòng khó chịu, lạnh mặt, "Đại tẩu nói, đồ Hầu phủ gì chứ, chẳng lẽ ta không phải nữ nhi Hầu phủ, lại nói, ngươi họ Ngụy, mới là người ngoài, đừng cho là ta không biết, mấy năm nay ngươi vơ vét được đủ béo bở rồi trợ cấp nhà mẹ đẻ mình."
Ngụy thị cả giận, "Con gái gả chồng như nước đổ đi, nào có đạo lý một nữ nhi xuất giá hàng năm ở nhà mẹ đẻ, về lời ngươi vừa nói, tất cả đều là vu tội, mau thu thập đồ đạc rồi rời đi đi."
Nam thị chán nản, Chung Khấu Châu từ phòng mình chạy tới, đoạt xiêm y trong tay Nam thị, "Cữu mẫu nói phải, mấy thứ này, chúng ta không cần."
Nói xong, chỉ thu thập quần áo cũ năm đó của Nam thị, còn có đồ hai mẹ con tự đặt mua, tổng cộng không đến bốn rương, dưới cái

nhìn chăm chú của Ngụy thị, phẫn nộ rời phủ.
Nam San nhận được tin các nàng phải đi, cố ý đến tiễn đưa, mấy người Thạch thị hành lễ với nàng, biết nếu không phải nàng ra tay, Mạnh gia không có sảng khoái trả lại canh thiếp như vậy.
Kỳ thật Nam San chẳng qua là gặp mặt Mạnh Quốc công, kể lại sự tình, tuy rằng là điệt tôn tử của ông, nhưng Mạnh Quốc công lại không phải người bênh vực người mình, nhiều lần bảo đảm sẽ cho nàng một câu trả lời thỏa đáng.
Đối với Mạnh Quốc công, tâm trạng Nam San rất phức tạp, trước kia không có hảo cảm, tiếp xúc vài lần lại phát hiện con người không xấu, trong tiềm thức cảm thấy ông là một người đáng tin cậy, ít nhất khác những người Mạnh gia khác.
Thạch thị giống tưởng tượng của nàng, khôn khéo sang sảng, ở cổ đại mà nói, xem như một nữ tử kỳ lạ, tuy Nam thị là cô mẫu của nàng, nhưng con người Nam thị không tốt, xu lợi lại làm người ta ghét, khó trách sẽ không ở chung được với Thạch thị, có điều trước mắt, Nam thị cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể trở về cùng người Chung gia.
Nam thị sầu khổ, như người khác thiếu nàng mấy vạn lượng bạc, Nam San không muốn quan tâm nàng, chào hỏi với mấy người Thạch thị, chuyển hướng Chung biểu tỷ, "Châu biểu tỷ, về sau nếu có chuyện gì, nhất định phải đưa tin ngay đấy."
Chung Khấu Châu đầy không nỡ, "Đa tạ tam biểu muội, lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp nhau."
Đã nhiều ngày, nàng cùng thúc tổ mẫu ở chung không tồi, thúc tổ mẫu phân tích đủ loại ở quê với nàng, chỉ nói riêng chuyện nhân duyên, tự nhiên kém kinh thành, nhưng bất luận tìm nhà nào đều phải được bà cho phép.
Thạch thị còn tiết lộ, huyện lệnh nơi đó có một công tử, tài học hàng đầu, đang chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân, huyện lệnh phu nhân quan hệ tốt với Thạch thị, thật ra có thể suy xét.
Chung Khấu Châu trầm tư một lúc lâu, nàng và nam tử tuấn lãng như tùng trong đầu sợ là kiếp này vô duyên, gật đầu, "Thúc tổ mẫu, Châu nhi nghe người."
Thạch thị cưng chiều nàng thật lòng, bởi vì chất nhi mất sớm lưu lại huyết mạch duy nhất, làm sao cũng muốn tận lực để nàng sống tốt,

"Bé ngoan, thúc tổ mẫu sẽ không để con tủi thân."
Nghĩ vậy, Chung Khấu Châu bình thường lại cười với Nam San, "Tam biểu muội, nói không chừng rất nhanh chúng ta còn có thể gặp nhau."
Nam San cũng cười với nàng, "Châu biểu tỷ, tỷ nói đúng, đời người luôn có lúc gặp lại."
"Biểu muội nói đúng, bảo trọng."
"Bảo trọng."
Mắt thấy xe ngựa càng lúc càng xa, xa thành điểm đen nhìn không thấy, phiền muộn cùng mất mát trong lòng Nam San đồng loạt nảy lên, Chung Khấu Châu là bằng hữu đầu tiên của nàng trên thế giới này.
Tuy rằng chưa nói tới có bao nhiêu tình cảm, nhưng cũng là cùng nhau lớn lên.
Cổ đại không thể so với hiện đại, thông tin lạc hậu, giao thông không tiện, có một số người, một khi chia xa, có lẽ cả đời đều sẽ không gặp lại.
Trở lại phủ, nàng vẫn rầu rĩ không vui, Lăng Trọng Hoa thấy bộ dạng ủ rũ của kiều thê, muốn an ủi một chút, nhưng từ trước đến nay bắn lãnh đạm, lại có chút không thể xuống tay.
Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân, "Bẩm tam hoàng tử, tam hoàng tử phi, bên ngoài có một cô nương tự xưng là bạn tốt của hoàng tử phi cầu kiến, nàng nói nàng tên Khương Diệu Âm."
"Diệu Âm trở lại," Nam San thiếu chút nữa nhảy cẫng, như một trận gió chạy ra cửa, lưu lại bàn tay Lăng Trọng Hoa ở giữa không trung, bất đắc dĩ buông xuống.
Ngoài cửa phủ tam hoàng tử, Khương Diệu Âm mặc nam trang, dáng người cao gầy, làn da đen sạm, giống như một nam tử dãi nắng rầm mưa lâu ngày.
"Oa," Khương Diệu Âm vừa thấy nàng đã kêu lên, "Từ biệt mấy ngày, lau mắt mà nhìn, thay đổi thế này nào dám nhận, dáng người cũng thật đẹp, đúng là một mỹ kiều nương."
Nam San vui vẻ cười to, "Cô cũng là một vị công tử anh tuấn."
Vừa cười nói vừa mời người vào phủ, Khương Diệu Âm dọc đường đi tò mò quan sát, tấm tắc nói, "Trời ạ, sinh thời ta lại có thể đặt chân vào phủ đệ tam hoàng tử, thật là đáng giá."

"Xem cô nói gì vậy, về sau muốn đến, có thể đến bất cứ lúc nào."
"Thật hả, vậy ta có thể thấy tam hoàng tử đẹp đến trời ghét người oán trong truyền thuyết hay không?"
Nam San hơi chần chờ, "Cái này ta không làm chủ được."
"Được rồi, trêu cô thôi," Khương Diệu Âm không khách khí ngồi xuống, hạ nhân lái xe đã sớm nâng một cái rương vào, nàng chỉ tay, "Nè, hạ lễ đại hôn của cô."
"Thứ gì vậy?" Nam San ngửi được mùi thuốc, mở ra xem, quả nhiên tất cả đều là dược liệu.
Khương Diệu Âm ranh mãnh chớp mắt, ném cho nàng ánh mắt cô hiểu mà, "Nghe nói tam hoàng tử không gần nữ sắc, mấy cái này đều là thứ tốt, cô xem đây là tỏa dương, pín hổ, thạch hộc vỏ tím...."
Đây là thuốc tráng dương của nam nhân? Mặt Nam San thiếu chút nữa không giữ được, nam nhân của nàng không ăn mấy thứ này đã gần giết chết nàng, nếu dùng mấy thứ này, nàng còn mạng không?
"Cái này, cảm ơn cô ngàn dặm xa xôi mang về, ta nhận trước."
"Nhớ dùng đấy, chỗ ta còn có phương thuốc, dược liệu trong rương đều có, nhưng cô kết hợp sắc rồi dùng, bảo đảm còn hữu hiệu hơn canh thập toàn đại bổ trong cung, thái giám uốn cũng nóng lòng muốn thử, lão hán bảy tám chục tuổi uống cũng muốn cưới thêm tiểu thiếp, không sợ tam hoàng tử ăn không thông suốt."
Nam San ngơ ngác mà nhìn nàng, ai nói nữ tử cổ đại rụt rè, vị trước mắt rõ ràng còn nhiệt tình hơn nàng, những lời này, nàng cũng có chút ngại nói ra.
Khương Diệu Âm thấy nàng ngây như phỗng, vội vàng vỗ gáy, "Xem ta này, ở nông thôn khám bệnh tại nhà lâu rồi, lại giả nam nhân quá lâu, ngôn ngữ tự nhiên thô tục bất kham, suýt quên mất mình vẫn là một quý nữ kinh thành luôn."
"Mặc dù hơi thô, nhưng lý thì đúng."
Nam San nói xong, hai người nhìn nhau, đều bật cười.
"Đến đây đi, để đệ tử của Y Thánh xem mạch cho cô."
Không cho Nam San từ chối, Khương Diệu Âm ấn tay nàng xem mạch, trong ánh mắt có một tia cười xấu xa, "Xem ra thuốc này tam hoàng tử không dùng được, nhưng thật ra cô đó, hơi mệt mỏi, ta kê đơn cho cô, lại đưa một rương thuốc tới đây."

Nam San cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng, Khương Diệu Âm cười, "Hai người tân hôn nồng nhiệt, có cái gì phải e lệ, nếu là tam hoàng tử thật sự không được, vậy cô nên khóc, hừ, có mấy nữ nhân, đến tuổi làm tổ mẫu rồi còn không biết tiết chế."
Đề tài nhảy đến, nàng không tiếp được, Khương Diệu Âm nói sắp làm tổ mẫu còn không tiết chế là ai?
"Có điều mấy thái y trong cung cũng ấm ức thật đấy, khám ra cái gì cũng không dám nói, một hai phải nói cái gì tức giận công tâm, cần bình tâm dưỡng khí, phi, vì sao không nói thẳng, già đầu rồi bớt động sắc niệm đi, miễn cho hút khô người, hễ tí là té xỉu."
Khương Diệu Âm vừa nói vừa trợn mày, Nam San nghĩ, hay là nàng nói chính là lão bà Mạnh thị.
Ngày đó ở trong cung nàng mắng lão bà một trận, làm lão bà tức giận đi tìm hoàng đế cáo trạng, nghe nói sau đó ở trong cung ngã bệnh, tin tức của Khương Diệu Âm thật nhanh nhạy, mới vừa trở về liền biết được nhiều như vậy, xem ra nàng ấy có người ở Thái Y viện.
"Cánh rừng lớn, chim gì cũng có, nữ nhân thiên hạ cũng thế, có yên ổn ở hậu trạch, cũng có như Hộ Quốc phu nhân, cả đời không gả, tâm gắn với thiên hạ."
Khi Nam San nói đến bốn chữ Hộ Quốc phu nhân nhấn rất mạnh, hơi ám chỉ nhìn Khương Diệu Âm, chớp mắt, Khương Diệu Âm nháy mắt phản ứng lại, cười lớn đấm vai nàng, "Giỏi, đứa bé lanh lợi, chuyện bí ẩn như vậy, sao bị cô phát hiện?"
"Cái này... Trong lúc vô tình đụng phải."
"Ha ha, hương diễm không?"
"Cái này sao, chỉ nghe tiếng không thấy người."
Khương Diệu Âm vỗ tay cười ha ha, "Cô thật là người kì lạ, ta quả nhiên không nhìn lầm người."
Nam San cũng bật cười, "Ta cũng không nhìn lầm người, cô rất hợp tính ta."
Khương Diệu Âm nhéo mặt nàng, "Gương mặt này thật biết gạt người, tam hoàng tử biết gương mặt thật của cô không? Mau mau khai ra."
"Khai cái gì? Hừ, một người mới từ ngoài kinh trở về như cô còn biết chuyện hương diễm của Mạnh thị, đừng nói với ta là Khương Thứ

phụ nói với cô, không có phụ thân nào nói mấy cái này với nữ nhi, cô cũng khai thật mau."
"Giỏi, đầu óc rất lanh lẹ, cô đâu phải một con thỏ, rõ ràng là con hồ ly, về cái này, về sau cô sẽ biết."
Trên gương mặt đen anh tuấn có điểm hồng hồng mơ hồ, Nam San trêu đùa, "Có biến, không phải là tình ca ca chứ."
"Cái miệng của cô này, xem ra ta phải phối một phương thuốc, bịt kín cái miệng của cô."
Khương Diệu Âm làm bộ muốn xông tới, Nam San trốn, hai người ầm ĩ một hồi, chờ Khương Diệu Âm rời đi không lâu, quả nhiên phái người đưa tới một rương dược liệu khác, còn kèm phương thuốc, nàng cẩn thận lật xem, mặt đỏ hồng.
Lăng Trọng Hoa đi vào nhìn thấy hai má thê tử đỏ bừng còn ngửi được dược liệu, ánh mắt chợt lóe, liền nhìn ra trong rương đều là thứ tốt để nữ nhân bồi bổ khí huyết.
Bên cạnh còn có một cái rương, tùy ý mở ra xem, ánh mắt ý vị không rõ mà nhìn Nam San, nàng vội vàng xua tay, "Mấy cái này chàng không cần dùng, cũng là Khương tiểu thư đưa tới, cha ta gần đây vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm, hàng đêm khổ đọc, đúng là thời điểm cần bồi bổ cơ thể, không bằng tặng cho cha ta đi."
"Ta thật sự không cần dùng sao?"
Nam San gật đầu như giã tỏi, khuôn mặt đỏ bừng, vô cùng chân thành tha thiết nhìn hắn, "Phu quân chàng không cần dùng mấy thứ này, chàng uy vĩ hùng tráng, kim đao không ngã, long tinh hổ mãnh, một đêm bảy lần, nơi nào cần dùng mấy món này."
Lăng Trọng Hoa nhìn chằm chằm cái miệng đỏ của nàng, mím chặt môi, không nói lời nào.
Nàng làm bộ ôm chặt đùi hắn, quyết tâm liều mạng, mặt dán trên quần hắn, làm nũng cọ sát vài cái, "Ca ca tốt, chàng tạm tha nô gia đi, uống thêm thuốc bổ, nô gia sẽ bị chàng làm chết."
Những lời này nàng cố ý kéo dài âm cuối, giọng nói nũng nịu lại đáng thương nghe vào có cảm giác quyến rũ riêng, làm lòng người ngứa ngáy.
Trong đôi mắt đen của nam tử như có sóng gió động trời đang quay cuồng, bàn tay bế nàng lên, ôm vào lòng, cảm nhận được thân thể

căng chặt của hắn, cơ thể Nam San cứng đờ, hơi muốn khóc, cảm thấy mình rất cần được bồi bổ, bằng không sẽ bị ép khô.
Khương Diệu Âm quả nhiên biết rõ lòng nàng, công dụng mấy dược liệu đưa tới quả thực là mưa ngày hạn, than ngày tuyết.
Mắt thấy nam nhân sắp bế nàng về nội thất, nàng cầu xin, "Phụ quân tốt, chàng đừng lăn lộn một mình ta, nếu không chàng triệu hai vị cô nương khác thị tẩm nhé?"
Hai vị cô nương khác?
Gương mặt như quan ngọc của Lăng Trọng Hoa nháy mắt phủ một tầng băng sương, hắn nơi nào có hai vị cô nương khác.
Nam San vươn hai bàn tay trắng nõn, vẫy vẫy trước mặt hắn, "Phu quân, chàng xem, tả cô nương và hữu cô nương, hôm nay chàng có thể triệu hai nàng cùng thị tẩm, hai vị cô nương đồng thời hầu hạ chàng, nghĩ thôi cũng cảm thấy kích thích đúng không."
Mặt hắn từ trắng biến thành đen, nhìn dáng vẻ đảo mắt trông mong của nàng, tầm mắt chuyển qua đôi môi đỏ mọng, yết hầu không tự giác trượt lên trượt xuống.
Nam San bị dọa vội vàng cắn môi, đôi mắt nhanh như chớp xoay vài cái, rời đề tài, "Phu quân, lão bà họ Mạnh kia thật đáng ghét, lại dám mơ ước chàng, cần cho bà ta biết tay."
Lăng Trọng Hoa thả nàng xuống, vung tay áo, xoay người đi ra ngoài, khi đi tới cửa, quay đầu lại, hai mắt nhìn nàng, "Vi phu hiện tại đi giải quyết nàng ta, nàng ở trong nhà rửa sạch sẽ hai vị cô nương ngoan ngoãn chờ ta trở lại, còn có... cô nương khác."
Tầm mắt hắn chuyển qua trên môi nàng, Nam San lập tức nhảy dựng lên, chạy như bay đến trước mặt hắn, ôm lấy cổ hắn, cọ bộ ngực no đủ lên người hắn, mắt phượng chớp chớp, "Phu quân, còn có hai vị cô nương đào tử rất duyên dáng, ta sẽ tắm rửa các cô nương ấy sạch sẽ thơm tho."
Nói vừa xong, vội vàng chạy ra, hai tay che mặt, chỉ lộ ra mắt phượng sáng trong lấp lánh, Lăng Trọng Hoa hơi sửng sốt, đuôi mắt nhiễm hồng, thấy nàng xa xa trốn tránh, tựa xấu hổ lại e sợ, trong phong tình mang theo mị sắc, ánh mắt hắn biến thành đen kịt, hít sâu một hơi, nhanh chóng rời đi.

Chương 44: Phu quân của ta

Lăng Trọng Hoa lợi dụng bóng đêm đi vào phủ Hộ Quốc phu nhân, ngón tay bắn ra một viên đá, cửa sổ khắc hoa văn chỗ lầu các của Mạnh thị nhẹ nhàng mở ra, hắn lắc mình đi vào, mắt lạnh quét một vòng, tìm đến chỗ khảm ngọc, mở cơ quan, quả nhiên bên trong là một bức tranh cuộn.
Đẩy tay mở ra, bản thân kiếp trước hiện ra.
Hắn khẽ nhắm mắt rồi lại mở ra, cuộn tròn bức tranh châm ngọn nến trên bàn, ngọn lửa chậm rãi nuốt hết dung nhan trong bức tranh.
Trong nội thất bay tới một mùi hương ngọt ngấy, mơ hồ truyền ra tiếng nam nữ nỉ non hoan hảo, một giọng nữ khẽ rên, "Tiêu lang Tiêu lang..."
Đúng là tiếng Mạnh thị.
Nghĩ mình bị nữ nhân này mơ ước, hắn thấy buồn nôn, nhịn xuống cảm giác ghê tởm cuồn cuộn, cầm lấy hai cái chén trên bàn, cũng không thèm nhìn mà ném vào trong nội thất.
Vị nam tử tên Đàn lang trong nội thất nghe được Mạnh thị khẽ gọi, trong lòng vui vẻ, lão bà này quả nhiên có vài phần chân tình với mình, không uổng công chính mình hầu hạ mười mấy năm, mình họ Tiếu tên Đàn, Tiếu lang trong miệng Hộ Quốc phu nhân tất là mình không thể nghi ngờ, vì thế động tác càng thêm ra sức, làm Mạnh thị càng kêu lớn tiếng. (*Tiêu, Tiếu đồng âm*)
Hai người đang sắp lên đỉnh, đột nhiên từ vách tường bay tới hai thứ, bọn họ còn chưa thấy rõ đã bị hai cái chén đập ngất xỉu.
Lăng Trọng Hoa từ cửa sổ bay ra, theo sau đánh một chưởng kình phong vào trong phòng, thế lửa như gặp được dầu, bỗng nhiên bùng lên cao, rất nhanh lan rộng, hắn cười lạnh một tiếng, biến mất trong bóng đêm.
Lầu các rất nhanh bị ngọn lửa nuốt hết, đám người hầu nghe tin giật mình nửa ngày không hồi thần được, nơi cháy mạnh nhất vừa lúc chính là phòng ngủ của Hộ Quốc phu nhân, nếu phu nhân thực sự gặp bất trắc, đám hạ nhân bọn họ sao có thể sống tốt, nói không

chừng mạng cũng khó giữ được.
Mọi người vội vàng tới phủ Trấn Quốc công báo tin, xách nước, đồ gì có thể đựng nước đều dùng tới, bận việc nửa ngày, thế lửa cuối cùng cũng giảm xuống, mấy người hầu gan lớn khoác chăn ướt xông vào.
Cảnh tượng trong nội thất làm bọn họ bị dọa không nhẹ, chăn gì đó đều cháy không còn nguyên dạng, trên giường là hai nam nữ trần trụi, Hộ Quốc phu nhân bị nam tử đè ở phía dưới.
Nam nhân này bọn họ nhận thức, đúng là Tiếu cử nhân trong phủ, nghe nói là nhân tình của phu nhân, hai người ôm chặt nhau, nơi nào đó còn đang kết hợp, mấy thị vệ không dám nhìn nhiều.
Hai người im hơi lặng tiếng, trên người trên mặt đều đầy tro bụi, không biết sống hay chết, cũng không kịp nghĩ nhiều, mấy người dùng cái chăn rách nát cuộn hai người lại, khiêng ra ngoài.
Bên ngoài lầu các, người phủ Trấn Quốc công đều đã tới rồi, thấy người bị nâng ra, trong chăn rách nát lộ ra thân thể làm rất nhiều hạ nhân đều quay đầu đi.
Mặt Mạnh Tiến Quang lạnh lùng nhìn muội muội không rõ sống chết, lại nhìn nam tử không mảnh vải che thân, gương mặt nghiêm túc còn đen hơn cây cột phòng bị cháy.
Chờ đại phu trong phủ chạy tới, bàn tay run rẩy khám mạch, lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ nói, "Phu nhân bị sặc khói, hít thở không thông ngất đi, về phần vị lang quân này, đã mất sinh cơ."
Vị Đàn lang đè trên người Mạnh thị, thay bà ta chắn lửa, ngược lại làm Mạnh thị nhặt được một mạng.
Nghe được phu nhân còn sống, hạ nhân phủ Quốc công đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Quốc công đen mặt, sai người dọn nam nhân đã chết trên người muội muội xuống, may mắn vừa mới chết không lâu, thân thể nam nhân còn chưa cứng đờ, nếu không lại tốn một thời gian.
Mạnh Quốc công sai người nâng Mạnh thị đến một viện khác, phái người sắc thuốc cho bà ta uống, sau đó Mạnh thị tỉnh lại.
Còn chưa kịp kinh hoảng, Mạnh Tiến Quang tát bà ta một cái.
Mạnh thị ôm mặt, không dám tin mà nhìn huynh trưởng, yết hầu còn có vết bỏng nhỏ, "Ca, sao huynh đánh ta?"
"Thứ mất mặt xấu hổ, năm đó sau khi bệ hạ đăng cơ, ngươi được

thoát tịch phá lệ phong làm Hộ Quốc phu nhân, khi đó ta từng vài lần hỏi ngươi, muốn tìm một nhà nào đó đứng đắn gả chồng hay không, ngươi không đồng ý, ai ngờ ngươi lại nuôi nam nhân ở trong phủ."
"Nuôi nam nhân thì như thế nào, nam nhân lúc trước huynh tìm đều là người sắp làm tổ phụ, ta gả qua làm vợ kế không nói, còn chưa sinh dưỡng đã phải làm tổ mẫu, dựa vào cái gì?"
"Không dựa vào cái gì, lấy tuổi tác của ngươi có thể tìm được thế gia làm vợ kế đã tốt lắm rồi."
"Ca, bọn họ không xứng, nam nhân ta muốn cần phải đỉnh thiên lập địa, nổi bật bất phàm."
Mạnh Quốc công mắt lạnh nhìn bà ta, nửa ngày "xuỳ" một tiếng, "Thế cái vị cử nhân ngươi dưỡng mười mấy năm, hắn chính là người nổi bật bất phàm? Ta thấy ngươi mỗi ngày ngâm thơ ngâm choáng váng rồi."
Mạnh thị muốn phản bác lời ông, đương nhiên không phải loại thay thế này, nam nhân bà ta muốn, tôn quý nhất thiên hạ, độc nhất vô nhị, nhưng bà ta không dám nói, huynh trưởng bình sinh khâm phục nhất chính là tiên đế, tuyệt không có thể chịu đựng bất luận kẻ nào khinh nhờn mảy may.
Tâm tư bà ta quay lại, nhớ tới trước đấy bà ta đang cùng Đàn lang hoan hảo trong nội thất, mở miệng hỏi, "Ca, huynh làm gì Đàn lang rồi?"
Mạnh Tiến Quang cả giận nói, "Ngươi còn mặt mũi hỏi, các ngươi ở trong phòng mua vui, sơ xuất dẫn lửa, trong phòng hoả hoạn, hắn bị thiêu chết."
Chết rồi?
Mạnh thị có chút phản ứng không kịp, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, bà ta chỉ nhớ mình đang sung sướng không biết ở nơi nào, đột nhiên mất đi tri giác.
Tính ra, bà ta đã là nữ nhân gần 50, đột nhiên, có người nói với bà ta, nam nhân một khắc trước còn cùng mình lên đỉnh vu sơn đã biến thành một khối thi thể lạnh băng, bảo người ta làm sao có thể tiếp thu.
Nhớ tới khi mới gặp, hắn chỉ là một trong đông đảo cử tử lên kinh đi thi, bởi vì có một vài phân giống tiên đế, bản thân nổi lên lòng

chiếm hữu.
Ném cành (thả thính) mấy lần, Tiếu Đàn cũng sinh ái mộ với bà ta, vốn dĩ lấy tài năng của hắn thật ra cũng trong số tiến sĩ hạng cuối, là bà ta muốn chiếm hắn làm của riêng, dùng thủ đoạn mạnh mẽ làm không có tên trên bảng.
Sau đó, nghe được hắn có hôn sự ở quê nhà, cô nương đính thân tìm lên kinh, bà ta âm thầm phái người hủy trong sạch của cô nương kia, lại phái người nhiều lần hãm hại.
Mười mấy năm, Đàn lang với bà ta giống như là một tài vật giấu riêng, vào lúc không người quan sát cẩn thận, sao ngờ được, một người đang yên đang lành, nói không còn liền không còn.
Hiện tại ca ca nói với bà ta, Đàn lang đã chết, phòng bà ta bốc cháy, lửa từ đâu tới? Là người phương nào muốn hại bà ta?
"Ngươi nghỉ ngơi đi, cũng đừng nhớ thương nam nhân kia nữa."
Mạnh Tiến Quang nói xong, phất tay áo rời đi.
Mạnh thị ngồi yên trên giường, phảng phất như không nghe thấy.
Trong lúc nhất thời, bà ta ngây ngốc, khuôn mặt suy sụp, gương mặt bảo dưỡng thoả đáng nháy mắt già nua không ít.
Phủ Hộ Quốc phu nhân chuyển nước cũng không phải là việc nhỏ, hơn nữa đêm qua binh hoang mã loạn, bản thân Mạnh Tiến Quang cũng không kịp làm công tác phòng hộ, tự nhiên một ít hạ nhân không kín miệng để lộ tin tức trong phủ ra ngoài.
Người Mạnh gia ra tay ngăn cản, ngay cả Mạnh hoàng hậu trong cung cũng phái người, nhưng lời đồn đại đã như từ dưới nền đất chui ra, trong một đêm truyền khắp kinh thành.
Không đến nửa ngày, phố lớn ngõ nhỏ đều lan truyền, Hộ Quốc phu nhân dưỡng trai lơ, hai người tìm hoan mua vui, thế nhưng dẫn tới căn phòng bốc cháy, trai lơ kia mất mạng tại chỗ.
Có mấy nam nhân đáng khinh nghe được hiểu ý cười, nhìn không ra Hộ Quốc phu nhân ngày thường cao cao tại thượng, luôn luôn nghiêm trang, thích ngâm thơ đối chữ, lại còn chơi lớn vậy, thủ đoạn nhỏ nến tàn nhẫn như vậy cũng dùng, bằng không sao có thể làm đổ nến gây nên hỏa hoạn.
Nam nhân nghe thấy suy đoán này cười đê tiện, lão bà Mạnh thị thoạt nhìn lạnh như băng sương, thì ra thích kiểu vậy.
Người Mạnh gia nghe được vừa xấu hổ lại vừa tức giận, thẹn đến độ

không dám ra cửa, đặc biệt là nữ quyến phủ Trấn Quốc công, toàn bộ đóng cửa từ chối tiếp khách.
Cả Lư thị ẩn cư Phật đường cũng thoáng nghe thấy, khi nghe nhân tình của Mạnh thị táng thân biển lửa, Phật châu trong tay bà dừng lại, trong mắt hình như có nước mắt vui vẻ.
Thanh ma ma đặt tay lên vai bà, "Tiểu thư, người nọ cuối cùng cũng chết rồi, cũng là báo ứng, mong muốn cả đời này của hắn chỉ là thăng quan nhanh, vốn tưởng rằng leo lên nữ nhân kia là có thể một bước lên mây, hừ, cũng chỉ là đồ chơi mười mấy năm không thể gặp ánh sáng, rơi vào kết cục như thế, trừng phạt đúng tội."
Lư thị cúi đầu, khôi phục lại nhanh chóng chuyển động Phật châu, trong miệng thì thầm, "Thiện ác tất có báo, nhân kiếp trước, quả kiếp này, a di đà phật."
Năm đó bà cùng đường, sau khi bị người ta vũ nhục, ác phụ kia còn chưa từ bỏ ý định, muốn dồn bà vào chỗ chết, may mắn trước khi bà lên kinh huynh trưởng có dặn, trong kinh có bằng hữu của huynh ấy, hai người đều từng học trong Quốc Tử Giám, tuy rằng giao tình không thâm, nhưng nếu thực sự có chuyện, có thể thử cầu xin.
Bà ôm lòng thử, cầu tới trước mặt Hầu gia, Hầu gia không chỉ có giúp bà thoát khỏi ác phụ đuổi giết, còn lén cho bà một chỗ an thân.
Đã bao nhiêu năm, mỗi ngày bà niệm kinh, không phải sám hối, không phải chuộc tội, mà là nguyền rủa, ngày đêm nguyền rủa đôi cẩu nam nữ kia chết không tử tế.
Hiện giờ, hắn rốt cuộc chết rồi.
Lư thị rơi nước mắt xuống Phật châu, Thanh ma ma cũng lệ rơi đầy mặt.
Đồng dạng khóc đến thở hổn hển còn có Mạnh hoàng hậu, nàng quỳ gối trước mặt Vĩnh Thái đế, đau khổ cầu xin, "Bệ hạ, cô mẫu làm người như thế nào, người khác không biết, bệ hạ còn không biết sao?"
Vĩnh Thái đế dạo này vừa thấy Mạnh hoàng hậu là phiền, từ lần trước bị người ta bắt bẻ một ngày hai lần, tâm thái đối với Mạnh thị cũng có biến hóa vi diệu.
Trong kinh lời đồn về Hộ Quốc phu nhân càng truyền càng mãnh liệt, triều dã khiếp sợ, hôm nay lâm triều, quan văn lấy Hàn Thủ phụ cầm đầu liên tiếp dâng tấu.

Mạnh thị không tu dưỡng đạo đức, uổng phí thánh nhân ân điển, không xứng làm nhất phẩm phu nhân, càng không xứng dùng phong hào Hộ Quốc, hộ quốc, nàng đã không xuất mưu hiến kế vì triều đình, cũng không ra trận giết địch bảo vệ quốc gia, sao có thể sử dụng hai chữ Hộ Quốc.
Ngay cả mấy người Khương Thứ phụ luôn luôn trung lập cũng tán thành, làm Vĩnh Thái đế vừa thẹn vừa bực, thẹn chính là, nữ tử như vậy từng là dưỡng nương của mình, bực chính là Mạnh thị cô phụ thánh ân, bôi đen hoàng gia.
Hàn Thủ phụ nỗ lực khuyên giải lấy lại phong hào Mạnh thị, nhất phẩm phu nhân cũng nên giáng cấp.
Cuối cùng Vĩnh Thái đế hạ chỉ tại chỗ, tước phong hào của Mạnh thị, từ nhất phẩm giáng xuống cung nhân tứ phẩm, phủ Hộ Quốc phu nhân vẫn để Mạnh thị ở.
Vừa hạ chỉ, Mạnh thị hôn mê bất tỉnh, vốn là thể xác và tinh thần mỏi mệt, lại thêm nhân tình đã chết, nào chịu nổi đả kích như vậy.
Bà ta vừa bệnh, liên lụy đến Mạnh hoàng hậu trong cung và Mạnh Bảo Đàm vừa gả vào phủ tứ hoàng tử sống không được tốt, đặc biệt là Mạnh Bảo Đàm, tứ hoàng tử vốn không quá thích nàng, này thì hay rồi, càng thêm không thích.
Nàng tức giận vào cung, nhưng Mạnh hoàng hậu nào còn có tâm trạng quản chuyện phu thê bọn họ, cô mẫu bị đoạt phong hào là nhỏ, danh tiết bị hủy mới là đại sự.
Mình thân là cô nương Mạnh gia, danh dự tự nhiên cũng sẽ bị tổn hại, trước mắt là không dám nói, nhưng bên Hiền phi sao có thể buông tha cơ hội này, lòng nàng nóng như lửa đốt, vội vàng nói vài câu đuổi Mạnh Bảo Đàm về, sau đó triệu kiến phụ thân Trấn Quốc công.
Vừa thấy Mạnh Tiến Quang, nước mắt liền chảy xuống, "Phụ thân, người cần phải giúp nữ nhi, chỗ bệ hạ bây giờ rất bất mãn, cô mẫu xảy ra chuyện, gặp hoạ chính là nữ tử Mạnh gia chúng ta."
Mặt Mạnh Tiến Quang đầy phức tạp, năm đó nhà hắn chưa nổi bật, muội muội tiến cung tuyển chọn, diện mạo không xuất sắc, xuất thân cũng không cao, chỉ có thể làm cung nữ tạp dịch.
Hắn một lòng khổ đọc, thật vất vả vào Quốc Tử Giám, tự nhiên hết sức quý trọng, ăn ở đều ở bên trong, rất ít khi về nhà, đệ đệ thứ

xuất bị mẫu thân cố ý dưỡng thành phế vật, mới hơn mười tuổi đã kéo nha hoàn trong nhà lên giường, cả ngày làm xằng làm bậy.
Sau đó hắn may mắn kết bạn tài tử danh chấn kinh thành Nam Sùng Khởi, Sùng Khởi không khinh thường xuất thân của hắn, hai người trở thành bạn tốt, bình văn ngâm thơ, thời gian đó là thời gian đẹp nhất trong đời hắn.
Trước mắt, nhìn Mạnh hoàng hậu đau khóc thành tiếng, nghĩ muội muội nằm ở trên giường thần sắc đau thương, tâm hắn tràn ngập cô đơn, mấy người này cuộc muốn thế nào, vì sao không sống yên ổn mà lại gây ra nông nỗi này.
Thần sắc ông đầy cô đơn, nhìn Mạnh hoàng hậu, "Hoàng hậu muốn thần làm như thế nào?"
"Phụ thân, trước mắt cô mẫu đã chọc đến bệ hạ không vui, việc cấp bách là không thể để những người khác mượn điều này bôi nhọ người Mạnh gia khác."
"Được, vi thần chắc chắn tận lực."
Ông vác thể xác và tinh thần mệt mỏi xuất cung, chờ tuỳ tùng ở cửa cung thấy ông ra, gấp gáp tiến lên, thấp giọng nói, "Quốc công gia, không tốt, trong kinh lại có lời đồn đại, những chuyện của nhị lão thái gia bị người thọc ra."
Mạnh Tiến Quang đáy mắt trầm xuống, "Đi, hồi phủ."
Vừa hồi phủ thì nghe được tiếng khóc rung trời, thái phu nhân nhị phòng tóc tai bù xù ngồi dưới đất, tay xé xiêm y không chỉnh tề của nhị lão thái gia.
Vây quanh là thứ tử thứ tôn, loạn thành một đoàn.
Trấn Quốc công phu nhân tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu, thế tử và thế tử phu nhân mặt đen như đáy nồi, người một nhà thấy Mạnh Tiến Quang, giống như thấy người tâm phúc, đồng thời đi lên.
"Quốc công gia, thật là họa trời giáng, cũng không biết là kẻ nào lòng dạ hiểm độc, nước bẩn gì đều hắt về Quốc công phủ chúng ta."
Trấn Quốc công hất tay Trấn Quốc công phu nhân nhào lên, mặt Dung thị cứng đờ, ổn định lại làm bộ dường như không có việc gì, "Quốc công gia, người xem việc này nên xử lý như thế nào?"
Nhị lão thái phu nhân cùng nhị lão thái gia cũng mắt trông mong mà nhìn hắn, Mạnh Tiến Quang lạnh mặt hỏi, "Đồn đại bên ngoài là thật là giả, trong lòng các ngươi rõ ràng, trên đời không có bức tường

nào không lọt gió, ta bất lực."
Ông xác thật là bất lực, lời đồn về Mạnh thị lúc trước ông cũng không ngăn cản được, hiện nay chuyện nhị phòng ông càng thêm không có cách nào, mấy lời đồn đại không biết truyền như thế nào, đúng là không có lửa làm sao có khói, làm bọn họ không bắt được nhược điểm nào.
Muốn nhìn Mạnh gia xui xẻo ngoài phe đại hoàng tử ông không nghĩa ra ai khác, chẳng qua Mạnh gia sừng sững triều đình nhiều năm, lấy phe đại hoàng tử do Hàn Thủ phụ cầm đầu căn bản không có khả năng lay động nửa phần, không biết bọn họ mời được cao nhân từ đâu, cả thám tử phủ Trấn Quốc công cũng không tra ra.
Ông nhìn mọi người trong viện, đột nhiên trong lòng trào dâng bi ai, cả đời này của ông, đến tột cùng là vì cái gì?
Mọi người thấy ông không nói lời nào mà đi, đều bối rối, Mạnh thế tử và Mạnh phu nhân cùng nhau quỳ xuống, hô to, "Phụ thân, trước mắt Mạnh gia chính là lúc nguy nan, người cũng không thể mặc kệ, ngẫm lại hoàng hậu trong cung, còn có tôn nữ gả vào phủ tứ hoàng tử, Mạnh gia chúng ta không thể ngã xuống."
"Vậy các ngươi nói làm sao bây giờ?"
Mạnh thế tử nhìn nhị lão thái gia, giọng căm hận nói, "Thịt thối không trừ, đâu sinh thịt mới, cành khô không cắt, khó nảy mầm non, Mạnh gia chúng ta hiện giờ phụ thân là thái gia người quản lý, đã sớm nên phân nhà."
Nghe được phân nhà, nhị phòng Mạnh gia không vui, Mạnh nhị lão thái gia cùng nhị lão thái phu nhân lập tức đoàn kết, "Đại chất tử, ngươi nói lời này chính là đại bất kính, chuyện phân nhà đâu đến lượt vãn bối như ngươi có thể đề cập."
"Tuy bản thế tử là vãn bối, nhưng nếu trưởng bối chi thứ không có dáng vẻ trưởng bối, sao ta không thể đề cập."
Mạnh nhị lão thái gia nhìn hắn, "Không được, chúng ta không phân nhà."
Mạnh Tiến Quang nhìn bọn họ, lạnh lòng, "Thôi, sự tình đã xảy ra, phân nhà vô ích."
Nói xong, không để ý tới kêu gọi phía sau, lập tức trở về viện mình.
Mấy chuyện đổ đốn của Mạnh gia lan truyền ồn ào huyên náo, lúc Nam San nghe thấy mấy lời đồn này có chút không hồi phục tinh

thần được, nàng bảo nam nhân của mình đi giáo huấn lão bà kia, không nghĩ tới nam nhân của nàng lại dám đi phóng hỏa giết người, thật sự uy vũ.
Nàng u oán mà nhìn nam nhân đã mặc y phục, khôi phục phong thanh minh nguyệt, hoàn toàn khác nam nhân như lửa nóng ban đêm, đáng thương nàng dùng đủ loại thủ đoạn, mấy cô nương thay phiên lên mới làm hắn vừa lòng.
"Phu quân, lần sau đừng giết người phóng hỏa nhé?"
Nam nhân liếc nàng một cái, "Chỉ phóng hỏa, không giết người."
Phóng hỏa còn không phải là giết người sao?
Mạnh gia trò này tiếp nối trò kia, nếu nói không có bút tích của nam nhân nhà mình, nàng không tin, bằng không, lấy quyền thế phủ Trấn Quốc công, sao có thể để sự tình lan truyền ra khắp nơi.
Trong lòng nàng mơ hồ có chút băn khoăn Mạnh Quốc công, nhưng nghĩ những người Mạnh gia khác lại khó chịu như nuốt ruồi bọ, thật không biết Mạnh Quốc công làm sao sống được với những thân nhân như vậy.
Ánh mắt nam tử còn đang nhìn chằm chằm nàng, thấy trên mặt nàng không hề có sợ hãi và kinh ngạc, yên lòng, hắn không hy vọng nhìn ra sợ hãi mình trong mắt thê tử.
Nam San mỉm cười nhìn nam nhân của mình, thật là thấy thế nào cũng cảnh đẹp ý vui, chẳng qua nàng lo lắng hắn bị người ta chửi bới, ở trong lòng nàng nam nhân của mình tốt vô cùng, hết sức vừa lòng, không chấp nhận được người khác nói xấu nửa câu.
Nghĩ ngợi, lên tiếng, "Phu quân, mọi chuyện cẩn thận."
Lăng Trọng Hoa cho nàng ánh mắt yên tâm, ngôi vị hoàng đế với hắn đã là nhất định phải được, nhưng hắn nhất định sẽ không để người trong thiên hạ lên án nửa câu, lão cung nữ kia thật ra mạng lớn, trong biển lửa nhặt được một mạng, hắn nhìn thê tử có chút lo lắng, nữ nhân nhà mình đang lo lắng cái gì, cho rằng hắn là vũ phu chỉ biết đánh đánh giết giết sao?
Kiếp trước hắn là đế vương mấy thập niên, quyền mưu thủ đoạn, loại nào không biết, nhưng có đôi khi lười vòng vo, trực tiếp động thủ.
"Ta không phải vũ phu."
Trên thế giới nào có vũ phu tuấn mỹ vô song như thế.

Biết hắn hiểu rõ, nàng ngọt ngào cười, "Chàng không phải vũ phu, chàng là phu quân của ta, phu quân của một mình ta."
**vũ phu và ngô phu (phu quân của ta) đồng âm*.

Chương 45: Bị phạt

Mạnh thị bị lấy lại phong hào tĩnh dưỡng mấy ngày, bình ổn lại, cuối cùng có thể xuống giường, bà ta không cần nha hoàn đỡ, một mình đi đến trước lầu các.
Lầu các trang nhã tinh xảo trước kia biến thành tàn tạ, mái hiên bị lửa hun, mái ngói lưu li nhuốm màu tro, ảm đạm không ánh sáng, hoa lăng tiêu cạnh lầu các được bà ta tỉ mỉ chăm sóc cũng bị lửa lớn thiêu chết, chỉ còn lại dây leo cháy đen.
Cột cửa bị thiêu đen thui, từ ngoài cửa nhìn lại, cây cột trong phòng xiêu vẹo, một mảnh xám đen, nội thất của bà ta bị hủy nghiêm trọng nhất, bà ta nhìn chỗ g ánh sáng, hoa lăng tiêu cạnh lầu các được bà ta tỉ mỉ chăm sóc cũng bị lửa lớn thiêu chết, chỉ còn lại dây leo cháy đen.
Cột cửa bị thiêu đen thui, từ ngoài cửa nhìn lại, cây cột trong phòng xiêu vẹo, một mảnh xám đen, nội thất của bà ta bị hủy nghiêm trọng nhất, bà ta nhìn chỗ khảm ngọc giấu bức tranh dường như bị hủy hoàn toàn, cả mặt tường đều cháy rụi, tranh cuộn bên trong đã sớm hóa thành hư ảo.
Bà ta có chút mờ mịt mà đứng, trong một đêm, cái gì cũng không còn, bức họa trân quý, nam nhân làm bạn, còn có thân phận tôn quý.
Gió xuyên qua cánh cửa rách nát thổi vào, thổi bay búi tóc trên đầu bà ta, mấy sợi tóc bay trong không trung phiếm ngân quang, thật sự có chút hoa râm, nếp nhăn trên mặt bà ta cũng nhiều hơn.
Giống như già đi hai mươi tuổi.
Trước kia bà ta bảo dưỡng thoả đáng, nhìn giống phụ nhân 30 tuổi, hiện giờ thoạt nhìn chính là một phụ nhân khoảng 50 không thể nghi ngờ.
Mạnh Bảo Đàm đi vào nhìn thấy cô tổ mẫu như vậy, lắp bắp kinh hãi, mới mấy ngày ngắn ngủn, cô tổ mẫu cao quý biến thành dáng vẻ như này.
Mạnh thị nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, chạm mắt Mạnh Bảo Đàm.

Mạnh Bảo Đàm vốn là mang theo hận tới, bởi vì chuyện Mạnh thị làm hại nàng không dám ngẩng đầu, thanh danh nữ tử quan trọng nhất, có một cô tổ mẫu hoang dâm, còn có chuyện phiền lòng một phòng thúc tổ phụ, danh dự của nàng đâu tốt nổi.
Người khác giáp mặt không dám nói, sau lưng cũng đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.
Vốn dĩ tứ hoàng tử đã không nóng không lạnh với nàng, cái này vừa lúc, dứt khoát nâng phân vị cung nữ hầu hạ trước đó, tấn nhũ nhân, ngày ngày nghỉ ở bên đó, không thèm liếc mắt chính phi một cái.
Cô mẫu trong cung đã sớm mất đi sủng ái của hoàng thượng, hiện nay càng tự thân khó bảo toàn.
Thấy dáng vẻ Mạnh thị, nàng thu hồi oán hận tràn đầy trong lòng, tiến lên đỡ lấy bà ta, khẽ nói, "Cô tổ mẫu, mấy ngày không gặp, làm sao biến thành như này, làm Bảo Đàm nhìn thấy đau lòng."
Người Mạnh thị cứng đờ, lời đồn bên ngoài đã truyền đến không nghe nổi, nữ quyến phủ Trấn Quốc công không có một người lại đây, cũng chỉ có điệt tôn nữ này xem như có tâm.
"Cô tổ mẫu không có việc gì, đứa ngoan, ngươi ngọc lòng."
"Cô tổ mẫu, người cũng không thể sa sút tinh thần như vậy, Mạnh gia lúc này đang thời buổi rối loạn, bệ hạ nặng tình nghĩa, cũng nhớ tình cũ, chờ tiếng gió qua đi, khẳng định sẽ khôi phục thanh danh của cô tổ mẫu."
Mạnh thị không nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, khôi phục? Nói dễ hơn làm.
Dù mấy ngày không ra khỏi cửa, nàng cũng biết sự tình nghiêm trọng, bị đoạt phong hào, giáng xuống cung nhân tứ phẩm, người khác còn không nói, Trấn Quốc công phu nhân thân là tẩu tử còn chẳng lộ mặt, đã sớm quên trước dáng vẻ trước đây nịnh bợ mình.
Cũng chỉ có Bảo Đàm còn nhớ cô tổ mẫu này, lại nói, sau khi điệt tôn nữ xuất giá cũng chưa gặp mặt, bà ta quay đầu cẩn thận đánh giá, phát hiện Bảo Đàm tuy rằng thoa nhiều phấn, nhưng mắt lại sưng.
"Bảo Đàm, sao lại thế này, tứ hoàng tử khó chịu với ngươi?"
Mạnh Bảo Đàm nghe Mạnh thị rốt cuộc hỏi tới, hốc mắt đỏ lên, cắn môi lắc đầu, "Cô tổ mẫu, Bảo Đàm không có việc gì, ngược lại cô tổ mẫu phải bảo trọng thân thể."

Mạnh thị nghe nàng nói liền hiểu, sợ là chuyện của mình liên lụy nàng, nghĩ đến sắc mặt những người khác từ khi xảy ra chuyện tới nay, trong mắt đầy âm lãnh.
"Bảo Đàm, ngươi là tứ hoàng tử chính phi, Mạnh gia chúng ta còn chưa đổ, những người này đã đội trên đạp dưới, thật coi Mạnh gia không có người, ngươi có tiến cung gặp cô mẫu ngươi chưa?"
"Gặp rồi ạ, bệ hạ cưng chiều tin tưởng Cẩn phi, cô mẫu cũng sống không tốt."
"Hừ, Nam gia, bò lên thật mau."
Mạnh thị cắn răng, gằn từng câu từng chữ, trong mắt ngoài âm lãnh, còn có oán độc, Mạnh Bảo Đàm đỡ bà ta, hai người rời lầu các, chợt nghe thấy nơi xa hình như có tiếng mắng ầm ĩ lẫn tiếng khóc the thé của nữ tử.
Mặt bà ta trầm xuống, "Chỗ nhị phòng lại ầm ĩ cái gì?"
Mạnh Bảo Đàm chần chờ một chút, nói, "Cô tổ mẫu, chuyện trong viện thúc tổ phụ bị người có tâm truyền ra rất là khó nghe, gần đây mỗi ngày đều ầm ĩ."
Cơ thể Mạnh thị lung lay, nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, chuyện nhị phòng càng thái quá, lan truyền ra, thanh danh Mạnh gia sợ là phải hủy sạch.
Nàng hít mạnh, dựa vào người Mạnh Bảo Đàm, "Tổ phụ ngươi không làm cái gì, tùy ý người khác bôi đen phủ Trấn Quốc công sao?"
"Cô tổ mẫu, trước mắt tổ phụ đóng cửa không ra, phụ thân ta muốn phân nhà, để một nhà thúc tổ phụ dọn ra, thúc tổ phụ thúc tổ mẫu không đồng ý, ầm ĩ túi bụi."
"Phân nhà? Tổ phụ ngươi đồng ý không?"
"Tổ phụ không đồng ý."
Mạnh thị mệt mỏi nhắm mắt lại, "Bảo Đàm, cô tổ mẫu mệt mỏi, ngươi đỡ ta trở về nghỉ ngơi đi."
Mạnh Bảo Đàm còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Mạnh thị nhắm hai mắt, sắc mặt cũng khó coi, nuốt lại lời trong miệng, đỡ bà ta về phòng.
Trong viện nhị phòng, vài vị tức phụ thứ xuất ngươi mắng ta, ta mắng ngươi, đều chỉ trích đối phương không xem trọng nam nhân của mình, đào góc tường nhà người khác.

Cãi cọ nửa ngày, mấy người càng thêm tức giận, dứt khoát động tay chân, xông vào đánh nhau.
Trong phòng mấy thứ tôn lại vẫn như ngày thường, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nữ tử vui cười và tiếng nam nhân ngả ngớn, **n**hững tiếng mắng chửi ầm ĩ trước mặt không hề ảnh hưởng đến tâm trạng bọn họ.
Một nam tử trắng gầy từ giường ngồi dậy, áo ngủ rộng mở trượt xuống vai, hắn liếc mắt nữ tử trong phòng, trêu đùa nói với một vị nam tử trắng béo nằm trong lòng nha đầu, "Những nha đầu này chỉ là mặt hàng cấp thấp, nào có quyến rũ như nữ nhân gia đình đứng đắn."
Nam tử trắng béo cười cợt nhả, "Lại nói trong viện chúng ta cũng có hai vị trong cung tới có chút hương vị, không hổ là trong cung ra, dáng vẻ đoan trang, đi đứng cũng làm người ta ngứa ngáy."
Trong mắt nam tử trắng gầy hiện lên khao khát, đáng khinh mà liếm mối, "Đáng tiếc, hai vị mỹ nhân bị bá phụ trông chặt, chúng ta chẳng ngấp nghé được chút gì."
Lại nói, hình như hôm nay còn chưa gặp qua hai vị mỹ nhân, nam tử trắng béo nói, "Còn không phải sao, hình như hôm nay chưa thấy các nàng lộ mặt."
Nam tử trắng gầy đang muốn nói gì đó, cửa bị người bên ngoài đá văng, mấy nam tử trung niên tức muốn hộc máu xông tới, cái gì cũng không nói, lật tung căn phòng, tìm một lượt từ trên xuống dưới.
Đám nha hoàn cũng không né, ngược lại cười hì hì muốn đi lên trước, nam tử cầm đầu đẩy nàng ta ra, chất vấn nam tử trắng gầy, "Hôm nay các ngươi có thấy hai mỹ nhân không? Có phải các ngươi giấu người đi rồi?"
"Không có, đại bá phụ, hôm nay chúng ta không gặp bọn họ."
Mấy nam nhân trung niên tìm không có kết quả, thở phì phì rời đi, vừa lúc thấy một đám phụ nhân đang đánh nhau, trong lòng phỏng đoán là mấy bà nương đuổi người ra khỏi phủ hoặc là bán đi, bằng không hai mỹ nhân đang yên đang lành lại biến mất không thấy.
Vì thế lớn tiếng quở trách, lần này, mấy phụ nhân cũng không làm, mắng mắng, khóc khóc, loạn thành một đoàn.
Chuyện phiền lòng nhị phòng Mạnh gia lại bị người thọc đến trước

mặt Vĩnh Thái đế, sắc mặt Vĩnh Thái đế đã không phải khó coi là có thể hình dung, quả thực là đen đến nhỏ mực.
Hắn ném tấu chương, vừa lúc ném trước mặt Trấn Quốc công, Mạnh Tiến Quang cúi đầu, sống lưng thẳng tắp.
"Mạnh Quốc công, chuyện trên sổ con này thật là kỳ sự, trong phủ ngươi lại chướng khí mù mịt như thế, ngươi quản lý Quốc công phủ như thế nào vậy?"
Mạnh Tiến Quang không nói, Hàn Thủ phụ cười đắc ý, góp lời, "Bệ hạ, Mạnh Quốc công không chỉ không có quản giáo, ngược lại cổ vũ khí thế một phòng đệ đệ, thần nghe nói khoảng thời gian trước, hoàng hậu nương nương từng ban thưởng nhị hoàng tử phi hai vị cung nữ, ai ngờ bị Mạnh Quốc công nửa đường muốn đi, đưa đến viện của đệ đệ."
Thấy Vĩnh Thái đế giật mình, Hàn Thủ phụ nói tiếp, "Hai vị cung nữ trước khi tiến cung cũng là cô nương gia đình đứng đắn, nào biết vào viện nhị phòng Mạnh gia giống như vào đầm rồng hang hổ, sống không bằng chết, đầu tiên là hầu hạ đại gia nhị gia nhị phòng, sau lại bị tam gia tứ gia mạnh mẽ chiếm đi, trở thành đồ chơi của bốn huynh đệ, càng khó coi chính là, ngay cả thứ tôn nhị phòng cũng có ý nhúng chàm."
Hàn Thủ phụ vừa nói xong, sắc mặt Vĩnh Thái đế hoàn toàn thay đổi, quan viên lớn nhỏ trong triều đều trừng lớn mắt, nhị phòng Mạnh gia loạn thành dạng này, quả thực khiến người giận sôi.
Tứ hoàng tử giận mắng, "Thủ phụ đại nhân, chỉ là hai cung nữ, Trấn Quốc công muốn người có sao, nghĩ đến cũng đã được tam hoàng tẩu đồng ý, không phải chuyện lớn, về phần những gì ngươi nói, không có bằng chứng, sao lại có thể chửi bới người khác như thế."
"Thần không phải là không có bằng chứng, hai vị cung nữ kia không chịu nổi cuộc sống ở nhị phòng Mạnh gia, nhân cơ hội trốn thoát, vốn phải chết rồi, may được người khác cứu giúp, hiện giờ hai nữ tử đang ở Kinh Triệu phủ nha, nếu tứ điện hạ không tin, có thể truyền người đến hỏi liền biết."
Vậy mà thực sự có việc này.
Quần thần nghị luận sôi nổi, sắc mặt Vĩnh Thái đế càng thêm khó coi.
Tứ hoàng tử gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, Mạnh gia là nhà mẹ đẻ

hoàng hậu, cũng là nhà ngoại hắn, cùng chung một nhịp thở, hắn bất mãn mà nhìn Trấn Quốc công cúi đầu không nói, tại sao đến lúc này, ngoại tổ phụ lại không phản bác.
Quan viên khác đều nhìn về phía Trấn Quốc công, muốn nghe xem ông định cho việc này qua như thế nào.
Sau một lúc lâu, Mạnh Tiến Quang quỳ xuống, "Bệ hạ, thần hổ thẹn, thân là trưởng huynh, không quản đệ đệ muội muội phía dưới, khiến bọn họ làm ra gièm pha, bẩn mắt thánh nhân, thần nguyện bị phạt, thỉnh bệ hạ trách phạt."
Mạnh Tiến Quang quỳ xuống lại không biện giải cho mình, ngược lại làm Vĩnh Thái đế dễ chịu không ít, thế gia trong kinh nhiều việc xấu xa, chỉ là không ai thọc ra thôi, có thể đối nghịch với phủ Trấn Quốc công, chỉ có thể là phe đại hoàng tử.
Bởi vì Mạnh thị, bà ta dù sao cũng là dưỡng nương của mình, Vĩnh Thái đế hết sức coi trọng chuyện phủ Trấn Quốc công, đồng thời lại có chút trở ngại nho nhỏ.
Hắn trầm mặc nhíu mày, nhìn chúng thần phía dưới, chậm rãi mở miệng, "Việc nội trạch của Trấn Quốc công ngược lại không trở ngại đến triều đình, nhưng Trấn Quốc công giám thị bất lực, cấm đoán nửa năm, về phần nhị phòng Mạnh gia, nghĩ đến Trấn Quốc công bế phủ nửa năm, hẳn là có thể chỉnh lý cẩn thận, trước tu gia mới có thể trị chính sự, bãi triều."
Đại hoàng tử không cam lòng, muốn góp lời, Hàn Thủ phụ ra hiệu cho hắn, lúc này hắn mới cúi đầu cung tiễn.
Hàn Thủ phụ cũng hơi bất mãn với sự nhân nhượng của Vĩnh Thái đế, có điều thấy đỡ thì thôi, Trấn Quốc công nửa năm không lên triều, không tham gia chính sự, đối với bọn họ mà nói có thể làm rất nhiều mưu tính.
Vĩnh Thái đế trở lại hậu cung, căn bản không muốn xem gương mặt già của Mạnh hoàng hậu, nghĩ đến ái phi cẩn thận lại tài tình thanh cao, lập tức trở về Thúy Hoa cung, Nam Cẩn đã sớm nghe được chuyện trên triều, cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn gảy đàn.
Tiếng đàn lọt vào tai như thanh tuyền suối nhỏ, nước chảy róc rách, an ủi không ít bực bội, Vĩnh Thái đế dần dần thả lỏng, ngay lúc mơ màng sắp ngủ, chợt nghe thái giám truyền lời, Mạnh hoàng hậu cầu kiến, hắn phiền lòng ném cái ly trong tay ra ngoài điện, lạnh lùng

nói, "Dáng vẻ Mạnh hoàng hậu không chỉnh tề, làm mất phong phạm hoàng hậu, cấm túc nửa năm."
Mạnh hoàng hậu bên ngoài nghe thấy, gấp gáp cao giọng chất vấn, "Bệ hạ, thần thiếp là nhất quốc chi mẫu, đâu có dáng vẻ không ngay ngắn?"
Vĩnh Thái đế càng thêm buồn bực, "Mạnh thị chống đối với trẫm, đến lãnh cung cảnh tỉnh đi."
Mạnh hoàng hậu ngồi liệt trên mặt đất tại sao lại như vậy?
Bệ hạ lại biếm nàng vào lãnh cung, này không được, nàng kêu lên, "Bệ hạ, người không thể xử trí thần thiếp như thế, thần thiếp là hoàng hậu ngài thân phong, Mạnh gia chúng ta trung thành và tận tâm với bệ hạ, bệ hạ..."
Vĩnh Thái đế đá cửa đi ra, "Mạnh gia? Ngươi còn có mặt mũi nói Mạnh gia với trẫm, một ổ rắn chuột, trẫm bị mù mắt, người tới, dẫn Mạnh thị đi."
Các cung nhân có chút chần chờ, động tác cũng có lệ, Mạnh gia quyền thế ngập trời, lỡ như Mạnh hoàng hậu một lần nữa hồi cung, ngày chết của bọn họ liền đến, Vĩnh Thái đế nhìn tình huống này càng nổi giận, tốt lắm, thiên hạ này còn chưa phải họ Mạnh đâu, hắn là thiên tử còn không sai nổi cung nhân.
Hắn tức giận chỉ vào những người đó, cao giọng kêu Ngự Lâm quân, "Người tới, dẫn Mạnh thị đi, đem những người này toàn bộ đánh chết."
Mạnh hoàng hậu bị Ngự Lâm quân bắt lấy, không để ý tới dáng vẻ kêu to, lúc này Vĩnh Thái đế căn bản không nhìn nổi nàng, vung tay, bảo người bắt giữu nàng dẫn vào lãnh cung.
Nam Cẩn bên trong lượn lờ đi ra, làn váy hoa quét đất, nàng nhẹ nhàng nắm tay Vĩnh Thái đế, kéo hắn vào nội điện.
"Bệ hạ, chớ nóng giận, Mạnh hoàng hậu có lẽ là nhất thời nóng vội, chờ bình tĩnh một thời gian sẽ tỉnh ngộ lại thôi."
"Vẫn là ái phi hiểu lý lẽ."
Nam Cẩn cười phong tình, "Bệ hạ, thần thiếp cũng không hiểu lý lẽ, đang muốn xin bệ hạ đây."
"Xin trẫm cái gì?"
"Thần thiếp xin bệ hạ đừng nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng đó nữa, cần phải bảo trọng long thể nhiều hơn."

Vĩnh Thái đế cảm thấy hưởng thụ, ôm nàng, "Vẫn là ái phi biết rõ lòng trẫm."
Đầu của hắn cúi xuống, Nam Cẩn đột nhiên che miệng lại, "Bệ hạ, thần thiếp đột cảm cơ thể không khoẻ, sợ là không thể thị tẩm."
"Chuyện gì? Có truyền thái y chưa?"
Nam Cẩn xấu hổ cười, vuốt bụng không nói lời nào, Vĩnh Thái đế đã có mấy đứa con, lập tức hiểu được, cao giọng gọi tiểu thái giám, "Mau mau đi mời thái y."
Chỉ chốc lát sau, thái y liền tới, khám mạch xong, mặt lộ vẻ vui mừng, "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nương nương, nương nương đây là hỉ mạch, khoảng hơn một tháng rồi."
Vĩnh Thái đế đại hỉ, "Thưởng, hết thảy có thưởng, cẩn thận hầu hạ Cẩn phi, không thể buông lỏng."
Thái giám cung nữ quỳ đầy đất, cùng kêu vâng.
Hắn lại nhìn ái phi nằm trên giường, gương mặt hơi tái nhợt lại có vẻ phòng tình khác lạ, đang ỷ lại nhìn hắn, làm lòng hắn trào dâng hào khí, "Ái phi, nàng cẩn thận dưỡng thai, sinh một tiểu công chúa xinh đẹp cho trẫm."
Nghe được tiểu công chúa, Nam Cẩn hơi không vui, cổ đại không có nhi tử bên cạnh, đi đâu cũng không ngẩng đầu được, Vĩnh Thái đế đã có bốn nam, tự nhiên hy vọng nàng sinh nữ nhi, nhưng nếu nàng muốn tuổi già có chỗ dựa, chỉ có thể sinh hoàng tử.
Có điều, trên mặt nàng vẫn vui mừng, thẹn thùng nói, "Thần thiếp cũng hy vọng là bé gái."
Vĩnh Thái đế chính là thích tính đơn thuần này của nàng, hớn hở nói, "Tốt tốt, nghĩ chỉ, phong Cẩn phi làm Hoàng quý phi, dời đến Khang Nhạc cung."
Việc này ngoại dự đoán của Nam Cẩn, nàng vô cùng vui mừng, muốn đứng dậy tạ ơn, Vĩnh Thái đế ôm nàng vào lòng, miễn nàng lễ.
Nam Cẩn dựa đầu vào ngực hắn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chương 46: Bất đồng

Tin tức Nam Cẩn phong hoàng quý phi lập tức chiêu cáo thiên hạ, mấy người vui mừng mấy người sầu, thân mẫu đại hoàng tử Hiền phi đang ở trong phòng loay hoay tỉa hoa, nghe nói thánh chỉ, trực tiếp cắt đôi nụ hoa thành hai.

Trong hậu cung Loan quý phi vốn là chỉ dưới hoàng hậu, tự dưng nhảy ra một hoàng quý phi chèn ép thì đâu cam tâm, ôm tiểu hoàng tử đi tới đi lui trong phòng, mặt đầy hận ý.

Nữ tử trong cung tự nhiên ghen ghét, làm mẫu thân hoàng quý phi mới sắc phong, Ngụy thị lại là người phấn khởi nhất.

Cẩn Nhi quả nhiên biết tranh đua, không uổng công nàng nuôi dưỡng như châu như bảo, mới vào cung không đến nửa năm, vừa hoài long tự đã được phong hoàng quý phi, chỉ dưới một mình hoàng hậu, trước mắt hoàng hậu đang trong lãnh cung, nếu là... Nàng thầm nghĩ lớn mật, chỉ thiếu chút nữa, nữ nhi có thể trên vạn người.

Nếu sinh được long tử, đương kim bệ hạ đang độ xuân thu đỉnh thịnh, khẳng định có thể nhìn tiểu hoàng tử trưởng thành, đến lúc đó, thiên hạ này... không thể nó trước được là của ai.

Nàng nóng lòng, vui vẻ thu thập đồ đạc vào cung, tam phòng cũng nghe được tiếng gió, hết xin lại xỏ để Nam Uyển cùng nàng tiến cung.

Phù thị tươi cười hớn hở, cười thấy răng không thấy mắt, "Đại tẩu, đại tỷ nhi chúng ta được phong hoàng quý phi, lại có mang long tử, chuyện vinh quang cửa nhà như thế để Uyển Nhi chúng ta đi gặp cũng tốt, để nó có thể dính chút ánh sáng của hoàng quý phi."

Nam Uyển cũng ngoan ngoãn đứng một bên, cười nói, "Đại bá mẫu, trước kia lúc còn ở nhà, đại tỷ tỷ cùng Uyển Nhi thân thiết nhất, trước mắt đại tỷ tỷ thành hoàng quý phi, Uyển Nhi rất vui mừng, muốn gặp mặt chúc mừng đại tỷ tỷ."

Ngụy thị thấy nàng bám víu, vốn không vui lắm, nhưng lại nghĩ để Uyển tỷ nhi xem phong cảnh hiện giờ của nữ nhi cũng tốt.

Vì thế nàng tươi tắn hơn, có chút đắc ý, "Vậy Uyển Nhi đi cùng ta,

hoàng quý phi của chúng ta bây giờ thân phận tôn quý, Uyển Nhi đừng gọi đại tỷ tỷ như ở trong phủ, phải xưng là hoàng quý phi, trong cung nhiều lễ nghĩa, mọi chuyện đều phải nhìn sắc mặt nương nương mà hành sự."
Nam Uyển thấy nàng đồng ý, cũng không so đo cái giọng khoe khoang của nàng, ngoan ngoãn trả lời, "Vâng, Uyển Nhi nghe đại bá mẫu."
Chờ đến lúc đó các nàng mới phát hiện, Nam Cẩn không chỉ triệu kiến các nàng, còn triệu kiến Nam San.
Nam San mặc chính bào tử kim của hoàng tử phi, trên đầu phượng thoa đá quý, hơn nữa dáng người thướt tha, hoa mỹ bức người, nàng chậm rãi từ trong xe ngựa xuống dưới, giữa hoa cẩm lý trên chân nạm một viên trân trâu long nhãn rất lớn, như ẩn như hiện theo động tác của nàng.
Nam Uyển nhìn y phục của mình, so sánh hai người, trong lòng ghen ghét.
Kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, từ sau lần trước ầm ĩ, đây là lần đầu tiên Nam San nhìn thấy Nam Uyển, nghe nói đường muội này rất gần gũi với phe tứ hoàng tử phi.
Nam San liếc nhìn nàng một cái, châm biếm một tiếng, Mạnh Bảo Đàm sợ là hiện tại không quan tâm nổi nàng, Mạnh gia trò này tiếp nối trò kia, danh vọng không bằng trước, Nam Uyển muốn leo lên cây đại thụ Mạnh Bảo Đàm, trước mắt sợ là không được.
Nam Uyển không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, Nam San quay đầu, cười với Ngụy thị, Ngụy thị lập tức thân thiết tiến lên, miệng nói, "San tỷ nhi nay đã khác xưa, đại bá mẫu cũng không dám nhận."
"Xem đại bá mẫu nói, nếu nói bất đồng, theo San Nhi thấy, hoàng quý phi mới là người đứng đầu tỷ muội chúng ta."
Nghe nàng nói thức thời, Ngụy thị đắc ý cười rộ lên, ánh mắt Nam Uyển phía sau càng thêm tối tăm.
Mấy người được cung nữ dẫn dắt, đi vào Khang Nhạc cung, vấn an Nam Cẩn, miệng xưng hoàng quý phi.
Nam San là hoàng tử phi, tự nhiên lễ nghĩa không giống bọn họ, Nam Uyển quỳ dưới đất nhìn nàng nhàn nhã mà đứng, lại tức giận, hàm răng cắn chặt muốn chết.

Ngụy thị nhìn nữ nhi trân bảo càng xinh đẹp quý giá, vẻ mặt vinh hạnh, "Hoàng quý phi nương nương, gần đây ăn uống tốt không?"
"Mọi người mau mau đứng dậy, nhọc mẫu thân quan tâm, cung nhân hầu hạ rất tốt, chẳng qua bụng dạ kén ăn, ăn uống không tốt lắm."
Nam San ngồi ở bên dưới, Ngụy thị cũng được ban ngồi, duy có Nam Uyển chỉ có thể đứng phía sau Ngụy thị, theo tầm mắt của Nam San, vừa lúc đối diện ánh mắt oán độc lại trốn tránh của nàng.
Nam Cẩn ngồi ghế trên phảng phất lại về thời gian trong phủ, nàng vẫn là đại tiểu thư cao cao tại thượng, đám muội muội phía dưới chỉ làm nền cho nàng.
Chẳng qua tam muội muội tầm thường nhất, sau khi gả vào phủ tam hoàng tử, không một tin đồn không tốt nào lộ ra, vốn đang cho rằng gả cho tam hoàng tử trời sinh tính tàn bạo, cuộc sống của tam muội muội sẽ rất là khổ sở.
Nhưng từ sau lần gặp qua tam hoàng tử, nàng liền biết tất cả đồn đại đều là giả, một người tướng mạo xuất chúng, sao có thể là người tàn nhẫn khát máu, sợ đều là Mạnh hoàng hậu giở trò, phái người ở sau lưng ác ngôn đả thương người.
Lời đồn không tốt làm khuê tú trong kinh bị dọa nghe tiếng sợ vỡ mật, tự dưng tiện nghi Nam San.
Tam muội muội này thật làm nàng nhìn bằng con mắt khác, trước kia ở trong phủ, chất phác lại kiệm lời, hiện tại tựa như biến thành người khác, nàng ngồi ở đó, tuy rằng cái gì cũng không có làm, lại có thể nhìn ra bình tĩnh thong dong hơn hẳn người thường.
Nghe nói nhị thúc trước kia béo như lợn cũng biến thành nam tử tuấn mỹ.
Xem ra, nhị phòng trước kia ở Hầu phủ đều là giả vờ.
Nam Cẩn rất dễ hiểu chuyện này, trước kia cũng đọc qua không ít tiểu thuyết xuyên không, thứ tử thứ nữ gì đó đều là người mang mặt nạ khiêm tốn, một khi phân nhà ra ngoài thì biến thành nhân trung long phượng.
Có lẽ nhị phòng cũng là người như vậy, trước kia là nàng không chú ý thôi.
Lúc Nam Cẩn đánh giá Nam San, Nam San cũng không tiếng động đánh giá nàng, Nam Cẩn này cũng có chút bản lĩnh, dỗ hoàng đế

xoay vòng, vừa mang thai liền tấn làm hoàng quý phi, thủ đoạn lợi hại.
Đôi mắt Ngụy thị không đủ xem, trước kia cảm thấy Thúy Hoa cung tráng lệ huy hoàng, hiện tại xem ra, Khang Nhạc cung này mới là khí phái hoàng gia chân chính.
Mắt nàng lòng nàng đầy vui mừng, "Nương nương, Khang Nhạc cung này lớn thật."
Ánh mắt Nam Cẩn hơi đắc ý, "Đều là bệ hạ vì để ta an thai, toàn bộ đồ đạc bố trí một lần nữa."
Nàng nói rất nhẹ nhàng, vào trong tai Ngụy thị lại là đại hỉ, trong mắt Nam Uyển càng không cam lòng, cùng là tỷ muội Hầu phủ, tất cả mọi người thăng chức rất nhanh, chỉ bỏ lại một mình nàng.
Lúc này Nam San cũng nhìn ra, Nam Cẩn triệu các nàng tiến cung chính là vì khoe khoang.
Nàng đơn giản ngậm miệng, nghe các nàng khoe khoang, khen ngợi, cũng may người ngoài tiến cung, không thể ở lâu, canh giờ vừa đến, cũng phải cáo từ rời cung.
Ngụy thị lưu luyến không rời, Nam Uyển lân la lề mề, muốn lưu lại thêm chút, nhưng bất đắc dĩ canh giờ không đợi người, chỉ có thể rời đi.
Nam Cẩn gọi Nam San, "Tam muội muội, mẫu thân ta và tứ muội muội theo quy định trong cung phải xuất cung, nhưng tam muội muội là hoàng tử phi, thật ra không cần tuân thủ những quy củ này, không bằng ở lâu thêm một lúc, tỷ muội chúng ta nói thêm mấy lời tri kỷ."
Mình có thể nói mấy lời tri kỷ gì với nàng chứ, Nam San thầm mắng, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể lưu lại, xem xem Nam Cẩn rốt cuộc muốn nói cái gì.
Nam Cẩn chậm rì rì nói, "Nhớ từ trước chúng ta ở trong phủ, mấy tỷ muội thường hay tụ tập bên nhau, cảnh tượng khi đó thật làm người ta hoài niệm."
Nam San cúi đầu, có cái gì mà hoài niệm? Không phải là nghe ngươi khoe khoang thi từ, nàng chẳng hoài niệm chút nào.
"Hoàng quý phi, ta ra ngoài lâu rồi, nếu tam hoàng tử biết, sợ là không vui, ngươi cũng biết tính tình hắn... Ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi."

Cảm xúc hoài niệm Nam Cẩn ấp ủ nửa ngày bị nàng cắt ngang, có chút không vui, "Tam muội muội, nam nhân không thể chiều, tam hoàng tử tuy là hoàng tử, nhưng ngươi cũng là một hoàng tử phi, lúc nên kiên cường không thể thoái nhượng."
"Ồ."
"Đặc biệt là trái phải rõ ràng, nội trợ hiền phải khiến nam nhân tốt lên, thay hắn trấn cửa ải nhân sinh, trước mắt trong kinh lời đồn sôi nổi, đều nói Mạnh gia đã bị bệ hạ trách phạt, sợ là sẽ bị ghét bỏ, ngươi chớ có suy nghĩ này, trúng bẫy của người ta."
"Ồ."
"Tứ hoàng tử là chính thống, đích hoàng tử, từ xưa đích thứ không thể so, bệ hạ chỉ đưa hoàng hậu đến lãnh cung, nhưng không phế hậu, ngươi phải đánh bóng đôi mắt, dưới tình thế cấp bách, đứng đứng sai bên."
"Ồ, hoàng quý phi, đứng bên gì, bên nào, ta không nhìn thấy?"
Nam Cẩn nói đến miệng khô lưỡi nóng, nghe Nam San hỏi lại, thiếu chút nữa sặc chết, nhìn vẻ mặt mê mang của nàng, trong lòng thầm mắng, quả nhiên nàng nghĩ quá nhiều, cái gì biến thành người khác, không phải là ngu xuẩn kia sao.
Đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu, sao có thể nghe hiểu cái khác, mệt nàng còn tưởng rằng ngu xuẩn này trước kia là giả vờ.
"Thôi, ngươi nghe không hiểu cũng không quan trọng, về sau nếu tam hoàng tử có chuyện gì, ngươi phải kịp thời cho ta biết, ví dụ tam hoàng tử thân thiết với ai, nói những cái gì, đã làm chuyện gì, hiểu không?"
Thấy Nam San lộ ra thần sắc kinh ngạc, nàng lại nói, "Đại tỷ tỷ cũng là vì tốt cho các ngươi, từ xưa nhà đế vương không yên ổn, tam hoàng tử tính tình kém, ngươi lại cái gì cũng không biết, lỡ như bị người có tâm lợi dụng, gặp phải đại họa, chúng ta là tỷ muội một nhà, đại tỷ tỷ sẽ không hại ngươi."
"Ồ."
"Ngươi trở về đi, nhớ lời đại tỷ tỷ nói."
Nhận được những lời này, Nam San không thể chờ đợi vội xuất cung, Nam Cẩn này tâm lớn thật đấy, thoạt nhìn mưu đồ không nhỏ, nếu nàng nghe lời thật, đó mới là dẫn họa vào người.
Nam Cẩn cho rằng nàng nghe lọt, nhìn cảnh nàng rời đi, hai tay

chậm rãi vỗ về bụng, nở một nụ cười đắc chí.
Nam San trở lại trong phủ, thấy nam nhân của mình đang ở cửa chờ, đèn lồng cao cao, đỏ đỏ lại mang theo sắc màu ấm áp, chiếu lên gương mặt tuấn mỹ bức người của hắn càng thêm rực rỡ.
Ngọn đèn dầu kéo dài dáng người trường thân ngọc lập của hắn, có vài phần hiu quạnh, lại có vài phần thần bí.
Nàng nhảy xuống xe ngựa, đi thẳng đến, trêu ghẹo, "Quả nhiên là trượng phu tốt tam tòng tứ đức."
Hắn khó hiểu mà nhìn nàng, nam nhân nơi nào có tam tòng tứ đức.
Nam San cười nghịch ngợm, "Không đánh chửi, không so đo, không ngoại túc (thê thiếp bên ngoài), thê tử phân phó phải nhớ, thê tử sửa soạn phải đợi, thê tử ra ngoài phải canh, thê tử tiêu tiền phải bỏ được, đây là tam tòng tứ đức của nam nhân."
"Vớ vẩn."
"Đâu có vớ vẩn, ta nói vẫn còn nhẹ, còn có tam tòng tứ đức lợi hại hơn nữa ấy."
Chỗ nàng rốt cuộc là chỗ nào, sao toàn những chuyện chưa bao giờ nghe thấy.
Lăng Trọng Hoa thầm cân nhắc, thấy nàng tươi cười rạng rỡ, lại ném những nghi vấn này qua một bên.
Nam San nhìn bốn bề vắng lặng, tung tăng, vui sướng mà nói, "Phu quân, đại đường tỷ của ta thực sự thú vị, chàng đoán nàng ta triệu ta tiến cung làm gì, bảo ta làm nội ứng cho nàng ta, báo hết nhất cử nhất động của chàng cho nàng, còn nói là tốt cho ta, chàng nói có buồn cười không."
Thấy hắn không nói lời nào, Nam San tiến đến trước mặt hắn, tự nhiên mà kéo cánh tay hắn, "Ta đâu có khả năng đứng về phía bọn họ, các nàng ai cũng không quan trọng bằng chàng."
Mắt hắn như đá hắc diệu, không chớp mắt nhìn nàng, "Ta quan trọng nhất?"
"Đương nhiên, chúng ta hiểu tận gốc rễ, thế gian không có ai có thể so sánh với chàng."
"Hiểu tận gốc rễ?"
Lăng Trọng Hoa khẽ nhíu mày, quan hệ của bọn họ cũng chỉ một từ như vậy là có thể hình dung?
Nam San nhìn dáng vẻ của hắn liền biết, tinh tuý của từ này, cổ

nhân không hiểu.
Mắt phượng long lanh, dán môi đỏ bên tai hắn, "Ta biết chàng dài hay ngắn, chàng biết ta sâu hay cạn, đây là hiểu tận gốc rễ."
Hắn sửng sốt một hồi mới phản ứng lại, gương mặt tuấn mỹ đỏ bừng như ánh nắng chiều, nữ nhân này, toàn nói mấy lời linh tinh.
Thật là thiếu... thu thập.
Màn đêm buông xuống, Nam San tự nhiên bị thu thập thật sự thảm, lúc tình đến chỗ sâu, hơi thở mãnh liệt của nam tử phun bên tai nàng, "Vừa lòng với độ dài của ta không?"
Nàng tựa phập phồng giữa không trung, nỉ non nói, "Vừa lòng, siêu cấp vừa lòng."
Đáp lại nàng là một lần mưa rền gió dữ khác.
Bị lăn qua lộn lại một đêm, Nam San rất hối hận vì hành vi của mình, nàng ngàn không nên vạn không nên đi chọc nam nhân của mình, cuối cùng chịu tội vẫn là nàng.
Đang muốn tĩnh dưỡng một ngày, người gác cổng tới báo, Nam trắc phi phủ đại hoàng tử cầu kiến.
Nàng khóc gào một tiếng, tâm bất cam tình bất nguyện mà đứng dậy trang điểm, mấy tỷ muội này thật là một người hai người đều tới mượn sức nàng, nàng không muốn tỷ muội tình thâm với người khác.
Đỗ ma ma thấy quầng thâm dưới mắt nàng, chần chờ nói, "Hoàng tử phi, bằng không nô tỳ đuổi Nam trắc phi về."
Nam San phất tay, "Thôi bỏ đi, đây là tránh không khỏi."
Chờ nàng sửa soạn xong đi đến phòng khách, Nam Anh đứng dậy, thoạt nhìn sống không tồi, mặt đẫy đà một ít, ăn mặc cũng rất quý khí, trước đây khi tứ hoàng tử đại hôn, Nam San nghe khẩu khí của đại hoàng tử phi, khả năng đối lập với Thường trắc phi, càng nhìn trúng Nam Anh hơn, nghĩ đến là thật.
Đường tỷ muội gặp nhau, không nói bao nhiêu thân thiết, mặt mũi cũng phải qua được, Nam Anh nhìn có chút ngượng ngùng, hành lễ, "Tam hoàng tử phi, mạo muội tới quấy rầy, thật đắc tội."
Nam San hơi sửng sốt, "Nhị tỷ tỷ xưng hô như vậy, làm người nghe thấy xa cách, không bằng vẫn như trước, kêu ta tam muội muội đi."
"Lễ không thể bỏ, tì thiếp chỉ là trắc thất, há xứng xưng hô tỷ muội với tam hoàng tử phi."

"Nhị tỷ tỷ, lễ bày trước người khác, lúc này không có người ngoài, chúng ta vẫn xưng hô như trong phủ đi, cũng có vẻ không cảm thấy xa cách."
Nam Anh kính cẩn nghe theo mà hành lễ, "Vậy tì thiếp liền lớn mật, gọi một tiếng tam muội muội."
"Nên như thế."
Nam San nhấp hớp trà, đẩy đĩa bánh tùng tuyết bạch liên trên bàn đến trước mặt nàng, Nam Anh cười cảm kích, cầm lên một miếng, bỏ vào trong miệng.
Nhai kỹ nuốt xuống, dùng khăn lau khóe miệng, buồn bã nói, "Điểm tâm trong phủ tam muội muội thật là mỹ vị, lúc còn ở Hầu phủ, điểm tâm như vậy chỉ ngẫu nhiên khi ăn tết, mới có thể chia mấy miếng đến trong viện ta và di nương, di nương không nỡ ăn, toàn để lại cho ta."
Nam San cũng nếm một miếng, điểm tâm như vậy, trước kia ở Hầu phủ, trước nay không có một lần phát đến nhị phòng, nàng còn chưa được nếm qua, nàng hạ mắt, Nam Anh rõ ràng cùng một kịch bản với Nam Cẩn, đều đánh bài hoài niệm tình thân.
"Chỉ là một miếng điểm tâm, nhị tỷ tỷ hiện tại là trắc phi hoàng tử, trong phủ đại hoàng tử còn có thể không được ăn một miếng ư, điểm tâm này cũng không phải vật hiếm lạ."
Nam Anh ngượng ngùng mà cười, "Xem ta này, thật không biết ăn nói, tỷ muội chúng ta đã rất lâu không có nói chuyện đàng hoàng, nếu tam muội muội không chê ta phiền, ta ước gì thường tới."
"Nhị tỷ tỷ nói đúng, tỷ muội chúng ta đã rất lâu không có nói chuyện đàng hoàng, hôm qua hoàng quý phi còn triệu ta vào cung, nói thật nhiều lời, chẳng qua ta trời sinh vụng về, cũng không hiểu nàng đang nói cái gì."
"Hoàng quý phi luôn là người tài năng nhất trong số tỷ muội trong phủ, ngày xưa nàng bảo ta ngâm nga những bài thơ đó, nói thật, ta cũng thường không đoán được ý tứ."
Nam San thấy nàng nhắc tới chuyện ngâm thơ, cười ý vị thâm trường, "Hiện giờ hoàng quý phi mang thai long tự, lại là đế phi, ngược lại không tiện làm thơ, lại nói chuyện trên triều với ta, còn nói cái gì tứ hoàng tử là chính thống, bảo ta chớ có bị người khác che mắt, dẫn tới tai họa."

Nói xong, nàng không tiếng động nhìn Nam Anh, quả nhiên thấy sắc mặt Nam Anh hơi trắng, lại cố nặn ra nụ cười, "Hoàng quý phi là đại tỷ tỷ chúng ta, từ xưa đến nay, kính già yêu trẻ, người làm trưởng huynh, tất phải chống đỡ nhà cửa, gánh trọng trách một nhà, mà thân là trưởng tỷ, phải trở thành tấm gương cho bọn muội muội bên dưới, tam muội muội, muội nói có phải lý này."
Nam San không nói, cúi đầu ăn điểm tâm.
Nam Anh thấy nàng không nói, lại nói, "Hoàng quý phi là đế phi, lúc trước điện tuyển tứ hoàng tử... Nếu lời của tỷ ấy bị truyền ra, bị người có tâm nghe được, sợ là sẽ nghĩ nhiều, tam muội muội coi như chưa từng nghe qua đi, kẻo không cẩn thận nói ra, chọc phiền toái cho hoàng quý phi."
Nam San cúi đầu lại ăn một miếng điểm tâm, hoàn toàn không muốn nói chuyện, những người này đều là nhân tinh, đều muốn lôi kéo nàng cùng tam hoàng tử.
"Nhị tỷ tỷ nói phải, kỳ thật ngày hôm qua hoàng quý phi nói gì, bây giờ ta đã nhớ không nổi, tỷ cũng biết, trong tỷ muội, số ta vụng về nhất, sao có thể nhớ kỹ quá nhiều chuyện."
Nam Anh bị nàng chặn lời, sắc mặt lại trắng thêm, "Tam muội muội hà tất khiêm tốn, hiện giờ người ngoài đều nói, tam muội muội có bản lĩnh, thế nhưng có thể thu phục tam hoàng tử tính tình không tốt, tất là một nữ tử thông tuệ."
"Nhị tỷ tỷ quá khen, ta nào xứng với thông tuệ, cũng chỉ là thắng ở chỉ biết ăn uống, mặc kệ nhàn sự thôi."
"Tam muội muội mới là nữ tử thông minh thật sự."
Nam San hơi mỉm cười với nàng, lại cùng nàng nói một chút việc nhà, Nam Anh mới rời đi.
Nàng vừa đi, Nam San thả lỏng, cơn ngáp vẫn luôn cưỡng chế cũng chạy ra, mở miệng ngáp mấy cái, chạy về phòng ngủ, nằm trên giường dạng chân dạng tay hình chữ X, không bao lâu thì say giấc.

Chương 47: Tỷ muội

Nam Anh trở lại phủ, đại hoàng tử phi Hàn thị rất thân thiết tiếp đón nàng, "Nam trắc phi đã trở lại, có gặp được tam hoàng tử phi không?"
"Bẩm hoàng tử phi, tì thiếp đã gặp tam hoàng tử phi."
Hàn thị kéo tay nàng, kêu nàng ngồi xuống, Thường trắc phi bên kia hừ lạnh một tiếng, Hàn thị đáp lại một ánh mắt lạnh, đối phương bất mãn cúi đầu.
Nam Anh tựa không thấy được các nàng mắt đi mày lại, an tĩnh ngồi bên, cung kính đặt tay trên đầu gối, Hàn thị cười, "Nam trắc phi, không biết dạo này tam hoàng tử phi ngày có khỏe không?"
"Bẩm hoàng tử phi, tam hoàng tử phi hết thảy đều tốt, cũng rất lễ ngộ với tì thiếp, tự nói tình nghĩa tỷ muội, rất là hoài niệm, còn nói hôm qua hoàng quý phi triệu nàng vào cung, nói chút việc nhà."
Hàn thị hơi sững sờ, rồi lại bật cười, "Lại nói, tình cảm tỷ muội Nam gia tốt thật, làm người ngoài nhìn đỏ mắt, hoàng quý phi là trưởng tỷ của các ngươi, khẳng định nhiều chuyện nhọc lòng."
"Bẩm hoàng tử phi, hoàng quý phi triệu tam hoàng tử phi, không biết vì sao nhắc tới tứ hoàng tử, còn nói tứ hoàng tử là đích hoàng tử, là chính thống hoàng thất."
Không khí trong phòng đông lại, mặt Hàn khẽ biến đổi, "Hoàng quý phi mới vừa có mang long thai, nhọc lòng như thế sợ không tốt cho an thai, làm người ta lo lắng."
"Hoàng tử phi nói rất đúng."
Thường trắc phi bất mãn lẩm bẩm một tiếng, "Hoàng quý phi thật không biết tránh hiềm nghi, ai chẳng biết ngày điện tuyển, tứ hoàng tử cài trâm hoa cho nàng."
Cùng ngày đại hoàng tử cũng cài trâm hoa cho hoàng quý phi, chính bởi vì thế, Nam Anh mới có thể được ban cho đại hoàng tử làm trắc phi, Thường trắc phi vừa nói, vừa nghiêng đầu liếc Nam Anh.
Hàn thị tự nhiên biết chuyện này, chờ nàng nói xong, nổi giận, "Làm càn, hoàng quý phi có thân phận gì mà cho phép ngươi có thế nghị luận."

Thường trắc phi không cho là đúng cúi đầu, Nam Anh từ đầu đến cuối không nhiều lời, Hàn thị ổn định ngữ khí, "Các ngươi là trắc phi hoàng tử, không phải phụ nhân bình thường, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, không cần bản phi dạy dỗ, rõ chưa?"
Uống một hớp trà, Hàn thị lại nói, "Các ngươi là người bên cạnh đại điện hạ, mỗi tiếng nói cử động đều liên quan đến thể diện của điện hạ, kỵ miệng lưỡi, nên nhã nhặn lịch sự, hầu hạ điện hạ, mới là bổn phận của các ngươi."
Hai người đều nói vâng.
Bên ngoài đại hoàng tử sải chân bước vào, "Các nàng đang nói gì đó?"
Hàn thị đang muốn mở miệng, Thường trắc phi cướp lời, "Đại điện hạ, vừa rồi đang nói chuyện tam muội muội tới thăm tam hoàng tử phi ạ."
Đại hoàng tử nhướng mày, "Hả? Hôm nay Nam trắc phi tới phủ tam hoàng tử làm khách sao?"
Nam Anh vẫn cúi đầu, cung kính trả lời, "Bẩm đại điện hạ, đúng vậy, hoàng tử phi thương tiếc tì thiếp, cho tì thiếp ra ngoài, tới phủ tam hoàng tử cho khuây khỏa."
"Tốt, hoàng tử phi săn sóc các nàng, các nàng càng phải lễ phép" Đại hoàng tử nói rồi chuyển hướng Hàn thị, "Việc này nàng làm rất tốt, trong phủ có nàng lo liệu, ta rất yên tâm."
Hàn thị hơi ngượng ngùng, ôn nhu nói, "Thay điện hạ quản lý hậu viện là bổn phận của thần thiếp."
Thường trắc phi bĩu môi, muốn đến trước mặt đại hoàng tử, Hàn thị bất động thanh sắc đẩy Nam Anh về phía trước, "Điện hạ, trong viện Nam trắc phi tcos một cây mai vàng nở hoa, hương thơm ngào ngạt, sao không đến xem một chút?"

Đại hoàng tử nhìn Nam Anh cúi đầu không nói, có chút vừa lòng, "Được, vậy Nam trắc phi dẫn bản hoàng tử đến ngắm hoa."
Nam Anh cúi đầu càng thấp, "Tuân lệnh điện hạ, mời đi theo tỳ thiếp."
Thường trắc phi thầm hận, nhấc chân muốn đi theo, Hàn thị lại nói, "Thường trắc phi, bản phi gần đây ngủ không yên, bả vai hơi mỏi, người đến bóp vai cho bản phi."

"Dạ."
Hàn thị dựa người vào ghế mềm, Thường trắc phi tâm bất cam tình bất nguyện bóp vai cho nàng.
Nam Anh cùng đại hoàng tử một đường đi tới, đại hoàng tử lơ đãng hỏi, "Nay nàng tới phủ tam hoàng tử, có gặp tam hoàng tử không?"
"Không ạ, chỉ gặp được tam hoàng tử phi."
"Các nàng vốn là tỷ muội cùng phủ, về sau cảm thấy ở trong phủ buồn chán thì đi lại nhiều hơn với phủ tam hoàng tử."
"Vâng."
Đại hoàng tử thích Nam Anh thuận theo, so với Thường thị kiêu căng, hắn càng thích nữ tử cúi đầu ngoan ngoãn.
Ngày gần đây, tâm trạng của hắn rất tốt, lời đồn Mạnh gia bay đầy trời, tuy rằng không biết là ai làm, nhưng trong lúc vô ý giúp hắn việc lớn, trước mắt, Mạnh quốc công cấm triều, Mạnh hoàng hậu biếm vào lãnh cung, Mạnh thị kia cũng chỉ là một cung nhân tứ phẩm, không gây nên sóng gió gì.
Tứ hoàng đệ là con ruột của Mạnh hoàng hậu, danh dự ít nhiều có chút ảnh hưởng, nghe nói gần đây còn nâng một cung nữ làm nhũ nhân, rõ ràng là bất mãn tứ hoàng tử phi.
Nếu không có Mạnh gia ủng hộ, bằng bản thân tứ hoàng đệ thì đâu phải đối thủ của hắn, phe Hàn thủ phụ phía sau hắn, đại biểu đều là thanh lưu.
Hàn thủ phụ từng nói với hắn, tam hoàng tử ở trong lòng bệ hạ không bình thường, nếu mượn sức được, làm ít công to.
Hắn muốn lung lạc tam hoàng tử, đi nước đi nữ quyến ổn thỏa nhất, Nam trắc phi và tam hoàng tử phi là tỷ muội một phủ, có tầng quan hệ này, tương lai tam hoàng tử dù không giúp hắn, ít nhất sẽ không đứng bên tứ hoàng tử.
Đại hoàng tử phi không hổ là tôn nữ Hàn thủ phụ, có cùng suy nghĩ với tổ phụ, buổi sáng sắp xếp Nam thị tới phủ tam hoàng tử.
Lúc trước hắn không thích Nam trắc phi này lắm, chậm rãi ở chung lại phát hiện nàng khác với tỷ tỷ, là một nữ tử an phận thủ thường.
Không tranh không đoạt, không khóc cũng không ầm ĩ, luôn là nhu nhu nhược nhược, làm người ta thương tiếc.
Tuy rằng so ra kém tỷ tỷ tài hoa hơn người, nhưng cũng là người sáng suốt biết điều, đại hoàng tử vừa lòng, tự nhiên cho nàng thể

diện.
Hai người có hỏi có đáp, vừa đi vừa nói chuyện, Nam Anh nhỏ giọng, đại hoàng tử dắt tay nàng đi về phía viện tử.
Nàng vui vẻ trong lòng, nhìn dáng vẻ, hôm nay đại hoàng tử muốn ngủ lại.
Đối với nàng mà nói, mang thai trước mới là quan trọng, cái khác lại chậm rãi trù tính, tất nhiên là càng thêm ôn nhu hầu hạ.
Đại hoàng tử vui vẻ nhìn nữ nhân ôn nhu cẩn thận, nhìn Nam trắc phi có chút ngượng ngùng, trong đầu lại nghĩ chuyện của mình.
Ý của Hàn thủ phụ là thừa thắng xông lên, nhân lúc Mạnh gia đại loạn, làm thêm hành động, trước mắt chính là thời cơ tốt nhất, có thể nhắc lại chuyện lập trữ.
Hôm nay lâm triều, người bọn họ sắp xếp sôi nổi dâng sổ con, phụ hoàng không nói lời nào, ngược lại Khương thứ phụ nhảy ra, nói cái gì đích thứ khác biệt, tuy rằng cũng có cách nói trước trưởng sau ấu, nhưng đại hoàng tử dù sao cũng là thứ xuất, nếu lập làm thái tử, sợ là danh không chính ngôn không thuận.
Hắn tức giận muốn mắng to ngay lúc đó, cổ nhân còn có cách nói lập trữ lập hiền, đâu quan tâm cái gì đích thứ, Khương thứ phụ này mặt ngoài thoạt nhìn trung lập, ai cũng không giúp, thì ra lại đứng bên tứ hoàng đệ.
Hai chữ đích thứ, các triều thần phe tứ hoàng đệ cãi cọ với bọn họ, hai phe ồn ào túi bụi, đều dựa vào lí lẽ biện luận, đủ loại đạo lý.
Cuối cùng, phụ hoàng lạnh mặt bãi triều, không có kết quả.
Nghĩ vậy, lòng hắn thầm hận.
Cũng hận còn có Mạnh hoàng hậu trong lãnh cung, nàng nằm trên giường gỗ, lỗ tai lại nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, hình như các cung nữ đang nhỏ giọng nghị luận gì đó.
Nàng nghiêng tai lắng nghe, liền nghe cung nhân bên ngoài nhỏ giọng là nói cái gì đại hoàng tử, tứ hoàng tử, thái tử linh tinh, lời này như một giọt nước rơi vào chảo dầu, làm tim nàng nổ bắn tung toé khắp nơi.
Lòng Mạnh hoàng hậu nóng như lửa đốt, hét lớn một câu, "Ai ở bên ngoài nói chuyện, còn không mau lăn ra cho bản cung."
Tiếng nàng vừa dứt, tiếng động bên ngoài lập tức biến mất, có vẻ người đã tránh đi, nàng chán nản, xem nàng sau khi rời khỏi đây xử

lý mấy tiện nhân này như thế nào.
Vừa mới bắt đầu trong lòng nàng nghĩ trăm lần cũng không ra, bệ hạ trước kia tin tưởng Mạnh gia sao lại như biến thành người khác, ở trong lãnh cung, đầu óc nàng ngược lại tỉnh táo.
Hình như sau khi tiện nhân Cẩn phi vào cung, bệ hạ bắt đầu thay đổi.
Tiện nhân kia tốt cuộc cho bệ hạ bùa mê thuốc lú gì, nàng oán hận mà nghĩ, ngón tay nắm giường màn cũ kĩ, nhìn bàn gỗ và ghế gỗ sơn màu đen, xà nhà còn có thể thấy rõ nhện kết tơ, trên đỉnh ngói cũng có vài lỗ thủng, ánh sáng tiến vào, không biết ngày mưa có thể bị dột hay không.
Nàng chưa từng ở phòng nào như vậy, trên mặt đất cũng không lát gạch, lộ ra bùn đất đen đen, còn lồi lõm không bằng phẳng, nàng nằm co trên giường, không thể đặt chân.
Ngày đầu tiên tiến vào, nàng liền mắng, "Các ngươi đều là người chết hay sao, sao bản cung có thể ở nơi như vậy, còn không phái người tới thu thập một chút."
Bên ngoài không có người lên tiếng, nàng lại kêu, "Truyền thiện, bản cung đói bụng."
"Cạnh" một tiếng, một bát sành to đặt trong viện, tiểu thái giám đưa cơm chạy như có quỷ đuổi phía sau, Mạnh hoàng hậu nhìn nửa bát đồ ăn và một cái màn thầu, tức giận dựng tóc.
Khẳng định là tiện nhân Hiền phi dở trò quỷ, mình vẫn là hoàng hậu, bệ hạ lại chưa phế hậu, chẳng qua để nàng ở lãnh cung ngẫm lại, nhà mẹ đẻ nàng Mạnh gia vẫn là phủ Trấn Quốc công, mượn một trăm lá gan của đám nô tài này cũng không dám làm lơ chuyện của nàng.
Ngoại trừ Hiền phi, tất cả những thứ này đều là trả thù nàng, nàng kêu to, "Đám cẩu nô tài các ngươi, bản cung vẫn là hoàng hậu, xem bản cung trở về xử lý các ngươi như thế nào."
Tiểu thái giám trốn ở bên ngoài có chút hoảng hốt, nhưng chủ tử hắn kêu hắn làm như vậy, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể cầu nguyện vừa rồi hoàng hậu không thấy rõ mặt mình.
Mạnh hoàng hậu mắng mệt, bụng cũng đói đến khó chịu, nhưng mấy thứ heo chó còn không ăn, nàng sẽ không ăn, lại nghĩ đến tứ hoàng tử, không biết hoàng nhi biết tin tức của nàng, có thể đi tìm

bệ hạ cầu tình hay không.
Mắt thấy qua mấy ngày, nàng bị ném ở chỗ này chẳng ai quan tâm, cũng không có sức lực, đồ ăn heo chó không ăn, nàng cũng có thể miễn cưỡng ăn mấy miếng, vừa rồi lại nghe được bên ngoài có người nói chuyện, vừa đói vừa tức.
Mấy người bỉ ổi này khẳng định là nhìn Mạnh gia không yên ổn, bỏ đá xuống giếng, chẳng trách Hoán Nhi cũng chưa tới thăm mình, sợ là bị sự tình bận đến sứt đầu mẻ trán.
Nàng lửa giận công tâm, tức giận suýt nữa ngã vào giường gỗ.
Tứ hoàng tử tức giận Mạnh gia, căn bản là không nghĩ tới mẫu hậu này, nếu không phải có phụ tá bên cạnh nhắc nhở, hắn còn chẳng muốn tới.
Phụ hoàng nặng tình, tự nhiên thích thấy hiếu tử.
Tứ hoàng tử muốn biểu hiện mình là hiếu tử, vì thế một bộ mấy ngày không ngủ không nghỉ, mặt mày đau lòng, quỳ gối trước mặt Vĩnh Thái đế.
Khi hắn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp quyến rũ phía sau Vĩnh Thái đế, lại vứt Mạnh hoàng hậu lên chín tầng mây.
Vĩnh Thái đế nhìn tứ nhi tử quỳ gối, "Ngươi tới làm gì, còn ngại không đủ loạn."
"Phụ hoàng, nhi thần không phải vì chuyện trên triều, mà là vì chuyện mẫu hậu, khẩn cầu phụ hoàng nể tình nhiều năm phu thê với mẫu hậu, bỏ qua cho mẫu hậu lần này, phủ Trấn Quốc công xảy ra chuyện, mẫu hậu không hề biết."
Vĩnh Thái đế nhìn sổ con lập trữ chồng chất trên bàn, trong lòng khá dễ chịu đối với hành vi tứ hoàng tử.
"Con đi ra ngoài đi, mẫu hậu con tuy không biết chuyện, dưới tình thế cấp bách cầu tình vì Mạnh gia, ngược lại mất đoan trang của hoàng hậu, trẫm để nàng ở lãnh cung suy nghĩ lại, qua thời gian sẽ thả ra."
Nhận được đáp án của hoàng đế, tứ hoàng tử thả lỏng, hắn sợ phụ hoàng phế hậu, vậy hắn là đích hoàng tử sẽ thành thứ tử, nào còn tư cách ganh đua cao thấp với đại hoàng tử.
Hắn ngẩng đầu, lại thấy nữ nhân sau lưng phụ hoàng ra khẩu hiệu yên tâm, trong lòng hắn chua xót, nữ nhân thương yêu gần trong gang tấc, lại như cách thiên sơn vạn thủy.

Nàng quả nhiên vẫn giống trước, tuy tài giỏi nhưng lại hiểu lòng người.
Ánh mắt hắn theo bản năng dời xuống bụng nàng, nơi đó sẽ có một người gọi hắn là hoàng huynh, nghĩ vậy, tim như bị dao cắt.
Lúc ngẩng đầu, giai nhân đã cúi đầu, cái cổ trơn bóng quyến rũ lộ ra, tứ hoàng tử không dám nhìn nhiều, cáo lui đi ra ngoài.
Hắn vừa đi, Nam Cẩn ngồi trong lòng Vĩnh Thái đế, "Bệ hạ, tứ hoàng tử thật hiếu tâm, hoàng hậu nương nương cũng không mắc sai lầm gì lớn, nếu không thần thiếp thay bệ hạ đi thăm tỷ ấy một chút, trong cung có người hay gió chiều nào theo chiều ấy, sợ có người làm lơ hoàng hậu."
Vĩnh Thái đế mới vừa nghe nàng nói tốt cho tứ hoàng tử, trong lòng có chút không vui, sau thấy nàng chỉ nói hoàng hậu, lại yên lòng, ái phi tâm địa thuần thiện, chắc là không đành lòng thấy hoàng hậu chịu khổ.
"Được, ái phi bị liên luỵ."
"Chia sẻ với bệ hạ là phúc phận của thần thiếp."
Nam Cẩn cười xinh đẹp lại phong tình, Vĩnh Thái đế nào chịu được, nếu không phải nhớ nàng có thai, một hai phải lôi kéo nàng tới một hồi.
Mấy ngày sau, trong lãnh cung hoàng hậu rốt cuộc không còn sức mà mắng, đồ ăn heo chó không bằng đều đưa đến không nhiều lắm, nàng nhìn ánh sáng lọt qua mái ngói, lòng càng trầm xuống.
Hoàng nhi của nàng, từ đầu chí cuối đều không xuất hiện, có phải chuyện lập trữ quá khó giải quyết.
Bệ hạ cũng không tới.
Nàng nhìn chằm chằm cánh cửa, chờ đợi nó sẽ bị người ta mở ra, đột nhiên, cửa mở.
Trong tầm mắt, xuất hiện gương mặt mấy ngày nay nàng nguyền rủa không thôi.
Nam Cẩn cất gót sen tiến vào, vạt váy hồng nhạt rất nhanh bị nhiễm bụi bẩn, nàng không để bụng, lập tức đi đến trước mặt Mạnh hoàng hậu, nhún người hành lễ.
"Hoàng hậu nương nương vạn an."
Mạnh hoàng hậu khịt mũi, "Cẩn phi, ngươi là tới chê cười bản cung hả."

"Hoàng hậu nương nương nói sai rồi, thần thiếp sao lại chê cười hoàng hậu, nếu không phải có người ở giữa ngăn cản, thần thiếp đã sớm đến thăm nương nương."
"Ngăn cản, khẳng định là tiện nhân Hiền phi."
Nam Cẩn cúi đầu, tay đặt ở bụng, "Nương nương, thần thiếp chỉ là phi tử mới vào cung, nói câu không sợ người ta cười, cho dù lập tức sinh hoàng tử, lại có ích lợi gì, đối với nương nương mà nói, nửa điểm cũng không phải uy hiếp."
Lời này nói có lý, Mạnh hoàng hậu không dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng nữa, Nam Cẩn là nữ nhân thông minh, nàng nói lời này, tất có dụng ý, khi nhìn thấy tay nàng, cười lạnh một tiếng, "Còn chưa chúc mừng Cẩn phi, nhanh như vậy đã hoài long chủng."
Cung nữ bên cạnh Nam Cẩn nhỏ giọng nói, "Chủ tử chúng ta hiện tại là hoàng quý phi."
"Lắm miệng, đi ra ngoài."
Nam Cẩn giả vờ tức giận đuổi cung nữ, gương mặt gầy gò của Mạnh hoàng hậu tràn ngập không thể tin tưởng, nàng chỉ ở lãnh cung ngây người mấy ngày, chẳng lẽ bên ngoài ông trời cũng thay đổi rồi sao?
"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp vẫn là câu nói vừa rồi, hoàng quý phi cũng thế, phi tử bình thường cũng thế, đều là một phi tử, tứ hoàng tử đã thành thân, mà con của thần thiếp còn chưa sinh ra, hoàng hậu là người thông minh, thần thiếp cũng không vòng vo, nói trắng ra là, về sau mẫu tử chúng ta còn muốn nhờ vào ngài cùng tứ hoàng tử điện hạ."
Mạnh hoàng hậu lộ ra ánh mắt nửa tin nửa ngờ, cũng không lên tiếng, ý bảo nàng nói tiếp.
"Nương nương, Hiền phi cùng thần thiếp có thù oán, nếu không phải đại hoàng tử... Thôi, việc đã đến nước này, thần thiếp và nương nương thật ra đứng ở cùng bên, không thể để mẫu tử Hiền phi thực hiện được."
Mạnh hoàng hậu đương nhiên sẽ không quên chuyện ngày điện tuyển, nếu không phải đại hoàng tử chặn ngang một chân, nói không chừng hoàng nhi nàng sẽ cầu nữ nhân làm chính phi.
Tuy nàng không thích Nam Cẩn, nhưng ai kêu nàng được bệ hạ sủng ái, nếu có nàng thổi gió chỗ bệ hạ, không thể tốt hơn.

Nghĩ, nàng duỗi tay nâng Nam Cẩn dậy, "Hoàng quý phi muội muội có thể nghĩ như vậy, lòng bản cung rất an ủi, chỉ là trước mắt..."
Nam Cẩn nghe hai chữ muội muội sửng sốt, ngồi xuống ghế gỗ, "Nương nương chớ lo lắng, chờ thêm một thời gian bệ hạ hết giận, thần thiếp nhất định sẽ tìm cơ hội góp lời với bệ hạ."
"Được, làm khó muội muội."
"Hoàng hậu nương nương nói quá lời, tương lai thần thiếp còn phải dựa vào ngài cùng tứ hoàng tử điện hạ."
"Được, bản cung sẽ bảo đảm muội muội phú quý."
Hai nữ nhân tầm mắt giao nhau, đều vừa lòng gật đầu.
Chờ Nam Cẩn đi ra lãnh cung thì gặp được Hiền phi và Loan quý phi, hai người đồng loạt vấn an nàng.
Nhìn nàng từ lãnh cung đi ra, Hiền phi nói, "Lãnh cung âm hàn, hoàng quý phi có mang long tự, cần phải cẩn thận hơn."
"Cảm ơn Hiền phi muội muội quan tâm, bản cung sẽ tự cẩn thận."
Tiếng muội muội này làm mặt Hiền phi biến đổi, theo tuổi, Nam Cẩn dư sức làm nữ nhi nàng, nhưng lại gọi nàng là muội muội, ai kêu người ta hiện giờ là hoàng quý phi, nàng vẫn chỉ là một phi tử bình thường.
Bởi vì lúc trước điện tuyển, Hiền phi vốn đã không ưa Nam Cẩn, giờ này hoàn toàn oán hận, tâm trạng Loan quý phi vốn đang không thoải mái ngược lại chuyển biến tốt đẹp, lại nói, nàng cũng có thể gọi Hiền phi một tiếng muội muội, ngẫm lại làm người ta thật vui sướng.
Nam Cẩn không thèm xem sắc mặt Hiền phi, lão bà này, nếu không phải chuyện xấu của con trai nàng, mình đâu cần hầu hạ một người có thể làm cha mình, còn mang thai, nếu là hoàng tử còn được, nếu là công chúa, vậy đừng trách nàng tàn nhẫn.
Cách ăn mặc của Hiền phi cùng Loan quý phi đều đổi mới hoàn toàn, xem ra gần đây bởi vì Mạnh gia liên tục xảy ra chuyện, trong lòng hai người này đắc ý, nhưng kết quả rốt cuộc phải làm các nàng thất vọng rồi, bệ hạ không có tâm tư phế hậu, Nam Cẩn thầm cười lạnh, thôi, để hai người ngu xuẩn này đắc ý thêm mấy ngày.
Nàng vịn tay cung nữ, thong thả ung dung mà rời đi, Loan quý phi hận nghiến răng nghiến lợi, nhìn bụng nàng, hừ, ông trời phù hộ nàng sinh công chúa, xem nàng còn đắc ý như thế nào.

Hiền phi giả vờ đã lâu, sắc mặt nhìn không ra, Loan quý phi vốn trẻ tuổi, lòng dạ cũng không quá sâu, không giấu được.
"Ta nói này Hiền phi, hoàng quý phi cũng quá không coi ai ra gì, đại hoàng tử đều đã thành thân, luận tư lịch, ngươi là một trong số những người lâu năm nhất, một người mới vào cung không đến nửa năm như nàng, cũng dám gọi ngươi một tiếng muội muội."
Hiền phi cúi đầu, "Ai kêu người ta thân phận cao, nói tới, thần thiếp còn phải gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ."
Loan quý phi thầm buồn cười, ngoài miệng lại chối đẩy, "Thôi đừng, bản cung không thể so những người khác, nhấc cao như vậy, tiếng tỷ tỷ này không thể gọi."
"Vậy thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh, nghe quý phi."

Chương 48: Chuyện thiên hạ

Nửa tháng sau, Mạnh hoàng hậu quả nhiên từ lãnh cung ra, người Mạnh gia thở phào một hơi, chuyện lập trữ vẫn không có kết quả, phe đại hoàng tử không ngồi yên được, ngầm phỏng đoán ý hoàng đế.

Hàn thủ phụ trấn an đại hoàng tử có chút rối loạn trận tuyến, "Đại điện hạ, an tâm chớ nóng nảy, theo lão thần thấy, hoàng hậu được thả ra, sợ là vì sắp đến cuối năm, trong cung còn rất nhiều chuyện cần hoàng hậu lo liệu."

Đại hoàng tử nghe hắn nói thế, bình tĩnh lại.

Cuối năm trong cung nhiều việc, phụ hoàng cần cho hoàng hậu ra quản lý, về phần sủng ái, Mạnh gia đủ loại gièm pha, hoàng hậu ở trước mặt phụ hoàng hoàn toàn thất sủng, lại có chuyện gì, sợ sẽ cách ngày phế không xa.

Vững vàng, ổn định mới là tố chất cần có của một hoàng tử.

Hắn ngồi xuống, Hàn thủ phụ thấy hắn khôi phục như thường, yên lòng.

Mạnh gia ăn sâu bén rễ, muốn nhổ tận gốc ngay có lẽ không dễ, có điều trước mắt xem ra, mặc dù chưa lập tức đánh bại, nhưng cũng dao động căn cơ Mạnh gia.

Những người khác không đáng sợ, trừ bỏ Trấn Quốc công.

Khi tiên đế tại vị rất trọng dụng Mạnh Tiến Quang, người này xác thật có tài năng.

Trước mắt, chỉ có thể âm thầm chuẩn bị, thời cơ tới lại hành động, nghĩ vậy, Hàn thủ phụ hỏi đại hoàng tử, "Đại điện hạ, bên tam hoàng tử, đi lại như thế nào?"

Đại hoàng tử gật đầu, "Tính tam hoàng đệ quái dị, khó có thể mượn sức, nhưng hoàng tử phi của hắn là tỷ muội một phủ với Nam trắc phi, còn có chút tình nghĩa, nghĩ đến không đứng bên phía chúng ta, cũng sẽ không đứng bên phía tứ hoàng đệ."

Hàn thủ phụ vuốt râu, "Vậy là tốt rồi, tam hoàng tử ở trong lòng bệ hạ phân lượng không nhẹ, có thể mượn sức càng tốt, nếu không thể mượn sức, cần phải phòng bên tứ hoàng tử kéo qua."

Hắn thấy đại hoàng tử gật đầu, nghe lọt lời hắn, nghĩ ngợi, lại xấu hổ nói, "Cũng là Thải Nhi không biết cố gắng, gả cho điện hạ mấy năm, cũng không sinh được một đứa con, nếu trắc phi trong phủ sinh được hoàng tôn, lão thần nhất định bảo Thải Nhi coi như mình sinh ra, ôm đến viện mình nuôi nấng."
"Hàn thủ phụ nói quá lời, hoàng tử phi còn trẻ, bản hoàng tử thật ra không vội."
Hàn thủ phụ cảm kích, trong lòng cũng hiểu được, chỉ là Hàn gia có tác dụng, đại hoàng tử sẽ không làm gì, chứ thật ra đâu không vội được, tam hoàng tử tứ hoàng tử đã đại hôn, nếu sinh được hoàng tôn trước, vậy đại hoàng tử sẽ bị mất tiên cơ.
Hắn chính là nghe nói, Trấn Quốc công phu nhân Mạnh gia vơ vét không ít dược liệu quý đưa đến phủ tứ hoàng tử, còn không phải là muốn mau có hỉ, mang thai hoàng tôn đầu tiên trước sao.
Cũng là tôn nữ hắn không biết cố gắng, dược tốt gì cũng uống, hai năm trước, trong phủ không có trắc phi, nhưng bụng không có động tĩnh, cả nhà đều gấp theo.
Mạnh hoàng hậu mới được thả ra cũng hiểu, bệ hạ đã không thích Mạnh gia, Mạnh gia trước mắt cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nghĩ biện pháp.
Nếu là người đầu tiên sinh hoàng tôn, tự nhiên sẽ làm dịu quan hệ với bệ hạ, vì thế nàng triệu Mạnh Bảo Đàm vào cung, đi thẳng vào vấn đề hỏi, "Bảo Đàm, tính lên, các con thành thân cũng một thời gian, có động tĩnh gì chưa?"
Không hỏi còn đỡ, vừa hỏi, Mạnh Bảo Đàm lã chã nước mắt, tứ hoàng tử mỗi ngày ở phòng nhũ nhân, nàng làm sao mang thai được.
Tuy rằng nàng âm thầm động tay động chân, nhũ nhân kia không có khả năng mang thai, nhưng tứ hoàng tử không gần gũi với nàng, nàng cũng không mang thai nổi.
"Cô mẫu, Bảo Đàm vô năng, tứ điện hạ hắn..."
Mạnh hoàng hậu cả giận nói, "Đều là thứ bỉ ổi quyến rũ nam nhân, bản lĩnh trước kia con học đi đâu hết rồi, xử lý một nhũ nhân nho nhỏ không phải là dễ như trở bàn tay sao?"
"Cô mẫu, Bảo Đàm không nói cái này, nhũ nhân kia cả đời không thể có con, chỉ là, tứ điện hạ căn bản không đến phòng con, con..."

"Con..."
"Cô mẫu, điện hạ trong lòng bực ta, chất nữ trong lòng khổ sở, bất đắc dĩ thân là nữ tử Mạnh gia."
Mạnh hoàng hậu bị những lời này của nàng làm hốt hoảng, mình cũng là nữ tử Mạnh gia, nếu không phải bởi vì chuyện cô mẫu, sao có thể không duyên cớ bị nhốt trong lãnh cung mấy ngày.
Hiện giờ nàng chưa thể xử lý những cung nhân vũ nhục nàng, bệ hạ rõ ràng chưa nguôi giận với nàng, không thèm đến nhìn một lần.
Chỉ có thể nhịn.
Nhưng chuyện hoàng tôn không thể chờ, nếu Bảo Đàm thật không được lòng Hoán Nhi, vậy chỉ có thể nghĩ cách khác, nàng trầm tư một hồi, nhìn về phía Mạnh Bảo Đàm, "Bảo Đàm, cô mẫu biết khổ cho con, nhưng Hoán Nhi trước hết cần sinh hoàng tôn, nếu đích tử không có, thứ tử cũng tốt."
Mạnh Bảo Đàm sửng sốt, ý cô mẫu là để người khác sinh hoàng tôn trước.
"Cô mẫu..."
"Bản cung mệt mỏi, con hãy cân nhắc thật kĩ, ta cho con thêm hai tháng nữa."
"Vâng."
Mạnh Bảo Đàm lui ra ngoài, trong mắt hiện lên tuyệt quyết, xe ngựa đổi phương hướng, chạy về phía phủ Trấn Quốc công.
Trấn Quốc công phu nhân thấy tôn nữ không chào hỏi liền về nhà mẹ đẻ, hơn nữa sắc mặt cũng khó coi thì lo lắng, vội vàng gọi tôn nữ vào nội thất.
"Bảo Đàm, sao không đánh một tiếng mà đã về, xảy ra chuyện gì sao?"
"Tổ mẫu, hôm nay tôn nữ đi thăm cô mẫu, mới từ trong cung ra."
Dung thị nghe được tin tức con gái, vội vàng hỏi, "Cô mẫu con có khỏe không, bệ hạ có đi thăm nó không?"
Mạnh Bảo Đàm gật đầu, "Bệ hạ không lộ mặt, cô mẫu hơi gầy, tinh thần tạm được, vừa gặp mặt liền hỏi bụng tôn nữ có động tĩnh gì không."
"Cô mẫu con nóng vội, con mới gả qua bao lâu, sao có thể nhanh như vậy liền có tin tức."
"Tổ mẫu, không phải cô mẫu gấp, mà là sự tình gấp gáp. Phủ đại

hoàng tử có thêm hai vị trắc phi, tam hoàng tử cũng đại hôn trước chúng ta. Nếu bọn họ có hoàng tôn trước, liền chiếm được tiên cơ, với chúng ta bất lợi."
Dung thị gật đầu, "Điều này cũng đúng, địa vị trưởng tôn không bình thường, ở trong lòng bệ hạ phân lượng cũng không giống nhau. Con và tứ hoàng tử gần đây thế nào?"
Mạnh Bảo Đàm cắn môi dưới, ra vẻ khó có thể mở miệng, thần sắc có chút đau khổ, "Tổ mẫu, tứ hoàng tử sợ là bực Mạnh gia, đối tôn nữ không nóng không lạnh, còn tấn cung nữ hầu hạ trước kia làm nhũ nhân, tôn nữ..."
"Hừ, một cái nhũ nhân, cũng đáng để con lo lắng, thứ ta dạy con trước kia quên rồi sao."
"Tôn nữ không quên, chỗ nhũ cũng lén hạ dược, chỉ là tứ hoàng tử không đặt chân đến viện của con, tôn nữ làm sao có thể mang thai..."
Dung thị lạnh mặt, trong mắt hiện lên độc ác, xoay người trở lại nội thất, chờ khi đi ra, trên tay có thêm một gói giấy nhỏ, đưa cho Mạnh Bảo Đàm.
"Vật này con ăn vào, một lần là có nhi tử, về việc giữ lại tứ hoàng tử như thế nào, ta nghĩ, không cần tổ mẫu dạy, biện pháp có rất nhiều, liền xem con có thể dùng hay không."
Mạnh Bảo Đàm cẩn thận nhận gói giấy, cất trong tay áo, trong lòng cân nhắc làm như thế nào.
Mặt Dung thị có chút khó coi, vốn đang cho rằng số thuốc này không cần dùng đến, không nghĩ tới, hiện giờ tôn nữ cũng trải qua chuyện như thế này.
May mắn năm đó, bà ta một lần sinh đôi, cả trai cả gái, cũng coi như đứng vững chân, quốc công gia lại không có di nương khác, dù đối xử với bà ta lãnh đạm, cũng không đến mức bị khinh bỉ.
Nữ nhi tiến cung làm hoàng hậu, nhi tử là thế tử, về sau chính là Trấn Quốc công, cuộc đời bà ta cũng không hi vọng gì khác, về trượng phu, nửa đời người cũng không làm tan chảy tâm hắn, già rồi càng thêm không có khả năng.
Trấn Quốc công bà ta tâm niệm lúc này đang ngồi trong nhã gian trà lâu, đối diện ông chính là Nam San.
Nam San cầm ấm trà tinh xảo, rót đầy chén nước trước mặt ông, mở

miệng nói, "Mạnh quốc công, lần trước ngài ra tay giúp đỡ, mới có thể đòi lại canh thiếp giúp biểu tỷ ta, vẫn luôn chưa thể tới cửa cảm ơn, hôm nay ta liền làm chủ, lấy trà thay rượu, bày tỏ lòng biết ơn."
"Tam hoàng tử phi khách khí, chuyện đó vốn là chất tử không biết cố gắng của lão phu không đúng, có điều hầu thế tử cũng không thỏa đáng, may mắn ngươi nói việc này với lão thần, bằng không lại thêm một chuyện gièm pha."
Nói xong, ông cười tự giễu, "Lại nói xem như ngươi giúp ta đại ân, Mạnh gia ta gần đây gièm pha quá nhiều, thật không muốn lại thêm một chuyện."
Nam San không nói, đề tài này nàng không biết tiếp thế nào, tuy rằng những người Mạnh gia khác chẳng ra gì, nàng vui lòng chế giễu, nhưng đối với Mạnh quốc công, nàng vẫn có hảo cảm.
"Quốc công gia, hôm nay chúng ta không nói chuyện khác, chỉ dùng trà nói chuyện phiếm, ngài xem thế nào."
Mạnh Tiến Quang thu hồi suy sút vừa rồi, cười sang sảng, "Được, chỉ nói chuyện phiếm, uống trà phẩm trà, ngược lại cũng là một chuyện vui."
Nam San giơ chén, "Vậy ta kính quốc công một chén."
Hai người khẽ chạm ly ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, trong mắt Mạnh Tiến Quang có chút hoài niệm, "Uống cùng hoàng tử phi làm lão thần nhớ tới nhiều năm trước cùng lệnh tổ phụ, cũng thường xuyên uống trà luận văn chương..."
"Khi đó quốc công sợ là không nghĩ đến, nhiều năm sau, ngài và tôn nữ của hắn sẽ ngồi nói chuyện phiếm đúng không."
Mạnh quốc công cười ha ha, "Đâu nghĩ đến mấy chuyện này, thật ra ngươi rất thú vị, nói chuyện với ngươi rất vui vẻ, chẳng trách tam hoàng tử có thể bị ngươi thu phục."
Nam San lè lưỡi, nàng không có thu phục hắn, ngược lại là bị ức hiếp đến gắt gao, đặc biệt là buổi tối, nghĩ vậy, trên mặt có chút đỏ ửng.
Mạnh Tiến Quang thấy thần sắc của nàng, lắc đầu bật cười, sao ông lại cùng một nữ tử nói lời như vậy, cũng không biết vì sao, có lẽ là nàng lớn lên rất giống Sùng Khởi, làm người ta sinh lòng yêu quý.
Hiện giờ trong triều phe đại hoàng tử từng bước ép sát, Mạnh gia bọn họ đúng là thời buổi rối loạn, tam hoàng tử lại không có động

tĩnh, trắc phi trong phủ đại hoàng tử cũng là cô nương Nam gia, nghe nói hai ngày trước trắc phi đó còn đến phủ tam hoàng tử, sợ là muốn lôi kéo.
"Tam hoàng tử luôn không tham dự chuyện trong triều, trước mắt trong kinh hướng gió không rõ, các ngươi phải nhớ bo bo giữ mình, tiếp tục đóng cửa không để ý, tùy ý những người khác khuyên bảo như thế nào, chỉ cần như trước đây, chuyện tương lai ai cũng không dám chắc."
Nam San có chút kinh ngạc nhìn ông, đứng ở lập trường của ông, không phải nên khuyên bọn họ gia nhập phe tứ hoàng tử sao? Vì sao kêu bọn họ mặc kệ mọi thứ, Mạnh quốc công làm người ta có chút khó hiểu.
Có điều lời này nói trúng lòng nàng, "Quốc công gia nói rất đúng, ta chắc chắn chuyển lời cho tam hoàng tử."
"Chuyển lời thì không cần, tam hoàng tử nghĩ rõ ràng hơn lão phu."
"Đa tạ lời của Mạnh quốc công, bản hoàng tử tuy rằng hiểu rõ, những nên một tiếng đa tạ."
Ngoài cửa truyền đến tiếng nói du dương, Nam San vui vẻ, đứng dậy mở cửa, liền thấy nam nhân của mình đứng ở ngoài cửa, bạch y mặc phát, mặt mày như họa.
Mạnh Tiến Quang cũng đứng dậy chào hỏi, "Lão thần gặp qua tam hoàng tử điện hạ."
"Mạnh quốc công không cần đa lễ."
Lăng Trọng Hoa tiến vào, Nam San đóng cửa, ba người ngồi trên bàn, nàng rót một chén khác đặt trước mặt trượng phu.
Mạnh Tiến Quang bất động thanh sắc đánh giá tam hoàng tử, nói đến, nhìn mặt khoảng cách gần như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhìn gần, dung mạo tam hoàng tử càng thêm câu hồn đoạt phách.
"Tam điện hạ, lão thần lấy trà thay rượu, kính các vị một ly."
Ba người giơ chén, uống hết, Mạnh Tiến Quang nhìn dáng vẻ uống trà của Lăng Trọng Hoa, khẽ sửng sốt, có hơi quen thuộc.
Lăng Trọng Hoa đặt ly xuống, chậm rãi nói, "Vừa rồi Mạnh quốc công nhắc tới chuyện trong triều, gần đây xác thật không bình yên lắm, không biết Mạnh quốc công thấy thế nào."
Mạnh Tiến Quang hồi phục tinh thần, "Tam điện hạ, lão thần không có cái nhìn gì, từ xưa đến nay, ngôi vị hoàng đế truyền đích, không

đích lập trưởng, cũng có cách nói lập trữ lập hiền, có điều đây là việc thiên gia, bệ hạ đều có kết luận, ta làm thần tử, không thể vọng nghị."
"Mạnh quốc công nhìn thấy rõ ràng, việc thiên gia trước nay đều không phải người khác có thể nhìn thấu, tiên đế có thể thừa vị, còn không phải là bởi vì đích hoàng huynh mất sớm, hai vị thứ hoàng tử đấu đỏ mắt, nhiễu loạn triều cương, thái đế bệnh liệt giường, gấp gáp triệu tiên đế hồi kinh, hạ chiếu thư truyền ngôi, mới bình ổn nội loạn."
"Tam hoàng tử nói phải, lúc trước tiên đế lôi đình chi thế, đuổi các thứ hoàng tử ra khỏi kinh, giam cầm trong đất phong, nội loạn trong kinh mới bình ổn."
Nói đến tiên đế, trong đầu Mạnh Tiến Quang hiện lên vị đế vương phong thần vĩ ngạn, mặt lạnh trầm mặc, thủ đoạn quả quyết, nếu không phải hắn bước lên đế vị, chỉ sợ thiên hạ không có thái bình như vậy.
Đương kim bệ hạ trung dung có thừa, khí phách không đủ, không kế thừa chút khí thế nào của tiên đế.
Lăng Trọng Hoa thản nhiên nhìn ông, nói tiếp, "Mạnh quốc công làm quan dưới thời tiên đế, liền biết người tài giỏi chiếm được thiên hạ này mới là phúc của bách tính."
Mạnh Tiến Quang ngẩng đầu, nam tử trước mặt đẹp như quan ngọc, mắt như đầm sâu, đâu giống một hoàng tử chưa đến hai mươi, ông bừng tỉnh, chẳng trách vừa rồi cảm thấy quen thuộc, tam hoàng tử này, khí thế, tư thái nói chuyện rất giống tiên đế.
Ông âm thầm kinh hãi, trách không được bệ hạ nói tam hoàng tử có phong thái tiên đế, quả nhiên không phải lời thuận miệng.
Nghe khẩu khí tam hoàng tử, thiên hạ này... ông không dám nghĩ tiếp, cúi đầu, "Tiên đế có phong thái thần long, khi tại vị nội chính có kỷ cương, biết cách dùng người, là một minh quân hiếm có."
Nam San yên tĩnh ngồi một bên, cẩn thận nghe hai người nói chuyện, chợt thấy nam nhân nàng nhướng môi cười, "Mạnh quốc công là người nhìn rõ chuyện hiếm có, bản hoàng tử chưa bao giờ sẽ nhìn lầm người."
Giống như nhiều năm trước, trọng dụng người không có xuất thân như ông.

Mạnh Tiến Quang đứng lên, "Lão thần sợ hãi."
Lăng Trọng Hoa như tùng bách mà đứng lên, hạ mí mắt, nhìn Mạnh quốc công cúi đầu, nói từng chữ, "Mạnh Tiến Quang, hy vọng ngươi sẽ không làm bản hoàng tử thất vọng."
Nói xong, sải bước, nhìn tiểu thê tử, Nam San lập tức đuổi kịp bước chân của hắn, hai phu thê mở cửa rời đi.
Sau một lúc lâu, Mạnh quốc công trong phòng mới ngẩng đầu ngồi dậy, cảm giác trên lưng đổ một tầng mồ hôi mỏng, mắt ông sâu thẳm nhìn phía cửa, vị tam hoàng tử này quá giống tiên đế.

Chương 49: Sinh châu

Trên đường phố phồn hoa, người đi đường ít dần, giờ đã là lúc chạng vạng, các quán trà lâu quán rượu đều đã châm đèn lồng ở cửa, rực rỡ huy hoàng.
Phu thê tam hoàng tử ngồi trong xe ngựa, lặng im không nói.
Nam San suy nghĩ tâm tư trượng phu, lấy lại ngôi vị hoàng đế là tất nhiên, nhưng dường như hắn chẳng để bụng mấy, mỗi ngày ngoài ở bên nàng thì là tập võ.
Vừa rồi nghe hắn nói chuyện với Mạnh quốc công, rõ ràng là đã có tính toán, vì thế nàng nhẹ giọng hỏi, "Phu quân, chàng định đoạt lại ngôi vị hoàng đế như thế nào?"
Lăng Trọng Hoa cặp nách nàng, ôm nàng vào lòng, "Nếu trong triều đều là thứ hoàng tử, như vậy chỉ có thể lập trưởng, hoặc là người có năng lực."
Nam San ôm lấy cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn, "Cách này rất tốt, chúng ta muốn danh chính ngôn thuận, khiến người khác tâm phục khẩu phục, chàng đã có đối sách, có cần ta giúp gì không?"
Lăng Trọng Hoa thấy nàng nóng lòng muốn thử, mắt phượng lấp lánh như ngôi sao, không khỏi bật cười, "Không cần, nàng cứ chờ làm hoàng hậu là được."
Nam San le lưỡi, tiến sát lòng hắn, không khỏi nghĩ đến Mạnh hoàng hậu lúc trước vào lãnh cung, gần đây lại thả ra, muốn phế sợ là có chút khó, hơn nữa Vĩnh Thái đế tuổi tác cũng không quá cao, chờ hắn băng hà không biết ngày tháng năm nào.
"Phu quân, Mạnh hoàng hậu không được lòng bệ hạ, kéo nàng ta xuống ngựa thật ra không khó, chẳng qua con nuôi kia của chàng thoạt nhìn còn tinh thần lắm, sợ là sống được mấy chục năm nữa, chàng cứ chờ sao?"
"Ai nói ta phải chờ?"
"Không đợi thì chàng muốn như thế nào, chẳng lẽ chàng muốn...?" Nam San làm động tác cắt cổ.
"Cái đó không cần, Lăng Thành Phong không phải huyết mạch Lăng gia, năm đó, ta còn có chút việc chưa bàn giao cho hắn."

"Phu quân, chàng còn để lại một tay, vậy hắn rốt cuộc là người nhà nào, không phải là chàng tùy tiện nhặt thật chứ?"
"Nhặt thật mà, có điều là một cô nhi, cha là thợ săn trong núi."
Nam San khẽ nhếch môi, con thợ săn lại làm đế vương, cũng không biết là đời nào đốt nhang khói, "Chuyện thế gian, có nhân thì có quả, có lẽ chàng giao ngôi vị hoàng đế cho hắn, thay đổi vận mệnh của hắn, cho nên mới có thể mượn thân phận con hắn sống lại lần nữa."
Mắt Lăng Trọng Hoa nghiêm nghị lên, ánh mắt sâu thẳm.
Nói đến, không phải không có khả năng này, lúc trước hắn đã đăng cơ mấy năm, hậu cung trống rỗng, dưới gối không con, đại thần trong triều liều chết dâng sớ, khuyên hắn nạp phi.
Giang sơn không thể không người nối nghiệp, hắn từ nhỏ đã không thích tiếp xúc với nữ tử, hơn nữa trong lòng có người, sao có thể nạp phi sinh con, vừa lúc một mình xuất cung, ở trong rừng nghe tiếng trẻ con khóc, chợt nảy ý tưởng, điều tra rõ thân phận, thấy cha nó chết trong nhà cỏ, ôm đứa trẻ hồi cung, lập làm thái tử.
Nếu không phải hắn ra tay, một đứa trẻ bị bỏ trong rừng, không lâu sẽ bỏ mạng.
Hắn cứu người một mạng, cho nên mới có thể lấy thân phận đứa con trọng sinh trở về.
Hắn im lặng, nàng cũng không mở miệng, tâm tư hai người đều hơi trầm, thật lâu sau, nàng kéo đề tài, "Theo chàng, Mạnh quốc công có giúp chúng ta không?"
"Không cần hắn giúp, hắn là người thông minh, tự nhiên biết nên làm như thế nào."
Trên thực tế, Mạnh Tiến Quang chưa bao giờ nghĩ tới tòng long chi công gì đó, Mạnh gia với ông chỉ là trách nhiệm.
Ông rõ tâm tư những người Mạnh gia khác, từ trước ông cũng nghĩ như thế, Mạnh gia ở trên tay hắn đứng hàng đệ nhất môn phiệt trong kinh, dựa vào liên hệ chặt chẽ với hoàng gia, đảm bảo trăm năm vinh quang.
Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là tuổi tác lớn dần, càng thêm cảm thấy cô tịch, không biết hao phí hơn nửa cuộc đời là vì cái gì, đặc biệt gần đây trong phủ bị lộ ra gièm pha, làm lòng tràn đầy mệt mỏi.

Biểu hiện gần đây của tứ hoàng tử cũng làm ông rất thất vọng, chỉ một khóa khăn trắc trở hắn đã muốn phân rõ quan hệ với Mạnh gia, ngày sau thật sự kế nghiệp, Mạnh gia sợ là cũng không lấy được chỗ tốt gì.
Thôi, mặc bọn họ lăn lộn đi.
Vừa rồi chuyện trà lâu thật sự ngoài dự đoán, trước kia thật là coi thường tam hoàng tử, vốn tưởng rằng là một hoàng tử tính tình có chút quái lạ, nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là một con rồng ẩn mình giấu dốt, khí phách hiện ra, không thể khinh thường.
Thần thái của hắn rất giống tiên đế.
Mạnh Tiến Quang đầy bụng tâm tư đi trên đường cái, không hề muốn trở về phủ Trấn Quốc công, phủ Quốc công kia dù rộng lớn lại không có người ông muốn gặp, người ông muốn gặp đã dần dần xa cách mình.
Rốt cuộc từ khi nào, Sùng Khởi bắt đầu không nóng không lạnh với ông?
Sau lần mình thừa dịp rượu say thêm can đảm, từ phía sau ôm lấy người đứng ở bên cửa sổ, nương diện mạo thứ tử Hầu phủ, gián tiếp tỏ tâm ý với đối phương, có phải Sùng Khởi không nghe được ý tứ trong lời nói, cho rằng ông có suy nghĩ bậy với nhi tử mình, giận ông?
Trời đất chứng giám, lúc ấy ông uống rượu, thật vất vả mới có dũng khí, nhưng lại sợ quá mức đường đột nên mới vòng vo, có phải Sùng Khởi hiểu lầm ông, cho nên mới càng ngày càng không thích ông.
Nhưng lúc trước, Sùng Khởi rõ ràng cũng đã không thích ông rồi, mỗi lần gặp không nóng không lạnh, căn bản không giống khi còn ở Quốc Tử Giám, hai người thân như huynh đệ.
Vì cái gì chứ?
Là bọn họ đều đã thành thân, cho nên mới thay đổi sao?
Sùng Khởi trời sinh tính thanh cao, nhất định là đoán được tâm tư xấu xa của ông, mới đối xử xa cách với ông.
Ông đâu còn cách nào, trái tim này không chịu khống chế, ngoài Sùng Khởi thì không chứa được bất kì ai, chỉ cần có thể thường xuyên gặp mặt, ông đã cảm thấy mỹ mãn.
Mạnh Tiến Quang che trái tim đau đớn, bất tri bất giác lại đi đến bên ngoài hầu phủ, vách tường cao cao chặn lại, ngăn cách ông ở

bên ngoài, không nhìn được tình huống bên trong, nhưng ông biết, trong mặt tường này chính là viện của Sùng Khởi.
Trong viện truyền ra tiếng đàn như nước chảy, hẳn là Sùng Khởi đang đánh đàn, ông đơn giản ngồi dựa vào góc tường, nhắm hai mắt nghe tiếng đàn quen thuộc.
Từ tiếng đàn nghe ra, tâm trạng hôm nay của Sùng Khởi không tốt lắm, trong lòng Mạnh Tiến Quang tràn đầy lo lắng, không biết Sùng Khởi lại gặp phải chuyện gì phiền lòng.
Trong viện, Nam Sùng Khởi đang ngồi trước cây đàn, đôi tay thuần thục gảy huyền cầm, một khúc kết thúc, Phương ma ma hầu hạ ông đi vào.
"Hầu gia, thế tử phu nhân gần đây thường xuyên ra ngoài."
Mắt Nam Sùng Khởi loé ánh sáng lạnh lẽo, "Nàng lại đi ra ngoài làm gì?"
"Bởi vì hoàng quý phi trong cung, trong phủ nhận được rất nhiều thiệp, thế tử phu nhân thường ra ngoài, nô tỳ nghe nói, thế tử phu nhân hình như thích đàm luận triều sự với người khác, đặc biệt là chuyện lập trữ."
"Ngu xuẩn, không biết sống chết, Hầu phủ này... mặc kệ nàng đi."
Ông đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, bên ngoài bóng cây lắc lư, xem ra nổi gió rồi.
Phương ma ma khoác một cái áo choàng lên vai ông, "Hầu gia, phu nhân ở chỗ nhị phòng, nghe nói sống cũng không tệ lắm, nhị gia muốn tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm, đang vùi đầu khổ đọc."
"À."
"Mặt khác, tam tiểu thư gả vào phủ tam hoàng tử cũng không có tin tức không tốt truyền ra, người khác đều nói tam hoàng tử rất coi trọng tam tiểu thư."
Nam Sùng Khởi lúc này mới quay đầu, "Nó là người có phúc."
Phương ma ma vui mừng cười, "Tướng mạo tam tiểu thư có phúc, tuy rằng thoạt nhìn ngây thơ, trong lòng lại sáng như gương, lại nói tiểu thư thiện tâm, tất có phúc báo."
"Ngươi nói không ít lời hay cho nó."
"Nô tỳ nói thật, ngay cả quốc công gia cũng nhìn tam tiểu thư với con mắt khác."
Mặt Nam Sùng Khởi lạnh xuống, "Hắn là người ngoài, nhìn với con

mắt khác thì như thế nào."
Phương ma ma mở miệng muốn nói, lại ngậm lại.
Hầu gia và Mạnh quốc công, nàng nhìn cũng không được tự nhiên, mấy năm nay, càng không được tự nhiên, lại nói, hình như Mạnh quốc công đã một thời gian không có tới nhà.
Nghe nói gần đây Mạnh gia xảy ra không ít chuyện, lại bị hoàng đế cấm triều, hầu gia ngoài miệng không nói, nhưng nàng biết, kỳ thật trong lòng ông rất lo lắng.
Nhưng nàng là nô tỳ, sao có thể quản được chuyện của chủ tử.
Bên ngoài Mạnh Tiến Quang nghe tiếng đàn chặt đứt, thở dài, nhìn bóng đêm, lúc này, sợ là Sùng Khởi đã sắp lên giường đi ngủ rồi, không biết gần đây hắn sống có tốt không.
Ông đứng lên, phủi bụi đất, hơi cúi người, biến mất trong bóng đêm.
Lại nói bên kia phu thê Nam San về phủ, thừa dịp Lăng Trọng Hoa đến phòng tắm, Đỗ ma ma bưng chén thuốc tiến vào, "Hoàng tử phi, nhân lúc còn nóng uống đi."
Nam San uống một hơi cạn sạch, thuốc Khương Diệu Âm kê rất có hiệu quả, sau khi uống tinh thần tốt lên không ít.
"Một rương thuốc khác đưa đến Nam phủ chưa?"
Đỗ ma ma cung kính nói, "Đã đưa qua, nhị gia rất là vui mừng, vừa lúc dùng tới."
Nam San cười, "Vậy là tốt rồi, cha ta vội vàng cày cuốc, tự nhiên sẽ thức đêm khổ đọc, lần này cố gắng tất nhiên sẽ mệt nhọc, đúng là nên bồi bổ."
"Hoàng tử phi nói rất đúng, năm sau nhị gia nhất định cao trung."
"Mượn lời tốt lành của ma ma."
Cha nàng năm đó được xưng là Tiểu Sùng Lang, nghĩ đến tài học sẽ không quá kém, chẳng qua bỏ bẵng nhiều năm, học lại vất vả chút, nàng cũng hy vọng hắn có thể cao trung.
Một rương dược liệu quý giúp nam tử bổ thận đưa đến Nam phủ, xác thật có tác dụng lớn, Đinh thị đang lo làm sao bồi bổ cho trượng phu, nữ nhi liền đưa mấy thứ này tới, quá hợp tâm ý.
Nam nhị gia rất là vui mừng, nữ nhi săn sóc hắn gần đây thức đêm khổ đọc, cố ý đưa tới bồi bổ cho hắn, hắn vui mừng nói, "Vẫn là nữ nhi tri kỷ, biết thương cha, tặng chút dược liệu tới cho cha bồi bổ."
Đinh thị trừng hắn một cái, vui vẻ đi lấy thuốc cho trượng phu theo

đơn, nàng lập tức tự mình đi sắc thuốc.
Đến đêm, Nam nhị gia uống thuốc bổ khô nóng thiếu chút nữa chảy máu mũi, bất đắc dĩ ném sách, chạy về nội thất cùng Đinh thị làm loạn một hồi, lửa này mới áp xuống.
Đinh thị nếm được ngon ngọt lâu lâu lại đưa canh bổ cho trượng phu, bởi vì phương thuốc của Khương Diệu Âm rất tốt, Nam nhị gia ngược lại cảm thấy cứ như này, đọc sách càng thêm làm ít công to, tinh thần sảng khoái.
Hai vợ chồng tình nồng ý mật, lang đọc sách, nữ thêm hương, cuộc sống còn hạnh phúc hơn tân hôn, cả Nam Lang cũng cảm thấy bị vắng vẻ, bất mãn tìm Lư thị tố khổ.
Vẫn là Lư thị nhắc nhở hắn, có thể mời Lạc ca nhi trong phủ tới chơi, hắn mới nở nụ cười.
Hai phu thê Nam nhị gia thấy tiểu nhi tử không cần bọn họ quản, càng thêm cả ngày dính lấy nhau, chờ rương dược liệu kia dùng đến một nửa đã gần cuối năm, Nam San đột nhiên nhận được tin vui nhà mẹ đẻ, Đinh thị lại có thai.
Nam San ngây ngốc, nương nàng đây là muốn trai già đẻ ngọc, cho nàng thêm một đệ đệ hoặc là muội muội à.
Nàng theo bản năng sờ cái bụng bằng phẳng của mình, hơi buồn bã.
Đỗ ma ma cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, trấn an, "Hoàng tử phi, nữ nhân sau khi gả chồng, một hai năm sau mới có thai chỗ nào cũng có, Nam phu nhân đã từng sinh con, mang thai tiếp tự nhiên dễ dàng hơn."
Nam San cười khẽ, "Ma ma nói đúng, ta cũng không gấp."
Trong mắt nàng hiện lên hoài niệm lẫn quyến luyến nồng đậm, nhẹ nhàng mà vuốt ve bụng, lòng tràn đầy tưởng niệm.
Sau khi Đinh thị có thai, trong kinh truyền đến hỉ sự, đầu tiên là hai vị trắc phi đại hoàng tử được khám ra đồng thời có thai, sau là tứ hoàng tử phi cũng bị tuôn ra có thai.
Cũng chỉ có phủ tam hoàng tử chưa có tin tức tốt.
Mạnh hoàng hậu rất vui, tâm trạng áp lực nhiều ngày cũng được giảm bớt, sắc mặt Vĩnh Thái đế dành cho nàng cũng đẹp hơn không ít, ngày mười lăm cũng tới cung nàng ngồi.
Nàng tự nhiên vô cùng vui mừng, ngồi bên cạnh Vĩnh Thái đế, mở miệng nói, "Bệ hạ, nói đến, tam hoàng tử đại hôn trước tứ hoàng tử,

mắt thấy phủ đại hoàng tử và phủ tứ hoàng tử đã sắp sinh con, phủ tam hoàng tử còn chưa có động tĩnh, theo thần thiếp thấy, chuyện trắc phi cũng nên chuẩn bị."
Vĩnh Thái đế hơi chần chờ, không vui liếc nhìn nàng một cái, "Hỏi trước ý Hoa Nhi đã, ngược lại chỗ Hoán Nhi, tứ hoàng tử phi có thai, chiếu cố có nhiều việc không tiện, không bằng nhân cơ hội chọn hai vị trắc phi, cũng chia sẻ giúp nàng."
Bệ hạ vừa nói lời này, tâm trạng Mạnh hoàng hậu vừa chuyển biến lập tức suy sụp, Bảo Đàm là chất nữ ruột của nàng, vừa mới có thai, lúc này nạp trắc phi, quả thực là ngột ngạt, lỡ như ảnh hưởng thai khí, mất nhiều hơn được.
"Bệ hạ, chỗ Hoán Nhi cũng không cần phải gấp gáp, dù sao cũng phải chờ Bảo Đàm thai nhi ổn định lại tính toán, bằng không sợ động thai khí, nàng lần đầu mang thai, lại nói đích hoàng tôn và thứ hoàng tôn không giống nhau, càng phải cẩn thận."
"Thế theo hoàng hậu."
Mạnh hoàng hậu nói thế, nhưng lại lén bắt đầu hành động, chọn được trắc phi tốt cũng là trợ lực cho hoàng nhi, ngược lại không thể để nghiệt tử kia nhanh chân đến trước.
Trong đầu nàng lướt một lần mấy nhà trong kinh, nữ nhi nhà Khương thứ phụ hình như hồi kinh, tuy rằng không đẹp, nhưng thân phận còn đó, làm trắc phi miễn cưỡng cũng đủ.
Vì thế Khương Diệu Âm bị triệu vào cung, Mạnh hoàng hậu nhìn dáng vẻ đen gầy của nàng, cảm thấy ngoại hình đúng là hơi chướng mắt, nhưng cố tình Khương thứ phụ chỉ có một nữ nhi.
Tướng mạo xấu đối với Bảo Đàm cũng là chuyện tốt.
"Khương tiểu thư ngày thường đọc sách gì? Có sở thích gì không?"
Khương Diệu Âm đứng thẳng tắp, giọng nói vang dội, "Bẩm hoàng hậu nương nương, thần nữ ngày thường thích đọc 《 huyệt châm cứu đồ kinh 》 cùng 《 nội kinh 》, việc thích nhất là ở nghĩa trang."
Cung nữ trong điện nghe hai chữ nghĩa trang đều cúi đầu, Mạnh hoàng hậu lộ ra vẻ chán ghét, nghĩa trang là địa phương nào, một tiểu thư khuê các lại thích nơi như vậy?
Nữ tử như vậy, đi đâu cũng mang theo tử khí, tiến vào phủ Hoán Nhi không được, đưa đến chỗ nghiệt tử, nàng lại không cam lòng, nàng trừng mắt Khương Diệu Âm, rất là tức giận.

Khương Diệu Âm cúi đầu, trong lòng cười thầm, không biết hoàng hậu còn có cái gì muốn hỏi, nàng còn có thật nhiều cái chưa nói, tỷ như thích khám bệnh kín cho nam nhân, rất nhiều nam nhân đều qua tay nàng oai hùng trở lại, dân gian còn có người gọi này là thần y "ban con" nữa ấy.
Mạnh hoàng hậu mất hứng thú, không có ý mở miệng hỏi tiếp, kêu người đưa nàng ra ngoài cung, Khương Diệu Âm đối với cửa cung cười há há, tiêu sái nhảy lên xe ngựa.
Cung nhân đưa nàng ra bị động tác của nàng hù dọa, trở về bẩm báo Mạnh hoàng hậu, Mạnh hoàng hậu hoàn toàn đánh mất ý niệm cho nàng làm trắc phi tứ hoàng tử.
Lại không muốn lời cho người khác, đang nghĩ ngợi chỉ hôn cho Khương Diệu Âm, nhà trai tự nhiên là đệ tử thế gia phe tứ hoàng tử.
Còn không đợi nàng hành động, liền truyền ra tin tức Khương tiểu thư đính thân, nhà trai là Phàn thái y không có danh tiếng gì, nhi tử Phàn lão thái y, hai nhà thân thiết, xem như thế giao.
Làm Mạnh hoàng hậu tức giận ngã ngửa, giỏi cho Khương thứ phụ, lần trước ở trên triều đình nói cái gì đích thứ khác biệt, nàng còn tưởng rằng Khương gia ngầm ủng hộ Hoán Nhi, không nghĩ tới Khương thứ phụ là lão xảo quyệt, hai bên không dính, giở trò với nàng.
Tin tức Khương Diệu Âm đính hôn truyền ra, Nam San nghe được tin tức bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách nàng vừa hồi kinh là có thể biết tin tức Thái Y viện, thì ra là có tầng quan hệ này.
Chờ khi thấy người, lập tức trêu ghẹo nàng ấy không lưu tình, "Xời, Phàn thái y quả nhiên cái gì cũng không dối gạt cô, cả tin tức quý phu nhân ham muốn quá độ cũng tiết lộ cho cô, hai người quả nhiên là một đôi, nói mau, hắn không sợ cô xấu hổ?"
Khương Diệu Âm mặt không đỏ thở không gấp, đương nhiên mặt nàng có đỏ cũng không nhìn ra, tuy rằng dưỡng trắng một ít rồi nhưng còn đen lắm.
Nàng ném mứt vào trong miệng, "Hắn dám giấu ta, hừ, ta sẽ truyền ra ngoài chuyện khi còn nhỏ hắn bị ta lột quần."
Nam San lắc đầu, cười cười, Khương Diệu Âm cho rằng nắm được nhược điểm Phàn thái y, ai không biết, việc này truyền ra ngoài, mất mặt chính là nàng, một cô nương gia lột quần nam nhân, truyền ra

cũng đừng làm người.
Xem ra Phàn thái y thật sự vừa ý nữ tử tùy tiện này, cam tâm tình nguyện dung túng nàng.
Khương Diệu Âm như nhớ tới cái gì đó, trêu ghẹo, "Nghe nói nương cô sắp cho cô thêm đệ đệ hoặc là muội muội?"
Nam San lườm nàng, còn không phải chuyện đưa rương dược liệu gây ra, nàng còn không biết xấu hổ mà hỏi.
"Đúng vậy, cô hâm mộ hả, bảo nương cô cũng cho cô sinh một đứa ấy."
"Thiết, ta muốn chơi thì sẽ tự sinh."
Thấy mặt Nam San ảm đạm, Khương Diệu Âm hối hận, "Ai nha, cái miệng ta , ta không có ý khác, cô còn nhỏ, tam hoàng tử cũng còn trẻ, ta bắt mạch cho cô rồi, thân thể không có vấn đề, có thai là chuyện sớm hay muộn, đừng nghĩ nhiều."
"Ta không có nghĩ nhiều."
Khương Diệu Âm thở phào, "Vậy là tốt rồi, ta kê thuốc cho cô, để cô ba năm ôm hai."
"Đừng, cô cũng nói, ta còn nhỏ mà, còn muốn dưỡng thêm hai năm, đến lúc đó muốn có con cũng không muộn."
"Nghĩ như vậy mới là đúng, nữ tử sinh sớm, chỉ có hại không có lợi, không biết là cô nghĩ như vậy, hay là..."
Nói đến đây, lòng Nam San tràn đầy ngọt ngào, đây là nam nhân mình nói ra, hẳn sợ mình nghe được người khác có thai nóng vội, cho nên làm rõ việc này, rất hợp ý nàng.
Thấy nàng cười trộm, Khương Diệu Âm liền hiểu, xem ra tam hoàng tử không giống lời đồn, cô nương ngốc Nam San cũng coi như là người ngốc có phúc của người ngốc.
"Aizz, quả nhiên là người ngốc có phúc của người ngốc."
Nam San mắng, "Nói ai ngốc đấy, ta là đại trí giả ngu."
"Được thôi, cô đại cô đại."
Sao nghe lời này không đúng lắm, Nam San không thuận theo, duỗi tay cào nàng ấy, hai người lăn thành một đoàn.
(*Ngực chị lớn thiệt mà*)

Chương 50: Bệnh hay quên

Bởi vì Đinh thị có thai, Nam San dành thời gian rảnh về nhà mẹ đẻ.
Nàng mặc một chiếc váy dài in hải đường, cổ tay áo đến tà váy đều thêu rất nhiều hoa hải đường, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng viền lông cáo, mắt phượng mũi cao, môi chúm chím như đào hoa, hai tay đan nhau trong ống giữ ấm, nhìn một người một hổ tiến đưa.
Đại hổ trừng lớn mắt nhìn nàng, dường như khó hiểu vì sao nữ chủ tử lại bỏ lại nó và nam chủ tử, một mình ra ngoài, nó hừ hừ hai tiếng, lại quay đầu nhìn nam nhân mặc cẩm y màu đen.
Nam San hơi buồn cười, "Trời lạnh lắm, mày không cần ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà nha."
Đại hổ dường như nghe hiểu lời nàng, hơi bất mãn quay đầu đi.
Lăng Trọng Hoa vỗ đầu nó, nói với thê tử, "Không cần ta đi với nàng thật à?"
"Không cần, chàng đi cha nương ta sẽ câu nệ, lại nói nương ta lớn như vậy mà có thai, tất nhiên sẽ hơi không được tự nhiên, vẫn là một mình ta đi thôi."
"Ừ."
Hắn nâng khuỷu tay nàng, đỡ nàng lên xe ngựa, trong xe ngựa đã sớm chuẩn bị bếp lò, không hề lạnh chút nào, đại hổ cũng duỗi đầu vào xe ngựa, đôi mắt chuông đồng tò mò nhìn đông nhìn tây.
Nam tử nhấc nó qua một bên, thuận tiện buông rèm xuống, nó kháng nghị gầm gừ, Nam San ngồi trong xe ngựa cười tươi, đại hổ thật thú vị, dáng vẻ tủi thân y trẻ con.
Xe ngựa một đường đi thẳng, rất nhanh đến Nam phủ.
Tới gần cuối năm, mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài nước đóng thành băng, trong phòng Nam gia lại ấm áp vì đốt than sưởi, năm nay nhờ phúc nữ nhi, tam hoàng tử rất chiếu cố nhà thê tử, những năm ở Hầu phủ nào được phát sương than tốt như vậy, có thể có một ít sương than bình thường cho đủ số đã không tồi.
Nam nhị gia vui mừng, cười ha ha không ngừng, Đinh thị thì hơi ngượng ngùng, hai má ửng đỏ, người đã sắp làm ngoại tổ mẫu còn

mang thai, cảm thấy không dám nhìn nữ nhi.
Nam Lang cũng biết sắp làm ca ca, rất là hưng phấn, dựa bên cạnh Đinh thị không đi, trừng mắt tròn tròn, tò mò nhìn chằm chằm bụng Đinh thị.
"Nương, trong bụng nương thật sự có đệ đệ ạ?"
Nam San trêu ghẹo hắn, "Sao đệ biết là đệ đệ, lỡ là muội muội thì sao?"
Lang ca nhi phồng má, "Hừ, chính là đệ đệ, đệ không cần muội muội, đệ đệ có thể chơi với đệ."
"Được, vậy theo Lang ca nhi của chúng ta, nương sinh cho con một đệ đệ."
Cổ nhân đều chú ý nhiều con nhiều cháu, sinh thêm một nhi tử đối với phu thê Nam thị mà nói không còn gì tốt hơn, là nữ nhi cũng thích.
Đinh thị mở miệng mấy lần, bên Hầu phủ đã sớm phái người tới báo hỉ, nói là Anh tỷ nhi có thai, tứ hoàng tử phi xuất giá sau San tỷ nhi cũng có thai, lại chỉ San Nhi không có động tĩnh.
Nhân lúc Nam nhị gia mang theo Lang ca nhi đi ra ngoài, nàng tinh tế đánh giá nữ nhi, thấy Nam San khí sắc hồng nhuận, ánh mắt nhu hòa, hẳn là sống rất tốt.
"San Nhi, chuyện con nối dõi không cần cưỡng cầu, nên tới sẽ tới, đừng bởi vì chuyện của người khác mà phá hỏng tâm trạng của mình."
Nam San hiểu ý Đinh thị, gật đầu, "Nương, chuyện người khác có liên quan gì đến con, con không để trong lòng đâu ạ."
Nàng hiện tại mới hơn mười tuổi, theo hiện đại mà nói vẫn là đứa trẻ mới tốt nghiệp cấp hai, lúc này sinh con thì quá sớm, muộn một chút mới tốt.
"Vậy thì tốt, nương sợ con còn trẻ, không chịu nổi, những người khác nói cái gì cũng để trong lòng, kỳ thật duyên phận con cái đều do số trời."
"Nương, con hiểu mà, còn chưa chúc mừng nương."
Đinh thị lập tức đỏ thẫm mặt, "Con bé hư này, cũng tới trêu ghẹo nương con."
Nam San cười nghịch ngợm.
Đinh thị thấy nữ nhi vẫn còn nét ngây thơ, vỗ vỗ tay nàng, "Đi đi,

con đi thăm tổ mẫu con, người nhắc đến con mãi."
Nam San ngoan ngoãn đứng lên, một thời gian không gặp, nàng cũng nhớ tổ mẫu.
Lư thị đã sớm nghe được động tĩnh tôn nữ trở về, nghĩ hai mẫu nữ chắc là có chút chuyện riêng tư muốn nói, nên không đi tiền viện, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhắm mắt niệm kinh.
Nghe được tiếng bước chân, giương mắt nhìn, tôn nữ mỉm cười ở cửa, áo choàng lông cáo càng tôn lên làn da trắng của nàng, kiều diễm như đóa hoa đào vừa hái, bà híp mắt, vui mừng mở miệng, "San tỷ nhi của ta đã trở lại."
Nam San tiến lên vài bước, nâng bà dậy, "Tổ mẫu, tôn nữ rất nhớ người."
Lư thị vỗ mu bàn tay nàng, hơi xúc động, "Tổ mẫu cũng thế."
Cởi áo choàng giao cho Thanh ma ma treo lên, hai tổ tôn ngồi trên giường. Lư thị tràn đầy vui mừng, San tỷ nhi của bà càng ngày càng đẹp, không gầy tong teo giống cô nương khác, mà chỗ nên gầy thì gầy, chỗ không nên gầy thì lớn hơn người khác rất nhiều.
"Tổ mẫu dạo này có khỏe không ạ?"
Nam San nhìn Lư thị, thấy bà không còn vẻ buồn rầu, cả người thoải mái như được giải thoát, có lẽ dọn ra Hầu phủ, tâm trạng buông lỏng không ít.
Kỳ thật Lư thị là bởi vì khúc mắc đã giải, người rộng mở thông suốt, nhiều năm khổ sở tiêu tán, tâm trạng nhẹ nhàng, lại nói Nam nhị gia cùng Đinh thị đối xử thật lòng, bà sống rất thư thái, tinh thần tự nhiên khác khác biệt.
"Khỏe, cha nương con hiếu thuận, Lang ca nhi thường xuyên tới chơi với bà già này, cuộc sống này, không thể tốt hơn, hiện tại ta không mong gì khác, chỉ mong cha con có thể cao trung, nương con thuận lợi sinh đứa bé này, con sống vui vẻ, Lang ca nhi lớn lên có tiền đồ, còn lại cũng không có mong ước gì."
Nam San bật cười, "Tổ mẫu, người yêu cầu thật nhiều, này mà nói là không có mong ước gì."
Tay Lư thị đang trượt Phật châu ngừng lại, bật cười, "Là bà già này tham lam, hy vọng Phật Tổ có thể thông cảm."
"Phật Tổ bận lắm, đông gia nói Phật Tổ bảo hộ hắn phát tài, tây gia nói Phật Tổ phù hộ hắn sống lâu trăm tuổi, tai Phật Tổ nào nghe

được tới đây."
"Con thành tâm muốn nhờ, Phật Tổ ngàn mắt vạn tai, đều sẽ nghe được."
"Được ạ, vậy tôn nữ xin Phật Tổ bảo hộ tổ mẫu trăm năm khoẻ mạnh."
Nam San chắp tay trước ngực, chân thành cầu nguyện, mắt Lư thị đầy từ ái, nhẹ vuốt tóc nàng, lẩm bẩm, "Có tấm lòng này của San tỷ nhi, tổ mẫu cảm thấy mỹ mãn, chỉ là con ấy, nghe nói phủ đại hoàng tử và phủ tứ hoàng tử đều có tin vui, bên Hầu phủ cũng đặc biệt phái người tới báo tin vui, nói nhị tỷ tỷ của con có hỉ, hơn nữa đại tỷ tỷ của con cũng có thai, đại bá mẫu con càng thêm bừa bãi không giới hạn, San tỷ nhi, tam hoàng tử có nói qua cái gì không?"
Nam San biết Lư thị lo lắng, mím môi cười, "Chàng ấy không nói gì thêm, tổ mẫu, việc này trong lòng chúng con hiểu rõ, người khác sinh mười sinh tám cũng không liên quan gì đến chúng con."
"Vậy là tốt rồi, nữ tử xuất giá không thể so ở nhà mẹ đẻ, thế gia bình thường đều chú trọng con nối dõi, huống chi là hoàng gia, tổ mẫu cũng là sợ con tủi thân, nghẹn ở trong lòng không nói."
"Tổ mẫu, con nhất định sẽ để bản thân sống thư thái."
Lư thị ôm chầm lấy nàng, "San tỷ nhi, tuy nói từ xưa đến nay, thế đạo đều hà khắc với nữ tử, yêu cầu nữ nhân không ghét không đố (kị), phải hiền huệ hào phóng, thay phu quân nạp thiếp dưỡng thứ xuất, nhưng nỗi khổ trong lòng nữ tử có mấy người có thể biết được, tổ mẫu hy vọng con không cần làm người rộng lượng."
Nam San hiểu ý Lư thị, là nói nàng không cần bởi vì không mang thai mà sốt ruột, nạp thiếp cho nam nhân của mình, sao có thể? Nam nhân của nàng, há cho phép người khác nhúng chàm.
"Tổ mẫu, tôn nữ nhớ kỹ."
Lúc này, Thanh ma ma từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt hơi khó coi, "Lão phu nhân, tam tiểu thư, bên Hầu phủ có người tới báo, nói hầu gia bệnh nặng."
"Cái gì, tổ phụ bị bệnh?"
Nam San "phắt" một cái đứng lên, hỏi liên thanh, "Thanh ma ma, người tới có nói bệnh gì, sao lại đột nhiên phát bệnh không?"
"Người báo tin còn ở trong viện nhị gia, nô tỳ nghe thấy hầu gia bỗng nhiên té xỉu, nô tỳ nóng vội liền chạy vội tới bẩm báo lão phu

nhân và tam tiểu thư."
Lư thị cũng đứng dậy, kêu Thanh ma ma mang áo choàng, cùng Nam San tới tiền viện, không trung đang có tuyết rơi, hai tổ tôn dìu nhau, dọc đường đi lòng nóng như lửa đốt.
Tiền viện, Nam nhị gia ngơ ngác ngồi trên ghế, hai mắt vô thần lẩm bẩm, "Sao ông ấy có thể bị bệnh?"
Phụ thân hắn, trong ấn tượng vẫn luôn như cây trúc thẳng, phiêu dật thoát tục, phảng phất vĩnh viễn xanh tươi, vĩnh sẽ không ngã xuống, sao lại đột nhiên bị bệnh?
Hắn lung lay đứng lên, đi ra bên ngoài, Đinh thị ở phía sau kêu, "Nhị gia, tuyết đang rơi, mau khoác thêm y phục rồi hẵng đi."
Một mặt lại sai người chuẩn bị xe ngựa, vừa vặn lúc này Lư thị và Nam San đều đến đông đủ, người một nhà cũng không nói nhiều, tất cả đều chui vào trong xe ngựa, chạy về phía Hầu phủ.
Dọc đường đi, Nam San nắm chặt tay Lư thị, Nam nhị gia mím môi, không nói lời nào.
Chờ chạy tới Hầu phủ, liền thấy cánh cửa tiểu viện thanh u đóng chặt, ngoài cửa là Nam thế tử và phu thê Nam tam gia, còn có các tôn tử tôn nữ trong phủ, Nam Uyển, Nam Cảnh, Nam Đường, Nam Côn và Nam Lạc đều có mặt.
Nhìn thấy một nhà Nam nhị gia, Nam thế tử nói, "Phụ thân đột nhiên mắc bệnh, chúng ta cũng là vừa đến, nhưng phụ thân không cho chúng ta vào."
Nam tam gia cũng nói tiếp, "Nhị ca, không bằng huynh thử xem, có lẽ phụ thân sẽ gặp huynh."
Nam nhị gia hơi sợ sệt, chần chờ vươn tay, Nam San nóng nảy, đi tới phía trước, gõ cửa, "Tổ phụ, con là San tỷ nhi, cầu xin người cho con đi vào."
Nam Đường thấy động tác của nàng, ồm ồm nói, "Tỷ bớt lo đi, tổ phụ nói, ai cũng không gặp."
Hắn cố ý dời mắt, không nhìn Nam San, tam tỷ tỷ như biến thành người khác, đâu còn là tam bàn nhi mà hắn biết.
Nàng hiện giờ là tam hoàng tử phi, không phải là cô béo lúc còn trong phủ nữa.
Nam San không để ý tới hắn, vẫn gọi cửa.
Đinh thị kéo nàng, "San tỷ nhi, chúng ta chờ một chút, có lẽ tổ phụ

của con không sao đâu."
Ngụy thị nhìn bụng Đinh thị, giọng điệu ghen ghét, "Nhị đệ muội, trước mắt tuy rằng không phải lúc nói chuyện, nhưng đại tẩu còn phải chúc mừng nhị đệ muội."
Phù thị miễn bàn hận thế nào, dáng vẻ Đinh thị, vừa thấy chính là trượng phu yêu thương, sống thoải mái, đâu giống nàng, nàng nhìn tam gia bên cạnh thế tử, trượng phu này coi như nàng đã chết, nửa năm cũng không đặt chân vào viện nàng.
Đinh thị hơi ngượng ngùng, "Đại tẩu, hiện tại là lúc nào còn nói mấy lời này làm gì, phụ thân không biết tình huống ra sao, mọi người ở gần đây, có biết một vài?"
Ngụy thị biết sao được, gần đây nàng ta nhiều việc, thiệp yến hội chất đầy, lại nói phụ thân chưa bao giờ gần gũi bọn họ, nàng ta căn bản không biết xảy ra chuyện gì.
Nam San xem dáng vẻ Ngụy thị liền biết nơi này không ai biết chuyện tổ phụ, vì thế lại bắt đầu gõ cửa.
Một lúc lâu sau, bên trong truyền đến tiếng Phương ma ma, "Hầu gia không sao hết, mọi người trở về hết đi, tam tiểu thư, người tiến vào một lát."
Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Nam San, ánh mắt Nam Uyển cực kì oán độc, Nam San không quan tâm nhiều, chờ cửa vừa mở ra lập tức đi vào, đi vào trong phòng, cả căn phòng đầy mùi thuốc.
Nam Sùng Khởi nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái nhợt, mái tóc lúc trước búi cao nay xoã xuống, lại có vẻ đẹp khi bị bệnh.
Nam San hận không thể đánh chết bản thân, lúc nào rồi đầu óc còn hồ đồ, người là tổ phụ, một nam nhân đã năm mươi, xinh đẹp ở đâu.
"Lại đây, ngồi đi."
Thấy tổ phụ vẫy tay với nàng, Nam San lập tức ngồi ở mép giường, vội vàng hỏi, "Tổ phụ, người làm sao vậy, báo tin nói người bị bệnh?"
Nam Sùng Khởi khẽ nhíu mày, "Đều là hạ nhân nhiều chuyện, tổ phụ không bị bệnh."
Không bị bệnh, vì sao sắc mặt tái nhợt như vậy?
Nam San tinh tế đánh giá, thoạt nhìn, tinh thần tổ phụ tạm ổn, nhìn bề ngoài, ngoài sắc mặt hơi tái nhợt cũng không có bệnh trạng gì

khác, nàng nghĩ, cổ đại không có trang thiết bị, sợ là có vài bệnh đại phu không khám ra được, Khương Diệu Âm chính là đệ tử Y Thánh, nàng ấy khẳng định biết nhiều bệnh hiếm lạ cổ quái, vừa vặn gần đây hồi kinh, nếu không nhờ nàng ấy tới khám.
"Tổ phụ, tôn nữ quen một người bạn, nàng ấy là đệ tử Y Thánh, không bằng để nàng ấy tới bắt mạch cho người?"
Nam Sùng Khởi nghe được hai chữ Y Thánh, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, "Không cần."
"Tổ phụ, nếu không để nàng ấy tới thử một chút đi, nàng ấy rất lợi hại, còn lợi hại hơn thái y."
Bên ngoài truyền đến một tiếng nói, "Hừ, mấy phế vật Thái Y viện đương nhiên không bằng đồ đệ của ta."
Phương ma ma nghe được tiếng nói, vội vàng mở cửa ra, mời một vị lão giả thoạt nhìn rất là lôi thôi vào, "Thần y, mau mời vào."
Thần y?
Nam San kinh ngạc há miệng, chẳng lẽ đây là sư phụ Khương Diệu Âm, vóc người không cao, quần áo cũ kĩ, tóc cũng hơi rối, chẳng trách Khương Diệu Âm từng nói với mình, sư phụ nàng chính là một lão nhân bình thường, nhưng đây cũng quá bình thường rồi, còn không bằng lão nhân bình thường.
Y Thánh nhìn rõ diện mạo của Nam San, hơi sững sờ, "Tiểu cô nương, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"
"Gặp qua Y Thánh, nghe Khương tiểu thư nhắc tới người, vẫn luôn kính ngưỡng, hôm nay nhìn thấy người thật, tam sinh hữu hạnh."
Y Thánh cười ha ha, "Tiểu cô nương miệng ngọt thật, ngươi chính là người bạn mà Âm Nhi nói hả, lão phu cũng nghe nó nhắc tới ngươi, ngươi thật ra thú vị hơn tổ phụ của ngươi ấy."
Vừa rồi ở bên ngoài, ông nhìn thấy một nam tử có tướng mạo rất giống Sùng Khởi, có lẽ chính là Nam gia nhị gia, cha ruột của tiểu cô nương, quả nhiên là người một nhà, diện mạo rất giống nhau.
"Đa tạ thần y khích lệ."
"Tiểu cô nương còn rất hiểu lễ nghĩa."
Y Thánh nói xong, nhìn về phía Nam Sùng Khởi vẫn luôn lạnh lùng nhìn, không được tự nhiên vò đầu, nhìn y phục của mình, hối hận lên đường muốn bớt việc, thường mấy ngày không tắm rửa, ông mới bước vào địa phận kinh thành đã bị người bắt tới Hầu phủ.

Sớm biết là tới gặp Sùng Khởi thì ông đã cẩn thận thay bộ đồ mới.
Ông hơi chần chờ, nhìn cái tay đen gầy của mình, lau mấy cái lên áo mới bắt đầu bắt mạch cho Nam Sùng Khởi, gương mặt lúc trước còn cười đùa dần dần nghiêm túc.
"Xem mạch tượng thì không sao hết, nhưng gần đây có cái gì không khoẻ?"
Phương ma ma nhìn chủ tử, thấp giọng mở miệng, "Hầu gia dạo này luôn quên đông quên tây, rõ ràng chuyện mới làm cũng quên, liền mới vừa rồi, đã dọn thư phòng một lần, hầu gia lại muốn dọn lại, mới mệt mà ngất xỉu."
Y Thánh nghe nàng nói, mặt hơi trầm xuống, Nam San đứng ở một bên mơ hồ sáng tỏ, tổ phụ này rõ ràng là giai đoạn đầu của bệnh đãng trí tuổi già.
Căn bệnh này căn bản không có khả năng chữa trị.
Nàng không rõ, tổ phụ thanh tuấn xuất trần như thế sao lại bị bệnh này?
Nam Sùng Khởi là người thông minh, từ trên mặt Y Thánh liền đoán được mình bị bệnh cũng không nhẹ, thờ ơ mở miệng nói, "Theo ngươi thấy, ta có phải bệnh hay quên? Cuối cùng có phải ta sẽ như một đứa trẻ, không biết chuyện gì, quên hết chuyện trước kia."
Y Thánh bình tĩnh lại, nặn một nụ cười, "Hừ, ta chính là Y Thánh, Sùng Khởi ngươi đừng coi thường, Diêm Vương gia thấy ta đều phải run rẩy, mặc kệ bệnh gì cũng không làm khó được ta, đều có thể chữa khỏi cho ngươi."
Bọn họ là bạn già nhiều năm, một nét mặt của đối phương là có thể đoán ra lời này mấy phần thật giả, Nam Sùng Khởi khẽ mỉm cười, "Kỳ thật, quên hết chuyện trước kia cũng không phải là chuyện không tốt."
Giọng ông đầy cô đơn, làm lòng người nghe ê ẩm.
Nước mắt Nam San trào dâng, nàng ngẩng lên đầu, muốn nuốt nước mắt trở lại, Phương ma ma bên cạnh đã sớm rơi lệ đầy mặt.
Y Thánh nhiều lần bảo đảm có thể chữa khỏi bệnh của tổ phụ, sau đó xách hòm thuốc rời đi.
Tâm trạng của ông ấy rất nặng nề, Sùng Khởi xác thật bị bệnh hay quên, bệnh này không có thuốc chữa, thiếu niên quen biết, làm sao không biết đời này Sùng Khởi không dễ dàng, sợ là đối với Sùng

Khởi mà nói, quên cũng là chuyện tốt.
Mới vừa ra cửa Hầu phủ đã bị người kéo lên một chiếc xe ngựa.
Khi thấy rõ là ai, ông càng thêm giận, vung tay đấm một cái, đối phương không né không tránh, hứng chịu một đấm này, nửa bên mặt nháy mắt sưng lên.
"Đều tại ngươi, Sùng Khởi bị bệnh, ngươi mong lắm đúng không."
"Rốt cuộc hắn mắc bệnh gì?"
Người bị đánh chính là Mạnh Tiến Quang, chính ông bắt Y Thánh tới, lúc này ông hoàn toàn không màng sưng đau trên mặt, nôn nóng hỏi, "Khởi Sơn, ngươi mau nói cho ta biết, hắn bị bệnh gì?"
Y Thánh bình tĩnh mấy hơi, "Hắn không bị bệnh, chẳng qua sẽ dần dần quên mọi thứ, bao gồm ngươi ta, cuối cùng hắn sẽ không phải Sùng Khởi mà ngươi hay ta quen, chỉ là một thể xác."
"Cái gì?"
Mạnh Tiến Quang xụi lơ, ánh mắt dại ra, ông nghĩ tới vô số kết cục của bọn họ, nhưng chỉ là từng người già đi, từng người chôn trong phần mộ tổ tiên nhà mình, trăm triệu chưa từng nghĩ tới, có một ngày, hắn thật sự sẽ quên mình, giống như người xa lạ.
"Không đâu, hắn là Nam Sùng Khởi, đệ nhất công tử danh chấn thiên hạ năm ấy Nam Sùng Khởi, tại sao lại như vậy, không thể nào, Khởi Sơn, có phải ngươi đang gạt ta!"
Y Thánh nổi giận, túm vạt áo ông, "Hừ, đều tại ngươi, ngươi biết vừa rồi Sùng Khởi nói cái gì không? Hắn nói quên đi chuyện trước kia cũng là chuyện tốt."
Ánh mắt Mạnh Tiến Quang dần chán nản, Y Thánh đẩy ông, nghênh ngang rời đi.
Lưu lại một mình ông vô lực ngồi liệt trong xe ngựa, đột nhiên, dường như ông nhớ tới điều gì đó, chạy đi như điên.

Chương 51: Gỡ bỏ

Sau khi Y Thánh rời đi, Phương ma ma bưng chén thuốc đã sắc đi vào, Nam San cẩn thận nhận lấy, "Ma ma, người bận một ngày, đi xuống nghỉ ngơi đi, chỗ tổ phụ có ta chăm sóc."
Ánh mắt Phương ma ma dò hỏi nhìn về phía hầu gia nằm dựa trên giường, Nam Sùng Khởi gật đầu, lúc này nàng mới lui xuống.
Nam San dùng mu bàn tay thử độ nóng của thuốc, cầm lấy muỗng bạc, khuấy vài cái, thổi mấy hơi, xem chừng cũng vừa phải, định đút cho tổ phụ.
Nam Sùng Khởi vươn tay ngăn cản động tác của nàng, "Tổ phụ tự làm được."
Ngón tay thon dài bưng chén thuốc, bỏ muỗng bạc không cần, cầm chén uống trực tiếp, rất mau, một chén thấy đáy, Nam San vội lấy khăn, hắn duỗi tay nhận, ưu nhã lau miệng.
Trong nhất cử nhất động, phong nghi như thiên thành.
Nam San nhìn sững sờ, đến bây giờ cũng không dám tin tưởng, tổ phụ như vậy mà lại bị bệnh.
Uống thuốc xong, Nam Sùng Khởi bị cơn buồn ngủ vây lấy, Nam San dìu ông nằm xuống, thấy ông chậm rãi ngủ, vì thế đi đến giường nhỏ trong góc, định chợp mắt một lát.
Đột nhiên phòng trong xuất hiện một bóng người cao lớn đi về phía tổ phụ, nàng vừa định gọi, chợt nhận ra người tới là Mạnh Quốc Công.
Mạnh Quốc Công là bạn tốt của tổ phụ, có lẽ là lo lắng bệnh tình của tổ phụ, chỉ thấy ông hai mắt si ngốc, thần sắc đau thương, căn bản không phát hiện nàng tồn tại, đi một mạch về phía tổ phụ trên giường, trong lòng Nam San cảm thấy có chút không đúng, dứt khoát không lên tiếng.
Mạnh Tiến Quang cẩn thận ngồi xuống mép giường, tham lam nhìn người trên giường, gương mặt này đã nhìn vài thập niên, không dám nhìn một cách trắng trợn, chưa từng gần đến như hôm nay, có cơ hội nhìn cẩn thận.
Ông hơi chần chờ vươn tay, khẽ vuốt gương mặt đang ngủ say, lại

gập ngón tay, rút về, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Sùng Khởi, ta thích ngươi, có phải ngươi biết, cho nên mới sẽ ghét ta, tránh ta."
Nam San thầm giật mình, hiểu ra vì sao lúc nãy cảm thấy không đúng, ánh mắt Mạnh Quốc Công nhìn tổ phụ rõ ràng chính là nhìn người yêu mới có.
Chẳng lẽ? Ông ấy vẫn luôn thầm yêu tổ phụ?
Nhưng tình yêu như vậy, dù là ở hiện đại cũng có rất nhiều người không chấp nhận được.
Mạnh Quốc Công như thể hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, "Sùng Khởi, ngươi nhất định rất ghét ta đúng không, ngươi coi ta là bạn tốt tri kỷ, mà ta lại mơ ước ngươi, nhưng ta không khống chế được bản thân mình, dù biết ngươi ghét ta, ta cũng không khống chế được muốn gặp ngươi."
"Ta biết, trong kinh có một ít người dưỡng tiểu quan gì đó, nhưng ta không phải, Sùng Khởi, ngươi và ta quen biết thuở thiếu niên, bằng tâm mà nói, ta đâu phải người như vậy, người ta thích không quan hệ nam nữ, chỉ là một mình Sùng Lang ngươi mà thôi."
Giọng nói ông thấp đi, khẽ lẩm bẩm, "Mà ngươi, trùng hợp là nam nhân, nếu có kiếp sau, ta nguyện vứt bỏ thân nam nhi, hóa thành nữ kiều nga, khi đó, Sùng Khởi, trong mắt ngươi sẽ có ta."
Nam tử cao lớn, lưng cong cong, giọng nói run rẩy, dùng tay che miệng, không cho mình khóc thành tiếng, Mạnh gia như một tòa núi lớn đè trên người hắn, hiện giờ, hắn chỉ muốn mặc kệ, canh giữ bên cạnh người yêu.
"Ta chỉ muốn ở cạnh ngươi, nhìn thấy ngươi là được."
Hắn mặc kệ trách nhiệm gia tộc, mặc kệ huyết mạch truyền thừa, hắn chỉ muốn ở bên Sùng Khởi, dù Sùng Khởi ghét hắn.
"Sùng Khởi, nhiều năm trước, chúng ta cùng nhau ngâm thơ đối chữ, khi đó ta liền nghĩ, nếu có thể vĩnh viễn nhìn ngươi thì tốt biết bao, thậm chí ta ghen ghét Lâm biểu muội, tuy rằng nhờ nàng, ta mới có thể mượn cơ hội tiếp cận ngươi, nhưng ta vẫn ghen ghét nàng là vị hôn thê của ngươi, ước gì nàng chết, có phải ta rất đê tiện không?"
"Còn có chuyện đê tiện hơn nữa kìa, vì huyết mạch gia tộc, ta thành thân cưới vợ, nhưng trong lòng lại không bỏ được ngươi, từ ngày thành thân chưa từng đặt chân vào tân phòng, biết nàng muốn có

con, ta liền tương kế tựu kế, để thứ đệ cùng nàng thành chuyện tốt, sinh ra cặp song sinh."
Mạnh hoàng hậu và Mạnh thế tử lại là con của Mạnh lão thái gia nhị phòng, Nam San bừng tỉnh.
Mạnh Tiến Quang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đến bây giờ cũng không phát hiện trong phòng còn có một người, cũng do vị trí cái giường nhỏ này vừa vặn trong góc, cách đó không xa lại là bình phong, vừa lúc ngăn cản tầm mắt ông.
Mạnh Tiến Quang còn đang lẩm bẩm tự nói, khoé mắt Nam Sùng Khởi trên giường vẽ một đường nước mắt, thong thả mở mắt ra, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn hắn, "Những lời này, sao chưa từng nghe ngươi nói bao giờ?"
Thấy người vốn đang ngủ tỉnh lại, Mạnh Tiến Quang hơi hoảng loạn, rất nhanh lại trấn định, hạ quyết tâm, cười tự giễu, "Sùng Khởi, ngươi nghe thấy hết rồi, hiện tại có phải càng thêm ghét ta, ngươi hận ta đi, vĩnh viễn căm ghét ta, nhưng đừng quên ta."
Nam Sùng Khởi chảy nước mắt, "Đúng vậy, ta muốn quên ngươi, quên đi hết thảy, không để ý tới phủ Đức Dũng hầu, không quan tâm cơ nghiệp Nam gia gì đó."
"Sùng Khởi..."
"Nếu ngươi có thể xa thê tử của mình, vì sao lại trêu chọc biểu muội của ngươi?"
"Biểu muội, biểu muội gì?"
Mạnh Tiến Quang bị hắn hỏi sững sờ, hắn khi nào trêu chọc biểu muội, chẳng lẽ là Hầu phu nhân trước Lâm thị?
"Ta không có trêu chọc nàng, Sùng Khởi, có phải ngươi hiểu lầm cái gì không?"
Nam Sùng Khởi cắn chặt môi, đó là lúc mới vừa thành hôn không bao lâu, hắn biết Lâm thị gả vào sống như quả phụ, không đành lòng, định thầm làm rõ với nàng rồi bồi thường thêm gì đó, ai ngờ mới vừa đi đến ngoài tân phòng thì nghe được bên trong truyền đến tiếng nam nữ hoan hảo.
Hắn nghe được rõ ràng, nàng nũng nịu kêu, "Biểu ca..."
Lúc ấy hắn như bị sét đánh, biểu ca Lâm thị, có thể tới phủ, chỉ có Mạnh Tiến Quang, thì ra bọn họ mới là một đôi, chỉ có hắn là đồ ngốc.

Không bao lâu, Lâm thị có thai, vừa mới bắt đầu còn áy náy khó xử, thấy hắn không nói lời nào, thất hồn lạc phách, cũng chưa từng tức giận, liền cho rằng hắn không thể giao hợp, ngược lại bừa bãi hơn.
Liên tiếp sinh ra ba đứa con.
Hắn nhắm mắt lại, mỗi khi nhìn thấy ba đứa con này, hắn đều đau khổ khó chịu.
Mạnh Tiến Quang thấy mặt hắn có vẻ đau xót, trong lòng chợt động, cầm hai vai hắn, "Sùng Khởi, nói cho ta, có phải ngươi hiểu lầm cái gì không?"
"Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì? Ngươi dám nói, giữa ngươi và Lâm thị không có cẩu thả?"
"Không có, ta thề với trời, không có, nếu có, ta sẽ không được chết tử tế, sau khi chết không được luân hồi."
Nam Sùng Khởi ngơ ngác nhìn hắn, hắn nói như chém đinh chặt sắt, không chút chần chờ, thật sự không giống nói dối, hai người nhìn chằm chằm đối phương, đặc biệt là Mạnh Tiến Quang, không tránh không né, thấy người trên giường như tin lời hắn, gương mặt tái nhợt còn vương nước mắt, tóc đen xoã trên vai, thoạt nhìn yếu đuối mảnh khảnh, càng thêm vài phần phong tình.
Trong lúc nhất thời hắn nhìn ngây ngốc, dáng vẻ Sùng Khởi nhỏ xinh hơn ngày thường không ít, giống như nữ tử...
Ánh mắt hắn không tự giác dời xuống, mặt Nam Sùng Khởi đỏ lên, phẫn nộ quát, "Nhìn cái gì? Mắt ngươi nhìn đi đâu đấy?"
"Không... nhìn cái gì, Sùng Khởi, ta thật sự không làm gì với Lâm thị, ngươi phải tin tưởng ta."
Mạnh Tiến Quang vội vàng giải thích, vừa rồi trong đầu hiện lên suy nghĩ hoang đường, sao hắn lại cảm thấy Sùng Khởi là một nữ tử.
Nam Sùng Khởi đã tin hắn, cắn môi dưới, khẩu khí mềm xuống, "Ta nghe thấy Lâm thị cùng người... Nàng kêu người nọ là biểu ca."
Lời nói vừa ra khỏi miệng, Nam Sùng Khởi bỗng nhiên nghĩ đến, có thể khiến Lâm thị kêu biểu ca, ngoài Mạnh Tiến Quang còn có thứ đệ của hắn, nếu con cái phủ Trấn Quốc công là của Mạnh nhị lão thái gia, không chừng mấy đứa trong phủ mình cũng là con của đối phương.
Mạnh Tiến Quang nghĩ cẩn thận là có thể nghĩ đến, "Lâm thị kêu biểu ca, liệu có phải là thứ đệ trong phủ ta, trước kia quan hệ với

Lâm thị hình như cũng rất tốt."
"Ngươi thật sự không có gì với nàng?"
"Không có, Sùng Khởi, ta trước nay chưa từng có bất kì nữ nhân nào."
Nam Sùng Khởi rũ mắt, con người Mạnh Tiến Quang thật ra chưa bao giờ biết nói dối, hắn nói không có, khẳng định là thật, cha ruột mấy đứa con trong phủ là một người khác.
"Được, ta tin ngươi."
Mạnh Tiến Quang vui vẻ như đứa trẻ, "Sùng Khởi, thật tốt quá, ngươi thật sự tin tưởng ta."
Hắn kích động không biết đặt tay như thế nào cho phải, muốn vỗ vai đối phương như lúc trước, rồi lại đã lâu không làm động tác này, không dám vươn tay.
Hai người dãi bày xong, ngược lại đều im lặng, không nói chuyện nữa.
Trong mắt Mạnh Quốc Công đều là lưu luyến si mê, Nam Sùng Khởi bị hắn nhìn đỏ mặt, xấu hổ cũng không phải, bực cũng không phải, trừng hắn một cái, cái trừng mắt này làm Mạnh Tiến Quang chợt có suy nghĩ, "Sùng Khởi, ngươi thế này thật đẹp, rất giống mỹ kiều nương."
Nam San trong góc tường đã choáng váng, không thể tin được bản thân nghe được cái gì, những bí mật này đủ làm người khác trợn mắt há mồm, nàng cũng đã chấp nhận tổ phụ cùng Mạnh Quốc Công là tình yêu nam nam, bỗng nhiên nghe được Mạnh Quốc Công nói tổ phụ giống nữ tử, nàng cảm thấy cả người không ổn, bởi vì nàng phát hiện, khả năng này rất cao.
Nam Sùng Khởi không nói gì, đỏ mặt quay đầu đi, lòng Mạnh Tiến Quang mừng như điên, "Sùng Khởi, ngươi là nữ tử thật à?"
"Câm miệng, nếu không phải nữ tử, sao sinh được con cho ngươi?"
Sinh con, Sùng Khởi sinh con cho hắn, Mạnh Tiến Quang choáng váng, cười ngu ngốc, "Thật hả? Ngươi sinh con cho ta lúc nào ấy, con ở đâu, ôm lại đây cho ta nhìn một cái?"
Ôm lại đây nhìn một cái?
Nam San buồn cười, nàng đã khẳng định phụ thân chính là đứa bé kia, Mạnh Quốc Công thật ngốc, phụ thân đã là nam tử trưởng thành, ông ấy lại muốn ôm lại đây xem một cái, nghĩ lại buồn cười.

Nam Sùng Khởi trừng hắn một cái, dùng tay chỉ cái chén trên bàn, Mạnh Tiến Quang vội vàng tung tăng chạy tới, cẩn thận rót nước, bưng cái chén tới miệng nàng. (*Giờ đã rõ thân phận nên tác giả đổi thành nàng*)
Uống hết chén nước, Nam Sùng Khởi hắng giọng, "Người đã làm tổ phụ còn ngốc như vậy, con nó sắp làm tổ phụ rồi ôm đến đây kiểu gì."
Đầu óc Mạnh Tiến Quang rốt cuộc hoạt động, "Chính là... Nam nhị gia?"
"Ừ."
"Chuyện khi nào?"
Nam Sùng Khởi đỏ mặt, lần đó như ma xui quỷ khiến, vốn dĩ hiểu lầm hắn và Lâm thị dan díu, nên chán ghét hắn, rồi lại có chút không nỡ, vừa vặn hắn say, nàng dùng thuốc Khởi Sơn cho, hai người gần gũi da thịt.
Ai ngờ, chỉ một lần đã mang thai.
Bởi vì nàng mảnh khảnh, mấy tháng đầu người khác cũng không nhìn ra, sau đó lấy cớ đi thôn trang, lén sinh con ở bên ngoài, lại bịa đặt ra câu chuyện mẫu thân đứa bé khó sinh mà chết, giấu giếm ôm về phủ.
Đứa bé kia chính là Nam nhị gia, thứ tử duy nhất trong phủ.
Nhi tử từng ngày lớn lên, tình cảm Nam Sùng Khởi dành cho hắn rất phức tạp, có trìu mến, có ghét bỏ, muốn thân cận, nghĩ đến cha ruột của nó, lại ghét bỏ hành vi của mình.
Nàng ghét bỏ nhi tử, càng phỉ nhổ chính mình.
Đặc biệt là lúc Lâm thị lại sinh đứa thứ ba, nàng hoàn toàn chạnh lòng, tuy rằng nhi tử thân thiết với nàng, nhưng khi biết rõ nhi tử hiểu lầm Mạnh Tiến Quang, nàng không hề ngăn cản, ngược lại giúp hắn tìm tới cổ tham ăn, mượn tay người khác đưa đến tay nhi tử.
Nhìn nhi tử tinh thần sa sút, nàng muốn ngăn cản, rồi lại chậm chạp không có hành động, khiển trách bản thân hết lần này đến lần khác, hai mẫu tử càng lúc càng xa.
Từ lúc sinh ra, trách nhiệm gia tộc đè nặng trên người nàng, nàng gánh vác cơ nghiệp tổ tông Nam thị, rồi lại căm hận người khác áp đặt trọng trách trên người nàng.
Nàng thanh cao lại tự ti, kiêu ngạo lại mẫn cảm, thích Mạnh Tiến

Quang, lại bởi vì hiểu lầm hắn và Lâm thị, căm thù hắn đến tận xương tuỷ, lại nhịn không được vẫn tới gần hắn, thậm chí điên cuồng sinh ra đứa con, tình cảm phức tạo hoàn toàn dồn lên người nhi tử.
Nói đến, nàng nợ nhi tử rất nhiều.
Mạnh Tiến Quang cũng cẩn thận nhớ lại, rất nhiều năm trước, hắn say rượu nghỉ ngơi ở Hầu phủ, hình như đã có một giấc mơ kiều diễm, trong mơ Sùng Khởi biến thành một nữ tử, bọn họ ân ái nhau như phu thê bình thường, tỉnh lại chỉ có một mình, xiêm y chỉnh tề.
Lúc ấy hắn hổ thẹn khó xử, không dám đối mặt Sùng Khởi, hốt hoảng về phủ.
Chẳng lẽ lần đó vốn không phải mơ?
Ánh mắt hai người giao nhau, Nam Sùng Khởi muốn trốn tránh, Mạnh Tiến Quang nào chịu theo, trước kia có hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm gỡ bỏ, sao cho phép nàng trốn tránh tiếp.
"Sùng Khởi, ngươi có yêu ta không?"
Gương mặt Nam Sùng Khởi vốn tái nhợt nổi rặng mây hồng, gật đầu.
Hai người xoá bỏ hiềm khích lúc trước, cởi bỏ khúc mắc, tự nhiên ôm nhau, Nam Sùng Khởi bình tĩnh lại, đẩy Mạnh Tiến Quang, "Tiến Quang, hình như ta bị bệnh hay quên, sợ là sẽ dần không nhớ ai, không còn ký ức."
"Không sợ, ta bên cạnh nàng."
"Ngươi có phủ Trấn Quốc công, ta có phủ Đức Dũng hầu, sao có thể thoải mái, làm sao có thể ở bên nhau."
Mạnh Tiến Quang như thể hạ quyết tâm, "Sùng Khởi, tin tưởng ta, nhất định có thể."
"Được, ta tin tưởng ngươi."
Nam Sùng Khởi hóa giải khúc mắc, cả người thả lỏng, cảm thấy cho dù có bệnh hay quên cũng không đáng sợ, nàng nằm trở lại giường, nhắm mắt ngủ.
Chờ nàng ngủ rồi, Mạnh Tiến Quang mới lặng yên rời đi, khoảng sau một nén hương, Nam San nhìn Mạnh Quốc Công đi xa, mới đứng dậy ra cửa, vừa ra khỏi cửa liền thấy ông còn đứng trong viện.
Thân hình cao lớn không còn cong cong như lúc trước, mang theo vui sướng như trút được gánh nặng, thấy Nam San từ trong phòng

đi ra, sắc mặt hơi xấu hổ.
Nam San le lưỡi, có cảm giác bị bắt tại trận.
Mạnh Tiến Quang ngượng ngùng gật đầu, nghĩ đến vừa rồi hắn cùng Sùng Khởi nói chuyện, sợ là đều bị tam hoàng tử phi nghe hết. Có điều, nàng là tôn nữ của mình, cũng không cần đề phòng.
Nam San lắp bắp mở miệng, "Trùng hợp ghê, Mạnh quốc công."
"Nha đầu, con nên gọi ta là tổ phụ."
"À, tổ phụ."
Mạnh Tiến Quang không ngờ nàng nghe lời như thế, rất là vui vẻ, "Ngoan, bé ngoan, con đi trước đi, chỗ tổ... mẫu của con có ta."
"À, vậy con cáo từ."
Nam San ra khỏi viện, mấy người khác đều đã rời đi, chỉ còn phu thê Nam nhị gia còn ở tại chỗ chờ. Thấy nàng đi ra, Đinh thị sốt ruột nói, "Phương ma ma nói tổ phụ con không sao, đã ngủ rồi. Cả nhà đại bá và tam thúc con đều đã về viện mình, ta với cha con không yên tâm nên ở chỗ này chờ. San tỷ nhi, tổ phụ con rốt cuộc bị bệnh gì?"
Mắt Nam nhị gia cũng đầy lo lắng, rồi lại chịu đựng không mở miệng.
"Tổ phụ không việc gì, có thể là trước đấy bị mệt nên té xỉu, Phương ma ma bị dọa không nhẹ, đại phu đã khám rồi, không có việc gì lớn."
Đinh thị thở phào, "Vậy là tốt rồi."
Người một nhà rời Hầu phủ, Nam San tạm biệt phụ mẫu, choáng váng trở về phủ, nhìn thấy nam nhân của mình thì nhào lên, đóng chặt cửa lại, kéo tay hắn, "Phu quân, chàng khẳng định không đoán được vừa rồi ta trải qua cái gì đâu?"
"Cái gì?"
"Chàng có nghĩ được, con cháu phủ Trấn Quốc công đều là của Mạnh nhị lão thái gia, mà phủ Đức Dũng hầu chúng ta ngoài cha ta, cũng đều là của ông ta, ông ta thật là lợi hại."
Lăng Trọng Hoa thực sự hơi kinh ngạc, tại sao lại như vậy, Mạnh Tiến Quang cùng Nam Sùng Khởi đều là người tài năng, không có khả năng uất ức như thế.
Nam San thấy ánh mắt dò hỏi của hắn, cố ý thừa nước đục thả câu, "Chàng đoán vì sao?"

"Vì sao?"
Nàng cười một cái, thần bí thấp giọng nói, "Rất đơn giản, Mạnh quốc công và tổ phụ ta là một đôi ái nhân."
Lăng Trọng Hoa không thể tin tưởng nhìn nàng, nghĩ đến Nam Sùng Khởi và Mạnh Tiến Quang cùng trường Quốc Tử Giám, quan hệ hai người rất tốt, không ngờ lại có quan hệ này.
"Còn có chuyện kỳ quái hơn, tổ phụ ta là tổ mẫu của ta, Mạnh Quốc Công mới là tổ phụ ruột của ta."
Lại có việc này?
Khó trách.
Nam San thấy nam nhân của mình lộ ra biểu tình như đang suy tư, nói, "Tiên đế chàng cũng đừng nói cái gì tổ mẫu ta có tội khi quân, ta không thuận theo đâu."
Câu chuyện vô cùng cảm động như thế, nàng còn đang suy nghĩ làm sao giúp hai vị lão nhân thực hiện nguyện vọng ở bên nhau nữa kìa.
Lăng Trọng Hoa buồn cười nhìn nàng ngồi trên giường, hai chân lơ lửng, lúc ẩn lúc hiện, dáng vẻ trong sáng ngây thơ, như bị câu chuyện của tổ phụ tổ mẫu hấp dẫn, hai mắt sáng như sao, khóe miệng tươi cười.
"Đối với người có tình, liền vui mừng như vậy?"
"Ừm, phu quân, có tình lại có nghĩa, thế gian chân tình hiếm có."
"Chúng ta thì sao, không phải càng hiếm có."
Nói có lý, Nam San mỉm cười với hắn.
Đột nhiên, nàng như nhớ tới cái gì đó, vui vẻ nói, "Phu quân, lúc trước không phải ta hỏi chàng liệu Mạnh quốc công có giúp chúng ta hay không, giờ thì tốt rồi, khẳng định ông sẽ giúp chúng ta."
"Ông ấy giúp không giúp cũng không ảnh hưởng gì mấy."
"Nhưng nếu ông ở giữa hỗ trợ, chúng ta không phải bớt rất nhiều việc sao."
Lăng Trọng Hoa cười, thật ra hắn không để ý có người giúp hay không, thiên hạ này vốn là của hắn, lấy lại thứ thuộc về mình là đương nhiên.
Cho nên, Mạnh gia, nhất định phải đổ.

Chương 52: Chốn cũ

Mạnh gia
Trấn Quốc công phu nhân vẻ mặt không vui ngồi trên ghế, lạnh mặt hỏi ma ma phía sau mình, "Quốc công gia còn chưa hồi phủ, đã giờ nào rồi? Tuy rằng thường không về nhà, nhưng lại chưa từng qua đêm ở bên ngoài."
"Phu nhân, có lẽ quốc công gia bị chuyện khác vướng chân."
"Hừ, chuyện khác gì, hiện tại mọi chuyện Mạnh gia đâu có quan trọng bằng đứa bé trong bụng Bảo Đàm, lại nói hắn có khi nào để bụng chuyện trong phủ."
Ma ma không dám nói tiếp, Dung thị suy nghĩ một hồi, phân phó, "Sai người nhìn chằm chằm cánh cửa đó, quốc công gia về, lập tức báo cho ta."
"Dạ."
Lúc này Dung thị mới vác một bụng giận về phòng, trằn trọc khó ngủ, biết trượng phu không thích mình, nhưng nàng đã sinh một đôi trai gái, hiện giờ tẳng tôn đều có, vì sao trái tim hắn không có chút dấu hiệu buông lỏng, nếu nói trong lòng hắn có người, cũng không thấy hắn mang người về.
Nàng âm thầm phái người điều tra, quốc công ở bên ngoài cũng không có bất luận tri kỷ ngoại thất nào.
Đến tột cùng là vì cái gì?
Dung thị nghĩ lung tung, mơ hồ ngủ mất, sớm hôm sau dậy lại phát hiện Mạnh quốc công chưa từng hồi phủ, trong lòng nàng có dự cảm không tốt, quả nhiên, không bao lâu, thế tử hạ triều tức muốn hộc máu đi tới viện bà ta.
Bà ta kinh hãi, "Xảy ra chuyện gì?"
"Nương, hôm nay ở trên triều cha lấy lý do dạy muội không xong, dạy đệ không được, tự xin bệ hạ hàng tước, bệ hạ giữ lại tấu sớ, răn dạy tổ phụ cãi lời thánh ý, vốn đang trong lúc cấm triều lại lên triều, phạt tội gấp bội, cấm triều một năm."
"Cái gì?"
Dung thị la hoảng, "Tại sao lại như vậy, giờ cha con ở đâu, ta muốn

gặp ông ấy."
Nói đến cái này, sắc mặt thế tử càng khó coi, "Cha căn bản không hồi phủ, theo nhi tử thấy, bệ hạ lần này tức giận thật rồi, sợ là sẽ phê chuẩn sổ con của cha, lỡ như trong phủ hàng tước, hoàng hậu trong cung và Bảo Đàm đều bị liên lụy."
"Vậy như thế nào cho phải?"
"Nhi tử cũng không biết."
Rất nhanh, những người khác trong phủ cũng nghe được tin tức, đều tụ tập một chỗ, gấp gáp xoay vòng.
Càng sốt ruột chính là đám người tứ hoàng tử và Mạnh hoàng hậu, đặc biệt là Mạnh hoàng hậu, thật vất vả mới ra khỏi lãnh cung, dựa vào Bảo Đàm có thai, hoàng đế mới tốt với nàng một ít, lại gặp phải chuyện như vậy, nàng ở trong điện gấp gáp đi tới đi lui.
Tứ hoàng tử nắm chặt hai đấm, mím môi, lạnh mặt, Mạnh Bảo Đàm ngồi bên cạnh không dám thở mạnh.
"Mẫu hậu, rốt cuộc Mạnh quốc công có ý gì?"
"Hoán Nhi, ngoại tổ phụ con khẳng định là có dụng ý của mình, đừng vội, đợi mẫu hậu hỏi rõ ràng rồi tính."
"Hỏi cái gì? Ông ấy đã dâng sổ con cho phụ hoàng, theo nhi thần thấy, phụ hoàng có vẻ như muốn đồng ý."
Mạnh Bảo Đàm vuốt bụng, cẩn thận mở miệng nói, "Mẫu hậu, tứ điện hạ, liệu có phải ngoại tổ phụ lấy lui làm tiến?"
"Phải, khẳng định là vậy, vẫn là Bảo Đàm thấy rõ, Hoán Nhi, ngoại tổ phụ con nhất định có tính toán này."
Tứ hoàng tử nhíu mày trầm tư, lắc đầu, "Nhi thần thấy không giống."
Mạnh hoàng hậu lại không tin phụ thân mình lại làm ra chuyện ngu xuẩn này, nàng an ủi nhi tử, "Hoán Nhi, ngoại tổ phụ con là trụ cột Mạnh gia, nhất cử nhất động của người đều là vì Mạnh gia, con là ngoại tôn của người, sao người có thể có tâm tư khác."
Mạnh Bảo Đàm cũng nhẹ giọng phụ họa, "Ngoại tổ phụ toàn tâm toàn ý vì Mạnh gia, ắt bởi việc gì đó mới có thể dâng sổ con."
Tứ hoàng tử vẫn có chút do dự, nhưng nghĩ lại, chỉ có thể tin tưởng Mạnh quốc công có tính toán khác.
Hắn nghĩ đến vẻ mặt của đại hoàng tử, mặt lại lạnh xuống, "Nhưng hành động lần này của Mạnh quốc công thật sự là lỗ mãng, vì sao

không thương lượng với chúng ta mà lại tuỳ tiện hành động."
Mạnh Hoàng Hậu không xác định mà nói nhỏ, "Khẳng định là có nguyên nhân."
"Hừ."
Tứ hoàng tử sầm mặt, thở hổn hển rời đi, Mạnh Bảo Đàm cáo tội với Mạnh hoàng hậu rồi cũng đi theo.
"Tứ điện hạ, nếu không giờ ta về phủ Trấn Quốc công một chuyến."
Lăng Trọng Hoán tức giận nói, "Nàng trở về làm gì, lỡ may động thai khí thì làm sao."
"Bảo Đàm sẽ cẩn thận, chuyện lớn của tứ điện hạ không thể chậm trễ."
Tứ hoàng tử không nói, Mạnh Bảo Đàm vội vàng chạy đến phủ Trấn Quốc công, xe ngựa đang đi trên đường thì ngừng lại.
"Tứ hoàng tử phi, đường phía trước không thông, hình như là ra chuyện gì đó?"
Mạnh Bảo Đàm vuốt bụng, ánh mắt lạnh lùng, bên ngoài truyền đến một tiếng nói, chính là tam hoàng tử phi Nam San.
Nam San mới từ phủ Đức Dũng hầu trở về, thấy xe ngựa có ký hiệu phủ tứ hoàng tử, vì thế mở miệng hỏi, "Trên xe chính là tứ đệ muội?"
"Đúng vậy, tam hoàng tẩu từ đâu tới vậy?"
Nam San cách tấm rèm nở nụ cười, chuyện trên triều đình tự nhiên truyền tới tai nàng, thật không nghĩ tới tổ phụ ruột hành động nhanh như vậy.
"Ta từ Hầu phủ trở về, tứ đệ muội vội vã, không ở trong phủ an thai, lại muốn đi đâu thế?"
"Về Quốc công phủ, thái y nói thai của ta đã ổn, ngược lại phát triển rất tốt."
Nam San nhìn Đỗ ma ma ngồi bên cạnh, nhướng mày, "Vậy chúc mừng tứ đệ muội, năm sau mừng có quý tử."
"Mượn lời tốt lành của tam hoàng tẩu."
Đường phía trước thông suốt, hai chiếc xe ngựa đi ngang qua nhau.
Nam San trở lại phủ, đại hổ lập tức xông ra, chạy quanh người nàng, nàng cười cởi áo choàng, khuỵu gối ngồi trên giường, đại hổ cũng theo kịp.
Lăng Trọng Hoa mắt lạnh nhìn nó, ý bảo nó xuống dưới, nó quay

đầu, cố ý không để ý tới.
Tinh ranh y đứa trẻ, chọc Nam San bật cười, "Nhóc xảo quyệt, còn biết giả câm vờ điếc, thật là đứa bé lanh lợi."
Đại hổ híp mắt, thoải mái nằm bên cạnh nàng, tùy ý nàng vuốt lông mình.
"Thoải mái không, mày thật biết hưởng thụ, giống hệt con người, rõ ràng là một con hổ lại không ăn đồ sống, nhìn dáng vẻ của mày lúc này, người khác còn tưởng rằng mày là một con mèo to ấy chứ?"
Đại hổ ngẩng đầu grừ một tiếng, hơi bất mãn.
"Được rồi, không nói mày là mèo lớn, mày là lão hổ, đại lão hổ."
Lúc này nó mới rụt đầu lại, khẽ híp mắt, nhích gần người Nam San.
Lăng Trọng Hoa đi tới, duỗi tay muốn xách nó lên, nó bị dọa trốn ra sau, không chịu đi ra ngoài.
"Ra đây."
Đại hổ lại rụt lại sau lưng nàng, nhìn nàng khẩn cầu, đôi mắt đen lúng liếng ướt át, làm người ta trìu mến. Tim nàng mềm nhũn, làm động tác gà mái bảo vệ gà con, dang hai tay che trước người nó.
"Phu quân, nó ngoan mà, chàng dữ với nó làm gì."
Lăng Trọng Hoa đen mặt, bàn tay vòng đến sau nàng, một tay xách đại hổ ra, đại hổ vung vẩy bốn chân, tâm bất cam tình bất nguyện gầm gừ.
"Câm miệng, kêu nữa tối cho mày ăn thịt sống, ngủ trên cỏ."
Nghe được chủ tử uy hiếp, đại hổ lập tức không giãy giụa, vô cùng đáng thương nhìn hắn, Lăng Trọng Hoa thở dài một tiếng, thả nó xuống ngoài cửa, đóng cửa lại.
Thiên Hỉ Vạn Phúc sớm chờ ở xa xa thấy đại hổ ra, vội vàng theo sau hầu hạ, đại hổ run run người, ngẩng đầu bước đi phía trước, hai nha hoàn đi theo phía sau, nhắm mắt theo đuôi.
Trong phòng, Nam San ngoan ngoãn đi đến trước mặt nam nhân, "Phu quân, chàng nhặt con hổ nay ở đâu vậy, chẳng lẽ là yêu quái trong núi thành tinh."
"Trong sơn cốc chúng ta gặp nhau."
Lại là ở nơi đó, Nam San hơi sửng sốt, "Ngược lại có duyên với chúng ta, chẳng trách thân cận chàng với ta như thế."
Lăng Trọng Hoa nhìn nàng rồi hạ mắt, xác thật có duyên với hắn, khi đó, nó phải canh giữ bên cạnh hài cốt của mình rất nhiều ngày, nếu

không phải vậy, sao có thể gặp được hắn, không được hắn mang về, một con hổ con đói đến da bọc xương sợ cũng sống không lâu.
Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, "Có muốn đi tới chốn cũ không?"
Nam San mới vừa hơi suy sụp lập tức bật dậy, ôm cổ, khẽ mổ lên mặt hắn, vui mừng gật đầu, "Muốn, muốn, phu quân, khi nào chúng ta đi?"
Lăng Trọng Hoa không nói lời nào, lấy áo choàng treo trên giá tới, thắt đai giúp nàng.
Ý cười trong mắt Nam San càng tăng lên, "Giờ hả?"
"Ừ."
"Thật tốt quá."
Hai người ngồi xe ngựa đi đến ngoại thành, sắc trời đã tối, trăng sao ẩn hiện, hắn đỡ nàng xuống xe ngựa, sau đó bỏ xe ngựa không cần, ôm nàng thả người bay lên.
Nàng ôm chặt cổ hắn, phía dưới là rừng cây, cùng với núi cao chập trùng, gió lạnh thấu xương, nàng được bọc trong áo choàng, ngược lại cũng không lạnh.
"Phu quân chàng lạnh không?"
Hắn chỉ mặc thường phục, không có áo khoác.
"Không lạnh."
Nhiệt độ cơ thể người tập võ vốn là cao hơn người thường, huống chi hắn có nội công thâm hậu, thân thể tất nhiên là khỏe mạnh hơn người khác mấy lần.
Nam San cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn truyền tới, trong mắt hàm chứa ý cười, có nam nhân biết võ thật tốt.
Đột nhiên, thân thể hắn đáp thẳng xuống, Nam San nhìn xuống phía dưới, tuy rằng lờ mờ không nhìn rõ lắm, nhưng lại hết sức quen thuộc, hốc mắt nàng nóng lên.
Hai người đáp xuống đất, hắn móc ra mồi lửa, đốt một đống lửa.
Trong ánh lửa, hắn vươn tay vun những cành cây khô rơi rụng bên cạnh dựng thành đống, gương mặt vốn đã xuất trần tuyệt diễm càng thêm thần bí, nàng si ngốc nhìn hắn, lòng tràn đầy vui mừng.
Chờ đốt lửa xong, nàng nhìn về phía chung quanh, cách đó không xa vẫn còn nhà gỗ nhỏ, hình như đã được người sửa chữa, trong lòng nàng biết, tất nhiên là người trước mắt.
Nàng chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hắn ở đằng xa bắn

một đốm lửa nhỏ, châm đèn dầu trên bàn, phòng trong lập tức sáng lên, nàng đi vào, nhìn quanh một vòng, bên trong bày biện như cũ, bội kiếm trên tường vẫn còn.
Duỗi tay mở tấm ngăn nhà gỗ, lộ ra sơn động thiên nhiên bên trong, bàn đá giường đá trong động đều không có chút bụi, trơn bóng như mới.
Hắn đi theo phía sau nàng, im lặng không nói.
"Phu quân, hôm nay chúng ta qua đêm ở đây đi."
"Được."
Nàng lẳng lặng ngồi trên mép giường, giống như nhiều năm trước, hắn cũng ngồi xuống, hai người dựa vào nhau.
Ngoài cửa, đống lửa phát ra ánh sáng ấm áp, ánh trăng dần sáng, sáng rọi như bạc.
"Phu quân, về sau chàng thường tới đây ư?"
"Ừ, thường tới."
"Nơi này vẫn u tĩnh như trước đây, rời xa huyên náo, là một nơi ẩn cư tốt, năm đó sao chàng lại ở đây một mình, không phải chàng là hoàng tử sao?"
Ánh mắt Lăng Trọng Hoa sâu thẳm, hắn là hoàng tử không sai, nhưng phụ hoàng có tám vị hoàng tử, chết dưới tranh đấu có ba vị, tranh giành ngôi vị hoàng đế tàn khốc hơn bây giờ rất nhiều, tuy Vĩnh Thái đế không có tài năng gì nhiều nhưng coi trọng tình thân, ngoài nhị hoàng tử chết non, hoàng tử trong cung cũng đều trưởng thành.
Hắn từ nhỏ si mê võ nghệ, hơn nữa có bệnh sợ nữ nhân, mẫu hậu sợ có người mượn đề tài, khi được sự đồng ý của hắn liền cho hắn xuất cung, hắn không thích thôn trang cùng cung nhân mà mẫu hậu sắp xếp, vì thế một mình tìm đến sơn cốc này rồi ở lại.
Sau đó, hoàng huynh đích tử qua đời, các hoàng tử thứ xuất trong triều tranh đến ngươi chết ta sống, mẫu hậu tạo áp lực với phụ hoàng, phụ hoàng triệu hắn về, mới có chuyện mình đăng cơ làm đế.
Hắn cũng không ham thích ngôi vị hoàng đế hoàng quyền, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, cuối cùng lại là mình bước lên bảo tọa.
Nam San thấy hắn không nói lời nào, nói, "Ta thuận miệng hỏi thôi, nếu không muốn nói, cũng có thể không nói."

"Không có gì không thể nói, ta thích thanh tĩnh, đặc biệt không thích nữ tử, cho nên..."
"Không thích nữ tử, ta thì sao?"
"Nàng tất nhiên không giống."
Nam San mỉm cười, nũng nịu hỏi, "Không giống ở đâu, ca ca tốt, chàng nói xem, ta không giống chỗ nào?"
Lăng Trọng Hoa dùng chân đè nàng trên giường, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt u ám thâm trầm, "Nơi nào cũng không giống."
Hai người rất gần, gương mặt gần ngay trước mắt nhuốm ánh lửa càng thêm tuyệt sắc xuất trần, thân thể hắn mạnh mẽ dẻo dai, ôm chặt lấy nàng, nhiệt khí cuồn cuộn không ngừng chảy ra, cho dù trong phòng không đốt lò sưởi cũng không cảm thấy lạnh.
Nàng không tự giác nuốt nước miếng, liếm môi dưới, "Phu quân, một phút đêm xuân giá ngàn vàng, đừng uổng phí cảnh đẹp ngày lành."
Nam tử không nói chuyện, cúi đầu xuống...
Đêm lặng như nước, trong sơn cốc hết sức tĩnh lặng, đống lửa bên ngoài phát ra tiếng tanh tách, kết hợp với tiếng nữ tử kiều mị ngâm nga, phá lệ rõ ràng.
Nam San như trở lại nhiều năm trước, cũng trong gian nhà gỗ này, nàng vui mừng gả chồng, sau đó động phòng hoa chúc, nhiều lần thân mật.
Chẳng qua bất đồng chính là, sau khi tỉnh lại, không giống như trước trở lại nhà mình, mà vẫn ở trong nhà gỗ, trong lòng nam nhân.
Ánh mặt trời buổi sớm chiếu không tới sơn cốc, đám chim chóc đã sớm thức dậy, kêu líu lo trên ngọn cây, tuy đã vào đông nhưng cũng phải dậy sớm kiếm ăn.
Nam San duỗi thắt lưng, ngồi dậy, "Buổi sáng tốt lành, phu quân."
Lăng Trọng Hoa cười khẽ, "Nương tử, buổi sáng tốt lành."
Hai phu thê đứng dậy, Nam San đi ra ngoài cửa, kiếp trước, nàng chưa từng thấy sương sớm trong sơn cốc, thanh u yên lặng, tiếng chim kêu không dứt, ríu rít, mùi gió rét lạnh thổi cỏ cây xông thẳng vào xoang mũi, hình như đêm qua có tuyết rơi, trên nhánh cây nở đầy đóa hoa màu trắng, hết sức mỹ lệ.
Nàng nhàn nhã chạy bộ, đột nhiên một tấm bia đá không khắc chữ đập vào mắt.

Đây là?
Lăng Trọng Hoa theo sau lên tiếng, "Đây là nơi chôn hài cốt của ta."
Nàng kinh ngạc quay đầu lại, nơi chôn hài cốt của hắn, đời trước hắn là đế vương, không phải nên an táng ở đế lăng sao.
Như thể biết sự nghi hoặc của nàng, hắn nói tiếp, "Chính lăng trong hoàng lăng chỉ có bộ y quan."
"Chính lăng? Sao lại lấy tên này?"
"Đức Chính đế, sau khi chết táng Chính lăng, tên này có gì không ổn?"
Nam San hơi thất thần, thấy hắn hỏi, lẩm bẩm nói, "Không có, tên này rất hay."

Chương 53: Truyền thuyết

Đơn giản nướng một con thỏ, hai người chia nhau ăn qua bữa, Nam San quấn lấy Lăng Trọng Hoa đi xem khắp nơi, trước kia lần nào tới nàng cũng vội vàng, thời gian gặp nhau lại ngắn, hơn nữa không biết vì lẽ gì, hai người chưa bao giờ đi qua nơi xa hơn.
Có lần, nàng ẩn ẩn nghe thấy chân núi hình như có tiếng người, những làm thế nào cũng không nhìn rõ, lần này nhất định phải nhìn ngắm toàn bộ cảnh trong mơ.
Lăng Trọng Hoa mang nàng bay ra sơn cốc, sau đó hai người đi xuống dọc theo đường núi.
Chân núi quả nhiên có mấy căn nhà, ẩn bên trong cây cối có mấy nóc nhà ngói đen rơm rạ giao nhau, hình như có trẻ con khóc, lẫn tiếng gà chó kêu ầm ĩ, Nam San nhìn hắn một cái, "Phu quân, nơi này quả nhiên có nhà."
Hai người đi vào thôn trang, thôn trang rất nhỏ, có không đến mười hộ gia đình, lúc này chưa đến trưa, lại đang mùa đông, bên ngoài không một bóng người, tiếng trẻ con khóc nháo là từ trong một căn nhà.
Trong một căn nhà bằng đất gần nhất, có một lão bà bà tóc bạc trắng đi ra, bà dùng ánh mắt đục ngầu đánh giá bọn họ, thấy bọn họ diện mạo xuất chúng, quần áo bất phàm, chần chờ mở miệng hỏi, "Hai vị quý nhân, các ngươi từ trong núi ra sao?"
Nam San nở nụ cười, "Không phải, lão nhân gia, phu thê chúng ta là người kinh thành, tới đây du ngoạn, thấy chỗ này phong cảnh tuyệt đẹp, không cẩn thận lạc đường."
Trong phòng truyền đến tiếng một lão hán, "Lão bà tử, bà đang nói chuyện với ai thế?"
Tiếp theo có một lão nhân đi ra, nhìn thấy hai người thì hơi ngây người, câu nệ đứng phía sau lão bà bà.
Lão bà bà thở phào nhẹ nhõm, lộ ra hàm răng chỉ còn mấy cái, "Thì ra là thế, hai người đừng đi vào trong núi, bên trong có hồ đại tiên, rất là lợi hại, chuyên môn ăn thịt người."
"Lão nhân gia, mọi người gặp hồ tiên rồi sao?"

Lão bà bà lắc đầu, "Không, nhưng lúc lão bà tử còn trẻ, trong thôn có hậu sinh gặp qua, nghe nói hồ tiên kia biết biến thành nam tử, tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, thích ăn thịt người sống, còn có người đêm khuya nghe được đáy cốc có tiếng nữ tử kêu thê thảm."
Lão đầu phụ họa, "Đúng vậy, trước kia chỗ chúng ta là một thôn lớn, sau này bởi ầm ĩ có hồ tiên, rất nhiều người đều dọn ra ngoài, hiện giờ cũng chỉ còn không đến mười hộ gia đình."
Tiếp theo như nhớ tới gì đó, vẻ mặt đầy sợ hãi, "Năm đó, ta có một huynh đệ cùng tộc, trước kia là thợ săn trong núi, hắn dẫn theo tức phụ hài tử sống ở sườn núi, không ngờ bị hồ đại tiên theo dõi, người một nhà biến mất không thấy tung tích, làm sao cũng không tìm thấy."
Nam San nảy suy nghĩ, nhìn nam nhân bên cạnh, hỏi, "Huynh đệ của ông không thấy từ bao giờ."
Lão đầu nắm chặt quải trượng, "Gần 40 năm, sống chết không biết, xương cốt không có, khẳng định là hồ tiên ăn mất."
Nghe thế, nàng xem như hiểu được, vừa vặn Lăng Trọng Hoa cũng nhìn lại, hai người đều đoán được, lão nhân này khẳng định là người thân của Vĩnh Thái đế.
Thì ra hắn còn có tộc nhân.
Còn tiếng nữ tử kêu thê thảm ở đáy cốc, mặt Nam San đỏ lên, trong lòng suy đoán, người khác nghe được, nói không chừng là tiếng của nàng, khi đó nàng cho rằng ở trong mơ, mỗi lần hai người cá nước thân mật, bị người làm cho chết đi sống lại, kêu không chút cố kị.
Nào biết lại làm người ta truyền thành như vậy.
Nàng nhìn nam nhân bên cạnh, cười tủm tỉm, người này chính là hồ đại tiên trong truyền thuyết.
Đúng là có tướng mạo hồ tiên mị hoặc chúng sinh.
Nghe được động tĩnh, mấy hộ bên cạnh cũng ra xem, thôn dân nơi này đã bao giờ gặp nam nữ xuất sắc, đều kinh ngạc nói không ra lời.
Các thôn dân thấy bọn họ thân thiết, cũng dần dần lớn gan, mồm năm miệng mười mà nghị luận, người có chút kiến thức thì muốn lấy lòng.
"Hai vị quý nhân chắc là ham núi rừng dã thú nên lạc đường, không bằng để tiểu dân đưa hai người trở về."
Lăng Trọng Hoa đứng lên, lạnh lùng mở miệng, "Không cần, chúng

ta biết đường trở về."
Người nọ hậm hực cúi đầu.
Hai người cáo biệt thôn dân, một đường đi về phía nam, ruộng đồng hai bên khô vàng, lác đác vài đống tuyết, trên cái cây khô đầu bờ ruộng có vài con quạ đen, tiếng kêu rất khó nghe, có chút khiếp người.
Trên đường không có người đi đường, tiêu điều lại vắng lặng.
Đi một lát, Nam San ngồi xổm xuống, Lăng Trọng Hoa không biết xảy ra chuyện gì, gấp gáp bế nàng lên thì thấy nàng cười chảy cả nước mắt.
"Ha ha, phu quân, tuy chàng không ở nhiều năm, nơi này vẫn còn truyền thuyết của chàng, hồ đại tiên, hồ đại tiên ăn nữ nhân, ha..."
Lăng Trọng Hoa nhìn sơn thôn ẩn trong rừng, lại nhìn nữ nhân cười lên cười xuống trong ngực, thần sắc khó lường.
Hai người vòng qua đường đồng, đi lên đường lớn, trên đường lớn thỉnh thoảng có hai ba người vội vội vàng vàng, thấy bọn họ đều kinh ngạc.
Nam San nhìn y phục của mình, lại nhìn tướng mạo y phục nam nhân bên cạnh, thở dài, dáng vẻ của bọn họ thật sự không nên đi lại ở nông thôn.
Đột nhiên đối diện bay đầy bụi đất, mấy công tử cẩm y hoa phục thúc ngựa chạy như điên, Lăng Trọng Hoa nheo mắt, kéo nàng qua bên cạnh, nhân tiện dùng tay áo che khuất miệng mũi nàng.
Mấy công tử kia đi qua rồi lại quay đầu, dừng trước mặt bọn họ.
Nam tử cầm đầu khoảng hơn hai mươi, áo khoác màu xanh đen, gầy gầy, trông khá anh tuấn, trong mắt có chút tà khí, nhìn thấy dáng vẻ hai người bọn họ, hai mắt sáng lên.
"Nơi rừng núi hoang vắng này lại có thể gặp được nương tử, cùng... tiểu lang quân xinh đẹp như vậy, hôm nay bản công tử thật là may mắn."
Công tử béo có gương mặt dữ tợn phía sau cười ha ha, "Đại ca, chúng ta chẳng cần đi tìm nương tử dệt lụa gì cả, vị tiểu nương tử này tất nhiên mạnh hơn nương tử dệt lụa kia gấp trăm lần."
Nói xong, đôi mắt công tử béo không ngừng nhòm ngó trên người Nam San, tuy rằng cách y phục, lấy kinh nghiệm duyệt nữ tử nhiều năm của công tử béo đã nhìn ra dáng người nàng rất đẹp, trong mắt

toát ra ánh sáng dâm tà.
Nam San nhỏ giọng nói, "Phu quân, chúng ta gặp phải cường đoạt dân nữ."
Lăng Trọng Hoa chỉnh y phục của nàng, dùng mũ choàng che lại mặt nàng, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.
Hắn vung tay lên, động tác cực nhanh, chợt nghe công tử béo "ai da" một tiếng lăn từ trên ngựa xuống, công tử gầy vội la lên, "Nhị đệ, đệ làm sao vậy?"
Còn không đợi công tử gầy phản ứng lại, cũng ngã quỵ xuống đất theo, hai vị công tử ngã xuống đất khóc la không thôi, thị vệ phía sau lập tức nhìn ra không thích hợp, không dám tiến lên.
Công tử béo đau đớn lăn lộn, máu chảy qua kẽ hai tay hắn dùng để che mắt.
Có thị vệ gan lớn kinh ngạc ngờ vực hỏi, "Các ngươi là ai, có biết công tử chúng ta là trong phủ nào không?"
"Ta là ai, các ngươi không xứng hỏi."
Công tử gầy che mắt mắng to, "Các ngươi chết đâu hết rồi, còn không bắt hai người kia cho bản công tử, ai da... mắt bản công tử đau quá."
Đám thị vệ không dám tiến lên, chỉ xoay người xuống ngựa nâng công tử nhà mình dậy.
Công tử béo đau quá vừa kêu vừa la, "Ở nông thôn này có thể có nhà nào khó lường, mang về cho bản công tử, xem bản công tử xử lý như thế nào."
Gần đây trong kinh ngột ngạt, bọn họ không dám xằng bậy ở kinh thành như trước, vì thế vươn tay ra ngoại thành, khắp nơi hỏi thăm ở thôn nào có nữ tử xinh đẹp.
Chỉ tốn chút bạc là có thể như nguyện, nào biết hôm nay gặp phải mặt hàng ngon, nhưng hơi khó giải quyết.
Lăng Trọng Hoa cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, như không nghe thấy lời bọn họ.
Một chiếc xe ngựa chạy tới, đỗ trước mặt hai người, hắn nghiêng người che tầm mắt Nam San, đỡ người lên xe ngựa, sau đó tự mình cũng đi lên.
Không để ý tới mấy người kia kêu to, xe ngựa chạy đi mất dạng.
Hai công tử gầy béo vừa đau vừa tức, oa oa kêu to, vẫn là một thị

vệ có chút kiến thức nhỏ giọng mở miệng, "Công tử, thuộc hạ thấy nam nhân vừa rồi khí độ bất phàm, tướng mạo đúng là hiếm thấy, xe ngựa kia đi hướng vào kinh, liệu có phải quý nhân nào trong kinh không..."
Công tử béo kêu lên, "Quý nhân trong kinh nào có ai Mạnh gia chúng ta không quen biết, ngoài hoàng tử, ai cũng không vượt qua được người Mạnh gia chúng ta."
Nói đến hoàng tử, lòng công tử gầy trầm xuống, bọn họ chưa từng gặp tam hoàng tử, nghe nói tướng mạo tiên tư ngọc cốt, tuấn mỹ phi phàm, chẳng lẽ...
"Câm miệng, nhị đệ, người vừa rồi chẳng lẽ là tam hoàng tử..."
"Cái gì?"
Công tử béo thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất, quên mất đau đớn, tam hoàng tử chính là người tàn nhẫn độc ác, nếu vừa rồi thật là tam hoàng tử, bọn họ không dễ sống, nếu không phải đám thị vệ nâng hắn, công tử béo muốn nằm dưới đất mà chết luôn cho rồi.
"Vậy phải làm sao bây giờ, đại ca?"
Công tử gầy cắn răn, "Còn có thể làm gì, chúng ta mới là người bị hại, là hắn ra tay đánh chúng ta trước, đi, mau hồi phủ."
Đoàn người bọn họ đi đến nửa đường thì bị hai hắc y nhân chặn đứng, hắc y nhân không nói lời nào, từng kiếm trí mạng, rất nhanh trên đất có mấy thi thể.
Trong xe ngựa, Nam San nhìn nam nhân vẻ mặt lạnh băng, duỗi tay khẽ vuốt mặt hắn, "Phu quân, bọn họ là phủ nào?"
"Nhị phòng Mạnh gia."
Hoá ra là bọn họ, thảo nào, Nam San hoàn toàn được kiến thức về một nhà đó, thượng bất chính hạ tắc loạn, chỉ đáng thương tổ phụ ruột của nàng, vì đám phế vật này, chậm trễ cả đời.
Ngoài xe ngựa vang lên một tiếng tiếng còi, bàn tay Lăng Trọng Hoa khẽ vuốt lưng nàng hơi dừng lại rồi khôi phục động tác.
Hai phu thể trở lại phủ, đại hổ thấy bọn họ đầu tiên là vui sướng, tiếp đó ngẩng đầu, xoay người sang chỗ khác, quay mông với bọn họ.
Thiên Hỉ và Vạn Phúc lui sang một bên.
Nam San mỉm cười cố ý không nhìn nó, lập tức kéo tay phu quân đi qua, đại hổ lén xoay người lại, thấy bọn họ không để ý tới mình, bất

mãn gầm gừ một tiếng, như thể trách cứ bọn họ đi ra ngoài chơi mà không dẫn theo nó.
Trong đôi mắt chuông đồng đều là vẻ lên án, Nam San đi qua, cúi người sờ đầu nó, "Đừng tức giận, lần này đi vội vàng, lần sau đi ra ngoài dẫn theo mày, được chưa?"
Nó vung vẩy cái đuôi vài cái, tỏ vẻ đồng ý.
Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn nó, đi về phía rừng cây nhỏ hậu viện, nó nhìn Nam San, cúi đầu, ngoan ngoãn theo sau.
Nam San nhìn bóng lưng bọn họ, không yên tâm dặn dò, "Phu quân, đừng trách phạt nó."
Đại hổ quay đầu lại, nhìn nàng bằng ánh mắt cảm kích, nàng nhìn mà mềm lòng, có xúc động muốn đi tới ôm nó.
Cuối cùng nàng bật cười lắc đầu, nhìn một người một hổ đi xa.
Đỗ ma ma lại gần, thấp giọng nói, "Hoàng tử phi, bên Hầu phủ hôm nay ầm ĩ không nhỏ, thế tử phu nhân còn bán Liễu di nương trong viện thế tử, làm thế tử tức giận suýt thì hưu thê."
Ngụy thị, bà ta lại ầm ĩ cái gì?
"Nghe được tại sao ầm ĩ không?"
Đỗ ma ma vùa mở rèm cửa, vừa nói, "Nô tỳ đã phái người hỏi thăm rõ ràng, nói là hầu gia muốn đi thôn trang dưỡng bệnh, chuyện trong phủ đều giao cho thế tử, thế tử đi gặp đại hoàng tử, chọc tức thế tử phu nhân, hai người mới ầm ĩ."
Nam San hơi hiểu rõ, trước mắt Mạnh gia thất thế, đại hoàng tử chiếm được thượng phong, đại bá tự nhiên muốn dựa phe đại hoàng tử, mà Ngụy thị nghĩ đến lâu dài, Nam Cẩn có thai, lại là hoàng quý phi, Mạnh hoàng hậu vừa bị phế, thượng vị nói không chừng chính là nữ nhi, cho nên không muốn Nam thế tử gần gũi với đại hoàng tử.
"Kệ bọn họ ầm ĩ, phái người trông chừng hành động của bọn họ, nếu có khác thường, lập tức tới báo."
"Dạ, hoàng tử phi."
"Sắp ăn tết rồi, thôn trang các nơi đều đưa tới hàng tết, nô tỳ làm chủ, chia ra một phần đưa đến Nam phủ, mặt khác bên Khương tiểu thư cũng đưa một phần, phủ hoàng tử khác đều theo lệ đưa đi."
Nam San ngồi trên ghế, gật đầu, "Người làm rất tốt, mấy việc trong phủ giao cho người, ta rất yên tâm."

Đỗ ma ma cúi đầu, "Hoàng tử phi nói quá, chia sẻ giúp hoàng tử phi là bổn phận của nô tỳ, nếu không phải hoàng tử phi tín nhiệm, nô tỳ mượn một nghìn lá gan cũng không dám tự tiện làm chủ."
"Mấy việc vặt vãnh trong phủ, người xem xử lý là được, dùng người thì không nghi ngờ, người tự xem mà làm."
"Dạ."
"Mặt khác, bệ hạ hôm nay lâm triều phê chuẩn tấu sớ của Mạnh quốc công, sửa thành Tín Ân hầu phủ."
"Ồ," Nam San ngược lại hơi bất ngờ, vốn tưởng rằng hoàng đế cần phải cân nhắc một chút, không nghĩ tới quyết đoán nhanh như vậy.
"Nô tỳ nghe nói là Hộ Quốc phu nhân chạy đến trước mặt bệ hạ khóc lóc kể lể, bệ hạ giận dữ mới hạ thánh chỉ."
Nam San gật đầu, thì ra là thế, Mạnh thị cứ cố lấy chuyện ân tình để nói, Vĩnh Thái đế tất nhiên tức giận, một nô tài, chiếu cố chủ tử là bổn phận, thế nhưng coi đây là công, nếu không ý thức được còn may, một khi hoàng đế tỉnh táo lại thì nào tốt lành được.
Mạnh thị quá coi trọng mình rồi.
Bà ta không ngờ, bệ hạ trước kia gần như coi bà ta là mẫu thân lại trở mặt vô tình như thế, bà ta mới hơi nói đến chuyện năm đó, bệ hạ liền giận mắng bà ta không biết tôn ti.
Thậm chí lập tức hạ chỉ đoạt phong hào Quốc công phủ, biếm làm Hầu phủ.
Vừa về phủ, Dung thị và thế tử phu nhân nghe được tin hùng hổ đi tới phòng bà ta, chế nhạo bà ta một trận.
Đặc biệt là Dung thị, trước kia tiểu cô tử tiểu cô tử (em chồng) gọi thân thiết biết bao, sau khi xảy ra chuyện thì không quan tâm bà ta, mấy ngày trước còn đóng kín cổng vòng thông giữa hai phủ.
"Tiểu cô tử, đều tại ngươi, nếu không phải ngươi gây chuyện, nhà chúng ta sao lại rơi vào cảnh này, đầu tiên là ngươi lộ chuyện xấu mặt, sau đó quốc công gia bị răn dạy, hoàng hậu bị biếm, thật vất vả hoàng hậu mới khôi phục lại, ngươi lại gây ra chuyện này, hiện giờ Quốc công phủ biến thành Hầu phủ, ngươi vừa lòng chưa?"
Thế tử phu nhân tức đỏ mặt, nói không chút khách khí, "Nữ tử không xuất giá, ngược lại là tai họa nhà mẹ đẻ, cô nương như vậy đổi thành phủ nào cũng bị đưa đi từ đường."
Mạnh thị tức giận trợn trắng mắt, lung lay sắp đổ, chỉ vào nàng ta,

"Ngươi..."
"Ta làm sao, chất tức nói theo lý."
Dung thị gật đầu, "Tiểu cô tử, vì Mạnh gia, ngươi vẫn nên xuất kinh tĩnh tu một thời gian đi."
Nói xong cũng không đợi Mạnh thị đồng ý, trực tiếp phân phó hạ nhân chuẩn bị hành trang, sáng sớm hôm sau sai người đỡ Mạnh thị lên xe ngựa, Mạnh thị lần trước bệnh nặng, vốn nguyên khí đại thương, lại bị mẹ chồng nàng dâu Dung thị chọc tức, lại đổ bệnh.
Dung thị mặc kệ bà ta, chỉ nghĩ đưa bà ta đi xa.
Xe ngựa đi đến cửa thành, Mạnh thị nghe được giọng nói hơi quen tai, hữu khí vô lực hỏi, "Bên ngoài là ai đang nói chuyện?"
Bà tử đi cùng là người của Dung thị, tức giận đáp, "Là Đức Dũng hầu phu nhân, Đức Dũng hầu bệnh nặng, muốn tới ngoài kinh tĩnh dưỡng, hầu phu nhân và tam hoàng tử phi đều tới tiễn đưa."
Đức Dũng hầu phu nhân, kế thất chưa bao giờ lộ diện.
Mạnh thị cẩn thận xốc màn xe, vừa lúc thấy phụ nhân bên cạnh tam hoàng tử phi, ăn mặc đơn giản, ánh mắt bình thản, quả nhiên là Lư thị.
Bà ta kinh ngạc, nàng ta chưa chết.
Còn thành vợ kế của Đức Dũng hầu.
Vì sao bà ta chưa bao giờ biết, chẳng trách Lư thị chưa bao giờ lộ diện, thành thân không lâu liền tránh cư Phật đường, thì ra là thế, bà ta nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.
Bà tử bên cạnh bĩu môi.
Xe ngựa lại chạy về đằng trước.
Tiễn tổ mẫu xong, Nam San trở lại phủ, Đỗ ma ma lui xuống, Lăng Trọng Hoa nghiêm nghị tiến vào phòng.
Nam San nhìn sau hắn không có đại hổ, cười khẽ hỏi, "Đại hổ đâu, hôm nay rất ngoan, chàng không phạt nó chứ."
Lăng Trọng Hoa liếc nhìn nàng một cái, không thấy nàng để bụng ai như vậy, cố tình còn là một con hổ.
Tên kia dạo này kỳ cục, thích chen giữa phu thê bọn họ, mới vừa rồi giáo huấn một trận, cưỡng chế nó không được tới trước mặt nàng nữa.
"Không có, đưa nó về phòng rồi."
"Vậy là tốt rồi, phòng của nó như phòng của công tử nhà bình

thường, mấy năm nay, chàng nuôi nó thật ra tốn không ít tâm tư."
Hắn im lặng, mấy năm nay, nếu không có đại hổ, cuộc sống không biết sẽ thế nào?
Có thể là cuộc sống tĩnh mịch như vũng bùn, sinh hoạt không thú vị như cô hồn du đãng.
Nam San cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, lãnh lùng cô đơn, trong lòng biết mấy năm nay hắn một mình một người, tất nhiên cô đơn, chuyển đề tài, "Phu quân, chàng xem, Mạnh quốc công quả nhiên hướng về phía chúng ta, hắn dâng sớ hàng tước, hoàng đế phê chuẩn, hiện giờ là Tín Ân hầu phủ."
"Mạnh Tiến Quang luôn là người có mắt."
"Xí, được một câu khích lệ của tiên đế chàng cũng thật không dễ dàng, ông và tổ mẫu hơn nửa đời đã bỏ lỡ, làm người ta thật tiếc nuối, tổ mẫu đã khởi hành tới thôn trang ngoài kinh thành, có lẽ không bao lâu nữa, Mạnh... tổ phụ cũng sẽ tới."
"Lăng Thành Phong nhẹ dạ, có người muốn Mạnh gia ngã xuống, tự nhiên không thiếu góp lời."
"Ai thổi gió bên tai, Nam Cẩn?"
Nam San lập tức nghĩ đến, lấy dã tâm của Nam Cẩn, thấy tình hình như vậy sợ là sẽ học theo Võ Tắc Thiên, dứt khoát thay thế Mạnh hoàng hậu, về sau mẫu nghi thiên hạ, buông rèm chấp chính, làm Từ Hi càng tốt.
Lăng Trọng Hoa không nói, tùy ý thê tử thay thường phục cho hắn, hai người ngồi trên giường.
"Phu quân, giờ chàng chuẩn bị làm như thế nào?"
Hắn bưng chén trà, ngón tay chấm nước trà, viết một chữ trên bàn, thiền.

Chương 54: Chuyện

Hôm sau lâm triều, có người tố Hàn thủ phụ không tu dưỡng đạo đức, trong phủ quá nhiều di nương, còn có thiếu nữ tuổi thanh xuân mười lăm mười sáu.
Đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, nam nhân háo sắc không đủ để trở thành nhược điểm để đối thủ công kích, nào biết lại lôi ra thiếu nữ này là muội muội của một người mới vào Hàn Lâm viện năm ngoái, hàn lâm kia xuất thân hơi bần hàn, tuy ba năm trước đây đỗ tiến sĩ, nhưng mà thứ tự gần cuối, vẫn luôn không xin được việc gì ra hồn.
Nhẫn tâm đưa muội muội đến Hàn phủ, lúc này mới vào Hàn Lâm viện.
Vĩnh Thái đế tức giận, phất tay áo bãi triều.
Hàn thủ phụ tự biết việc này tiếp tục cũng không được tốt, vì thế dứt khoát dâng sớ về hưu, lấy lui làm tiến, ai ngờ Vĩnh Thái đế chẳng giữ, chuẩn tấu, làm ông ta mất mặt.
Ông ta vừa về hưu, Khương thứ phụ thăng lên thủ phụ, đại hoàng tử đứng ngồi không yên, xin Hiền phi ra chủ ý.
Hiền phi cực kì tức giận, hoàng quý phi có thai, Loan quý phi không biết tìm được nữ tử ở đâu, xinh đẹp trắng trẻo, dịu dàng quyến rũ, câu bệ hạ qua.
Trước mắt Hàn thủ phụ rơi đài, Khương gia thượng vị, đại hoàng tử không có chỗ tốt, bên tứ hoàng tử cũng chẳng dính được chút ánh sáng.
Ngược lại cũng cân bằng.
Đại hoàng tử được Hiền phi nhắc nhở, bình tĩnh lại.
Trong cung không yên ổn.
Nam Cẩn có thai, nàng thu hồi ý tưởng đường cong vu hồi trước đây, không đi nước cờ tứ hoàng tử nữa, trước mắt nàng đang có thai, lại là hoàng quý phi chỉ dưới hoàng hậu, nếu Mạnh gia rơi đài, thượng vị chỉ có thể là nàng.
Đến lúc đó nàng chính là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.
Vĩnh Thái đế bị Mạnh thị khóc nháo cực kì bực bội, một nô tài làm ra

gièm pha, còn có mặt mũi ở trước mặt hắn khóc, còn có mặt mũi nói cái gì năm đó.
Nam Cẩn dịu dàng cẩn thận bóp vai hắn, "Bệ hạ, chớ nên tức giận hại sức khỏe, người long thể khoẻ mạnh, mới là phúc của vạn dân."
"Vẫn là ái phi hiểu lễ nghĩa, yến tiệc năm nay giao cho nàng sắp xếp."
"Bệ hạ có lệnh, thần thiếp không thể chối từ, chỉ là bên hoàng hậu..."
Mắt Vĩnh Thái đế nổi lên chán ghét, "Ái phi không cần lo lắng, Mạnh gia gia phong bất chính, hoàng hậu..."
Tiếng hoàng hậu cuối cùng, Vĩnh Thái đế nói rất nhẹ, Nam Cẩn vờ như không nghe được, thẹn thùng nói, "Vậy thần thiếp tuân mệnh, nếu có chỗ không chu toàn, hy vọng bệ hạ có thể chỉ điểm nhiều hơn."
"Được, ái phi cứ xem mà làm, lát nữa ta sai người lấy phượng ấn lại đây."
"Thần thiếp tuân chỉ."
Mạnh hoàng hậu bị đoạt phượng ấn, nhà mẹ đẻ lại bị biếm, vừa gấp vừa giận, nhưng hiện giờ nàng không dám ầm ĩ, chỉ có thể đập phá đồ trong cung, phát tiết bất mãn trong lòng.
Nam Cẩn nghe nói, cười càng thêm vui vẻ, nàng nhìn Loan quý phi đi bên cạnh Vĩnh Thái đế, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh.
Mạnh gia thất thế, Hàn gia xuống đài, đây là chỗ dựa sau lưng hai vị hoàng tử.
Trong phủ tứ hoàng tử, Mạnh Bảo Đàm nôn nóng đi tới đi lui, người trong cung nói cô mẫu muốn đóng cửa tĩnh dưỡng, phượng ấn giao cho Nam Cẩn, việc này không phải là nhỏ.
Mạnh gia đã không còn là phủ Quốc công, mà là phủ Tín Ân hầu.
Tứ hoàng tử không gặp nàng, trước mắt nàng không có cách nào.
Nghĩ ngợi, nói với nha đầu bên cạnh, "Nói đến, đã lâu không gặp Nam tứ tiểu thư, bản phi rất là nhớ nhung."
Nha đầu nghe ra ý trong lời nàng, lập tức xuất phủ dẫn Nam Uyển tới.
Không biết nàng nói gì với Nam Uyển, cũng không biết Nam Uyển xảy ra chuyện gì ở phủ tứ hoàng tử, tóm lại ngày hôm sau, Nam San nghe được tin tức Nam Uyển thành trắc phi của tứ hoàng tử.

Nàng châm biếm một tiếng, Nam Uyển cũng coi như được như ước nguyện, vì thế chỉ phái người tặng hạ lễ tới Hầu phủ, người lại không lộ diện.
Rất nhanh đến ngày cuối năm.
Cung yến hoàng gia cử hành như bình thường.
Người xử lý năm nay là Nam Cẩn, tự nhiên không thể thiếu ngâm thơ đối chữ.
Nam Anh và Nam Uyển là trắc phi, cũng đều tới tham gia, tính lên, tỷ muội Nam gia đều đến đông đủ.
Trên cây cột bốn phía đại điện kim long quấn quanh, miệng phun kim châu, bên trên treo đầy tranh chữ viền vàng nền đỏ, mặt trên tràn ngập chữ, đi vào vừa thấy, thì ra là thơ từ, Nam San bất đắc dĩ cười, vừa lúc đối diện tầm mắt Nam Anh nhìn lại, tầm mắt giao nhau, không tiếng động thắng có tiếng động.
Lăng Trọng Hoa lạnh mặt, "Nếu không vui, chúng ta đi."
"Đừng, phu quân, bọn họ làm thơ của bọn họ, chúng ta nghe một chút là được."
Vĩnh Thái đế ngồi chính giữa, hai bên trái phải phân biệt là Mạnh hoàng hậu và Nam Cẩn, khí sắc Nam Cẩn không tồi, nhìn mọi người, thấp giọng cười nói,
"Bệ hạ, năm nay nhiều chuyện vui, hoàng gia thêm không ít người, cũng sắp sửa sinh con, thần thiếp trước tiên kính bệ hạ một ly."
"Ái phi vất vả."
"Bổn phận của thần thiếp, đâu ra vất vả."
Mạnh hoàng hậu cắn răng lên tiếng, "Hoàng quý phi thay mặt bản cung giải quyết hậu cung, vất vả rồi."
"Không vất vả, đây là thần thiếp nên làm."
Trong mắt hai nữ nhân tia lửa bắn ra bốn phía, va vào nhau trong không trung.
Vĩnh Thái đế nói, "Ái phi, lần này cung yến có tiết mục gì, nàng tới sắp xếp."
Nam Cẩn khẽ mỉm cười, nhìn về phía mọi người, "Lần này là bản cung được bệ hạ và hoàng hậu gửi gắm, sắp xếp chuyện cung yến, nói đến không tính là ý tưởng mới, chỉ là nghĩ đến tình hình những năm còn ở khuê phòng, cùng tỷ muội trong phủ ở chung, cũng trùng hợp, hôm nay tỷ muội trong phủ đều gặp nhau tại đây, cũng là có

duyên."
Nói đến đây, nàng khẽ vung tay, nhóm vũ nương nối đuôi nhau đi ra, trên đầu mỗi người đều cài một đóa hoa bằng lụa.
"Tiết mục lần này cũng đơn giản, chờ lát vũ nương nhảy múa, lúc tiếng nhạc dừng lại, một người sẽ tung hoa lụa trên đầu, ném đến trước mặt ai, người đó chọn bài thơ trên một cây cột, đọc thầm ba lần hít thở, rồi đọc thuộc lòng, nếu không đọc được, cũng có trừng phạt."
Vĩnh Thái đế nổi hứng thú, hỏi, "Ái phi, trừng phạt gì?"
"Trừng phạt ư, đó là tự phạt ba ly, lại làm một bài nâng ly chúc mừng."
"Được, cách này rất là phong nhã."
Nhóm nhạc sư hoàng gia phía sau đã sớm chuẩn bị ổn thoả, chỉ chờ Nam Cẩn ra hiệu, tiếng nhạc vang lên, nhóm vũ nương bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa.
Tiếng nhạc dừng lại, một đóa hoa lụa màu đỏ bay về phía Nam San, trong lòng Nam San thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự liệu, Nam Cẩn không muốn thấy người khác tốt hơn nàng ta, muốn mình xấu mặt trước mặt mọi người.
Lăng Trọng Hoa không thèm nâng mắt, tay áo lơ đãng phất qua, cầm lấy cái ly trên bàn, liền thấy hoa lụa kia bay đến bàn tứ hoàng tử bên cạnh, dừng trước mặt Nam Uyển.
Nam Uyển thầm vui vẻ, đang lo không cơ hội triển lãm tài nghệ của mình trước mặt tứ hoàng tử, cơ hội liền đưa tới cửa.
Vĩnh Thái đế nhìn Nam Cẩn, "Trẩm nhớ trắc phi mới trong phủ tứ hoàng tử là muội muội nhà ái phi đúng không."
"Đúng vậy ạ."
Hôm nay Nam Uyển ăn diện rất long trọng, đá quý kim thoa trên đầu làm người ta hoa cả mắt, nàng vui vẻ đứng lên, cầm đóa hoa giả màu đỏ.
"Tì thiếp bêu xấu."
Nàng lựa chọn một bài thơ, thơ đưa tới trước mặt nàng, nàng vừa lòng cười, quả nhiên đều là thơ đại tỷ tỷ làm lúc trước, mà bài nàng chọn chính là bài nàng biết rõ.
Tự nhiên sau ba hơi thở, nàng nhẹ nhàng qua cửa.
Trong lòng đắc ý, thẹn thùng nhìn tứ hoàng tử, tứ hoàng tử cũng

cười với nàng.
Tiếng nhạc lại vang lên, lúc tạm dừng, đóa hoa lại bay về phía Nam San, Lăng Trọng Hoa buông ly, vung tay áo đặt trên đầu gối.
Đóa hoa kia không nghiêng không lệch dừng trước mặt đại hoàng tử.
Cung nhân dâng thơ, đại hoàng tử nhìn Nam Cẩn bên trên, lại nhìn thơ trong tay, cúi đầu đọc,
Yêu yêu đào lý hoa, chước chước hữu huy quang.
Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.
Đọc xong, hắn cuộn lại thơ, đọc thuộc lòng, đọc xong, hắn cao giọng hỏi, "Bài thơ này rất hay, không biết là tác phẩm của ai."
Nam Cẩn mỉm cười, "Là tác phẩm kém cỏi của ta lúc còn ở khuê phòng."
"Thì ra là thơ hoàng quý phi làm, thảo nào tươi mát thoát tục như thế, chỉ không biết trong thơ viết là công tử nhà ai, hoàng quý phi gặp công tử vô song như thế ở đâu mới có thể có tác phẩm xuất sắc thế này."
Nụ cười của Nam Cẩn cứng lại, Vĩnh Thái đế cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng, nàng ho nhẹ một tiếng, "Bệ hạ, nói đến không sợ mọi người chê cười, ở trong mắt thần thiếp, đệ đệ mình là tốt nhất, chính là công tử tốt nhất trên đời."
"Thì ra là thế, không trách ái phi, nàng lớn lên ở trong nhà, thấy nhiều nhất tự nhiên là huynh đệ nhà mình."
Nam Cẩn như xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu.
Tiếng nhạc tiếp tục vang lên, đóa hoa trong tay vũ nương lần này rốt cuộc đổi phương hướng, bay về phía bên trên, dừng trên bàn Mạnh hoàng hậu.
Mặt Mạnh hoàng hậu cứng đờ, bình sinh chán ghét nhất chính là ngâm thơ đối chữ, không nghĩ tới còn phải biểu diễn trước mọi người.
Vĩnh Thái đế nhìn nàng, "Hoàng hậu chọn một bài đi."
Mạnh hoàng hậu chỉ bừa, cung nhân gỡ thơ xuống, đặt trước mặt nàng.
Nàng nhẫn nại nhìn, lập tức tức giận đến thất khiếu bốc khói.
Hồng nhan đạn chỉ tương thệ khứ, thu khứ sương lai bạch phát sinh.
Nhất triêu xuân tẫn dung nhan cải, hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri.

Đây là thơ gì, rõ ràng là châm chọc giờ nàng đã già, không còn ân sủng, nàng dùng ánh mắt oán hận nhìn Nam Cẩn, Nam Cẩn đứng dậy, xem một cái, vội vàng cáo tội.
"Hoàng hậu, thần thiếp nhớ rõ ràng không có viết bài thơ này, sao bài thơ này lại xuất hiện ở đây?"
Mạnh hoàng hậu hít sâu một hơi, cố nặn ra nụ cười, dùng ngón tay đeo hộ giáp (móng giả) nâng bài thơ, "Không sao, bản cung cảm thấy bài thơ này rất hay, nữ tử trong cung đều có ngày này, bản cung như thế, hoàng quý phi cũng như thế."
Nam Cẩn thay đổi mặt, muốn thu hồi thơ, Mạnh hoàng hậu giữ không buông, lúc lôi kéo, Nam Cẩn không biết bị cái gì vướng, ngả về phía trước, ngã vào cái bàn bên dưới.
Biến cố đột nhiên phát sinh, tiếng nhạc ngừng lại, mọi người bất ngờ.
Vĩnh Thái đế cách gần nhất, hắn đứng lên, nhìn Nam Cẩn ôm bụng, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, vội cao giọng gọi thái y.
Việc đã đến nước này, cung yến mới bắt đầu liền vội vàng kết thúc.
Nam San dùng ánh mắt dò hỏi nam nhân bên cạnh, nam nhân lạnh mặt, lắc đầu, thủ đoạn cấp thấp như vậy đâu phải việc làm của một thế hệ đế vương như hắn.
Mọi người không thể rời đi, đều đứng im bất động, rất nhanh có tin tức truyền đến, hoàng quý phi sinh non, là nam thai.
Bệ hạ tức giận, biếm hoàng hậu đến lãnh cung, hạ chỉ phế hậu.
Trong điện xôn xao, tứ hoàng tử không thể chấp nhận, mặt đại hoàng tử vui mừng, đại hoàng tử phi Hàn thị cũng lộ vẻ tươi cười, Lăng Trọng Hoa không muốn ở cùng những người này, kéo Nam San dẫn đầu xuất cung.
Hoàng hậu vừa phế, tứ hoàng tử biến thành thứ hoàng tử, hướng gió trong kinh thay đổi hoàn toàn.
Mạnh Tiến Quang vẫn luôn đóng cửa không ra, mặc cho bên ngoài ầm ĩ lật trời, hắn suy nghĩ hồi lâu, Mạnh gia hiện giờ đúng là lúc lửa đổ thêm dầu, nếu có thể lui một bước, ngược lại an ổn.
Tứ hoàng tử không có tài năng gì lớn, so sánh với tam hoàng tử tư thái tiềm long, cao thấp lộ rõ.
Lại nói hắn là tôn nữ tế của mình, nào có đạo lý giúp đỡ người

ngoài.
Sùng Khởi đã lấy cớ bị bệnh, xin nghỉ dọn tới thôn trang ngoài kinh, chờ hắn hết chuyên bên này sẽ tới hội hợp với nàng.
Mạnh gia một đống chuyện sốt ruột, nhị phòng bị chết hai tôn tử cũng không dám đại náo, lặng lẽ chôn người, tính con nhà mình sao có thể không rõ ràng, khẳng định lại đi kiếm cơm bên ngoài, đụng phải kẻ khó chơi nên mất mạng.
Mạnh nhị lão thái gia sợ lại gây chuyện, không dám lộ ra, dù sao ông ta nhiều tôn tử, cũng không thiếu một hai người, giữ được đại phòng mới là quan trọng nhất.
Nhưng ông ta vốn là đồ đần độn, trong lòng có oán, tự nhiên không thiếu tìm một đám hồ bằng cẩu hữu ngày xưa thân quen cùng nhau ra ngoài uống rượu.
Những hồ bằng cẩu hữu đó đều không phải người tốt lành, thấy Mạnh gia hiện giờ thất thế, ngôn ngữ không cung kính như trước, ngược lại có chút vui sướng khi người gặp họa.
Nói nếu Mạnh gia đổ, Mạnh nhị lão thái gia chẳng là cái gì.
Mới chết hai tôn tử, nhi tử lại không có tiền đồ, cuộc sống về sau không dễ chịu.
Mạnh nhị lão thái gia bình sinh không thích người khác khinh thường ông ta, nghe nói lời này, giận tím mặt, "Các ngươi biết cái gì, con cháu lão tử đều có tiền đồ, không nói xa, liền nói thế tử đại phòng, nương nương trong cung, đều là con của lão tử."
Bằng hữu kinh hãi, vội hỏi, "Ngươi đừng uống nhiều quá, ăn nói bậy bạ, thế tử đại phòng các ngươi là nhi tử của Mạnh hầu gia, có liên quan gì tới ngươi, lại nói nương nương trong cung không phải mới bị biếm lãnh cung sao?"
"Lão tử không có nói bậy, con của Dung thị đều là của lão tử, lúc đích mẫu còn sống luôn dùng huynh trưởng để chèn ép ta, hừ, Mạnh Tiến Quang, hắn có tài giỏi, có tài hoa đi chăng nữa, không phải cũng nuôi con cho lão tử sao."
Mấy bằng hữu liếc nhau, một vị trong đó vội vàng rót đầy rượu cho ông ta, "Lợi hại, Mạnh gia, chúng tiểu nhân bội phục, tính lên, con cháu trong Mạnh gia đều là của ngươi, chẳng trách ngươi không để bụng trong phủ chết hai tôn tử."
Mạnh nhị lão thái gia lại uống xong một chén rượu, càng thêm lâng

lâng, càng thêm đắc ý, bừa bãi nói, "Chớ nói toàn bộ Mạnh phủ, dù là thiên hạ đệ nhất công tử năm đó Nam Sùng Khởi, ở trong mắt lão tử, cũng chỉ một con rùa đen lông xanh."
"Ồ, còn có việc này, mau nói để chúng tiểu nhân được thêm kiến thức."
Mạnh nhị lão thái gia lắc đầu, cười thần bí, "Thiên hạ đệ nhất công tử chó má kia chính là hoạn quan, cưới thê tử lại chẳng động vào, tiện nghi cho lão tử, hoàng quý phi nương nương trong cung chính là tôn nữ của lão tử."
Mấy người nghe Mạnh nhị lão thái gia thổi phồng, tiếng ông ta lớn, dần dần dẫn tới người khác bàn luận, việc này quá mức dọa người, có người lén rời đám người, kích động lan truyền việc này.
Truyền tới Mạnh phủ, Dung thị khóc đến chết đi sống lại, muốn đi tìm Mạnh nhị lão thái gia liều mạng, lại dám chửi bới thanh danh nàng như thế, nàng là người đã làm tổ mẫu, cả đời nghiêm cẩn, nhất cử nhất động đều tuân thủ nữ tắc, an trạch dạy con, sao có thể chịu vũ nhục này.
Mạnh nhị lão thái gia tự biết gặp rắc rối, sau rượu tỉnh lại chạy trốn không còn bóng dáng.
Dung thị dẫn thế tử phu nhân, một đường khóc đến cửa phòng Mạnh Tiến Quang, quỳ dưới đất thật lâu không dậy nổi, Dung thị vừa khóc vừa xin, nói bên ngoài truyền rất khó nghe, nàng một đống tuổi còn chịu nhục nhã như thế, người ngoài rõ ràng là khinh hầu phủ hiện giờ không bằng trước.
Sau một lúc lâu, cửa viện mở.
Lão bộc nhỏ giọng nói, "Phu nhân, mời trở về đi, hầu gia nói, sự thật như thế, nhiều lời vô ích."
Cái gì?
Dung thị cảm giác như sét đánh giữa trời quang, ngất .

Chương 55: Tiết lộ

Mạnh gia dạo này thời buổi rối loạn, Dung thị vừa ngã, thế tử phu nhân bị lời hạ nhân nói kinh ngạc chưa hồi phục tinh thần, ý cha chồng là, lời đồn bên ngoài đều là thật, thế tử và hoàng hậu đều là con nối dõi nhị phòng.
Sao có thể?
Dung thị bị bệnh, Mạnh phủ loạn thành một đoàn, thế tử nghe thê tử nói, giật mình không nhẹ, đóng cửa không ra, lão thái gia nhị phòng không biết tung tích.
Trong kinh lời gì cũng có.
Người nhiều chuyện còn viết việc này thành thoại bản, một thứ xuất phong lưu, không chỉ chiếm tẩu tử cho riêng mình, thậm chí biểu muội xuất giá cũng không buông tha, thành con mồi tìm hoan của hắn.
Thoại bản hương diễm đến cực điểm, bán hết sạch, Nam San cũng có một quyển, lén cất giấu, lúc không người lật xem vài lần, khoan hãy nói, không nói nhân vật, dùng từ đặt câu rất là khéo léo.
Nói đến Mạnh nhị lão thái gia thông đồng Dung thị, hai thúc tẩu thừa dịp quốc công gia không có nhà, một người đứng ngoài cửa, một người đứng trong cửa nhìn nhau, tay Dung thị ra hiệu một, tay Mạnh nhị ra hiệu ba, ngầm hẹn giờ Dần canh ba gặp nhau.
Còn nói thêm Mạnh nhị tới Hầu phủ làm khách, Lâm thị sai người lui xuống, hai người lăn lộn, đầu đuôi tương giao, tiếng rên tiếng gầm, làm người nghe mặt đỏ tim đập.
Cái thứ đó của Mạnh nhị làm các nữ nhân muốn ngừng mà không được, làm quý phụ nhân ngày thường cao quý đoan trang không rời được hắn.
Cái này thật là, hai phủ Mạnh Nam, phủ nào cũng có tình nhân của hắn.
Có người thấy không đáng giá giùm Nam Sùng Khởi và Mạnh Tiến Quang, Mạnh Tiến Quang không nói, từ một đích trưởng tử gia tộc xuống dốc, đến Trấn Quốc Công quyền cao chức trọng, thủ đoạn có thể khẳng định không hề tầm thường.

Lại nói Nam Sùng Khởi, đệ nhất công tử danh chấn thiên hạ, năm đó là người trong mộng biết bao khuê tú, lại uổng phí cho Lâm thị chẳng tài cũng chẳng đẹp, còn không biết cảm ơn, lại dám tư thông với biểu ca, sinh ra mấy người con.
Chẳng trách thế tử Đức Dũng hầu bình thường như thế, ra là không phải huyết mạch hầu gia.
Những đứa con Lâm thị sinh ra đều không dám ra cửa, Ngụy thị vốn bởi vì nữ nhi lên làm hoàng quý phi, thành người xuất sắc trong đám quý phu nhân, việc này vừa phơi ra, nàng xấu hổ không dám ra cửa.
Bên ngoài truyền đến sống động như thật, còn có người nói thế tử và đại gia nhị phòng Mạnh gia giống nhau, hoá ra là huynh đệ một nhà.
Ngụy thị khóc lóc thở hổn hển, "Thế tử, người nói gì đi, có cần phái người tới thôn trang hỏi qua phụ thân, vu tội trắng trợn như vậy, phụ thân đâu chịu được."
Nam thế tử đang phiền lòng, chẳng thèm quan tâm nàng ta, đá nàng ta một cái, "Hỏi cái gì? Người khác nói cái gì chính là cái đó, ngươi có chỗ nào giống đương gia chủ mẫu, chẳng có chút chủ kiến."
Ngụy thị bị đến đá đến phát ngốc, Nam thế tử mắng xong thì rời đi, một mình nghĩ lại, bỗng nhiên cảm thấy lời đồn sợ là có chút căn cứ, tức khắc cảm thấy không chỗ dung thân, hắn lặng lẽ chạy đến thôn trang, muốn hỏi phụ thân, ai ngờ phụ thân không gặp hắn, kêu hắn tự giải quyết cho tốt.
Lời này làm hắn lạnh tâm, không dám lại hỏi thêm, chán nản thất vọng mà hồi phủ.
Hai huynh đệ Nam Cảnh Nam Đường đi học ở Quốc Tử Giám cũng trở về nhà, cô nương xuất giá cũng không may mắn thoát khỏi, nếu không phải Nam Anh có thai, nói không chừng đã bị đại hoàng tử đưa về nhà mẹ đẻ.
Nam Uyển mới vừa trở thành trắc phi tứ hoàng tử và tứ hoàng tử phi Mạnh Bảo Đàm hai mặt nhìn nhau, hoá ra các nàng là đường tỷ muội, đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ.
Cực kỳ hoang đường.
Tứ hoàng tử vốn không thích Mạnh Bảo Đàm, hiện tại liên lụy Nam Uyển cũng thất sủng.

Mạnh Bảo Đàm và Nam Uyển thành một phe, hợp lực đối phó nhũ nhân kia, làm tứ hoàng tử tức giận mắng các nàng là tiện nhân.
Lại quên, hắn là con của Mạnh hoàng hậu, cùng các nàng đều là hậu đại Mạnh gia, đều chảy dòng máu của Mạnh nhị lão thái gia.
Mạnh Tiến Quang hiện giờ nhận lại ái nhân và nhi tử, hiện tại trong lòng hắn đều là làm sao ở bên cạnh Sùng Khởi, hai người làm sao mới có thể chân chính ở bên nhau, hắn mặc kệ bên ngoài lan truyền như thế nào, tống cổ Dung thị, hắn lén chuồn khỏi kinh, đi thẳng tới thôn trang ngoài kinh.
Nam Sùng Khởi ở thôn trang, ngược lại cũng tự tại.
Lúc Y Thánh lần nữa nhìn thấy lão bằng hữu, phát hiện có thứ gì đó khang khác, làm người biết chuyện, hắn đoán được có lẽ hai người cởi bỏ khúc mắc, làm lành như lúc ban đầu.
Thấy Mạnh Tiến Quang cũng canh giữ ở trong phòng không đi, hắn hừ một tiếng, "Mạnh hầu gia không có chuyện gì sao? Hầu gia bị bệnh cần tĩnh dưỡng, không cần có người ồn ào."
"Khởi Sơn, ta lại không nói gì, ồn ào chỗ nào?"
"Ngươi đi tới đi lui, chọc ta hoa mắt."
Mạnh Tiến Quang trừng hắn một cái, thở phì phò đi ra ngoài phòng, chọc Nam Sùng Khởi khẽ bật cười, nói với Y Thánh, "Lúc trước là ta hiểu lầm hắn, uổng phí thời gian nhiều năm."
"Mây tản thấy trăng, hiện tại hoá giải cũng không muộn."
Sắc mặt Nam Sùng Khởi buồn bã, "Ta sợ bệnh này... sẽ quên hết."
"Sùng Khởi, ngươi đừng khinh thường ta, ta chính là Y Thánh, bảo đảm chữa khỏi cho ngươi."
"Khởi Sơn, ngươi đừng dỗ ta, bệnh hay quên sao có thể chữa khỏi, chỉ là kéo dài thời gian thôi."
Y Thánh đặt hòm thuốc xuống, lấy ra thuốc đã chuẩn bị sẵn, trong lòng đã có dự tính nói, "Sùng Khởi, ta đã bao giờ nói dối chưa, ta nói có thể chữa khỏi là có thể chữa khỏi, ngươi còn có nhi tử, lại sắp có tôn tử rồi, ngày tháng sau này còn dài."
Nói đến nhi tử, mặt Nam Sùng Khởi ảm đạm, "Ta làm mẫu thân, đã nợ con mình rất nhiều, không còn mặt mũi gặp lại nó."
Năm đó nàng có thai, chính là Y Thánh khám, tự nhiên biết Nam nhị gia là con của nàng, việc cổ trùng, hắn cũng từ miệng đồ đệ đoán được chân tướng.

"Cổ trùng đã giải, có lẽ nếu nói nguyên do với Nam nhị gia, hắn sẽ tha thứ cho ngươi."
Nam Sùng Khởi lắc đầu, "Chuyện thế gian, không có khả năng thập toàn thập mỹ, nó oán ta cũng được, hận ta cũng được, đều là ta đáng phải nhận, chuyện nhận nhau không cần nhắc lại, có lẽ kiếp này ta với hắn tình mẫu tử mỏng manh."
Y Thánh cúi đầu không nói.
Mạnh Tiến Quang lại không nghĩ như vậy, hắn có nhi tử, nhi tử lại giống ái nhân, nghe nói còn muốn tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm, hắn làm cha lúc trước chưa từng hoàn thành trách nhiệm, trước mắt nói như thế nào cũng muốn giúp nhi tử một phen.
Vì thế, Nam phủ nghênh đón một vị khách không mời mà đến.
Sắc mặt Nam nhị gia rất khó coi, sao Mạnh hầu gia lại bước vào cửa nhà mình, còn vẻ mặt lấy lòng, muốn đàm luận kỳ thi mùa xuân với mình.
Hắn sầm mặt, nhìn nam nhân đối diện, người vẫn luôn chán ghét tránh né từ lúc thiếu niên lại nghênh ngang ngồi trước mặt mình, đĩnh đạc nói.
"Hoành Tuấn, kỳ thi mùa xuân, nghĩ đến không cần ta nhiều lời, tam hoàng tử chắc hẳn đã nói với ngươi, ta muốn nói chính là sau khi đỗ đạc, mưa gió quan trường khó lường, đặc biệt là tranh đấu giữa các hoàng tử, con đừng có tham dự, thiên hạ bước ra từ khoa cử đều là môn sinh của thiên tử, chỉ lo ủng hộ thiên tử, mới có thể đứng ở thế bất bại."
Nam nhị gia cúi đầu, không biết họ Mạnh này có ý đồ gì, bọn họ trước kia căn bản không có giao tình, người này chạy tới nói với hắn mấy cái này làm gì.
Khoa cử còn chưa qua, chuyện về sau ai nói chính xác được, còn nói cái gì đạo làm quan.
"Mạnh hầu gia, hiện tại nói lời này hơi sớm, kỳ thi mùa xuân còn chưa tới, ta còn muốn ôn tập bài vở, thứ không thể tiếp đãi, ngài cứ tự nhiên."
Đây là tiễn khách?
Mạnh Tiến Quang hơi mất mát, đúng rồi, hắn nóng lòng chạy tới, hoàn toàn quên phụ tử bọn họ chưa nhận nhau, trước kia cũng không có giao tình, Hoành Tuấn chắc là cảm thấy kỳ quái.

"Được, Hoành Tuấn, ta cùng với phụ thân ngươi là bạn cũ, hiện nay phụ thân ngươi ở ngoài kinh dưỡng bệnh, nếu ngươi có chuyện gì, có thể trực tiếp tới tìm ta."
"Mạnh hầu gia khách khí."
Nam nhị gia nghĩ thầm, hắn chẳng có việc gì nhờ đối phương, dứt khoát không tiếp lời này.
Mạnh Tiến Quang thất vọng rời đi.
Đinh thị từ nội thất đi ra, trách cứ trượng phu, "Mạnh hầu gia niệm tình hầu gia, hảo tâm tới cửa, chàng làm gì khó chịu vậy."
"Nàng biết cái gì?"
Nam nhị gia vung tay áo, nhấc chân đi đến thư phòng, bởi vì mang thai, tâm trạng Đinh thị vốn có chút bực bội, thấy trượng phu khó chịu, cũng tức giận, kêu xe ngựa đi tìm nữ nhi.
Nam San nghe nói Đinh thị tới cửa thì rất vui mừng, lại nói, từ sau khi gả chồng, nương còn chưa từng tới chơi.
Đinh thị nhìn thấy nàng liền bắt đầu tố khổ, "Cha con dạo này rất nóng tính, có bản lĩnh rồi, la lên hét xuống với ta."
"Không thể nào, cha con vẫn luôn đối với nương nói gì nghe nấy, khi nào khó chịu, nương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"
Đinh thị ê a kể lại chuyện Mạnh quốc công tới nhà, Nam San lập tức hiểu ra, lúc trước nàng vẫn luôn kỳ quái cha và tổ... mẫu có hiểu lầm gì, nghĩ đến sợ là bắt gặp cảnh tổ mẫu và Mạnh hầu gia ở cùng nhau nên hiểu lầm, vì thế cũng không thích Mạnh hầu gia.
Nàng cười, "Cha con sợ là đọc sách bực bội, hỏa khí hơi lớn, nương thông cảm một chút."
"Hừ, nữ nhi cũng là bạch nhãn lang, trước kia ở nhà, con với cha con chính là cá mè một lứa, cha con nửa đêm còn đưa đồ ăn cho con, con đương nhiên hướng về hắn."
Nam San dở khóc dở cười, thai phụ thật sự không thể nói lý, cái này là cái gì mà lại kéo đến người nàng rồi.
"Con với cha con là một phe, vậy nương còn tới tìm con làm gì."
Đinh thị bị nữ nhi chặn họng, tức giận ăn điểm tâm trên bàn, "Ta mặc kệ, làm cha nổi giận với ta, làm nữ nhi cần phải đền tội."
"Được, con đền tội, người muốn con đền như thế nào? Đền ăn hay là đền chơi, con đều vui lòng."
Nam San nói vừa bất đắc dĩ vừa đáng thương, lúc này Đinh thị mới

nín khóc mỉm cười.
Dỗ lên dỗ xuống, cuối cùng dỗ Đinh thị mở cờ trong bụng, cũng quên không vui lúc trước, thấy sắc trời đã muộn, bắt đầu đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa.
Rốt cuộc nghe được tiếng Đỗ ma ma, nói là Nam nhị gia tới rồi, lúc này nàng mới thở phào, thấy ánh mắt chế nhạo của Nam San, mặt đỏ lên, vờ như không thèm để ý một lần nữa ngồi xuống.
Đỗ ma ma mời Nam nhị gia vào phòng khách, nhìn thấy nữ nhi, hắn hơi ngượng ngùng, lão phu lão thê giận dỗi, thê tử lại còn đến trước mặt nữ nhi cáo trạng, bảo mặt già của hắn giấu vào đâu.
Đinh thị vừa thấy hắn, ngữ khí lập tức thay đổi, "Chàng tới làm gì?"
"Khụ," Nam nhị gia hắng giọng nói, "Trở về đi, đừng để nữ nhi chê cười."
Nam San cười tủm tỉm, đứng dậy đi ra ngoài, chừa lại phòng cho hai phu thê.
Chờ khi hai người trở ra, Đinh thị mặt mày hớn hở, vẻ mặt gấp gáp muốn về nhà khó dằn nổi, Nam San ném cho cha nàng một ánh mắt tán thưởng.
Nam nhị gia hơi đỏ mặt, "San Nhi, ta và nương con về đây."
Đinh thị thúc giục, "Mau về đi, Lang Nhi và mẫu thân còn lo lắng đấy."
Đỗ ma ma đã sớm sai hạ nhân chuẩn bị nguyên liệu hàng khô chuyển vào xe ngựa Nam phủ, Đinh thị trong miệng oán giận nữ nhi, trong lòng lại vui nở hoa, hớn hở cùng trượng phu trở về.
Nam San nhìn theo bọn họ đi xa, thầm nghĩ cha nương không biết thân phận Mạnh Tiến Quang, đặc biệt là cha, khẳng định hoài nghi hành động của ông, đến tột cùng là nên nói hay là không nên nói, nàng có chút lưỡng lự.
Buổi tối nhìn thấy Lăng Trọng Hoa, tìm hắn hỏi, "Phu quân, chàng nói chỗ cha ta, về chuyện tổ phụ ruột, có cần nói hay không?"
Lăng Trọng Hoa nhìn thê tử nhíu mày nhăn mặt, nghĩ ngợi, "Nam Sùng Khởi kiêu ngạo từ trong xương cốt, nếu bà ấy không nói, nàng cứ yên lặng xem tình huống."
Nam San nghĩ ngợi, gật đầu, có mấy sợi tóc rủ xuống, nam tử vươn tay gạt nó ra sau, xoa đầu nàng, "Chuyện của bọn họ thì tự có biện pháp giải quyết, nàng không cần bận tâm, nàng nên bận tâm chính

là nam nhân của mình."
"Ồ, chàng có cái gì làm ta bận tâm."
Lăng Trọng Hoa không nói lời nào, tự cởi xiêm y, ngón tay hắn nắm hai vạt áo bên ngoài cởi ra, áo lụa trắng vừa vặn bên trong bao lây cơ thể gầy nhưng rắn chắc duyên dáng của hắn, ánh mắt dưới hàng mi dài nhìn về phía nàng, thần sắc khó lường.
Nam San rúc vào trong giường, tỏ vẻ sợ hãi, khoanh tay trước ngực, sóng mắt lại lưu chuyển như ánh sao, loé ánh sáng giảo hoạt.
"Chàng đừng tới đây."
Mặt hắn lạnh lùng hơi đen lại, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng, "Nàng không phát hiện, xiêm y của nam nhân nàng từ trong ra ngoài, không có một cái là thê tử tự làm sao."
Nam San sững sờ, hoá ra hắn đang báo oán?
Nàng từ trong giường bò ra, ôm eo hắn, ngẩng mặt, "Phu quân, ta không khéo may vá thêu thùa, sợ chàng mặc y phục ta làm đi ra ngoài, khiến người ta chê cười."
"Ai dám, nàng chỉ lo làm là được."
"Được, đến lúc đó chàng đừng có mà ghét bỏ." Nàng nói xong, cố ý làm nũng vặn vẹo thân thể, cổ áo ngủ mỏng manh khẽ mở, bên trong phong cảnh vô hạn, hấp dẫn người tới tìm kiếm.
Nàng cũng hơi buồn bực, mặc cho nơi khác không ngừng gầy đi, trước ngực lại mảy may không giảm, ngược lại hình như càng thêm no đủ.
Có lẽ, đây cũng là phúc lợi xuyên qua.
Ngày hôm sau, eo đau lưng mỏi đứng dậy, Nam San lại bắt đầu ngày tháng phấn đấu với kim chỉ, nàng ngồi trên giường, trên bàn nhỏ bên cạnh đặt một khay đan, trong khay đan đặt những cuộn chỉ đủ loại màu sắc và kéo, bên cạnh là đại hổ nằm sấp.
Đại hổ mở to mắt, nhìn nàng chân tay vụng về cầm khung thêu, thỉnh thoảng lại nhìn hoa văn hoa Lăng Tiêu.
Kim chỉ ở trong tay nàng chậm rì rì mà xuyên vòng quanh, đại hổ duỗi đầu, xem khung thêu, lại nhìn hoa văn, sau đó lần nữa nằm sấp xuống, trong ánh mắt đều là cười nhạo.
Nam San dùng ngón tay gõ đầu nó, "Ánh mắt của mày là sao."
Nó cúi đầu, nheo mắt, giương miệng, râu dài bên miệng không ngừng run rẩy, lộ ra cái răng cửa thật dài, giống như đang cười.

Đại hổ lại dám cười nhạo nàng.
Nàng dứt khoát ném khung thêu, chuyển tới bên nó, nâng đầu nó, "Hổ nhi nhà mày, dám chê cười ta, mau nói cho ta, mày là yêu tinh loại nào, mau hiện ra nguyên hình."
Đại hổ mờ mịt nhìn nàng, nàng không khỏi ôm nó cười thành tiếng.
Trên đời này nào có yêu quái, chỉ là sinh vật thông minh mà thôi.
Thiên Hỉ cách bên ngoài rèm xin chỉ thị, "Hoàng tử phi, cơm trưa của đại hổ đã chuẩn bị xong, nô tỳ đến đón nó."
Đại hổ tránh thoát cái ôm của nàng, như đại xá nhảy xuống giường, gầm một tiếng chạy ra.
Nam San lắc đầu bật cười.

Chương 56: Phải thay đổi

Sau khi Nam Cẩn sinh non, tự nhiên phải bồi bổ thân thể, không thể buồn bực nhức đầu, chuyện trong cung giao cho Hiền phi và Loan quý phi cùng xử lý, thừa dịp triều kiến, rất nhiều mệnh phụ thế gia sôi nổi lấy lòng Hiền phi.

Hiền phi muốn rèn sắt khi còn nóng, hiện giờ tứ hoàng tử đã không phải đích hoàng tử, lớn nhỏ có thứ tự, vị trí thái tử chắc chắn của hoàng nhi nàng, nhưng dạo này tâm trạng bệ hạ không tốt, cũng không phải thời cơ tốt nhắc chuyện lập trữ, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, hai mẫu tử thường bàn luận đối sách, đại hoàng tử ra vào cung càng thêm thường xuyên, có mấy lần thậm chí đụng phải Loan quý phi và Hiền phi đang xử lý công việc.

Sớm có người lưu tâm báo chuyện này cho Nam Cẩn, Nam Cẩn tâm niệm vừa động, đứng dậy xuống giường, bảo cung nhân hầu hạ rửa mặt chải đầu, mặc vào chính phục hoàng quý phi, họa tiết chim phượng đỏ rực bay lượn trên nền vải gấm đỏ rực xinh đẹp quý giá uốn lượn trên mặt đất, vạt váy dùng chỉ vàng thêu viền, như một cánh hoa buông thõng sau lưng.

Trên tay nàng đeo hộ giáp màu vàng nạm đá quý, nhìn bản thân trong gương, sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn phấn má trước gương, tự mình trăng điểm.

Không bao lâu, nữ tử trong gương như biến thành một người khác, cái trán trơn bóng mi liễu cong cong, mắt sáng môi đỏ, xinh đẹp bức người, lại cài một cây trâm phượng tám đuôi, trong miệng chim phượng ngậm đá quý đỏ rực.

Vịn tay cung nữ, lạnh mặt, đứng dậy tiến về lãnh cung.

Mạnh hoàng hậu không lâu trước đây mới nghe được tình cảnh Mạnh gia, không biết trong lòng nên hận ai, nàng thấp thỏm lo âu, nếu lời đồn đại là thật, nàng là nữ tử do thúc tẩu tư thông sinh ra sao có thể mẫu nghi thiên hạ, lần này bị phế chỉ sợ khó có thể phục hồi.

Nàng nhìn căn phòng mới ở một thời gian trước đó không lâu, rách nát như cũ, tiếng chuột chít chít trong xó xỉnh cũng có thể nghe

được, không khỏi khóc to tiếng được tiếng mất.
Nam Cẩn kéo thân thể suy yếu, vịn tay cung nữ, đẩy cửa gỗ, mắt lạnh nhìn nàng.
"Hoàng hậu, ngươi cũng có ngày hôm nay, bản cung hỏi ngươi, vì sao hại con ta."
Mạnh hoàng hậu thấy là Nam Cẩn, lập tức ngừng khóc, như vớ được cọng rơm cứu mạng, "Hoàng quý phi, ngươi tới đón ta ra ngoài đúng không, chuyện trên cung yến không phải bản cung làm, thật sự không phải bản cung."
Không phải nàng, vậy sẽ là ai, trong mắt Nam Cẩn hiện lên hận ý.
Vốn dĩ sinh non là nàng cố ý, nàng muốn dùng đứa bé trong bụng kéo hoàng hậu xuống đài, bởi vì thái y bắt mạch nhận chỗ tốt của nàng, lặng lẽ nói cho nàng, trong bụng là nữ nhi.
Nữ nhi ở xã hội nam quyền là cao nhất không có tác dụng lớn, nàng muốn chính là hoàng tử, hoàng tử có thể làm nàng bước lên địa vị cao, nếu là nữ nhi, vậy chớ trách nàng nhẫn tâm.
Nhưng ai biết sinh ra lại là nam thai.
Là ai hại nàng, trăm phương ngàn kế thông đồng thái y.
Còn có bài thơ kia, sao nàng có thể để bài thơ thương cảm xuất hiện trên cung yến, nhất định là người khác động tay động chân, sẽ là ai chứ?
Mạnh hoàng hậu thấy nàng như suy tư gì đó, "Hoàng quý phi, thật sự không phải bản cung, ngươi cầu xin với bệ hạ giúp ta, lần trước ngươi đã nói với bản cung, chúng ta vốn chính là một phe, ngày sau không thể thiếu chỗ tốt của ngươi."
Nam Cẩn lạnh lùng nhìn nàng, "Bản cung? Mạnh thị, một phế hậu còn dám tự xưng bản cung, Mạnh gia các ngươi hiện giờ tự thân khó bảo toàn, nào còn ai nhớ hoàng hậu như ngươi, lại nói ngươi cầu xin bản cung cũng vô dụng, hiện giờ ta không có quyền lực, ngươi có biết, bản cung sinh non cần bồi bổ cơ thể, hiện tại cùng giải quyết hậu cung chính là Loan quý phi và Hiền phi."
"Vậy nhất định là tiện phụ Hiền phi giở trò, hoàng quý phi, ngươi cầu xin bệ hạ thả ta ra ngoài, chúng ta cùng nhau đối phó nàng ta."
Mạnh miệng thật, Mạnh thị nhiều năm cũng không đấu lại Hiền phi, có thể thấy được là người vô năng, "Hiện giờ bản cung ốc còn không mang nổi mình ốc, trong cung Loan quý phi có thêm một vị mỹ

nhân, quyến rũ hồn vía bệ hạ, bản cung có muốn cầu xin giúp ngươi trước mặt bệ hạ cũng vô ích."
Mạnh thị tức giận nghiến răng nghiến lợi, trong mắt oán độc, Nam Cẩn không để ý tới nàng, trực tiếp rời lãnh cung, trở lại Khang Nhạc cung, gọi một cung nhân, thì thầm một hồi.
Chờ cung nhân rời đi, môi nàng nở nụ cười lạnh lùng, lành lạnh mà nhìn cửa.
Vĩnh Thái đế cái tuổi này dễ bực bội nhất, may mắn Loan quý phi đưa một cung nữ bên cạnh lên long sàng, nàng và Nam Cẩn thanh cao khác nhau, kiều mị tận xương, đặc biệt là trên giường, mềm mại như không xương, tùy ý lăn lộn.
Từ khi có mỹ nhân này, Vĩnh Thái đế ban đêm nghỉ ở chỗ Loan quý phi.
Trong hậu cung vô tình nhất, hoặc là gió đông áp gió tây, hoặc là gió tây áp gió đông, ai được sủng ái, các cung nhân liền tôn người đó.
Hoàng hậu bị phế, hậu cung vô chủ, Loan quý phi và Hiền phi tuy rằng cùng quản lý hậu cung, ngoài mặt thân thiết, nhưng ngầm lại phân cao thấp, ai không muốn bước lên hậu vị, mẫu nghi thiên hạ.
Hiền phi có đại hoàng tử, Loan quý phi có tiểu hoàng tử, nhưng tiểu hoàng tử còn nhỏ, sao có thể so với đại hoàng tử trưởng thành.
Trong triều đã gần như hiện ra xu thế nghiêng về một bên, trong lúc nhất thời, đại hoàng tử thành người được chọn cho vị trí thái tử chạm tay là bỏng, chờ năm sau khôi phục lâm triều, trước mặt Vĩnh Thái đế chính là một đống tấu sớ xin lập đại hoàng tử làm thái tử.
Vĩnh Thái đế giận dữ, hắn sầm mặt, mình còn đang khỏe mạnh, mấy thần tử này cả ngày nghĩ lập thái tử, đến tột cùng là có ý gì, đến tuổi này dễ bực bội, những người này còn tới ngột ngạt.
Loan quý phi xem mặt đoán ý, đưa cho cung nhân một ánh mắt, không bao lâu, cung nhân ôm tiểu hoàng tử tới, tiểu hoàng tử có thể bập bẹ nói mấy chữ đơn giản, bị người chọc cười thì vui vẻ cười khanh khách không ngừng.
Vĩnh Thái đế thấy tiểu nhi tử mềm mại, tâm trạng tốt hơn, cuối cùng nở nụ cười, "Hiển Nhi, gọi phụ hoàng nào."
Tiểu hoàng tử học vẹt theo, "Không... Vương." (*fǔ: phụ, bú: không*)
Loan Quý Phi nhân cơ hội ngồi bên cạnh Vĩnh Thái đế, "Bệ hạ, hôm qua Hiển Nhi còn gọi thành tiếng, hai chữ phụ hoàng thần thiếp

nghe rất rõ."
Mỹ nhân mới phong cũng mỉm cười phụ hoạ, giọng nói ngọt ngào mềm mại, "Quý phi tỷ tỷ không nói dối, hôm qua thần thiếp cũng nghe thấy, bệ hạ, tiểu hoàng tử ngày ngày nhớ ngài ạ."
Vĩnh Thái đế cực kỳ vui vẻ.
Ngày kế lâm triều, Khương thủ phụ dâng sớ nói trong khoa cử năm ngoái, đại hoàng tử chèn ép cử tử không muốn gia nhập môn hạ, liên hợp với Hàn thủ phụ, làm rối kỉ cương khoa cử, nhận tiền hối lộ.
Từng vụ từng việc, nói có sách mách có chứng, không cho phép đại hoàng tử cãi lại.
Đại hoàng tử kêu oan uổng, nói có người hãm hại hắn, những việc này đều là một mình Hàn thủ phụ làm, có điều đại hoàng tử phi họ Hàn, người khác đổ tội danh này lên đầu hắn.
Vĩnh Thái đế tức giận ném sổ con lên đầu hắn, Hàn thủ phụ mới cáo lão, đại hoàng tử đã có thể qua cầu rút ván, đẩy hết tội danh lên đầu ông ta, làm lòng người lạnh ngắt, có thể thấy được chút ít.
Thiên tử giận dữ, chúng thần im như ve sầu mùa đông, đại hoàng tử bị đập sưng đầu, không dám thở mạnh, trong lòng tứ hoàng tử rất thoải mái.
Sau khi hạ triều, Vĩnh Thái đế lạnh mặt đi về phía cung Loan quý phi, bởi vì quá mức tức giận, hắn ra lệnh cưỡng chế thái giám đi theo xa xa, còn chưa đi đến cung Loan quý phi, liền nghe được có hai cung nữ ôm tiểu hoàng tử chơi đùa bên ngoài.
Tiểu hoàng tử chơi mệt mỏi, đã ngủ rồi, hai cung nữ đang muốn ôm hắn về điện.
Một vị trong đó nói, "Tiểu hoàng tử thật xinh đẹp, cái mũi đôi mắt thật giống đại hoàng tử."
"Huynh đệ tương tự, hết sức bình thường."
"Cũng phải, hôm qua đại hoàng tử thấy tiểu hoàng tử còn trêu đùa, tiểu hoàng tử ngày thường cũng không thích người khác ôm, lại cực thích đại hoàng tử, dù sao thì huyết mạch tương liên, xương cốt đều thân."
Mặt Vĩnh Thái đế nháy mắt âm trầm, đại hoàng nhi giống Hiền phi, tiểu hoàng tử lại giống đại hoàng tử, huynh đệ khác mẹ giống nhau, sao có thể nói nghe được.
Hắn sầm mặt, nhìn hai cung nhân ôm tiểu hoàng tử đi, nhấc chân

bước vào cửa thì thấy Loan quý phi lười biếng dựa giường, mắt không mở, liền nói, "Sao lúc này ngươi lại tới đây."
"Ngươi đang đợi ai."
Loan quý phi giật mình, vội vàng nghênh giá, "Bệ hạ thứ tội, thần thiếp đã hẹn Hiền phi lát nữa nghị sự, tưởng Hiền phi tiến vào, không ngờ lại là bệ hạ."
Nàng nghe ra tâm trạng bệ hạ hôm nay rất khó chịu, có chút hối hận mình sơ ý, đang nghĩ phải giảm bớt như thế nào thì nghe thấy giọng nói lạnh băng không chút tình cảm của Vĩnh Thái đế, "Ngươi và Hiền phi rất thân thiết sao?"
"Đều là tỷ muội trong cung, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, tự nhiên có chút giao tình."
"Vậy cùng đại hoàng tử thì sao? Trẫm nghe nói dạo này đại hoàng tử rất thường xuyên vào cung."
Đại hoàng tử?
Loan quý phi không biết câu hỏi của hắn có ý gì, nàng và đại hoàng tử ít tiếp xúc, nào nói có giao tình gì, trong khoảng thời gian gần đây bởi vì thường tới cung Hiền phi, ngược lại có gặp vài lần.
"Bệ hạ, thần thiếp và đại hoàng tử rất ít gặp mặt, lại nói, ta là thứ mẫu phi của hắn, hắn là nhi tử của bệ hạ, tự nhiên là hòa hợp, ngược lại Mạnh gia, thiếp thân nghe được một ít lời đồn, không biết có nên nói hay không."
"Nói."
"Bệ hạ, mấy ngày trước đây, có người nghe được thái gia thứ phòng Mạnh gia ở bên ngoài thổi phồng, nói Mạnh gia trên dưới đều là huyết mạch của hắn, thậm chí thế tử phủ Đức Dũng hầu cũng là nhi tử của hắn."
Lại có việc này.
Vĩnh Thái đế lạnh mặt, nhìn nàng một cái, phất tay áo bỏ đi.
Trở lại cung điện, nhìn tấu sớ xin lập thái tử trên bàn, hắn tức giận hất hết sổ son xuống đất.
Nhìn sổ con rơi đầy đất, trợn mắt nghiến răng, trong tầm mắt, một bàn tay ngọc ngà nhặt sổ con lên, hắn giương mắt nhìn, là tam hoàng nhi.
"Hoa Nhi, sao con lại tới đây?"
Lăng Trọng Hoa tùy ý lật sổ con, xong lại vứt xuống đất, liếc nhìn

Vĩnh Thái đế, Vĩnh Thái đế cảm thấy rùng mình, khắp người phát lạnh, tất cả hỏa khí đều tan thành mây khói.
"Thiên gia không tình thân, nhân từ nương tay là tối kỵ nhất."
Vĩnh Thái đế kinh ngạc kêu lên, "Hoa Nhi..."
Sổ con bị ném trước mặt hắn, Vĩnh Thái đế không thể tin tưởng mà nhìn tam hoàng nhi của mình, trên gương mặt tuấn lãng như chạm ngọc hàn ý nặng nề, đôi môi như hoa gắn từng chữ một, lạnh băng vô tình.
"Ngươi nên thoái vị."
Màn đêm buông xuống, Vĩnh Thái đế đột nhiên té xỉu, đại hoàng tử tứ hoàng tử tranh giành hầu bệnh, lại không gần được người, thị vệ canh giữ ở ngoài điện đổi toàn bộ, rõ ràng không phải người lúc trước.
Đại hoàng tử vừa kinh ngạc vừa giận, tưởng việc làm của tứ hoàng tử, hắn giận dữ, "Tứ hoàng đệ, ngươi muốn gì, không thể ngờ được, đường đường hoàng hậu lại là nữ nhi do tư thông sinh ra, may mắn phụ hoàng anh minh, biếm nàng vào lãnh cung, nếu không phải lấp kín miệng lưỡi thế gian như thế nào."
Tứ hoàng tử cũng nghe được lời đồn, giận đáp, "Đại hoàng huynh, không có bằng chứng, chớ có hủy trong sạch người khác, ngươi thân là hoàng tử, kỵ nhất họa từ miệng mà ra, trước mắt phụ hoàng bị bệnh, đại hoàng huynh còn ở nơi này cãi nhau, không khỏi quá không để phụ hoàng vào mắt."
"Ta chính là lo lắng cho phụ hoàng, phụ hoàng đột nhiên bị bệnh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong lòng ngươi biết rõ, tứ hoàng đệ, mũi tên rời cung không quay đầu lại, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ rồi hẵng làm."
Tứ hoàng tử sầm mặt, hắn dạo này bị chuyện trong phủ làm cho phiền lòng muộn ý, đâu có tâm tư gì khác, đại hoàng tử cắn ngược lại một cái, thật sự là đáng giận.
Bên trong Vĩnh Thái đế nghe hai huynh đệ nói, càng thêm tức giận thở không nổi, hai kẻ ngu xuẩn, rảnh rỗi ở đó cãi cọ, không ai quan tâm sức khỏe của hắn, hắn tự hỏi mình đối xử với mấy nhi tử đều không tồi, sao lại nuôi ra thứ như vậy.
Nghĩ đêm qua, tam hoàng nhi bức hắn thoái vị, khóe mắt càng thêm muốn nứt ra.

Mấy nhi tử này nuôi lớn thế nào vậy.
Trước mắt hắn nằm trên giường, tức giận đầu váng mắt hoa, cả người mệt mỏi, Hoa công công từ nhỏ hầu hạ bên cạnh cáo lão, Cổ công công thăng lên là con nuôi của Hoa công công, hắn đứng bên giường, cúi đầu, vô cùng cung kính.
Vĩnh Thái đế nhìn thấy nổi giận, quát, "Trẫm khát, nô tài chết bầm nhà ngươi còn không mau đi rót nước."
Cổ công công cúi người, khom lưng đi rót nước.
Vĩnh Thái đế thở hổn hển, oán hận trừng Cổ công công đang rót nước.
Cổ công công tựa như không nhìn thấy, hầu hạ hắn như bình thường, hắn vung tay lên, nước trà đổ lên giường, thái giám lập tức quỳ xuống, chậm rì rì nói, "Thái thượng hoàng bớt giận, nô tài đáng chết."
Thái thượng hoàng?
Từ xưa đến nay, nào có thái thượng hoàng trẻ như thế.
Vĩnh Thái đế nghe ba chữ này thiếu chút nữa hôn mê, hắn còn chưa đến bốn mươi, đang lúc tráng niên, vì sao phải thoái vị, vì sao phải làm thái thượng hoàng.
Đúng vậy, vì sao?
Hắn đột nhiên nản lòng, không vì sao cả, chỉ bằng Ảnh Long Vệ và Ám Long Vệ trong tay Hoa Nhi, dáng người nhanh như tia chớp, xuất quỷ nhập thần như chui ra từ dưới đất, tránh né Ngự Lâm Quân và Hộ Long Vệ trong tối, xuất hiện trong Long Cực điện của hắn, mỗi người mặt lạnh tay sắt, nhanh nhẹn uy vũ.
Hắn chưa bao giờ gặp binh vệ như vậy.
Tiên đế năm đó cũng không giao cho hắn, hắn thậm chí không biết còn có hai đội nhân mã như vậy, ai ngờ, hai thế lực này lại ở trong tay Hoa Nhi.
So với Hoa Nhi, bên cạnh hắn chỉ có Ngự Lâm Quân và Hộ Long Vệ, không bằng nổi Ảnh Long Vệ và Ám Long Vệ sức mạnh dọa người, xuất quỷ nhập thần.
Hắn không nghĩ ra, hắn là nhi tử duy nhất của phụ hoàng, vì sao mấy thứ này sẽ lướt qua mình rơi vào tay Hoa Nhi.
Hoa Nhi lấy ra thánh chỉ bí mật của tiên đế, nói hắn tư chất bình thường, không phải người được chọn làm đế vương, nhưng tiên đế

chỉ có một con, không còn cách này, gửi kỳ vọng vào hoàng tôn, chọn ra một người tài năng trong hoàng tôn, hai đội long vệ giao phó cho người tâm phúc chưởng quản, lại nhìn biểu hiện của các hoàng tôn để chọn người có năng lực.
Vì thế, liền rơi vào tay Hoa Nhi.
Hắn xem thánh chỉ bí mật, xác thật là bút tích của phụ hoàng, trong chỉ phụ hoàng còn nói rõ, nếu hoàng tôn có người có tài đế vương, kêu hắn thoái vị nhường hiền.
Phụ hoàng, trước nay chưa từng xem trọng hắn.
Chẳng trách, phụ hoàng từ trước chưa từng khen hắn.
Vĩnh Thái Đế nhìn nóc nhà, hai mắt ngây ngốc, nghĩ đến khi còn nhỏ, hắn cực kỳ khát vọng phụ hoàng có thể nhìn hắn thêm một cái, nhưng phụ hoàng để lại cho hắn vĩnh viễn đều là bóng dáng lạnh như băng.
Hoa Nhi, bất luận tính cách hay là cách xử sự rất giống hoàng tổ phụ của hắn.
Chẳng trách người thủ lệnh giao Ảnh Long Vệ và Ám Long Vệ cho hắn.
Đại thần trong triều đứng ở ngoài điện, nghị luận sôi nổi, hôm nay bệ hạ không lâm triều, trong cung nói là bệ hạ không khỏe, hôm qua thấy còn khỏe mạnh, sao lại đột nhiên bị bệnh.
Bị bệnh này rốt cuộc là tình huống như thế nào, trong cung lại không truyền ra một chút tin tức, đại hoàng tử và tứ hoàng tử đều vào cung nhưng không nghe được chút tiếng gió.
Khương thủ phụ đứng ở thủ vị, sừng sững bất động, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, không để ý đến người thăm hỏi, mắt lạnh nhìn thế gia hơi hoảng loạn và quan văn hốt hoảng, khẽ híp mắt, xuyên qua cửa điện rộng mở, nhìn long ỷ trong điện không có một bóng người, kim long trên long ỷ giương nanh múa vuốt, lăng không bay lên, đầu rồng trên tay vịn ngẩng đầu phun châu, nhìn xuống chúng sinh.
Tiềm long rời biển, trời này phải thay đổi.

Chương 57: Quyết định ban đầu

Lúc các phi tử hậu cung chạy tới, thì thấy đại hoàng tử và tứ hoàng tử đứng hai bên bậc thang Long Cực điện, mặt hai người trầm như nước, không nhìn mặt nhau, tuy rằng không vào được, cũng không dám rời đi, đành phải canh giữ ở bên ngoài, giương mắt nhìn.

Nam Cẩn đi gấp, áo choàng đều quên khoác, hôm qua bệ hạ thoạt nhìn còn tinh thần phấn chấn, sao mới cách một ngày đã bị bệnh, trong lòng nàng rất nghi ngờ, dâng lên suy nghĩ không tốt, từ xưa tranh đấu hoàng quyền, không phải ngươi chết chính là ta sống, việc giết cha giết huynh cũng không hiếm lạ.
Vội vàng đuổi tới, nhìn dáng vẻ đại hoàng tử và tứ hoàng tử không giống bức vua thoái vị.
Nhưng vì sao, thị vệ canh gác không phải Ngự Lâm Quân mà là những gương mặt chưa bao giờ nhìn thấy.
Bọn họ mặc áo gáp hắc kim, đứng như pho tượng, mắt nhìn thẳng, trong cung từ khi nào có thị vệ như vậy, sao nàng chưa từng gặp bao giờ, những người này ở đâu ra.
Chẳng lẽ bệ hạ bị người ta bắt cóc, nàng không kịp nghĩ lại, phẫn nộ quát, "Các ngươi còn không mau mở cửa, nếu bệ hạ có sơ xuất gì, ai chịu trách nhiệm."
Hiền phi cùng Loan quý phi đến sớm hơn nàng một lúc, lại không thể đi vào, lúc đang hoang mang lo sợ thì bị Nam Cẩn quát, tựa như tìm được người tâm phúc, cũng đồng thời làm khó dễ nhóm thủ vệ, nhóm thủ vệ mắt điếc tai ngơ, vẫn không chút sứt mẻ, cũng không có người đáp lời.
Nam Cẩn nôn nóng, liên tiếp dùng ánh mắt dò hỏi tứ hoàng tử, tứ hoàng tử lại nhìn nàng ngây người, sắc mặt nàng trắng bệch, cơ thể còn chưa khôi phục, bởi vì vừa rồi đi gấp, hai má hơi đỏ lên, váy xòe màu trắng, vòng eo mảnh khảnh, nhu nhược động lòng người.
Hiền phi cười lạnh một tiếng, lúc nào rồi mà hai người này còn dám trắng trợn mắt đi mày lại, thật coi nơi này không có ai, mọi người đều là người chết không bằng.

Tứ hoàng tử phản ứng lại, mở miệng nói, "Các vị thứ mẫu phi, nhi thần cũng nghe nói phụ hoàng bị bệnh, nguyên do cụ thể không biết."
Mọi người đại kinh thất sắc, Loan quý phi véo thịt tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử khóc oa oa, Loan quý phi nhân thể hô, "Bệ hạ, Hiển Nhi nhớ mong phụ hoàng, cầu bệ hạ gặp mặt thần thiếp."
Bên trong không ai lên tiếng, thật lâu sau, Cổ công công trong cung điện đi ra, đám người lập tức đi lên.
Cổ công công cúi đầu, "Hai vị điện hạ, các vị nương nương, mời trở về đi, bệ hạ không sao hết, không muốn gặp bất kì ai."
"Ngươi nói bậy," Đại hoàng tử kêu lên, "Nô tài chết bầm, ngươi bị người nào sai khiến lại dám bất kính với bệ hạ, thân thể bệ hạ không khoẻ, sao lại không muốn gặp chúng ta, chúng ta là hoàng tử, con ruột của bệ hạ."
"Nô tài sợ hãi, đại điện hạ thứ tội, đây đều là bệ hạ tự mình phân phó, nô tài không dám nói ngoa nửa câu."
"Hừ, sao có thể, phụ hoàng long thể khiếm an, thân là hoàng tử theo lý nên hầu bệnh, tên nô tài này mau tránh ra, để bản hoàng tử đi vào."
Đại hoàng tử muốn đi vào, đám thủ vệ dùng binh khí ngăn hắn lại, Cổ công công quỳ trên mặt đất, "Đại điện hạ, nô tài không dám cãi lại thánh mệnh."
Hắn khó thở, xoay người đá ngực Cổ công công, Cổ công công hơi nghiêng người, tránh đi chỗ hiểm, bị đại hoàng tử đá ngã trên đất.
"Đều cút hết cho trẫm." Bên trong truyền đến tiếng quát giận dữ của Vĩnh Thái đế.
Bên ngoài người nghe được tiếng hoàng đế, nháy mắt quỳ đầy đất, Hiền phi và Loan quý phi bắt đầu bật khóc, Loan quý phi vừa khóc vừa nói, "Bệ hạ, thần thiếp rất lo lắng cho bệ hạ, mong rằng bệ hạ bảo trọng long thể."
"Bệ hạ, ngài long thể khiếm an, thần thiếp lòng nóng như lửa đốt, xin bệ hạ để thần thiếp đi vào hầu bệnh." Hiền phi cũng nói theo sau.
Bên trong lại truyền ra tiếng phẫn nộ của Vĩnh Thái đế, "Cút hết cho trẫm, cút hết, khóc lóc phiền chết đi được, trẫm còn chưa có chết đâu."

Nghe tiếng hoàng đế trung khí mười phần, không giống như người có bệnh nặng, có lẽ chỉ bực bội, mọi người thoáng thả lỏng, đồng thời lại hơi thất vọng, Nam Cẩn nhìn đại hoàng tử, lại nhìn tứ hoàng tử, nhíu mày suy tư, cảm thấy kì lạ khó hiểu.
Bệ hạ có lệnh, mọi người không dám không theo, ngập ngừng rời đi, tâm bất cam tình bất nguyện lui ra ngoài điện, lại không có ai rời đi, đồng thời canh gác.
Giờ Dậu, Vĩnh Thái đế đứng dậy, Phàn thái y tới khám mạch, Cổ công công cung kính hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu, mặc long bào, đội miện quan, ngẩng đầu đi ra ngoài điện.
Mọi người canh giữ bên ngoài đồng thời đi lên, quỳ xuống, Vĩnh Thái đế mắt lạnh nhìn nữ nhân nhi tử, trong lòng bi thương, không biết đến tột cùng ánh mắt lo lắng của những người này có mấy phần chân tình, ánh mắt hắn lướt từ đại hoàng tử đến tiểu hoàng tử, lại từ Hiền phi đầu cài châu ngọc lướt qua Loan quý phi búi tóc cài phượng thoa, mắt hiện ánh sáng căm hận.
Cuối cùng ánh mắt dừng trên người Nam Cẩn, thấy nàng yếu đuối mong manh, "Thân thể ái phi chưa khỏe, không thể gặp gió, mau về nghỉ ngơi đi."
Lại nhìn cung nhân bên cạnh giận dữ nói, "Sao không thấy ngươi khoác thêm áo cho hoàng quý phi?"
Một vị cung nữ Khang Nhạc cung mau chóng tiến lên, khoác áo choàng lên người Nam Cẩn, Nam Cẩn cúi đầu tạ ơn, cảm động nghẹn ngào, "Thần thiếp tiện thể, sao có thể so được với long thể quý giá của bệ hạ, chỉ cần bệ hạ không có việc gì, thần thiếp nguyện lấy thân để đổi, muôn lần chết không chối từ."
"Được, ái phi có lòng." Vĩnh Thái đế vươn tay nâng Nam Cẩn dậy, "Ái phi đi với trẫm một lát."
Nói xong hai tay đan nhau trong tay áo, lướt qua người đang quỳ, Nam Cẩn kính cẩn nghe theo mà đứng dậy theo sau, Cổ công công cũng theo sát.
Các phi tần hoàng tử cũng muốn theo sau, Vĩnh Thái đế bỏ lại một câu lạnh băng, "Đều trở về đi, chớ có đi theo trẫm."
Bệ hạ đã hiện thân, thoạt nhìn sức khỏe không quá đáng ngại, nhìn hắn đi xa, mọi người tâm tư khác nhau, dần dần giải tán.
Vĩnh Thái đế đi rất nhanh, Nam Cẩn yên lặng đi theo, thấy hắn càng

đi càng lệch, là nơi chưa bao giờ đi qua, trong lòng nghi hoặc, xuyên qua một cung điện hoang phế, trước mặt chợt rộng rãi sáng sủa.
Thành cung nguy nga bị dây leo quấn quanh, cửa cung đóng chặt, cái khóa hoa văn đầu rồng bằng đồng bên trên bị dây xích khóa lại, bên trong thành cung ẩn hiện cung điện tinh xảo, còn có một tòa tháp cao.
Ánh mắt Vĩnh Thái đế trầm mê mà nhìn tòa cung điện, thần sắc đau khổ lại quyến luyến.
Phụ hoàng...
Nam Cẩn vào cung không lâu, chưa từng tới nơi này bao giờ, không biết trong cung lại có một nơi như vậy, thoạt nhìn đã lâu không có người ở, vì sao bệ hạ muốn tới nơi này.
"Bệ hạ, nơi này là nơi nào?"
Vĩnh Thái đế hồi phục tinh thần, thần sắc cô đơn, "Đây là Chính Dương cung, cung điện tiên hoàng ở lúc sinh thời."
Lại là nơi tiên đế ở, Nam Cẩn có chút kinh ngạc, hoàng đế không phải đều ở Long Cực điện sao? Sao tiên đế lại ở trong hậu cung.
"Phụ hoàng sinh thời chỉ sủng ái một mình mẫu hậu, Chính Dương cung là tẩm cung của mẫu hậu, sau khi mẫu hậu qua đời, phụ hoàng sống một mình tại đây."
Thì ra là thế.
Nàng thầm nghĩ, lại có đế vương si tình như vậy, thật là hiếm thấy, "Tiên đế thật là người si tình."
"Si tình?" Vĩnh Thái đế cúi đầu, lẩm bẩm, "Phụ hoàng..."
Gió nổi lên, khí lạnh thấu xương, dây leo trên thành cung bị thổi kêu "sàn sạt", Nam Cẩn có chút không chịu nổi, quấn chặt xiêm y, dù cho khoác thêm áo choàng, nhưng mới sinh non, gió lạnh vừa thổi, hàn ý thấu xương, gió thổi qua khe hở, ẩn ẩn đau đớn.
Vĩnh Thái đế đi lên trước, đứng ở trước cửa, khóa lớn trên cửa dường như đã lâu chưa mở, có chút rỉ sét, hắn ngửa đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy trước mắt là dây leo và đỉnh tháp cao.
Cổ công công đứng không xa không gần, hai tay chắp bụng, cúi đầu, vô cùng cung kính.
Đứng rất lâu, Nam Cẩn có chút không chịu nổi, thắt lưng bủn rủn, đổ mồ hôi, Vĩnh Thái đế quay đầu, chú ý tới dáng vẻ của nàng, thu hồi ánh mắt, thở dài, "Đi thôi."

Hai người men theo đường cũ, dọc đường đi không nói chuyện, Vĩnh Thái đế đi ở phía trước, Nam Cẩn theo sát đằng sau, xa xa chính là Cổ công công.
Nam Cẩn trở lại cung của mình, không hiểu được hành vi hôm nay của bệ hạ, nghe nói tiên đế chỉ có một mình bệ hạ, hậu cung lại không có phi tần khác, theo lý mà nói, bệ hạ phải là con trai độc nhất, rất được tiên đế yêu thương.
Nhưng hôm nay thấy vẻ mặt của bệ hạ, giống như hoài niệm tiên đế, rồi lại có chút oán khí, nàng quấn chăn nhắm mắt dưỡng thần, một mặt phái người đi ra ngoài cẩn thận tìm hiểu.
Vĩnh Thái đế trở lại Long Cực điện, phất tay áo, các cung nhân trong điện không tiếng động lui ra ngoài, hắn chậm rãi đi lên điện đài, một mình một người ngồi trên long ỷ, tay đỡ đầu, nhắm mắt trầm tư.
Thật lâu sau mới mở mắt ra, mặt không cảm xúc nhìn bốn phía chung quanh điện, trên thiên đỉnh điêu khắc con rồng xuyên thẳng qua tầng mây, trên bốn góc vàng bạc đồng sắt phân biệt theo thứ tự là những đầu rồng ngẩng cao, râu dài nộ mục, cực kỳ uy nghiêm.
Hắn lấy ra quyển trục màu vàng, đặt lên bàn, lăng cẩm màu vàng mở ra, hai bên lăng cẩm bọc hai cái trục bằng ngọc, nhìn chăm chú một lúc lâu, cầm bút trên giá, chấm mực nước, giơ lên, chậm chạp không thể hạ bút.
Cung điện tường vàng huy hoàng, trống vắng yên tĩnh.
Đây đã định là một đêm không ngủ, mẫu tử đại hoàng tử và Hiền phi tất nhiên là không cần phải nói, hai người không tìm hiểu được tin tức gì, nhíu mày suy nghĩ sâu xa, Loan quý phi ôm tiểu hoàng tử bất an mà đi tới đi lui trong cung, tứ hoàng tử cũng phái người chú ý nhất cử nhất động của đại hoàng tử, trong cung ngoài cung đèn đuốc sáng trưng trắng đêm.
Lúc lâm triều, chúng đại thần không nhìn thấy hoàng đế, không khỏi càng thêm bất an, tuy rằng hôm qua bệ hạ đã lộ diện, nhưng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, không ai biết.
Dưới mắt đại hoàng tử, tứ hoàng tử có quầng thâm, đứng rất xa nhau, như nước với lửa, không nhìn đối phương, các đại thần nhỏ giọng thủ thỉ, khe khẽ nói nhỏ.
Qua giờ Thìn, Cổ công công đi ra, "Đại điện hạ, tứ điện hạ, các vị đại nhân, bệ hạ có lệnh, hôm nay miễn triều, mời trở về đi."

Các đại thần châu đầu ghé tai, bệ hạ hạ khẩu dụ, bất đắc dĩ rời khỏi đại điện, đại hoàng tử và tứ hoàng tử bất động.
Cùng lúc đó, đại môn phủ tam hoàng tử đóng chặt, đầu hổ lạnh băng hoàn toàn ngăn cách hỗn loạn bên ngoài, bên trong vẫn bình tĩnh như thường, bọn hạ nhân người nào làm việc nấy, không tùy tiện tới gần viện của chủ tử.
Chủ viện, Nam San mặc thường phục vải gấm in hoa văn chìm màu nguyệt nha, nhốt mình trong áo choàng lông cáo, ngồi trên ghế lót lông chồn, lười biếng nhìn đại hổ nằm trên mặt đất trải vải mỏng vò đầu bứt tai.
Nàng lấy ra một quả bóng vải trong tay áo, ném về phía trước mặt, "Hổ nhi, đi nhặt lại đây."
Đại hổ híp mắt, nhìn nam chủ tử phía sau nàng, lộ ra một ánh mắt khinh thường, ý tứ là tức phụ ngươi ngốc nghếch như vậy, sao ngươi lại mặc kệ, nó không chơi cái trò như vậy, nó chính là vua muôn loài.
Lăng Trọng Hoa chắp tay sau lưng, đứng đằng sau ghế, cho nó một ánh mắt như đao, sắc bén như gió, nó lập tức bất đắc dĩ đứng dậy, vươn chân trước đi nhặt quả bóng vải, đẩy đến trước mặt Nam San, ngửa đầu, lắc lắc đuôi lấy lòng.
Cái đuôi dài sọc vàng đen lắc vui sướng, người không biết còn tưởng là một con mèo hoang thuần dưỡng.
Nam San sờ đầu của nó, mắt phượng cười cong thành trăng non, nhận **q**uả bóng vải, "Hổ nhi thật ngoan."
Tiện tay lấy một miếng bánh nhân thịt trên bàn bên cạnh, đưa tới miệng đại hổ, đại hổ ngửi thấy mùi thịt, há miệng nuốt vào, ngoan ngoãn dựa bên chân nàng, đầu cọ cọ, mặt đầy vẻ cầu vuốt ve.
Nàng mím môi bật cười, vươn tay khỏi ống sưởi, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng mà vuốt lông cho nó, nó thoải mái hơi híp mắt, dựa vào bên cạnh nàng.
Nó vừa dựa vào, vừa hơi nheo mắt không nhìn gương mặt lạnh băng của Lăng Trọng Hoa, hắn thấy hổ nhi như thế, vươn tay, đang muốn xách nó đi.
Ngoài cửa, có một lão bộc lung lay một chút, ánh mắt Lăng Trọng Hoa chợt lóe, rút tay lại, ném cho hổ nhi ánh mắt cảnh cáo, dịu dàng nói với Nam San, "Nàng và hổ nhi ở chỗ này chơi, ta đi rất nhanh sẽ trở lại."

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, "Được."
Nam San ở trong phủ chơi cùng hổ nhi, một người một hổ chơi bóng vải, như thế qua lại vài lần, đại hổ không chơi nữa, nằm trên mặt đất, lộ cái bụng giả chết.
Nàng cười tủm tỉm lại lấy ra một cái bánh nhân thịt, đặt dưới mũi ngửi một chút, tán thưởng, "Bánh nhân thịt thơm quá, thịt bên trong thật mềm, vỏ còn được chiên qua, ăn thơm ngập miệng..."
Vừa nói vừa nhướng mày với đại hổ.
Đại hổ ngẩng đầu, nức nở một tiếng, xoay người nhảy lên, xông tới ngậm cái bánh trong tay nàng, há mồm nuốt xuống, còn dùng đầu lưỡi liếm miệng.
Đôi mắt chuông đồng nóng lòng mà nhìn Nam San, lòng Nam San nhũn ra, đặt đĩa trước mặt nó, nhìn nó ăn xong.
Ăn xong bánh nhân thịt, hổ nhi lập tức víu lấy ghế mềm, cũng muốn chen lên, Nam San bật cười, "Sao vậy, chủ tử mày vừa đi, mày đã muốn xưng vương xưng bá rồi à."
Nó híp mắt, giương miệng, Nam San bị dáng vẻ vờ đáng yêu của nó làm cho mềm lòng, may mắn ghế dựa đủ rộng, nàng dịch sang một bên nhường ra một chỗ trống, đại hổ không khách khí leo lên.
Thiên Hỉ và Vạn Phúc thấy thế, vội vàng bưng thức ăn đã chuẩn bị tới, đặt trên bàn bên cạnh.
Đại Hổ vươn một chân trước, Thiên Hỉ lập tức hiểu ý, rút khăn gấm, lau khô móng vuốt, Nam San chậc chậc thành tiếng, "Tên này biết hưởng thụ thật, nha đầu của ta cũng thành nha đầu của mày rồi."
Nó xé một cái đùi gà, lấy lòng mà đưa tới bên miệng nàng, nàng cười nói, "Còn biết chọc người vui vẻ, thật là tinh quái, mày ăn đi, ta không đói."
Nghe Nam San nói, đại hổ không khách khí xé ăn, Nam San nhìn chằm chằm nó, càng xem càng hiếm lạ, lão hổ nhà ai ăn thức ăn còn chú ý như vậy, xem dáng vẻ ăn cơm, tuy rằng dã tính không thay đổi, lại lộ ra vài phần văn nhã.
Đỗ ma ma buồn cười nhìn bọn họ, đi tới, đưa cho Thiên Hỉ Vạn Phúc một ánh mắt, hai nha đầu hiểu ý, Thiên Hỉ dỗ nó, "Hổ đại gia, sau khi ăn xong nên nghỉ ngơi một lát, đi với nô tỳ đi."
Đại hổ nhìn Nam San, lại nhìn Đỗ ma ma, nhảy xuống ghế, đi theo bọn nha đầu rời đi.

Bọn họ vừa đi, Đỗ ma ma nhẹ giọng nói nhỏ, "Hoàng tử phi, tỷ muội của nô tỳ trong cung truyền ra tin tức, bệ hạ ngày hôm trước bị bệnh, đã hai hôm không lâm triều."
Nam San dừng tay, ngẩng đầu nhìn phía hoàng cung, tâm tư ẩn động.
Đến đêm, trượng phu người dính đầy sương mang theo hàn khí bước vào phòng, trên dung nhan kinh thiên tuyệt sắc mang theo ý cười hơi khó thấy, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm thâm tình nhìn nàng chăm chú, từ trong ánh mắt đối phương, nàng biết, đại cục đã định.
Nàng từ trong ổ chăn ngồi dậy, áo ngủ mỏng manh màu trắng, gương mặt như bạch ngọc trong suốt, sợi tóc đen xoã trên vai, mắt phượng ẩn tình, thắc mắc nhìn nam nhân của mình một hồi, chân trần chạy xuống giường.
Ôm lấy thắt lưng hắn, ngẩng khuôn mặt như hoa, nở nụ cười tươi roi rói.

Chương 58: Thượng vị

Ngày tiếp theo lâm triều, chúng thần lại nói thầm trong lòng, Vĩnh Thái đế xuất hiện trong điện, sắc mặt hắn hơi tái xanh, mặt lạnh nặng nề, ánh mắt tối nghĩa, nhìn đại thần và ba vị hoàng nhi trong điện.

Trong mắt đại hoàng tử có tìm tòi nghiên cứu, trong mắt tứ hoàng tử thì tràn đầy hoài nghi, tam hoàng nhi... ánh mắt sâu thẳm, không nhìn ra cảm xúc, thì ra, hắn chưa bao giờ nhìn thấu đứa con thứ ba này.

Trong lòng bi phẫn đan xen, ba người con dưới điện, không một người quan tâm thân thể hắn, không một người nhớ tình phụ tử, bọn họ nhớ thương chính là long ỷ hắn ngồi, là vị trí đế vương của hắn.

Cổ công công lấy thánh chỉ, tuyên đọc trên triều, bởi vì long thể trẫm khiếm an, cần tĩnh dưỡng tu thân, nhưng nước không thể một ngày không có chủ, đại hoàng tử Lăng Trọng Thư vô đức, mượn khoa cử nhiễu loạn triều cương, biếm thành thứ dân, theo thứ tự trưởng ấu, tam hoàng tử Lăng Trọng Hoa tính tình quả phạt, có phong thái Đức Chính đế, thích hợp thừa kế đại thống, tứ hoàng tử Lăng Trọng Hoán phong Thành vương.

Chúng thần xôn xao, đại hoàng tử quỳ rạp xuống đất, sắc mặt xanh mét, nước mắt rưng rưng, "Phụ hoàng, nhi thần oan uổng."

Vĩnh Thái đế không thèm nhìn hắn, lạnh mặt nhìn tứ hoàng tử, tứ hoàng tử như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ, sao sự tình lại phát triển đến nhanh như vậy, thân thể phụ hoàng khỏe mạnh, sao lại bỗng nhiên thoái vị, còn nhường ngôi vị hoàng đế cho tam hoàng huynh.

Hắn căng da đầu gian nan bước về phía trước, "Nhi thần tuân chỉ."

Mạnh gia thất thế, mẫu hậu bị phế, lưng còn đeo ô danh con gian sinh, ngoại tổ phụ đóng cửa không ra, phủ Tín Ân hầu hỗn loạn, nào còn ai bày mưu tính kế cho hắn.

Chỉ là hắn không thể ngờ, ngôi vị hoàng đế lại rơi xuống đầu tam hoàng huynh, hắn nhìn tam hoàng huynh lần đầu tiên xuất hiện trên

triều đình, mãng bào màu son, mặt lạnh sương nhan, giống như đoạn nhạn cô hồng, lỗi lạc mà đứng.
Rất nhiều đại thần trong triều đều lần đầu tiên nhìn thấy vị tam hoàng tử trong lời đồn, trong lòng khiếp sợ, bỏ đi diện mạo bất phàm của tam hoàng tử, chỉ xem khí phách toàn thân, càng có phong thái vương giả hơn Vĩnh Thái đế trên long ỷ.
Đọc xong thánh chỉ, chúng thần quỳ xuống đất tiếp chỉ.
Đại hoàng tử thất hồn lạc phách xuất cung, biếm thành thứ dân, cũng chỉ mượn sức mấy cử tử đã bị biếm thành thứ dân, vì để tam hoàng đệ đăng cơ, phụ hoàng lại bỏ hắn như giày cũ.
Trở lại trong phủ, sớm đã hỗn loạn, đại hoàng tử phi sững sờ, Thường trắc phi khóc oang oang, Nam trắc phi cúi đầu rơi lệ, hắn biết rõ phụ hoàng biếm hắn thành thứ dân nhất định là có nguyên nhân, nhưng trong triều, sau khi Hàn thủ phụ cáo lão, rất nhiều người đều mập mờ nước đôi, ngoài mấy quan văn thì không có ai có thể dùng.
Hắn suy sụp ngã xuống giường, nghe tiếng thái giám truyền chỉ bên ngoài, bảo bọn họ trong ba ngày dọn khỏi phủ hoàng tử, tiếng Thường trắc phi khóc mắng không dứt, đại hoàng tử phi phái người tới Hàn gia xin giúp đỡ.
Người Hàn gia tự thân khó bảo toàn, Hàn thủ phụ xuống đài, nguyên nhân gây ra cũng không vẻ vang, cây đổ bầy khỉ tan, quan viên phía dưới đều tìm phương pháp gia nhập bên Khương thủ phụ. Sau khi ông cáo lão, xem như hiểu được, đại hoàng tử không phải trữ quân được chọn trong lòng bệ hạ, chỉ là không nghĩ tới lại là tam hoàng tử. Vì dọn đường cho tam hoàng tử lại biếm đại hoàng tử thành thứ dân.
Đại hoàng tử phi cầu cứu không được, sai người trong phủ bắt đầu thu thập hành trang, bệ hạ biếm họ thành thứ dân, ban cho một viện khác, cũng không nói thu hồi tài vật trong phủ, tuy không có thân phận cao quý, dựa vào mấy thứ này thì cuộc sống cũng không khổ sở.
Thường trắc phi, hiện tại là Thường di nương lên tiếng châm chọc Nam Anh, "Nam di nương, vì sao ngươi không đi cầu xin tam hoàng tử phi, nàng sắp trở thành hoàng hậu rồi, lấy tình nghĩa tỷ muội của các ngươi, bảo nàng tới trước mặt hệ hạ cầu tình, nói không chừng

đại hoàng tử sẽ không bị biếm."
Nam Anh vuốt bụng, cúi đầu, không nói lời nào.
Thường di nương lại lạnh mặt cười quái dị, "Đúng rồi, nàng là cháu gái ruột Đức Dũng hầu, ngươi á, chỉ là cháu gái thứ xuất lai lịch không rõ của nhị phòng Mạnh gia, tính là tỷ muội cái gì, tỷ muội tình thâm tự nhiên không nói tới, hoàng hậu nương nương nào còn gặp lại ngươi."
Nam Anh vẫn không nói lời nào, chỉ lo che chở bụng, co người.
Hàn thị lạnh mặt, nhìn Thường di nương, Thường đại học sĩ ở trong triều, nửa câu cũng không cầu tình cho đại hoàng tử, Thường thị này còn bừa bãi như thế, thực sự đáng giận.
Nhưng ngày sau, khẳng định còn có rất nhiều chỗ cần nhờ Thường gia, bụng tức này cần phải cố nhịn.
Đấu võ mồm vì thể diện, trước mắt đều là tốn công vô ích.
So với đại hoàng tử, tứ hoàng tử vẫn giữ được thân phận tôn quý, phong làm Thành vương, chẳng qua chênh lệch quá lớn với mục tiêu trong lòng hắn, hắn làm sao cam tâm, bàn tay dưới tay áo nắm chặt quyền, trên trán nổi gân xanh.
Nhìn bóng dáng đứng nghiêm nghị, tam hoàng huynh lại là người thắng cuối cùng.
Lăng Trọng Hoa khẽ nâng mắt, lạnh băng nhìn hắn, hắn rùng mình, cúi đầu, trong lòng khiếp sợ, ánh mắt đối phương quá mức sắc bén, tựa ngàn vạn tiễn bắn về phía hắn.
Không dám nghĩ lại, cúi đầu cùng các đại thần rời khỏi đại điện.
Tứ hoàng tử phi Mạnh Bảo Đàm suýt động thai khí, nằm ở trên giường, hai mắt dại ra.
Tổ phụ không biết tung tích, trong kinh đồn đãi không ngừng, tổ mẫu và mẫu thân phụ thân đều đóng cửa không ra, chỉ là vì sao sự tình lại xảy ra nhanh như vậy, căn bản không có dự đoán gì.
Nam Uyển dò xét hỏi tứ hoàng tử muốn hồi phủ, lại bị tứ hoàng tử răn dạy một trận, ra lệnh bắt nàng không được rời khỏi viện của mình, Nam Uyển tức giận ném hết đồ vật có thể ném trong phòng.
Trong kinh thành nhìn như gió êm sóng lặng, chỉ đợi Thái thượng hoàng thối lui đến hậu cung, tân đế đăng cơ.
Ba ngày sau, Lăng Trọng Hoa đăng cơ làm đế, sửa niên hiệu là Huệ Nam, Vĩnh Thái đế chuyển đến An Xương cung phía nam hoàng

cung, chuyển theo còn có hoàng thái phi, còn có các phi tần phẩm cấp thấp khác trong cung, một bộ phận dọn tới An Xương cung làm bạn với Thái thượng hoàng, một bộ phận khác đưa tới hoàng lăng.
Mạnh hoàng hậu đang ở lãnh cung dường như bị mọi người quên mất, nàng nghe bên ngoài có tiếng chuông lễ vang lên, không dám tin tưởng, trong lòng mừng như điên, vỗ ván cửa, "Người đều chết hết chạy đi đâu rồi, còn không mau tới hầu hạ bản cung."
Tiếng cung nhân bên ngoài vang lên, "Mạnh thị, tân hoàng đăng cơ, nào có người hầu hạ ngươi."
Mạnh hoàng hậu vội hỏi, "Là tứ hoàng tử đăng cơ làm tân đế?"
Cung nhân cười nhạo một tiếng, "Tứ hoàng tử được phong làm Thành vương, đăng cơ chính là tam hoàng tử."
Tam hoàng tử, sao lại là hắn, thân thể Mạnh hoàng hậu nhũn ra, dựa vào mặt sau cửa gỗ, trong đầu nhớ lại dáng vẻ yêu nghiệt, đôi mắt lơ đãng mà hiện vẻ lạnh băng vô tình, kinh hô một tiếng đổ mồ hôi lạnh.
Vĩnh Thái đế lại hạ chỉ, Loan quý thái phi và Hiền thái phi cùng tiểu hoàng tử bị đưa tới hoàng lăng thủ lăng.
Hiền thái phi nắm chặt thành xe ngựa, khóc lớn, "Bệ hạ, đại hoàng tử là con ruột của bệ hạ, vì sao biếm thành thứ dân, thần thiếp không phục!"
Nàng không nghĩ ra, vì sao Thư Nhi bị biếm thành thứ dân, dù không phải tân đế trong lòng bệ hạ, bằng thân phận đại hoàng tử của nó, như thế nào cũng nên là vương gia, vì sao lại là thứ dân?
Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng phẫn nộ nhìn Nam Cẩn phía sau Vĩnh Thái đế, liệu có phải là độc phụ thổi gối bên tai, ngày đó lúc điện tuyển, Thư Nhi cài trâm hoa lên đầu nàng trước, làm nàng mất danh phận tứ hoàng tử phi, cho nên nàng ghi hận trong lòng.
Nghĩ vậy, Hiền thái phi cất cao giọng, "Bệ hạ, chớ có tin lời phỉ báng của người khác, hoàng thái phi thầm ghi hận Thư Nhi, chắc chắn là nàng ác ý vu tội, thần thiếp không phục, hoàng thái phi và tứ hoàng tử đã sớm có tình cảm mờ ám, lúc hai người ở ngoài cung chính là một đôi tình nhân, nàng trách Thư Nhi làm hỏng chuyện tốt, cố ý chơi xấu, bệ hạ... Ngài phải nhìn rõ mọi việc!"
Mặt Vĩnh Thái đế âm trầm, chắp tay sau lưng đứng trong điện, Nam Cẩn đằng sau cúi đầu, nức nở khóc thành tiếng, quỳ xuống đất, "Bệ

hạ, thần thiếp oan uổng, trước kia ở ngoài cung, bởi vì hội thơ, có duyên gặp tứ hoàng tử vài lần, chưa nói tới quen thuộc, từ khi thần thiếp tiến cung, càng đóng cửa cung không ra, đâu ra có tư tình với tứ hoàng tử, bệ hạ..."
Nam Cẩn khóc thê lương bi ai, thần sắc thảm thiết, hoa lê dính hạt mưa, có nét đẹp mảnh mai khác lạ, Vĩnh Thái đế lạnh mặt, trong mắt trầm đến dọa người.
Bên ngoài tiếng khóc không dứt, Hiền thái phi còn kêu gào, Loan quý thái phi cũng ôm tiểu hoàng tử khóc lóc thảm thiết, "Bệ hạ, thần thiếp đi hoàng lăng thủ lăng cho tổ tiên, thần thiếp cam nguyện, chỉ là Hiển Nhi còn nhỏ, xin bệ hạ để nó ở trong cung, đừng chịu khổ với thần thiếp."
Tiểu hoàng tử chợt khóc thét, gân xanh huyệt thái dương của Vĩnh Thái đế nổi lên dữ dội, bàn tay dưới tay áo nắm chặt quyền, hai mắt nhắm nghiền, ổn định lại mở mắt, đồng thời tay cũng buông ra.
Tiếng khóc chậm rãi đi xa, cho đến khi biến mất.
Nam Cẩn cúi đầu, phẫn nộ đau khổ, nàng đã điều tra chuyện thái y, không phải Hiền phi làm, mà là Loan quý phi làm, thái y kia sớm bị Loan quý phi mua chuộc, cố ý nói nam thai trọng bụng nàng thành nữ thai.
Nàng hối hận đan xen, lòng sinh ra một kế, Loan thị hại con nàng, nàng cũng không để đối phương sống yên, nghĩ đến dù không có bằng chứng thực, còn có một thứ là có lẽ có.
Vì thế phái người cố ý nói mấy lời giống thật mà là giả, lừa người khác tin tưởng tiểu hoàng tử là huyết mạch của đại hoàng tử, hết thảy đều tiến hành rất thuận lợi, lời nói lần này còn bị bệ hạ nghe được.
Thiên hạ bất luận nam nhân nào đều không chịu được nỗi nhục đội nón xanh, huống chi đế vương, nàng đang chờ hưởng lợi một mũi tên trúng hai con chim, lại không nghĩ rằng long trời lở đất, bệ hạ lại thoái vị nhường con, cam nguyện làm Thái thượng hoàng.
Còn không đợi nàng thực thi kế hoạch tiếp theo, bản thân đã thành thái phi, bảo nàng làm sao có thể cam tâm, "Bệ hạ, thần thiếp mới vừa ở cữ, làm sao lại như vậy, Hiền thái phi ngậm máu phun người, thần thiếp hết đường chối cãi..."
Vĩnh Thái đế nhìn chằm chằm mặt nàng, sau một lúc lâu, "Trẫm tự

nhiên sẽ không tin lời Hiền thái phi."
Nam Cẩn thả lỏng, "Bệ hạ thánh minh, theo lý thuyết chuyện triều đình, một nữ lưu như thần thiếp không dám phê bình, chỉ là tam hoàng tử..."
"Câm miệng, đế vương truyền thừa, há phải việc một phụ nhân thâm cung như ngươi có thể vọng nghị."
Thái thượng hoàng âm mặt, môi tức giận xanh mét, căm tức nhìn nàng, thấy nàng tái mặt, lại nhẹ giọng, "Trẫm cảm thấy long thể không khoẻ, không thể tiếp tục quản lý triều chính, tự nguyện thoái vị, ái phi không cần hỏi nhiều."
Nam Cẩn cúi đầu, trong lòng mắng Vĩnh Thái đế thương tích đầy mình, kẻ bất lực, bị nhi tử đoạt giang sơn, không đến 40 đã làm Thái thượng hoàng, cũng đủ vô dụng.
Hoàng thái phi, nghe thì dễ nghe, nhưng một đời vua một đời thần, nàng cùng Thái thượng hoàng bỏ xó ở hậu cung, thế nhân ai còn nhớ rõ nàng, tôn thờ nàng?
"Bệ hạ, thần thiếp là lo lắng bệ hạ..."
Vĩnh Thái đế thấy vẻ mặt đau thương, ánh mắt lo lắng của nàng thì dễ chịu không ít, lên tiếng an ủi, "Ái phi chớ khổ sở, tâm ý trẫm đã quyết."
Nam Cẩn lấy khăn lau nước mắt, gương mặt dưới tay áo đầy hận độc, vốn dĩ lấy độ tuổi như hoa, tài mạo song toàn của nàng, làm thiếp cho một nam nhân trung niên đã đủ ấm ức, trước mắt năm tháng cảnh xuân tươi đẹp lại phải cùng hắn đi dưỡng lão, làm sao cam tâm.
Nàng phái người tìm hiểu hành tung hai vị hoàng tử, biết được đại hoàng tử dọn khỏi phủ hoàng tử, thành thứ dân, tứ hoàng tử cũng không có hành động gì, đóng cửa không ra, chấp nhận thân phận Thành vương.
Nàng tức giận cắn nát răng, cái gì long tử phượng tôn, đều là phế vật, không có một người có năng lực.
Kỳ thật nàng không biết, hai vị hoàng tử chưa chắc không có suy nghĩ được ăn cả ngã về không, nhưng bất luận đại hoàng tử hay tứ hoàng tử, tất cả thân tín đều bị Ảnh Long Vệ nhìn chằm chằm, không dám có hành động khác thường.
Người Nam gia càng ngốc, chỉ ngắn ngủn mấy ngày, triều đình đã

biển đổi long trời lở đất.
Hiện tại đâu phải lúc bận tâm lời đồn đại, đại hoàng tử bị biếm, Anh tỷ nhi vác cái bụng to, cùng đại hoàng tử dọn vào một toà nhà bình thường, phái người đưa tin về nhà mẹ đẻ, bị Ngụy thị ém xuống, chỉ vào mũi Vân di nương mắng đến máu chó đầy đầu, nói Nam Anh là Tang Môn tinh.
Vân di nương bị ức hiếp thành quen, chỉ biết khóc thút thít.
Ngụy thị không hết hận, càng mắng càng hăng hái, khoảng thời gian trước bởi vì nữ nhi là hoàng quý phi, nàng rất là phong quang, có rất nhiều thế gia tung cành ô liu với nàng, hỏi thăm Cảnh ca nhi với Đường ca nhi, nàng ra vẻ, nhìn chằm chằm đích nữ thế gia, còn muốn lựa chọn cẩn thận.
Ai ngờ đại nữ nhi sinh non, những phu nhân đó lại thu về, ỡm ờ lảng tránh, lễ nghĩa vẫn như bình thường, chỉ là ngậm miệng không hề nói tới hôn sự, đối với mấy người gió chiều nào xoay chiều ấy, nàng còn nghĩ làm sao đối phó lại, hôm nay liền thay đổi.
Chỉ ngắn ngủn mấy ngày, nàng không hề nghe được chút tiếng gió, đại nữ nhi đã thành thái phi, nghe nói cùng Thái thượng hoàng ở hậu cung bảo dưỡng tuổi thọ, từ đầu chí cuối không có truyền tin đến.
Thái phi, nếu thành thái phi, còn là một thái phi không sinh con, cũng chỉ có thể thành thật ở trong hậu cung, ăn no chờ chết, nào còn quyền lực dìu dắt nhà mẹ đẻ.
Ngược lại nhị phòng được tạo hóa, San tỷ nhi không đáng chú ý gả cho tam hoàng tử, tam hoàng tử đổi vận, thành tân hoàng, nhị phòng có hoàng hậu.
Phù thị mừng rỡ chế giễu, hai nữ nhi đại phòng, một người thành thái phi, trước mắt không biết như thế nào, một người khác theo chồng biếm thành thứ dân, ngược lại Uyển tỷ nhi của nàng tuy kém San tỷ nhi nhị phòng, nhưng lại có phúc hơn hai cô nương đại phòng.
Lời đồn bên ngoài đều là thế tử đại bá là con của Mạnh gia nhị lão thái gia, không có người nào nói đến tam gia các nàng, nếu thế tử là người Mạnh gia, vị trí thế tử phủ Đức Dũng hầu chính là của tam phòng, đến lúc đó nàng chính là đương gia phu nhân, làm sao bảo nàng không vui sướng.

Nàng vốn là người không giấu được chuyện, trong lòng nghĩ gì trên mặt đã hiện ra, bị Nam tam gia nhìn ra, thiếu chút nữa muốn hưu thê.
Tuy lời đồn không đề cập đến hắn, nhưng hắn rõ ràng, sợ là hắn cũng giống đại ca, không phải con cháu Nam gia, Phù thị ngu xuẩn, còn suy nghĩ kỳ lạ.
Phù thị bị hắn giáo huấn, thành thật hơn, cũng không dám càn rỡ nữa.
Lời đồn trong kinh mỗi ngày một đổi, tuy Nam thế tử không nói, trong lòng lại mơ hồ tin tưởng lời đồn bên ngoài, huynh đệ ba người, chỉ nhị đệ ôm từ bên ngoài về, hơn nữa tướng mạo giống phụ thân, chắc chắn là con ruột của phụ thân.
Mà hắn và tam đệ, lại khó mà nói.
Bằng không, nhà nhị đệ có hoàng hậu, làm đại bá, hắn nên vui mừng, hoàng hậu xuất thân Nam gia, chính là vinh quang của toàn bộ Nam gia, nếu hắn đúng là con cháu Nam gia, cũng có thể thơm lây, nhưng trước mắt, bởi vì lời đồn, thân thế không rõ, trong lòng chỉ có phiền não.
Hoàng thất vi tôn, không để ý lời nghị luận của người ngoài, sau khi Lăng Trọng Hoa đăng cơ, việc đầu tiên chính là đại điển phong hậu.
Nam San đã dọn vào Chính Dương cung, Đỗ ma ma được thăng làm ma ma chưởng sự, Thiên Hỉ và Vạn Phúc là cũng được thăng làm nữ quan lục phẩm, nhưng công việc chủ yếu hằng ngày vẫn là chăm sóc đại hổ.
Đại hổ ở riêng một cung, Thiên Hỉ và Vạn Phúc chính là nữ quan trong cung nó.
Ngày sắc phong, giờ mẹo Đỗ ma ma đã đánh thức Nam San, rửa tay ba lần, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu se mặt, phượng bào đã được chế tạo gấp gáp, trên áo khoác ngoài màu vàng thêu hình chim phượng giương cánh bay cao, ngang qua đóa mẫu đơn được thêu bằng chỉ vàng, viền tay áo rộng thêu hoa văn, nhìn kỹ, tất cả đều là những chữ phúc lớn lớn bé bé.
Trang điểm xong, đội mũ phượng, chính giữa mũ phượng là một con kim phượng chín đuôi giương cánh, trong miệng ngậm một viên đá quý rất lớn, hai bên trái phải rũ xuống ba đuôi phượng, treo mấy xâu kim châu.

Nghi trượng hoàng hậu dẫn đường, một hàng thị vệ áo xanh hoa văn màu vàng đi đằng trước, nghiêm túc trang trọng, Đỗ ma ma đỡ nàng ngồi lên phượng liễn, bốn phía phượng liễn che rèm châu màu vàng, hai bên che ô màu vàng, lễ quan đọc lời, nghi trượng đi đầu, mênh mông cuồn cuộn đi đến Thái Miếu.
Trước Thái Miếu, Lăng Trọng Hoa đứng chắp tay sau lưng, sớm đã chờ ở đó, một thân long bào màu vàng, long bào dùng chỉ vàng thêu tường long bay lên, dáng người cao lớn, dáng đứng như thương sơn cổ bách, rèm châu kim hoàng trên miện quan trên đầu rũ xuống, che gương mặt phía sau rèm, gương mặt thanh tuấn xuất trần như ẩn như hiện, thế nhân không dám nhìn thẳng.
Phượng liễn vừa đến, hắn nhấc chân tiến lên, giày đen thêu chỉ vàng giẫm lên ghế nhỏ, vươn tay phải, nàng mỉm cười, vươn tay phải của mình, nam tử dùng sức đem kéo nàng xuống, nắm tay nàng, đỡ nàng bước xuống, hai phu thê bước mười bậc lên Thái Miếu.
Văn võ bá quan đúng trước miếu, quỳ lạy dập đầu, Nam San lén nhìn đế vương bên cạnh, mặt ngọc mắt đen, khí phách hiên ngang, như ngự long phi thiên.
Nàng đứng trước bàn thờ, lạy trời ba cái, cắm hương vào bát hương, nhận kim thư hoàng hậu.
Lễ quan mở miệng nói kết thúc buổi lễ.
Hai phu thê vào trong Thái Miếu, dâng hương cho liệt tổ liệt tông Lăng gia, bức tranh vẽ Lăng Tiêu vẫn y nguyên như cũ, mắt lạnh nhìn bọn họ.
Nam San muốn rơi lệ, Lăng Trọng Hoa quay đầu nhìn về phía nàng, mang theo quan tâm, nàng dùng sức chớp mắt, ép nước mắt trở lại, cười với hắn.
Hai người nắm tay xoay người, ra khỏi Thái Miếu, mặt hướng về phía văn võ bá quan, bách quan cúi đầu hô vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế ba lần.
Nam San cùng trượng phu đứng đón gió, nhìn văn võ đại thần quỳ phía dưới.
Trải qua hai đời, nàng lại thành hoàng hậu.

Chương 59: Hoàng hậu

Tân đế đăng cơ, truy phong mẹ đẻ Thẩm thị là Thánh Mẫu hoàng thái hậu, việc trong triều tiến hành đâu vào đấy, có một hai đại thần muốn manh động, đều bị lén xử trí.
Nhóm thần tử khôn khéo đều phục hồi tinh thần, ngầm nói Huệ Nam đế sấm rền gió cuốn, thủ đoạn ngoan tuyệt, may mắn bọn họ không có dị tâm, nếu không...
Trước kia đại hoàng tử không cần nói, người ủng hộ phần lớn xuất thân bần hàn, bị thái thượng hoàng biếm thành thứ dân, không đáng sợ hãi, tứ hoàng tử thì khác, lúc trước chống lưng là phủ Mạnh quốc công, qua lại đều là thế gia quyền thần, theo lý mà nói, hắn mới là người được chọn cho ngôi vị hoàng đế tốt nhất.
Nhưng thái thượng hoàng hạ ý chỉ thoái vị, tứ hoàng tử không có hành động gì, chấp nhận xưng hô Thành Vương, thế gia quyền thần ủng hộ hắn vừa mới bắt đầu còn có chút xao động, chậm rãi thấy rõ tình thế, đều thầm đổ mồ hôi lạnh, trong kinh gần đây xuất hiện một đám ám vệ lai lịch không rõ, không chỉ đi lại trong hoàng cung, còn như ma quỷ bay tới bay lui bên ngoài các phủ, doạ nữ quyến trong phủ co ro ngủ không yên.
Những người này chắc chính là Ảnh Long Vệ trong truyền thuyết.
Còn may bọn họ không có hành động gì, bằng không sẽ như mấy đại thần vô duyên vô cớ biến mất, sau khi chết người nhà cũng không dám khóc tang, trực tiếp chính là tội danh mưu nghịch.
Thủ đoạn tân đế tàn nhẫn, ra tay cực nhanh, làm lòng người kinh sợ.
Tam hoàng tử quả nhiên không phải chỉ như bề ngoài, mà là tiềm long vẫn luôn ẩn giấu chỗ tối, đại thần trong triều thu hồi dị tâm, ủng hộ tân đế, ngay cả quý tộc thế gia trong kinh cũng rất nhanh chấp nhận sự thật tam hoàng tử đăng cơ.
Có người âm thầm cảm khái, khó trách thái thượng hoàng chọn tam hoàng tử làm hoàng đế, Huệ Nam đế thật sự có phong thái của Đức Chính đế.
Sống lại một đời, lại lần nữa ngồi trên long ỷ, Lăng Trọng Hoa mắt

lạnh nhìn Thành Vương bên dưới điện, Thành Vương cúi đầu, rất cung kính.
Đêm hôm trước, hắn cùng hai vị thần tử lén gặp mặt, đang thương nghị đối sách, một vị đại thần trong đó nói, có thể hành động dưới danh nghĩa dẹp phản loạn bên cạnh vua, tam hoàng tử hiếp bức bệ hạ viết lại chiếu thư mới lên làm hoàng đế.
Hắn còn có chút do dự, dù sao cũng là phụ hoàng tự mình hạ chỉ, dáng vẻ của phụ hoàng không giống như bị ép, đại thần trong triều đều thấy rõ ràng.
Đại hoàng tử bị biếm, theo thứ tự lớn nhỏ, theo lệ cũng là tam hoàng tử đăng cơ, lý do không logic.
Thần tử thấy hắn chần chờ, tàn nhẫn nói, "Từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, chờ điện hạ đăng cơ, tội danh của hắn ta sẽ xác định thôi, người trong thiên hạ người nào dám phê bình nửa câu."
"Nhưng..."
Thần tử đi lên phía trước một bước, còn muốn khuyên, vài bóng người phá cửa xông vào, hai vị đại thần theo tiếng ngã xuống đất, tắt thở bỏ mình, dọa tứ hoàng tử thót tim.
Những người đó tới vô ảnh đi vô tung, chỉ cho lưu lại cho hắn hai thi thể lạnh băng, thi thể trợn tròn mắt chăm chăm nhìn hắn, chết không nhắm mắt.
Hắn nào dám có tâm tư khác, vẫn nên ngoan ngoãn làm Thành Vương của hắn, ý niệm khác tạm thời gác sang một bên, lên kế hoạch lại, hắn đứng cung kính, đế vương trên điện nhìn xuống hắn, mắt lạnh như đao, hắn vô cùng sợ hãi, cúi thấp đầu.
Chúng thần thấy thế, càng thần phục tân đế.
Nam San nhập chủ hậu cung, việc đầu tiên chính tiếp các mệnh phụ bái kiến, trong số mệnh phụ, Thành Vương phi Mạnh Bảo Đàm tôn quý nhất, Khương phu nhân thứ hai.
Mạnh Bảo Đàm ăn mặc quy củ, cũng không có hoa văn phức tạp, thần sắc kính cẩn nghe theo, hai tay đan trước bụng, "Thần phụ tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."
Khương phu nhân đi đầu hành khấu lễ, các phu nhân phía sau đồng thời quỳ xuống, Nam San phóng mắt nhìn, Mạnh cung nhân cũng ở trong đám người, cúi rất thấp, không khỏi nghĩ đến mấy tháng

trước, nàng cũng như những người này, quỳ dưới đất, cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Mạnh hoàng hậu và Vĩnh Thái đế, cùng với Mạnh cung nhân vẫn còn là Hộ Quốc phu nhân.
So với mấy tháng trước, Mạnh thị già hơn rất nhiều, mái tóc hoa râm, làn da bảo dưỡng khéo léo cũng xuất hiện nếp nhăn, giống phụ nhân khoảng 50 tuổi, phía trước bà ta chắc là lão phu nhân Tín Ân hầu Dung thị, tẩu tử tư thông với thúc tử trong lời đồn.
Lời đồn khoảng thời gian trước, Mạnh thị ở ngoài kinh cũng nghe nói, ngày đó bà ta bị bệnh bị Dung thị đưa ra ngoài kinh, khỏi bệnh tự nhiên có tinh lực phản kích.
Vừa lúc có lời đồn đãi, lập tức nhờ người truyền tin trở về, trách mắng Dung thị không biết kiềm chế hành vi, sau đó tự trở về kinh.
Dung thị chột dạ, đương nhiên không dám ngăn cản.
Về lời nói say rượu của Mạnh nhị lão thái gia, tất cả mọi người nghe qua, rất nhiều phu nhân đều tò mò, Nam San là hoàng hậu định làm gì với lời đồn này, tân đế lại có cái nhìn như thế nào.
Nam San rũ mi mắt, Mạnh hầu gia dâng sớ lập thế tử làm Hầu gia, tân đế đã duyệt, lời đồn thế tử đại phòng là con Mạnh nhị lão thái gia tự sụp đổ, chỉ có thân thế thế tử phủ Đức Dũng hầu được điều tra rõ là thật, Lâm thị đã chết, không thể trị tội, Nam thế tử, Nam tam gia vốn là huyết mạch Mạnh gia, cho phép nhận tổ quy tông.
Nghe nói ngày chuyển nhà, Nam thế tử và Ngụy thị dùng cái chết để bức ép, không chịu rời đi, nhưng bọn họ không phải huyết mạch Nam gia, không có lý do gì chiếm phủ Đức Dũng Hầu không bỏ, cuối cùng bị người ta mạnh mẽ lôi đi, Mạnh nhị lão thái gia cũng đã trở lại phủ Tín Ân hầu, suốt ngày đóng cửa không ra.
Đại phòng tam phòng dọn vào phủ Tín Ân hầu, Dung thị chỉ chia cho bọn họ một viện, còn tính dùng chung.
Nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện, tuy tội nữ nhi không kịp xuất giá, nhưng thân phận Nam thế tử đặc biệt, từ đích tử Hầu phủ này trở thành một thứ tử Hầu phủ khác, thân thế thấp kém, Nam Cẩn là hoàng thái phi không có khả năng không bị ảnh hưởng.
Tân đế nể tình nàng ta hầu hạ thái thượng hoàng có công, được thái thượng hoàng cho phép, cướp đoạt danh hiệu hoàng thái phi, chỉ để lại tôn vinh thái phi.
Mạnh gia, tuy là Hầu phủ nhưng đã có thế suy tàn.

Dung thị hoảng sợ, tuy nhi tử đã nhận chức vụ Hầu gia, nhưng câu nói của lão Hầu gia ngày đêm vang vọng bên tai, bà ta biết, đó là thật.
Tuy có rất nhiều người tin tưởng nhi tử là con ruột của lão Hầu gia, những cũng có người có thái độ hoài nghi.
Mặc kệ như thế nào, việc này đã hạ màn, nhi tử đã là tân Tín Ân hầu, lão Hầu gia cũng không hưu bà ta, bà ta vẫn là lão phu nhân Hầu phủ.
Tứ hoàng tử phong Thành Vương, so với đại hoàng tử bị biếm, thân phận tôn quý, chờ Bảo Đàm sinh được nhi tử, Mạnh gia chưa chắc không có ngày Đông Sơn tái khởi.
Mạnh Bảo Đàm đối diện Nam San, nàng cung kính cúi đầu, một phút nhìn thoáng vừa rồi, nữ tử không đáng chú ý trở thành nữ nhân tôn quý nhất thế gian, áo phượng xa hoa, mũ phượng lộng lẫy, vinh quang vô thượng, mấy thứ này vốn dĩ là của nàng.
Mà nàng, phải ngồi ở trên ghế kim phượng rộng rãi chạm long vẽ phượng, nhìn xuống mọi người, không phải quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn người đã từng khinh thường như hiện giờ.
Nam San cách nàng ta gần nhất, tuy rằng nàng ta cúi đầu, không thấy vẻ mặt, nhưng từ thân thể căng cứng của nàng ta cũng đoán được đối phương không phục.
Thắng làm vua thua làm giặc, không phải do người khác không phục.
"Các vị phu nhân hãy bình thân."
"Tạ hoàng hậu nương nương ân điển."
Mọi người đứng dậy, Đỗ ma ma đã sớm sắp xếp cung nữ kê ghế cho Thành Vương phi, Mạnh Bảo Đàm tạ ơn rồi nghiêng người ngồi, cung nữ khác chuyển ghế đến cho lão phu nhân Vĩnh Ninh bá và phu nhân Đức Dũng hầu, các phu nhân còn lại thì đứng thẳng.
Lão phu nhân Vĩnh Ninh bá chính là bà ngoại Nam San Hứa thị, đứng phía sau bà chính là cữu mẫu phu nhân Vĩnh Ninh bá, từ xưa đến nay, một người đắc đạo, gà chó lên trời, Nam San trở thành hoàng hậu, nhà ngoại nàng tự nhiên không thể là thứ dân bình thường, Lăng Trọng Hoa sớm đã hạ chỉ phong Đinh cữu cữu làm Vĩnh Ninh bá.
Đinh gia không muốn rời Lưu Tiên trấn, tân đế hạ chỉ xây dựng Bá

phủ cho họ ngay trên trấn, Đinh cữu cữu vốn giết heo, Hứa thị cũng cả đời giết heo, đều không nỡ bỏ quầy hàng, quầy hàng đổi thành cửa hàng, vẫn giữ lại.
Bên cạnh Hứa thị chính là Đinh thị.
Tổ mẫu đã dâng tấu xin phong phụ thân làm tân Đức Dũng hầu, tuy rằng Nam nhị gia không muốn dọn về Hầu phủ, nhưng danh phận đã định, Đinh thị là Hầu phu nhân tự nhiên phải vào cung bái kiến hoàng hậu.
Mạnh Bảo Đàm, Đinh thị có thai, Hứa thị là bà ngoại hoàng hậu, ba người này được ban ghế, phu nhân trong điện đều không có gì bất mãn.
Nam San cười hỏi Hứa thị, "Bà ngoại, tính thời gian, chắc biểu tẩu sinh rồi ạ, không biết là nam hay là nữ?"
Hứa thị nói, "Thưa hoàng hậu nương nương, cháu dâu thần phụ trước đó vài ngày mới vừa sinh được một cậu con trai, nhờ phúc hoàng hậu nương nương, mẫu tử bình an."
"Tốt," Nam San vui vẻ nói, "Mẫu tử bình an là tốt, bản cung có thưởng."
Hứa thị tạ ơn, một bà già giết heo như bà có thể có ngày hôm nay, còn có thể tiến cung ngồi cùng các quý phu nhân, tất cả đều là nhờ phúc cháu gái ngoại.
Nam San đỡ bà ngoại dậy, ngồi vào chỗ, quay đầu cười nói với đám phu nhân, "Lúc bản cung còn trẻ, ít ra ngoài đi lại, có lẽ rất nhiều phu nhân trước giờ chưa từng gặp bản cung, mà bản cung cũng chỉ nghe nói các vị các phu nhân, chưa từng gặp mặt, lại nói, hôm nay mọi người có thể tề tụ một chỗ cũng coi như một loại duyên phận."
Mọi người đồng thời nói phải.
Đổ ma ma bên cạnh gật đầu một cái, bắt đầu từ Khương phu nhân, các phu nhân từng người báo gia môn, Nam San mỉm cười mà nghe, thỉnh thoảng hỏi một hai câu, ghi nhớ tên cùng với phẩm cấp nhà chồng của bọn họ, một phụ nhân gần cuối có đôi nét tương tự Ngụy thị, trước sau không dám ngẩng đầu, đợi nghe được bà ta là phu nhân Thành Ý bá, Nam San hiểu rõ, thì ra là mẫu thân Ngụy thị - Lý thị.
Nam Sẫn thân quen với Khương phu nhân nhất, ngày đại hôn của nàng và Huệ Nam đế, còn do Khương phu nhân làm Toàn Phúc

nhân, cũng là Khương phu nhân xem lễ hợp cẩn, xem như người quen cũ.
Hơn nữa có quan hệ của Khương Diệu Âm, tự nhiên trong lời nói lộ ra một phần thân mật, Nam San hỏi, "Khương phu nhân, dạo này Khương tiểu thư có khỏe không, bản cung và nàng đã nhiều ngày không gặp, rất là nhớ nhung."
"Thưa hoàng hậu nương nương, tiểu nữ mọi thứ đều ổn, cũng thường xuyên nhớ nương nương, sau khi trở về, thần phụ sẽ chuyển lời của nương nương cho nó, chắc nó rất vui."
Nam San mỉm cười, "Bảo nàng ấy rảnh thì tiến cung trò chuyện với bản cung."
"Tuân phượng chỉ của nương nương, thần phụ nhất định chuyển lời."
Tân hoàng hậu nói chuyện với Khương phu nhân có chút tùy ý, phu nhân khác đỏ mắt không thôi, nhưng cũng không ghen ghét nổi, luận thân phận, Khương phu nhân là phu nhân Thủ phụ, luận quan hệ cá nhân, Khương tiểu thư và hoàng hậu nương nương là bạn tốt.
Đợi nhận mặt hết các vị phu nhân trong điện, Nam San cảm thấy hơi mệt mỏi, nội vụ trong cung đã sớm chuẩn bị đồ ban thưởng cho các vị phu nhân theo phẩm cấp, tiễn mọi người xuất cung.
Đinh thị được giữ lại, thấy nữ nhi thì định quỳ xuống, Nam San đâu nghe theo, đỡ người nàng, "Nương, không có người ngoài, nương thấy nữ nhi quỳ xuống, không phải làm khó nữ nhi sao?"
"Nương nương, lễ không thể thiếu."
"Nương, nữ nhi người hiện tại là hoàng hậu, lời nói của con chính là lễ."
Đinh thị giận dữ lườm nàng một cái nàng, "Chính bởi vì con là hoàng hậu, ta là mẫu thân con, càng không thể làm con mất mặt, lại để người ta nói này nói nọ."
Nam San cười khẽ, "Đây là cung của con, người nào dám can đảm khua môi múa mép, người mau đứng lên, đừng để đệ đệ hoặc là muội muội của con bị mệt."
Đinh thị oán trách, "Đã làm hoàng hậu rồi mà còn ăn nói tuỳ ý như vậy, để người ngoài nghe được lại lan truyền lung tung."
"Nương, người yên tâm, không có ai truyền đâu, lại nói, đã lâu rồi con không về, không biết dạo này trong nhà thế nào ạ?"

"Đều khỏe, cữu cữu con được phong làm Vĩnh Ninh bá, nhờ phúc của con, Đinh gia cảm ơn bất tận, tổ mẫu con thoạt nhìn thoải mái không ít, có đôi khi cũng nguyện ý cùng ta ra ngoài đi lại, chỉ là cha con không chịu dọn về Hầu phủ, theo ta thấy, giữa ông ấy với Hầu gia, sợ là có không ít khoảng cách."
"Vậy kệ cha đi, không ở Hầu phủ, ông ấy vẫn là Đức Dũng hầu, đường đường quốc trượng, có người nào dám bất kính."
Hai mẹ con tạm thời gác lại đề tài này, nói đến việc khác.
Cuối cùng, Đinh thị được nàng tự mình tiễn ra ngoài cửa cung, phía sau là mấy xe ban thưởng.
Đinh thị vừa đi, Nam San cảm giác cả người trùng xuống, thì ra làm hoàng hậu cũng không thoải mái, Đỗ ma ma theo hầu nói, "Hoàng hậu nương nương, nên nghỉ ngơi một lát."
"Không được, đợi lát nữa bệ hạ hạ triều, bản cung dùng bữa với chàng."
Nàng xoa ấn đường, hơi đau đầu nghĩ đến chuyện của phụ thân và tổ mẫu, phụ thân không biết thân thế của tổ mẫu, cũng không rõ quan hệ giữa bà và Mạnh lão hầu gia, hiểu lầm sâu sắc với bọn họ, đại phòng tam phòng Nam gia đã dọn đến Mạnh phủ, phủ Đức Dũng hầu bỏ không.
Ý tổ mẫu là để phụ thân dọn về Hầu phủ, nhưng phụ thân không đồng ý, kiên quyết không chịu dọn về.
Sắp tới kỳ thi mùa xuân, hết thảy vẫn nên chờ khảo thí xong thì quyết định.
Sau khi hạ triều, Lăng Trọng Hoa nhìn thấy thê tử nhíu mày, hắn suy nghĩ một lát, biết nàng đang sầu lo chuyện gì, rũ mắt, ngồi bên cạnh nàng.
Nam San bĩu môi, dựa qua ôm eo hắn, "Làm hoàng hậu không dễ, hôm nay giờ mẹo chàng đã dậy rồi, bận đến tận bây giờ, còn chưa được ăn cơm, có thể thấy làm hoàng đế cũng không phải dễ, mấy chục năm trước chàng sống thế nào vậy."
Sống thế nào ư?
Cung điện lạnh lẽo, cõi lòng trống vắng, chỉ có triều chính mới có thể giảm bớt một chút cô đơn, không hề cảm thấy triều sự vất vả, đế vương không dễ.
Hắn ngồi xuống, ôm nàng vào lòng, "Triều sự không khổ."

Chỉ là hoàng cung quá lớn, một mình hắn ở rất cô đơn.
Nam San kéo tay hắn, ôm lấy bàn tay mình, khẽ hôn lên mặt hắn, "Ngọt không?"
Hôn xong nàng nhoẻn miệng cười, "Tuy rằng không khổ, nhưng cần phải nghỉ ngơi thích hợp, chỗ chúng ta, người giữ chức vụ mỗi tháng đều có ngày nghỉ, chàng là đế vương, không bằng lập quy tắc mới, mỗi tháng nghỉ ngơi thêm mấy ngày, cũng không nên mỗi tháng chỉ có một ngày nghỉ."
Lăng Trọng Hoa híp mắt, "Trước kia từng nghe nàng nói đến chuyện ở quê nàng, lúc trước ta tại vị, một tháng chia làm hai tuần, mỗi tuần nghỉ ngơi hai ngày."
Còn có chuyện như vậy à, Nam San kinh ngạc, sao Vĩnh Thái đế lại sửa quy củ của tiên đế.
Kỳ thật đây là chút lòng riêng của Vĩnh Thái đế, tiên đế không coi trọng hắn, cái cảm giác bị coi thường, người bình thường không thể hiểu, trong lòng hắn nảy sinh ác độc, càng muốn tỏ vẻ, vì thế càng thêm cần cù.
Hai phu thê dùng cơm xong, ở trong vườn tiêu thực, tuy đã qua năm mới, xuân hàn se lạnh, ngoài một ít cây cối xanh tươi bốn mùa, những cây khác đều trụi lủi, chỉ còn cành cây xanh đen.
Hoa lăng tiêu quấn quanh tường cung, chờ khi nở hoa, không biết sẽ đẹp nhường nào.
Toà tháp phía sau cao chót vót, hai người đi lên bậc thang, leo lên bên trên, chừng mười bảy tầng, ở cổ đại mà nói là kiến trúc rất đồ sộ.
Nam San có chút nghi hoặc, bên trong cung điện sao lại xây một tòa tháp cao, "Sao lại nghĩ xây toà tháp cao ở đây vậy, tháp cao không phải ở Phật gia chùa miếu mới có sao?"
Lăng Trọng Hoa nhìn nàng, thở dài, "Từng nghe nàng nói, quê nàng có rất nhiều toà nhà xây mấy chục tầng, đứng ở bên trên có thể quan sát toàn bộ phong cảnh thành phố, đứng ở trên đỉnh tòa tháp cao này có thể thấy phong cảnh phạm vi mấy chục dặm kinh thành."
Thì ra là thế.
Hai người leo lên đỉnh tháp, từ đỉnh tháp nhìn xuống, toàn bộ kinh thành thu hết trong mắt, hoàng cung khí thế rộng rãi, cửa cung cao lớn, hai bên cửa hông, ẩn ẩn có thể thấy được đại môn sơn đỏ mạ

vàng.
Các cung điện trong hậu cung, cung nữ thái giám đi lại, ngay ngắn trật tự, nhưng An Xương cung phía tây nam thì khác, xa xa nhìn, cung nhân lui tới, hình như còn có tiếng ca múa.
Nam San hơi mỉm cười, "Thái thượng hoàng thật có thú tao nhã, có điều cung nữ trong cung có phải hơi nhiều rồi không?"
Nàng nhìn về phía nam tử cao lớn anh tuấn bên cạnh, mắt nam tử trong trẻo, nàng dựa người qua, đầu gối lên cánh tay hắn.
Hắn duỗi tay ôm lấy vai nàng, nhìn hoàng cung phía dưới, về sau rất nhiều cung điện đều để đó không dùng đến, lưu lại thái giám quét tước thì được, cung nữ xác thật hơi nhiều.
Nam San thấy hắn không nói lời nào, cười nói, "Tân đế đăng cơ, muốn ban chính sách ân xá, ví dụ như thả một đám cung nữ, phối cho tướng sĩ biên quan khó lấy vợ, thậm chí là một vài mỹ nhân hậu cung, nếu chưa từng thị tẩm cũng có thể thả đi."
Cách này rất tốt.
Hắn đặt cằm trên đầu nàng, "Quê nhà của nàng người tài ba xuất hiện lớp lớp, còn biện pháp gì, nàng đều có thể nói với ta."
"Đại giang sóng sau đè sóng trước, đều là nhờ trí tuệ của tổ tiên, không ngừng sáng tạo, mới có thịnh thế sau này, theo ta thấy, chàng là một vị đế vương xuất sắc, nếu không phải lúc chàng cầm quyền thống trị, Vĩnh Thái đế sao có thể an nhàn làm hoàng đế, ta chưa từng nghe nói chiến sự biên quan gì đó."
Lăng Trọng Hoa rũ mắt, "Thủ vệ biên quan là thân binh của ta, họ Tiếu, hiện tại trấn thủ ở đó chính là cháu trai hắn, Tiếu Thủ Thành."
"Thảo nào," Nam San cười nghịch ngợm, tay chỉ ra ngoài, "Phu quân, chàng muốn mời ta cùng chung giang sơn như họa này không?"
"Đang có ý này, không biết hoàng hậu có đồng ý hay không."
"Đương nhiên đồng ý, sống chết bên nhau."
Gió lạnh nổi lên, vạt áo giơ lên, dung mạo nam nhân như trăng sao, nữ tử xinh đẹp như hoa, đứng bên nhau gắn bó, nhìn xuống giang sơn, tầm mắt hai phu thê giao nhau, trời xanh mây núi tháp cao, phía dưới là kinh thành phồn hoa, thiên địa vạn vật như làm nền cho bọn họ, ngạo nghễ thiên hạ.
Trong cung truyền đến một tiếng hổ gầm, Nam San cười bất đắc dĩ.

Chương 60: Hoài nghi

Hai người trở lại Chính Dương điện, đại hổ vồ lên, đáng thương nhìn phu thê hai người như con mèo nhỏ bị vứt bỏ, không ngừng xoay quanh hai người, cái đuôi ngoe nguẩy.
Trên người nó mặc cái áo ngắn tay, là Nam San đặc biệt sai người may cho nó, lúc mới mặc, nó xoay người chạy quanh Chính Dương cung hai vòng.
Lúc này mắt nó trông mong nhìn bọn họ, Nam San bật cười, vật nhỏ này muốn nàng áy náy đây mà, sợ là trách phu thê bọn họ đi chơi lại không dẫn nó theo. Nàng mỉm cười đi vào trong điện, nó ngoan ngoãn đi theo bên cạnh nàng, thấy nàng ngồi trên giường, nó cũng lập tức bò lên.
Một người một hổ dựa vào giường nhỏ trải đệm vàng, cùng thoải mái khẽ híp mắt, động tác không khác nhau, trong phòng đốt Long Tiên hương, hương thơm trong lò đồng lượn lờ dâng lên, an thần bình khí, than sưởi cháy hừng hực, ấm như lúc đầu hạ.
Nói đến cũng lạ, đại hổ được Lăng Trọng Hoa nuôi nhiều năm, theo lý thuyết thì nên thân thiết với hắn hơn, chẳng biết vì sao, từ khi nàng gả tới thì nó càng dính nàng.
Có lẽ là nàng hợp mắt tên này.
Đại hổ chiếm vị trí của chủ nhân, Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn nó, nó quay đầu, không thèm nhìn hắn, Nam San nhìn ôm bụng cười to.
"Bệ hạ, chàng so đo gì với nó, không phải chàng còn chính sự phải xử lý sao, không bằng để nó ở đây chơi với ta."
Lăng Trọng Hoa nhìn nàng thật sâu, hơi u oán.
Chờ hắn bãi giá đến tiền điện, Nam San và đại hổ nhích gần hơn, đầu sắp dính vào nhau rồi, Đỗ ma ma bên ngoài khom người tiến vào, "Hoàng hậu nương nương, Mạnh thái phi An Xương cung bị bệnh, hình như bất mãn thái y trong cung, người bên An Xương cung phái người truyền lời, thái phi muốn gặp nương nương."
Nam Cẩn muốn gặp nàng?
Hiện tại không nên gọi nàng ta là Nam Cẩn, đại phòng tam phòng Nam gia đều dọn về Mạnh phủ, nên gọi nàng ta là Mạnh Cẩn.

Nam San vuốt lông đại hổ, đại hổ híp mắt vờ ngủ, "Nàng muốn gặp bản cung, cũng không biết gần đây nàng ta lại có chuyện gì?"
Đỗ ma ma trả lời, "Mạnh thái phi còn đang ở cữ, ngược lại không ra ngoài đi lại, nô tỳ nghe cung nhân phía dưới bẩm báo, thái phi này ở cữ không thỏa đáng lắm, chưa từng ngừng tắm rửa, tâm trạng bực bội, nô tỳ nghĩ sợ là mắc bệnh phụ khoa."
Thì ra là thế, Nam San đứng dậy vỗ đầu đại hổ, "Giờ ta phải ra ngoài làm việc, mày ở yên trong cung, để Thiên Hỉ Vạn Phúc làm đồ ăn ngon cho mày."
Đại hổ ngoan ngoãn đi ra ngoài, lưu luyến mỗi bước đi.
Nam San cố ý mặc chính phục hoàng hậu, mũ phượng phượng bào, trên cổ đeo chuỗi san hô đỏ như máu, vịn tay Đỗ ma ma, đi đến An Xương cung.
Mạnh Cẩn nằm trên giường, chăn gấm màu hồng đào làm sắc mặt nàng ta trông càng tái nhợt, phòng trong hơi bức bí, nhìn thấy Nam San, sắc mặt nàng ta càng trắng, đối phương toàn thân khí phái hoàng hậu, ở trong mắt nàng ta lại hết sức chói mắt.
Mặt nàng ta cứng đờ, khóe miệng nhếch nụ cười lạnh, "Hoàng hậu nương nương, thật không ngờ lên làm chủ hậu cung lại là cô, ba con dâu hoàng gia, vẫn là cô cười đến cuối cùng, thật khiến người ta bất ngờ, lại nói, bản cung còn chưa chúc mừng cô."
Nam San cười nhạt, "Chuyện thế gian nào có cái gì cười đến cuối cùng, Mạnh thái phi đang ở cữ, nghĩ nhiều không có lợi cho sức khoẻ, mong thái phi lấy sức khỏe làm trọng, thái thượng hoàng còn chờ thái phi hầu hạ nữa đấy."
Nói đến thái thượng hoàng, sắc mặt Mạnh Cẩn biến đổi, vị mỹ nhân trong cung Loan quý thái phi lúc trước cũng dời đến An Xương cung, thái thượng hoàng ngày đêm ở chỗ nàng ta, người trong hậu cung vốn đội trên đạp dưới, thời gian vào cung không lâu, người có thể sử dụng không có mấy, ngược lại ăn không ít thiệt thòi.
Bản thân không thể thị tẩm nên không thể thường thấy thái thượng hoàng, ngoài lần đầu chuyển đến, thái thượng hoàng đến thăm nàng một lần, sau đó không có lần nào đặt chân đến chỗ nàng nữa.
Nàng rất nóng vội, mới nghĩ chăm sóc sức khỏe, nhưng bởi vì trước đó vài ngày trời trở gió, eo đau bụng trướng, ác lộ không hết, trong lòng nàng biết e là nhiễm bệnh phụ hoa, tuy nam thái y trong cung

cũng có người tinh thông phụ khoa, nhưng ngại lễ pháp, không thể nhìn kỹ, thời gian khám chữa lâu, thường kê thuốc không đúng bệnh.
Nàng dùng vài lần, cảm thấy không có tác dụng gì, thầm nghĩ trong cung nên có y nữ, nếu nàng là chủ hậu cung, tất nhiên sẽ sắp xếp như thế, đáng tiếc thiếu chút nữa nàng đã thành công, cuối cùng không hiểu ra sao mà trở thành thái phi, nàng nhìn Nam San hoa phục mũ phượng, càng thêm không cam lòng, "Tam muội muội, làm tỷ muội, ta ngược lại có một chuyện nhắc nhở muội, trong hậu cung xưa nay không có chuyện độc sủng, bên cạnh tân đế chỉ có một mình muội, không cảm thấy trong cung quá mức quạnh quẽ sao?"
"Mạnh thái phi, tiếng tam muội muội này của thái phi gọi không đúng rồi, bản cung họ Nam, mà thái phi, họ Mạnh, về phần hậu cung ít người, ngược lại cũng là chuyện tốt, ít nhất quốc khố sẽ sung túc hơn trước, còn bản cung độc sủng hay không, không phải chuyện một thái phi cần bận tâm, chức trách của thái phi là nhanh khỏi bệnh, hầu hạ thái thượng hoàng mới là lẽ phải."
Người Mạnh Cẩn lung lay vài cái, "Hoàng hậu nương nương thật là uy phong, vừa bước lên địa vị cao, lập tức không màng tỷ muội tình thâm nhiều năm, thần thiếp thật là thêm kiến thức, có điều nhìn các hoàng đế trong lịch sử, nào có đế vương độc sủng một người, cảnh xuân tươi đẹp thì hứa hẹn, tuổi già sắc suy, nào còn ân sủng đáng nói, đến lúc đó hoàng hậu nương nương cần phải bảo trọng phượng thể."
"Theo bản cung thấy, Mạnh thái phi nghĩ quá nhiều, hoàng đế trong lịch sử, bản cung không biết, nhưng lại biết Đức Chính đế sinh thời, độc sủng Văn Nhàn hoàng hậu, thậm chí Văn Nhàn hoàng hậu qua đời, trong hậu cung cũng không có thêm một phi tử nào, thế gian hữu tình nhân, thái phi không gặp được, tự nhiên không biết chân tình đáng quý."
Nàng vừa nói xong, Mạnh Cẩn dùng ánh mắt tìm tòi dò xét nhìn nàng, "Hoàng hậu nương nương ăn nói nhạy bén, khác hẳn lúc ở nhà mẹ đẻ, thật sự làm thần thiếp giật mình."
Nam San cười khẽ, không né không tránh, nhìn thẳng ánh mắt đối phương, "Lúc thái phi ở nhà mẹ đẻ thanh cao có tài, nói chuyện làm việc hào phóng rộng lượng, vì sao vừa vào cung lại lòng dạ hẹp hòi,

chanh chua như thế, bản cung cũng rất là kinh ngạc."
Nàng không muốn tốn nước bọt với Mạnh Cẩn, không đợi Mạnh Cẩn mở miệng, trực tiếp hỏi, "Mạnh thái phi, ngươi vội vã muốn gặp bản cung rốt cuộc chuyện gì, đừng nói vòng vo, tình tỷ muội thế nào, trong lòng ngươi và ta đều rõ, hà tất nói trắng ra mất mặt nhau."
"Ngày xưa thần thiếp thật là ánh mắt vụng về, đã coi khinh nương nương."
Mạnh Cẩn ho khan vài tiếng, cúi đầu, ngữ khí lạnh hơn, "Nếu ngươi là hoàng hậu, trong hậu cung này do ngươi định đoạt, thần thiếp không khoẻ, là bệnh của nữ nhân, thái y trong cung đều là nam nhân, thần thiếp dùng thuốc xong không thấy chuyển biến tốt đẹp, chẳng biết có thể thiết lập y nữ trong cung hay không, lại nói cũng có lợi đối với hoàng hậu nương nương."
Nam San hơi trầm tư, mỉm cười nhìn nàng, "Mạnh thái y nói rất hay, bản cung có thể thành toàn cho ngươi."
Thấy đối phương đáp ứng sảng khoái, Mạnh Cẩn hơi sửng sốt, tiếp đó lơ đãng nói, "Tân đế đăng cơ, đổi một ngày nghỉ mỗi tháng thành bốn ngày, cái này nghe có chút quen tai, thần thiếp đoán chắc là hoàng hậu nương nương góp ý với tân đế."
Mạnh Cẩn đang hoài nghi thân phận của nàng đây mà, Nam San khẽ mỉm cười, "Một phụ nhân thâm cung như bản cung sao dám vọng nghị chuyện triều chính, ngày nghỉ mỗi tháng thời Đức Chính đế đã có, thái thượng hoàng không có nối tiếp mà thôi, thái phi không khoẻ thì nên tĩnh dưỡng."
Hoá ra vậy, Mạnh Cẩn thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, thở phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng đa tâm, thấy người khác tính cách trước sau biến hoá thì nghi thần nghi quỷ, cho rằng cũng là đồng loại, trên đời đâu có nhiều người may mắn, xuyên qua dị thế như nàng.
Nàng mới là độc nhất vô nhị, không giống người thường, phượng hoàng niết bàn mới có thể dục hỏa trùng sinh, trải qua lễ rửa tội trắc trở mới có thể trở thành người trên người.
Cực khổ trước mắt chỉ là tạm thời.
Nàng cúi đầu, tay nắm chặt khăn trải giường dưới chăn gấm.
Nam San cười khẽ, có chút châm chọc, Mạnh Cẩn thoạt nhìn còn chưa chết tâm, bất luận Mạnh Cẩn có mưu đồ gì, chuyện lập y nữ đúng là cần, trong đầu nghĩ đến Khương Diệu Âm, không biết nàng

có đồng ý vào cung gánh trọng trách này không.
Khương Diệu Âm được truyền vào cung quy củ hành đại lễ, Nam San vội vàng đỡ tay nàng, "Ngươi cũng đa lễ như vậy, ngược lại làm ta cảm thấy không được tự nhiên."
Mặt Khương Diệu Âm trắng hơn không ít, nghe vậy nghịch ngợm cười, "Lúc thần nữ ra ngoài, mẫu thân đại nhân đã ân cần dạy bảo, không thể ỷ vào quan hệ cá nhân với hoàng hậu nương nương mà quên lễ pháp."
"Lễ pháp phải có, quan hệ cá nhân cũng phải có, ngươi mau mau ngồi xuống, hôm nay ta còn có việc nhờ người mà."
Có việc nhờ nàng? Nàng đã thành hoàng hậu cao quý, còn có chuyện gì cần nhờ mình, Khương Diệu Âm không tự giác mà nhìn bụng Nam San, Nam San bị nhìn đỏ mặt, không được tự nhiên mà ho khan một tiếng, "Nhìn cái gì đó, không phải chuyện hoàng tử."
Không phải vì long tự, vậy còn có chuyện gì cần nhờ?
"Hoàng hậu nương nương, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, nếu không phải vì hoàng tử, ngoài y thuật, cái khác thần nữ cũng không biết."
Nam San cười thần bí, "Tự nhiên là ngươi biết, ngươi muốn làm quan không?"
Khương Diệu Âm sửng sốt, một nữ tử như nàng làm quan cái gì, "Hoàng hậu nương nương tìm thần nữ đùa giỡn hả, sắp khoa cử rồi, không phải là người kêu thần nữ đi tham gia khoa cử chứ, chớ nha, mấy văn chương làm người ta đau đầu đó, thần nữ nửa ngày cũng không làm được đâu."
"Xem ngươi nghĩ đi đâu kìa, ngươi không nghĩ đến cái khác, ví dụ như dùng nghề thông thạo nhất, an cư lạc nghiệp," Nam San thấy nàng khó hiểu, lườm nàng ấy một cái, "Đương nhiên là dùng cái ngươi am hiểu nhất giành chức quan rồi."
Nàng am hiểu nhất là y thuật, sư phụ cũng ở trong kinh, nói là gặp lại lão hữu, sợ là sẽ không đi nữa, ý hoàng hậu không phải là kêu nàng tiến cung làm thái y chứ.
Sư phụ ngày thường không thích thái y trong cung, nói bọn họ chỉ biết bảo thủ không chịu thay đổi, không biết biến báo, nếu nàng tiến cung làm thái y, có phải có thể thay đổi cái gì đó, lại nói hoàng hậu nương nương thành tâm mời, chẳng lẽ có chỗ cần nàng?

Nam San bưng chén, nhẹ nhấp một hớp trà, thấy nàng đầu tiên là trầm tư, sau trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh, Nam San buông chén, cười nói, "Thế nào, tiến cung làm thái y, về sau còn có thể làm chung với Phàn thái y, phu xướng phụ tùy, nghĩ thế nào cũng đẹp."
Khương Diệu Âm cười ha ha, "Cái này được, thần nữ cung kính không bằng tuân mệnh, tiểu ngoan cố kia từ nhỏ đến lớn đều đối nghịch với ta, hừ, hắn học y, ta cũng học y, hắn còn hoài nghi y thuật của ta, vừa lúc để hắn xem bản lĩnh của ta."
"Vậy được, quyết định thế nhé, ta ra lệnh cho ngươi lập tức nhận chức, Mạnh thái phi An Xương cung không khoẻ, vừa lúc cần nữ thái y đi xem bệnh."
"Tuân phượng chỉ hoàng hậu nương nương, thần đi đây."
Nam San cười một tiếng, đè người nàng, "Xem ngươi gấp chưa kìa, về sau các nữ quyến trong cung còn nhọc ngươi tốn nhiều tâm tư, nếu quá nhiều việc lo liệu không hết, ngươi cũng có thể nhận mấy đồ đệ nữ, An Xương cung nhiều thái phi, nhiều nữ nhân, thị phi không ngừng, cung điện hiện tại vừa vặn, ngược lại không cần thêm người, bằng không chen chúc lại xảy ra nhiều chuyện, mọi người không vui."
Khương Diệu Âm sững sờ một chút, hồi thần, cung kính nói, "Hoàng hậu nương nương nói phải, thần nhất định chia sẻ giúp nương nương."
"Được, làm phiền Khương ngự y."
Đỗ ma ma đã chờ sẵn, Nam San lập tức viết xong phượng chỉ, giao cho bà.
Khương Diệu Âm cầm phượng chỉ của hoàng hậu tới Thái y viện báo danh, vừa lúc gặp vị hôn phu Phàn thái y, Phàn thái y đang sửa sang lại dược liệu, nhìn thấy vị hôn thê của mình, kinh ngạc hỏi, "Sao nàng lại ở đây? Trong cung không như bên ngoài, nàng tiến cung gặp hoàng hậu thì nên thủ quy củ, đừng đi lung tung."
Khương Diệu Âm giơ phượng chỉ, "Bản quan cũng không phải là đi dạo, mà là phụng lệnh của hoàng hậu đến Thái y viện báo danh, nè, bắt đầu từ bây giờ, ta chính là ngự y tòng nhị phẩm, Phàn thái y, về sau nhìn thấy bản quan phải hành lễ."
Phàn thái y nhăn mày, hắn là thái y chính tam phẩm, vừa lúc thấp hơn nàng một bậc, hai người từ nhỏ đấu đến lớn, đều là hắn hơn

một chút, nghe nói vị hôn thê và hoàng hậu là bạn tốt, không nghĩ tới tốt đến mức này, nói phong quan liền phong quan, thế này về sau, hẳn không thể bị chèn ép được, phu bị đè ép thì làm được cái gì.
Lướt qua vị hôn phu của mình, Khương Diệu Âm lễ phép chào hỏi các vị lão thái y, nàng là đồ đệ của Y Thánh, lại là đích nữ của Khương thủ phụ, các thái y đều nể mặt nàng.
Lại nói nàng còn được hoàng hậu nương nương tự mình lời đến Thái y viện, người có thể đi lại ở trong cung đều luyện thành tâm can thất khiếu linh lung, tự nhiên nhìn ra được hoàng hậu nương nương rất quan trọng với bệ hạ.
Trong lòng lại nói thầm, hoàng hậu nương nương quả nhiên được sủng ái, cho nữ tử làm quan cũng không phải là việc nhỏ, bệ hạ cũng mặc nàng, lại nói làm thì làm.
Mọi người tâm tư khác nhau, Khương Diệu Âm làm quen xong thì đi nhậm chức, xách hòm thuốc đi vào An Xương cung, thấy tiếng ca múa trong An Xương cung, châm biếm một tiếng.
Mạnh Cẩn nhìn thấy nàng, tâm trạng có chút phức tạp, vui chính là rốt cuộc nhìn thấy nữ y, một vài nỗi khổ riêng khó nói cũng có thể nói ra, hận chính là tam đường muội trước kia khinh thường lên làm hoàng hậu, khống chế hậu cung, nữ y nói phong liền phong, quyền lực quả là thứ tốt, đáng tiếc người nắm quyền không phải là mình.
Khương gia tiểu thư trước kia thân thiết với Nam San, không ngờ dựa vào tầng quan hệ này, không trải qua kiểm tra đã trực tiếp phong thái y, người này khẳng định là người của Nam San, Mạnh Cẩn thu hồi tâm tư mượn sức Khương Diệu Âm, không có hứng thú bắt chuyện với nàng.
Mùi hương trong phòng hơi nồng, còn lẫn mùi lạ người khác khó ngửi thấy, Khương Diệu Âm rũ mắt, trong lòng hiểu rõ, một phen nhìn nghe hỏi sờ, kê đơn thuốc, lại bắt mạch bình an cho các phi tử khác trong An Xương cung, để lại đơn thuốc dưỡng nhan điều kinh, sau đó rời đi.
Nhìn thấy Nam San, hành lễ, "Hoàng hậu nương nương, thần xem Mạnh thái phi là hậu sản mất cân đối, âm hư nhập thể, ác lộ không ngừng, cần quan tâm điều dưỡng, giải sầu kỵ tư, mới có thể khỏi hẳn."

Nam San đoán là bệnh phụ khoa thường thấy, nói với Khương Diệu Âm, "Vậy là tốt rồi, Mạnh thái phi là người quan trọng bên cạnh thái thượng hoàng, nhất định phải bảo đảm thân thể của nàng khỏe mạnh, mới có thể chăm sóc tốt thái thượng hoàng."
Khương Diệu Âm đứng ở phía dưới, hơi cúi đầu, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tư thái cung kính, "Thần kê đơn thuốc cho Mạnh thái phi, chắn hẳn về sau Mạnh thái phi có thể chuyên tâm hầu hạ thái thượng hoàng, các phi tử khác cũng đã kê thuốc dưỡng thân, thân thể các thái phi khoẻ mạnh, không có vướng bận, đều có thể dốc lòng dốc sức hầu hạ thái thượng hoàng."
Nam San cười một tiếng, "Tốt, Khương ngự y vất vả, lúc đi Thái y viện báo danh, có gặp Phàn thái y không."
Nghe Nam San hỏi vậy, Khương Diệu Âm đổi khẩu khí, khôi phục trạng thái tùy ý trước kia, "Tạ hoàng hậu nương nương ân điển, thần có gặp Phàn thái y, nhưng Phàn thái y sợ là không muốn gặp thần, chức từ nhị phẩm ngự y của thần cao hơn hắn một bậc, ha ha... Sắc mặt tiểu ngoan cố thối ơi là thối, nghĩ lại mà vui."
Đỗ ma ma đứng đằng sau cũng buồn cười, Khương tiểu thư này là người người thông minh, lúc nên thủ lễ khi nửa điểm không vượt qua, lúc thả lỏng thì tùy ý có chừng mực, Khương gia dạy dỗ rất tốt.
Chờ Khương Diệu Âm đi rồi, bên ngoài có tiểu thái giám làm thủ thế, Đỗ ma ma nhỏ giọng đi ra ngoài.
Trong chốc lát, Đỗ ma ma trở về, nhỏ giọng nói nhỏ bên tai nàng, "Hoàng hậu nương nương, cung nữ trong phòng Mạnh thái phi vừa mới đưa một lá thư ra ngoài từ cửa sau, thư muốn đưa đến phủ Thành Vương."
"Ồ," Nam San nhướng mày, Mạnh Cẩn lắm thủ đoạn thật, đã bệnh nằm giường rồi còn không quên đưa thư cho Thành Vương, không biết Thành Vương còn có nhớ tình nhân cũ là nàng hay không.
Nàng nhận tờ giấy trong tay Đỗ ma ma, chỉ thấy mặt trên viết,
Trầm chu trắc bạn thiên phàm quá, bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân.
Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.
Nam San cười nhạo một tiếng, đây mới là Mạnh Cẩn, rơi vào cảnh này rồi mà chưa từ bỏ ý định, có thể thấy được dã tâm không nhỏ, chẳng qua ngoài biết sao chép thơ, thủ đoạn khác cũng chẳng ra gì,

định làm gì vậy, an ủi nam nhân đang buồn bã mất mát, vọng tưởng thông qua khống chế nam nhân để khống chế thiên hạ, buồn cười thật đó.
Nàng đang định ném tờ giấy vào lư hương, nghĩ lại, trả tờ giấy cho Đỗ ma ma, "Để nàng ta truyền đi, về sau nàng truyền tin ra ngoài, sao chép một bản lưu lại, nếu vẫn truyền tới phủ Thành Vương, nghĩ biện pháp giao cho Thành Vương phi."
"Nô tỳ tuân chỉ."
Nam San thưởng thức chén thanh hoa trong tay, xem ra Mạnh Cẩn nhàn nhã quá rồi, còn chưa ở cữ xong đã mơ mộng viển vông, An Xương cung mình nàng ta độc đại, cuộc sống quá thoải mái, không cần nghĩ no ấm, dã tâm không chết.
Nàng gọi Đỗ ma ma đang muốn lui xuống, như lơ đãng nhắc tới, "Từ xưa đến nay, nữ nhi đã xuất ra không có tội, Mạnh thái phi có thể không có việc gì, cái vị trong lãnh cung kia cũng oan uổng, bản cung không đành lòng, thả Mạnh thị kia ra đi, để hai cô cháu nâng đỡ lẫn nhau, cùng chăm sóc thái thượng hoàng, có lẽ cũng là chuyện tốt."
Đỗ ma ma hiểu ý, khom người lui xuống đi an bài.
******
Dịch:
Thuyền chìm nhìn nghiêng thấy cả cánh buồm vẫn vượt qua, Cây bị bệnh thấy trên đầu hàng vạn cây xanh tốt. (*Thù Lạc Thiên Dương Châu sơ Phùng độ thượng kiến tặng - Lưu Vũ Tích*)
Núi cùng nước tận ngờ hết lối, bóng liễu hoa tươi một thôn làng (*Du Sơn Tây thôn - Lục Du*)

Chương 61: Hậu cung

Mạnh thị được thả ra lãnh cung, vẻ mặt không thể tin tưởng, đã nhiều ngày không được ngủ ngon, sắc mặt nàng ta vàng vọt, hơn nữa quần áo hơi nhàu nhĩ, mùi cũng không dễ ngửi, cả người trông hết sức chật vật, đâu thể nhìn ra không lâu trước đây vẫn là một hoàng hậu tôn quý.

Nàng ta còn tưởng rằng mình phải chết già trong lãnh cung, ai ngờ lại được thả ra, lòng mừng rỡ như điên, liên thanh hỏi tiểu cung nữ đưa nàng ta ra, "Là bệ hạ muốn khôi phục phân vị cho bản cung, đón bản cung hồi cung?"

Tiểu cung nữ không nói lời nào, cúi đầu dẫn đường.

Lòng nàng ta tràn đầy vui mừng mà nghĩ có phải bệ hạ niệm cũ tình, nhớ tới vợ cả, muốn khôi phục danh phận của mình, chờ nàng trở lại hậu vị, nhất định phải khom lưng cúi đầu, kéo lấy trái tim bệ hạ, thấy tiểu cung nữ càng ngày càng dẫn lệch đường, căn bản không phải đường tới cung điện của hoàng hậu, nàng chợt dừng bước, đầu óc mới phản ứng lại, bệ hạ đã là thái thượng hoàng, tân đế là tam hoàng tử, sao nàng có thể là chủ hậu cung.

Nhưng nghĩ lại, bệ hạ có thể đón nàng ra, nhất định là không so đo hiềm khích trước đây, nàng là đích mẫu, tam hoàng tử đăng cơ, nàng cũng là đích thái hậu, trong lòng lại thoải mái không ít.

Chờ tới An Xương cung, mới phát hiện mọi chuyện vốn không phải như vậy, là bởi phượng chỉ của đương kim hoàng hậu, nàng mới có thể ra khỏi lãnh cung, hơn nữa cũng không phải thái hậu, chỉ là một thái phi.

Mạnh thị thất vọng rất nhiều, nhưng rồi lại yên tâm, tuy mất hậu vị, ngược lại cung có cái danh thái phi, tốt hơn ở trong lãnh cung nhiều, sau khi tân đế đăng cơ, bản thân Hoán Nhi khó bảo toàn, trong mắt các cung nhân đâu còn có tiên hoàng hậu này, thức ăn đưa tới lãnh cung vừa nguội vừa cứng, thỉnh thoảng còn thiếu một hai bữa.

Trong An Xương cung, mọi người giật mình khi nhìn thấy Mạnh thị, sắc mặt thái thượng hoàng đang thưởng thức mỹ nhân khiêu vũ đại biến, tiểu cung nhân tuyên đọc khẩu dụ của hoàng hậu, sắp xếp

Mạnh thị ở một gian phòng cách chỗ Mạnh Cẩn không xa.
Hiện giờ trong An Xương cung có hai Mạnh thái phi, để phân biệt, xưng là đại Mạnh thái phi và tiểu Mạnh thái phi.
Đại Mạnh thái phi đi thăm tiểu Mạnh thái phi, hai người cùng là Mạnh thái phi hai mặt nhìn nhau, đều hơi mất tự nhiên, ai có thể nghĩ đến các nàng lại là hai cô cháu, nhìn sử sách trước kia, tỷ muội đều là hậu phi thì nhiều, nhưng hai cô cháu cùng hầu hạ một vị đế vương thì rất hiếm.
Thái thượng hoàng có phản ứng thế nào người ngoài không biết, Nam San lại rõ ràng, thái thượng hoàng tức giận dựng râu trợn mắt, chửi ầm lên, mắng bệ hạ, cũng mắng cung nhân hầu hạ, nhưng lại không có cách nào, đại Mạnh thái phi xác thật không có lỗi nặng, trừ phi hắn phế cả Mạnh Cẩn.
Mạnh Cẩn là tài nữ, lại hiểu chuyện biết điều, hắn cũng hơi luyến tiếc, chỉ có thể nuốt cơn giận này.
Chờ Mạnh Cẩn khỏe lại, một lần nữa câu lại tâm thái thượng hoàng, trong An Xương cung một mảnh yên bình, đại Mạnh thái phi bị tiểu Mạnh thái phi thu phục, hai người thống nhất mặt trận, nghe nói ở chung rất hòa hợp.
Nghe Đỗ ma ma tới báo, Nam San châm biếm một tiếng, "Không hổ là nữ tử Mạnh gia, cô cháu cùng hầu một người, tỷ muội cùng hầu một người, cũng không cảm thấy kinh ngạc."
Kỳ thật nàng muốn nói là nhị phòng Mạnh gia, nếu nói nữ tử Mạnh gia thì nàng cũng phải, nghĩ đến, luận huyết thống, nàng và Mạnh Cẩn vẫn là đường tỷ muội không cùng chi, sắc mặt có chút không tốt.
Đỗ ma ma không biết ẩn tình bên trong, nghĩ đến chính phi và trắc phi trong phủ Thành Vương đều là nữ tử Mạnh gia, thầm nghĩ trong lòng, nương nương nói không sai, người Mạnh gia hành sự quả nhiên không câu nệ tiểu tiết.
"Nương nương, sau lần tiểu Mạnh thái phi đưa tin lần trước, trong phủ Thành Vương vẫn không có hồi âm, nô tỳ phái người nhìn chằm chằm, thư bị Thành vương phi giấu nhẹm, không đưa đến tay Thành Vương, Thành vương phi đọc thư xong lại không nổi giận, cũng không hồi âm."
"Thành vương phi và tiểu Mạnh thái phi lúc khuê trung là bạn thân,

tâm tính hai người ngược lại có nhiều chỗ giống nhau, người sai người trông chừng chặt một chút, không thể lơi lỏng."
"Vâng."
Đỗ ma ma lui xuống, Nam San một mình ngồi trên giường, vòng tới vòng lui, nàng cũng là người Mạnh gia, thở dài, may mắn bên ngoài không phải, bằng không thành chuyện gì chứ, nàng không muốn liên quan gì đến người Mạnh gia.
Nàng dựa nghiêng trên giường, trong cung không có phi tần, tự nhiên không có người quấy rầy, hoàng hậu vô cùng tự tại, nghĩ đến nam nhân của mình, trong lòng ngọt ngào.
Rồi lại nghĩ đến xưa nay rất ít khi nghe được đế vương trong hậu cung chỉ có một người, dù hoàng đế không muốn, các đại thần cũng sẽ thay hắn nghĩ đến, trong hậu cung tân đế chỉ một mình nàng, độc sủng hậu cung, trong kinh bao nhiêu người nhìn chằm chằm, tự nhiên muốn chia một chén canh, sợ là qua không bao lâu, trong triều sẽ có thần tử chủ trương tuyển tú.
Nam San đoán không sai, trên triều đình, Lăng Trọng Hoa mắt lạnh nhìn Thường đại học sĩ dâng tấu, Thường đại học sĩ đang tấu nói hậu cung chỉ một mình hoàng hậu, các cung hư không vô chủ, vì giang sơn xã tắc, mong tân đế mở rộng hậu cung, tuyển tú chọn phi.
Thường đại học sĩ vốn thuộc phe đại hoàng tử, phụ thân Thường trắc phi trước kia, đại hoàng tử biếm làm thứ dân, quân cờ thứ trưởng nữ này đã mất tác dụng, tân đế đăng cơ, đích nữ nhà hắn không kịp lần tuyển tú trước, hiện tại tuổi lại vừa lúc.
Ôm tâm tư giống vậy còn có Trình thái phó, đại nữ nhi của hắn lần trước tuyển tú bị đưa ra khỏi cung, vô cùng mất mặt, vội vàng gả ra ngoài kinh, hôn sự của nữ nhi phía dưới nhiều ít đều bị ảnh hưởng, nhị nữ nhi mới vừa tròn mười bốn, nếu tân đế tổng tuyển cử, tuổi tác vừa đủ.
Hầu tước đại thần khác cũng có lòng ủng hộ, rất nhiều nhà đều có nữ nhi, hậu cung chỉ có một mình hoàng hậu, bốn phi vị trống không, càng miễn bàn phân vị khác, đương nhiên hy vọng tân đế tuyển tú.
Nếu có thể trúng tuyển, trong cung tạm không con, tân đế không đến hai mươi, về sau chuyện trong cung do ai thì xem tạo hoá của

người đó.
Mấy ngày trước trong cung thả ra một lượng lớn cung nữ, không biết tân đế có dụng ý gì, liệu có phải muốn đổi một loạt người mới, lấp đầy hậu cung.
Kế tiếp lại có mấy đại thần tán thành.
Lăng Trọng Hoa mắt lạnh nhìn bọn họ, gương mặt dưới miện quan như ngưng ra một tầng sương lạnh, "Thường đại nhân, trước mắt kỳ thi mùa xuân sắp tới, ngươi ăn lộc của vua, lại không biết chia sẻ với vua, ngược lại muốn nhúng tay hậu cung, có dụng tâm gì vậy."
Thường đại học sĩ quỳ bụp, "Bệ hạ... Hoàng tự là gốc rễ của vương triều, hậu cung chỉ có mình hoàng hậu, đâu thể khai chi tán diệp vì hoàng gia, cành lá không tươi tốt, hưng thịnh đâu ra?"
Lăng Trọng Hoa đi xuống điện, đứng trước mặt hắn, nhìn chằm chằm mũ quan hắn, nhấp môi, nở nụ cười tàn khốc, "Khai chi tán diệp, có ích lợi gì?"
Ngữ khí lạnh băng làm toàn thân người ta phát lạnh, có chút lành lạnh không giận tự uy, các đại thần trong điện không khỏi nghĩ đến trước kia từng nghe nói tam hoàng tử thủ đoạn tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường, phàm là nữ tử tới gần đều không có kết cục tốt, càng thêm sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống.
Xem ra bọn họ không nhớ lâu, nhìn thấy đế vương hùng dũng oai phong thì quên những lời đồn trước kia về hắn.
Hắn chậm rãi đi qua, nhìn lướt mọi người, "Các vị công thần hoặc tổ tiên che chở hoặc khoa cử, có thể đi vào đại điện này làm quan, có thể thấy được đều là có bản lĩnh, người làm đế vương củng cố giang sơn, người làm thần tử chia sẻ giúp đế vương, giang sơn xã tắc, dân sinh việc vặt mới là chuyện các người nên bận tâm, hậu cung của trẫm, không nhọc các vị lo lắng."
Chúng thần cùng nói tuân chỉ, đặc biệt Thường đại học sĩ sợ hãi nhất, đầu cúi thấp nhất.
Lăng Trọng Hoa trở lại trên điện, vén vạt áo ngồi trên long ỷ, "Trẫm noi theo Đức Chính đế, cả đời hoàng tổ phụ chỉ có một vị hoàng hậu, sau khi Văn Nhàn hoàng hậu quy tiên cũng chưa từng tục hậu nạp phi, thiên hạ Lăng Triều xét thấy vững như bàn thạch, ngược lại nhìn lại lịch sử, hoàng đế mất nước có người nào không phải trầm mê hậu cung, hoàng tử trong cung tương tàn, cuối cùng rơi vào

cảnh nước mất nhà tan."
Các đại thần cúi đầu càng thấp, đồng loạt hô bệ hạ anh minh.
Cuối cùng, Thường đại học sĩ bị phạt nửa năm bổng lộc.
Cái thần tử khác lúc rời cung cũng không dám nghị luận nhiều, bọn họ xem như đã hiểu, Huệ Nam đế khác Vĩnh Thái đế, ngược lại rất giống Đức Chính đế, không ham nữ sắc, thủ đoạn lôi đình, sẽ không dễ dàng bị người khác đưa đẩy, trở về ra lệnh cưỡng chế phu nhân trong phủ, nữ nhi tới tuổi mau chóng tìm nhà chồng, đừng nhớ thương trong cung, vọng tưởng ngày tháng phú quý.
Trong Chính Dương cung, Nam San nghe được chuyện xảy ra trên triều, trong lòng ngọt ngào, chờ Đỗ ma ma rời khỏi đây, nàng cười hì hì nói với đại hổ, "Nghe thấy chưa, hắn nói về sau độc sủng một mình ta."
Đại hổ trừng lớn mắt nhìn nàng, Nam San nhướng mày, "Nói với mày cái này mày cũng không hiểu, nhân gian hiếm có chân tình, có một chân tình còn hơn vô số vàng bạc, nói, mày là hổ đực hay hổ cái, trưởng thành chưa, đã đến thời kỳ động dục chưa, có muốn tìm hổ cái làm bạn không?"
Nói xong, nàng ngắm giữa hai chân sau của đại hổ, đầu tiên đại hổ ngây ra, sau đó gầm một tiếng, chạy ra thật xa, như lửa thiêu mông mà chạy ra cửa, thiếu chút nữa đụng ngã Đỗ ma ma canh giữ ở bên ngoài, Đỗ ma ma vỗ ngực đang đập thình thịch, may mắn hiện tại đã quen thuộc, nếu là trước đây, nhìn thấy con hổ lớn như vậy chạy ra, sợ là bị hù chết.
Nam San tiếc nuối thở dài, suýt thì thấy rồi, tên này chạy lẹ quá.
Thiên Hỉ Vạn Phúc chờ bên ngoài đã sớm chờ nghênh đón đại hổ, đại hổ dừng bước, lòng còn sợ hãi mà nhìn trong điện, sau đó run rẩy lông tóc, hùng hổ đi ở phía trước, Thiên Hỉ và Vạn Phúc theo sát sau đó, Thiên Hỉ vẫn như ở Nam phủ, dáng người tròn vo, nhìn đẫy đà phúc hậu, Vạn Phúc thì biến hóa không ít, vóc người thon thả, sau khi tiến cung phong nữ quan, ăn diện một phen, có vài phần tư sắc.
Váy nữ quan mặc trên người và dáng vẻ đi đường của nàng có một ít phong tình, con mắt lão luyện của Đỗ ma ma khẽ híp, lông mày nhíu lại.
Nghe thấy tiếng nương nương, bà tiến vào trong điện, nghe phân

phó xong, do dự chốc lát, cẩn thận mở miệng, "Nương nương, nô tỳ hôm nay thấy, hai nha đầu Thiên Hỉ và Vạn Phúc hầu hạ hổ đại gia rất tốt, đặc biệt là Vạn Phúc, trước kia nhìn không xuất sắc, hiện giờ cũng thanh tú động lòng người, lại nói vẫn là cơm nước trong cung bồi dưỡng người ta."
Nam San nghe bà nhắc tới đại hổ thì vui vẻ ra mặt, "Hai nha đầu Thiên Hỉ Vạn Phúc rất dụng tâm, chăm sóc đại hổ không tệ, bản cung có thưởng."
Đỗ ma ma cúi đầu xưng dạ, khom người lui ra.
Sau khi hạ triều, Nam San hỏi Lăng Trọng Hoa, "Đại hổ là hổ đực hay hổ cái vậy, chắc đã vài tuổi rồi, hổ trưởng thành sớm, chàng xem có cần tìm bạn đời cho nó không."
Nam tử nhìn nàng cởi long bào, thay thường phục tuỳ ý, đáp, "Hổ đực."
Nam San hứng thú, "Tính ra nó tới thời kỳ động dục chưa nhỉ, có cần tìm hổ cái đến làm bạn với nó không."
Thời kỳ động dục?
Cái từ gì vậy, hắn chưa bao giờ nghe nói, "Cái gì gọi là thời kỳ động dục?"
A?
Đúng ha, cổ nhân nào biết cái gì là thời kỳ động kỳ, thấy hắn không ngại học hỏi kẻ dưới, Nam San cười xấu xa nói, "Thời kỳ động dục ấy hả, giống như là nam nhân tới tuổi biết mùi đời nghĩ đến nữ nhân vậy đó, động vật cũng như thế, đến thời gian nhất định tự nhiên muốn tìm con khác phái để ghép đôi, ờm, chính là tục xưng lai giống."
Hắn lạnh mặt, kéo nàng vào ngực, "Sao cái gì cũng dám nói thế nhỉ, hửm?"
Ngón tay nàng vuốt ngực hắn, "Đây là thường thức, có cái gì không dám nói, ngược lại chàng đó, đến tuổi biết việc đời có nghĩ tới nữ nhân không, trước kia họ Mạnh không phải thích nhét cung nữ dẫn sự cho chàng sao, chàng có từng động tâm không?"
"Không."
"Vì sao?"
"Buồn nôn."
Hắn nhíu mày, nữ tử khác tới gần hắn, hắn đều cảm thấy không

thoải mái, huống chi tiếp xúc thân thể, nữ tử trên đời này có thể tới gần hắn chỉ có nàng.
Ngược lại chuyện đại hổ ban nãy, hắn chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, "Chuyện tìm hổ cái, xem ý của đại hổ đi."
Một con hổ như nó cũng không biết nói chuyện, có thể có ý gì, xem ra là nên tìm bạn cho nó, Nam San thoát khỏi lòng hắn, thay y phục cho hắn xong, cười nói, "Nó cũng không biết tự nói, ta cảm thấy dạo này nó rất dính ta, có phải là muốn nữ nhân... hổ cái rồi không, nếu không tìm mấy con cho nó, để nó chọn một con hợp ý."
Nàng vừa nói, vừa vẽ ra cảnh đại hổ tuyển phi ở trong đầu, càng nghĩ càng vui vẻ, bật cười thành tiếng.
"Ngược rồi."
Cái gì, nàng phục hồi tinh thần, lại thấy nàng mặc ngược y phục cho hắn, mặt đỏ lên, nũng nịu, "Trong hậu cung chỉ có mình thần thiếp, bệ hạ độc sủng thần thiếp, thần thiếp cảm giác vô cùng vinh hạnh, chắc chắn dốc hết toàn lực, hầu hạ bệ hạ."
Lăng Trọng Hoa liếc nàng, "Nàng định hầu hạ ta thế nào."
Nam San thắt áo ngoài cho hắn, đắc ý khẽ uốn éo đôi tay trắng nõn, ném một ánh mắt quyến rũ, mắt phượng ẩn tình, "Bệ hạ, hậu cung giai lệ ba nghìn chính là ta, ta chính là ba nghìn giai lệ, Tả quý phi Hữu quý phi, còn có hai vị Đào phi song sinh, bảo đảm hầu hạ bệ hạ toàn thân thư thái, sung sướng tựa thần tiên."
Nam tử vươn chân, kéo nàng tới sau bình phong, áp nàng lên tường, giọng nói khàn khàn, "Hôm nay trẫm phải hưởng thụ ba nghìn giai lệ này mới được."
Mặt Nam San hồng hào, trái tim đập loạn, "Bệ hạ, hôm nay Di phu nhân nhà mẹ đẻ thần thiếp tới chơi, không thể hầu hạ ngài, không bằng ngài triệu kiến Đào phi đi."
Di phu nhân, Lăng Trọng Hoa nghi hoặc vạn phần, Di phu nhân ở đâu tới?
Thấy nàng cười nghịch ngợm, dường như hắn đoán được cái gì đó, mặt ngọc đỏ bừng.
Nữ nhân này, toàn nói vớ va vớ vẩn.
Nam San thấy hắn tỉnh ngộ, tay ngọc cởi dây đai nhu quần, lộ ra cái yếm hồng phấn bên trong, đóa sen tịnh đế bên trong sống động run rẩy, căng phồng, theo hô hấp của nàng phập phồng không yên, tản

mát từng trận u hương.
Nàng mê hoặc nhìn hắn, "Bệ hạ, Đào phi thị tẩm, mong ngài rủ lòng thương."
Ánh mắt nam tử ngày thường sâu không lường được sùng sục sóng ngầm, hầu kết lăn lộn vài cái, ngón tay xinh đẹp vuốt ve viền yếm, "xoẹt" một tiếng xé cái yếm thành mảnh nhỏ, phong cảnh tươi đẹp xuyên qua mi mắt, đẹp không sao tả xiết.
Sau bình phong dần truyền đến tiến nữ tử thở dốc rên khóc...
Rạng sáng nàng từ từ tỉnh tại, nhìn đồng hồ cát trên Đa Bảo các, lại nhìn nam nhân như tiên nhân ngủ say bên cạnh, chợt nhớ tới, hôm nay là ngày nghỉ.
Nàng cười một tiếng, lần nữa nằm xuống, vùi đầu trên gối, thoải mái thở dài, lông mi người bên cạnh rung động, mắt đen hướng về phía nàng.
"Buổi sáng tốt lành, bệ hạ."
"Buổi sáng tốt lành, hoàng hậu."
Nam San bò lên người hắn, đầu gối lên vai hắn, giọng nói nũng nịu lẩm bẩm, "Đêm xuân ngắn ngủi có ngần, Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ chầu, bệ hạ, chàng không thể trầm mê nữ sắc."
Nam tử vỗ lưng nàng, nghe vậy, vỗ mông nàng hai cái, "Yêu nữ, đều là nàng mê hoặc trẫm, còn dám giễu cợt vi phu."
Nàng ngẩng đầu, hôn chụt cái lên mặt hắn, "Khổ nhàn kết hợp, có lợi cả thể xác và tinh thần, làm việc mới có thể làm ít công to, thế nhân đều nói đế vương tốt, mỹ nữ quyền thế đều không ít, lại không người nào biết đế vương vất vả, trước quản lý triều chính sau về bầu bạn nữ nhân, lao tâm lại lao lực."
Đôi mắt tối đen của Lăng Trọng Hoa nhìn nàng, lời này sao nghe có vẻ không đúng lắm, rồi lại không biết chỗ nào không đúng, Nam San giả vờ nghiêm trang, trong lòng lại cười lên cười xuống.
Có lẽ cổ nhân không hiểu thâm ý trong lời nàng, "Nhìn xem hoàng đế xưa nay, có mấy người trường thọ, tâm lực hàng năm làm lụng vất vả, sao có thể hưởng giang sơn trăm năm, ngủ hết mỹ nhân thiên hạ."
Cái này, hắn phục hồi tinh thần, ánh mắt u ám, mái tóc đen như mực xoã trên mặt gối vàng, khuôn mặt như ngọc có chút mờ mịt mới thức dậy, không lạnh lùng như thường ngày, lại có vẻ đẹp phàm

trần.
Nàng nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên nhìn đến ngây ngốc, đây rõ ràng chính là một hoàng tử ngủ trong rừng, chờ đợi công chúa đánh thức, nàng cúi đầu nảy sinh ác độc mà mút đôi môi màu anh đào, người nam nhân này, là của nàng.
Ai cũng không cướp được.
Thân thể nam nhân bị đè nặng căng thẳng, nàng nhận thấy được, lập tức lật người, nằm giả chết, "Phu quân, khắc chế, hôm qua đại chiến, thần thiếp nguyên khí đại thương, tiếp tục cũng chỉ có thể tắm máu chiến đấu hăng hái."
Mặt hắn tối sầm, hít sâu một hơi, xuống giường.
Nam San cũng đỏ bừng mặt, trốn trong chăn cười trộm.
Lúc hắn nhìn lại thì bắt được, nàng lè lưỡi, vùi đầu trong chăn gấm, lộ ra mắt phượng rực rỡ lung linh, rạng rỡ lấp lánh.
Lăng Trọng Hoa mở cửa, thấy đại hổ ngoan ngoãn dựa ngoài cửa, đại hổ nhìn hắn đầy lấy lòng, khẽ gầm gừ, Nam San bên trong nghe thấy tiếng gầm của nó, không khỏi đỡ trán, làm động tác chịu không nổi, hình như ngày hôm qua nàng nói với đại hổ, hôm nay bệ hạ được nghỉ, muốn mang nó ra ngoài kinh chơi, tên này nghe hiểu, không phải sao, sáng sớm đã tới gõ cửa.
Vạn Phúc đứng cách đại hổ không xa, Vạn Phúc hành lễ với Lăng Trọng Hoa, "Bệ hạ, sáng sớm hổ đại gia đã muốn tới tìm người và nương nương, nô tỳ ngăn cản không được, mong bệ hạ và nương nương thứ tội."
Đại hổ kiêu ngạo gầm một tiếng, Lăng Trọng Hoa lạnh mặt, "Lui ra đi."
Vạn Phúc khuỵu gối lui ra.
Đại hổ cẩn thận ló đầu ra, nhìn vào trong phòng, đối diện ánh mắt buồn cười của Nam San, nó khẽ híp mắt, giương miệng, lộ ra dáng vẻ nịnh nọt.
Lăng Trọng Hoa vươn tay túm cổ nó, nhấc sang một bên, đại hổ kêu ư ư, ngoan ngoãn nằm bò bất động, mắt trông mong nhìn hắn, làm lòng hắn nhũn hết cả ra.
Nam San nhanh chóng mặc y phục xuống giường, thay thường phục không bắt mắt, tiếp đó hai phu thê mang theo mấy thị vệ, dẫn đại

hổ lên một chiếc xe ngựa không đáng chú ý, lặng yên không một tiếng động rời hoàng cung.

Chương 62: Nữ nhi tốt

Một trang viên ở bên ngoài kinh thành, tường bao không cao, đại môn đơn giản, bên trong cánh cửa là mấy gian phòng tinh xảo, trong viện có hai cây ngô đồng một người ôm không hết.
Phía sau phòng ốc là một cánh rừng trúc, tuy không xanh tươi như mùa hè nhưng cũng xanh lục đẹp mắt.
Dưới rừng trúc, một ông lão dáng người tầm trung cầm một cái cuốc, đang tìm kiếm trong rừng, trong miệng cứ lẩm bẩm, "Sùng Khởi thay đổi rồi, có tình lang quên bạn tốt, trời lạnh thế này mà bắt ta ra đây đào măng một mình, bọn họ thì thân mật trốn trong phòng, kết bạn không cẩn thận, kết bạn không cẩn thận!"
Ông lão này chính là Y Thánh, Huống Khởi Sơn.
Không bao lâu, giỏ tre bên cạnh đựng đầy măng non dính đầy bùn đất, ông dùng cái cuốc nhấc cái giỏ, lắc lư trở lại tiền viện, bên ngoài tiền viện, một chiếc xe ngựa không bắt mắt lặng yên không một tiếng động dừng lại.
Trên xe ngựa đi xuống, chính là Lăng Trọng Hoa và Nam San.
Hai người đẩy cửa viện, nhìn thấy Huống Khởi Sơn đang xách cái giỏ, đại hổ lập tức xông tới, mở rộng chân mà chạy, dọa Huống Khởi Sơn giật mình.
Ông nhận ra Nam San, trong lòng biết có thể ở bên cạnh đương kim hoàng hậu nương nương tất nhiên là bệ hạ, buông cái giỏ, định bái kiến, Lăng Trọng Hoa giơ tay ngăn cản, "Ra ngoài, không muốn bị lộ, Huống thần y không cần đa lễ."
Nam San cũng cười, "Ta với bệ hạ tới thăm tổ phụ tổ mẫu, vẫn chưa nói với những người khác, hết thảy giản lược."
Hai phu thê mỗi người nói một câu, Huống Khởi Sơn lại rất kinh ngạc, đầu tiên, vị bệ hạ mới đăng cơ, lúc trước là tam hoàng tử, ông nhớ là chưa từng qua lại, hai người chưa từng gặp mặt, nhưng tân đế lại khẳng định gọi ông, nghĩ lại, có lẽ là hoàng hậu nương nương nói qua, mặt khác, hoàng hậu nương nương nói thẳng tới gặp tổ phụ tổ mẫu, bệ hạ không hề kinh ngạc, như vậy nói cách khác, tân đế biết thân phận Sùng Khởi, cũng biết quan hệ của bà ấy và Mạnh

Tiến Quang.
Hoàng hậu nương nương lại nói hết cho bệ hạ, mà bệ hạ cũng không trách tội, sao không làm người ta kinh ngạc.
Hai người trong phòng nghe thấy động tĩnh, ra cửa nhìn xem, đại kinh thất sắc.
Nam Sùng Khởi mặc nho bào tay áo rộng, tuy vẫn là nam trang, nhưng cử chỉ thần thái thả lỏng hơn lúc ở Hầu phủ không ít, tóc đen tùy ý buộc sau đầu, đã hiện nữ sắc, Mạnh Tiến Quang cũng chỉ mặc thường phục sẫm màu, dáng vẻ nhàn nhã.
Nhìn thấy hai phu thê tân đế trong viện, trong mắt kinh nghi, hai người hành đại lễ với Nam San và Lăng Trọng Hoa, trong miệng nói vi thần tham kiếm bệ hạ vạn tuế, nương nương thiên tuế.
Lăng Trọng Hoa không nói lời nào, lập tức đi vào trong phòng, Nam San theo sau, lúc ngang qua tổ phụ tổ mẫu, nhỏ giọng nói, "Tổ phụ tổ mẫu, đứng dậy đi, bệ hạ đã sớm biết rồi."
Hai người ngồi dậy, trao đổi ánh mắt với Huống Khởi Sơn, đều không hiểu mô tê sao trăng gì.
Trong phòng, Lăng Trọng Hoa ngồi bên trên, Nam San ngồi bên cạnh, ba người Nam Sùng Khởi đứng thẳng, Nam San nhìn nam nhân bên cạnh, lên tiếng, "Ba vị không cần đa lễ, bệ hạ và ta nhất thời nảy ý, ngược lại quấy rầy mấy vị, mọi người ngồi xuống đi."
Ba người nhìn về phía tân đế sắc mặt lạnh lùng, thấy hắn không lên tiếng, cẩn thận ngồi lên ghế ở hai bên.
Mạnh Tiến Quang nói, "Không biết bệ hạ giá lâm, dáng vẻ chúng thần không tốt, mong bệ hạ thứ tội."
Lăng Trọng Hoa hạ mắt, ba người phía dưới đều là thần tử khi hắn còn tại vị kiếp trước, hiện giờ còn sống, đều là tuổi nghe theo mệnh trời, đặc biệt là Nam Sùng Khởi, công tử đệ nhất thiên hạ kinh tài tuyệt diễm nhiều năm trước, nhiều năm sau lại bình thường không có chí tiến thủ.
"Các vị khanh gia không cần gò bò, trẫm tư phục tới chơi, không phải tới vấn tội, Nam hầu gia nữ tử làm quan, phong hầu lên triều, theo luật thuộc tội khi quân, nhưng pháp ngoại hữu tình, Hầu gia là thân tổ mẫu của hoàng hậu, trẫm có không thông tình đạt lý, cũng sẽ không giáng tội khanh."
Nam Sùng Khởi quỳ lạy, "Tạ long ân của bệ hạ."

Mạnh Tiến Quang cũng quỳ xuống, theo sau là Huống Thần Y, ba người quỳ thành một hàng, "Tạ long ân của bệ hạ."
Lăng Trọng Hoa lại nói, "Hoàng hậu không thể là nữ tử Mạnh gia, cho nên nàng chỉ có thể là nữ tử Nam gia, Mạnh khanh gia hiểu ý trẫm chứ?"
"Thần hiểu ý bệ hạ, thần sẽ cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ."
Nam San nhìn tổ phụ tổ mẫu bên dưới, cặp tình nhân này chung quy không thể quang minh chính đại sống bên nhau, việc này liên lụy rất rộng, nếu phơi bày, không chỉ có Nam gia phạm tội khi quân, tổ mẫu cũng không thể làm thế tục bao dung, còn không bằng cứ sống lánh đời như vậy, ngược lại tự tại.
Lại nói nàng cũng thật sự không muốn có liên quan đến mấy người Mạnh gia khác, như thế này cũng tốt.
Trong phòng trầm mặc, Lăng Trọng Hoa luôn mặt lạnh, ba người phía dưới không dám tùy ý mở miệng, Nam San nhìn cái giỏ ngoài cửa, cười hỏi,
"Huống Thần Y, trong giỏ kia là thứ gì vậy?"
Huống Khởi Sơn xách cái giỏ đi vào, dâng lên trước mặt nàng, "Bẩm nương nương, đây là măng mùa đông."
Nam San cười nói, ban nãy nàng thấy Y Thánh từ rừng trúc phía sau đi ra, đã đoán được là đào măng, "Măng mùa đông nấu thịt ngon nhất, nếu nấu với gà rừng to béo, hương vị thuần nhất."
Ở chỗ không ai thấy, Huống Thần Y thầm dựng ngón tay cái với nàng, tân hoàng hậu quả nhiên là người đồng đạo, măng mùa đông nấu với gà rừng, tiên càng thêm tiên, hoà thượng trong chùa mà ngửi thấy mùi thơm đó cũng muốn hoàn tục, đáng tiếc thôn trang hôm nay không có thợ săn đưa đồ tới, ngược lại thịt khô đã ước cũng có thể có tác dụng.
Nam San đáp lại một ánh mắt ngươi biết ta biết, quay đầu trông mong mà nhìn nam nhân của mình.
Lăng Trọng Hoa lạnh mặt, đứng lên, đi tới ngọn núi sau thôn trang, đại hổ không biết từ nơi nào chui ra, đi theo sau hắn, những người khác trong phòng đều kinh ngạc không khép được miệng, đã sớm nghe nói San Nhi được sủng ái, không nghĩ tới được sủng ái như vậy.
Có điều muốn ăn món dân dã, đường đường đế vương lại tự mình đi

săn gà rừng, vẫn là Mạnh Tiến Quang phản ứng lại, đuổi theo tân đế, Huống Thần Y cũng có ánh mắt mà nhấc cái giỏ đi xuống bếp xử lý.
Trong phòng chỉ còn hai bà cháu Nam Sùng Khởi và Nam San.
Vẻ mặt Nam Sùng Khởi rất phức tạp, không biết nên đối mặt cháu gái thế nào, bà không biết khi nào thì Nam San biết thân phận của bà, cũng biết quan hệ giữa bà và Mạnh Tiến Quang, đâm thủng thân phận, bà không dám đối mặt nhất chính là con cháu của mình.
Đang chần chờ, vẫn là Nam San mở miệng trước, "Tổ mẫu, hôm nay con với bệ hạ tới bất ngờ, mong mọi người đừng trách."
Tiếng tổ mẫu làm Nam Sùng Khởi ngây ra như phỗng, lẩm bẩm, "San tỷ nhi, con gọi ta là tổ mẫu, con ... không trách ta sao?"
"Không trách, nhiều năm như vậy, trong lòng tổ mẫu chắc chắn cũng khổ, con sao nhẫn tâm trách cứ tổ mẫu, ngược lại bên cha con, hình như có hiểu lầm rất lớn với người và tổ phụ."
Nam Sùng Khởi không lên tiếng, cúi đầu không nói, bà sợ nhất chính là cái này, không biết phải mở miệng với nhi tử thế nào, trong lòng hổ thẹn day dứt, cũng có cảm giác xấu hổ nói không nên lời.
Nam San cũng kết thúc đề tài này, thấy thoạt nhìn tinh thần bà không tồi, hỏi chút tình trạng sức khỏe của bà, biết được tạm thời mọi thứ đều ổn, uống thuốc của Huống thần y, tật xấu quên đông quên tây cũng tốt hơn trước không ít.
Nghe được bệnh tình được khống chế, Nam San thở phào nhẹ nhõm, liền thấy bên ngoài có người phá gió đi đến, Lăng Trọng Hoa đi phía trước, gió thổi tung ống tay áo, thần sắc lạnh lẽo, phiêu dật như tiên.
Theo sau là Mạnh Tiến Quang, thở hổn hển như chạy trốn, trong tay xách hai con gà rừng béo mập, lông đuổi bảy màu dài ngoẵng rủ xuống, phía sau nữa chính là đại hổ hưng phấn, trong miệng ngậm một con thỏ hoang.
Huống thần y trong bếp đi ra, tấm tắc tán thưởng, lúc này mới bao lâu đã có thể săn được hai con gà rừng béo, động vật hoang dã trong núi vô cùng nhạy bén, người còn chưa đến gần đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, không phải thợ săn giàu kinh nghiệm, căn bản đừng nghĩ ăn được miếng thịt, đã sớm nghe nói bệ hạ si mê luyện võ, thật sự thân thủ bất phàm.

Mạnh Tiến Quang nói, "Bệ hạ dũng mãnh phi thường, ngắt lá phi tiễn, hai con gà rừng đang ra ngoài kiếm ăn, bị tóm gọn."
Mắt Nam San sáng lên, nhìn nam nhân không thở gấp, chợt nghe được Huống thần y nhỏ giọng nói, "Thảo dân nhớ hoàng tổ phụ của bệ hạ khinh công trác tuyệt, cũng có thể phi lá như mũi tên, bệ hạ quả nhiên có phong thái tổ phụ, là vinh hạnh của Lăng Triều ta."
Lăng Trọng Hoa không nói, Nam San cúi đầu cười trộm.
Đại hổ ngậm thỏ, nhìn mọi người, vẫy cái đuôi, Nam San cười rộ lên, "Đừng nóng vội, chờ nấu chín con thỏ này sẽ cho mày."
Mạnh Tiến Quang á một tiếng, dường như kỳ quái nào có hổ không ăn thịt sống, có điều đây là hổ bệ hạ nuôi, tính tình tự nhiên khác, lại ngậm miệng không nói chuyện, lấy thỏ hoang đại hổ bắt được lột da xử lý.
Sau khi ăn xong, Lăng Trọng Hoa cùng ba vị trưởng bối mật đàm, làm một thê tử biết điều, Nam San biết khi nào nên trách hiềm nghi, nàng đã theo đại hổ vừa lúc ra ngoài tiêu thực.
Trước mắt trên nông trang vẫn là một mảnh tiêu điều, cây côi trời trụi, đồng ruộng khô vàng, thỉnh thoảng có mấy con chim kiếm ăn bay qua, một người một hổ đi trên bờ ruộng.
Nam San hít sâu một hơi, không khí lạnh lẽo còn lẫn mùi bùn đất làm người ta vui vẻ thoải mái, đại hổ bên cạnh nàng ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh, dáng vẻ ăn uống no căng, ánh sáng mặt trời chiếu lên bộ lông vằn vàng đen của nó, ấm áp, nó híp mắt có chút lười biếng.
Còn chưa đến vụ xuân, điền trang không có người làm việc, thời tiết còn lạnh, núi rừng một mảnh tĩnh lặng, vạn vật chưa bắt đầu sinh sôi, cũng không có nông hộ ra ngoài tìm sản vật vùng núi.
Nàng nhắm hai mắt, cảm nhận hơi thở thiên nhiên, thỉnh thoảng nhìn lão hổ, cũng rất sung sướng vui vẻ.
Trên con đường đằng xa, một nhà ba người đi tới, cặp vợ chồng trẻ dẫn theo con trai nhỏ, nam tử mặc quần áo thô vạt áo ngắn, nữ tử mặc áo váy, nhi tử được nam nhân đèo trên vai, dường như mới đi chợ về, tiểu phụ nhân xách một cái giỏ nhỏ, giỏ đựng đầy ắp, hai vợ chồng vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng có lẫn tiếng non nớt của cậu con trai.
Nàng nhìn mà mắt hơi nóng lên, có chút ngóng trông, chờ mấy

người đi xa, nàng làm bộ không thèm để ý dời mắt, lại thấy đại hổ ngồi xổm trên đất cũng si ngốc nhìn một nhà ba người, nàng buồn cười xoa đầu nó, "Tiểu gia hỏa, nhớ hổ mẹ hả?"
Đại hổ dường như không hiểu lời nàng, mờ mịt mà nhìn núi rừng đối diện.
Nàng nhìn theo tầm mắt nó, giữa núi rừng có mấy cây cối xanh tươi bốn mùa, cây khác đều trụi lủi, có phải đại hổ cũng giống con người, cũng có tưởng niệm, cũng sẽ nhớ hổ mẹ.
Nàng thở dài, có chút buồn bã.
Trong bụi cỏ bên cạnh hình như có động tĩnh, đại hổ bật dậy vồ tới, bắt được một con chuột đồng, chuột đồng kêu chít chít, đại hổ ghét bỏ ném nó về, còn phủi móng vuốt, chuột đồng oạch một tiếng biến mất trong bụi cỏ, Nam San nhìn lắc đầu bật cười.
Thấy canh giờ không sai biệt lắm, một người một hổ trở lại trong trang, Lăng Trọng Hoa đã ra ngoài, ba vị trưởng bối kính cẩn nghe theo đứng ở phía sau.
Nam San cười với hắn, hai phu thê mang theo đại hổ rời thôn trang, lặng lẽ đi vào Nam phủ, ngược lại làm phu thê Nam thị cực kì kinh ngạc.
Thấy hai người đi xe ngựa bình thường không đáng chú ý, Đinh thị lập tức hiểu được, bệ hạ và nữ nhi ra ngoài, hẳn không muốn bị lộ.
Nam San cùng Đinh thị trở lại nội thất, bụng Đinh thị đã hiện rõ, nhìn hơi vụng về, Lang ca nhi tò mò nhìn nàng, nàng véo mũi cậu, "Sao, không quen tỷ tỷ hả?"
Lang ca nhi bĩu môi, "Người khác nói tỷ tỷ hiện tại là hoàng hậu, bảo Lang ca nhi đừng giống như trước, nhìn thấy tỷ tỷ phải hành lễ, còn đừng nói nhiều."
"Ai nói?"
Lang ca nhi nhìn Đinh thị, cúi đầu, Đinh thị vội nói, "Là ta nói, hiện tại nó đang tuổi nghịch ngợm, không phải ta sợ nó ở trước mặt người ngoài không hiểu chuyện, lỡ may đụng đến con và bệ hạ thì không tốt."
Nam San bế cậu, đứa trẻ gần sáu tuổi hơi nặng, "Lang ca nhi là đệ đệ tỷ, đệ đệ nhìn thấy tỷ tỷ, muốn thân thiết thế nào cũng được, tỷ tỷ sẽ không tức giận."
Lang ca nhi cười rộ lên, lộ ra răng cửa bị mất, vội vàng ngậm lại,

thẹn thùng.
Đinh thị thấy hai tỷ đệ vẫn thân mật như cũ, trong lòng vui mừng, từ lúc Nam gia đại phòng và tam phòng dọn đến Mạnh phủ, Lang ca nhi rất là không vui một thời gian, đơn giản là Lạc ca nhi tam phòng sẽ không tới chơi với nó nữa.
Lang ca nhi hiện tại ra ngoài người khác đều tâng bốc, vừa mới bắt đầu còn mới mẻ, dần dần cảm thấy chán, gần đây đều ở nhà, không thích ra ngoài.
Đinh thị thở dài, đại phòng tam phòng dọn đến Mạnh phủ, nàng có lén phái người đi thăm Vạn di nương, tam gia vốn không có bản lĩnh gì, Mạnh gia xảy ra chuyện này, vốn dĩ có chức quan nhàn nhã cũng bị người khác thay thế, hắn không có việc gì để làm, tâm trạng tự nhiên cũng sẽ không tốt, hơn nữa Phù thị thích gây chuyện, mẫu tử Vạn di nương sống không tốt lắm.
Nam San nghe Đinh thị thở dài, hỏi, "Nương, người than thở cái gì, có chỗ nào không hài lòng ạ?"
"Cũng không có, trước kia cũng không dám nghĩ cuộc sống này, nào có cái gì không hài lòng, chỉ là cha con, tổ phụ con ở thôn trang, hắn lại không đi thăm, mỗi lần ta đều thấy hắn ngây ngốc nhìn hướng ngoài kinh, sợ là nhớ mong tổ phụ con, lại không bỏ được mặt mũi."
Nam San rũ mắt, hiểu lầm giữa cha và tổ mẫu xem ra rất sâu, nàng làm nữ nhi cháu gái ngược lại không tiện nói nhiều, phu quân và cha ở thư phòng hồi lâu, không biết nói cái gì, có thể liên quan đến việc này không.
Một canh giờ sau, chờ Lăng Trọng Hoa và Nam nhị gia đi ra thì nghe được cha nàng đồng ý dọn về Hầu phủ.
Vẫn là nam nhân của mình có cách, nàng ném cho hắn ánh mắt tán thưởng, có điều hắn là đế vương, hạ chỉ, Nam nhị gia cũng không dám không theo, Nam San và Đinh thị nhìn nhau cười.
Trở lại trong cung, có người tới báo tin người Thẩm gia đã tới kinh thành, Thẩm gia là nhà mẹ của Thánh Mẫu hoàng thái hậu Thẩm thị Vũ Tầm.
Nam San dùng ánh mắt dò hỏi trượng phu, Lăng Trọng Hoa không nói, năm đó tam hoàng tử thấy tử trạng của mẫu thân, kinh hách quá độ, hồn phi phách tán, sau đó hắn trọng sinh trên người tam hoàng tử, người khác đều cho rằng trải qua việc này, tam hoàng tử

tính tình đại biến, không ai hoài nghi hắn mượn xác hoàn hồn.
"Ta đã phong Thẩm gia là Mộc Ân hầu, phái người tới Tây Sơn phủ đón bọn họ lên kinh, tính toán, cũng nên tới rồi."
Nàng cười một tiếng, "Chẳng trách cổ nhân thường nói một người làm quan, cả họ được nhờ, huống chi chàng là hoàng đế, chàng phong nhà ngoại là Mộc Ân hầu, nhà ngoại ta phong Vĩnh Ninh bá, sinh một nữ nhi tốt còn hơn nuôi mấy nhi tử ngu xuẩn."
Môi Lăng Trọng Hoa nhếch lên ý cười, lơ đãng nhìn bụng nàng, "Vậy nàng chuẩn bị sinh mấy nữ nhi cho ta?"
Mặt Nam San hơi cứng đờ, mất tự nhiên mà cười nói, "Sinh cho chàng tám mười đứa, vừa lòng chưa?"
Vẻ mặt biến hóa nho nhỏ của nàng sao có thể tránh được mắt hắn, hắn rũ mắt, "Được, vậy nàng sinh tám mười đứa cho trẫm, Lăng gia chờ nàng khai chi tán diệp."
Tám mười đứa, nói chơi ấy mà, hắn còn tưởng thật? Gương mặt xinh đẹp của Nam San ngẩn ra, lẩm bẩm, "Vậy không phải ta không làm chuyện gì, suốt ngày chỉ sinh con, ta không làm được cái gì, chàng cũng không làm được cái đó."
Nói đến đây, nàng cười xấu xa, "Phu quân, chàng cần phải nghĩ kỹ nhá."
Nàng sinh con, hắn muốn làm cái gì, Lăng Trọng Hoa hơi nghi hoặc, thấy nụ cười xấu xa, rồi ánh mắt nhìn linh tinh ám chỉ của nàng, dường như hơi hiểu được, mặt đen lại, "Vậy sinh một đứa thôi, hoàng tử là được, có thể tiếp nhận ngôi vị hoàng đế."
Nếu không sinh cũng được, hắn có thể nhặt một Vĩnh Thái đế, cũng có thể nhặt thêm một thái tử.
Hắn vốn dĩ trời sinh tính tình đạm bạc, người lại lạnh lẽo, hơn nữa không thích nữ tử tới gần, năm đó một mình sống trong núi cũng không cảm thấy cô đơn, sau đó gặp được nàng mới thay đổi.
Sau khi đăng cơ, chậm chạp không đợi được nàng, hắn cũng không nghĩ muốn cưới hoàng hậu, hay nạp phi tử, về con nối dõi cũng không coi trọng, các đại thần liều chết tương gián đều có, Lăng Triều không thể không có truyền thừa, lúc này hắn mới tạm thời nảy ra ý, nhặt một đứa trẻ làm thái tử.
Kiếp trước không có nhi tử, cũng không nghĩ tới phải tìm người sinh, hiện tại có nàng càng không thể, nàng muốn thì sinh, không muốn

vậy làm lại trò cũ.
Thế gian vạn người, có thể khiến hắn đặt trong tim, chỉ có mình nàng mà thôi.
Nam San cúi đầu, nghe thấy chữ sinh, cảm thấy hơi chua xót, nàng nhìn bụng mình, ở kiếp trước, nơi này đã từng lớn lên.
Nước mắt ở đảo quanh hốc mắt, rốt cuộc không thể nhịn xuống, khẽ rơi xuống mặt đất, trên sàn nhà xuất hiện vệt nước hình tròn.
Hắn cứng đờ, một tay ôm nàng vào lòng, "Không sinh, chúng ta không sinh, chờ qua mấy năm, tùy tiện ôm một đứa để nuôi, chính nàng chọn, chọn đứa nào vừa lòng ấy."
Nàng "oa" mà khóc thành tiếng, tay nắm thành quyền, liều mạng đấm ngực hắn.
Hắn không dám hỏi, chỉ có thể liều mạng ôm nàng vào lòng.
Thật lâu sau, nàng ngừng nước mắt, thấy vạt áo đều là vệt nước mắt, đỏ mắt, mím môi, "Phu quân, trong lòng ta khó chịu, rất khó chịu, ta muốn ăn gì đó."
Hắn sửng sốt, vội vàng kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn, làm đủ loại món.
Đám ngự trù không biết xảy ra chuyện gì, người nào cũng căng thẳng thần kinh, dùng hết bản lĩnh, không bao lâu, đầy tràn một bàn lớn, chay mặn đủ loại, sơn hào hải vị, điểm tâm trái cây, cái gì cần có đều có.
Nam San ngồi trước bàn, phóng tay ăn nhiều, Lăng Trọng Hoa lẳng lặng nhìn nàng.
Chờ ăn no, nàng vuốt cái bụng tròn vo, hốc mắt còn hơi hồng, ngượng ngùng cười hổ thẹn với trượng phu vẫn ngồi bên cạnh.
Đêm tối, ngủ đến nửa đêm, nàng đau bụng, kinh động các ngự y đang trực trong cung, sắc mặt Khương Diệu Âm xuất sắc vạn phần, nhỏ giọng nói, "Hoàng hậu nương nương tích thực, thần kê đơn thuốc, chia ba lần uống là hết."
Mặt Nam San xấu hổ đỏ bừng, cái gì tích thực, Khương Diệu Âm nói văn nhã, nhưng trong lòng nàng hiểu, rõ ràng chính là ăn quá no mà người khác thường nói.
Nếu về sau người ngoài đều nói hoàng hậu nương nương là đồ tham ăn, lại có thể ăn đến mức phải mời ngự y, mặt mo của nàng giấu vào đâu.

Lăng Trọng Hoa như thể biết ấy nghĩ trong lòng nàng, lạnh mặt nói, "Ngủ đi, không ai dám nói ra nói vào."
Nàng ôm hắn, vùi đầu trong ngực hắn, ngửi mùi hương mát mẻ trên người hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, rốt cuộc thiếp đi.
Trong bóng đêm, đôi mắt hắn vẫn mở, nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, thần sắc khó lường.

Chương 63: Thi hội

Hôm sau, an bài thỏa đáng nữ quyến Thẩm gia tiến cung yết kiến.
Thẩm Vũ Tầm là người Tây Sơn, đại tuyển dân gian năm ba Vĩnh Thái tiến cung, dung mạo xinh đẹp, bị Vĩnh Thái đế nhìn trúng, phong làm mỹ nhân, ân sủng không ngừng, nhưng người này lại ru rú trong nhà, buồn bực không vui, cho dù sinh hoàng tử cũng không thấy vui mừng, cuối cùng vào năm tam hoàng tử năm tuổi thì tự sát mà chết.
Nàng là con gái út nhà Lâm viên ngoại trong thành Sơn Tây, nguyên danh Thẩm Ngọc Dao, sau khi tiến cung đổi tên, Thẩm viên ngoại là hương thân địa phương, gia cảnh khá giả, ngày thường thích làm việc thiện, thương hại kẻ yếu, cứu giúp người khác, năm đó đại tuyển dân gian, dung mạo Thẩm Ngọc Dao như thiên tiên, Thẩm viên ngoại vốn không muốn để nữ nhi tiến cung, nhét cho quan phủ địa phương không ít bạc, nhưng quan phủ không thiếu bạc, chỉ thiếu cơ hội một bước lên trời, lấy tư sắc Thẩm Ngọc Dao, tiến cung nhất định có thể vào mắt thánh nhân.
Quan phủ làm sao buông tha cơ hội này, Thẩm Ngọc Dao trúng cử, dựa vào tư sắc, tự nhiên một đường qua cửa vào kinh.
Ai ngờ vừa vào trong cung sâu như biển, hơn nữa sau khi tiến cung thì đổi tên, người Thẩm gia chỉ là hương khôn, trong kinh thế gia quý tộc khắp nơi thì chỉ như con kiến, căn bản không hỏi được chuyện của nàng ở trong cung, thoáng cái nhiều năm, cũng không có chút tin tức, khoảng thời gian trước trong cung thả ra không ít cung nhân, còn có cung nữ lớn tuổi, nhưng không thấy bóng dáng nữ nhi.
Vừa nói tên, mấy cung nữ lớn tuổi đều nói trong cung không có cung nữ tên Ngọc Dao.
Trong lòng Thẩm viên ngoại biết nữ nhi ắt dữ nhiều lành ít, đau lòng khóc lớn.
Ai ngờ, quanh co, tân đế đăng cơ, trong kinh phái người tới phủ Tây Sơn, mới biết được nữ nhi xác thật mất sớm, nhưng lại may mắn sinh được long tử, long tử chính là tam hoàng tử, đương kim bệ hạ.

Người Thẩm gia vui mừng, cả nhà đi theo thị vệ tân đế phái tới vào kinh.
Thẩm lão phu nhân có gương mặt hiền từ, nho váy kết hợp dây đai màu lam sẫm phối với hộ giáp màu son, búi tóc vấn gọn, giữa mày mơ hồ có thể thấy được lúc trẻ là người xinh đẹp, con dâu Khổng thị, diện mạo đoan chính, có vẻ hơi khẩn trương, tay chân hơi run, cháu gái Thẩm Nhược Mai, váy hồng thắt đai màu xanh lục, sơ Thùy Vân Phân Sao kế, khoảng mười bốn tuổi, môi anh đào đôi mắt đẹp, nhìn kỹ, có hai ba phần tương tự Lăng Trọng Hoa, tự nhiên là mỹ nhân hiếm thấy.
Từ nhỏ lớn lên ở phủ Tây Sơn, Thẩm gia cũng chỉ là phú hộ, vàng bạc gặp qua không ít, kỳ trân dị bảo lại không thấy nhiều, Thẩm Nhược Mai chưa bao giờ gặp qua nơi nào tráng lệ huy hoàng như thế, nhìn thấy Nam San mũ phượng chính bào, mũ phượng trên đầu Nam San điểm xuyết lớn nhỏ không dưới trăm viên đá quý, nàng không khỏi lẩm bẩm ra tiếng, "Hoàng hậu nương nương thật xinh đẹp."
Nam San dịu giọng, "Thẩm biểu muội cũng là mỹ nhân hiếm có, theo bản cung thấy gương mặt có hai ba phần tựa bệ hạ, quả nhiên là biểu huynh muội."
Thẩm lão phu nhân vội vàng lên tiếng, "Đảm đương không nổi lời khích lệ của nương nương, bệ hạ phượng tử long tôn, Mai nhi chỉ là cô nương tầm thường, sao có thể sánh với bệ hạ."
"Lão phu nhân chớ có khẩn trương, đều là người một nhà, nói chút việc nhà mà thôi, không cần quá mức câu nệ."
Nàng vừa nói xong, liền thấy Khổng thị dường như thở phào một hơi, người cũng không căng thẳng nữa, Thẩm biểu muội ở trong nhà có lẽ được nuông chiều, mang theo chút ngây thơ không rành thế sự, tuy rằng cung kính đứng thẳng, đôi mắt lại không ngừng ngắm đông ngắm tây, nghe thấy Nam San khen xinh đẹp, trên mặt nổi rặng mây đỏ, yêu kiều xấu hổ.
Bởi nàng có một chút giống phu quân của mình, ánh mắt Nam San xem nàng không tự giác có thêm một ít thân mật, Thẩm Nhược Mai khi nào gặp qua cung điện xa hoa lộng lẫy như thế, trong ánh mắt lộ ra khiếp sợ và tán thưởng, không may chạm mắt với Nam San, nàng ấy xấu hổ nhanh chóng trốn tránh.

Nam San hơi mỉm cười, "Thẩm biểu muội không cần gò bó, sau này không có việc gì, có thể thường vào cung chơi đùa."
Thẩm lão phu nhân liên tục tạ ơn, bệ hạ phong bọn họ là Hầu phủ, lại ban cho bọn họ tòa nhà đã là ban ân rất lớn rồi, cả nhà dàn xếp ổn thoả ở kinh thành, bà tư tâm nghĩ, vừa lúc ở trong kinh tìm một người trong sạch cho Mai nhi.
Bệ hạ và nương nương có ơn với Thẩm gia, bọn họ càng phải tri ân thủ lễ, không thể làm ra việc khiến người ta ghét bỏ, thấy thái độ Nam San cũng không phiền chán, xác thật thiệt tình đối xử, chậm rãi yên lòng.
Nam San tán gẫu với các nàng vài câu, hỏi chuyện mấy ngày nay, rồi bảo cung nhân tiễn bọn họ xuất cung.
Phía trước, Lăng Trọng Hoa cũng tiếp kiến xong nam đinh Thẩm gia, trở lại Chính Dương cung, Nam San trêu ghẹo hắn, "Vừa rồi nhìn thấy biểu muội Thẩm gia, tướng mạo có vài phần tương tự chàng, đúng là một mỹ nhân, về sau cũng không biết hời cho công tử nhà ai trong kinh."
Lăng Trọng Hoa liếc nhìn nàng một cái, nghĩ đến vừa rồi gặp mặt người Thẩm gia, nam nhân Thẩm gia thoạt nhìn cũng hiểu biết lễ nghĩa, trong lời nói cũng không tâm cơ và dã tâm gì, như thế rất hợp ý hắn.
Nam San thấy hắn trầm tư, hỏi, "Sao thế, nam đinh Thẩm gia như thế nào?"
Lăng Trọng Hoa ngồi bên cạnh nàng, "Không hiểu biết nhiều, ngược lại cũng an phận."
"An phận là được, càng an phận, phú quý càng an ổn, nghĩ đến Thẩm Vũ Tầm ở dưới chín suối cũng có thể nhắm mắt, chúng ta không thẹn với lương tâm."
Hay một câu không thẹn với lương tâm.
Chiếm thân thể con người ta thì phải cố gắng hoàn thành lễ hiếu, mới có thể không thẹn với trời đất, an ủi người chết trên trời có linh thiêng.
Tân đế đăng cơ, nên phong thì phong, nên thưởng thì thưởng, rất nhanh đến kỳ thi mùa xuân, Nam nhị gia dưới ánh mắt dõi theo của Đinh thị mà vào trường thi, trong đám người bên ngoài trường thi, Đinh Phượng Linh cẩm y hoa phục đang lấy lòng mà giao đồ đã

chuẩn bị cho Tưởng Bá Xương, Tưởng Bá Xương bất đắc dĩ nhận lấy.
Đinh Phượng Linh cười sang sảng, "Tiểu nữ chúc Tưởng công tử hạ bút nở hoa, nêu danh bảng vàng."
Tưởng Bá Xương xách cái giỏ của nàng đưa, xốc vải bố lên thấy bên trong là gạo tẻ đã rang kĩ và vừng mè giã thành bột, lại thêm một bình đường tuyết sa, thần sắc khẽ nhúc nhích, Đinh cô nương này nhìn thì cẩu thả, tính tình đanh đá, không nghĩ tới còn có chỗ cẩn thận.
Trong lòng hắn cảm động, trước khi vào trường thi, đồ ăn và đồ dùng khảo thí của thí sinh phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, rất nhiều thứ sẽ bị ăn bớt, hai đồ ăn này thì khẳng định qua cửa, trong hào xá chỉ cần thêm chút nước ấm là có thể ăn, cũng tiện tiết kiệm thời gian.
Nghĩ vậy, hắn nói với Đinh Phượng Linh, "Đa tạ ý tốt của Đinh tiểu thư."
Đinh Phượng Linh rất vui vẻ, Tưởng công tử nhận đồ của nàng, không uổng công nàng vẫn luôn dây dưa, hắn không để ý tới thì nàng cứ quấn lấy, sau đó dần dần hắn cũng không mâu thuẫn như lúc mới bắt đầu, hiện giờ còn mang thức ăn của nàng vào trường thi, có thể thấy được trong lòng vẫn có nàng.
Đến giờ trường thi mở cửa, Long Môn vừa mở ra, các cử tử xếp hàng vào bàn, giám khảo ở cửa lục soát từng người, Đinh Phượng Linh nhìn từ xa xa, Tưởng công tử ngọc thụ lâm phong, hạc trong bầy gà, xuất sắc hơn các cử tử cùng vào trường thi rất nhiều, trong lòng nàng vui rạo rực, hai mắt ẩn tình, đột nhiên thấy một hình bóng quen thuộc, đúng là biểu tiểu thư Nam gia lúc trước Chung Khấu Châu.
Tầm mắt hai người giao nhau, Chung Khấu Châu hơi không được tự nhiên, thần sắc có chút mất mát, vừa rồi thấy Tưởng công tử và Đinh cô nương ở cùng nhau, có phải bọn họ... Nàng lắc đầu, cười nghẹn ngào, sắc mặt khôi phục, nhìn theo trượng phu của mình tiến vào trường thi.
Đinh Phượng Linh chen qua, thấy Chung Khấu Châu búi tóc kiểu phụ nhân, hơi sửng sốt, "Chung tiểu thư, nhiều ngày không gặp, cô đã thành thân rồi, còn chưa chúc mừng cô nữa."
Chung Khấu Châu vuốt tóc mai, "Đa tạ Đinh tiểu thư, sau khi ta với

cữu tổ mẫu về huyện Tùng Dương, gả cho con trai huyện lệnh địa phương, nhà chồng họ Hồng, lần này vào kinh là cùng phu quân đi thi."
"Thì ra là thế."
Đại phòng và tam phòng Nam gia đều dọn đến Mạnh phủ, Nam thị tự nhiên cũng là nữ nhi Mạnh gia, Chung Khấu Châu không còn là biểu tỷ của biểu muội, biểu muội hiện giờ đã là hoàng hậu, nàng không dám nói chuyện này, hai người nói chút chuyện khoa cử.
Chung Khấu Châu thử hỏi, "Không biết Đinh tiểu thư tới đưa người nào đi thi?"
Đinh Phượng Linh ngây ngô nói, "Lần này dượng ta đi thi, vừa rồi chạm mặt Tưởng công tử trên trấn, biết được hắn cũng muốn đi thi, chúc phúc vài câu."
Chung Khấu Châu cười một tiếng, không nói gì.
Chờ tiến cung nhìn thấy Nam San, Đinh Phượng Linh nói chuyện gặp Chung Khấu Châu ở ngoài trường thi, Nam San trầm tư một lát, "Có lẽ bởi vì chuyện Mạnh gia, tỷ ấy cảm thấy không có mặt mũi nào gặp muội, ngược lại tỷ đó, sao lại chạy đến bên ngoài trường thi, tỷ cũng đừng nói với bản cung là tỷ tùy tiện tới đó dạo."
Mặt Đinh Phượng Linh đỏ lên, trái lại cũng không ngượng ngùng, "Thần nữ đi đưa Tưởng công tử."
Tưởng công tử?
Nam San nhớ tới nam tử giống như thanh tùng đó, hai người còn từng có một bữa cơm gặp mặt, người nọ cũng suýt trở thành trượng phu của mình, trước kia nàng cho rằng kiếp trước chỉ là một giấc mộng, Tưởng công tử diện mạo xuất chúng, làm người không cổ hủ, cũng là một người xứng đôi vừa lứa, chẳng qua thấy hắn hơi chán ghét mẫu thân, mới xoá tan tâm tư.
Ai ngờ biểu tỷ vẫn không từ bỏ.
Nàng bật cười, nếu bị nam nhân của mình biết này chuyện này liệu có ghen tuông không nhỉ, may mắn ông trời thương hại, bọn họ còn có thể gặp lại.
Ngừng suy nghĩ, hỏi Đinh Phượng Linh, "Con người Tưởng công tử không tồi, tiến triển như thế nào, sắp bắt được chưa?"
Đinh Phượng Linh ngẩng đầu, "Hắn nhận đồ ăn thần nữ chuẩn bị, có lẽ không cần bao lâu nữa sẽ là người của thần nữ."

"Biểu tỷ cũng thật uy vũ, sợ là không bao lâu nữa, Tưởng công tử sẽ là vật trong bàn tay tỷ, chẳng qua Tưởng phu nhân có vẻ hơi khắc nghiệt, phỏng chừng là người khó chơi, nếu tỷ thật sự gả qua, cần phải trị được bà ấy trước, để bà ấy dễ bảo."
Đinh Phượng Linh hiểu, Tưởng phu nhân không ngăn cản mình tiếp cận Tưởng công tử, nguyên nhân quan trọng trong đó là, nếu nàng chỉ là nữ nhi nhà giết heo Đinh gia, tự nhiên không có khả năng vào cửa Tưởng, Tưởng gia có nghèo túng, cũng là dòng dõi thư hương.
Nhưng nàng có một biểu muội tốt, biểu muội lúc trước là tam hoàng tử phi, Tưởng phu nhân đã có ý, trước mắt biểu muội là hoàng hậu tôn quý, Đinh gia nàng đã là Bá phủ, Tưởng phu nhân rất nguyện ý, chỉ thiếu không ấn đầu nhi tử đồng ý.
Nam San tất nhiên nhìn thấu mấu chốt trong đó, thấy Đinh Phượng Linh đã hiểu thì dời đề tài này.
Ngày kế phái người lén triệu Chung Khấu Châu tiến cung, xa cách mấy tháng, cảnh còn người mất, làm người ta không khỏi thổn thức.
Chung Khấu Châu ăn mặc kiểu phụ nhân, cũng rất xinh đẹp, thần sắc bình thản, thoạt nhìn mập hơn trước đây, có lẽ cuộc sống sau khi gả chồng sau cũng không khó khăn lắm, nhìn thấy Nam San, sắc mặt hổ thẹn, không dám nhìn thẳng.
Nam San cười nhạt, "Hiện tại nên gọi tỷ là Hồng phu nhân đúng không, tỷ cũng thật là, thành thân chuyện lớn như vậy vì sao không phái người đưa tin, bản cung cũng chuẩn bị quà cáp."
"Không dám quấy nhiễu nương nương, dân phụ thẹn không dám nhận."
"Tỷ có gì mà thẹn, những chuyện của người Mạnh gia không liên quan đến tỷ."
Chung Khấu Châu thầm may mắn, lúc trước nàng vẫn luôn thân thiết với tam biểu muội, hiện giờ tam biểu muội là hoàng hậu cao quý, nương nương còn niệm cũ tình, không thể tốt hơn, sau khi nàng về huyện Tùng Dương, lúc mới đầu mẫu thân còn không dám nói cái gì, sống một thời gian lại bắt đầu oán giận, nàng đã hiểu rõ, đơn giản mặc kệ bà ấy.
Cữu tổ mẫu sắp xếp cho nàng và công tử nhà huyện lệnh gặp mặt, tướng mạo Hồng công tử tuy rằng không xuất sắc như Tưởng công tử, nhưng cũng là một công tử tuấn tú, nàng gật đầu đồng ý, rất

nhanh gả vào Hồng gia.
Hiện tại không mong gì khác, chỉ mong phu quân có thể nêu tên bảng vàng, trở nên nổi bật.
Về phần hai nhà đại cữu cữu và tam cữu cữu, lần trước rời kinh đã ầm ĩ đến vậy, lần này lên kinh, nàng cũng chỉ e ngại lễ pháp tới Mạnh phủ bái kiến một lần, đã bị Ngụy thị châm chọc không chịu nổi, vội vàng cáo từ.
Ngụy thị và Phù thị bởi vì nhà mẹ đẻ cũng khá hiển hách, vượt mặt bốn phu nhân thứ tử nhị phòng Mạnh gia khác, nhưng bốn vị phu nhân thứ tử đó cũng không phải đèn cạn dầu, hai phái cả ngày đấu như gà chọi, nói chuyện kẻ này chanh chua hơn kẻ kia, nàng không không nổi.
Tuy Cảnh ca nhi và Đường ca nhi còn ở Quốc Tử Giám, nhưng đãi ngộ kém đi rất nhiều, hơn nữa ánh mắt khinh thường, lời nói mang dao của những người khác, Cảnh ca nhi trước kia vẫn luôn xuôi chèo mát mái nào chịu nổi, tinh thần càng thêm sa sút, thành tích xuống dốc không phanh, bị Quốc Tử Giám đuổi học.
Ngược lại Đường ca nhi trước đây nghịch ngợm lại rất có vài phần huyết khí, cắn răng kiên trì ở đó, ở Quốc Tử Giám hăng hái đọc sách, lần trước trở lại trong phủ thì đụng phải mấy thứ tôn ăn chơi trác táng nhị phòng nói năng lỗ mãng, hắn hung hăng đánh mấy người đó một trận, mấy người kia chạy trối chết.
Trải qua những việc này, nàng càng thêm hiểu rõ, không thể trông mặt mà bắt hình dong, không thể dễ dàng khinh thường bất luận kẻ nào.
Trước kia ở Hầu phủ, trong đám tỷ muội, tam biểu muội không xuất sắc nhất, nhưng có ai ngờ, tam biểu muội có thể mẫu nghi thiên hạ, trở thành dáng vẻ hào quang sáng chói như bây giờ.
Nàng cảm kích ngẩng đầu, "Nương nương nhân từ, dân phụ vô cùng cảm kích."
Nam San trên ghế phượng ý vị thâm trường nói, "Một người có phúc báo chính là do cách làm người, gieo nhân nào, gặp quả nấy, Hồng phu nhân làm người ngay thẳng, ngày lành còn ở phía sau."
Chung Khấu Châu tâm niệm vừa động, quỳ rạp xuống đất, "Tạ ơn cát ngôn của hoàng hậu nương nương."
Thi Hội yết bảng, trong những người trúng cử, Tưởng Bá Xương

hạng một, Nam nhị gia nằm trong mười người đứng đầu, phu quân Chung Khấu Châu, con trai huyện lệnh Tùng Dương Hồng Tuấn Nghĩa cũng nằm hai mươi người đứng đầu.
Chờ đến thi Đình, mọi người tự nhiên đều chú ý Nam nhị gia, thứ tử phủ Đức Dũng hầu, hiện giờ là Đức Dũng hầu, thầm nói không hổ là con ruột lão hầu gia, diện mạo giống cha, khí chất tuy bất đồng, nhưng cũng là một mỹ nam tử hiếm có.
Lại nói hắn còn có một thân phận khác, cha hoàng hậu nương nương, quốc trượng đương triều.
Cũng có người nhận ra Tưởng Bá Xương, bởi vì có Nam hầu gia, người chú ý con trai tiền đại học sĩ này không nhiều lắm, có điều Tưởng Bá Xương trẻ tuổi tài tuấn, lại chưa cưới vợ, đại thần có tâm đều ghi tạc hắn trong lòng.
Huệ Nam đế tự mình ra đề, sau thi viết bình ra mười người đứng đầu tiến vào Long Cực điện, trong mười người này có Nam hầu gia, Tưởng Bá Xương và Hồng Tuấn Nghĩa.
Mười người đứng đầu vào đại điện, lại do hoàng đế ngẫu hứng ra đề mục, Lăng Trọng Hoa nhìn những người trúng cử lần này, trong những người này, có lẽ về sau sẽ có người địa vị cực cao, có lẽ có người bừa bãi vô danh.
Hắn nhìn Nam Hoành Tuấn, diện mạo hắn giống cha, có bảy phần tương tự Nam Sùng Khởi, giống như năm đó, hắn vẫn là Đức Chính đế, trong số cử sĩ đỗ kỳ thi Đình có công tử đệ nhất kinh thành Nam Sùng Khởi, phong hoa cái thế, khí đạm thần nhàn, lại mang theo một cỗ ngạo nghễ.
Luận tài hoa, Nam Sùng Khởi là người đứng đầu, nhưng tướng mạo của ông quá mức xuất sắc, từ xưa Thám Hoa nhiều phong lưu, vì thế được khâm điểm thành Thám Hoa lang.
Tam giáp dạo phố, chúng nữ tử đổ xô ra đầu đường, hô to Sùng Lang, thế nhân nói trong kinh quý nữ muôn vàn, không bằng Sùng Lang một người.
Lần trước gặp lại ở thôn trang, đã là ông lão năm mươi nghe theo mệnh trời, còn có Huống Khởi Sơn, Mạnh Tiến Quang, ba người năm đó đều xem như thủ hạ đắc lực của hắn.
Năm tháng vô tình, lưu chuyển luân hồi, trước mắt lại là một năm thi Đình, nhưng cảnh còn người mất.

Lăng Trọng Hoa rũ mắt, duỗi tay tiếp nhận hồ sơ thái giám trình lên, lướt qua một lượt, sau đó tự mình ra đề mục, để mười người từng người trả lời.
Tưởng Bá Xương một thân trường bào màu xanh lá, dáng đứng thẳng tắp, thái độ khiêm cung, nói có sách, mách có chứng, nói năng đĩnh đạc, rất nhiều đại thần trong điện nghe mà liên tiếp ghé mắt, không hổ là tài tử nổi danh, nhất thời nghèo túng cũng không thể che đậy hảo quang của bản thân.
Lúc đến lượt Nam nhị gia, Nam nhị gia cũng không khẩn trương, hắn đứng một cách trầm ổn, mắt phượng bình tĩnh, trả lời không nhanh không chậm, trong lòng các đại thần lại là một phen suy tính khác, Nam hầu gia diện mạo tài tình đều giống lão hầu gia, năm đó có tiếng tiểu Sùng Lang, vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.
Hồng Tuấn Nghĩa biểu hiện cũng tương đối xuất sắc, có thể thấy được đọc đủ thứ thi thư, nền tảng vững chắc.
Kết quả thi đình lần này ba người này là xuất sắc nhất, đôi mắt Huệ Nam đế sâu thẳm nhìn thí sinh và các đại thần trong điện, cân nhắc một lúc lâu, Nam Hoành Tuấn, Tưởng Bá Xương và Hồng Tuấn Nghĩa ban thưởng thi đỗ tiến sĩ, Tưởng Bá Xương trạng nguyên, lập tức nhậm chức biên tu Hàn Lâm viện, Hồng Tuấn Nghĩa bảng nhãn, nhậm chức thứ cát sĩ Hàn Lâm viện, Nam Hoành Tuấn thám hoa, người này vốn là Đức Dũng hầu, chức vị tạm nghị.
Bảng vàng vừa ra, quan sai khua chiêng gõ trống chiêu cáo thiên hạ, nhị phòng Nam gia đã dọn về Hầu phủ, Đinh thị nghe được bên ngoài Hầu phủ vang lên tiếng chiêng trống, vui mừng khôn xiết, vác cái bụng sắp bảy tháng tự mình đi mở cửa, dọa đám hạ nhân lo lắng đề phòng, nhóm quan sai không dám lỗ mãng, đây chính là nhà quốc trượng, mở cửa chính là mẫu thân hoàng hậu nương nương, bọn họ chỉ là tiểu sai dịch, có tài đức gì khiến Hầu phu nhân tự mình nghênh đón, vì thế mỗi người đều cúi đầu, trong miệng nói lời chúc mừng, trong phủ cho tiền thưởng cũng không dám nhận.
Cuối cùng vẫn là Lư thị nói, Hầu gia nêu tên bảng vàng, mọi người cùng dính không khí vui mừng, đám quan sai mới vui vẻ nhận tiền thưởng.
Quan sai vừa đi, Đinh thị vui quá hoá khóc, nhớ tới cuộc sống một năm qua, cảm khái vạn ngàn, Lư thị khuyên giải an ủi nàng, "Ngày

đại hỉ, cũng không thể rơi hạt đậu vàng, cận thận đứa bé trong bụng chê cười con, lại nói, trong bụng con là đứa có phúc, từ khi con mang thai, San tỷ nhi của chúng ta thành hoàng hậu, nhị gia tiếp nhận Hầu phủ, trước mắt lại đậu thám hoa, đều là đứa trẻ này mang đến, nó vừa sinh ra chính là công tử Hầu phủ, có tỷ tỷ là hoàng hậu, về sau còn nhiều phúc hơn nữa."
Đinh thị bị Lư thị nói, nghĩ lại cũng đúng, vuốt bụng vẻ mặt từ ái.

Chương 64: Trọng khẩu

Xưa nay luôn có danh sách hiền tế được chọn, Tưởng Bá Xương còn trẻ đã đỗ Trạng nguyên, hơn nữa đời cha là nguyên đại học sĩ, thế gia trong kinh lòng sáng như tuyết, tân đế sợ là bắt đầu trọng dụng Tưởng gia.
Tưởng Bá Xương diện mạo xuất chúng, khí chất thoát phàm, lại là tân khoa Trạng Nguyên, nữ nhi thế gia đại thần còn chờ gả đều theo dõi hắn, đặc biệt là Thường đại học sĩ và Trình thái phó để bụng nhất.
Hai nhà này đều có nữ nhi có tuổi vừa khéo.
Suy nghĩ trong cung vừa ra, tự nhiên phải tìm nhà chồng cho nhóm nữ nhi.
Tưởng phu nhân cười nở hoa, con trai nàng là Trạng nguyên, nhiều cô nương thế đều muốn gả tới, mặt nàng rạng rỡ, đi đường cũng đầy đắc ý.
Thường đại học sĩ chính là người nhậm chức vị của trượng phu sau khi bị cách chứ, trước mắt hắn chủ động ngỏ lời, muốn gả đích nữ cho nhi tử nàng, làm sao không khiến lòng nàng nở hoa, ở trong lòng nghĩ đến vô vàn hình ảnh Thường tiểu thư lấy lòng bà mẫu là nàng.
Mặt khác, nhị nữ nhi nhà Trình thái phó cũng không tồi, đáng tiếc trưởng nữ của hắn bị đưa xuất cung lúc tuyển tú, nghe nói là cử chỉ bất nhã, bẩn mắt quý nhân, sau đó gả xa ra ngoài kinh, nhị nữ nhi là đích thứ nữ, không quý giá bằng đích trưởng nữ Thường gia.
Trong lòng Tưởng phu nhân so sánh, ý cười trên mặt không ngừng, Đinh Phượng Linh nhìn bà mối hết người này đến người khác bước vào cửa Tưởng gia, có chút bực mình, luận tài tình tướng mạo, nàng thực sự không xứng với Tưởng công tử, trước mắt Tưởng công tử lại là Trạng Nguyên, sợ là phần tâm tư này không bệnh mà chết rồi.
Lúc nàng buồn bực không vui mà tiến cung, bị Nam San nhìn ra, làm biểu tỷ của hoàng hậu, thân phận hiện tại của Đinh Phượng Linh không bình thường, chẳng qua trong lòng nàng còn chưa thay đổi được mà thôi.

Tưởng phu nhân sẽ không dễ dàng đồng ý những bà mối làm mai đó, nàng cũng nằm trong tầm quan sát.
Nam San vừa uống canh sâm, vừa cười với Đỗ ma ma ở đối diện, mắt phượng nàng chứa ý cười, trêu ghẹo, "Biểu tỷ, hôm nay tỷ làm sao vậy, uể oải ỉu xìu, giận dỗi với Tưởng trạng nguyên hả."
Đinh Phượng Linh ở trước mặt biểu muội tự nhiên sẽ không che dấu, "Hoàng hậu nương nương chớ có giễu cợt thần nữ, hắn và thần nữ có quan hệ gì đâu, làm sao mà giận dỗi, thần nữ không biết mấy chữ, cũng không biết ngâm thơ đối chữ, xác thật không xứng với Tưởng công tử, trước mắt, Tưởng công tử lại là trạng nguyên, sợ là..."
Nam San vừa nghe, lập tức biết mấu chốt ở chỗ nào, Đinh biểu tỷ thấy Tưởng Bá Xương còn trẻ đã đỗ trạng nguyên nên tự ti, cảm thấy bản thân không xứng.
"Sợ cái gì, tỷ là nữ nhỉ Vĩnh Ninh bá, biểu tỷ của hoàng hậu đương triều, thừa sức xứng với một biên tu Hàn Lâm viện như hắn, hà tất tự xem thường mình, lại nói tỷ không phải được xưng là đại tỷ trấn Lưu Tiên đấy sao, mắt thấy sắp bắt được Tưởng biên tu rồi, tỷ cũng không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ chứ."
Đinh Phượng Linh vẫn ủ rũ cụp đuôi, dựa vào bàn nghịch cái chén, "Nhưng mà, chúng ta hoàn toàn không có hôn ước, hai lại không phải lưỡng tình tương duyệt, sao thần nữ có thể ngăn cản hắn đính thân với người khác, ta cũng không thể chiêu cáo thiên hạ, nói Tưởng công tử là của ta."
Mắt Nam San sáng lên, điều này có gì không thể, "Một biện pháp hay như thế, nếu tỷ thật sự khiến cả thiên hạ đều biết, thế gia khác tất nhiên không dám có ý đồ với Tưởng biên tu nữa, ai không biết tỷ là biểu tỷ của muội, bọn họ còn không dám trực tiếp đối đầu với hoàng hậu nương nương đâu."
Nói xong, nàng nháy mắt với Đinh Phượng Linh, Đinh Phượng Linh trầm tư trong chốc lát, "Chẳng lẽ thần nữ đi lên đường cái hô lớn Tưởng công tử là của thần nữ, bảo những người khác đừng nghĩ cách nữa, điều này có thể quá đôi phong bại tục rồi không."
"Cũng không tệ đâu," Nam San cũng hứng thú, "Cái này có gì mà không thể, trai chưa cưới nữ chưa gả, luật pháp Đại Lăng không có điều nào là không cho phép nữ tử bày tỏ tình yêu với nam tử."

Đinh Phượng Linh suy nghĩ một chút, vui sướng bật dậy, vội vàng cáo từ xuất cung.
Nam San ở phía sau nhìn dáng vẻ hấp tấp của nàng, lắc đầu bật cười, Đinh biểu tỷ giống ngọn lửa, Tưởng công tử giống miếng gỗ mộc, hai người bổ sung cho nhau, nếu có thể thành, ngược lại cũng xứng đôi.
Hôm sau, Tưởng biên tu mới nhậm chức mặc quan phục hạc văn hoa cỏ màu xanh đen, ngọc thụ lâm phong rảo bước vào đại môn Hàn Lâm viện, chào hỏi các vị đồng liêu, gật đầu chào hỏi, ngồi vào vị trí của mình.
Hắn mở Văn tông, đang định tìm đọc, mơ hồ nghe tiếng nhỏ giọng nghị luận và cười trộm của người khác, trong lòng hắn có chút khó hiểu, ngẩng đầu nhìn xem, người nghị luận lại chuyển về phía hắn, một vị đồng liêu có quan hệ sơ sơ với hắn nhắc nhở, "Tưởng biên tu phong độ nhẹ nhàng, nổi bật bất phàm, trái tim lệnh nữ tử rung động, thấy mà điên cuồng, làm ta bội phục."
Tưởng Bá Xương nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của hắn, tay vươn về phía sau y phục sờ thử, sờ thấy một mảnh vải, kéo xuống nhìn xem, sắc mặt biến đổi.
Mặt trên là hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, "Đồ của Đinh thị Phượng Linh, người khác chớ có mơ ước."
Hắn lập tức hiểu được, nghĩ đến hôm nay lúc ra cửa đụng phải Đinh cô nương đang cười tủm tỉm, hình như Đinh cô nương xách một cái giỏ, còn đưa cho hắn một phần thức ăn, dặn dò hắn trên đường cẩn thận, lúc lơ đãng vỗ lưng của hắn, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.
Hắn vẫn không nghĩ nhiều, ai ngờ cô nương này lớn mật như vậy, lại dám dán mảnh vải như vậy sau lưng hắn.
Mấy đồng liêu vây lại trêu ghẹo, "Tưởng công tử, không biết Đinh thị Phượng Linh này là cô nương nhà ai, lại dám công khai bày tỏ tình yêu, dũng khí đáng khen, nữ tử dám làm dám chịu như thế, sao Tưởng công tử không vui lòng chấp nhận, cưới về nhà, cũng là một đoạn giai thoại."
Có một vị đồng liêu hơi ghen ghét, "Tưởng công tử mới vừa đỗ trạng nguyên, đâu thể nhìn trúng nữ tử thô lỗ như thế, trước mắt nghe nói mấy vị đại thần trong triều đều coi trọng Tưởng biên tu, muốn thành con rể, vị Đinh cô nương này sợ là quen lúc còn ở quê

rồi, đâu thể vào mắt Tưởng biên tu."
Tưởng Bá Xương bác bỏ, "Làm các vị đồng liêu chế giễu, thật không dám giấu giếm, vị Đinh cô nương này là vị hôn thê của tại hạ, ngày thường thích nghịch ngợm vui đùa, lần này khiến mọi người chê cười."
"Thì ra là thê tử chưa qua cửa của Tưởng biên tu, chẳng trách dám công khai phát ngôn bừa bãi, không biết vị Đinh cô nương này là nữ tử nhà ai, lá gan thật ra không nhỏ."
Tưởng Bá Xương cúi đầu, khóe miệng lộ ra ý cười, không nói lời nào.
Xong việc, quả nhiên truyền ra tin tức Tưởng biên tu đính thân, đối phương là đích nữ của Vĩnh Ninh bá mới phong, Vĩnh Ninh bá là nhà ngoại của hoàng hậu đương triều, họ Đinh, vị nữ tử công khai tình yêu trước mặt mọi người đúng là họ Đinh, việc này làm trong lòng đồng liêu ở Hàn Lâm viện đều ghen ghét.
Còn tưởng rằng Tưởng biên tu phải cưới một cô thôn nữ, không nghĩ tới là phượng hoàng đất, còn là biểu tỷ của hoàng hậu đương triều.
Bệ hạ độc sủng hoàng hậu, văn võ cả triều đều biết.
Tuy Vĩnh Ninh bá là bá gia mới phong, nhưng hắn là cữu cữu ruột của hoàng hậu, nữ nhi hắn và hoàng hậu tình nghĩa sâu nặng, vào cung như nhà người bình thường thăm người thân, chẳng trách Tưởng biên tu chướng mắt nữ nhi thế gia khác, chỉ bằng tầng quan hệ này, nếu là bọn họ, cũng sẽ chọn nữ tử Đinh gia.
Tưởng phu nhân có chút bất mãn nho nhỏ với việc đính thân nhanh như vậy, lại không dám lớn tiếng nói, chỉ nhỏ giọng nói thầm, "Đinh cô nương tuy rằng là nữ nhi Bá phủ, nhưng lại không đọc sách nhiều, chữ không biết mấy chữ, càng đừng nói ngâm từ làm thơ, thật sự không xứng với con ta, lại nói tác phong không hợp, nào có người dán tranh chữ lên người nam tử, quá mức kinh thế hãi tục."
Tưởng Bá Xương không để ý tới nàng, tuy Đinh cô nương không biết mấy chữ, nhưng con người sáng sủa, hắn muốn thê tử có thể an ổn nhà cửa, mà không phải kiều hoa cần hắn tỉ mỉ che chở.
Lúc không người, hắn lấy túi tiền trong tay áo ra, túi tiền đã cũ, hoa quỳnh bên trên dường như đã lụi tàn, không còn tươi đẹp, hắn do dự mãi, đưa túi tiền tới ngọn nến châm lửa, bỏ vào trong lò đồng, nhìn đóa hoa quỳnh chậm rãi bị ngọn lửa nuốt hết, hóa thành tro tàn, thở dài như trút được gánh nặng.

Tưởng phu nhân oán giận thì oán giận, nhưng cũng đồng ý hôn sự, Đinh gia là Bá phủ, thân phận cao hơn bọn họ, tính toán vẫn là bọn họ trèo cao.
Hôn sự hai nhà Đinh Tưởng truyền vào cung, Nam San nghe quá trình Đinh biểu tỷ bắt được Tưởng trạng nguyên, nói giỡn với Lăng Trọng Hoa, "Nam theo đuổi nữ nữ, cách một ngọn núi, nữ theo đuổi nam, cách một tầng sa, cổ nhân không lừa â."
Tay Lăng Trọng Hoa đang tháo mũ miện hơi ngừng lại, như suy tư gì đó mà nhìn nàng, nàng lè lưỡi, giống như lúc trước bọn họ cũng là nàng chủ động tìm hắn trò chuyện, hắn lạnh mặt, nàng không ngừng nói, không ngừng chọc hắn, hai người mới chậm rãi quen thuộc, cũng được gọi là nữ theo đuổi nam.
Trên mặt nàng nổi rặng mây đỏ, trách yêu hắn, "Sao thế? Ta cũng là nữ theo đuổi nam, cho nên mới có thể bắt được nam tử xuất sắc giống như chàng bây giờ."
Hắn quay đầu đi, nghĩ đến tình cảnh khi mới quen, ánh mắt mang theo ý cười.
Khi đó, nàng giống như nhảy ra từ hư không, ăn mặc đồi phong bại tục, áo rách quần manh, trên vai chỉ treo hai sợi dây thừng, sau đó nghe nàng nói, đó là dây váy ngủ.
Dần dần số lần gặp mặt nhiều hơn, nàng lại chủ động nói chuyện, không ngừng nói những chuyện hứng thú hắn chưa từng nghe thấy, nói mãi, dần dần bị nàng hấp dẫn, sau đó hai người chậm rãi trưởng thành, gặp lại nàng mặc xiêm y không tay không chân, đã thấy nhiều nên không trách, cuối cùng nước chảy thành sông, kết làm phu thê.
Nữ theo đuổi nam, xác thật dễ dàng.
Nam San tay chân lanh lẹ cởi long bào của hắn, thay thường phục tô lụa dệt kim, trong miệng vẫn luôn không ngừng nhắc mãi, "Đinh biểu tỷ đính thân rồi, có lẽ rất nhanh nữa sẽ phải đại hôn, Khương Diệu Âm cũng sắp đại hôn, liệu ta làm hoàng hậu có thể đi tham gia hôn lễ hay không, đầu tiên là thể hiện ân sủng, thứ hai cũng coi như tiễn gả bạn tốt khuê phòng."
Dáng vẻ tiểu nữ nhân của nàng lại nói mấy lời rất ngây thơ, bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại không ngừng bận rộn, thắt xong áo ngoài, đặt miện quan xuống, rất có dáng vẻ hiền thê lương mẫu.

Mắt hắn lộ ý cười, "Nàng là hoàng hậu một nước, là gương của nữ nhân thiên hạ, nàng muốn làm cái gì thì cứ theo ý mà làm."
Nàng làm hết mọi việc trong tay, bước chân như nhảy nhót ngồi bên cạnh hắn, dựa vào ngực hắn, "Phu quân, chàng thật tốt." Sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ, "Ta quyết định, ta muốn tham gia hôn lễ, thi long ân thay chàng."
Trả lời nàng là ánh mắt mỉm cười của nam tử.
Không quá một tháng, Khương Diệu Âm đại hôn, Khương gia đã sớm biết hoàng hậu nương nương muốn tới, tự nhiên công tác chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp, đẩy mạnh đề phòng, khách khứa tới tham gia tiệc vui cũng nghe được tiếng gió, ăn mặc rất long trọng, sợ thất lễ.
Nam San thật sự không muốn phô trương, để tránh cướp mất sự nổi bật của tân nương nên không mặc phượng bào của hoàng hậu, chỉ mặc một chiếc váy màu lam viền dưới nhuộm vàng thêu hoa mẫu đơn, khoác một chiếc áo choàng cùng màu thêu phượng nạm hồng bảo thạch, đại biểu long trọng, lại tránh được mũi nhọn của tân nương, giống như một nữ tử thật sự tới tham gia hôn lễ của khuê hữu.
Người khác tự nhiên sẽ không coi nàng là nữ tử bình thường thật, tới chúc mừng đều là mệnh phụ thế gia trong kinh, các phu nhân đại thần, nhìn thấy hoàng hậu đều tiến lên hành lễ.
Nàng phất tay, "Hôm nay là ngày lành của Khương tiểu thư, bản cung là tới xem hôn lễ của khuê hữu, các vị phu nhân không cần gò bó, cứ làm việc của từng người."
Đám người tan đi, lúc này Nam San mới có cơ hội đánh giá tân nương Khương Diệu Âm, thấy nàng cũng có vài phần xấu hổ của nữ tử, ngược lại tấm tắc bảo lạ, xem ra bất luận nữ tử tủy tiện thế nào, đến khi xuất giá, đều sẽ để lộ vẻ xinh đẹp thẹn thùng của nữ nhi.
Không khỏi trêu ghẹo nói, "Bản cung còn nói ngươi không sợ trời không sợ đất, thì ra còn có một mặt này, thật làm người ta thêm kiến thức, xem ra mị lực của Phàn thái y không nhỏ, có thể làm nữ thần y biến thành mỹ kiều nga."
Khương Diệu Âm bị nàng chọc, tay tùy ý sờ lên mặt, nói, "Hoàng hậu nương nương thật có ánh mắt, với khuôn mặt thoa đầy phấn, trắng như quỷ của thần nữ, người cũng có thể nhìn ra kiều mỹ, thần

nữ bội phục."
Hỉ nương bên cạnh nhỏ giọng vội vàng ngăn cản, "Khương tiểu thư, phấn này cũng không thể lau, lớp trang điểm sẽ loang."
"Không sao đâu lau một lớp, bên trong vẫn còn, ta đã tính cả rồi, ngươi thoa lên mặt ta khoảng tám lớp."
Nam San không nhịn được, bật cười thành tiếng, ngày đó nàng đại hôn không thoa nhiều như vậy, là bởi vì nàng vốn đã trắng, mà Khương Diệu Âm thì khác, tuy rằng dưỡng trắng lên không ít, nhưng ngày trước phơi nắng nhiều, không dễ dàng khôi phục lại, có lẽ hỉ nương thấy không trắng, nên liều mạng thoa phấn.
Hỉ nương cúi người, vẻ mặt xấu hổ, hoàng hậu nương nương ở đây, nàng cũng không dám nhiều lời.
Khương Diệu Âm còn thở phì phò, ngó trái ngó phải soi gương, Nam San nháy mắt với hỉ nương, hỉ nương lập tức hành khuất lễ đi ra ngoài, ở cửa chờ.
Lúc này nàng mới cười rộ lên, Khương Diệu Âm bị tiếng cười của nàng dọa giật nảy mình, Nam San vừa cười vừa xua tay, "Không được, buồn cười quá đi mất."
Khương Diệu Âm quay đầu lại, "Hoàng hậu nương nương, có buồn cười như vậy ư?"
Nam San ngồi dậy, dùng khăn lau khóe mắt, "Có chút buồn cười, trước mắt chính ngươi xem còn đỡ, chờ động phòng, Phàn thái y lật khăn voan lên nhìn, đại kinh thất sắc, tưởng là tân nương bị người ta đánh tráo, vậy mới buồn cười."
"Thật sự sẽ dọa hắn giật nảy mình? Có thể dọa hắn giật nảy mình thật tốt quá, vậy thần nữ lại thoa lên mặt hai lớp nữa, còn có lông mày này không đủ thô, lại vẽ thêm một chút, môi cũng không đủ hồng, cũng phải nhấp thêm chút."
Nam San ngừng cười, trợn mắt há mồm mà nhìn nàng vừa nói vừa bận việc, chỉ chốc lát sau, trong gương xuất hiện một nữ tử mặt trắng bệch vô sắc, môi đỏ tươi như máu, mày đen thô như than, Khương Diệu Âm nhướng mi với gương, lông mày thô như con sâu đen vặn vẹo, run lên mấy cái, nàng vừa lòng cười.
Quay đầu lại ném cho Nam San một ánh mắt đắc ý, trong gương, đồng thời cũng xuất hiện gương mặt ngốc nghếch câm nín của Nam San.

Khi xuất giá, vẻ mặt hỉ nương rối rắm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía tân nương tử bên cạnh, nhíu chặt mày, muốn nói lại thôi, Nam San ở phía sau đỡ trán cười trộm, nhìn nàng được người ta cõng lên kiệu hoa, trong lòng bi ai thay Phàn thái y, nhìn hắn tự cầu nhiều phúc.
Hỉ nương dẫn tân nương tử lên kiệu hoa, phía trước kiệu hoa chính là tân lang quân cưỡi đại mã, trên gương mặt dưới khăn voan của Khương Diệu Âm đều là tà mị, xứng với trang dung kỳ dị, rất là quỷ dị, có thể ngăn trẻ con khóc đêm.
Vì biết bước phát triển tiếp thao, Nam San cố ý bảo Đỗ ma ma phái một thị vệ đi nghe góc tường, nghe được Phàn thái y động phòng lật khăn voan của tân nương tử, không thèm bảo nương tử đi rửa mặt đã tắt đèn, nhào tới ngay tại chỗ, rồi đi gặp Chu Công.
Nàng không khỏi cảm khái với nam nhân của mình, "Nam nhân làm thái y thật dũng mãnh, có lẽ đã thấy nhiều sinh lão bệnh tử, học y cũng không sợ ma, chàng chưa thấy được dáng vẻ của Khương tiểu thư đâu, còn đáng sợ hơn quỷ dạ xoa, như vậy mà Phàn thái y cũng nuốt được, khẩu vị thật nặng."
"Khương tiểu thư là người sống, tất nhiên Phàn thái y không cần sợ, lúc trước, nàng là người hay quỷ còn không biết, nói như vậy, khẩu vị của ta không phải nặng hơn sao."
Nam San bị nam nhân của mình nói thế không khỏi sửng sốt, nghĩ lại, hình như vậy thật, "Phu quân dũng mãnh nhất."
Nói xong ôm cổ hắn, hôn mạnh một cái.
Triều thần kết hôn, được nghỉ ba ngày, ngày thứ tư Phàn thái y tân hôn tiến cung làm việc, vác một gương mặt bị cào xuất hiện trước mặt mọi người, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt tuấn lãng, không hề nhìn ra là nam tử khẩu vị nặng, phái sau là thê tử tân hôn của hắn, sắc mặt hồng nhuận Khương ngự y.
Hai phu thê tiến cung luân chức, đến Chính Dương cung cảm tạ hoàng ân, lúc đó Nam San đang uống cháo huyết yến mứt táo, nhìn thấy hai phu thê, suýt thì phun hết cháo trong miệng.
Phàn thái y không hề mất tự nhiên, vết máu đỏ nhè nhẹ nổi bật trên gương mặt, Nam San thầm giơ ngón cái cho hắn, chờ chỉ có Khương Diệu Âm, nhìn mặt mày hồng hào của nàng, chế nhạo, "Xem dáng vẻ của Phàn thái y, bản cung thấy hắn đi đường cũng chếch choáng, trái lại là ngươi, dáng vẻ ăn uống no say, chẳng lẽ ban đêm thải

dương bổ âm."
Khương Diệu Âm trợn to mắt, "Hoàng hậu nương nương học thức uyên bác, thế nhưng còn biết thải dương bổ âm, sách cổ có nói, tà y tốt nhất là thải dương bổ âm **, khiến mỹ mạo nữ tử mãi mãi được bảo dưỡng, nhưng thải dương bổ âm ** không thể thực hiện, có tổn hại tinh nguyên của nam tử."
"Xem trên tạp y, ngươi là đệ tử thân truyền của Y Thánh, chẳng lẽ thực sự có công pháp này."
"Nào có công pháp này, đều là gạt người cả." Khương Diệu Âm nói rồi nhìn cháo tổ yến Nam San chưa ăn trên bàn, nheo đôi mắt, "Nương nương, thần thấy khí sắc người không tốt, người bị thải âm bổ dương sao?"
Nam San xấu hổ mặt đỏ bừng, "Nói hươu nói vượn, không đứng đắn, cũng chỉ có Phàn thái y có thể chịu được ngươi, theo bản cung thấy Phàn thái y phu cương bất chấn, bản cung suy xét có nên đề bạt hắn, như chính nhị phẩm ngự y chẳng hạn."
Khương Diệu Âm cười hì hì, "Đừng mà, nương nương, thần đối nương nương trung tâm như một, muốn truyền thụ cho nương nương thải dương bổ âm **, cầu nương nương buông tha vi thần, lại nói phu quân của thần đâu có ban đêm làm lụng vất vả mới đi đường chếch choáng, rõ ràng là trong lòng đắc ý, đi đường lâng lâng."
"Hắn đắc ý cái gì?"
"Đắc ý bắt được thần rồi đó."
"Ngươi chẳng e lệ gì cả, cái này cũng nói được, ta thấy trong lòng ngươi cũng cực kỳ đắc ý, nhìn dáng vẻ tràn đầu gió xuân của ngươi này, chắc hẳn rất vừa lòng về Phàn thái y."
Khương Diệu Âm nhướng mi, "Tiểu ngoan cố ban ngày nghiêm trang, buổi tối khác nhau như hai người, thần tự nhiên vừa lòng."
Đều là phụ nhân đã thành thân, tự nhiên biết chuyện trong phu thê, Khương Diệu Âm nhìn nàng, lộ ra ánh mắt mọi người đều hiểu, Nam San mắng nàng một câu, gương mặt nổi lên rặng mây đỏ, hai người đều bật cười.

Chương 65: Hài tử

Từ khi vào Thái Y viện tới nay, Khương Diệu Âm chuyên môn phụ trách những thái phi thái tần của An Xương cung, những thái y khác cũng chẳng dám nói thêm cái gì, ai không biết nàng là người tâm phúc của hoàng hậu, việc này đã không phải bí mật trong cung, thân là phu quân của Khương ngự y, Phàn thái y nhận được không ý ánh mắt thương hại của đồng liêu, có một vị phu nhân có quan hệ như vậy, ở trong nhà Phàn thái y khẳng định không chèn ép nổi thê tử của mình.

Hơn nữa hắn thường vác khuôn mặt có vệt đỏ, lúc ẩn lúc hiện ở Thái Y viện, không hề cảm thấy không được tự nhiên, chọc không ít người lén trào phúng, Phàn thái y khinh thường, những người này biết cái gì, vệt đỏ đó chính là huân chương của hắn.

Tiểu thê tử dã tính khó thuần, như con ngựa hoang khỏe mạnh, hắn không chịu được nổi mấy vết thương nhỏ này, sao có thể chế phục nàng, làm sao có thể hưởng thụ sung sướng đến tận xương kia.

Khương Diệu Âm trừng hắn một cái, không biết xấu hổ.

Chỉ biết ham vui, nàng đã nói phải nhẹ chút lại còn không nghe, chẳng trách nàng xuống tay cào mặt hắn.

Phàn thái y dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thê tử mặc y phục ngự y, Khương Diệu Âm đang kiểm tra dược liệu đưa tới dược phòng ngày hôm nay, vì để tiện làm việc, nàng vén tay áo đến tận khuỷu tay, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, kéo tay áo xuống cho nàng.

Khương Diệu Âm bất mãn, "Chàng kéo tay áo của ta xuống, ta làm việc như thế nào hả, tay áo này vướng lắm, làm việc cũng không nhanh nhẹn."

"Nữ tử không lộ da, vi phu là sợ người khác thấy, lấy cái này công kích nàng, nàng là người hoàng hậu nương nương chỉ định vào Thái Y viện, bao nhiêu người trên mặt không nói, trong lòng chưa chắc chịu phục, nếu tìm được nhược điểm của nàng, tất nhiên toàn lực công kích, đến lúc đó liên lụy nương nương bị người khác lên án."

Khương Diệu Âm bỏ dược liệu xuống, khoác vai phu quân, "Được nha, tiểu ngoan cố, mấy năm trong cung không uổng, không chỉ biết

xem mặt đoán ý, còn thông nhân tình lõi đời, không tồi không tồi."
Phàn Thái Y nhìn cánh tay thê tử đặt trên vai mình, thở dài.
Hai phu thê đều nhậm chức ở Thái Y viện, Khương Diệu Âm chủ yếu phụ trách nữ quyến trong cung, bệ hạ ngoài hoàng hậu, cũng không có phi tần khác, cũng chỉ có những nữ nhân ở An Xương cung cần nhọc lòng.
Phi tử trong An Xương cung có hơn mười người, ngoài đại Mạnh thái phi và tiểu Mạnh thái phi, người khác đều là thái tần, nhóm thái tần mỗi ngày ăn không ngồi rồi, trước kia còn lục đục với nhau muốn trèo lên địa vị cao, hiện tại bệ hạ đã là thái thượng hoàng, các nàng mất đi hứng thú tranh đấu, ngược lại hòa hợp hơn trước kia, cùng chọc cười thái thượng hoàng, ca vũ ngâm thơ, tụ tập náo nhiệt.
Tiểu Mạnh thái phi khinh thường làm bạn với người khác, nàng và thái thượng hoàng cùng ngồi ở chính vị, thưởng thức các thái tần nhảy múa.
Có một vị thái tần dạo này được sủng ái cười duyên nói, "Thần thiếp nghe nói ngày đó ở cung yến, tiểu Mạnh thái phi nhất vũ kinh người, không biết bọn thần thiếp có vinh hạnh được thấy thái phi múa một lần hay không?"
Mặt Mạnh Cẩn có chút không vui, mắt lạnh lùng nhìn Liễu thái tần nói chuyện, Liễu thái tần này chính là vị mỹ nhân ở cung của Loan quý phi lúc trước, rất là được sủng ái.
Thái thượng hoàng cũng có chút hứng thú, nhớ tới dáng múa giọng hát của ái phi ngày ấy thì cảm thấy rất dư vị, nhìn Mạnh Cẩn, Mạnh Cẩn cắn răng, hơi ưu thương nói: "Bệ hạ, thần thiếp sau khi sinh non, thân thể suy yếu, chỉ sợ hôm nay không thể làm như ý muốn của bệ hạ."
"Không có việc gì, thân thể ái phi quan trọng." Thái thượng hoàng có chút mất hứng, nhưng cũng không miễn cưỡng, "Ái phi không khoẻ, mấy kẻ thường nói là tài giỏi ở Thái Y viện kia sao kém như vậy, người tới, truyền khẩu dụ của trẫm, bảo viện sử của Thái Y viện tới gặp trẫm."
Mạnh Cẩn vội nói, "Bệ hạ, bệnh này của thần thiếp vẫn luôn là Khương ngự y khám bệnh."
Khương ngự y?
Thái thượng hoàng nhíu mày, sao hắn chưa từng nghe nói.

"Khương ngự y là ngự y mới nhậm chức, là hoàng hậu nương nương tự mình bổ nhiệm." Mạnh Cẩn bổ sung.
"Làm loạn." Thái thượng hoàng giận dữ, "Đường đường ngự y, không trải qua kiểm tra đã trực tiếp phong ngự y, người tới, dẫn người đến cho trẫm."
Thực mau, cung nhân dẫn Khương Diệu Âm tới.
Mạnh Cẩn nhỏ giọng nói, "Bệ hạ, đây là Khương ngự y, là nữ thái y của triều ta."
Khương Diệu Âm đang sửa sang lại dược liệu, bị cung nữ truyền đến, còn chưa kịp thay quần áo, trên người tất cả đều là mùi tam thất, mặc y phục ngự y, thân hình vốn cao gầy, hơn nữa lại đen, nếu không nói, sợ còn nhìn không ra là một nữ tử.
Nhìn nữ tử cao gầy phía dưới, thái thượng hoàng sửng sốt, tức phụ và tam nhi tử quả thực làm loạn, sao lại còn cho nữ tử làm quan, nhìn kỹ hình như nàng này có chút ấn tượng, Mạnh Cẩn lại thấp giọng nói, "Khương ngự y là nữ nhi của Khương thủ phụ, là bạn tốt của hoàng hậu nương nương khi chưa xuất giá."
Thái thượng hoàng liếc nhìn nàng một cái, sao không nói sớm là nữ nhi của Khương thủ phụ.
Mạnh Cẩn đúng lúc cúi đầu, không nhận được ánh mắt này của hắn.
Khương Diệu Âm hành đại lễ, "Ngự y tòng ngự phẩm Thái Y viện Khương Diệu Âm bái kiến thái thượng hoang, Mạnh thái phi."
"Hãy bình thân, trẫm hỏi ngươi, bệnh của tiểu Mạnh thái phi là do ngươi khám, vì sao chậm chạp không thấy chuyển biến tốt đẹp."
Khương Diệu Âm vẫn cúi người, ngữ khí bình đạm, không siểm không mị, mang theo một tia nghiêm nghị, "Bệ hạ, bệnh của tiểu Mạnh thái phi xác thật là do vi thần chẩn trị, tiểu Mạnh thái y hậu sản mất cân đối, trong lúc ở cữ trúng gió, hàn khí nhập thể, cung hàn lộ trọng, muốn điều dưỡng tốt thì cần phí một ít thời gian."
Thái thượng hoàng nhớ tới một ngày trước khi thoái vị, là hắn bảo tiểu Mạnh thái phi cùng đi với hắn một lát, lúc ấy gió lạnh thấu xương, tiểu Mạnh thái phi đang lúc ở cữ, sợ là bị lạnh khi đó.
Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn ở lại chỗ nàng, thường xuyên hoan hảo, nàng tất có chút hư mệt.
Có điều hắn là đế vương, thiên tử không sai, hừ một tiếng, "Nếu là hàn khí nhập thể thật, thời gian điều dưỡng này cũng nên có chuyển

biến tốt đẹp chứ, trẫm thấy sức khỏe của tiểu Mạnh thái phi suy yếu, chẳng thấy có chút khởi sắc, ngươi là người phương nào tiến cử vào cung, có thông qua kiểm tra không?"
Nam San ở bên ngoài nghe được một câu như vậy, nhấc chân bước vào, "Nhi thần gặp qua thái thượng hoàng, Khương ngự y là nhi thần tiến cử, nàng là đệ tử thân truyền của Huống y thánh, y thuật tự nhiên không cần phải nói, nói đến cũng là nhi thần mềm lòng, ngày đó tiểu Mạnh thái phi hậu sản mất cân đối, triền miên ốm yếu nằm trên giường, cầu đến trước mặt nhi thần, nói thái y trong cung chủ yếu là nam nhân, rất nhiều điểm bất tiện, vì sao không có nữ y, nhi thần động lòng trắc ẩn, lúc này mới nghĩ đến Khương ngự y bèn mời người vào cung."
Thái thượng hoàng nhìn Mạnh Cẩn, Mạnh Cẩn vội vàng nói, "Hoàng hậu nương nương nói không sai, ngày đó thần thiếp nghĩ, nếu có nữ y thì một vài nỗi khổ riêng cũng có thể nói ra miệng, chỉ là thời gian qua lâu như vậy, bệnh còn không có chuyển biến tốt... Thần thiếp..."
Nam San không nhìn Mạnh Cẩn, nói thẳng, "Nếu tiểu Mạnh thái phi cảm thấy y thuật của Khương ngự y không giỏi, không bằng nhi thần lại phái thái y khác qua đây chẩn trị, thái thượng hoàng và thái phi thấy như thế nào."
Sắc mặt thái thượng hoàng cực kỳ khó coi, lạnh mặt nói, "Hoàng hậu, trẫm hỏi ngươi, chuyện lập nữ thái y sao có thể giống như trò đùa, nói lập là lập, không trải qua kiểm tra đã nhét người vào Thái Y viện, ngươi có biết, Thái Y viện không thể như cái khác, nó liên quan đến an khang của toàn bộ hoàng thất."
"Thái thượng hoàng, việc này là nhi thần đã được bệ hạ cho phép, bệ hạ biết rõ y thuật của Huống thần y, nên tự nhiên coi trọng đệ tử thân truyền của ngài ấy, về phần sức khỏe của tiểu Mạnh thái phi, theo nhi thần thấy, bệnh của tiểu Mạnh thái phi đã khỏi hẳn, lại tu dưỡng một thời gian nữa, chắc chắn có thể khôi phục như lúc ban đầu."
Bị nàng đáp lại như vậy, thái thượng hoàng có chút bực mình, tam nhi tức trước kia nhìn như cục bột, thì ra cũng là người có đầu óc, vừa lên làm hoàng hậu, lập tức biến thành một người khác.
Cũng thật xứng với tam nhi tử.
Thái thượng hoàng không nói lời nào, Mạnh Cẩn nói, "Bệ hạ và

hoàng hậu chớ sầu lo chuyện này, ngược lại là thần thiếp phiền toái hoàng hậu nương nương, thần thiếp uống thuốc của Khương ngự y, xác thật có chuyển biến tốt đẹp, nhưng không thấy dứt điểm, nhớ trong Thái Y viện có vị Phương thái y, y thuật lợi hại, rất giỏi chữa bệnh cho phụ nhân, không bằng mời ông ấy tới khám cho thần thiếp."
"Được, vậy theo ý tiểu Mạnh thái phi."
Nam San nhìn nàng, nàng cũng nhìn Nam San, trong mắt Nam San chứa ý hiểu rõ, Phương thái y này ắt hẳn đã bị người Mạnh gia thu mua.
Sau khi rời An Xương cung, Khương Diệu Âm hơi thẹn, "Nương nương, thần..."
"Không liên quan đến ngươi, Mạnh Cẩn chắc hẳn đã khỏi bệnh, qua cầu rút ván, tìm người một nhà, sợ là có tính toán khác."
Khương Diệu Âm nghiêm mặt nói, "Nương nương yên tâm, tính toán của tiểu Mạnh thái phi không thành công nổi đâu."
Lần trước nàng kê phương thuốc, nghe nói tiểu Mạnh thái phi còn lén sai người mang ra ngoài cung kiểm tra thực hư, đại phu bên ngoài nó phương thuốc không có vấn đề, ngược lại vô cùng tinh diệu, rất hữu hiệu với bệnh phụ nhân, Mạnh Cẩn mới yên tâm uống.
Rốt cuộc không hổ là người mới vào cung ngắn ngủn mấy tháng đã thăng chức lên Hoàng quý phi, tâm cơ tài tình đều không kém, chỉ tiếc, nàng là đồ đệ của y thánh, nếu có thể để người như thế nhìn thấu y thuật, vậy không phải làm mất mặt sư phụ nàng sao.
Tóm lại, theo phân phó của hoàng hậu nương nương, nữ nhân trong An Xương đều không thể sinh thêm hoàng tử công chúa cho thái thượng hoàng, tiểu Mạnh thái phi có mưu mô đi chăng nữa, vô tử vô nữ, kết quả đều là công dã tràng.
Thay thái y thì như thế nào, mục đích đã đạt được, nàng cũng chẳng muốn hầu hạ nhóm nữ nhân này.
Hậu cung hết thảy gió êm sóng lặng, các nữ nhân trong An Xương cung tận lực chọc thái thượng hoàng vui, đại Mạnh thái phi và tiểu Mạnh thái phi ở chung hòa hợp, Thành vương phi cũng dần dần đi lại, thỉnh thoảng sẽ tiến cung, vấn an hai vị thái phi, mỗi lần vấn an nhóm thái phi thì ắt phải tới chỗ Nam San thỉnh an trước.
Nam San từng khuyên vài lần, "Thân thể Thành vương phi cồng

kềnh, còn thường vào cung làm bạn với các thái phi, là người hiếu thảo, bản cung có thưởng."
Nhưng Thành vương phi không nghe, đỡ cái bụng lớn, nhìn như cung kính ngồi ở phía dưới, ngữ khí dịu dàng, "Nương nương quá khen, đại Mạnh thái phi là cô mẫu ruột của thần thiếp, lại là mẫu phi của Thành vương, thần thiếp hiếu thuận là nên."
Nam San mỉm cười nhìn nàng, bản thân nàng cũng không thèm để ý, vậy có cái gì mà lo lắng, nhưng vẫn phân phó đám người Đỗ ma ma phải cảnh giác hơn, đừng để cho người khác lừa vào bẫy.
Tuy bản thân không có lòng hại người, lại sợ cho bọn họ nhân cơ hội, lỡ như Mạnh Bảo Đàm lại nhẫn tâm, dùng con của mình làm mồi, gây ra sơ sót gì Chính Dương cung, vậy nàng hết đường chối cãi, còn phải mang tội danh không khoan dung chấp nhận người khác, mấu chốt là danh dự của bệ hạ sợ sẽ bị người ta nói thành bạo quân.
Nàng không dám đánh cược với những nữ nhân này, có vài nữ nhân, vì quyền thế, cốt nhục ruột thịt cũng từ bỏ được.
Huống chi trong phủ Thành vương đã sớm thả ra tiếng gió, trong bụng Mạnh Bảo Đàm chính là một hoàng tôn, vậy càng phải phòng ngừa mọi chuyện.
Nhìn cái bụng lớn của Mạnh Bảo Đàm còn không ngừng tới An Xương cung, đầu tiên là vì đại Mạnh thái phi, thứ hai sợ sẽ là muốn tìm cảm giác tồn tại trước mặt thái thượng hoàng.
Đại tiểu Mạnh thái phi và Mạnh Cẩn đều là nữ nhi Mạnh gia, ba nữ nhi Mạnh gia này tụ tập một chỗ, có lẽ cũng chẳng có chuyện tốt gì, nàng đã sớm phân phó Đỗ ma ma, người sắp xếp trong An Xương cung phải giám sát chặt chẽ động tĩnh trong đó.
Đỗ ma ma ở trong cung vài thập niên, nhân mạch nhiều, mấy lão ma ma quan hệ tốt trước kia đều được trọng dụng, bà là đệ nhất nhân bên cạnh hoàng hậu, tự nhiên chỉ nghe mệnh lệnh của Nam San.
Mạnh Bảo Đàm vuốt bụng, vẻ mặt như mẹ hiền, Nam San thầm nghĩ, nữ nhân này mỗi lần tiến cung, không màng cái bụng lớn, cứ đòi tới thỉnh an nàng, chưa chắc không có ý khoe khoang, ai bảo đến bây giờ mà bụng nàng vẫn bình thường, chẳng có tin tức gì, trong cung ngoài cung bao nhiêu đôi mắt nhìn chằm chằm.

Ngồi một hồi, Mạnh Bảo Đàm đứng dậy cáo lui, tay chống eo, hai bên trái phải có cung nữ nâng, chậm rì rì đi ra ngoài điện, Nam San ý vị thâm trường nhìn bóng dáng nàng, ra hiệu cho Đỗ ma ma phía sau.
Đỗ ma ma nói, "Nương nương, Thành vương phi ở trong An Xương cung gặp mặt tiểu Mạnh thái phi lâu hơn đại Mạnh thái phi."
Nam San bưng chén trà trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, "Tiếp tục nhìn chằm chằm, tiểu Mạnh thái phi và Thành vương phi đều xem như người thủ đoạn, không thể thiếu cảnh giác."
"Vâng," Đỗ ma ma đáp, sau đó đặt cháo tổ yến Ngự thiện phòng đưa tới lên trước mặt nàng, "Nương nương, hôm nay hổ đại gia trông vẫn ủ rũ, lúc trước Vạn Phúc tới đây xin chỉ thị, nói ngay cả gà nướng ngày thường yêu thích mà hổ đại gia cũng không ăn mấy miếng, nô tỳ đã kêu thái y khám qua."
Khuôn mặt Nam San có chút lo lắng, "Thái y nói như thế nào?"
"Thái y nói, thân thể hổ đại gia rắn chắc, răng cũng không có gì không ổn, nghĩ có phải là mùa hè giảm cân, cho nên mới không có tinh thần?"
Mùa hè giảm cân, lúc này mới bắt đầu mùa hè, thời tiết còn chưa nóng lắm, mùa hè giảm cân thế nào được?
Dạo này đại hổ không có tinh thần, tinh thần sa sút, Nam San nghĩ, sợ là thật sự tới thời kỳ động dục rồi, trong cung tất cả đều là người, chẳng có một con vật nào nên nó mới ủ rũ như thế.
Sau khi trượng phu hạ triều, nàng có chút vội vàng nói, "Phu quân, dạo này đại hổ ăn không ngon ngủ không yên, có phải là muốn hổ cái không, nếu không, chúng ta tìm bạn cho nó đi."
Lăng Trọng Hoa gật đầu, suốt đêm phát động Ảnh Long Vệ, không đến hai ngày đã bắt được hơn mười con hổ cái từ các châu phủ, nhốt mỗi con vào một lồng sắt để đại hổ lựa chọn.
Mấy con hổ cái con nào con nấy da lông bóng loáng, đều là hổ cái vừa thành niên, chưa từng sinh sản, đây là Nam San đặc biệt phân phó, đại hổ là hạt dẻ cười của hai vợ chồng, hổ cái tự nhiên phải tìm tốt nhất.
Hổ cái trong lồng sắt hoặc cào hoặc gầm, nhìn thấy đại hổ xuất hiện đều im bặt, ngoan ngoãn nằm bò bất động, dùng đôi mắt nhìn nó.
Đại hổ nhìn Lăng Trọng Hoa một cái, lại nhìn Nam San một cái,

không có hứng thú đi qua những con hổ cái đó, ngoảnh mông về phía hai phu thê, cũng không quay đầu lại mà đi phía trước, trở lại cung của mình.
Nó không có hứng thú với hổ cái, xem ra không phải thời kỳ động dục, vậy vì sao dáng vẻ không có hứng thú, thần sắc còn có chút ai oán.
Nam San và trượng phu nhìn nhau, đều khó hiểu, Lăng Trọng Hoa phất tay, kêu Ảnh Long Vệ thả mấy con hổ cái về núi rừng.
Hắn nhìn bóng dáng đại hổ, rơi vào trầm tư.
May mà qua hôm nay, đại hổ khôi phục bộ dạng mạnh khỏe trước kia, Nam San thở phào một hơi, ôm nó không ngừng thân thiết.
Nàng đặt thịt khô đại hổ thích ăn trước mặt nó, đại hổ há miệng ăn, liếm đầu lưỡi, híp mắt, Nam San cười đắc ý, "Thịt khô này là bí quyết gia truyền của Đinh gia, người ngoài muốn ăn cũng mua không được đâu."
Đại hổ vẫy đuôi, đáng thương mà nhìn nàng, lòng nàng mềm nhũn, "Khoảng thời gian trước mày làm sao vậy, giống như sống không còn gì luyến tiếc, tìm hổ cái cho mày mày cũng không cần, rốt cuộc là vì sao?"
Nó vùi đầu ăn thịt khô, Nam San thở dài, "Mày ăn từ từ thôi, đều là của mày, có lẽ lão hổ cũng giống người, cũng nhớ quê, có phải này nhớ cuộc sống nơi núi rừng không?"
Đại Hổ tự nhiên không trả lời nàng, ăn xong thịt khô, nó thỏa mãn kề bên chân nàng, híp mắt, chậm rãi ngủ rồi.
Lăng Trọng Hoa bước vào phòng ngủ, nhìn thấy thê tử hắn nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen mượt xoã dài, khuôn mặt trắng nõn, làn da vô cùng mịn màng, cái mũi cao thẳng, đôi môi hồng còn mấp máy, ngủ rất ngon.
Hắn nhẹ nhàng đắp chăn lên bụng, cúi người hôn một cái lên miệng nàng, đôi môi mềm như đậu hũ, non mềm ngon miệng, nàng quay đầu, lầu bầu một tiếng rồi ngủ tiếp.
Đại hổ dựa bên chân nàng như một con mèo to, nó ngủ rất sâu, hình như còn có tiếng ngáy nhỏ, nó hơi há miệng, râu dài bên khóe miệng nhếch lên, khóe miệng còn có nước bọt đáng nghi.
Hắn lẳng lặng đứng đó, cứ như vậy nhìn bọn họ, thê tử của hắn, đại hổ của hắn.

Đột nhiên cảm thấy trong ngực tràn đầy nhu tình, chảy đến lục phủ ngũ tạng.
Hắn xử lý xong chính sự, một đường từ Long Cực điện đến Chính Dương cung, nơi đây đều là cung điện trống, cung điện huy hoàng như cũ, khắc hoa khắc điểu, chạm trổ viền vàng, mái ngói lưu ly, lại không có hơi thở con người, cung nữ y phục rực rỡ ngày xưa đều đã trục xuất ra khỏi cung, chỉ có cung nữ thái giám quét tước hằng ngày, giữ gìn nơi này sạch sẽ.
Những cái này rất giống cuộc sống kiếp trước, duy nhất không giống chính là, trong Chính Dương cung đã có chủ.
Khi hắn đi vào tòa cung điện này, xông mạnh vào trong lòng không phải là nhớ nhung cô độc, mà là ôn nhu và chờ mong, tựa như giờ phút này, hắn chỉ nhìn nàng ngủ cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.
Người trong mộng, chốn an tâm.
Nam San mơ mơ màng màng trong mộng, dường như bị người nhìn chằm chằm, nàng hơi hé mắt chợt thấy nam nhân của mình đứng ở trước giường, chuyên chú nhìn mình, nàng nở nụ cười mông lung, vươn tay về phía hắn.
Hắn hiểu ý, vòng qua đại hổ, ôm nàng dậy, đặt ở một bên giường khác, Nam San nằm xuống, chỉ đại hổ đang ngủ ngon lành, "Phu quân, chàng xem, nó ngủ ngon thật ấy, giống như một hài tử."
Nào có hài tử lớn như vậy.
Nàng hỏi, "Nó mấy tuổi rồi?"
Hắn suy nghĩ, nhặt được nó đến bây giờ đã hơn năm năm, "Khoảng hơn năm tuổi."
Nàng vén tóc sang một bên, dựa vào ngực hắn, "Hơn năm tuổi à, tính theo nhân loại chúng ta, vẫn là một hài tử ngây thơ."
Hài tử hơn năm tuổi.
Trước mắt nàng phảng phất xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, đó là số ngày không nhiều, đặc biệt cho phép nàng có thể ra khỏi phòng, đi lại trong nhà một lát cho thông khí, bên ngoài khe cửa lộ ra một đôi mắt đen, đôi mắt đen nhánh mang theo nét quật cường, lén nhìn nàng.
Ngoài cửa có người gọi một tiếng, "Chính Lâm (Trịnh Lăng), trở về ăn cơm."
Thằng bé nhoáng cái đã không thấy tăm hơi, tiếp đó hành lang

truyền đến tiếng bước chân thật nhỏ của nó.
Mẹ nói, nó là cháu trai của bà Triệu tầng dưới, Triệu Chính Lâm.
Chính Lâm, nàng mặc niệm tên này, lòng quặn đau.

Chương 66-1: Khổ nhục kế

Rất nhanh, Đinh Phượng Linh cùng Tưởng Bá Xương thành thân, Nam San cũng không tham gia, mà phái cung nhân tặng một phần đại lễ rất hậu hĩnh.
Lúc phu thê Tưởng thị tiến cung tạ ơn, Nam San lại một lần nữa nhìn thấy Tưởng biên tu, bằng tâm mà nói, Tưởng Bá Xương đúng là một nam tử tuấn tú hiếm có, chẳng trách Đinh biểu tỷ chấp nhất theo đuổi, bây giờ đã thỏa ước nguyện, cũng xem như một chuyện tốt.
Khóe mắt đuôi mày Đinh Phượng Linh đều lộ ra hài lòng, tướng công tuấn tú lịch sự, hơn nữa còn rất quan tâm, sau khi nàng gả đi, mới phát hiện, trong phòng hắn không có một người nào, nàng cực kỳ mừng rỡ.
Sắc mặt bà mẫu (mẹ chồng) nhìn nàng không tốt lắm, nhưng mà chỉ bằng mười hai rương đồ cưới hoàng hậu nương nương ban thưởng là có thể chặn miệng đối phương, lại nói bây giờ nàng không chỉ là nữ nhi nhà đổ tể giết heo, nàng là đích tiểu thư Bá phủ, về mặt thân phận xứng với tướng công.
Ngày thứ hai sau khi cưới gả, lúc kính trà, bà mẫu làm bộ làm tịch, chậm chạp không nhận trà của nàng, nàng cứ quỳ, nâng chén trà quá đỉnh đầu như vậy, từ nhỏ nàng đi theo cha mổ heo mà lớn, cái khác không có, nhưng sức lực lại rất lớn, đừng nói nâng một canh giờ, dù nâng nửa ngày cũng chẳng vấn đề.
Cuối cùng vẫn là tướng công không nhìn được, bất mãn lên tiếng, bà mẫu mới cố làm ra vẻ uống trà của nàng dâu rồi đặt lễ gặp mặt, nhưng mà là vòng ngọc không quá trong, nhìn là biết chất ngọc bình thường.
Nàng cố ý biểu hiện rất vui mừng rồi đeo lên tay trước mặt tướng công, tướng công tháo ra cho nàng, nói một tiếng ấm ức rồi, câu nói này khiến nàng vui vẻ hơn tất cả lời an ủi khác, trượng phu biết nàng khó xử, có thể thông cảm khổ tâm của nàng, nàng không cảm thấy ấm ức nữa.
Ngược lại trong lòng ngọt ngào, không uổng công nàng mặt dày

mày dạn theo đuổi.
Con người bà mẫu, cho dù làm tốt cũng phải bắt bẻ, bản thân nàng lại không ngốc, lờ đi không để ý tới là được, chỉ cần không quá giới hạn, không ầm ĩ với nàng, nếu chọc giận nàng, nàng cũng không phải ăn chay, hai con dao mổ heo hồi môn còn đặt dưới đáy hòm đấy.
Nghe nói năm đó, cô cô chính là dùng hai con dao mổ heo để chấn nhiếp một vài tiểu nhân ở Hầu phủ, nàng cũng không thể làm mất mặt nữ nhi Đinh gia.
Lại nói, nàng còn có chỗ dựa là hoàng hậu nương nương, hai biểu tỷ muội trao đổi ánh mắt, đều hiểu ý đối phương, Nam San nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận, trong mắt mang tình, trong lòng biết biểu tỷ và Tưởng biên tu tân hôn trôi qua không tệ, lại ban thưởng một phen, hai phu thê cáo lui.
Tháng bảy vừa mới bắt đầu, Đinh thị đau đớn không đến nửa ngày liền sinh ra một nam hài, lấy tên Nam Hoàng, Nam San làm trưởng tỷ, tự nhiên ban thưởng hậu lễ, đồng thời tự mình trở về Hầu phủ một lần.
Đinh thị nằm trên giường, sắc mặt khá ổn, trên đầu buộc khăn đỏ, mặt mày đầy vẻ hiền lành, bên cạnh nàng là một đứa bé bọc thành ngọn nến đỏ đang ngủ say.
Nam San thấy thích thú, dùng ngón tay chọc mặt đứa bé, miệng đứa bé bỗng nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không mở, đang ngủ say.
Viền mắt của nó rất dài, mặc dù không nhìn ra giống ai, nhưng nhìn viền mắt chắc chắn là mắt phượng giống cha và nàng.
"Nương, nhìn tiểu đệ có vẻ giống cha nhiều hơn một ít."
Đinh thị nhìn tiểu Nam Hoàng, có chút không nỡ: "Là lớn lên giống cha con nhiều hơn một chút, rất giống với con lúc mới sinh ra, cha con nói, lớn hơn chút nữa, muốn đưa tiểu Nam Hoàng tới chỗ tổ phụ con nuôi, xem như thay chúng ta tận hiếu."
Nam San hơi kinh ngạc: "Đây là tính toán của cha, thế nhưng nương, nương nỡ sao?"
"Nỡ." Đinh thị cười một chút: "Ba người tổ phụ, tổ mẫu con và Huống thần y nhất định có thể chăm sóc tốt Nam Hoàng, giữa cha và tổ mẫu con có quá nhiều điểm không dễ dàng, tổ mẫu con nhất

là không dễ dàng nhất, chưa từng được hưởng thụ tình thân nhi nữ, niềm vui gia đình, để tiểu Nam Hoàng thay chúng ta tận hiếu đi."
Nam San không nói, nếu là nàng, tất nhiên không nỡ con của mình, thế nhưng cha đã quyết định, tổ mẫu cũng xác thực đáng thương, nàng là một tiểu bối, cũng không tiện nói cái gì, chỉ cần nương nghĩ thông suốt là được.
"Nương, nếu không hai người nghĩ cách, không cần để tiểu Nam Hoàng mãi nuôi dưỡng ở chỗ tổ mẫu, có thể là trong một tháng thượng tuần ở Hầu phủ, hạ tuần ở thôn trang, hoặc là một tháng ở Hầu phủ, một tháng ở thôn trnag, như thế, hai bên đều có thể chiếu cố."
Hai mắt Đinh thị sáng lên: "Cách này rất hay, vẫn là nữ nhi tri kỷ, vừa rồi nương nói nỡ, đó là lời nhẫn tâm, kỳ thật người nào làm nương lại cam lòng để con mình rời khỏi mình chứ, chờ cha con trở về, ta sẽ nói với hắn, có lẽ hắn sẽ đồng ý."
Đúng vậy, thiên hạ có người nào làm cha mẹ lại nỡ rời con của mình.
Kiếp trước, nàng chính là gia đình đơn thân, sau khi xảy ra chuyện mẹ dẫn nàng đi tìm bác sĩ, chuyên gia bệnh tâm thần nói nàng mắc chứng vọng tưởng lẫn lộn cực độ, vọng tưởng yêu đương với người không tồn tại, về sau nói đứa bé trong bụng là đứa bé của người không tồn tại đó, tình huống vọng tưởng vô cùng nghiêm trọng, còn có dấu hiệu phân liệt.

Chương 66-2: Khổ nhục kế

Mặc cho nàng giải thích như thế nào, thậm chí nàng nói với mẹ người đàn ông nàng yêu tên Lăng Tiêu, thế nhưng làm thế nào mẹ cũng không nghe lọt, ôm nàng lớn tiếng khóc lóc, đau khổ hỏi nàng có phải ở bên ngoài gặp được chuyện gì đó không hay, bị người ta làm nhục rồi mang thai, cho nên mới không chấp nhận được hiện thực, sinh ra ảo giác, tạo ra ra một người đàn ông không có trên đời này, còn hoảng sợ nói trong mộng kết hôn sinh con.
Nàng giải thích đủ kiểu, mẹ lại không tin một chữ.
Về sau sau khi sinh con ra, mẹ nàng lừa nàng nói là chết rồi.
Nàng phát điên, mỗi ngày kêu muốn vào giấc mơ, tranh cãi muốn uống thuốc ngủ, giống như tên điên, hành vi quái dị, lần này, mẹ nàng tin tưởng nàng thật sự điên rồi, mặc kệ nàng giãy giụa như thế nào, cũng bắt nàng uống đơn thuốc bác sĩ tâm thần kê cho nàng, qua một năm, nàng nhắc đến chuyện đứa bé một lần nữa, mẹ nói với nàng, không có đứa bé nào hết, từ trước tới nay không có đứa bé nào hết, tất cả đều là chứng vọng tưởng của nàng.
Thời gian một lúc lâu, thuốc uống nhiều, chính nàng cũng hoài nghi mình, có phải nàng bị bệnh, hết thảy tất cả đều là chính nàng tưởng tượng ra hay không.
Xuyên qua trở thành tam nữ nhi Nam gia, nàng đều cho là những chuyện kiếp trước là một giấc mộng, hơn sáu năm ngăn cách, thời gian cấm đoán ở nhà, từ vừa mới bắt đầu thống khổ bất lực, về sau táo bạo điên cuồng, nàng cũng không muốn tiếp tục nhớ lại.
Nếu không phải gặp lại Lăng Tiêu, để nàng biết mình cũng không bị bệnh, lúc này nàng mới tin chuyện kiếp trước từng có một đứa bé, mỗi lần nhớ đứa bé kia vô duyên, hối hận đan xen.
Nhớ lại những điều này làm Nam San đỏ cả vành mắt, Đinh thị thấy nữ nhi như muốn khóc, trêu ghẹo nói: "Là nương không biết nói chuyện, nữ nhi vui vẻ về nhà ngoại, ta lại làm cho nữ nhi vừa về đã rơi hạt đậu vàng."
"Nương..." Nam San không thuận theo, ngữ điệu kéo dài: "Người chỉ toàn biết giễu cợt con, con nào có rơi hạt đậu vàng, chỉ là nhớ tới

nương nuôi dưỡng tỷ đệ chúng con không dễ, trong lòng cảm động."
Đinh thị xúc động: "Nuôi dưỡng con cái, người nào làm mẹ cũng sẽ không cảm thấy khổ, con từ bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, nương vui vẻ còn không kịp, đâu cảm thấy mệt mỏi, chờ sau này làm mẫu thân, con sẽ cảm nhận được những thứ này."
Nam San thẫn thờ, Đinh thị cẩn thận hỏi: "Những điều này nương không nói, con đừng trách nương dông dài, nương cũng không muốn hỏi, chỉ là San tỷ nhi, con không giống nữ tử khác, con là hoàng hậu, từ năm trước đại hôn đến bây giờ cũng gần một năm, vẫn không có tin tức sao?"
Hai phu thê bọn họ tạm thời chưa muốn sinh, Nam San cúi đầu xuống, đi trêu tiểu Nam Hoàng: "Nương, chúng con không vội, con còn nhỏ mà, Khương ngự y nói nữ tử sinh con sớm không tốt cho sức khỏe, đợi nẩy nở thêm chút, sinh con cũng dễ dàng hơn nhiều."
Đinh thị biết Khương ngự y trong miệng nữ nhi là Khương tiểu thư: "Có lẽ Khương tiểu thư nói đúng, tuổi tác lớn một chút sinh con sẽ tốt hơn, nhưng mà San tỷ nhi, con không thể so với những người khác, con gả cho thiên tử, dù bệ hạ không nói, đại thần trong triều có thể không nghĩ linh tinh ư, còn có một vài người không có ý tốt, con cẩn thận nghĩ xem có lý không, sinh trễ sinh sớm đều phải sinh, dù sao nữ nhân cũng phải có một lần này, con sớm ngày sinh hạ hoàng tử, đối với thiên hạ, đối bệ hạ đều là giao phó."
Làm Hầu phu nhân chính là không giống, nói tới nói lui có lý có cứ, trật tự rõ ràng: "Nương, người nhìn người vừa làm Hầu phu nhân, khí thế cũng khác. Nữ nhi biết, sẽ đặt trong lòng."
"Được, con luôn phải nhớ, còn có trong đêm ấy... Không nên quá gò bó." Sau khi Đinh thị nói xong một câu, mặt đỏ rần, Nam San thở dài trong lòng, nàng làm sao gò bó, còn suýt thì lật tung đỉnh điện Chính Dương cung.
Thế nhưng, sinh hay là không sinh, đúng là một vấn đề, nàng thở dài, gần đây luôn nhớ tới đứa bé kia, nàng còn chưa qua được khúc mắc trong lòng.
Nói một hồi, Đinh thị có chút mệt mỏi, Nam San đắp kín chăn cho nàng, rời khỏi phòng, đi gặp Lư thị, Lư thị trông trẻ hơn năm trước, sắc mặt không tệ.

Thanh ma ma nói với Nam San, dạo này quan hệ giữa Lư thị cùng Mộc Ân Hầu phu nhân mới vào kinh không tệ, thường hay qua lại.
Nam San tự nhiên cảm thấy vui khi nhìn thấy Lư thị đi ra ngoài đi lại: "Tổ mẫu, Mộc Ân hầu Thẩm gia là nhà mẹ để của Thánh Mẫu hoàng hậu, Mộc Ân Hầu phu nhân trông rất hiền từ, người có thể đi lại nhiều."
Lư thị cười không nói, Thẩm gia là bà cố ý giao hảo, năm đó bà vừa gả vào Đức Dũng hầu phủ, bởi vì thế lực của Mạnh thị, bà vốn không muốn xuất đầu lộ diện, chỉ một lần mệnh phụ vào trong cung bái kiến hoàng hậu, bà không thể kháng chỉ, lúc này mới kiên trì đi, may mắn một lần kia Mạnh thị có việc trì hoãn, chờ bà rời cung mới suýt đụng mặt.
Bà hoảng hốt chạy bừa, vì tránh Mạnh thị, chạy đến lối rẽ, ngay cả thái giám dẫn xuất cung cũng không đuổi kịp bà, lúc đang bất lực thì gặp một cung nữ hái hoa.
Dáng dấp cung nữ kia như tiên tử trên trời, một cái nhăn mày một nụ cười đều quyến rũ lòng người, bà tiến lên bắt chuyện hỏi đường, cung nữ dẫn bà xuất cung bằng con đường gần đó, bà muốn cảm ơn, hỏi thăm danh tính, biết được cung nữ tên là Vũ Tầm.
Về sau lúc tam hoàng tử đến Nam phủ, bà vừa nhìn lập tức nhận ra, hắn là nhi tử của Vũ Tầm, hắn quá giống Vũ Tầm, dung mạo xuất chúng.
Từ đó về sau, bà niệm Phật, tránh ra ngoài chính là không muốn lại gặp mặt Mạnh thị.
Bây giờ Mạnh gia thất thế, Mạnh thị kia chỉ là một cung nhân, cộng thêm có thanh danh già mà không biết xấu hổ, rốt cuộc không thể giở trò gì được, biết được người Thẩm gia vào kinh nên bà cố ý tới qua lại, Thẩm lão phu nhân hiền lành, Hầu thế tử phu nhân giản dị, ngược lại là đáng để kết giao.
Nam San không biết ngọn nguồn này, chỉ muốn Lư tổ mẫu có thể buông khúc mắc, đi ra ngoài thăm bạn bè người thân, cũng là một chuyện tốt.
Sau khi Đinh thị sinh con không lâu, Thành vương phi Mạnh Bảo Đàm cũng sinh một bé trai.
Thái thượng hoàng đại hỉ, tự mình ban tên Lăng Diệp.
Bên trong Thành vương phủ lại bắt đầu náo nhiệt, Thành vương phi

ở cữ, tiếp đón trong phủ đều do Mạnh Uyển, một vài quý phu nhân không muốn giao lưu với trắc phi như nàng ta, có vài phu nhân phẩy tay áo bỏ đi.
Đại Mạnh thái phi có cháu trai, cảm thấy lại có chút sức mạnh, có thể ngẩng đầu làm người, thừa dịp thái thượng hoàng tán dương hoàng tôn, xem thời cơ góp lời nói: "Chúc mừng bệ hạ có thêm một vị hoàng tôn, đây chính là vị hoàng tôn đầu tiên trong thế hệ hoàng tôn, thần thiếp đã gặp rồi, hoàng tôn rất giống Thành vương, cũng giống bệ hạ."
Mặt mày thái thượng hoàng đầy tươi cười.
Đại Mạnh thái phi cùng tiểu Mạnh thái phi trao đổi một ánh mắt, lại nói: "Bệ hạ, trước mặt đã giữa hè, thời tiết nóng nực, dựa theo lệ năm trước, ngài đều muốn đi hành cung núi Thanh Lương nghỉ mát, không biết năm nay..."
Sắc mặt thái thượng hoàng khó coi, Mạnh Cẩn hiểu ý, phái người xin chỉ thị Nam San, Nam San nói: "Nếu là lệ trong cung, vậy bản cung tự nhiên tuân theo, Thái thượng hoàng và mấy người thái phi cứ thu thập hành trang, tùy ý lên đường."

Chương 66-3: Khổ nhục kế

Năm ngày sau, thái thượng hoàng mang theo tiểu Mạnh thái phi, còn có hai vị thái tần, lên đường đến hành cung nghỉ mát, vì biểu hiện mình vẫn còn quyền lực, thái thượng hoàng biểu hiện rất phô trương, xe kéo của vua, kiệu rồng vàng rực, phía trước đội nghi trượng mở đường, lọng che vàng rực hộ giá phía sau, đằng sau xe kéo là hai hàng Ngự Lâm quân khí thế uy vũ.
Bên trong kiệu rồng là Mạnh Cẩn và thái thượng hoàng, hai vị thái tần còn lại ngồi trong xe ngựa phía sau.
Hai ngày sau, thái thượng hoàng gặp chuyện ở hành cung, thái y đi theo nói, thái thượng hoàng may mắn được Mạnh thái phi ở bên cạnh đẩy ra, tránh đi yếu hại, nếu không... Bởi vì tiểu Mạnh thái phi đẩy thái thượng hoàng, dưới tình thế cấp bách thích khách lại đâm một kiếm, vừa vặn đâm trúng cánh tay của nàng ta.
Trong kinh lời đồn đại nổi lên bốn phía, có người nghị luận, tân đế không dung thái thượng hoàng, muốn trừ khử mới thoải mái, thái thượng hoàng ở trong hành cung thì muốn sắc phong tiểu Mạnh thái phi là thái hậu, tin tức truyền vào cung, Nam San cười lạnh, Mạnh Cẩn ngược lại là một nhân vật hung ác, khổ nhục kế này thực hiện không tệ.
Huệ Nam đế bỏ mặc chuyện sắc phong thái hậu.
Nương theo chuyện hành thích thái thượng hoàng, đại thần trong triều nói năng thận trọng, nếu nói việc này không phải bệ hạ gây nên, thực sự không nghĩ ra, còn có ai sẽ không dung được thái thượng hoàng.
Đại hoàng tử bị biếm thành thứ dân không có năng lực có thể phá thủ vệ hành cung, đâm trúng thái thượng hoàng, Thành vương càng không khả năng, thái thượng hoàng còn sống, Thành vương phú quý càng ổn, không có khả năng tự hủy chỗ dựa, đám đại thần nghi ngờ kinh ngạc trong lòng, nhìn sắc mặt lạnh lùng của đế vương, nhao nhao cúi đầu xuống, không dám nhiều lời.
Sau đó, một câu lưu truyền trong dân gian.
Người nằm bên gối, há lại cho người khác ngủ say.

Nam San nghe xong lời này, liền biết là việc làm của Mạnh Cẩn, nàng ta muốn thông qua sức mạnh dư luận của thế tục để lừa dối bách tính, coi là đây là hành động của tân đế muốn diệt trừ thái thượng hoàng.
Trong cung phái thái y đến hành cung, Phàn thái y cũng ở trong đó, trước đó tiểu Mạnh thái phi tự mình chỉ định thái y đi theo chính là Phương thái y, Nam San cảm thấy hiểu rõ, chuyện thái thượng hoàng hành thích tất có chuyện ẩn giấu bên trong.
Lăng Trọng Hoa mặt lạnh, hắn chưa từng muốn mạng đứa "con nuôi" này, nếu đối phương tự tìm đường chết, thì không nên trách hắn.
Thái thượng hoàng xác thực gặp chuyện, ngực phải hắn bôi thuốc ngoài da rồi băng bó, nằm trên giường, sắc mặt xanh xám, chửi ầm lên với các thái y.
Các thái y cúi đầu giả chết, chờ Thái thượng hoàng mắng mệt mỏi mới lại gần chữa trị vết thương. Sắc mặt tiểu Mạnh thái phi có chút tiều tụy, trên cánh tay băng bó, đứng nghiêm một bên, thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, nếu không để để các thái y trong cung khám qua một chút, cũng để hoàng đế yên tâm."
"Yên tâm?" Thái thượng hoàng cả giận nói: "Nghiệt tử kia thấy trẫm không chết, nào sẽ yên tâm."
Tất cả mọi người giả chết, tiểu Mạnh thái phi rơi lệ: "Bệ hạ, trước mắt các thái y đều đang đợi, nếu không để bọn họ khám, sợ là... Bệ hạ, thần thiếp đáng chết, vì sao không cách bệ hạ gần một chút, như thế gặp chuyện chính là thần thiếp, bệ hạ long thể quý giá, thần thiếp tiện thể, cho dù chết thì thế nào?"
Nói xong nàng ta bật khóc rưng rức, hai thái tần quỳ dưới đất cũng khóc theo, sắc mặt thái thượng hoàng càng xanh đen hơn: "Bảo tên nghiệt tử kia tới gặp trẫm, thiên hạ này là của trẫm, trẫm còn chưa có chết đâu."
Nam San trong cung đã sớm thu thập xong đồ đạc, ngồi trên phượng liễn, lên đường tới hành cung, suốt dọc đường nàng đều rơi lệ khóc ròng, rèm che màu vàng sáng trên phượng liễn không ngừng bị gió thổi lên, khiến dáng vẻ đau thương của nàng hiện ra trước mắt mọi người.
Dân chúng dọc đường nhìn thấy, đều nói hoàng hậu nương nương

hiếu tâm đáng khen.
Hai mắt Nam San sưng đỏ, chờ lúc không người, Đỗ ma ma cấm lấy cái khăn trong tay nàng, đổi một cái khác, nàng dùng khăn mới lau mắt: "Ma ma, cái khăn này nhiều nước gừng quá, bản cung sắp cay không chịu nổi rồi, lần sau đổi cái nhạt thôi, để người ta dễ chịu một xíu."
Đỗ ma ma đau lòng, cúi đầu: "Nương nương, không nhiều thì sao chảy nước mắt, người cố nhịn một chút."
Mắt thấy sắp đến hành cung, nàng lại đổi một cái khăn nồng hơn, Nam San khẽ nhấn một cái lên mắt, nước mắt lập tức ào ào chảy xuống, một đường khóc lóc đi tới bên ngoài cửa phòng thái thượng hoàng, lớn tiếng khóc: "Thái thượng hoàng, nhi thần tới chậm, mong người thứ tội."
Thái thượng hoàng ở bên trong nghe xong, suýt thì ngất xỉu, hắn ta còn chưa chết, tam nhi tức lại khóc lóc thảm thiết giống như khóc tang.
Nam San lại ở bên ngoài khóc nói: "Thái thượng hoàng, bệ hạ biết được thái thượng hoàng bị người ta đâm bị thương, lòng nóng như lửa đốt, vốn định vứt bỏ tất cả chính sự trên triều, đến đây hầu bệnh, nhưng hắn vẫn nhớ tổ huấn từ khi lập quốc, giang sơn làm trọng, dân sinh làm trọng, hoàng gia làm nhẹ, không dám lười biếng chút nào, cố nén bi thương xử lý triều chính, buổi tối hôm ấy sốt cao, nhưng vẫn vác thân thể mang bệnh tảo triều, thái thượng hoàng, nhi thần đến muộn!"
Các thái y và cung nhân đi theo lẳng lặng quỳ gối phía sau nàng, Nam San lưng lay thân thể mấy lần, Đỗ ma ma khóc nói: "Hoàng hậu nương nương, người cần phải bảo trọng phượng thể, mấy ngày nay, người không ngủ không nghỉ, nô tỳ đều thấy đau lòng."
Đỗ ma ma dìu nàng, thái thượng hoàng vừa tức vừa nghi, Mạnh Cẩn mặc y phục trắng, mang theo cánh tay bị thương đi tới: "Hoàng hậu nương nương, thái thượng hoàng vừa uống thuốc, bây giờ buồn ngủ, mong hoàng hậu nương nương di giá Thiên điện, chờ thái thượng hoàng tỉnh lại hẵng đến."
"Cũng chỉ đành như thế, thái thượng hoàng, nhi thần cáo lui."
Nàng buồn bã để mặc Đỗ ma ma dìu, nghỉ ở trong Thiên điện.
Ba ngày sau, trong kinh lại có lời đồn, bệ hạ hoàng hậu hiếu tâm

cảm thiên động địa, bệ hạ chính sự quấn thân, hoàng hậu nương nương tới hành cung hầu bệnh, mệt mỏi quá nôn ra máu.
Nam San lau dịch đường đỏ ở khóe miệng, nhận cái chén Đỗ ma ma đưa tới, súc miệng rồi nhổ nước ra: "Công phu bên ngoài ai cũng biết làm, tiểu Mạnh thái phi biết dùng khổ nhục kế, bản cung cũng sẽ bắt chước, bản cung vẫn còn có chút chờ mong, bước tiếp thao tiểu Mạnh thái phi sẽ làm thế nào."
Đỗ ma ma cúi đầu, rửa mặt cho nàng: "Nương nương, Phàn thái y nhờ nô tỳ chuyển lời cho nương nương, cánh tay bị thương của tiểu Mạnh thái phi, sợ là có chút giả."
Vốn nên như vậy, con người Mạnh Cẩn cực kì tự phụ, đương nhiên cũng rất ích kỷ, làm sao có thể làm mình bị thương thật được, nếu vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.
"Vị Phương thái y kia là người của nàng ta, khuếch đại vết thương là tất nhiên, cái này không cần để ý, nhìn chằm chằm nàng ta, xem nàng ta còn có hậu chiêu gì."
"Dạ."
Đỗ ma ma lui xuống, ngoài điện có rất nhiều Long Ảnh vệ mặc giáp vàng mặt mày lạnh lùng, uy nghiêm đứng canh.

Chương 67: Thư tình

Ở hành cung, mỗi ngày Nam San đều dậy vào giờ Mão, đúng giờ thỉnh an Thái thượng hoàng, vừa mới bắt đầu Thái thượng hoàng cố ý khó xử nàng, nhưng dần dần cũng chẳng nổi, nàng đứng ở bên ngoài, đầu tiên là nhỏ giọng nức nở, dần dần to lên, sau rồi khóc lóc thảm thiết, kể lể hiếu tâm của bệ hạ, bày tỏ nàng rất lo lắng cho long thể của Thái thượng hoàng, tiếng khóc réo rắt thảm thiết cảm động, lời lẽ khiến người ta rơi lệ, cứ như vậy, Thái thượng hoàng không chỉ không hết giận, ngược lại bị nàng khóc đến tâm phiền ý loạn.

Dứt khoát bảo nàng không cần thỉnh an nữa, nhưng nàng không thuận theo, vẫn ngày ngày thỉnh an, Thái thượng hoàng cũng nhìn ra, tam nhi tức này rất khó chơi, không khó xử nàng nữa, sớm tống cổ nàng trở về.
Hoàng hậu nương nương hiếu thảo, thân là Hoàng hậu một nước, lại giống như con dâu nhà bình thường, ngày ngày thỉnh an Thái thượng hoàng, mọi chuyện lấy sở thích của Thái thượng hoàng làm chuẩn, mọi việc tự tay làm, không nhờ tay người khác, tấm lòng hiếu thuận rõ như ban ngày.
Mọi chuyện tự nhiên truyền ra ngoài hành cung, truyền đến kinh thành, mọi người đều nói Hoàng hậu nương nương khắc kỉ phục lễ, không hổ là gương sáng cho nữ tử thiên hạ, lại nói việc Thái thượng hoàng bị ám sát ắt là có ẩn tình khác, bệ hạ mang thân thể bệnh tật lên triều xử lý chính sự, Hoàng hậu nương nương lo lắng Thái thượng hoàng, không chỉ tự mình hầu bệnh, còn mệt đến hộc máu.
Những người đồn bệ hạ muốn giết cha chắc chắn dụng tâm kín đáo, nói không chừng là gian tế nước địch, muốn châm ngòi quan hệ giữa Thái thượng hoàng và bệ hạ, thừa cơ được lợi.
Trí tưởng tượng và lực truyền bá của dân chúng lớn vượt qua tưởng tượng của mọi người, kể từ đó, mấy lời đồn không tốt khoảng thời gian trước bị đè xuống.
Chẳng qua, Thái thượng hoàng cũng không vừa ý những lời này, lần

này hắn ta cực kỳ kiên trì, khăng khăng muốn lập Tiểu Mạnh Thái phi làm Thái hậu, Tiểu Mạnh Thái phi đỡ kiếm cho hắn ta, đủ để thấy con người nàng ta, nữ tử trung nghĩa như thế xứng làm Thái hậu, đại thần trong triều nghị luận sôi nổi, lấy Khương Thủ phụ cầm đầu các đại thần liên tiếp dâng tấu, việc làm lần này của Thái thượng hoàng không ổn.
Từ xưa đến nay, sắc lập vô số Hoàng hậu, cũng có vô số Thái hậu, từ phi tử truy phong Thái hậu cũng có, nhưng xưa nay chưa từng có, chưa từng nghe thấy Thái phi tấn phong Thái hậu.
Ý chỉ của Thái thượng hoàng truyền đến trong kinh, Huệ Nam đế ém chỉ không phát.
Nam San ở trong hành cung ngược lại nhìn ra một chút manh mối, đều nói Thái thượng hoàng lỗ tai mềm, tâm cũng mềm, nhưng chẳng ngờ mềm đến như vậy, thân thế Tiểu Mạnh Thái phi đáng xấu hổ, nàng ta có thể làm Thái phi đã là phú quý đỉnh thiên, nếu lập làm Thái hậu, sao có thể ăn nói với vạn dân thiên hạ, sao có thể che miệng đám sử quan.
Thái thượng hoàng xử trí theo cảm tính, từ khi đăng cơ phong Mạnh thị làm Hộ Quốc phu nhân đã có thể thấy được, cho tới bây giờ hơn hai mươi năm trôi qua vẫn như thế, không hề có chút tiến bộ.
Mạnh Cẩn muốn làm Thái hậu, việc này trăm triệu không thể.
Toàn bộ hành cung, nàng là Hoàng hậu một nước, nơi này trừ Thái thượng hoàng, thân phận của nàng là tôn quý nhất, Tiểu Mạnh Thái phi và hai vị Thái tần theo lệ đều phải thỉnh an nàng.
Tiểu Mạnh Thái phi bị thương ở tay, còn là đỡ kiếm cho Thái thượng hoàng mới bị thương, Thái thượng hoàng lên tiếng, để nàng ta dưỡng thương ở trong phòng, miễn lễ cho nàng, chỉ có hai vị Thái tần phải thỉnh an Nam San, Nam San dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, nói: "Tiểu Mạnh Thái phi có thương tích trong người, gần đây việc hầu hạ Thái thượng hoàng đều nhờ hai vị Thái tần, bản cung thông cảm các Thái tần vất vả, ngoài cung không thể so trong cung, chút lễ nghi này không cần nghiêm khắc quá mức."
Hai vị Thái tần hành lễ tạ ơn, một vị Thái tần tuổi trẻ mạo mỹ trong đó lá gan lớn một chút: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp hầu hạ Thái thượng hoàng, không dám nói vất vả."
Nam San nhìn dáng vẻ của nàng ta, đoán ra nàng ta hẳn là Liễu

Thái tần được sủng ái, Liễu Thái tần tuổi trẻ, ngẩng đầu cúi đầu rất có phong tình, đúng lúc cùng Mạnh Cẩn như hai cực, Mạnh Cẩn theo phong cách thanh cao trí thức, vị Liễu Thái tần này lại theo phong cách mềm mại yêu kiều.
Thái thượng hoàng thật có nhã hứng, trong hành cung có hai vị mỹ nhân một băng một lửa bầu bạn, hơn nữa còn một Thái tần đoan trang khác, thật sự diễm phúc không cạn, đáng tiếc lại xảy ra việc này, nói không chừng đây mới là nguyên nhân Thái thượng hoàng tức giận.
Sau khi hai vị Thái tần lui ra, Nam San đứng dậy, vịn tay Đỗ ma ma: "Tiểu Mạnh Thái phi lần này cứu Thái thượng hoàng có công, theo lý bản cung nên đến thăm, tỏ vẻ ân sủng thay Thái thượng hoàng."
Nàng không trang điểm, y phục đơn giản gọn gàng đi ra ngoài cửa, tiểu thái giám canh giữ ở bên ngoài lanh lẹ đi tới, thông báo Tiểu Mạnh Thái phi không ở trong phòng mình, mà hầu bệnh ở trong điện của Thái thượng hoàng.
"Tiểu Mạnh Thái phi thật là thời khắc quan tâm Thái thượng hoàng, không màng vết thương trên tay, ở bên hầu bệnh, làm bản cung thấy rất cảm động."
Bước vào chính điện hành cung, Thái thượng hoàng mặc y phục thường ngày màu vàng dựa vào gối gấm vàng thêu hình kim long, sắc mặt hắn ta hơi tái nhợt, Mạnh Cẩn nghiêng người ngồi mép giường đang đút từng thìa thuốc, hai người nhìn thấy Nam San tiến vào, một người xụ mặt, một người khác kẽ nghiêng người liếc nhìn.
Nam San nói: "Tiểu Mạnh Thái phi quan tâm Thái thượng hoàng, bị thương nhưng vẫn hầu bệnh, nhi thần hổ thẹn."
Nàng nói xong đi lên trước một bước, muốn nhận lấy chén thuốc men vàng trong tay Mạnh Cẩn, Mạnh Cẩn đưa cho nàng, nàng khẽ lung lay, cái chén trên tay lộn một vòng, chén thuốc đổ xuống, vừa vặn làm ướt y phục của Mạnh Cẩn, vị trí bị ướt trùng hợp là vết thương đang băng bó.
Mạnh Cẩn che lại cánh tay, ra vẻ đau đớn, Nam San vội vàng nói: "Tiểu Mạnh Thái phi, ngươi không sao chứ, đều tại bản cung, gần đây nhiều việc, buổi tối không ngủ được nên không có sức lực." Lại cao giọng nói: "Còn không mau mời thái y."
"Thần thiếp không có việc gì, vẫn chưa bỏng đến chỗ vết thương,

cho phép thần thiếp cáo lui đi thay y phục."
Mạnh Cẩn vừa nói vừa đứng dậy, ra hiệu bằng mắt cho cung nữ hầu hạ mình, nàng ta đang định lui xuống thì Phàn thái y bên ngoài đã xách hòm thuốc đi vào.
"Vi thần thái y chính tam phẩm Thái Y viện Phàn Quán Chúng tham kiến Thái thượng hoàng, Hoàng hậu nương nương, Mạnh Thái phi nương nương."
Nam San mở miệng: "Phàn thái y mau mau đứng lên, lúc này không phải nói chuyện lễ nghi, mau xem vết thương cho Tiểu Mạnh Thái phi, vừa rồi bản cung không cẩn thận làm đổ chén thuốc lên người Thái phi, cũng không biết có đổ trúng vết thương không nữa."
"Không có chuyện gì lớn, thần thiếp cảm thấy ngoài ướt y phục, vết thương không làm sao, bệ hạ, dáng vẻ thần thiếp mất phong phạm, xin thứ cho thần thiếp thất lễ, cho phép thần thiếp đi xuống thay y phục, rồi lại để Phương Thái y khám vết thương cho thần thiếp."
Vừa rồi rõ ràng thấy nàng ta ôm cánh tay ra vẻ đau khổ, sao có thể không làm sao, có phải sợ làm mất mặt Hoàng hậu, cho nên mới cố gắng chịu đựng, Thái thượng hoàng không vui lắm, mặt nặng nhìn Nam San: "Thái y đã tiến vào, không bằng ái phi để thái y khám một chút."
Nam San đã sớm nhường chỗ, Phàn thái y tiến lại gần, sắc mặt Mạnh Cẩn khẽ thay đổi, cố gắng trấn định: "Bệ hạ, thần thiếp thật sự không có việc gì, Phàn thái y là Hoàng hậu nương nương mang đến, thần thiếp không dám làm phiền, vẫn là đợi lát nữa để Phương thái y khám bệnh cho thần thiếp là được."
"Tiểu Mạnh Thái phi như thế, bản cung sao có thể yên tâm, là bản cung không cẩn thận làm Thái phi bị bỏng, Thái phi không cho thái y khám, chắc hẳn không muốn khiến bản cung khó xử, nhưng cứ như vậy, bản cung càng thêm áy náy."
Khi nói chuyện, Phàn thái y đã mở hòm thuốc, trên tay cầm gối vải nhỏ và kéo chuẩn bị cắt y phục chỗ vết thương, Mạnh Cẩn ôm cánh tay, chậm chạp không động.
Thái thượng hoàng nhăn mày: "Ái phi, để Phàn thái y khám vết thương."
Sắc mặt Mạnh Cẩn trắng hơn, Thái thượng hoàng nghi ngờ: "Ái phi..."

Phàn thái y sải bước lên trước, một bàn tay nhẹ nhàng mà ổn định giữ tay Mạnh Cẩn, một tay khác cầm kéo nhanh chóng cắt y phục chỗ bị thương, da thịt bên dưới y phục xác thật đã bị bỏng đỏ lên, nhưng mà ngoài một một vết vảy đen rất nhỏ, căn bản không nhìn ra vết thương do kiếm tạo thành.
Mạnh Cẩn quỳ xuống: "Thái thượng hoàng, vết thương của thần thiếp đã gần như khỏi hẳn, ngày đó thích khách làm bị thương thần thiếp, chỉ chảy một chút máu, nhìn thì nặng nhưng thật ra chỉ là vết thương không lớn, thần thiếp từ nhỏ lớn lên ở Hầu phủ, cha mẹ nuông chiều từ bé, chưa bao giờ bị thương, càng đừng nói là chảy máu, lúc ấy hoảng sợ không nhẹ, tuy là vết thương rất nhỏ, cũng cảm thấy đau đớn khó nhịn, mong bệ hạ thứ tội."
Khuôn mặt Thái thượng hoàng âm trầm, nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng ta.
Nam San cúi đầu, Phàn thái y sớm đã có ánh mắt khom người lui ra ngoài.
Không khí trong phòng ngưng trọng, sắc mặt Thái thượng hoàng khó đoán, nhìn lướt trên người Mạnh Cẩn, cuối cùng không nói cái gì, cũng không nhắc lại ý chỉ muốn lập Thái hậu, Lăng Trọng Hoa nhận được tin tức từ hành cung, thuận thế đốt ý chỉ kia thành tro.
Chuyện này qua đi, Mạnh Cẩn hận Nam San thấu xương, lúc chạm mặt Nam San ở trong vườn ngắm hoa, ánh mắt nàng ta đầy oán hận, ngẩng đầu cố gắng duy trì cao quý, nhưng biểu hiện có thanh cao cũng không che được vẻ mưu mô của nàng ta.
Nam San không muốn để ý tới nàng ta, muốn xoay người rời đi thì sau lưng lại truyền đến tiếng nói chói tai của nàng ta: "Hoàng hậu nương nương nhìn thấy thần thiếp, vì sao vội vã rời đi, có phải vì chột dạ hay không?"
Nghe được lời này, Nam San dừng bước, xoay người: "Bản cung chột dạ cái gì, bản cung không hiểu lời này của Tiểu Mạnh Thái phi, nếu là chỉ chuyện lúc trước vạch trần ngươi giả vờ bị thương, vậy đó chỉ đơn thuần là hành động vô tâm, bản cung lại không phải thần tiên, có thể biết được cánh tay dưới y phục của Tiểu Mạnh Thái phi có thật sự bị thương hay không, lại nói Tiểu Mạnh Thái phi giả vờ bị thương để lấy lòng thương còn không cảm thấy chột dạ, thì bản cung có chỗ nào mà chột dạ."

Mạnh Cẩn đi lên trước, tiện tay ngắt một bông hoa xinh đẹp ném xuống đất, lại dùng mũi giày gấm thêu hoa văn đám mây màu xanh giẫm nát nó, nở một nụ cười xinh đẹp lạnh lùng với Nam San: "Trước mặt người mắt sáng không nói tiếng lóng, Hoàng hậu nương nương đối đầu với thần thiếp khắp nơi có phải bởi vì ghen ghét, ghen ghét thần thiếp luôn xuất sắc hơn ngài. Trước kia còn ở Hầu phủ, thần thiếp nổi tiếng đế kinh, Hoàng hậu nương nương chỉ là nữ nhi của thứ tử không nổi bật, diện mạo bình thường, càng chớ nói tới tài năng. Có lẽ bởi vì như thế, cho nên Hoàng hậu nương nương vừa mới đắc thế thì lập tức muốn chèn ép thần thiếp. Việc hôm qua, Hoàng hậu nương nương đã có chuẩn bị từ lâu, bằng không tại sao Phàn thái y lại đến nhanh như vậy, dám làm không dám nhận, cũng không phải là phong phạm mà Hoàng hậu một nước nên có."
"Tiểu Mạnh Thái phi không hổ là tài nữ nổi tiếng, không chỉ biết làm thơ mà mấy lời nói đương nhiên này còn khiến người ta không biết nên khóc hay cười. Ghen ghét cái gì, bản cung ghen ghét Thái phi cái gì chứ, Thái phi có cái gì khiến bản cung ghen ghét? Về phần phong phạm mà Hoàng hậu một nước nên có, không cần Tiểu Mạnh Thái phi dạy bản cung, Tiểu Mạnh Thái phi chỉ là một Thái phi, chưa từng làm Hoàng hậu, cũng không phải Thái hậu thì có tư cách gì dạy bản cung?"
Lời này khiến sắc mặt Mạnh Cẩn thay đổi một ít, Nam San nhìn chằm chằm nàng ta, nói từng câu từng chữ: "Mấy ngày trước, nghe nói Thái thượng hoàng còn muốn sắc phong Tiểu Mạnh thái phi làm Thái hậu, như vậy, ngươi giả vờ bị thương tranh thủ ân sủng thì có tư cách gì khiến Thái thượng hoàng phong ngươi làm Thái hậu."
Trong lòng Mạnh Cẩn tràn đầy hận ý, bởi vì nàng ta đỡ kiếm thay Thái thượng hoàng, kịp thời đẩy hắn ta ra, lại mang vết thương không ngủ không nghỉ mà hầu bệnh, vốn dĩ Thái thượng hoàng muốn phong nàng ta làm Thái hậu, nhưng Nam lại giở trò khiến việc này thất bại trong gang tấc, hóa thành bọt nước.
Trong mắt nàng ta thoáng hiện hận ý, nhìn Nam San mặc y phục màu trắng ngà, tuy rằng màu sắc bình thường nhưng dáng người thướt tha, giữa hàng lông mày có nét ngây thơ lại mang chút quyến rũ, rõ ràng là dáng vẻ yêu hậu, lại được tân đế độc sủng, trong lòng nàng ta càng ghen ghét: "Chính bởi vì Thái thượng hoàng muốn sắc

lập thần thiếp làm Thái hậu, cho nên Hoàng hậu mới có thể nghĩ ra kế độc ác như thế, huỷ thanh danh của thần thiếp? Thần thiếp vẫn luôn cho rằng dù Hoàng hậu nương nương không phải tam muội muội, cũng vẫn còn một hai phần tình cảm tỷ muội, lại không ngờ chỉ có thần thiếp cho rằng như vậy, Hoàng hậu nương nương đã sớm quên tình cảm khi còn ở Hầu phủ rồi."
Nam San cười lạnh, dáng vẻ này của Mạnh Cẩn rất thảo mai: "Kế độc? Bản cung lo lắng thái phi bị thương, có lòng tốt để thái y khám chữa, trong mắt ngươi lại là kế độc, quả nhiên trong lòng có quỷ, thấy ai cũng nghĩ quỷ."
Mạnh Cẩn đi lên một bước, nhích đến gần nàng, đè thấp giọng: "Miệng lưỡi của Hoàng hậu nương nương rất sắc bén, hoàn toàn khác trước kia, nói đến quỷ, thần thiếp ngược lại nhớ tới, lúc ở Hầu phủ, tam muội muội là một cô nương tốt bụng không thích nói chuyện, nói chuyện cũng không dám cao giọng, đâu nhanh mồm dẻo miệng, nguỵ biện lắt léo như Hoàng hậu nương nương." Nàng ta nhìn chằm chằm Nam San, tiếp đó cao giọng, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc ngươi là yêu nghiệt phương nào, chiếm cứ thân thể của Hoàng hậu nương nương?"
"Tiểu Mạnh Thái phi đang nói cái gì vậy, bản cung không hiểu. Yêu nghiệt cái gì, người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, trong hoàng thất cực kỳ kiêng kị, Tiểu Mạnh Thái phi nói năng cẩn thận."
"Ngươi chắc chắn là một cô hồn dã quỷ, không biết sau này bệ hạ còn có thể độc sủng ngươi hay không, ngươi còn làm được Hoàng hậu nương nương hay không?"
Nam San nhìn thẳng nàng ta, cười sâu xa: "Tiểu Mạnh Thái phi nói chuyện quỷ quái mà sắc mặt không đổi, giống như đang nói việc nhà làm phụ nhân khuê phòng như bản cung kinh ngạc cảm thán, trái tim sợ hãi muốn nhảy ra ngoài, Tiểu Mạnh Thái phi lại không hề cảm thấy ngạc nhiên, hay là Tiểu Mạnh Thái phi vốn chính là quỷ quái, chiếm cứ thân thể Mạnh tiểu thư, cho nên mới cảm thấy thế gian cũng có đồng loại, muốn tìm được đồng bọn?"
Con ngươi Mạnh Cẩn co rụt lại: "Trong sách vở dã sử cũng không phải không có, thần thiếp ngẫu nhiên từng thấy, thần thiếp từ khi ra đời đã thông minh hơn người, từ nhỏ tài tình lan xa, đâu ra việc

chiếm thân thể người khác, Hoàng hậu nương nương thì khác, biến hoá trước sau quá lớn, khiến người ta không thể không tin, nếu thần thiếp nói việc này cho bệ hạ, không biết bệ hạ xử lý cô hồn dã quỷ như ngươi như thế nào?"
"Tiểu Mạnh Thái phi thật biết nói đùa, mấy sách vở viết chuyện thần quỷ ở đâu vậy, sao bản cung chưa bao giờ nghe nói, ngược lại Tiểu Mạnh Thái phi, luôn biết chuyện người khác không biết, nếu nói khả nghi, Thái phi mới khả nghi, chỉ bằng nhưng thơ từ ngươi làm, đâu giống một nữ tử khuê phòng có thể lĩnh ngộ được, càng đừng nói phong cách thơ từ ngàn kỳ trăm biến, còn có Bồng Lai các mà ngươi ở lúc chưa xuất giá, bản cung chưa từng đọc được ở sách nào, trên đời còn có tiên sơn tên Bồng Lai các, ngươi coi mình là tiên tử, theo bản cung thấy, yêu ma quỷ quái còn kém không nhiều lắm." Nam San thấy sắc mặt nàng ta biến đổi, cười nhạt: "Tiểu Mạnh Thái phi vẫn nên tự cầu nhiều phúc, thế gian có nhiều người thông minh, cũng nhiều người có lòng nghi ngờ, ngộ nhỡ bị người ta phát hiện, chậc... Sẽ bị thiêu chết đó."
Mạnh Cẩn bị câu nói kỳ lạ cuối cùng của nàng doạ tái mặt, trong lòng run sợ, nàng ta đang định phản bác thì nghe thấy nàng nói tiếp: "Về phần bản cung, Tiểu Mạnh Thái phi có thể đến trước mặt bệ hạ thử một lần, xem bệ hạ tin tưởng ngươi, hay là lập tức coi ngươi trở thành tiểu nhân yêu ngôn hoặc chúng mà xử tử, bản cung xin khuyên thái phi, con người phải tích phúc, đừng mơ mộng thứ không thuộc về mình, nếu không lòng tham còn chưa thực hiện được, ngược lại ném mất mạng."
Nàng xoay người, chân váy màu trắng xoè ra tạo thành hình một đoá hoa, chậm rãi rời đi, để lại Mạnh Cẩn ngẩn ngơ tại chỗ, sắc mặt thay đổi, lại tiện tay ngắt một bông hoa nắm chặt, bóp nát nó rồi ném xuống đất, còn dùng chân nghiền vài cái.
Hai mắt Mạnh Cẩn đầy oán độc nhìn chằm chằm bóng dáng màu trắng, Nam San bước đi, sau lưng như có mũi nhọn bắn thẳng đến, trong lòng nàng hiểu rõ nhưng vẫn bước đi chậm rãi. Mãi đến khi không nhìn thấy nữa, Mạnh Cẩn mới không cam lòng rời đi.
Trong bụi hoa cách đó không xa có một người đứng lên, hai chân nàng ta run rẩy, sắc mặt cổ quái, vừa mừng vừa sợ, cuối cùng giật lá rụng trên đầu xuống, nhìn về phía Mạnh Cẩn biến mất mỉm cười

cao thâm khó đoán.
Nam San trở lại trắc điện lập tức thì thầm vài câu với Đỗ ma ma, phái người trông chừng Mạnh Cẩn, nếu có hành động khác thường, lập tức tới báo, sau đó ném chuyện vừa rồi ra sau đầu. Buổi tối trằn trọc, trên chiếc giường to rộng chỉ có một mình nàng lại có vẻ trống vắng, suy qua nghĩ lại càng thêm khó ngủ, mấy ngày rồi nàng không thấy phu quân, thật sự nhớ nhung, nàng ngồi dậy, mài mực nâng bút.
Viết lên giấy viết thư in hoa mấy chữ.
Phu quân Lăng Lang của ta.
Nàng nghĩ lại, ném giấy vào sọt rác, lại viết lại, Phu quân yêu dấu của ta.
Nàng nhẩm đọc mãi, mím môi cười trộm, không biết người nọ nhìn thấy xưng hô này sẽ có phản ứng thế nào?
Một ngày không gặp ngỡ cách ba thu, nay ba ngày không gặp mặt quân, cảm giác thời gian chậm chạp như một năm, mười năm, giường đơn gối chiếc, cánh tay lạnh lẽo, trông thấy ánh trăng sáng ngần bên ngoài chiếu vào phòng làm sáng rọi một khoảng thì càng nhớ quân hơn, hận bản thân không thể khoác ráng màu, đạp gió phá mây đến ngủ chung với quân.
Nàng viết đến đây thì ngừng bút, làm khô giấy viết thư, trong đầu hiện lên gương mặt tuấn tú của phu quân, còn có những bức tranh ân ái quấn quýt bên nhau như được thu nhỏ lại, nàng nghĩ ngợi, mặt đỏ bừng, cuối cùng nhấc bút lên viết tiếp.
Ba nghìn giai lệ đã bị bỏ không nhiều ngày, mong quân yêu mến, lòng rất nóng vội!
Cục cưng bé nhỏ của chàng, Nam Nam.
Nàng thổi nét mực đã viết xong, gấp lại cẩn thận rồi nhét vào phong thư, dùng xi đóng miệng phong thư lại, lại in vết son môi của mình lên miệng phong thư.
Nàng vừa làm vừa cười trộm, tưởng tượng vẻ mặt của hắn khi đọc thư, là ngại ngùng hay bất ngờ, có viết thư lại cho nàng không? Sau khi làm xong, nàng gọi Đỗ ma ma vào, giao thư cho bà ấy. Đỗ ma ma hiểu ý, ra cửa sau vẫy tay với không trung, một Ảnh Long vệ mặc áo giáp hắc kim lặng im không tiếng động xuất hiện, bà giao thư cho hắn: "Hoàng hậu nương nương tự tay viết thư, cần phải

mau chóng đưa đến cho bệ hạ."
Hắc Ảnh nhận thư, nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Chương 68: Mưa móc

Cách một ngày, Thành Vương và Thành Vương phi ôm nhi tử tới hành cung, Mạnh Bảo Đàm còn đang trong thời gian ở cữ, sắc mặt trắng nhợt, thần sắc lo lắng, đứa bé trong lòng bị bọc kín mít giống như ngủ rất say.
Bọn họ đi tới thăm Thái thượng hoàng, Thành Vương khóc lóc thảm thiết: "Phụ hoàng, từ khi nghe được tin tức người bị ám sát, nhi thần ngày đêm lo lắng, cuộc sống hàng ngày không yên, người là Thái thượng hoàng, đến tột cùng là kẻ xấu nào dám xuống tay với người, nhi thần thấp thỏm lo âu, trong lòng run sợ, không dám nghĩ lại."
Thành Vương phi ôm con, cũng dùng khăn mạt nước mắt.
Lời nói của Thành Vương làm tâm trạng Thái thượng hoàng vốn dĩ đã không tốt lại càng tức giận hơn, sắc mặt u ám: "Diệp Nhi còn nhỏ, sao chịu nổi bôn ba như thế?"
Mạnh Bảo Đàm ôm con tới gần, Thành Vương nhận lấy: "Phụ hoàng, nhi thần sợ... Tuy Diệp Nhi còn nhỏ, nhưng biết tới thăm hoàng tổ phụ, dọc đường đi không khóc không nháo, rất ngoan ngoãn."
"Tốt." Thái thượng hoàng nhìn thấy tôn nhi, sắc mặt dịu đi một ít: "Các ngươi có tâm, phụ hoàng rất an ủi."
"Phụ hoàng, nhi thần nghe nói thích khách kia lại có thể phá được thủ vệ hành cung. Liệu có phải... Vốn có nội ứng, nếu không lấy Ngự Lâm quân kiểm soát canh phòng tầng tầng lớp lớp quanh hành cung, làm sao có đến gần, lại còn làm phụ hoàng bị thương."
Thái thượng hoàng nhìn hắn ta một cái, lại ngẩng đầu nhìn về phía ngoài điện, môi mím chặt.
Mạnh Bảo Đàm có ánh mắt đi qua ôm lấy đứa bé: "Thái thượng hoàng, nhi thần cáo lui."
Nàng ôm nhi tử được cung nhân dẫn đường tới trắc điện của Nam San, trắc điện ở phía Đông Nam chính điện, cách đó không xa, đi vài bước là đến, ngoài điện có Ảnh Long vệ kim giáp canh giữ, người nào người nấy mặt lạnh áo sắt, thắt lưng dắt trường kiếm, vây kín trắc điện không kẽ hở.

Phía Tây Bắc chính điện là chỗ ở của Tiểu Mạnh Thái phi và hai vị Thái tần, Mạnh Cẩn nhìn qua cửa sổ là có thể nhìn thấy cửa Đông trắc điện, Ảnh Long vệ canh giữ cửa làm sắc mặt nàng ta trắng lại càng trắng.
Nam San nhìn nàng ta, thầm nghĩ hai phu thê này cũng đủ liều, Mạnh Bảo Đàm còn chưa ở cữ xong, giữa trán còn đổ mồ hôi, hơn nữa trời lại nóng, tất nhiên cực kỳ khó chịu.
"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương."
"Mau mau bình thân, Thành Vương phi còn chưa ở cữ xong đã bôn ba như thế, bản cung không đành lòng, Thái thượng hoàng chưa bị thương đến mức nguy kịch, hành cung còn có bản cung, phu thê hai người mau trở về, chớ có làm đứa trẻ hoảng sợ."
Mạnh Bảo Đàm cúi đầu: "Thần thiếp đa tạ nương nương quan tâm, hoàng tôn cũng lo lắng cho hoàng tổ phụ, chúng ta sẽ ở lại đây, chờ vết thương của Thái thượng hoàng chuyển biến tốt đẹp rồi lại trở về."
Nam San nhìn nhìn đứa trẻ làn da còn hồng trong tã lót, một đứa bé còn chưa đầy tháng thì biết lo lắng cái gì, Mạnh Bảo Đàm cũng thật biết nói chuyện hoang đường.
Nếu nàng ta cũng không thèm để ý thân thể, người khác khuyên bảo nữa cũng vô dụng, nàng dứt khoát mặc bọn họ, sai người sắp xếp tẩm điện cho một nhà ba người ở lại.
Ban đêm, có lẽ do hai hôm trước mất ngủ, hôm nay nàng ngược lại vào giấc từ sớm. Trong lúc ngủ mơ, dường như nàng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, lại bị người ôm vào trong lòng ngực, có bàn tay to thăm dò vào trong ngực, nắm lấy một bên chậm rãi xoa nắn, trong lòng bàn tay to có vết chai mỏng, là hàng năm luyện võ gây ra, vết chai mỏng thô ráp, mỗi nơi nó lướt qua vừa tê dại vừa ngứa, nàng không tự giác ngâm nga thành tiếng.
Ngón tay thon của nam tử nhấc áo ngủ lên, lộ ra cái yếm thêu hình cây mơ, bọc lấy quả mật đào no đủ, núm đào như ẩn như hiện, bàn tay to đẩy lên trên, quả đào màu hồng lọt vào trong tầm mắt, làm người ta thèm nhỏ dãi.
Nam San chỉ cảm thấy ngực vừa ngứa vừa đau, loại cảm giác này cũng không xa lạ, nàng mở mắt ra, vừa lúc nam tử ngẩng đầu khỏi ngực nàng, trên môi còn vương ánh nước, vừa quyến rũ lại xinh

đẹp, làm tôn lên sắc đẹp tuyệt thế của nam tử, mê hoặc lòng người.
"Phu quân, ta đang nằm mơ sao, sao lúc này chàng lại tới?"
"Hậu cung ba nghìn giai lệ đã bỏ lâu không ngó ngàng, trẫm tự mình đến, lần lượt ban phát ân huệ, cục cưng bé nhỏ vừa lòng không?"
Bốn chữ cục cưng bé nhỏ phát ra từ miệng hắn rõ ràng là giọng điệu lạnh nhạt nhưng không hiểu sao lại khiến người nghe mặt đỏ tim đập, làm làm hai má nàng đỏ ửng: "Ở đó cách kinh thành ba ngày đi đường, phu quân nhận được thư, sao hôm nay đã có thể đến được vậy?"
"Nghe nàng nhớ phu quân sốt ruột, đêm không thể ngủ, sao vi phu có thể không giục ngựa như bay, đêm triển khinh công, đi cả ngày lẫn đêm, để an ủi tương tư, giải bệnh đói khát của cục cưng bé nhỏ."
Đôi mắt hắn sâu thẳm, không hề che giấu tình ý nóng rực, nàng vươn tay ôm lấy cổ nam nhân: "Bệ hạ tới vừa lúc, bông hoa sắp khô, khao khát khó nhịn, thần thiếp mong mỏi mưa móc, sốt ruột như lửa đốt, thiếu chút nữa lửa cháy lan ra đồng cỏ, trắng đêm khó có thể đi vào giấc ngủ."
Nàng vừa dứt lời, cơ thể nam tử lập tức đè xuống, hôn tới cẩn thận, trong màn ngập tràn tiếng thở dốc...
Giờ Mão hôm sau, trong chăn gấm bên cạnh đã trống không từ lâu, nàng mơ hồ lật người, lăn sang bên kia, hơi thở trên người nam nhân vẫn còn lưu lại, nàng hít sâu một hơi, nhớ tới nam nhân nửa đêm mưa móc, lỗ tai đỏ lên. Nàng vùi đầu vào trong chăn, vừa xấu hổ, vừa ngọt ngào.
Năng lực của nam nhân này thật mạnh, nàng ngồi dậy, sợi tóc trên đầu trượt xuống, không mảnh vải che thân, cánh tay ngọc nâng lên, cúi đầu nhìn kỹ, quả nhiên là được mây mưa tưới đẫm, đào hồng liễu xanh, kiều diễm ướt át.
Nàng đứng dậy thay y phục, thấy yếm bị vo tròn, ném dưới chân, dây lưng bên trên đã bị đứt, nhớ tới ban đêm điên cuồng, mặt đỏ tim đập, trong lòng ngọt ngào.
Đỗ ma ma nghe thấy tiếng động, vén rèm tiến vào: "Hoàng hậu nương nương, bệ hạ thức dậy vào giờ Dần, sai nô tỳ không cần đánh thức nương nương."

Trái tim nàng lại ngọt ngào hơn, đứng dậy trang điểm chải chuốt.
Giờ Thìn, Thành Vương phi và hai vị Thái tần đều tới thỉnh an, trong cung Mạnh Cẩn truyền lời, nói Thái phi không khoẻ, Nam San tự nhiên sẽ không khó xử, miễn nàng ta thỉnh an, vốn dĩ đã miễn thỉnh an rồi, nhưng mà Mạnh Bảo Đàm vào biệt viện ở, mỗi ngày nàng ta đều tới thỉnh an Nam San, đám Thái tần cũng không dám lười nhác.
Mạnh Cẩn bị bệnh thì an phận một ít, người hầu hạ bên cạnh Thái thượng hoàng đổi thành Liễu Thái tần, Liễu Thái tần đang độ tuổi thanh xuân, lại xinh đẹp, quyến rũ, nhìn bề ngoài giống như chèn ép được Mạnh Cẩn.
Nam San hơi nghi hoặc, lấy tính cách của Mạnh Cẩn, sao có thể chấp nhận người khác mang tiếng tốt, hơn nữa còn là một Thái tần có phẩm giai thấp hơn mình.
Sau đó nàng lại thấy Thành Vương không ngừng đi lại trong hành cung, nàng dần dần tỉnh ngộ, tình nhân cũ ở ngay trước mặt, nếu nàng ta cứ tiếp cận Thái thượng hoàng, sợ tâm trạng tình nhân cũ không thoải mái.
Thành Vương thoạt nhìn u sầu hơn trước kia không ít, nhưng cũng không mất vẻ tuấn lãng, Thái thượng hoàng đã qua tuổi trung niên không thể bì được, dạo này Mạnh Cẩn ăn mặc đơn giản trang nhã, trang điểm nhẹ nhàng, hơi có phong thái khi chưa xuất giá.
Hai người thường xuyên nhìn nhau từ xa, không nói lời nào nhưng lại chứa thiên ngôn vạn ngữ.
Qua mấy ngày như thế, Đỗ ma ma nói, ngày gần đây Liễu Thái tần thường tới phòng Tiểu Mạnh Thái phi, cho cung nhân lui xuống hết, không biết bí mật nói chuyện gì, Mạnh Cẩn càng không ra khỏi cửa, Liễu Thái tần và Thái thượng hoàng gắn bó keo sơn.
Thành Vương phi lại thi thoảng tới tỉnh an Nam San, đứa bé kia quả thật ngoan ngoãn, không khóc không ầm ĩ, Nam San ngẫu nhiên nhìn thấy lúc nó tỉnh, luôn cảm thấy có chút không ổn.
"Bản cung ngược lại chưa từng gắp đứa trẻ nào ngoan ngoãn như Diệp Nhi, không khóc không ầm ĩ, chăm cũng bớt lo."
Gương mặt Mạnh Bảo Đàm hiện ra ý cười, nhìn nhi tử: "Tạ Hoàng hậu nương nương khích lệ, Diệp Nhi xác thật hiểu chuyện, thần thiếp bớt lo không ít, ngay cả Thái thượng hoàng cũng khen ngợi, Diệp Nhi là đứa trẻ nghe lời nhất người từng gặp."

Nam San cụp mắt, nuốt câu nói đã mời thài y khám chưa xuống, nói chuyện khác với nàng ta, đợi khi nhắc tới Thành Vương, rõ ràng thấy sắc mặt Mạnh Bảo Đàm có chút mất tự nhiên, nhưng mà cũng phải, tình nhân cũ gần trong gang tấc, Thành Vương chắc chắn đứng núi này trông núi nọ, có lẽ người khác sẽ không chú ý, Mạnh Bảo Đàm là thê tử sao có thể không biết.
Ban đêm, tây trắc điện truyền đến tiếng đàn du dương, tiếng đàn như khóc như oán, mang theo tình ý triền miên, Nam San hiểu rõ, chắc chắn là Mạnh Cẩn đang đánh đàn, chỉ không biết lần mượn nhạc biểu đạt tình yêu này là Thái thượng hoàng, hay là Thành Vương.
Nàng vịn tay Đỗ ma ma, đi ra ngoài điện, dọc theo đường mòn bước chậm đến tây trắc điện. Trong vườn ngoài điện, dưới đình bát giác, người đang đánh đàn quả nhiên là Mạnh Cẩn.
Mạnh Cẩn mặc bộ váy tay rộng màu trắng, trên mặt thoa một lớp phấn mỏng, trên đầu búi Tiên nữ kế, hai nhánh tóc rũ xuống trên vai, yếu đuối, mong manh lại động lòng người, trên mặt mày nhạt mắt xanh, thanh nhã sạch sẽ, mười ngón nhỏ dài, linh hoạt gảy dây đàn.
Từ góc của Nam San có thể nhìn thấy phía sau bụi hoa đối diện có một bóng người, nhìn dáng người, chắc chắn là Thành Vương không thể nghi ngờ.
Tiếng đàn khoan thai lọt vào tai, người đang đi trên đường chính về phía này chính là Thái thượng hoàng.
Nhìn thấy Thái thượng hoàng, Mạnh Cẩn dừng đánh đàn, uyển chuyển đứng dậy, chậm rãi hành lễ, trong mắt Thái thượng hoàng chứa vẻ si mê: "Ái phi."
"Bệ hạ, thần thiếp quấy rầy ngài sao?"
"Không, tiếng đàn này làm trẫm nhớ tới tình huống ngày đầu tiên gặp mặt ái phi cũng là đêm trăng trong đình hóng gió thế này, tiếng đàn của ái phi động lòng người, bay bổng như tiên." Thái thượng hoàng nói, cầm tay Mạnh Cẩn: "Mấy ngày nay, ấm ức ái phi rồi."
Hai mắt Mạnh Cẩn hàm chứa ánh nước, tình ý sâu sắc: "Bệ hạ, thần thiếp không ấm ức."
"Ái phi."
Thái thượng hoàng nắm tay nàng ta, đang định dắt nàng ta đi vào

trong điện.
Phàn Thái y vội vàng đuổi tới, nghiêm mặt nói: "Long thể của bệ hạ quan trọng, vết thương do kiếm mới vừa khép lại, không thể có ý nghĩ mờ ám, vi thần lo lắng cho bệ hạ, thất lễ góp lời, mong bệ hạ thứ tội, cung xin Mạnh Thái phi thứ tội."
Mặt Thái thượng hoàng đen như đáy nồi, trợn trừng mắt nhìn Phàn Thái y, phất tay áo rời đi, trong đình chỉ còn một mình Mạnh Cẩn với sắc mặt khó coi, Nam San trong chỗ tối suýt thì cười thành tiếng, Phàn Thái y không hổ là tướng công của Khương Diệu Âm, tính tình của hai phu thê này thật sự khiến người ta yêu thích.
Mọi người rời đi, nhìn người trong lòng áo trắng lẻ loi, Thành Vương nắm chặt tay rồi thả lỏng, thả lỏng lại nắm chặt, cuối cùng không làm cái gì, trơ mắt nhìn bóng người màu trắng, mất hồn mất vía một mình đi vào trong điện.
Kể từ hôm đó Mạnh Cẩn lại được sủng trở lại, Liễu Thái tần tự nhiên lại bị bỏ một bên. Nam San nhìn thấy Liễu Thái tần và Mạnh Cẩn liếc xéo nhau không chỉ một lần, có chút kỳ lạ.
Chờ thời tiết chuyển lạnh, vết thương của Thái thượng hoàng đã khỏi hẳn, tiết trời không còn quá nóng nực nữa, mọi người chuẩn bị hành trang, khởi hành hồi kinh, Nam San vẫn luôn ở hành cung, tự mình hộ tống Thái thượng hoàng trở lạnh trong cung, đi cùng còn có một nhà Thành Vương phi, còn có Tiểu Mạnh Thái phi và hai vị Thái tần.
Toàn thể cung nữ, thái giám trong cung đứng ngoài cửa cung nghênh đón, tân đế mặc long bào, đội miện quan, dáng người cao lớn đứng ở đẳng trước, đứng dọc hai bên cửa cung là rất nhiều bá tính, Ngự Lâm quân chia ra đứng hai hàng tạo thành tường ngăn.
Tân đế có dáng vẻ thiên nhân, ngọc chất kim tướng, các bá tính tranh nhau nhìn ngắm, xông lên đầu đường, rồi lại bị khí thế lạnh lùng như băng sương chấn nhiếp, không dám nhìn thẳng.
Văn võ bá quan xếp hàng phía sau hắn, mặt mũi ai cũng trang nghiêm, chờ đợi liễn rồng của Thái thượng hoàng xuất hiện, lần này toàn bộ triều đình ra ngoài cung nghênh giá, cho Thái thượng hoàng đủ thể diện, sắc mặt Mạnh Cẩn ngồi trong liễn rồng lại rất khó coi.
Nam San vẫn luôn canh giữ ở hành cung không đi, khắp nơi đều sắp xếp người, nàng ta không thể hành động thêm một bước, thật vất

vả truyền ra lời đồn lại bị Nam San ầm ĩ làm biến mất không thấy tăm hơi.
Bởi vì chuyện giả bị thương, Thái thượng hoàng bất mãn, vắng vẻ nàng ta mấy ngày, sau đó Liễu Thái tần tiểu nhân đắc thế, thiếu chút nữa cướp hết sủng ái của nàng ta, may mắn đêm đó đánh đàn gửi nỗi nhớ thương, khiến Thái thượng hoàng nhớ lại hồi ức giữa hai người, thuận lý thành chương được sủng ái trở lại.
Chẳng qua, chuyện sắc lập Thái hậu không được đề cập đến nữa.
Ngày ấy nói chuyện với Nam San ở trong hoa viên, nàng ta dám khẳng định, đối phương là sinh hồn, chẳng qua không biết là hiện đại xuyên tới, hay là bản thổ trọng sinh, nếu nghi ngờ là đồng hương, không thể không tránh.
Nàng ta lướt qua rèm che liễn rồng, tìm tòi nghiên cứu nhìn liễn phượng phía sau, Nam San giơ cái chén trong tay, mỉm cười với nàng ta từ xa, trong mắt chứa đầy thâm ý.
Liễn rồng của Thái thượng hoàng đi vào cửa cung, Lăng Trọng Hoa và Nam San bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là nhớ nhung, đều rõ ràng tâm ý của đối phương, đưa tình không nói.
Lúc nàng đi đến, trên tường Chính Dương cung vẫn tràn ngập nụ hoa, hiện giờ đương lúc hoa lăng tiêu nở rộ rực rỡ nhất, xinh đẹp động lòng người, gió nhẹ thoảng qua, những đoá hoa như ngọn lửa lắc lư trái phải như đang tấu nhạc.
Đại hổ nghe thấy tiếng động, thấy Nam San, ánh mắt nó sáng lên, lập tức trông mong đi đến, di chuyển quanh người nàng, không chịu rời đi, Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn nó, nó lại không dám áp sát quá gần, rất là đáng thương.
Nam San mềm lòng, vẫy tay với nó một cái, nó đứng bên kia của nàng, mắt hổ nhìn nàng, vẫy đuôi lấy lòng.
Nàng vươn tay, vuốt lưng nó: "Dạo này ăn uống thế nào, có nhớ ta không?"
Mắt đại hổ như ngôi sao, sương mù mông lung nhìn nàng, sau đó dùng cái đầu của nó cọ tay nàng vài cái, nàng vươn một cái tay khác, vuốt lông trên đầu nó, mềm mại mượt mà, có lẽ dạo này ăn uống không tệ.
Nam tử lẳng lặng nhìn bọn họ, ánh mắt vốn sâu lắng lạnh lùng dịu lại, yên lặng nhìn bọn họ tương tác.

Mấy ngày này, trong Chính Dương cung chỉ có hắn và đại hổ gắn bó làm bạn, giống như quay lại thời gian trước, chẳng qua khác biệt chính là, bọn họ còn có người nhớ nhung, một người một hổ đều nhớ mong cùng một người.
Hiện giờ người nhớ mong trở về, tất nhiên là vui vẻ.
Hắn như thế, đại hổ cũng vậy.
Hai phu thê đi vào trong tẩm điện, dường như đại hổ rất có ánh mắt, lưu luyến mà ngừng bước, bên ngoài điện,Vạn Phúc vẫy tay với nó, đại hổ gầm lên một tiếng, đi ra bên ngoài.
Nam San lơ đãng ngẩng đầu, thoáng nhìn Vạn Phúc đứng xa xa, cung trang màu quýt, xinh đẹp hơn lúc ở Nam phủ không ít, dáng người thon thả, búi tóc cung kế, quả thực là thiếu nữ tuổi thanh xuân, hai người cách nhau hơi xa, nàng không thấy vẻ mặt của Vạn Phúc, lại mơ hồ cảm thấy có chút không thoải mái.
Lại nói, Thiên Hỉ và Vạn Phúc lớn hơn nàng một tuổi, đã đến tuổi nên bàn chuyện cưới hỏi, cung nữ chưa đến hai mươi năm không thể xuất cung, bọn họ chỉ là của hồi môn của nàng, không phải cung nữ thật sự, cũng nên có dự định.
Trong điện chỉ còn lại hai phu thê, hơn nửa tháng không gặp, tương tư thấu xương, tất nhiên là triền miên một hồi.
Gió ngừng mưa nghỉ, Nam San lười nhác dựa vào lòng nam nhân của mình, nói qua chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, nhảy qua chuyện với Mạnh Cẩn ở trong vườn.
Nghĩ đến lúc trước Thái thượng hoàng từng muốn sắc phong Mạnh Cẩn làm Thái hậu, Nam San không khỏi nói đùa: "Phu quân, Thái thượng hoàng thiếu chút nữa tìm mẹ kế cho chúng ta, nếu để hắn ta thực hiện được thật, hoàng tộc Lăng thị sẽ bị người ta chê cười, tiền Hoàng hậu là nữ nhi Mạnh gia, tân Thái hậu cũng là nữ nhi Mạnh gia, còn là hai cô chất, mấu chốt là tiền Hoàng hậu còn đang đợi ở An Xương cung đó."
Lăng Trọng Hoa không nói.
Nàng lại nói: "Thái thượng hoàng này nhảy nhót như thế, chỉ là muốn cho người trong thiên hạ biết, tuy rằng hắn ta thoái vị, nhưng vẫn là đế vương, còn có thể muốn làm gì thì làm, khống chế sống chết của người khác, quyết định phú quý của người khác."
Người từng hưởng mùi vị của quyền thế làm sao có thể tuỳ tiện

quên đi niềm vui khi khống chế cuộc sống của người khác, sao có thể từ bỏ phong quang được nhiều người ủng hộ.
Thái thượng hoàng thoái vị, là bị ép dưới thế lực của Lăng Trọng Hoa mà không phải thật sự cam tâm tình nguyện, thiên gia không có tình thân, càng không có phụ tử, dẫu hắn ta trọng tình mềm lòng hơn đế vương khác, cũng là một người làm hoàng đế hơn hai mươi năm, sao có thể không có mặt nhẫn tâm.
Lăng Trọng Hoa ấn đầu nàng vào trong ngực mình: "Lăng Thành Phong lỗ tai mềm, nhưng cũng đa nghi, hành vi của Tiểu Thái phi Mạnh gia rất khả nghi."
Nam San trở mình, dựa vào người hắn: "Nàng ta khả nghi ở đâu, chàng nhìn ra ở chỗ nào?"
"Người thông minh bẩm sinh không ít, nhìn chung danh nhân truyện ký, sử sách, những người thông mình từ bé thường nói chuyện làm việc tự thành một phái, tuy Tiểu Mạnh Thái phi có tiếng tài giỏi từ nhỏ, nhưng làm người ta khó hiểu, nhìn chung những thơ từ nàng ta làm, khả năng lĩnh ngộ và sự thông minh không giống như trời sinh, ngược lại giống bắt chước lời người khác, chẳng ra cái gì cả."
"Ông xã, chàng thật lợi hại." Nàng dựng thẳng một ngón tay cái, cười tủm tỉm nói: "Chàng nói không hề sai, quả thực nàng ta có vấn đề, lại nói vị Tiểu Mạnh Thái phi này ngược lại có chút sâu xa với ta, có lẽ nàng ta đến từ cùng một nơi với ta."
Lăng Trọng Hoa nhìn nàng chăm chú, nàng nói tiếp: "Những thơ từ nàng ta làm, mọi người ở chỗ ta đều biết, là tác phẩm nổi tiếng của thi nhân trong lịch sử, được hát truyền miệng ngàn năm, đều là câu thơ hay thiên cổ, bị nàng ta sửa lại một chút thành thơ của mình."
Thế mà đến từ cùng nơi với nàng, mắt hắn cụp xuống, che khuất gợn sóng lạnh lẽo nguy hiểm bên trong.
Sau một lúc lâu, hắn hỏi: "Ông xã là sao?"
Nàng bật cười, xinh đẹp như sóng biếc, đẹp không sao tả xiết: "Ông dã là biệt danh dành cho trượng phu ở chỗ chúng ta, chàng cũng có thể gọi ta là bà xã, bà xã ý là nương tử, ông xã bà xã, chính là hai người yêu nhau, dần dần già đi, trở thành cha mẹ, ông bà."
Hắn rất biết lắng nghe: "Ngủ đi, bà xã."
Nàng lại nằm vào trong lòng hắn, ngửi mùi thơm mát, dần dần vào giấc ngủ, hắn lại không buồn ngủ. Hắn nhìn nàng ngủ, khẽ vuốt mặt

nàng, tóc nàng.
Chúng ta cùng nhau già đi, tóc bạc trắng, con cháu đầy đàn, ta là cha, là ông; nàng là mẹ, là bà.

Chương 69: Tên

Nam San ngủ ngon lành, trời đất tối tăm, trong mông lung, hình như có người không ngừng liếm mu bàn tay khiến nàng cảm thấy hơi ngứa. Nàng mở mắt ra thì thấy đại hổ đang nằm bên cạnh giường, giương đôi mắt chuông đồng nhìn nàng.

"Ngươi ở chỗ này làm gì thế? Thiên Hỉ và Vạn Phúc không chơi với ngươi à?"
Đỗ ma ma ở bên ngoài nghe thấy tiếng của nàng, hơi lo lắng, Hoàng hậu nương nương đang nói chuyện với ai vậy? Sau khi bệ hạ lên triều, bà vẫn luôn canh giữ ở cửa, cũng không thấy người nào đi vào.
Dường như đại hổ bất mãn gầm một tiếng, Đỗ ma ma cũng nghe thấy, thì ra là hổ đại gia lén đi vào, chắc chắn nó lén chui từ cửa sổ rồi.
Lại nói con hổ bệ hạ nuôi cũng thật tinh quái, bà chưa từng thấy con hổ nào như vậy, lão hổ nhà người khác thích ăn thịt sống, còn nó thì khác, chỉ thích ăn thịt chín, còn ưa sạch sẽ, trong cung có cung điện riêng cho nó, còn có người hầu hạ giống như con người.
Đại hổ chính là một chủ tử khác trong cung.
Trong điện, vẻ mặt đại hổ hơi ai oán, Nam San thấy thế bật cười, con hổ này thành tinh rồi, ngay cả biểu cảm cũng giống con người. Nàng xoa đầu nó: "Nhàm chán, bọn nha đầu chơi không vui à?"
Nó hầm hừ một tiếng, hai nha đầu hầu hạ nó là đồ ngốc, đâu có thú vị, có điều dạo này chủ tử rất bận, nữ chủ tử lại rời đi lâu. Những ngày tháng buồn bực ở trong cung rất buồn.
Nam San nhìn vẻ mặt nó giống như nghe hiểu tiếng người thì càng thấy lạ, nàng ngồi dậy, buồn cười mà nhìn nó: "Không ai chơi với ngươi, cho nên ngươi mới quấy rầy giấc ngủ của ta, muốn ta chơi với ngươi hả?"
Đại hổ trông mong nhìn nàng, Nam San ngồi dậy, nghiêng đầu, cẩn thận nghĩ ngợi: "Không bằng ta đặt tên cho ngươi nhé, ngươi thông minh như vậy, không thể cứ gọi là hổ nhi mãi được, cũng nên có

một cái tên mới đúng, ừm? Tên gì nhỉ?"
Đại hổ nghe được đặt tên, có chút hứng thú, đôi mắt nó trông mong nhìn nàng.
Trong đầu nàng lướt qua những cái tên khí phách dành cho động vật ở kiếp trước, đột nhiên trước mắt sáng ngời: "Có rồi, ngươi là một con hổ uy vũ, không bằng gọi là Kim Cương đi."
Kim Cương?
Dường như đại hổ ngây ra một lúc, sau đó cọ đầu vào tay nàng, gầm gừ một tiếng, tỏ vẻ không thích cái tên này.
Thấy đại hổ nhìn nàng giống như con người, Nam San bật cười, sờ đầu nó: "Còn kén cá chọn canh, cái tên Kim Cương này khí phách lắm mà, vừa Kim vừa Cương, chứng tỏ ngươi rất mạnh mẽ, nếu không thích, hay là gọi ngươi là Thái Ca nhé?"
Nó nhìn nàng như thể rất khinh bỉ, ngồi dậy rũ lông, quẫy đuôi, nghênh ngang đi ra ngoài, Nam San nhìn mà trợn mắt há mồm, con hổ này lại ghét tên nàng lấy như vậy, đây là dáng vẻ không muốn quan tâm đến nàng, nó bước đi đầy khí phách và kiêu ngạo, làm người ta không nhịn được bật cười.
Nam San buồn cười mà nhìn nó, đại hổ quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, đúng lúc bắt được vẻ mặt của nàng, nó hừ lạnh một tiếng, lại ngẩng đầu đi về phía trước.
Nàng bị đôi mắt của nó làm kinh ngạc đến ngây người, không thể tin được bản thân lại bị một con hổ xem thường.
Đại hổ đi ra ngoài cửa, đúng lúc thấy Lăng Trọng Hoa đi tới, nó kêu một tiếng mừng rỡ, vồ tới, Lăng Trọng Hoa đỡ được nó, nhìn đôi mắt tủi thân của nó, vẻ mặt hắn trở nên ấm áp, lúc trước, lần đầu tiên thấy nó ở trong sơn cốc, nó vẫn là một con hổ con, đói đến mức chỉ còn da bọc xương.
Ánh mắt kia chứa đầy mừng rỡ còn có mong mỏi, tuy rằng là một con hổ nhưng lại khiến lòng hắn như nhũn ra. Hắn đem nó về cẩn thận nuôi dưỡng, bầu bạn trong cuộc sống không thú vị của hắn dần trưởng thành, coi như sống nương tựa lẫn nhau.
Nam San đi ra, nhìn thấy một người một hổ đang gần gũi, khuôn mặt phu quân tràn đầy yêu thương, đại hổ lại như đang làm nũng, cái miệng kêu hu hu, đuôi vẫy vui vẻ.
Vốn là cảnh tượng khiến người ta bật cười, nhưng nàng lại cảm thấy

chua xót, không biết vì sao, nước mắt chảy xuống.
Lăng Trọng Hoa ngẩng đầu thấy thê tử đang khóc.
Sắc mặt hắn thay đổi, đứng dậy đi tới vươn tay lau nước mắt cho nàng: "Làm sao vậy? Bị bóng đè hả?"
Nàng khịt mũi, lau nước mắt: "Không biết vì sao, có lẽ là vui quá mà khóc."
Vui quá mà khóc?
Không phải, vừa rồi hắn thấy rõ nàng rất đau thương, rõ ràng là gặp phải chuyện cực kỳ đau lòng, cả người như đắm chìm trong cảm xúc bi ai.
Vừa rồi lúc nàng ngủ đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết ư?
Lăng Trọng Hoa lơ đãng đảo qua đại hổ, ánh mắt dò hỏi.
Mặt đại hổ cũng ngơ ngác, không xảy ra chuyện gì cả, vừa rồi nàng còn đặt tên mà, sao tự dưng lại khóc rồi, nó còn không hiểu ra sao nữa đấy, muốn nói khóc cũng là nó muốn khóc. Hai cái tên nàng đặt, Kim Cương, Thái Ca gì đấy đã đủ khiến nó khóc rồi.
Dáng vẻ nàng khóc còn rất đau lòng, không nhìn ra một khắc trước còn tươi cười đặt tên cho nó, quả nhiên nữ nhân đều thay đổi chóng vánh.
Nam San thấy một người một hổ mắt đi mày lại, nín khóc mà cười: "Phu quân, không có việc gì, vừa nãy ta nằm mơ, hơn nữa đi từ trong phòng ra, trời hơi chói nên mới chảy nước mắt, ngược lại hai người đó, cũng thật buồn cười, dường như con hổ này có thể nghe hiểu tiếng người, mới vừa rồi ta còn đặt tên cho nó, nhưng mà có vẻ như nó không thích."
Những cái tên nàng đặt thật sự khiến người ta không thích nổi, đại hổ cúi đầu, lén nhìn ánh mắt như đao của chủ tử bắn tới, bỗng nhiên nhảy vồ lên.
Đại hổ chạy trốn cực nhanh, nó chạy như trối chết, Nam San cười thoải mái hớn, Lăng Trọng Hoa lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt nàng còn vương nước mắt, nàng cười, nước mắt lại chảy xuống.
Hắn ôm chặt lấy nàng: "Có phải nàng gạt ta chuyện gì không?"
Nàng nghẹn ngào một tiếng, vùi đầu vào trong ngực hắn, lau nước mắt lên áo hắn, mơ hồ không rõ đáp lại: "Không có."
Những chuyện cũ nói ra chỉ làm hắn lo lắng, không bằng để nàng chôn vùi nó trong lòng thôi.

Hắn không ép hỏi, chỉ ôm chạt nàng vào lòng giống như khảm vào xương máu.
Đại hổ chạy trốn ra rất xa quay đàu nhìn lại thấy hai người đang ôm nhau, phía sau bọn họ là cung điện nguy nga và toà tháp trắng lỗng lẫy, bên cạnh là hoa lăng tiêu đang nở rộ sắc hương.
Trong mắt đại hổ đầy ngưỡng mộ.
Thâm cung tường cao, cũng có chân tình, cũng chỉ như thế.
Qua hai ngày, Nam San nhớ tới một chuyện, nàng sai Đỗ ma ma gọi Thiên Hỉ và Vạn Phúc tới, đại hổ cũng đi theo, vô cùng tự nhiên dựa vào chân nàng.
Thiên Hỉ không khác lúc còn ở Nam phủ là bao, vẫn là mặt tròn dáng mập, trông rất phúc hậu, Vạn Phúc thì biến hoá rất nhiều, dáng người mảnh khảnh, ăn mặc cũng rất xinh đẹp, quả là một thiếu nữ thanh tú.
Từ khi hai nha đầu này vào cung đều hầu hạ đại hổ, không biết lần này Hoàng hậu triệu kiến bọn họ có chuyện gì.
Nam San có chút cảm khái: "Hai người các ngươi là nha đầu của bản cung lúc chưa xuất giá, cũng coi như là cùng nhau lớn lên, vài ngày trước đó, bản cung chợt nhớ các ngươi đều đã hơn mười lăm, bừng tỉnh phát hiện các ngươi cũng đã đến tuổi xuất giá."
Vạn Phúc lập tức quỳ xuống đất: "Nương nương, nô tỳ không gả chồng, muốn ở trong cung hầu hạ nương nương, mong nương nương thành toàn."
Vốn Thiên Hỉ còn có chút ngây người, thấy Vạn Phúc tỏ thái độ, cũng quỳ xuống theo: "Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cũng không gả chồng, muốn mãi hầu hạ hổ đại gia, ở trong cung làm bạn với nương nương."
"Thật ra bản cung không nói rõ ràng, chỉ là các ngươi không phải cung nữ trong cung, nếu muốn có chức nữ quan, muốn xuất cung gả chồng, bản cung sẽ xem xét, các ngươi cứ suy nghĩ thật kỹ đi, nếu có vừa ý ai, bản cung sẽ thành toàn, cũng sẽ chuẩn bị của hồi môn, đưa các ngươi xuất giá vẻ vang."
Vạn Phúc dập đầu: "Nương nương, nô tỳ không vừa ý ai hết, chỉ nguyện mãi mãi ở trong cung, làm bạn bên cạnh Hoàng hậu nương nương."
Thiên Hỉ cũng thỉnh cầu: "Nương nương, nô tỳ cũng thế, nguyện

chia sẻ sầu lo với nương nương, mãi hầu hạ hổ đại gia."
Nam San đứng dậy đỡ các nàng dậy: "Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm khác biệt, thật sự không muốn các ngươi sống hết quãng đời còn lại ở trong cung, hoặc là chờ sau hai mươi lăm tuổi cho xuất cung, nếu các ngươi thay đổi suy nghĩ, có thể nói với bản cung bất cứ khi nào, bản cung nhất định thành toàn, cũng coi như là tình cảm chủ tớ giữa chúng ta."
"Tạ ơn nương nương."
Hai người lại dập đầu ba cái rồi đi ra ngoài cung.
Nam San bưng chén trà trên bàn, uống một hớp nhỏ rồi đặt xuống, nhìn về phía Đỗ ma ma ở bên cạnh: "Người thấy, hai nha đầu Vạn Phúc và Thiên Hỉ như thế nào?"
Đỗ ma ma ngừng một lát: "Thiên Hỉ chân chất, là người không có mưu mô, Vạn Phúc trầm ổn, có đôi khi sẽ cất giấu chuyện."
Nàng nhìn đại hổ, đại hổ cũng tò mò nhìn lại nàng: "Ma ma nhìn người rất chuẩn, hai nha đầu này lớn lên cùng bản cung từ nhỏ, thời trẻ ở trong phủ, cũng từng chơi đùa với nhau. Bản cung thật sự hy vọng bọn họ có bến đỗ bình yên, nếu xuất giá, chắc chắn sẽ làm vẻ vang."
"Gặp được chủ tử như nương nương là phúc của chúng nô tỳ."
"Cũng là phúc của bản cung."
Nam San đứng dậy đi vào trong nội điện, đại hổ theo sát phía sau, nàng tùy ý hỏi: "Dạo này An Xương cung có thái bình không?"
Đỗ ma ma theo hầu bên cạnh: "Bẩm nương nương, không có chuyện gì khác, chỉ là hai phu thê Thành Vương phi rất thường vào cung, An Xương cung tới phủ Nội Vụ lấy đồ nhiều hơn trước, mỗi lần phu thê Thành Vương vào cung, Đại Mạnh Thái phi đều sẽ tổ chức yến tiệc."
"Mấy thứ này, cũng không tốn mấy lượng bạc, cứ mặc bọn họ đi."
Từ sau khi Thái thượng hoàng trở lại An Xương cung, phu thê Thành Vương phi thường ôm con vào cung bái kiến, Thái thượng hoàng nhìn thấy hoàng tôn, tâm trạng sẽ tốt hơn một chút, tiểu hoàng tôn giống Thành Vương, cũng giống Thái thượng hoàng, Đại Mạnh Thái phi ôm nó, đưa nó tới trước mặt Thái thượng hoàng.
Em bé ngủ say, ánh mắt Thái thượng hoàng lộ ra một chút từ ái, duỗi tay trêu đùa một chút, Đại Mạnh Thái phi vui mừng: "Bệ hạ,

ngài xem, Diệp Nhi thật giống ngài, khuôn mặt này làm thần thiếp nhớ tới lúc Hoán Nhi mới sinh ra, khi đó Hoán Nhi cũng giống như vậy, bệ hạ còn khen Hoán Nhi giống ngài mãi."
Thái thượng hoàng cũng nhớ tới một chút chuyện cũ, nhìn tứ hoàng nhi đã làm phụ thân, ánh mắt nhu hoà hơn rất nhiều, hắn ta có mấy nhi tử, đại nhị tử giống mẫu thân, nhị nhi tử chết yểu, tam nhi tử cũng giống mẫu thân, tứ nhi tử giống bản thân hắn ta nhất, tiểu nhi tử... Nghĩ đến tiểu nhi tử trong hoàng lăng, ánh mắt hắn ta lạnh đi.
Đại Mạnh Thái phi vẫn luôn chú ý sắc mặt của hắn ta, không rõ bản thân nói sai câu nào.
Mạnh Bảo Đàm tập tức tiến lên, ôm lấy nhi tử, sắc mắt Thái thượng hoàng không cảm xúc nói: "Về sau không có việc gì, ôm tiểu hoàng tôn vào cung thăm trẫm nhiều hơn."
Một câu nói làm tâm trạng Đại Mạnh Thái phi quay ngoắt, vui sướng hẳn, nàng ta vui vẻ nói: "Bệ hạ, thần thiếp nhất định bảo Thành Vương phi vào cung nhiều hơn."
Phu thê Thành Vương phụ họa: "Nhi thần tuân theo ý chỉ của phụ hoàng."
Từ đó về sau, Mạnh Bảo Đàm thường ôm nhi tử tiến cung, mỗi lần đều tới thỉnh an Nam San, dù sao cũng từng được dạy dỗ để trở thành Hoàng hậu tương lai, cái khác không nói, tâm tính và sức chịu đựng hơn hẳn người bình thường.
Nam San thể hiện phong thái của Hoàng hậu, trò chuyện đôi câu qua loa, ngược lại cũng bình yên không có việc gì.
Chờ thời tiết vào thủ, rất nhiều cành lá đều bắt đầu ngả vàng, cây cối trong cung chi chít quả, duy chỉ có hoa lăng tiêu trên bức tường Chính Dương cung vẫn đua nhau khoe sắc, đỏ rực một phương trời.
Mùa hè nàng có chút chán ăn, khoảng thời gian trước vẫn luôn ở trong cung không ra ngoài, Khương Diệu Âm từng kê thuốc điều trị, trong điện có bốn chậu đựng đá, hơi lạnh từ băng toả ra làm không khí trong phòng cũng mát mẻ.
Thật vất vả mới qua mùa hè, nàng mới bằng lòng ra ngoài. Đã rất lâu rồi nàng không đi dạo trong cung, ngược lại cũng có chút hứng thú, nàng vịn tay Đỗ ma ma ra khỏi Chính Dương cung, tuỳ ý đi dạo.
Trong Ngự Hoa viên, núi giả tinh vi, hành lang quanh co, cá chép trong hồ tranh thức ăn, thỉnh thoảng lại nổi lên gợn sóng. Nàng đi

một lát cảm thấy mệt mỏi, Đỗ ma ma trải đệm đã chuẩn bị từ trước xuống, nàng lẳng lặng ngồi xuống, nhắm mắt cảm nhận hương thơm mùa thu.
Cách đó không xa, hình như có vài cung nữ đi qua, chỗ nàng ngồi đúng lúc bị núi giả che khuất, các cung nữ không phát hiện ra nàng nên nói chuyện lớn tiếng.
Cung nữ dáng cao nói: "Đại Mạnh Thái phi sai chúng ta chuẩn bị hoa quả, chắc chắn là chờ Thành Vương và Thành Vương phi đưa hoàng tôn vào cung."
Một cung nữ khác thấp hơn sửa lời nàng ta: "Hoàng tôn cái gì, Thái phi nói, hoàng tôn là tôn tử đầu tiên của Thái thượng hoàng, theo lý nên gọi là hoàng trưởng tôn."
"Đúng vậy, khuôn mặt hoàng trưởng tôn rất giống Thái thượng hoàng, vô cùng đáng yêu."
Mấy người cười nói đi xa.
Nam San dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Đỗ ma ma, Đỗ ma ma nói: "Nương nương, có cần nô tỳ đến sửa đúng hay không?"
"Không cần, Đại Mạnh Thái phi chưa hết ý đồ, một công tử Vương phủ cũng xứng làm hoàng trưởng tôn."
Hoàng trưởng tôn?
Thành Vương là một Vương gia, nhi tử của hắn ta cùng lắm là thế tử Vương phủ, hoặc là Quận vương, nào có tư cách gọi là hoàng trưởng tôn, Đại Mạnh Thái phi nghe nhìn lẫn lộn, có điều ỷ vào Thái thượng hoàng còn sống, nên mới chen vào chỗ trống.
Nếu luận từ chỗ Thái thượng hoàng, nhi tử của Thành Vương, xác thật có thể gọi là hoàng trưởng tôn, nàng cũng không tin, Đại Mạnh Thái phi có hành vi trắng trợn như thế, Thái thượng hoàng có thể không biết?
Chuyện hành thích ở hành cung ngày đó, kẻ hành thích mất mạng tại chỗ, thích khách là một Ngự Lâm quân, là cô nhi, không cha không mẹ, không vợ không con, không biết là bị ai sai khiến, dám can đảm hành thích Thái thượng hoàng, nàng cảm thấy việc này không thoát khỏi liên quan đến Mạnh Cẩn.
Nhưng Thái thượng hoàng vẫn hoài nghi là bệ hạ làm, cho nên sau khi hồi cung, thường hay gặp phu thê Thành Vương, coi trọng hoàng tôn, ngầm có ý đấu tranh, sợ là Đại Mạnh Thái phi cũng có ý tưởng

này nên mới cố ý làm vậy.
Nam Cẩn đứng dậy, Đỗ ma ma phía sau nàng, một chủ một phó đi trở về.
Trên đường gặp phải một cung nữ hoảng loạn, Đỗ ma ma khiển trách: "Chạy loạn cái gì, không thấy Hoàng hậu nương nương đang ở đây sao, làm người khiếp sợ thì làm sao?"
Cung nữ quỳ xuống, không ngừng dập đầu: "Hoàng hậu nương nương thứ tội, xin nương nương cứu mạng..."
Trán nàng ta rất nhanh bị rách, máu chảy ra làm người ta sợ hãi.
Nam San thấy nàng ta không thích hợp: "Ngươi là cung nữ ở đâu?"
"Nô tỳ là đại cung nữ của Thái tần An Xương cung, xin nương nương cứu mạng, nô tỳ không hại chết Thái tần, thật sự không có..."
"Thái tần, Thái tần nào?"
Nơi xa lại có một đám người chạy tới, là mấy thái giám, còn có một ma ma, nhìn thấy Nam San thì quỳ xuống đất.
Cung nữ thấy thế lại không ngừng dập đầu, vỡ đầu chảy máu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, là Liễu Thái tần, sáng hôm nay nô tỳ tìm trong cung mấy lần, nhưng không thấy Thái tần nương nương, vừa rồi phát hiện Thái tần đã bỏ mình ở trong giếng cạn sau An Xương cung, có người chỉ ra và xác nhận nô tỳ là hung thủ hại chết Thái tần, nô tỳ bị oan, nương nương cứu mạng..."
Nam San nhìn lướt qua mọi người, Đỗ ma ma hiểu ý, giơ tay ra hiệu, lập tức có hai tiểu thái giám tiến lên, dẫn cung nữ đi.
Ma ma ở An Xương cung muốn nói lại thôi, Đỗ ma ma hiểu ý, đưa Hoàng hậu về Chính Dương cung, rồi đi ra ngoài, lão ma ma đang chờ ở ngoài cung.
Đỗ ma ma lạnh mặt: "Sao lại thế này?"
Lão ma ma nói: "Bẩm Đỗ ma ma, Liễu Thái tần vô cớ bỏ mình, có tiểu thái giám chỉ ra và xác nhận dạo này Hoa Nô có vẻ lạ thường, hay một mình đi ra vườn sau của An Xương cung, Liễu Thái tần lại bị phát hiện trong giếng cạn trong vườn, cho nên Tiểu Mạnh Thái phi ra lệnh cho nô tỳ bắt Hoa Nô lại."
"Việc này Hoàng hậu thấy, chắc chắn sẽ thẩm vấn, bình thường Hoa Nô kia như thế nào?"
"Hoa Nô là đại cung nữ của Liễu Thái tần, bình thường hơi kiêu ngạo, nhưng cũng không có ý xấu, không biết chuyện Liễu Thái

tần..."
Đỗ ma ma suy nghĩ một lúc lâu: "Ngươi đi về trước đi, người đã bị nhốt lại, chờ điều tra rõ chân tướng, sẽ xử lý sau."
"Dạ." Lão ma ma lui xuống đi.
Đỗ ma ma trở lại trong điện, báo chuyện cho Nam San. Lúc này Nam San mới nhớ tới, ngày đó khi ở hành cung, giữa Liễu Thái tần và Mạnh Cẩn có chút kỳ lạ, không biết trong đó có bút tích của Mạnh Cẩn hay không.
Rất nhanh, nguyên nhân cái chết của Liễu Thái tần được điều tra ra, xác thật là bị người khác đẩy vào giếng từ phía sau, trên miệng giếng có dấu vết xô xát, thân thể vặn vẹo, giống như từng giãy giụa, nhưng lại bị người khác vùi đầu vào trong giếng nên không thể kêu cứu.
Chắc chắn là bị giết không thể nghi ngờ.
Thái tần chết trong cung, lại còn bị người hại chết, đây không phải một vụ án nhỏ, tiểu cung nữ bị nhốt lại, dưới sự thẩm vấn của ma ma ở Hình Tư mới khai ra một chuyện.
Dáng vẻ dạo này của Thái tần rất đáng nghi, hay lén gặp mặt Tiểu Mạnh Thái phi, còn lựa chọn hậu viện không người, không cho phép cung nhân tới gần.
Tiểu Mạnh Thái phi hô to oan uổng, nói tiểu cung nữ ngậm máu phun người, nàng ta và Liễu Thái Tần thường gặp mặt là không sai, bình thường ở An Xương cung không có chuyện gì làm, nàng ta cảm thấy nhàm chán, hơn nữa tuổi tác xấp xỉ Liễu Thái tần, nói chuyện lại khá hợp, cho nên qua lại nhiều hơn một ít.
Thái thượng hoàng cũng tức giận mắng to, một tiểu cung nữ mưu hại chủ tử, sắp chết còn muốn kéo người đệm lưng, loại nô tỳ này nên trực tiếp bịt mồm xử tử, còn thẩm tra cái gì?
Nam San nghe được việc này bèn hỏi nam nhân của mình: "Việc này, có phải Mạnh Cẩn làm?"
Ánh mắt Lăng Trọng Hoa sâu thẳm, thật lâu sau: "Nàng ta cần phải chết."
Nam San im lặng, không gặng hỏi nữa.

Chương 70: Chuyện

Kế tiếp, sự việc chuyển hướng, ngoài tiểu cung nữ, còn có hai tiểu thái giám cũng đứng ra làm chứng, bọn họ nhìn thấy chạng vạng hôm đó, Liễu Thái tần vội vã chạy ra sau vườn, sau đó Tiểu Mạnh Thái phi cũng ra vườn sau, tiểu thái giám không để ý, còn nói sau vườn mọc đầy cỏ dại khi nào nổi tiếng như vậy, khiến Thái phi Thái tần đều chạy tới đó.

Tính canh giờ, rất gần thời gian Thái tần tắt thở mà thái y kiểm tra ra.
Mạnh Cẩn biến thành người hiềm nghi trọng điểm.
Thái thượng hoàng nói không tin, nhưng trong mắt lại chứa đựng sự nghi ngờ.
Sắc mặt Mạnh Cẩn trắng bệch, không có sức giải thích, hôm qua nàng ta thật sự ra sau vườn, có điều nàng ta và Liễu Thái tần tan rã trong không vui, rời đi trước một bước, Liễu Thái tần không phải do nàng ta hại chết, tuy rằng nàng ta từng có suy nghĩ này, nhưng lại không thực hiện.
Khi nàng ta nghe chuyện Liễu Thái tần bỏ mình, trong lòng nàng ta còn mừng thầm, ngày ấy ở hành cung, Liễu Thái tần nghe lén được cuộc đối thoại giữa nàng ta và Hoàng hậu, bởi vì cách khá xa, Liễu Thái tần cũng không nghe được hết.
Nhưng dựa vào đoán mò cũng trúng bốn năm phần, lại lấy những thơ từ ngày xưa nàng ta làm ra nghiên cứu cẩn thận, suy ra nàng ta là yêu nghiệt bám người, lấy cái này đe doạ nàng ta.
Có lẽ Liễu Thái tần cũng không cảm thấy nàng ta là yêu quái thật, bằng không cũng sẽ không dám can đảm uy hiếp, chỉ là muốn tìm cái cớ để chèn ép nàng, cho nàng ta sử dụng mà thôi.
Vừa mới bắt đầu, nàng ta thật sự hơi lo lắng, ngầm đồng ý Liễu Thái tần chiếm vị trí bên cạnh Thái thượng hoàng, sau đó dần trở lại vị trí, bắt đầu phản kích, Liễu Thái tần thẹn quá hoá giận, tuyên bố muốn lan truyền chuyện này ra ngoài, cho dù rất nhiều người không tin, nhưng người trong hoàng thất cực kỳ kiêng kỵ chuyện ma quỷ,

đặc biệt là thiên tử.
Một khi Thái thượng hoàng nghi ngờ, nàng ta sẽ hết đường chối cãi, vì thế không ngừng thoái nhượng, ổn định Liễu Thái tần, ai ngờ Liễu Thái tần được một tấc lại muốn tiến một thước, muốn nàng ta góp lời với Thái thượng hoàng, triệu hồi tiểu hoàng tử trong hoàng lăng về cung. Nàng ta đâu chịu theo, vừa qua loa có lệ, vừa nghĩ đối sách.
Mấy ngày gần đây, Liễu Thái tần hẹn nàng ta liên tiếp nhiều ngày đều là trò chuyện với nhau việc này.
Nàng ta còn đang suy nghĩ kế sách vẹn toàn, lúc căm hờn nhất từng nghĩ dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng vẫn không hành động, ai ngờ vào lúc mấu chốt, Liễu Thái tần thực sự bị người ta hại chết.
Nàng ta vui mừng quá đỗi, rồi lại sợ người khác liên tưởng đến trên người mình, lung tung đổ tội danh này lên đầu tiểu cung nữ, một tiểu cung nữ không quyền không thế, chỉ cần bị bắt, đánh cho nhận tội, việc này sẽ không có người dị nghị.
Cũng không biết tiểu cung nữ Hoa Nô kia nhận được chỗ tốt của ai, lại cắn nàng ta ra.
Ánh mắt Thái thượng hoàng nhìn nàng ta quá đỗi xa lạ, nàng ta vừa khiếp sợ vừa lạnh lẽo.
Đại Mạnh Thái phi cũng cầu xin cho nàng ta, vừa khóc vừa nói: "Tiểu Mạnh Thái phi có tài văn chương, không giống như người sẽ làm ra chuyện này, từ nhỏ tài danh của nàng đã lan xa, hiện giờ lại là Thái phi, sao lại hại một Thái tần thấp hơn nàng một phẩm giai?"
Nàng ta thật lòng không muốn Mạnh Cẩn xảy ra chuyện. Bây giờ Mạnh Cẩn là nữ nhi Mạnh gia, còn là chất nữ của nàng ta, chất nữ là tội phạm giết người, thanh danh của nàng ta cũng không tốt được.
Thái thượng hoàng mím môi không nói mà chỉ nhìn Mạnh Cẩn, Mạnh Cẩn rơi lệ đầy mặt: "Bệ hạ, thần thiếp là người như thế nào, đừng nói là người sống, dù là một con con kiến cũng không dám dẫm, thần thiếp và Liễu Thái tần không oán không thù, sao có thể làm ra chuyện hại mạng người được ạ."
Đều là Thái phi và Thái tần thì có gì mà tranh chấp, Thái thượng hoàng cũng không tin tưởng lắm: "Nhưng có người nói thấy ngươi và Liễu Thái tần gặp mặt, việc này giải thích như thế nào?"
Mạnh Cẩn bò qua, vẻ mặt đau thương: "Bệ hạ, nói câu bất kính,

trong An Xương cung này, ngoài Liễu Thái tần và thần thiếp tuổi tác xấp xỉ, những Thái phi Thái tần đều lớn hơn không ít, bình thường thần thiếp muốn tìm người nói chuyện giải sầu, chỉ có thể tìm Liễu Thái tần, hôm qua Liễu Thái tần nói vườn sau yên tĩnh, bảo thần thiếp tới đó gặp, thần thiếp còn buồn bực, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nghĩ trong cung thái bình, vì thế một mình đi tới, sau đó thần thiếp rời đi trước, chuyện xảy ra sau đó hoàn toàn không biết gì cả. Bệ hạ, người thánh minh, mong người điều tra rõ ràng."
Thái thượng hoàng hơi thả lỏng, Đại Mạnh Thái phi lập tức nhân cơ hội nói: "Bệ hạ, Tiểu Mạnh Thái phi được ân sủng, chắc chắn có rất nhiều người ghen ghét, mong bệ hạ minh giám."
Mạnh Cẩn cảm kích nhìn nàng ta một cái, nàng ta lại quay đầu đi chỗ khác, nếu không phải sự việc liên quan đến mình, nàng ta sẽ không nói giúp.
Thái thượng hoàng trái lo phải nghĩ: "Các ngươi lui xuống trước đi, trẫm sẽ điều tra rõ ràng."
"Tạ ơn bệ hạ."
Hai vị nữ nhi Mạnh gia rời đi, từng người trong điện châm đèn thức trắng đêm, Thái thượng hoàng đầu đau não trướng, đang muốn cho qua việc này, Liễu Thái tần đã chết, chắc chắn là do tiểu cung nữ kia làm, chỉ là muốn kéo người xuống nước, ghen ghét Tiểu Mạnh Thái phi.
Ai ngờ, còn không đợi hắn ta sai người xử lý, ngay sau đó, lại có người phát hiện ra, lúc Mạnh Cẩn chưa xuất gia có làm một bài thơ.
Yêu yêu đào lý hoa, sáng quắc có phát sáng.
Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.
Bài thơ này do Tiểu Mạnh Thái phi làm khi chưa xuất giá, làm cho người trong lòng nàng ta, người trong lòng nàng ta đúng là một công tử vô song, còn trước đây ở trên cung yến nói là viết cho đệ đệ, tất cả đều là giả, thứ tôn mới nhận của nhị phòng Mạnh gia Mạnh Cảnh đâu xứng là công tử vô song cái gì, rõ ràng giống Mạnh nhị lão thái gia, là bùn loãng không thể trát tường, đắm chìm trong bụi hoa, tuổi còn nhỏ đã có bốn năm thông phòng, cả ngày không học vấn không nghề nghiệp, vui đùa ầm ĩ với nữ nhân ở hậu viện.
Thiếu niên như vậy đâu xứng với "nhân như ngọc", đâu cứng với "đào hoa".

Nam tử trong bài thơ rõ ràng là một người khác.
Một nữ tử chưa xuất giá ái mộ nam tử cũng không phải chuyện gì lớn, hỏng là nàng ta trở thành nữ nhân của đế vương, trong mắt đế vương không chứa nổi hạt cát, huống chi còn là chuyện thế này.
Đại Mạnh Thái phi sợ tới mức không dám nói giúp, công tử vô song trong bài thơ này không phải là Thành Vương chứ, trong lòng mắng Mạnh Cẩn đến máu chó đầy đầu, nàng ta tự tìm đường chết, còn muốn liên lụy hoàng nhi.
Thái thượng hoàng đọc thơ, nghĩ đến chuyện trên điện tuyển, tức giận phát run, Mạnh Cẩn đau khổ giải thích, Thái thượng hoàng không tin, càng nghĩ càng cảm thấy đầu mình xanh mướt, đá nàng ta xuống đất, mắng tiện nhân.
Mạnh Cẩn suy sụp ngã dưới đất, nhìn Thái thượng hoàng bằng ánh mắt giễu cợt, cười như không cười: "Thái thượng hoàng mắng thần thiếp tiện nhân, thần thiếp từng nói, việc này không phải thần thiếp làm, người đường đường là thiên tử, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được thì có tư cách gì mắng thần thiếp, theo thần thiếp thấy, người không chỉ không bảo vệ được nữ nhân của mình, còn không giữ được giang sơn, quả thực là kẻ bất lực."
Lời này cực kỳ đay nghiệt, Đại Mạnh Thái phi không dám tin tưởng mà nhìn nàng ta, nữ nhân này điên rồi.
Thái thượng hoàng tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu, Mạnh Cẩn cười ha ha, trong lòng sưng sướng, nam nhân trung niên vô dụng, đều tại hắn ta, hắn ta phá huỷ giấc mộng của nàng ta, nàng ta đã sớm muốn mắng một trận.
Thái thượng hoàng cố gắng bình tĩnh, khóe mắt như muốn nứt ra, nghiến răng nghiến lợi: "Ban chết, lăng trì xử tử, mau kéo xuống."
Mạnh Cẩn oán hận trợn mắt nhìn hắn ta: "Nam nhân như ngươi, mỗi lần nằm bên cạnh ngươi ta đều cảm thấy ghê tởm, buồn nôn, ban chết? Ha ha... Còn chưa tới lượt kẻ bất lực như ngươi, Đại Lăng có luật pháp, đương kim bệ hạ cũng không phải ngươi."
Nàng ta cười nói, Thái thượng hoàng trợn hai mắt, hôn mê bất tỉnh, cung nhân kêu sợ hãi liên tục, loạn cào cào, Đại Mạnh Thái phi run bần bật, ánh mắt nhìn nàng ta như nhìn thấy ma.
An Xương cung đại loạn, Mạnh Cẩn bị suốt đêm nhốt vào đại lao.
Nàng ta ở trong lao kêu gào muốn gặp Hoàng hậu.

Nam San nghe vậy cười khẽ: "Cũng được, bản cung và nàng ta lớn lên trong cùng một phủ, nàng ta muốn gặp bản cung, bản cung sẽ thoả mãn tâm nguyện của nàng ta, coi như trọn vẹn tình nghĩa, đưa tiễn nàng ta đi."
Nàng mặc phượng bào, trang điểm xinh đẹp như hoa đào xuất hiện ở địa lao, địa lao âm u, bốn phía có mấy bấc đèn dầu, chiếu sáng hàng rào sắt hai bên tạo thành những bóng đen kéo dài, âm u khủng bố.
Tận cùng bên trong là nơi giam giữ Mạnh Cẩn, tinh thần nàng ta tạm ổn, y phục chưa loạn.
Ánh mắt nàng ta như tôi độc bắn về phía Nam San: "Hoàng hậu nương nương nhìn thấy dáng vẻ của thần thiếp, chắc là thất vọng lắm nhỉ, thần thiếp không mất hồn mất vía, y phục lộn xộn, trạng thái điên cuồng như người nghĩ, có phải người rất không cam lòng?"
Nam San chậm rãi đi qua đứng trước mặt nàng, cách hàng rào, nói: "Mạnh thị ngươi muốn gặp bản cung, không phải để nói mất lời vô nghĩa này chứ, nếu là như thế, bản cung không có hứng thú nghe mấy lời nói bậy bạ này."
Mạnh Cẩn thu hồi nụ cười, ác độc mà nhìn chằm chằm nàng: "Người đắc ý lắm nhỉ, đều là nữ tử trời cao chiếu cố, tại sao người có thể lên làm Hoàng hậu, mà thần thiếp lại rơi vào kết cục như vậy, người tránh ở chỗ tối, như tiểu nhân nhìn trộm từng hành vi cử chỉ của ta, âm thầm ngáng chân, thấy ta nghèo túng, lúc này trong lòng cười nở hoa rồi chứ gì?"
"Bản cung không hiểu lời của Mạnh thị, cái gì trời cao chiếu cố, cái gì nhìn trộm, ngươi chỉ là nữ tử bình phàm, nếu thật sự được trời cao chiếu cố, trong lòng phải cảm ơn, mà không phải tự tìm đường chết, về phần nhìn trộm, ngươi có chỗ nào không muốn người ta thấy, khiến bản cung nhìn trộm, nói ra để bản cung nghe một chút."
"Ha ha, ngươi cũng đừng giả bộ, đều đi qua cầu Nại Hà, cũng đừng làm bộ chưa thấy Mạnh Bà."
"Lời nói của Thái phi, bản cung càng thêm hồ đồ, Thái phi mưu hại Liễu Thái tần, không biết Liễu Thái tần nhìn thấy Diêm La, có thể kể ra oan khuất, miễn thấy Mạnh Bà, lại đến tìm ngươi trả thù hay không, ngươi nhìn xem cái bóng này, sợ là Thái tần đang đứng ở kia nhìn trò cười của ngươi đấy."

Lời nói của nàng mang theo chút lạnh lùng, dày đặc âm khí, Mạnh Cẩn run lên, nàng cười nhạo: "Giết người thì đền mạng, Tiểu Mạnh Thái phi là người sắp chết, lại từng đi qua cầu Nại Hà, vì sao còn sợ hãi như thế, là sợ đầu trâu mặt ngựa rút lưỡi của ngươi bỏ vào chảo dầu, tới trừng phạt tội của ngươi, hay là sợ tổ tiên đã từng khinh nhờn tới tìm ngươi tính sổ."
Mạnh Cẩn không tự giác nhìn về phía bốn phía: "Hoàng hậu nương nương, ngươi cuối cùng lộ ra dấu vết, ngươi đừng giả vờ nữa, chúng ta là đồng loại, lại đều đến từ một chỗ, không thể thấy chết không cứu, nếu ngươi bỏ đá xuống giếng, không sợ trời phạt sao?"
"Bản cung sợ cái gì, bản cung tự nhận chưa bao giờ có lòng hại người, nếu Thái phi muốn cầu xin thì cũng nên có thái độ cầu xin."
"Đúng là ta có chuyện muốn cầu xin Hoàng hậu, Liễu Thái tần không phải ta làm hại, hung thủ là một người khác, hy vọng nương nương có thể nói rõ với bệ hạ, thả ta ra ngoài."
Nam San nhìn kỹ nàng ta, Mạnh Cẩn lại ngây thơ như vậy, chuyện tới nước này còn muốn trở về hưởng thụ vinh hoa quý giá: "Chuyện Mạnh Thái phi phạm phải không nhỏ, thả ngươi ra ngoài? Bản cung không có quyền lực lớn như vậy, có điều hoàng gia kỵ nhất giết hại người trong tộc, nhìn chung lịch sử các đời, giam cầm hoàng tử phi tần không biết có bao nhiêu, chỉ là bảo toàn tính mạng, bản cung có thể thử nói giúp ngươi một lần."
"Không, ta không muốn bị giam, còn khó chịu hơn là chết." Mạnh Cẩn kêu lên chói tai: "Hoàng hậu, ta cầu xin ngươi, bây giờ ngươi là Hoàng hậu, hoàng quyền tối thượng, quân vương nhất ngôn cửu đỉnh, muốn ai sống thì sống muốn ai chết thì chết, ai không biết bệ hạ độc sủng một mình ngươi, ngươi thổi gió bên gối, bệ hạ tự nhiên sẽ theo, chờ ta đi ra ngoài, ta sẽ không đối nghịch với ngươi, sẽ toàn lực ủng hộ ngươi."
"Thái phi thật để mắt chính mình, ta chưa bao giờ coi Thái phi là đối thủ, có thể giữ một mạng của ngươi đã là nể tình thân phận đồng hương, làm một việc cuối cùng trong khả năng rồi."
Nam San nói xong, xoay người rời đi, Mạnh Cẩn ở phía sau lớn tiếng cười to: "Nam San, ngươi cho rằng ngươi là người thắng cuối cùng ư, không phải, không đến cuối cùng, ai cũng không biết kết cục, chờ ngươi tuổi già sắc suy, không con không sủng, bản cung ở nhà lao

chờ ngươi, ha ha..."
Kẻ điên, Mạnh Cẩn chính là kẻ điên.
Nàng đi ra khỏi cửa địa lao, bên trong và bên ngoài cánh cửa như hai thế giới. Nàng khẽ híp mắt, dùng tay ngăn cản ánh mặt trời sáng chói, sự giáo dục kiếp trước làm nàng không thể trơ mắt nhìn Mạnh Cẩn chết đi, rồi lại không thể để nàng ta sống trên thế gian, có lẽ xoá tên khỏi hoàng thất, giam cầm cả đời mới là biện pháp tốt nhất.
Ngày kế, hoàng gia chiêu cáo thiên hạ, Tiểu Mạnh Thái phi chết bất đắc kỳ tử, táng phi lăng.
Người Mạnh gia không ai dám hỏi nhiều một câu, ngay cả nguyên nhân cái chết cũng không dám nhắc tới, kẹp chặt cái đuôi, sợ Thái thượng hoàng thẹn quá hoá giận, lấy Mạnh gia khai đao, đặc biệt là Đại Mạnh Thái phi trốn ở trong cung của mình, không ra khỏi cửa, hận không thể giả chết.
Vì chuyện của Mạnh Cẩn, Thái thượng hoàng bệnh nặng một trận, trong một đêm già đi vài tuổi, An Xương cung vắng vẻ đi rất nhiều, vốn dĩ trong Thái phi Thái tần, Mạnh Cẩn và Liễu Thái tần trẻ nhất, còn lại đều không sai biệt lắm gần ba mươi hoặc là lớn hơn nữa, Thái thượng hoàng nhìn mấy lão phi tử, không có gì hứng thú, đả kích luân phiên làm hắn ta già nua không ít.
Ngày đó, bị phi tử mình hết mực sủng ai chỉ mặt mắng kẻ bất lực, là nam nhân đều chịu không nổi, huống chi hắn ta còn là đế vương, tức giận quá mà ngất xỉu.
Sau khi tỉnh lại, biết tin tức Mạnh Cẩn bỏ mình, còn được an táng ở phi lăng, hắn ta không hết hận, tức giận mắng muốn đào thi thể ra, phơi nắng quất xác mới có thể tiêu mối hận trong lòng.
Sau khi phẫn nộ đi qua, bình tĩnh trở lại, nhìn cung điện trống trải, hắn ta nhớ lại nửa đời, cảm thấy thật là không thú vị, có chút mệt mỏi rã rời, từ đó im lặng, thỉnh thoảng nhìn một chỗ ngây người.
Đại Mạnh Thái phi trốn mấy ngày, thấy Thái thượng hoàng không có hành động, lá gan nổi lên, kêu Mạnh Bảo Đàm mang tiểu hoàng tôn tiến cung, Thái thượng hoàng nhìn thấy tiểu hoàng tôn, gương mặt mới xuất hiện tươi cười.
Kể từ đó, thái độ của Đại Mạnh Thái phi rất khác thường, mặt mày hớn hở, thường triệu Thành Vương phi vào cung, tiểu hoàng tôn chậm rãi nẩy nở, vô cùng giống Thái thượng hoàng, Thái thượng

hoàng dần dần yêu thích tiểu hoàng tôn trở lại.
Tiểu hoàng tôn biến thành báu vật trong lòng Thái thượng hoàng, một ngày không thấy mà nhớ đến hốt hoảng.
Đỗ ma ma báo việc này cho Nam San, Nam San thấy không sao cả, con người muốn gửi gắm tình cảm, mặc kệ hắn ta thôi.
Tiểu Nam Hoàng sau trăm ngày, Đinh thị ôm cậu vào cung, ngũ quan cậu đã nẩy nở, rất giống Nam nhị gia, cũng giống Nam San, trắng trẻo mập mạp, ai trêu cũng cười.
Sắc mặt Đinh thị hồng hào, ăn mặc đẹp đẽ quý phái, người khác không nói, mặc cho ai cũng không nhìn ra là nữ nhi nhà đồ tể: "Không biết tính Hoàng ca nhi giống ai, gặp người là cười, nhìn thấy người cứ như lạ lắm, mấy ngày trước, mẫu thân và phụ thân con dẫn Lang ca nhi và Hoàng ca nhi tới thôn trang, vừa thấy mặt đã chọc đám người Hầu gia thoải mái cười to, ta và phụ thân con thương lượng hai ngày, có thể để nó ở cả Hầu phủ và thôn trang nuôi dưỡng."
Nam San duỗi tay trêu đùa tiểu Nam Hoàng, ngón tay chọc mặt cậu, cậu cười khanh khách, không giống nhi tử Thành Vương gia, không cười không quấy, Thái thượng hoàng còn khen nó trầm ổn, vui buồn không lộ, tất thành châu báu.
Vẻ mặt Mạnh Bảo Đàm còn tự hào, mỗi khi tiến cung đều phải đến Chính Dương cung khoe khoang một trận.
Tiểu Lăng Diệp chưa từng cười, chọc thế nào cũng không cười, Nam San cảm giác có chút không đúng, trẻ con còn nhỏ không cười không quấy, chưa chắc là chuyện tốt, đôi mắt trẻ con nên giống tiểu Nam Hoàng như vậy, đen láy trong veo, mà không phải hai mắt đăm đăm, đứa bé kia, sợ là có chút bẩm sinh không tốt, lúc này còn nhỏ, lớn một chút là có thể nhìn ra manh mối.
Thật ra nghĩ kỹ là nàng có thể đoán được nguyên nhân, Thành Vương và Mạnh Bảo Đàm là biểu huynh muội, Đại Mạnh Thái phi và Tín Ân Hầu là tỷ đệ song sinh, nhi nữ của bọn họ kết thành phu thê, huyết thống quá gần, con sinh ra có xác suất bị ngốc rất lớn.
Vì sao trong truyện cổ đại, trong nhà địa chủ có nhiều con cái ngốc nghếch, còn không phải là sợ tài sản tuồn ra ngoài, họ hàng gần kết hôn, nhi tử sinh ra mới ngốc nhiều.
Nàng nhìn dáng vẻ đắc ý của Đại Mạnh Thái phi và Mạnh Bảo Đàm,

đặc biệt là mỗi lần Mạnh Bảo Đàm tới thỉnh an, nhìn lướt qua bụng nàng, thật khiến người ta không thích nổi, có đôi khi nàng rất muốn dội gáo nước lạnh cho nàng ta một phát, ngẫm lại vẫn là nhịn, con trẻ vô tội, nếu thật sự để nữ nhi Mạnh gia biết Lăng Diệp vốn sinh ra đã yếu ớt, vận mệnh đứa bé này có thể sẽ không ổn.
Một nhi tử ngu dại, ở cổ đại, đó là tượng trưng cho sỉ nhục, đặc biệt là ở hoàng gia, càng không thể chịu đựng, lấy phẩm hạnh của Mạnh Bảo Đàm, nếu biết được chân tướng, sợ là tiểu Lăng Diệp sẽ bị chết yểu.
Nàng không muốn làm kẻ ác, còn muốn nhiều tích phúc, cùng phu quân đầu bạc đến già.
Nàng trêu đùa tiểu Nam Hoàng một lúc thì tiểu Nam Hoàng buồn ngủ, vẻ mặt Đinh thị khó xử: "San tỷ nhi, gần đây vẫn không có tin tức sao?"
Cánh tay Nam San ôm tiểu Nam Hoàng sững lại, Đinh thị đón lấy nhi tử, ôm vào lòng.
Nàng cúi đầu: "Mẫu thân, sao người lại đề cập đến việc này, không phải người nói nhi nữ đều là duyên, có lẽ duyên phận của ta còn chưa tới."
Đinh thị thở dài: "Mẫu thân biết con không muốn nghe những lời này, nhưng còn biết gần đây trong kinh thành có lời đồn gì không? Có người nói e là con không thể sinh, bệ hạ lại độc sủng con, bệ hạ không có con, chỉ có thể nhận con thừa tự, con nói, nếu nhận con thừa tự, còn có thể có ai, tự nhiên là hoàng ton Thành Vương phủ."
Lại có việc này.
Chẳng trái dạo này Đại Mạnh Thái phi bừa bãi như thế, nguyên nhân là ở chỗ này, nàng không thể sinh? Những người này thật biết bịa đặt.
Nếu nàng không thể sinh, hoặc là bệ hạ nạp phi, hoặc là nhận con thừa tự từ trong tông thất. Bệ hạ độc sủng nàng, sẽ không nạp phi, chỉ có thể lựa chọn nhận con thừa tự, luận huyết thống, nhà Thành Vương là gần nhất, thật sự phải nhận con thừa tự, lựa chọn đầu tiên là nhi tử của Thành Vương.
Mạnh Bảo Đàm siêng ôm nhi tử vào trong cung, có lẽ là ôm tâm tư như vậy, chỉ là sao những người này lại kết luận nàng không thể

sinh con chứ?
Nàng cau mày.

Chương 71: Ngày chết

Chờ tiễn Đinh thị đi rồi, nàng gọi Khương Diệu Âm tới, Khương Diệu Âm vào trong điện thì phát hiện không khí không đúng, Nam San chìa tay ra đặt lên bàn, nàng lập tức hiểu ý.
Nàng đặt hòm thuốc xuống, bắt mạch cho Nam San, bắt xong tay phải rồi lại đến tay trái, dần dần lông mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn Nam San có khiếp sợ và lo lắng, lòng Nam San chìm xuống: "Nói đi, có cái gì nói cái đó, ta chịu nổi mà."
Khương Diệu Âm thu hồi tay, hít sâu một hơi, giọng điệu nhẹ nhàng: "Ngược lại không xem như vấn đề lớn, thần có biện pháp, chẳng qua nương nương, người bị người hạ thuốc tuyệt tử, thuốc này là thuốc tuyệt tử trân phẩm, cực kỳ âm độc, chỉ cần ăn vào một chút, nữ tử sẽ không bao giờ có con được, may mà có lẽ người chỉ lơ đãng dính vào một chút, tuy có chút khó giải quyết, nhưng cũng có thể giải."
Nam San kinh ngạc, người hầu hạ bên cạnh nàng rất ít, đều là người thân cận, là người nào bỏ thuốc nàng, mấy phụ nhân Mạnh gia khẳng định nàng không thể sinh con, chắc chắn là người biết chuyện, hoặc là người bỏ thuốc.
Khương Diệu Âm thu hòm thuốc lại: "Nương nương, thần muốn xin nghỉ xuất cung một chuyến, nhiều thì một vài tháng, ít thì mười ngày nửa tháng, nếu người có chuyện thì triệu Phàn thái y, thần sẽ mau chóng điều chế ra thuốc giải, bảo đảm chữa được bệnh, người không cần lo lắng."
Nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng Nam San lại giác biết chắc chắn việc này rất khó giải quyết, bằng không nàng sẽ không muốn xuất cung, chắc hẳn đi tìm dược liệu hiếm có.
Nam San cũng không để bụng: "Được, ta tin tưởng y thuật của ngươi, chỉ là lần này lại phải làm phiền ngươi, khiến hai phu thê các người mới thành thân đã phải chia xa, ta có chút băn khoăn."
"Hoàng hậu nói quá lời, thần vì nương nương, băng sông vượt lửa, quyết không chối từ."
Khương Diệu Âm cáo lui đi xuống, giải thích, dặn dò phu quân cẩn thận rồi yên lặng rời cung.

Nàng vừa đi, Nam San ngồi yên không nhúc nhích, cau mày suy tư, người hạ độc là ai?
Chỉ chốc lát sau nàng gọi Đỗ ma ma vào, sắc mặt nàng nghiêm túc, lộ ra áp lực mưa gió sắp đến, vừa rồi ở ngoài Đỗ ma ma cũng nghe được loáng thoáng, vừa vào lập tức quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ thất trách, xin nương nương trách phạt."
Nam San nhìn bà: "Đứng dậy đi, việc này không nên lộ ra, bản cung hiếm khi xuất cung, rất ít tiếp xúc với người khác, đồ ăn trong cung cũng qua nhiều tầng kiểm tra, rốt cuộc trúng chiêu khi nào, không hề có manh mối."
Đỗ ma ma suy nghĩ cẩn thận, cũng không có đầu mối.
Bỗng nhiên, Nam San nhớ tới lời nói điên cuồng của Mạnh Cẩn trong địa lao khi biết được nàng ta phải bị giam cầm cả đời, cất tiếng cười to, chờ nàng đi ra khỏi địa lao, còn nghe thấy tiếng nàng ta: "Ngươi sẽ hối hận, Nam San, bản cung chờ ngươi già yếu sắc suy, không con không sủng, còn có tự tin gì huênh hoang, bản cung sẽ chờ."
Mạnh Cẩn chắc chắn nàng không con không sủng như thế, có phải biết cái gì, hoặc là thuốc chính là nàng ta bỏ?
Một Hoàng hậu không con thì có thể có kết cục gì?
Có phải nàng vẫn nghĩ người khác quá tốt bụng, quá nhân từ rồi không? Nàng thả Mạnh Cẩn một con đường sống, Mạnh Cẩn lại muốn nàng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.
Sau khi Lăng Trọng Hoa trở về, Nam San khôi phục dáng vẻ ngày thường, dùng bữa với hắn. Đỗ ma ma đứng ở bên ngoài bất an, trong lòng hối hận, bà nhìn chằm chằm ngày đêm, rốt cuộc là ai hại Hoàng hậu, nếu để bà điều tra ra, chắc chắn sẽ khiến đối phương chết không có chỗ chôn.
Nam San cố ý tìm đề tài vui vẻ: "Phu quân, chàng chưa gặp Tiểu Nam Hoàng nhỉ, khuôn mặt nó giống ta lắm, bụ bẫm, tay nhỏ mũm mĩm đầy thịt, trông yêu lắm."
Hắn ngẩng đầu: "Ừm."
"Chàng ừm cái gì, mẫu thân ta nói, bây giờ tiểu Nam Hoàng chính là báu vật của Nam gia, chạy hết Hầu phủ đến thôn trang, tranh nhau giành giật, Huống thần y còn điều phối rất nhiều thuốc tắm kỳ lạ, nói muốn để tiểu Nam Hoàng trở thành một hạt giống tốt cốt cách thanh kỳ."

Huống Khởi Sơn có bản lĩnh này thật, hắn không nói mà nghe nàng nói tiếp.
Nam San lại nói: "Dạo này nhiều việc, lại nói, đã rất lâu rồi ta không xuất cung, ngày mai không phải chàng được nghỉ triều sao, nếu không chúng ta đi ra ngoài thư giãn đi?"
"Được."
Hôm sau, bọn họ xuất cung, đương nhiên phải mang theo đại hổ, ba người đi ra ngoài cung tới thôn trang. Có kinh nghiệm lần trước, lão nhân trong thôn trang bình tĩnh hơn rất nhiều, mời bọn họ vào.
Trong viện đặt một cái chậu tròn nhỏ, một đứa bé trắng trẻo mập mạp ngồi bên trong, một tay Huống thần y nâng đầu của cậu, một tay nâng người cậu, nhìn thấy bọn họ tiến vào thì bế đứa bé dậy hành lễ.
Đứa trẻ bụ bẫm lắm thịt, hai mắt tò mò nhìn bọn họ, hành lễ xong, Huống thần y nói một tiếng thứ tội, lại bỏ tiểu Nam Hoàng vào chậu, Nam San ngồi xổm xuống: "Hoàng ca nhi, còn nhớ ta không, ta là tỷ tỷ này."
Tiểu Nam Hoàng ê a một tiếng, Huống thần y hết sức đắc ý: "Tiểu công tử thông minh, chắc chắn có thể nhận ra Hoàng hậu nương nương."
Chờ tiểu Nam Hoàng tắm xong, Huống thần y ôm cậu vào trong nhà, Lăng Trọng Hoa và tổ phụ tổ mẫu đang ngồi trông đó, tổ mẫu tự nhiên đón lấy tiểu tôn tử, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng nay đầy từ ái.
Huống thần y nói: "Bệ hạ nương nương, hai người tới đúng lúc rau cỏ, động vật màu mỡ, quả chín lá vàng, mấy đặc sản dân dã ở thôn trang đều có."
Nam San hớn hở: "Xem ra lần này chúng ta tới đúng lúc."
Đoàn người hăm hở đi vào điền trang, quả nhiên cảnh tượng khác hẳn lần trước, lần trước mọi vật khô héo, hiện tại lại là bầu không khí đến ngày thu hoạch. Trong không khí thoang thoảng mùi quả chín, đại hổ gầm lên một tiếng, vươn chân chạy đi, không đến một lát thì ngậm một con gà rừng mỡ màng chạy về, Huống thần y gỡ gà rừng xuống, nó lại chạy vụt đi, như thế vài lần, thu hoạch một đống, cơm trưa có lộc ăn.
Huống thần y cũng bạo gan vuốt lông đại hổ, xách đồ đi xuống xử

lý.
Trong điền trang chỉ còn phu thê hai người.
Nam San nhắm mắt hít hương lúa mùa thu, cảm thấy tâm trạng phiền muộn vì bị bỏ thuốc chuyển biến tốt đẹp không ít.
Nam nhân bên cạnh dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: "Nàng thích Nam Hoàng như vậy, không bằng đón nó vào cung làm bạn."
Nàng mở mắt ra: "Chàng biết cả rồi?"
"Ừ."
"Nam Hoàng giống nàng, lại là đệ đệ ruột của nàng, cũng rất thích hợp."
"Chàng nghiêm túc thật à, nếu lựa chọn Nam Hoàng, làm sao lấp kín miệng lưỡi thế gian, lại nói Khương tiểu thư cũng nói có thể chữa được, việc này nói sau đi, đợi khi giải độc rồi, chúng ta lập tức sinh con, được không?"
"Được."
Đại hổ bên cạnh lẳng lặng quỳ rạp dưới đất, nghe bọn họ nói chuyện, hai mắt hơi híp lại như đang ngủ.
Không đến mấy ngày, trong cung ngoài cung, trên triều dưới triều đều biết chuyện Hoàng hậu không thể sinh con, Đại Mạnh Thái phi trêu đùa tôn tử, cười cực kỳ thoải mái: "Diệp Nhi của bản cung, nhìn khí phách ung dung bình thản này, từ nhỏ đã bất phàm, có mấy người cho rằng cướp được đồ của người khác là có thể bình yên hưởng thụ, ai ngờ ông trời đang nhìn, đồ vật cướp đi tự nhiên phải trở về thôi."
Mạnh Bảo Đàm ngồi ở phía dưới, không nói gì chỉ mỉm cười.
Thái thượng hoàng gọi Huệ Nam đế tới: "Trẫm biết ngươi độc sủng Hoàng hậu, hiện Hoàng hậu không thể sinh con, trẫm cũng không kêu ngươi nạp phi, miễn cho trong lòng ngươi không thoải mái, trách tội phụ hoàng, Diệp Nhi nhà Tứ hoàng đệ ngươi còn chưa tròn một tuổi đã trầm ổn có độ, sau này ắt thành người tài, giang sơn này là của Lăng gia, tất nhiên do huyết mạch Lăng gia kế thừa, ngươi nhận Diệp Nhi làm con, nuôi dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, coi như ăn nói với tổ tiên."
Lăng Trọng Hoa không nói lời nào, mặt không cảm xúc nhìn hắn ta.
Huyết mạch Lăng gia, trong hoàng cung đâu còn huyết mạch Lăng gia? Lại nói, là hắn có lỗi với tổ tông.

Thái thượng hoàng thấy hắn không tỏ thái độ, hơi tức giận: "Sao, ngươi không muốn?"
Từ khi tam hoàng nhi đăng cơ, càng ngày càng không xem phụ hoàng ra gì, hắn ta tự hỏi trước kia rất thiên vị đứa con này, không ngờ lại nuôi ra sói mắt trắng.
"Sao Thái thượng hoàng khẳng định Hoàng hậu không thể sinh con? Hoàng hậu còn trẻ, thực sự có chỗ nào không ổn, uống thuốc điều dưỡng là được, còn chuyện long tự, Thái thượng hoàng không cần nhọc lòng, trẫm thấy trong An Xương cung rất là quạnh quẽ, không bằng cho thêm người cho náo nhiệt, giải sầu cho Thái thượng hoàng."
Thái thượng hoàng buồn bực, bọn họ đang nói chuyện thừa tự, khi nào nói đến chuyện mình nạp phi, có điều hiện tại nhìn An Xương cung tràn ngập không khí u ám, hắn đã nhìn chán mặt các lão phi tử, nạp thêm mấy phi tần mới cũng không phải không thể, coi như nhi tử này cũng có lòng.
Chỉ là hắn ta không bỏ được mặt mũi, trừng mắt hắn, không thể nói từ chối, cũng ngại nhắc lại chuyện thừa tự, trơ mắt nhìn hắn đi ra ngoài, sau đó xả giận một trận.
Ngày hôm sau có bốn mỹ nhân như hoa như ngọc được đưa đến An Xương cung, thống nhất phong làm Thái phi, vốn dĩ Thái thượng hoàng còn tức giận, bị giọng nới nũng nịu của mấy mỹ nhân này dỗ dành mà nở hoa trong lòng, mấy mỹ nhân hiểu chuyện biết điều, mỗi người mỗi vẻ, có lạnh lùng, có tài năng, có quyến rũ, lại thêm hiểu lòng nam nhân, vài câu đã khiến cho tâm trạng Thái thượng hoàng thoải mái, ném chuyện thừa tự ra sau đầu.
Đại Mạnh Thái phi oán hận, mặt già vặn vẹo, dùng tiểu hoàng tôn cũng không gọi được Thái thượng hoàng, tức giận thầm mắng hắn ta, nhớ tới ngày ấy Mạnh Cẩn từng mắng, cũng nhỏ giọng mắng một câu, kẻ bất lực.
Không nhiều đại thần trong triều đồng ý chuyện thừa tự, Hoàng hậu không thể sinh, nhưng bệ hạ còn khoẻ mạnh, thiên hạ có nhiều nữ nhân, kết nạp hậu phi là được rồi, còn lo không có hoàng tử, bệ hạ độc sủng Hoàng hậu, để Hoàng hậu chọn hoàng tử, nuôi dưới gối lấy danh đích tử, vẹn cả đôi đường.
Đặc biệt mấy đại thần còn nữ nhi sôi nổi nhất, thật là tìm thấy lối

thoát trong khốn cảnh, trong lòng thầm nghĩ Hoàng hậu thật là người không có phúc, đế vương độc sủng, trăm nghìn năm qua không thấy mấy phụ nhân có mệnh tốt như vậy, nhưng cố tình không thể sinh con.
Trong lúc nhất thời, tấu sớ dâng lên thỉnh cầu hoàng đế tuyển tú nạp phi lại chất đầy trên bàn. Lăng Trọng Hoa nhìn những tấu sớ này, không nói lời nào. Long Cực điện lặng ngắt như tờ, các đại thần cúi đầu hạ mắt, không dám nhìn thẳng đế vương uy nghiêm.
Lăng Trọng Hoa nhìn các đại thần, phất tay áo, tấu sớ rơi rào rào xuống bậc thang, dừng bên chân chúng thần. Các đại thần cúi đầu, vừa lúc có thể thấy tấu sớ, vừa thấy tấu sớ bên chân đều là của mình dâng lên, bọn họ biết bệ hạ giỏi võ, nhưng không ngờ được võ công lại xuất thần nhập hoá như thế.
Trong điện im như ve sầu mùa đông, bầu không khí như đóng băng, các đại thần không dám thở mạnh.
Đế vương trên điện đi xuống, long bào thêu kim long với đôi mắt tức giận duỗi móng vuốt, long bào thoáng qua trước mặt các đại thần, các đại thần không dám ngẩng đầu, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh như mưa đá: "Các vị đại thần, trẫm từng nói chuyện hậu cung không cần các ngươi nhọc lòng. Dạo này trong kinh lời đồn mọc lên như nấm, trẫm sẽ truy cứu. Hoàng hậu không có việc gì, giang sơn Lăng thị sẽ có người kế tục."
Hắn đi tới, ở dừng lại trước mặt Thường Đại học sĩ: "Thường ái khanh rất để bụng chuyện nhà của trẫm, trẫm vô cùng cảm động, không có gì báo đáp, nghe nói trong nhà ái khanh có một nữ nhi đương tuổi xuất giá, không bằng trẫm chỉ hôn cho nàng, cũng tiện biểu đạt tấm lòng của trẫm."
Thường Đại học sĩ quỳ xuống nói không dám, người run bần bật, khuôn mặt đầy khiếp sợ.
"Trình Thái phó là lão sư của các hoàng tử, tuy rằng trẫm chưa bao giờ may mắn nghe Thái phó giảng, nhưng Thái phó đã trả giá rất nhiều cho hoàng gia, lòng trẫm cảm nhớ, hôm nay vừa lúc nhân cơ hội này, gộp hai tâm sự làm một, năm nay đại công tử Thái phó đã nhược quán, còn chưa cưới vợ, trẫm đặc biệt hạ chỉ gả đích trưởng nữ của Thường Đại học sĩ cho lệnh công tử làm thê tử, ý các ngươi như thế nào?"

Trình Thái phó mừng rơn, đại nhi tử của hắn có tật, một chân hành tẩu không tiện, tiểu thư nhà cao cửa rộng chướng mắt, thê tử nhà nghèo lại không cam lòng, vẫn luôn kéo dài tới giờ chưa có tin tức, nhị nữ nhi của Thường Đại học sĩ là đích nữ, sắp xếp theo dòng chính là đích trưởng nữ, một mối nhân duyên tốt này này sao không khiến người ta vui mừng.
So sánh với Trình Thái phó, sắc mặt Thường Đại học sĩ như phụ mẫu chết, đích trưởng nữ của hắn có tài tình, có diện mạo, còn muốn dùng nàng đổi lấy phú quý, lại không nghĩ rằng gả cho nhà Thái phó, trưởng tử của Thái phó nổi tiếng kinh thành, hắn đương nhiên từng nghe nói.
Nhưng thiên tử tứ hôn, hắn không dám không nghe, còn phải biểu hiện ra mang ơn đội nghĩa, trong lòng lại vô cùng hối hận.
Các đại thần không dám góp lời nữa, mắt Lăng Trọng Hoa lạnh như hầm băng, nếu đám đại thần này còn dám có người có ý đồ với hậu cung của hắn, hắn không ngại ban hôn thêm mấy lần.
Hắn nghĩ đến thê tử, vô cùng có lỗi, dưới mí mắt của hắn lại dám chui vào chỗ trống, nàng bị người ta bỏ thuốc, hắn lại không điều tra ra được người bỏ.
Hạ nhân trong Chính Dương cung rất ít, không có mấy người có thể lại gần Hoàng hậu, Đỗ ma ma là người thân cận nhất, cũng không đáng nghi, thức ăn chi phí, thậm chí y phục giày tất trong điện, hắn đều tự mình phái người kiểm tra thực hư, cũng không có gì không ổn, rốt cuộc sao lại trúng chiêu? Liệu có phải là ở hành cung?
Nữ nhân họ Mạnh?
Có phải nàng ta không?
Xem ra, hắn vẫn quá mềm lòng.
Mạnh Cẩn bị giam ở lãnh cung chưa từng gặp qua nam tử xuất sắc như thế, trên người khoác long bào, áo choàng màu đen, lan chi ngọc thụ, lại như núi tuyết cao vời vợi, hàn khí bức người.
Hắn bĩnh tĩnh đứng trước mặt nàng ta: "Nói, bỏ thuốc khi nào?"
Si mê trong mắt Mạnh Cẩn tan đi, nam nhân trước mắt cũng không phải phế vật như Thái thượng hoàng, không chỉ có diện mạo, thủ đoạn càng độc ác hơn, nàng tự cho là cao quý cười một tiếng: "Thuốc gì, bản cung không rõ bệ hạ đang nói cái gì."
"Thuốc trên người Hoàng hậu."

Nàng ta bật cười, phong tình vạn chủng: "Bệ hạ nói cái gì, Hoàng hậu bị người bỏ thuốc, bản cung không hề hay biết, không biết Hoàng hậu bị người ta bỏ thuốc gì?"
"Bản cung? Cũng chỉ là một phế nhân, đã chiêu cáo thiên hạ là đã chết." Lăng Trọng Hoa nhìn nàng ta như nhìn một người chết, nếu không phải Nam San cầu xin, hắn không muốn để nàng ta sống, lại còn dám hạ độc thủ, quả thực tìm chết.
Mạnh Cẩn bị ánh mắt của hắn dọa, nụ cười trên mặt cứng lại: "Bệ hạ, không phải ta bỏ thuốc, thật sự không phải ta, có phải Nam San nói với người, là ta bỏ thuốc không? Nàng đang vu oan, nàng vẫn luôn ghen ghét ta, ghen ghét ta có tài hơn nàng, xinh đẹp hơn nàng, bệ hạ đừng tin lời nàng."
"Không biết tự lượng sức, ngươi là ai, nàng là ai, ghen ghét ngươi? Nực cười."
"Bệ hạ, lời ta nói đều là thật, xin người tin tưởng ta."
Hắn xoay người, vẫy tay, bên ngoài xuất hiện một ảnh vệ mặc áo giáp hắc kim, trường kiếm trong tay phát ra ánh sáng lạnh lẽo, Mạnh Cẩn kêu to: "Bệ hạ, ta còn chuyện muốn nói."
Ảnh vệ lui xuống, hắn chậm rãi lại xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống nàng ta.
Nàng ta run lên mấy cái: "Bệ hạ, ta biết bí mật của Hoàng hậu, bệ hạ đừng bị nàng mê hoặc. Nàng vốn không phải người nơi đây, mà là cô hồn dị thế. Người là thiên tử long thân, tự nhiên không sợ, nhưng nàng là một yêu tà, sớm hay muộn sẽ hút hết long khí giang sơn Lăng triều. Bệ hạ cũng không thể bị nàng mê hoặc, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng."
Mạnh Cẩn nói xong, chờ đợi nhìn hắn, muốn nhìn ra khiếp sợ và ghét bỏ trên mặt hắn nhưng lại không nhìn thấy gì cả. Nam tử vẫn bình tĩnh như cũ, một lâu sau: "Vậy ngươi nói, đối với người như vậy, nên xử lý như thế nào cho thỏa đáng?"
Nàng ta liếm đôi môi khô nứt, ác độc nói: "Bệ hạ, yêu ma dính lên người, giết không chết, thiêu chết thì lại tìm người khác để bám vào, chỉ có cầu lá bùa cửa Phật, nhân lúc người chưa chết, cô hồn chưa rời khỏi xác dùng đinh khóa hồn ghim nàng lên thanh gỗ đào, lại dùng lá bùa phong bế các cửa sinh, vây dã quỷ này lên thanh gỗ đào, muôn kiếp không thể siêu sinh, không thể luân hồi."

Khoé miệng hắn hiện lên nụ cười lạnh lẽo: "Cách này của Mạnh Thái phi rất tốt, trẫm sẽ không nhân từ nương tay với loại người yêu ma quỷ quái này."
Lòng Mạnh Cẩn vui vẻ: "Bệ hạ thánh minh."
"Không thể tưởng được Mạnh Thái phi rõ chuyện yêu ma như thế, trẫm tất nhiên sẽ lấy cách này an táng Thái phi."
Cái gì?
"Bệ hạ, là Hoàng hậu, không phải ta."
Hắn cười lạnh, khuôn mặt tuyệt sắc thoáng như quỷ mị: "Cô hồn gì cũng có, trẫm cũng thế, nhưng lại không hy vọng trên đời có đồng loại, biện pháp của Mạnh Thái phi cực kỳ hay, trẫm sẽ theo lời ngươi, để ngươi ở trong thanh gỗ đào, muôn đời muôn kiếp không được luân hồi."
Nàng ta bị dọa, lá gan như muốn nứt ra, không cũng tin tưởng những gì mình nghe được, trong lòng có dự cảm không tốt, có thể nghe được một đế vương nói những lời kinh thế hãi tục như vậy, có phải ngày chết của nàng ta đến rồi không?
Nàng ta vội vàng nói: "Bệ hạ, ta cũng vậy, đều là đồng loại, không cần giết hại lẫn nhau. Ta thề, tuyệt đối sẽ không nói những gì mà ta nghe được, cầu xin bệ hạ tha mạng."
Lăng Trọng Hoa cười lạnh, khẽ nâng tay lên, Mạnh Cẩn còn chưa kịp thấy rõ đã ngã xuống đất hôn mê.
Tự tìm đường chết, không thể sống.
Cách nàng ta nói, có thể thử một lần.
Hai canh giờ sau, hắn chậm rãi đi ra cửa lãnh cung, thời tiết vào thu mang theo vài phần lạnh lẽo, thổi bay áo choàng thật dài. Khuôn mặt hắn lạnh lẽo như vầng trăng trên trời, hờ hững, sáng lạnh, trên con đường hẻo lánh, ánh trăng kéo dài bóng hắn, hắn bước đi rất nhẹ, giống như đang bay, tựa như u linh bóng đêm.
Cô hồn dã quỷ, gì cũng có, nàng phải, hắn cũng phải.
Con nối dõi?
Với hắn mà nói chẳng là cái gì sất, những người đó lấy việc này để ép hắn nhận con thừa tự, mơ mộng hão huyền, có thể có một Lăng Thành Phong, thì còn sẽ có con nuôi tiếp theo, nếu liệt tổ liệt tông Lăng gia muốn trách tội, chờ sau này hắn xuống đó sẽ tự xin nhận phạt.

Hắn chỉ cần kiếp này có thể có nàng làm bạn là đủ rồi, đâu cần kiếp sau, đâu cần cái gì chuyển thế luân hồi, nếu ai dám ngăn cản, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.
PS: từ chương sau cứ 10 sao ⭐ mình sẽ đăng chương tiếp nhé, còn 18 chương nữa thôi, cố lên nào mọi người

Chương 72: Kế hoạch

Hắn mang theo khí lạnh, trong vòng ba trượng người sống không dám tới gần, chờ hắn đi đến trước cửa Chính Dương cung mới điều hoà hơi thở, xua tan khí lạnh, nhấc chân đi vào trong điện.
Trong điện, Nam San đang đọc thoại bản dưới ánh đèn, nàng mặc một bộ thường phục chiết eo màu hồng, tùy tiện dùng một cây trâm ngọc quấn lỏng tóc ở sau đầu, nàng hơi cúi đầu, trên trán lơ phơ mấy sợi tóc. Dưới ánh đèn, khuôn mặt của nàng càng thêm mịn màng, hồng hào, vẻ mặt càng thêm ấm áp, bình thản. Nàng thấy hắn bước vào, cuống quýt nhét sách dưới gối, giả vờ như chưa xảy ra việc gì.
Chút động tác nhỏ này đâu thể giấu được mắt hắn, nhìn thấy nàng không để tâm chuyện bị bỏ thuốc, lòng hắn yên tâm hơn, không có con không sao, không thể sinh cũng được, cái gì cũng không sao cả.
"Phu quân, chàng trở về rồi."
"Ừ."
Hắn cởi áo choàng xuống, thoát y nằm xuống bên cạnh nàng, giống như lơ đãng sờ gối đầu, rút thoại bản ra. Mặt nàng đỏ lên, muốn cướp lại, hắn mỉm cười: "Canh giờ này còn chưa ngủ, Hoàng hậu nương nương thật có nhã hứng."
Nàng đang đợi hắn mà, hắn không trở lại, nàng không ngủ được.
Hắn xoay người, tuỳ tiện lật thoạt bản, là bản trước kia hắn từng viết, chuyện xưa của bọn họ.
Nàng giành lại thoại bản, nhét dưới gối: "Đọc giải sầu thôi, thoại bản này có đôi chỗ viết rất hay, làm người đọc cảm khái rất nhiều, ta còn không biết, thì ra ở trong lòng chàng, chúng ta lại là một đôi ái nhân cảm động đất trời như thế, chỉ là mặc cho ai cũng không thể tưởng được đường đường đế vương còn có tài hoa bực này, viết thoại bản hay như thế, nếu một ngày nào đó, chúng ta có thể ẩn cư phố phường, chàng viết thoại bản cũng đủ chi phí sinh hoạt của chúng ta."
Hắn cụp mắt, ôm chặt lấy nàng.
Ẩn cư?

"Được, nếu thực sự có một ngày đó, ta sẽ viết thoại bản nuôi sống nàng."
"Vậy ta nói trước, ta ở nhà giặt y phục nấu cơm, mài mực cho chàng, chàng viết mấy câu chuyện người hồ yêu nhau hoa mỹ, nhớ trước đây, ở sau núi Quảng Duyên tự, lần đầu tiên ta gặp chàng, ta coi chàng là nam tử do hồ tiên biến thành."
Hắn kinh ngạc, nàng cười: "Trách chỉ trách phu quân quá xinh đẹp, làm ta không thể tin được thế gian còn có nam tử tuyệt sắc như thế, lại còn ở vùng núi hoang vu, nghĩ là hồ tiên cũng không lạ."
"Sao người và hồ có thể yêu nhau?"
"Có thể chứ, chuyện xưa như thế rất nhiều, trước kia ta từng đọc không ít."
Hai phu thê cười nói, đều không mở miệng nói chuyện con cái, người còn sống, chính là tốt nhất, tìm vui vẻ trong đau buồn cũng được, không hề để ý cũng được, cuộc sống còn phải tiếp tục.
Trước khi sắp ngủ, hắn yên lặng nhìn nàng: "Ta chỉ cần nàng, không con cũng được, tuyệt đối sẽ không nạp phi."
"Ta biết." Nàng mỉm cười nhìn lại hắn.
Lúc hắn mới vừa bước vào cửa phòng, sát khí trong mắt còn có một chút chưa tan đi, nàng hỏi: "Chàng làm gì Mạnh Cẩn rồi?"
"Qua ngày mai, thế gian không còn người này nữa."
Nàng thở dài, Mạnh Cẩn quá xem trọng mình, cho rằng xuyên qua là có thể hô mưa gọi gió ở cổ đại, chơi đùa, xoay vòng nam nhân, bản thân có thể trở thành nhân vật truyền kỳ như Võ Tắc Thiên.
Lại chưa từng nghĩ tới, dựa vào cái gì, nữ tử bình thường ở hiện đại, dựa vào cái gì tới cổ đại là có thể nghiền ép cổ nhân, muốn làm gì thì làm, cổ đại không có khoa học kỹ thuật tiên tiến, nhưng cổ nhân lại không phải kẻ ngốc.
Việc bỏ thuốc chắc chắn có liên quan tới Mạnh Cẩn.
Chỉ mong Mạnh Cẩn còn có thể trở lại hiện đại, sống cuộc sống bình thường.
Chỉ là Nam San không biết, có lẽ Mạnh Cẩn không thể đi được rồi. Lăng Trọng Hoa dùng cách mà Mạnh Cẩn cung cấp, sau khi đánh ngất nàng ta, hắn sai người thực thi từng bước, nếu cách này hữu hiệu, nàng ta mãi mãi bị nhốt trong thanh gỗ đào, không được luân hồi.

Tự làm bậy, không thể sống.
Dám có lòng hại người, coi như thừa nhận việc ác phản phệ.
Hôm sau biểu tỷ Đinh Phượng Linh vào cung, biểu tỷ không chỉ mang thịt khô ngoại tổ mẫu đích thân làm, còn nói một vài chuyện thú vị đấu với bà bà Tưởng phu nhân.
Lòng dạ Tưởng phu nhân hẹp hòi, lại thích khoe tài, cực kỳ thích văn vở, thường bày tư thái bà mẫu, ngâm một hai câu thơ trước mặt nàng, nàng lại không hiểu, trực tiếp nhấc chân chạy lấy người.
Chọc tức Tưởng phu nhân ở phía sau mắng nàng gỗ mục không thể đẽo, bất kính với trưởng bối, nàng đáp lại một câu: "Tướng công sắp hạ triều rồi, tức phụ còn phải xuống bếp sắp xếp."
Tưởng phu nhân rốt cuộc vẫn sợ nhi tử, nhỏ giọng mắng ở phía sau nhưng không dám cản nàng, nàng xem như thấy rõ, tướng công cũng mệt mỏi với bà mẫu, một phụ nhân sắp làm tổ mẫu rồi còn cả ngày ghen tuông với các di nương, khoe khoang thơ từ ở trước mặt nàng. Nếu không phải có tướng công ở nhà, đám đầy tớ đã sớm ức hiếp chủ nhân.
Còn công công cho nàng cảm giác chính là người cố làm ra vẻ giả đứng đắn.
Rõ ràng là kẻ tham hoan hảo sắc, cố tình mỗi ngày bày vẻ mặt đứng đắn, thích gọi tướng công tới nghe hắn dạy bảo, thổi phồng đạo làm quan của hắn.
Tướng công nghe rất nghiêm túc, xong thì ném ra sau đầu.
Nam San nghe những lời này của nàng thì có chút cảm khái, cũng chỉ biểu tỷ mới có thể sống tự tại ở Tưởng gia, đổi thành bất kỳ tiểu thư gia đình quy củ nào gả vào Tưởng gia, e là không bao lâu sẽ buồn bực không vui.
Nàng và Tưởng biên tu quả là duyên trời tác hợp.
Đinh Phượng Linh thấy sắc mặt nàng khá tốt, nhớ tới lời đồn mấy hôm trước, hơi lo lắng, không biết dáng vẻ vui vẻ này của nàng là giả vờ, hay là phát ra từ nội tâm.
Trong kinh đồn đại Hoàng hậu không thể sinh con, bệ hạ không chịu nạp phi, cũng không đề cập tới chuyện thừa tự, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hoàng hậu nương nương chính là tội nhân Lăng triều, họa thủy của hoàng thất.
Hai ngày trước bà mẫu còn lấy chuyện này để đâm chọt nàng, nàng

không cãi cọ, nói lại toàn bộ lời của bà mẫu cho tướng công. Tướng công ngày xưa bình tĩnh nay cực kỳ tức giận, đóng cửa lại, không biết nói gì với bà mẫu mà từ đó về sau, bà mẫu cũng không dám nói đến việc này nữa.
Phụ nhân nhà bình thường không có con cái đều rất khổ sở, huống chi biểu muội gả vào nhà đế vương, còn là chủ hậu cung.
Hai biểu tỷ muội nói vài chuyện thú vị, canh giờ vừa đến, Đinh Phượng Linh cáo lui xuất cung.
Nam San nhìn thịt khô nàng mang đến, xé một miếng bỏ vào trong miệng, tỉ mỉ thưởng thức, hương vị giống hệt trước kia, ngoại tổ mẫu vẫn nhớ rõ khẩu vị của nàng, biết nàng thích nhất mấy món ăn vặt này.
Sau khi Đinh biểu tỷ tới, tiếp đó biểu muội Thẩm gia, Thẩm Nhược Mai cũng tiến cung, Nam San thấy nàng ăn mặc tươi trẻ, váy dài màu hồng phấn, tóc vấn Sơ Song kế, điểm xuyết châu hoa, khuôn mặt vốn xinh đẹp, một đoạn thời gian không gặp lại càng đẹp hơn, trong thần sắc còn đôi phần trẻ con.
Đầu tiên Thẩm Nhược Mai thay mặt tổ mẫu và mẫu thân nàng ấy vấn an Nam San, Nam San cũng hỏi chút chuyện gần đây của phủ Mộc Ân hầu, biết một nhà Thẩm thị đều tốt, bởi vì bọn họ là nhà ngoại của thánh mẫu Hoàng thái hậu, nên thế gia trong kinh đều hăm hở làm quen.
Vốn Thẩm lão phu nhân có suy nghĩ để tôn nữ chọn một người trong sạch ở kinh thành nên cũng không từ chối lời mới của người khác, dẫn theo nàng tham gia mấy yến hội.
Nam San thuận miệng hỏi một câu: "Nên kết giao một vài khuê hữu, về sau xuất giá rồi còn có thể qua lại lẫn nhau, cũng là một chuyện tốt, không biết dạo này muội làm quen được ai chưa?"
Thẩm Nhược Mai nghĩ ngợi: "Tổ mẫu nói với thần nữ rằng phải nhìn nhiều, nghe nhiều, đừng nên kết giao quá vội, nhưng cũng có một vị Ngụy tiểu thư rất là nhiệt tình."
Nam San nhíu mày, dòng họ này khiến người ta không thích nổi.
Thẩm Nhược Mai cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ không biết nói mấy lời dễ nghe, cũng không biết vòng vo, nhưng thần nữ tự hỏi trong lòng, chưa bao giờ từng có suy nghĩ không an phận. Ngày gần đây, thần nữ ra ngoài làm khách,

nghe được không ngừng có người ám chỉ mẫu thân, tổ mẫu chuyện để thần nữ tiến cung. Thần nữ biết đây là không đúng."
Nam San mỉm cười nhìn nàng, nàng như được ủng hộ: "Nương nương, thần nữ nói như vậy, người có tức giận không?"
"Đâu giận được, Thẩm biểu muội trời sinh thẳng thắn, trong lòng không có suy nghĩ xấu xa, bản cung vui mừng còn không kịp."
"Tạ ơn nương nương không trách tội thần nữ, lần này thần nữ tiến cung, vốn dĩ Ngụy tiểu thư kia cũng muốn đi theo, nói là vẫn luôn ngưỡng mộ nương nương, muốn tiến cung bái kiến. Tuy thần nữ không quá rõ quy củ, nhưng cũng biết nói như vậy không ổn, uyển chuyển từ chối nàng ta."
"Họ Ngụy, là cô nương nhà ai trong kinh?"
"Bẩm nương nương, là cô nương nhà Thành Ý bá, thần nữ chỉ gặp một lần ở yến hội, nàng ta vẫn luôn bắt chuyện làm quen với thần nữ. Tuy thần nữ không muốn, nhưng lại không thể thoái thác, đành phải trốn tránh không gặp. Tổ mẫu nàng là Ngụy lão phu nhân còn luôn ám chỉ thần nữ một vài ý tưởng không an phận."
Nam San cười sâu xa: "Thì ra là nhà bọn họ, thật là, vốn dĩ bản cung đã quên người nhà này rồi, ai có thể nghĩ đến chính bọn họ ngó đầu ra."
Thành Ý bá, là nhà mẹ đẻ của Ngụy thị, chính là gia đình dựa vào Mạnh thị mà được phong Bá phủ.
Trước nay nàng không nhớ tới bọn họ, ai biết chính bọn họ tìm đường chết, lại còn muốn cô nương Ngụy gia tiến cung, nghĩ nàng hiền lành quá rồi.
Nàng còn chưa tìm Ngụy thị tính sổ chuyện Mạnh Cẩn hại nàng, nhà mẹ đẻ Ngụy thị đã nhảy ra, còn muốn để nữ nhi Ngụy gia tiến cung, cũng thật dám nghĩ.
Mạnh thị đã bị giáng xuống cung nhân, không còn phong cảnh trước kia, nhưng gia đình này vẫn được hưởng thụ bá tước phú quý.
Vừa lúc, cơn giận mà nàng kìm nén trong lòng, đành lấy nhà này khai đao vậy.
"Muội làm rất tốt, Ngụy gia này, không thể kết giao."
Thẩm Nhược Mai thầm thở phào nhẹ nhõm, tổ mẫu bảo nàng phải cẩn thận hơn, không thể gây rắc rối cho bệ hạ nương nương, Ngụy tiểu thư kia mặt ngọt miệng nhiệt, tâng bốc nàng lên cao, lại còn

tặng trang sức rồi mời nàng tới Bá phủ làm khách, may mắn, nàng cảm thấy không ổn nên không nhận đồ.
Nghe lời này của Hoàng hậu nương nương, nàng làm rất đúng, Ngụy gia không thể kết giao.
"Cảm ơn Hoàng hậu nương nương chỉ bảo, thần nữ ghi nhớ."
Nam San cười chân thành: "Sau này không có việc gì, có thể thường xuyên tiến cung ngồi chơi, về sau có nhà nào thích hợp, bản cung tứ hôn cho muội."
"Thần nữ tạ ơn Hoàng hậu nương nương."
"Được rồi, mau đứng dậy."
Thẩm Nhược Mai đứng dậy, Nam San nhìn nàng, càng thêm thích, khuôn mặt giống phu quân, tâm địa lại ngây thơ, cô nương như vậy đáng để nàng đối xử nhiệt tình. Còn về Ngụy gia, xem ra sống thoải mái quá, quên mất mình là ai rồi.
Ngụy gia còn đang tung tăng nhảy nhót muốn đưa cô nương tiến cung, đột nhiên bị khiển trách dạy nữ nhi không nghiêm, kinh doanh bất nghĩa, bị lấy lại tước vị, giáng xuống thứ dân.
Tiếng khóc tràn ngập Ngụy gia, Ngụy tiểu thư khóc đến chết đi sống lại, vốn nàng ta là tiểu thư Bá phủ, tự nhận tài tình diện mạo đều không hề kém biểu tỷ Mạnh gia, nên chướng mắt rất nhiều công tử thế gia trong kinh, cảm thấy bản thân có thể xứng với gia đình tốt hơn, mà gia đình tốt nhất trong kinh không ai khác ngoài hoàng gia, biểu tỷ Mạnh gia có thể tiến cung được sủng ái, từ tiệp dư lên Hoàng quý phi chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nếu không phải chuyện Nam gia bị bóc ra, Mạnh biểu tỷ nhất định có thể bước lên Hậu vị.
Gia thế của nàng ta trong sạch, nếu có thể tiến cung, tạo hóa khẳng định sẽ không kém Mạnh biểu tỷ, chỉ là hiện giờ biếm làm thứ dân, còn đi đâu tìm người trong sạch, trong cung càng không cần nghĩ.
Đều do trắc phi của Thành Vương, nói với nàng ta gì mà bệ hạ long chương phượng tư, diện mạo thế gian hiếm có, nam tử như Thành Vương đứng bên cạnh hắn đều không đáng nhắc tới, nàng ta mới tuổi biết yêu, chợt nghe thế gian còn có nam tử như thế, thân phận lại tôn quý, tự nhiên động lòng.
Nàng ta dựa vào giường khóc lóc, mẫu thân nàng ta cũng khóc theo: "Con của ta, con đừng đau lòng, trước kia cô cô con vẫn luôn nhắc tới muốn gả con đến Mạnh gia, tuy hiện tại Cảnh ca nhi có

chút hoang đường, chờ con gả tới đó, dạy dỗ cẩn thận, chắc chắn sẽ sửa đổi, tương lai thi cửa lấy công danh, lo gì cuộc sống sau này không tốt."
Ngụy tiểu thư oán hận ngẩng đầu: "Không cần, trong phòng Cảnh biểu ca đã có mấy nha đầu mang thai, con không cần nam nhân như vậy, phải gả thì Đường ca nhi."
"Được, được, đều theo con."
Trấn an nữ nhi xong, Ngụy phu nhân đi Mạnh phủ tìm Ngụy thị, Ngụy thị tránh không gặp, Ngụy phu nhân chửi ầm lên. Chuyện xảy ra bất ngờ, Ngụy phu nhân nghĩ trăm lần cũng không ra, không biết sai lần ở đây, sao nhà bọn họ lại gặp tai họa.
Sau nhờ có người nhỏ giọng nhắc nhở, Tiểu Thái phi Mạnh gia chết kỳ quặc, bệ hạ tức giận Mạnh gia, Ngụy gia bị giận cá chém thớt.
Ngụy phu nhân không chấp nhận, đứng ở ngoài cửa hông Mạnh gia mắng Ngụy thị máu chó đầy đầu. Cuối cùng, Ngụy lão phu nhân ra mặt, Ngụy thị thỏa hiệp, gật đầu đồng ý Ngụy tiểu thư gả vào Mạnh gia, nhưng chỉ có thể là Cảnh ca nhi. Không biết Ngụy phu nhân khuyên như thế nào, cuối cùng Ngụy tiểu thư cũng gả qua.
Trong kinh có rất nhiều người mắt sáng đã sớm nhìn ra, Ngụy gia bị biếm chẳng phải đế vương giận chó đánh mèo, mà là Ngụy gia tham lam, Ngụy gia muốn kết giao Thẩm gia, sợ là suy nghĩ gì đó, bị Hoàng hậu trong cung biết, bệ hạ độc sủng Hoàng hậu, tất nhiên muốn xả giận thay Hoàng hậu, Ngụy gia tự tìm chết mà.
Các thế gia quý tộc đều âm thầm khiếp sợ, Hoàng hậu nương nương còn được sủng ái hơn tưởng tượng, chút tâm tư của bọn họ chắc chắn không chiếm được chỗ tốt, trước có bệ hạ tứ hôn cho đích trưởng nữ nhà Thường Đại học sĩ, nghe nói Thường tiểu thư đòi chết đòi sống, còn ầm ĩ tuyệt thực, cuối cùng Thường Đại học sĩ hạ quyết tâm, nếu nàng muốn toàn phủ chôn cùng thì cứ việc ầm ĩ, Thường tiểu thư bị dọa sợ không dám tiếp tục ầm ĩ nữa, khóc sướt mướt ngồi lên kiệu hoa, vào cửa lớn Trình gia.
Nay lại có Thành Ý bá phủ mất đi tước vị, Thành Ý bá vốn không có gốc rễ ở kinh thành, chỉ là dựa vào quan hệ của Mạnh cung nhân, được phá lệ phong Bá phủ. Mạnh gia xui xẻo, vốn bọn họ nên khiêm tốn làm người, lại không ngờ ngu ngốc, tham lam, dám mơ mộng đến ngày thân phú quý kia, bị biếm cũng không trách được ai.

Tân đế cũng không phải là Thái thượng hoàng, thanh danh ngày xưa tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ, mà thật sự không thích nữ sắc, từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, chăm lo việc nước, những người này đã quên thanh danh khiến người ta sợ hãi của hắn, cũng không biết Hoàng hậu nương nương lọt vào mắt bệ hạ như thế nào.
Các thế gia đều rút lại tâm tư nhỏ, liên tục quan sát.
Không ai nhắc lại chuyện thừa tự, cuộc sống của Nam San ở trong cung vẫn như cũ, An Xương cung lại bắt đầu ca múa yên bình, Thái thượng hoàng sủng ái bốn vị tân phi, Đại Mạnh Thái phi bị bỏ ở một bên, cũng may Thành Vương phi thường tiến cung, các cung nhân cũng sẽ không dám thái độ với nàng ta.
Cũng không ai dám đề cập đến chuyện nạp phi, trong triều có Thường Đại học sĩ làm ví dụ, chúng thần nào còn ai dám nói chuyện tuyển tú. Giang sơn này là của Lăng gia, trong lòng bệ hạ đã có chủ trương, sẽ không để giang sơn không có người nối nghiệp thật, trong hậu cung rốt cuộc gió êm sóng lặng, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, bốn vị Thái phi mới phong ở An Xương cung cùng ngồi cùng ăn với Đại Mạnh Thái phi, Đại Mạnh Thái phi không chấp nhận được, hay bắt bẻ, tìm lỗi.
Thái thượng hoàng không còn sắc mặt tốt với nữ nhi Mạnh gia.
Đại Mạnh Thái phi oán hận với Mạnh Bảo Đàm: "Hoàng hậu nương nương thật có thủ đoạn, bắt chặt được hoàng thượng, đã không thể sinh con rồi mà vẫn độc sủng nàng, ngay cả chuyện nạp phi cũng ép xuống, không giống nhi tử của Thái thượng hoàng. Ngươi nghe tiếng ca truyền từ bên kia đi, Thái thượng hoàng vui sướng vì có được mấy tân Thái phi, nơi nào còn nhớ nhi tử tôn tử, hận không thể cả ngày buộc vào lưng quần nữ nhân, già còn không biết xấu hổ."
Mạnh Bảo Đàm nhíu mày: "Mẫu phi, sau này người không thể nói mấy lời thô tục như thế này nữa, nếu bị người ta nghe được e là sẽ bị đâm một dao, hiện nay Thành Vương hành sự cực kỳ cẩn thận, sợ dẫn tới mầm tai hoạ."
"Sợ cái gì, người sang hết bên kia rồi, chỗ bản cung quạnh quẽ, nào có ai tới, lại nói bản cung biết đúng mực, chỉ phát bực tức trước mặt ngươi thôi, đồng nhân bất đồng mệnh, Thái thượng hoàng có một nửa si tình của tân đế, bản cung đã thấy đủ rồi."
Mạnh Bảo Đàm thầm cười lạnh, nếu Thái thượng hoàng si tình, cũng

không phải là đối với một nữ nhân, nhìn hắn ta trước kia, trong lòng đều là nhớ nhung mẫu thân của tân đế, vắng vẻ cô mẫu, chờ khi có Mạnh Cẩn, sủng ái có thêm, đâu còn nhớ mẫu thân của bệ hạ, Mạnh Cẩn mới vừa chết, lại có tân Thái phi, đám tân Thái phi xinh đẹp như hoa, Thái thượng hoàng ngày ngày sung sướng, chưa từng nhắc tới Mạnh Cẩn tro cốt còn chưa lạnh, chỉ nghe người mới cười, đâu thấy người xưa khóc.
Trông cậy vào nam nhân trường tình, quả thực là kẻ điên nằm mộng.
Nếu nói trong số hoàng tử, Thành Vương giống Thái thượng hoàng nhất, dạo này thanh danh của Thành Vương chuyển biến tốt đẹp, ru rú trong nhà, khiêm tốn làm người. Nàng ta cười nhạo trong lòng, đó là bởi vì nàng ta tìm được mấy nữ tử xinh đẹp, mới giữ được hắn ở trong phủ, nếu không, chỉ bằng nhũ nhân thất sủng kia, còn có Mạnh Uyển ngu xuẩn, ai có thể giữ được người hắn.
Nhưng mà gần đây, bởi vì Diệp Nhi được Thái thượng hoàng coi trọng, nàng lại hiền huệ nạp thiếp thất cho hắn, sắc mặt Thành Vương đối với nàng tốt hơn không ít, lâu lâu cũng sẽ nghỉ ở phòng nàng.
Nàng nhìn nhi tử trong lòng, rốt cuộc vẫn xem nhẹ sức nặng của Hoàng hậu ở trong lòng bệ hạ, vốn định nếu Hoàng hậu không thể sinh con, cho dù bệ hạ sủng nàng, chắc chắn sẽ suy xét nhận một hoàng tử làm con thừa tự. Ai biết bệ hạ gác lại việc này, đã không ai dám nhắc tới nữa, chỉ sợ tiếp tục chờ đợi sẽ xảy ra biến hóa.
Nếu nói trước kia, nàng ta còn ghen ghét Nam San, ghen ghét nàng được bệ hạ độc sủng. Hiện tại, nàng ta lại hy vọng bệ hạ có thể mãi mãi độc sủng một người, tốt nhất như Đức Chính đế, cho dù Văn Nhàn Hoàng hậu qua đời, sau đó cũng không nạp hậu phi.
Như vậy, kế hoạch của nàng ta mới có thể thành công.
Nhi tử trong lòng mở to đôi mắt, vô tri mà nhìn nàng, trong mắt nàng ta xuất hiện vẻ ghét bỏ không dễ phát hiện, sau đó hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Chương 73: Chết yểu

Gió thu qua đi, gió lạnh thổi tới, tiểu Nam Hoàng cũng sắp năm tháng, tròn trịa đáng yêu, thấy người là cười, Đinh thị dẫn cậu vào cung vài lần, cậu nhận ra Nam San, thấy nàng là lại đòi ôm.
Cậu lớn lên khỏe mạnh, đây là nhờ Huống thần y thường ngâm thuốc tắm cho cậu.
Nam San yêu thương ấu đệ, cũng nhớ Nam Lang, biết được Lang ca nhi đã đi học, cha nàng là Đức Dũng hầu, lại là Thám hoa kim khoa, dạy dỗ nhi tử tự nhiên không nói chơi, Lang ca nhi là trưởng tử Hầu phủ, về sau trên vai gánh trọng trách lớn, Nam nhị gia rất nghiêm khắc với hắn.
Đinh thị không ngừng nói chuyện Hầu phủ, tổng thể chính là Lư tổ mẫu sống rất tốt, các trưởng bối ở thôn trang đều khỏe mạnh, Lang ca nhi cũng không còn nghịch ngợm, học hành với cha cũng ra hình ra dáng.
Chỉ có nàng.
Là người duy nhất khiến người ta lo lắng.
Nam San cảm động, Đinh thị biểu hiện chuyện gì cũng không xảy ra nhưng đáy mắt lại vô cùng lo lắng, đáng thương tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.
Đinh thị do dự mãi, hỏi: "San tỷ nhi, lời đồn kia có hình có dạng, tuy rằng không còn ai nhắc lại, nhưng mẫu thân vẫn lo lắng, Huống thần y và Khương tiểu thư rời thôn trang, không biết đi đâu, mẫu thân biết chắc chắn là bọn họ tìm thuốc giải, rốt cuộc là chuyện như thế nào?"
"Mẫu thân, người đừng lo lắng, không có chuyện gì lớn, chỉ là tiểu nhân ác ý chơi xấu, có Huống thần y và Khương tiểu thư, nữ nhi nhất định sẽ không có việc gì."
"Vậy là tốt rồi, mấy ngày trước ta gặp Anh tỷ nhi, nàng còn gầy hơn lúc ở trong phủ, ăn mặc cũng không quá chỉnh chu, tuy rằng y phục mới tinh, nhưng không quá vừa người, còn không biết là mặc y phục của ai, nàng đứng ở cửa Hầu phủ, xem ra là đặc biệt chờ, trong tay ôm một đứa trẻ, nói là nhi tử nàng sinh."

Nam San kinh ngạc, đã lâu chưa từng nghe tin tức của Mạnh Anh.
Đinh thị lại nói: "Ta có thể đoán được tâm tư của Anh tỷ nhi, nàng vẫn luôn nói chuyện các con ở chung, lại luôn ám chỉ không hai lòng với con, còn bảo ta nhìn nhi tử của nàng, hài tử kia được chăm sóc rất khá, nhỏ hơn Hoàng ca nhi một chút. E là nàng cũng nghe được lời đồn, động tâm tư."
Những người này, nàng ôm hài tử xuất hiện trước mặt mẫu thân chắc chắn là chủ ý của Lăng Trọng Thư. Nam San lạnh lùng, nếu nàng thật sự không sinh được con, cũng không nhận con của Mạnh Anh làm con thừa tự, Mạnh Anh cho rằng con mình sinh là huyết mạch Lăng gia, nếu thừa tự, dựa vào chút tình cảm ngày xưa thì khả năng rất lớn. Ai ngờ, con của bọn họ không khác gì con của nhà nào trên đời này, đều không phải huyết mạch Lăng gia. So với việc mệt mỏi với bọn họ, còn không bằng nhận nuôi một cô nhi không cha không mẹ còn bớt việc hơn.
"Mẫu thân, con với bệ hạ chắc chắn sẽ có con của mình, lỡ như thật sự không có, cũng không có khả năng nhận con của Mạnh Anh làm con thừa tự."
"Nhưng nếu thật sự... Chỉ có thể lựa chọn từ nhà Thành Vương và nhà tiền đại hoàng tử, luận thân cận, con của Anh tỷ nhi thích hợp hơn."
"Không, con của bọn họ đều không được, mẫu thân, việc này người không cần nhọc lòng, trong lòng bệ hạ hiểu rõ."
Đinh thị dừng lại: "Được, bệ hạ thánh minh, chắc chắn có quyết đoán, mẫu thân cũng lo quá thôi, lần sau gặp nàng, ta sẽ không để nàng giữ lại suy nghĩ gì."
"Dạ, mẫu thân, sức khỏe tổ mẫu thế nào rồi?"
"Thoạt nhìn tinh thần tổ mẫu con không tồi, lại nói, lúc mới nghe quan hệ giữa người và Mạnh Hầu gia thật sự khiến ta sốc một trận, ai có thể ngờ được cái này, cũng không dễ dàng. Từ ngày Hoàng ca nhi tới thôn trang, ta nhìn ra được, tổ mẫu con thích cười hơn, Mạnh Hầu gia cũng trẻ hơn không ít."
Nam San cảm khái: "Người già đa tình, an hưởng bên con cháu mới là đạo dưỡng lão."
Nàng nói chuyện với Đinh thị, tiểu Nam Hoàng cọ quậy trong lòng Đinh thị, ê ê a a kêu đổi, nàng sờ mặt ấu đệ, mịn màng: "Hoàng ca

nhi, sao vậy, chán quá à? Tỷ tỷ ôm đệ ra ngoài một lát nhé."
Đinh thị vội vàng ngăn cản: "Con không ôm nổi nó đâu, giờ nó nặng lắm."
"Không sao, con ôm được mà."
Nam San ôm Hoàng ca nhi, Đinh thị nhắm mắt đi theo, phía sau Đỗ ma ma cũng theo hầu. Đi ra ngoài điện, tiểu Nam Hoàng lập tức không kêu nữa, đôi mắt tròn xoe tò mò nhìn chung quanh.
Lúc này, đúng lúc đại hổ đi vào, Đinh thị bị dọa sợ, Nam San vội vàng nói: "Mẫu thân, đây là đại hổ bệ hạ nuôi, có tính người lắm, không làm hại ai đâu."
Đinh thị không yên tâm lắm, Hoàng ca nhi vui vẻ kêu ê a, đại hổ hơi khinh thường quay đầu.
Nam San vẫy tay với nó: "Lại đây, đại hổ."
Nó cao ngạo ngẩng đầu, bước chân đi tới, Nam San ôm Hoàng ca nhi, hơi cúi người, tay Hoàng ca nhi túm lông trên đầu nó, túm chặt không bỏ, đại hổ gầm một tiếng tránh thoát, dọa Hoàng ca nhi khóc "oa oa".
Đinh thị đau lòng ôm lấy con, trong tay Nam Hoàng còn có mấy sợi lông hổ, khóc đến mức thở hổn hển, Nam San cười to.
Đại hổ giống như mắc sai lầm, lấy lòng nhìn Nam San, trong lòng nàng mềm nhũn, nhẹ giọng nói: "Không sao, có thể là tiếng ngươi hơi lớn nên Hoàng ca nhi bị doạ, đợi lát nữa dỗ hết ấy mà."
Nó ngoan ngoãn cúi đầu, dựa vào người nàng, nàng vỗ đầu nó: "Ngươi đi về trước đi."
Đại hổ tủi thân liếc nhìn nàng một cái rồi cúi đầu rời đi.
Không biết vì sao trái tim Nam San co lại đau đớn.
Hoàng ca nhi còn đang khóc, Đinh thị ôm cậu không ngừng dỗ dành, nàng đón lấy, ôm ra ngoài cung, cảnh tượng ngoài cung khác Chính Dương Cung rất nhiều, Hoàng ca nhi dần dần ngừng khóc, tò mò nhìn xung quanh.
Đi một lát thì đến Ngự hoa viên, trong vườn trồng rất nhiều cây cối xanh tươi bốn mùa, kiểu dáng đa dạng, hoặc cong như kiều nữ, phong tình độc đáo, hoặc thẳng như vệ sĩ, ngay thẳng hiên ngang, lại thêm núi giả, nước chảy, đình đài, hành lang gấp khúc, có cảm giác khác biệt hẳn.
Trong hoa viên, Mạnh Bảo Đàm và Đại Mạnh Thái phi cũng ở đây,

trong tay ma ma phía sau Mạnh Bảo Đàm là Lăng Diệp.
Khóe miệng Lăng Diệp không ngừng chảy nước miếng, tiểu cung nữ bên cạnh không ngừng dùng khăn lau, hai mắt nó ngơ ngác, Đinh thị chào hỏi các nàng, các nàng cũng hành lễ với Nam San, Hoàng ca nhi trông thấy trẻ con giống mình lại bắt đầu kêu ê a, Lăng Diệp không hề phản ứng.
Đại Mạnh Thái phi cực kỳ đắc ý: "Diệp ca nhi là thiên tài, người bình thường không thể so sánh, Thái thượng hoàng nói nó bất phàm, có thể thành châu báu."
Nam San cười một tiếng, sắc mặt Mạnh Bảo Đàm hơi không tốt.
Hàn huyên vài câu, các nàng cáo lui, Đinh thị nhìn về phía các nàng, có chút muốn nói lại thôi.
Tâm trạng Nam San hơi phức tạp, bệnh ngu dại của tiểu Lăng Diệp đã hiện ra manh mối, không biết còn có thể giấu bao lâu, Mạnh Bảo Đàm sẽ làm gì nó.
Trong hoàng thất đâu chấp nhận đứa trẻ ngốc nghếch, sẽ bị coi là điềm xấu.
Sau khi Đinh thị xuất cung, Nam San vội vàng đi an ủi đại hổ, phòng trong của đại hổ sạch sẽ ngăn nắp, không trang trí nhiều nhưng nhìn ra được, tất cả đồ dùng đều là thượng phẩm.
Thiên Hỉ đút nó ăn bánh nhân thịt, nhìn thấy Nam San tiến vào thì vội vàng đứng dậy hành lễ, Nam San phất tay bảo nàng đi xuống.
Lúc Đại hổ mới nhìn thấy nàng thì vui sướng, sau đó giống như giận dỗi nằm soài bất động, nàng ngồi bên cạnh, vuốt đầu nó: "Sao thế, giận ta à?"
Nó gầm nhẹ một tiếng.
"Hoàng ca nhi còn nhỏ, tiếng người lớn chắc chắn sẽ làm nó sợ, ta không trách ngươi, ngươi đừng nóng giận."
Nó ngẩng đầu, gối đầu lên đùi nàng, trái tim nàng trướng trướng: "Dạo này bệ hạ hiếm khi tới chơi với ngươi là bởi vì giờ hắn là hoàng đế, hoàng đế là cái gì, ngươi biết không? Chính là phải xen vào rất nhiều chuyện, ăn mặc của bá tính trong nước, còn có tướng sĩ biên quan, hắn đều phải nhọc lòng nên hắn không thể chơi với ngươi lâu được."
Nó gừ gừ một tiếng, nàng cười: "Hiểu rồi đúng không? Thật sự là đứa trẻ thông minh."

Nàng véo một miếng bánh nhân thịt, đút đến miệng nó, nó mở miệng nuốt vào.
"Ngoan, ăn nhiều một chút, mấy bánh nhân thịt này thơm thật ấy."
Rất nhanh, một đĩa bánh nhân thịt bị nó ăn hết sạch, nàng đứng lên: "Ăn no rồi, ta đi bộ tiêu thực với ngươi."
Một người một hổ đi ra cửa, Thiên Hỉ chờ ở bên ngoài, không thấy Vạn Phúc đâu.
Thiên Hỉ hành lễ nói: "Hoàng hậu nương nương, hổ đại gia ăn no chưa ạ?"
Đại hổ gầm một tiếng, Thiên Hỉ mặt mày hớn hở, cung kính đứng đó, dáng vẻ muốn tiến lên lại không dám tiến lên, Nam San vẫy tay với nàng, nàng lập tức tung tăng theo sau.
Dạo này, nàng hơi xem nhẹ hai nha đầu của mình, nàng vốn là người có tư tưởng hiện đại, cho dù làm tiểu thư Nam gia mười mấy năm, bởi vì nhị phòng nghèo túng, ít hạ nhân nên cũng làm nhiều việc, rất nhiều chuyện đều là nàng tự làm.
Sau khi xuất giá, phu quân không thích nữ nhân tới gần, bên cạnh nàng trừ Đỗ ma ma, cơ bản không có người hầu hạ bên cạnh.
Hai nha đầu cùng nhau lớn lên với nàng, tình cảm tất nhiên không ít, Thiên Hỉ hiền hậu, tính tình ngay thẳng, nếu là trước đây, thật sự không gả được nhà nào tốt, nhưng hiện tại Thiên Hỉ là người bên cạnh nàng, gả cho tiểu quan nhà nghèo làm chính thê cũng hợp quy cách.
"Thiên Hỉ, ngươi có suy nghĩ gì không?"
"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không muốn ra ngoài, nô tỳ ngốc nghếch, muốn ở lại trong cung hầu hạ nương nương, hầu hạ hổ đại gia."
Đại hổ gầm một tiếng, Nam San nghĩ, tuổi thọ của hổ ngắn hơn người, nếu có một ngày đại hổ chết già... Tim nàng lại co rút đau đớn, không dám nghĩ tiếp.
"Dù sao nữ nhân cũng phải xuất giá sinh con mới là viên mãn, ngươi và bản cung cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bản cung không muốn ngươi sống trong cung suốt quãng đời còn lại, chờ gặp được nhà thích hợp, trước tiên sắp xếp các ngươi gặp mặt, nếu ngươi vừa ý thì tính toán tiếp, ngươi xem thế nào?"
Thiên Hỉ cảm động vạn phần: "Tạ ơn nương nương."

Đại hổ cũng gầm một tiếng, Nam San cười với nó, xoá đi cảm giác không ổn vừa rồi.
Trong cung bốn phía tường cao, ngẩng đầu nhìn trời, không thấy giới hạn. Không biết vì sao nàng cảm thấy trái tim vắng vẻ, phiền muộn thở dài, đại hổ cũng học bộ dạng của nàng, thở ra một hơi, chọc nàng cười to, mắt phượng cong cong.
Sau khi gặp mặt ở Ngự hoa viên, Mạnh Bảo Đàm vẫn thường ôm Lăng Diệp tới thỉnh an, thời tiết bắt đầu lạnh, Nam San không muốn đứng dậy, nói với nàng ta nhiều lần, bảo nàng ta về sau tiến cung trực tiếp tới An Xương cung, không cần đến Chính Dương cung thỉnh an nữa nhưng Mạnh Bảo Đàm kiên trì, nói cái gì lễ không thể phế.
Nam San có lòng làm nàng ta biết khó mà lui, nhưng nếu không lộ mặt, nàng ta lại ôm Lăng Diệp đứng ở ngoài điện, gió lạnh từng cơn, người lớn không có việc gì, trẻ con lại chịu tội, bất đắc dĩ đành phải đứng dậy.
Ngày đông chí, Mạnh Bảo Đàm lại vào cung, lúc nàng ta tiến cung, bên ngoài vừa lúc có tiểu thái giám ra hiệu, trong lòng Đỗ ma ma biết có việc, dùng ánh mắt dò hỏi Nam San, Nam San gật đầu, để Đỗ ma ma đi ra ngoài.
Trong điện cũng chỉ còn hai người bọn họ, hương khí trong lư hương tử kim lượn lờ, nàng mặc phượng bào thêu chim phượng hướng về phía mặt trời, chim phượng trên áo được thêu bằng chỉ vàng, sáng rọi loá mắt, mái tóc chải gọn, cắm một bộ diêu kim phượng chín đuôi ngậm hạt châu, hai má phấn hồng, môi đỏ quyến rũ.
Trong lòng Mạnh Bảo Đàm thầm hận, ngược lại chính mình, kim bào thêu hình chim tước, bộ diêu trên đầu chỉ có tám đuôi, tất cả những gì nữ nhân đối diện đang hưởng đáng lẽ ra thuộc về nàng ta.
Lăng Diệp trong lòng nàng ta dùng cẩm nhung bọc lại, giống như đang ngủ rất sâu, Nam San hơi thương hại nhìn đứa trẻ đó. Qua một thời gian nữa, tật xấu vốn sinh ra đã yếu ớt của nó sẽ không thể che được nữa, không biết đến lúc đó chờ đợi nó là vận mệnh gì.
Mạnh Bảo Đàm thu lại hận ý, cung kính có lễ, thấy Nam San nhìn nhi tử trong lòng thì mỉm cười: "Chắc Hoàng hậu nương nương thích trẻ con, Diệp ca nhi của thần thiếp rất ngoan ngoãn, không bằng nương nương ôm nó một chút, dính không khí vui mừng."
Nam San cười: "Duyên con cái do trời định, bản cung không tin cách

nói này."
Mạnh Bảo Đàm đứng lên, ôm con đến trước mặt nàng: "Hoàng hậu nương nương sẽ không như lời đồn, không thể sinh con đấy chứ? Người ôm Diệp ca nhi có thể dính chút không khí vui mừng, có một nhi tử, không bằng thử một lần."
"Đều là lời nói vô căn cứ, bản cung khỏe mạnh, bệ hạ còn đang độ tuổi cường thịnh, sao trong cung có thể sẽ không có hoàng tử, Thành Vương phi nhọc lòng chuyện của người khác, không bằng quản tốt chuyện nhà, trượng phu hài tử của mình."
"Nương nương, người không cần giấu giếm nữa, bệ hạ tình thâm ý trọng với người, tất nhiên sẽ không nạp phi, nhưng dưới gối người không con chính là tội nhân Lăng Triều." Lời này mang theo một tia quỷ dị, Mạnh Bảo Đàm nhìn chằm chằm nàng: "Hoàng hậu nương nương, chính người không thể sinh con, thần thiếp có lòng tốt muốn đưa con cho người nhận con thừa tự, ý người như thế nào?"
"Không cần nói chuyện thừa tự, đều có bệ hạ định đoạt rồi, bản cung không muốn các ngươi cốt nhục chia lìa, lại nói là người nào nói với ngươi bản cung không thể sinh con, sao Thành Vương phi khẳng định như thế, ngược lại làm bản cung sinh nghi."
Mạnh Bảo Đàm bật cười: "Hoàng hậu nương nương hà tất cậy mạnh, Khương Ngự y xuất cung chắc là đi tìm thuốc giải cho người, về phần thần thiếp biết như thế nào, đương nhiên là do trong lúc vô tình Tiểu Mạnh Thái phi quá cố nói lỡ miệng, khiến thần thiếp nghe được, thần thiếp đau lòng nương nương, nguyện nhường ái tử."
Lúc này Nam San mới nhìn kỹ đứa trẻ trong lòng nàng ta, hai mắt hài tử nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh, nàng hoảng sợ: "Thành Vương phi, bản cung thấy hài tử của ngươi có chút không ổn, sắc mặt tái xanh, mau để thái y xem một chút."
Mạnh Bảo Đàm đưa tay sờ bụng, cười quỷ dị: "Hoàng hậu nương nương, ái tử mà thần thiếp nói nói là ở trong bụng, còn Diệp Nhi, nó không có cái phúc này."
Cái gì?
"Ngươi mau gọi thái y lại đây khám xem, tình huống hài tử không đúng."
"Không cần, Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nói rồi, nó không có phúc này."

Nam San không thể nén giận, sắc mặt tiểu Lăng Diệp xanh mét, nàng duỗi tay kiểm tra, không còn thở: "Ngươi lại bỏ con? Hổ dữ còn không ăn thịt con, ngươi cũng xứng làm mẫu thân."
"Không phải thần thiếp bỏ con, mà là Hoàng hậu ghen ghét thần thiếp có con, nổi lòng độc ác, nhẫn tâm bóp chết nhi tử của thần thiếp, Diệp ca nhi đáng thương của thần thiếp... Nó là của nợ, nếu thần thiếp đã sinh nó ra, nó nên báo đáp thần thiếp."
"Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"
"Hoàng hậu nương nương là người thông minh, nếu người không thể sinh huyết mạch cho Lăng gia, sao không để cốt nhục Lăng gia khác truyền thừa thay người, trong bụng thần thiếp chắc chắn là nhi tử, nếu nương nương đồng ý, Diệp ca nhi của thần thiếp tự dưng phát bệnh nên chết yểu, nếu không, Hoàng hậu nương nương chính là hung thủ bóp chết nó."
Cả người Mạnh Bảo Đàm đều đắm chìm trong điên cuồng cực độ, Nam San hít sâu một hơi: "Lăng Diệp từ khi còn thai nhi đã không đủ, cho nên ngươi mới nhẫn tâm giết chết nó, sao ngươi biết, trong bụng ngươi là đứa trẻ lành lặn."
Huyết thống quá gần, thai đầu ngu dại, thai thứ hai rất khả năng cũng không phải đứa trẻ lành lặn.
Dám nguyền rủa nàng ta, chẳng trách không sinh con được, Mạnh Bảo Đàm oán hận nghĩ, nàng ta tìm người khám rồi, cái thai trong bụng chắc chắn là nhi tử, Diệp ca nhi vốn sinh ra đã yếu ớt, đại phu kia nói là bệnh ngu dại, hài tử như vậy giữ làm gì.
Sắc mặt nàng ta thay đổi thất thường, cuối cùng khôi phục dáng vẻ dịu dàng: "Nương nương, thần thiếp biết người không chấp nhận chuyện không thể sinh con, nhưng tâm tư Mạnh Cẩn cực kỳ độc ác, không ai có thể giải thuốc nàng ta bỏ đâu."
Nam San lạnh lùng nhìn nàng ta giống như nhìn một trò cười: "Cho dù bản cung không thể sinh con cũng sẽ không chọn con ngươi làm con thừa tự, vì mong muốn của bản thân lại nhẫn tâm giết chết con của mình, ngươi cũng xứng làm người sao?"
"Không phải thần thiếp giết, Hoàng hậu nương nương hay quên thật đấy, Diệp ca nhi là nương nương bóp chết, thần thiếp hỏi lại nương nương một câu, có đồng ý nhận con thừa tự hay không?"
"Si tâm vọng tưởng, bản cung khuyên ngươi tích nhiều phúc, bớt

làm bậy, đứa con trong bụng ngươi có chín phần cũng là đứa bẩm sinh yếu ớt, đừng nói là đứa này, cho dù ngươi có tám đứa mười đứa đều có khả năng là trẻ ngốc."
"Người nói bậy, Diệp ca nhi là của nợ, nó không phải con của thần thiếp, con của thần thiếp tất nhiên thông tuệ hơn người, Hoàng hậu nương nương không thể sinh con, lại nguyền rủa thần thiếp, tâm địa độc ác đâu xứng làm Hoàng hậu, nếu bệ hạ biết bộ mặt thật của người, không biết còn có thể độc sủng người không?"
"Thành Vương phi, trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự làm bậy không thể sống."
"Hoàng hậu nương nương không đồng ý với kiến nghị của thần thiếp hay sao?"
Nam San tức giận mắng: "Không đời nào."
"Được, được." Mạnh Bảo Đàm nói hai chữ được, tiếng nói vừa dứt, lập tức thấy nàng ta ôm con, quỳ dưới đất khóc lớn: "Hoàng hậu nương nương, người thật tàn nhẫn, chính người không thể sinh, sao lại ác độc hại chết nhi tử của thần thiếp, Diệp ca nhi đáng thương của thần thiếp, nó còn không đến nửa tuổi, Hoàng hậu nương nương...."
Tiếng nàng ta réo rắt thảm thiết, âm lượng lại cao, bên ngoài nghe rất rõ ràng, Đỗ ma ma chạy vào, vừa rồi bà bị tiểu thái giám gọi đi có chút việc vặt vãnh trì hoãn một lát, sao mới đến ngoài điện thì nghe thấy tiếng Thành Vương phi, bà thầm nghĩ không ổn, trực tiếp xông vào, bảo vệ phía trước Nam San.
Bên ngoài Chính Dương cung truyền tới tiếng quát giận của Thành Vương: "Để bản vương đi vào, rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì? Bản vương nghe thấy tiếng khóc của Vương phi."

Chương 74: Ban chết

Trong điện, Nam San đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Mạnh Bảo Đàm đang quỳ, Mạnh Bảo Đàm ngẩng đầu nhìn nàng, càng cảm thấy phượng bào bộ diêu của nàng chói mắt, rõ ràng trên mặt đều là nước mắt nhưng trong mắt lại không hề có bi thương, thậm chí nhìn nàng đầy khiêu khích, nàng thương xót nhìn đứa trẻ trong lòng nàng ta, nó không động đậy giống như thật sự đang ngủ.
Nàng nhắm mắt, vành mắt ẩm ướt, hai phu thê Thành Vương tính kế rất hay, xoá sổ đứa con ngốc để giành thừa tự cho con thứ, nếu nàng không đồng ý, như vậy dứt khoát đập nồi dìm thuyền, nàng là một Hoàng hậu mà lại giết hoàng tôn, không xử tử, cũng khó thoát khỏi giam cầm lãnh cung, nếu bệ hạ khăng khăng bao che nàng, như vậy Thành Vương vừa lúc có thể cho người trong thiên hạ biết, tân đế chỉ là một người trầm mê nữ sắc, không màng giang sơn huyết thống, người như vậy sao có thể làm chủ thiên hạ.
Nếu bệ hạ không bao che nàng, như vậy nàng chết hay giam cầm đều không thể sinh con, bệ hạ không con, lấy tính tình bệ hạ giống Đức Chính đế, tất nhiên sẽ không nạp phi, trăm năm sau, giang sơn sẽ rơi vào tay nhi tử của bọn họ.
Nước cờ này thật sự là tiến nhưng công, lui nhưng thủ, thật sự trăm lần không sót một, Mạnh Bảo Đàm tự tay giết chết con mình, thủ đoạn khiến người ta giận sôi, lòng dạ rắn rết cũng không đủ để hình dung.
"Thành Vương phi, người đang làm, trời đang nhìn, bản cung không thẹn với lương tâm." Nói xong nàng đi ra ngoài điện, nói với Đỗ ma ma: "Đi mời Phàn thái y, để Thành Vương tiến vào."
Lại nhìn về phía ngoài cung: "Ảnh Long vệ ở đâu?"
Chỉ thấy mấy bóng người giống như lá cây đứng ở ngoài điện, doạ Thành Vương được thả vào giật mình.
Ảnh Long vệ canh giữ ngoài điện, không cho ai đi vào, Thành Vương hô to: "Vương phi, xảy ra chuyện gì, vì sao bản vương ở bên ngoài nghe thấy tiếng nàng khóc."
Mạnh Bảo Đàm ôm con muốn chạy ra, bị đám Ảnh Long vệ ngăn ở

cửa, nàng ta rơi lệ đầy mặt, đau lòng muốn chết: "Điện hạ, là tội của thần thiếp, không bảo vệ tốt con của chúng ta."
Vẻ mặt Thành Vương nôn nóng: "Làm sao vậy, Diệp ca nhi làm sao?"
Tiếng khóc của Mạnh Bảo Đàm đau đớn muốn chết, quỳ dưới đất, nức nở nói: "Vương gia, Diệp ca nhi của chúng ta... Chết rồi."
"Cái gì, tại sao lại như vậy, nàng vào cung thỉnh an, sao Diệp ca nhi lại chết? Là ai, là ai làm hại Diệp ca nhi."
Hai mắt Mạnh Bảo Đàm đẫm lệ oán hận nhìn Nam San, mặt Thành Vương lộ vẻ kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ: "Vương phi, nàng có ý gì, chẳng lẽ là Hoàng hậu? Không thể nào, sao Hoàng hậu lại hại chết Diệp Nhi của chúng ta, nàng chính là hoàng bá mẫu của Diệp Nhi."
"Vương gia, là lỗi của thần thiếp, là lỗi của thần thiếp." Mạnh Bảo Đàm ôm nhi tử, khóc đau lòng muốn chết.
Thành Vương không dám tin nhìn Nam San, nàng không né không tránh, nhìn thẳng hắn, hắn đau lòng gào lên: "Vì sao? Hoàng hậu nương nương nói cho thần đệ, rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ bởi vì Hoàng hậu không thể sinh con nên ghen ghét người khác, thậm chí không màng nhân luân mà cướp mạng của Diệp Nhi?"
Nàng thản nhiên đứng ở trong điện, lạnh lùng nhìn hắn, thờ ơ nhìn đôi phu thê này tự biên tự diễn.
Chỉ chốc lát sau, Phàn thái y vội vã xách theo hòm thuốc tới đây.
Ảnh Long vệ đoạt lấy Lăng Diệp từ trong lòng Mạnh Bảo Đàm, Mạnh Bảo Đàm giữ chặt không buông tay nhưng sao có thể địch lại Ảnh Long vệ, rất mau Lăng Diệp bị đưa đến trước mặt Phàn thái y.
Phàn thái y đeo mặt nạ bảo hộ rồi kiểm tra hơi thở trước, lại cởi bỏ y phục của đứa trẻ, dùng ngân châm đâm vào huyệt, sau một lúc lâu, không có bất kỳ phản ứng nào, hắn lắc đầu với Nam San, ánh mắt Nam San chứa bi thương, căm tức nhìn Mạnh Bảo Đàm.
Thành Vương gầm lên: "Hoàng hậu nương nương, thần đệ trung tâm như một với bệ hạ, cam nguyện đem nhi tử làm con thừa tự của người, vì sao người còn muốn ra tay tàn nhẫn, bóp chết nhi tử của thần đệ."
Nam San hít sâu một hơi, nhìn hắn, trong mắt lạnh lẽo: "Chẳng lẽ Thành Vương có thiên lý nhãn, nhìn thấy Diệp ca nhi bị người ta bóp chết lúc nào vậy, ngươi vẫn luôn ở bên ngoài, sao biết được tình

hình trong điện, lại không có ai nói nguyên nhân cái chết của Diệp ca nhi cho ngươi, ngươi biết được từ đâu vậy?"
Thành Vương nghẹn lời, theo bản năng nhìn về phía Mạnh Bảo Đàm, Mạnh Bảo Đàm cao giọng hét chói tai: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đồng ý với người, về sau tất cả đứa trẻ sinh ra đều nuôi dưới danh nghĩa của người, cũng không dám từ chối nữa, xin người buông tha chúng ta, buông tha con của chúng ta."
"Vương phi, bản vương đã đồng ý thừa tự, vì sao nàng muốn phản đối, xem nàng chọc giận Hoàng hậu mới kéo tai họa."
"Vương gia, đều trách thần thiếp, là thần thiếp không nỡ, thiên hạ có mẫu thân nào nhẫn tâm đưa con mình cho người khác chứ, thần thiếp cũng chỉ uyển chuyển tỏ vẻ không nỡ với Hoàng hậu nương nương thôi, nương nương bảo thần thiếp ôm Diệp ca nhi tới, ai biết nàng đang ôm đột nhiên bóp cổ Diệp ca nhi, Diệp ca nhi đáng thương còn đang trong giấc mộng thì mất đi tính mạng, đều là lỗi của thần thiếp."
Phàn thái y cởi mặt nạ bảo hộ, lơ đãng đảo qua tay Nam San, mở miệng nói: "Tiểu hoàng tôn xác thật bị người ta bóp chết."
Mạnh Bảo Đàm càng khóc to hơn nữa.
Nam San đứng yên, mắt lạnh nhìn hai phu thê vô sỉ, thiên hạ còn có nữ nhân vì quyền thế mà nhẫn tâm hạ sát thủ với cốt nhục của mình.
Động tĩnh trong Chính Dương cung không nhỏ, rất nhanh Thái thượng hoàng nghe được tin, Đại Mạnh Thái phi vừa khóc vừa chạy vào: "Diệp ca nhi, Diệp ca nhi của bản cung, là ai ác độc như thế, ngay cả đứa bé cũng không buông tha?"
Cơ thể Thái thượng hoàng lắc vài cái, không dám tin nhìn đứa bé không còn sức sống.
Ánh mắt hắn ta như có gai, bắn thẳng về phía Nam San, Nam San đứng thẳng, mặt không cảm xúc nhìn người một nhà này.
Thành Vương hung dữ nhìn chằm chằm Nam San: "Hoàng hậu, người độc chiếm bệ hạ, lại không thể sinh con, hôm nay lại bóp chết nhi tử của thần, nhi tử của thần là huyết mạch Lăng gia, thần hỏi nương nương, người trăm phương ngàn kế cắt đứt hương khói của Lăng gia chúng ta là muốn làm gì?"
Đại Mạnh Thái phi kêu lên đầy thê lương: "Hồng nhan họa thủy, nữ

nhân này muốn hãm hại hoàng thất Lăng gia mà," Nàng ta xoay người quỳ trước mặt Thái thượng hoàng: "Bệ hạ, xin người làm chủ, yêu nữ họa quốc, làm hại hoàng tôn."
Thành Vương cũng quỳ xuống: "Phụ hoàng, người phải làm chủ cho nhi thần, làm chủ cho Diệp ca nhi."
Ngoài điện, nam tử mặc long bài hắc kim phi như bay đến trước mặt mọi người, nhấc chân đá vào ngực hắn, hắn lập tức ngã xuống đất.
Thái thượng hoàng tức giận mắng: "Hoa Nhi, ngươi làm gì vậy, Hoán Nhi nói đúng, Nam thị làm Hoàng hậu một nước lại không thể sinh con, còn làm hại hoàng tôn, tội đáng chết vạn lần."
Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn hắn ta: "Trẫm xem ai dám?"
Giọng điệu của Thái thượng hoàng không tốt: "Sao, chuyện tới hiện giờ, ngươi còn muốn bao che cho yêu hậu này?"
Nam San thấy hắn xuất hiện, trái tim nàng yên ổn lại, Phàn thái y đi lên, nhỏ giọng nói nhỏ vài câu, trong lòng nàng hiểu rõ, mở miệng nói: "Thái thượng hoàng trái một câu yêu nữ, phải một câu yêu hậu, nhi thần không phục, vừa rồi trong điện chỉ có nhi thần và Thành Vương phi, Thành Vương phi đứng ra nói nhi thần là hung thủ bóp chết hoàng tôn, vậy nhi thần cũng có thể nói, hoàng tôn là Thành Vương phi giết chết."
Mạnh Bảo Đàm rơi lệ đầy mặt ngẩng đầu: "Hoàng hậu nương nương, muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do, thần thiếp là mẫu thân của hoàng tôn, sao lại hại chết con của mình được?"
Đại Mạnh Thái phi khó mà nguôi giận: "Hoàng hậu nương nương, người làm chuyện ác còn ngậm máu phun người, Thái thượng hoàng, người nghe đi, đã rõ ràng như thế rồi mà lại có người bẻ gãy sự thật như thế, xin người làm chủ!"
Thái thượng hoàng giận dữ: "Nam thị, hoàng tôn là con ruột của Thành Vương phi, sao nàng lại hại chết nhi tử của mình, ngươi chớ giảo biện."
Nam San nhìn thẳng vào mắt hắn ta: "Từ xưa đến nay, mọi người thường nói hổ dữ không ăn thịt con, Thái thượng hoàng có biết, mặc dù là con thỏ nhỏ yếu ôn hòa, sau khi sinh thỏ con, nếu trong đó có một con thỏ con có tật hay bị bệnh, nó sẽ không hề lưu tình mà ăn luôn thỏ con, để bảo đảm con của mình đều khỏe mạnh, Thành Vương phi thoạt nhìn như một con thỏ hiền lành, khiêm tốn lại dịu

dàng, nhưng tiểu hoàng tôn lại là một đứa trẻ yếu ớt bẩm sinh, sao nàng ta có thể để đứa trẻ như vậy tồn tại trên thế gian này."
"Ngươi nói bậy, ngậm máu phun người, Hoàng hậu nương nương, những gì người nói đều là giả, Thái thượng hoàng, người minh giám, không phải người thường khen Diệp Nhi trầm ổn đại khí, khí thế bất phàm, sao có thể là ngươi bẩm sinh yếu ớt, thần thiếp tự nhận vô cùng yêu thương Diệp Nhi thì sao có thể hại chết con của mình được, Thái thượng hoàng, người nhất định phải rửa oan cho Diệp Nhi."
Thái thượng hoàng hơi kinh ngạc, sau khi hắn ta có bốn Thái phi mới thì một đã thời gian không gặp Diệp ca nhi, cẩn thận nghĩ lại dáng vẻ lúc trước của nó, cảm thấy khác những đứa trẻ bình thường, hắn ta không chắc lắm.
Nam San đi lên trước một bước: "Thái thượng hoàng, xin người cẩn thận ngẫm lại, biểu hiện ngày thường của Diệp ca nhi có khác đứa trẻ bình thường hay không, trẻ con bình thường, từ ba tháng sẽ hứng thú với người khác nói chuyện, ánh mắt linh động, tràn ngập tò mò với vạn vật mà không phải ngây ngốc im lặng, mặc cho ai trêu đùa cũng không cười."
Thái thượng hoàng bị nàng nói như vậy, ở trong lòng so sánh Diệp ca nhi và Hiển Nhi do Loan Quý thái phi sinh ra, càng so càng cảm thấy không đúng.
Nam San thấy hắn ta hơi thả lỏng, lại góp lời: "Thái thượng hoàng, Thành Vương phi biết Diệp ca nhi bẩm sinh yếu ớt mới nhẫn tâm giá họa cho nhi thần, nhi thần có cách chứng minh, tiểu hoàng tôn không phải do nhi thần bóp chết, mà là có một người khác."
"Ồ, ngươi chứng minh như thế nào?"
Nàng ra hiệu bằng ánh mắt cho Phàn thái y, Phàn thái y tiến lên: "Vi thần tham kiến Thái thượng hoàng, vừa rồi vi thần đã kiểm tra thực hư cẩn thận cho tiểu hoàng tôn, tiểu hoàng tôn xác thật bị người ta bóp chết không thể nghi ngờ, nhưng cổ nó có vết ấn móng tay rất sâu, bên trái chỉ có dấu vết của một ngón tay nên chắc hẳn hung thủ dùng tay phải bóp chết tiểu hoàng tôn, nói vậy hung thủ để móng tay rất dài, trong lúc nóng vội dùng sức để lại dấu vết."
Phàn thái y bế tiểu hoàng tôn tới, kéo vạt áo của nó ra, có thể thấy rõ một vết ấn móng tay rất sâu trên cổ.

Nam San vươn tay của mình ra, móng tay được cắt gọn gàng, hồng hào bóng loáng, không có chỗ nào sắc nhọn.
Thái thượng hoàng đưa mắt về phía Mạnh Bảo Đàm, tay Mạnh Bảo Đàm không tự giác rụt vào trong tay áo, Đỗ ma ma đi nhanh tới, kéo tay nàng ta lên, móng tay dài được cắt tỉa xinh đẹp lộ trước mắt mọi người, trong một đầu móng tay, còn có một chút da thịt.
"Ngươi....." Thái thượng hoàng vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.
"Thành Vương phi, ngươi còn có gì để nói không?"
Trước đó Thành Vương bị Lăng Trọng Hoa đá ngã xuống đất, hồi lâu không bò dậy nổi, thấy sự tình không ổn thì gượng dậy, tát Mạnh Bảo Đàm một cái: "Độc phụ, bản vương đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi lại dám hại con cháu Lăng gia, bản vương thật sự nhìn lầm ngươi rồi."
Mạnh Bảo Đàm cười như không cười mà nhìn hắn, đêm qua hai phu thê bọn họ đã bàn bạc ổn thoả, Diệp Nhi bị ngốc, sau khi nàng ta xác nhận mang thai lần nữa mới dám thẳng thắn với hắn, sau đó nói kế hoạch của chính mình, hắn cân nhắc một lúc lâu rồi gật đầu đồng ý.
Trước khi vào cung thì đút thuốc cho nó để nó ngủ, vì đã đến gần canh giờ, trước khi vào Chính Dương cung, nàng ta ôm nó, dùng áo choàng rộng làm yểm hộ, duỗi tay đến cổ nó, bóp chết nó trong lúc ngủ mơ.
Tự tay bóp chết con mình, trong lòng nàng ta cũng không phải không đau khổ, cho nên nàng ta hoảng hốt nên quên mất chuyện móng tay.
Sự tình bại lộ, nam nhân này lập tức coi nàng ta làm đồ bỏ, ánh mắt nàng ta làm Thành Vương hốt hoảng, hắn hạ quyết tâm nhấc chân đá người nàng ta, vừa lúc trúng bụng, Mạnh Bảo Đàm ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau, chỉ chốc lát sau, máu tươi ướt sũng váy của nàng ta.
Nhìn tình hình có lẽ là đẻ non không thể nghi ngờ.
Tay Thái thượng hoàng run rẩy, quát giận: "Độc phụ hại chết hoàng tôn, ban lụa trắng."
Mạnh Bảo Đàm giãy giụa, nhìn máu không ngừng trào ra dưới người, nàng ta điên cuồng cười ha ha, các cung nữ tiến lên kéo nàng ta.

Nàng ta hất tay cung nữ, chỉ vào Nam San: "Hoàng hậu, ha ha... bản cung mới là Hoàng hậu, các ngươi còn không mau tới quỳ lạy Hoàng hậu, mau tới, ha ha... Bình thân."
Ánh mắt nàng ta rời rạc giống như kẻ điên, bị người kéo ra khỏi Chính Dương cung, vết máu kéo dài dưới thân nàng ta.
Sau khi bị giam vào một căn phòng, lập tức có thái giám đưa lụa trắng tới, nàng ta liều mạng lắc đầu, liều chết không theo, Đỗ ma ma đưa mắt ra hiệu cho thái giám, mấy người nâng nàng ta lên, treo trên dải lụa trắng đã buộc sẵn, sau đó thả ra.
Ước chừng nửa nén hương thì nàng ta ngừng động đậy, Đỗ ma ma đưa tay thử hơi thở, sau khi xác nhận người đã thật sự tắt thở, mới sai người nâng thi để đi xuống xử lý.
Trong Chính Dương cung, Thành Vương quỳ bò đến trước mặt Lăng Trọng Hoa: "Bệ hạ, thần đệ đáng chết, không biết bộ mặt thật của độc phụ, suýt thì trách oan Hoàng hậu nương nương, xin bệ hạ trách phạt."
Trong mắt Lăng Trọng Hoa không hề cảm xúc: "Ngươi xác thật đáng chết."
Thành Vương nằm dưới đất dập đầu một cái thật vang, chỉ nghe thấy bên tai là giọng nói lạnh băng của đế vương: "Năm xưa, Đức Chính đế đăng cơ, bốn vị hoàng tử còn lại phong vương, bị đưa ra ngoài kinh, giam cầm ở đất phong, suốt kiếp không được ra khỏi, Lăng triều mới có mấy chục năm bình yên này."
Lời hắn nói làm Thái thượng hoàng cũng kinh ngạc, đúng vậy, nếu không nhờ thủ đoạn lôi đình của Đức Chính đế, sao bản thân có thể yên ổn làm đế vương mấy năm nay.
Lăng Trọng Hoa lạnh lùng liếc nhìn Thành Vương đang quỳ và Thái thượng hoàng đang đứng: "Từ xưa hoàng thất tương tàn là nguyên nhân chính gây hại cho đất nước, quận Mộ Sơn ở Tây Bắc cũng là một nơi tốt để đi, Thành Vương, ngươi lên đường tới đất phong ngay trong hôm nay đi."
"Bệ hạ," Thành Vương sợ hãi kêu lên, Mộ Sơn Tây Bắc đói nghèo, mọi người ăn thịt sống uống máu tươi, dấu chân thưa thớt, từ xưa đến chưa có người đặt chân đến, bảo hắn đến đó phong tước, hoàng huynh muốn hắn chết mà.
"Sao thế, Thành Vương muốn kháng chỉ ư?"

"Thần đệ không dám, thần đệ..." Thành Vương lại dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng lên tiếng: "Hoa Nhi, Mộ Sơn Tây Bắc là nơi không người, Hoán Nhi sợ không tốt..."
"Biết khó nhưng dũng cảm lên, không sợ nghèo khổ mới có thể kiên định ý chí, biến thành châu báu mà không phải bị nữ nhân liên lụy, mong Thái thượng hoàng thông cảm cho nỗi khổ tâm của trẫm." Hắn hạ mắt, lại nói: "Mạnh gia đoạt tước, biếm làm thứ dân, gia sản sung công, nam đinh ba đời không thể tham gia khoa cử, không thể làm quan, nữ tử nhiều thế hệ không thể gả vào nhà quan, không được vào cung."
Nam San lơ đãng lướt qua Đại Mạnh Thái phi sắc mặt trắng bệch, nói với Thái thượng hoàng: "Thái thượng hoàng, Đại Mạnh Thái phi cũng là nữ tử Mạnh gia..."
Thái thượng hoàng nhìn Đại Mạnh Thái phi hoảng sợ thất thố đầy ghét bỏ, Đại Mạnh Thái phi liên tục lui về phía sau, Thái thượng hoàng không muốn nhìn nàng ta thêm nữa: "Giam vào lãnh cung, cả đời không được ra."
"Tuân ý chỉ của Thái thượng hoàng."
Đại Mạnh Thái phi bị đưa tới lãnh cung, cửa bị đóng chặt từ bên ngoài, lòng nàng ta như tro tàn nhìn nóc nhà, đột nhiên cười ha ha, sau đó lại khóc lớn, cung nhân canh giữ ở bên ngoài khiếp sợ, chẳng lẽ Đại Mạnh Thái phi điên rồi.
Cung nhân báo việc này cho Nam San, Nam San đang xử lý hậu sự, nghe vậy hạ mắt: "Bà ta điên thật cũng tốt, giả điên cũng được, không cần để ý tới."
Sau khi Đại Mạnh Thái phi bị giam cầm lãnh cung, Nam San cân nhắc hành động của Mạnh Bảo Đàm, một người có thể ra tay với con mình, lòng dạ độc địa như thế, chỉ sợ chuyện mình bị bỏ thuốc cũng có phần của nàng ta, nàng vừa nghĩ vậy lập tức nhốt cung nữ, thái giám từng hầu hạ Đại Mạnh Thái phi lại thẩm vấn, ngược lại có sự tình khiến nàng chú ý.
Có cung nữ nói, khoảng thời gian trước mỗi lần Thành Vương phi tiến cung đều sẽ mang mấy bộ y phục cho tiểu hoàng tôn, việc này chẳng có gì lạ, tiểu hài tử không biết gì thường hay đái dầm, ỉa đùn, cần tắm rửa là bình thường, không bình thường chính là trong đó có

một bộ y phục giống hệt lúc tiểu hoàng tôn mặc tiến cung.
Nam San khiếp sợ, nhớ tới khoảng thời gian trước, mỗi lần Mạnh Bảo Đàm vào cung thỉnh an, không chỉ một lần ôm Lăng Diệp muốn để nàng trêu đùa, nàng vẫn luôn cảnh giác, chưa bao giờ chạm vào Lăng Diệp, chỉ có một lần, nàng có lệ vỗ nhẹ Lăng Diệp một cái, sau đó nàng nhớ rõ, sau khi Mạnh Bảo Đàm cáo lui, nàng cầm một miếng điểm tâm lên ăn.
Có phải ngày ngày Mạnh Bảo Đàm bôi thuốc lên người Lăng Diệp khiến nàng trúng chiêu.
Tâm tư kín đáo hơn hẳn người bình thường.
Nàng lạnh mặt, mang Ảnh Long vệ đi vào lãnh cung, một ngày không gặp, Đại Mạnh Thái phi tiều tụy đi rất nhiều, nàng ta thấy nàng đến thì cười to như bị điên.
"Có phải các ngươi bôi thuốc đó lên người Lăng Diệp?"
Đại Mạnh Thái phi ngừng cười: "Tâm tư của Hoàng hậu nương nương thật nhanh nhẹn, nhanh như vậy đã đoán được, thật sự xem thường ngươi rồi, giam cầm cả đời, ha ha... Nhưng mà cũng đáng, cả đời ngươi không con, xem ngươi còn có thể đắc ý đến bao lâu?"
Kẻ điên này.
"Lúc các ngươi bôi thuốc lên người Lăng Diệp, có phải đã sớm nghĩ không để nó sống rồi không?"
"Đương nhiên, chúng ta đã biết nó là lẻ ngốc từ lâu, ngươi còn có thể nhìn ra, hàng ngày chúng ta đều nhìn nó, sao có thể không nhìn ra chứ, mỗi lần Bảo Đàm tiến cung đều thỉnh an ngươi, có phải trong lòng ngươi đắc ý lắm không, ha ha... Chúng ta bôi thuốc không thể mang thai lên phần cơ thể hướng ra ngoài của Diệp Nhi, như vậy sẽ không có hại đối với Bảo Đàm, bằng không, sao nó có thể mang thai lần nữa chứ, có thể sử dụng một đứa ngốc để tính kế ngươi, cực kỳ có lời, chẳng qua, thất bại trong gang tấc."
"Uổng công các ngươi làm người, bản cung vẫn quá mức nhân từ, loại người như các ngươi không xứng sống ở trên đời này."
"Ngươi không thể giết ta, Thái thượng hoàng còn không xử lý ta, ngươi dựa vào cái gì?"
Nam San lạnh lùng nhìn nàng ta: "Dựa vào cái gì, chỉ bằng bản cung là Hoàng hậu, bản cung muốn ngươi chết lúc nào, ngươi phải chết lúc đó."

"Ngươi dám, yêu hậu, ngươi không được chết tử tế....."
Nam San đi ra ngoài cửa, phía sau còn có thể nghe được tiếng mắng điên cuồng, bỗng nhiên tiếng mắng bất ngờ im bặt, Nam San không quay đầu lại.
Trong phòng, Đại Mạnh Thái phi chậm rãi ngã xuống, đầu lăn xuống một bên, hai mắt thao láo, chết không nhắm mắt.

Chương 66: Khổ nhục kế

Rất nhanh, Đinh Phượng Linh cùng Tưởng Bá Xương thành thân, Nam San cũng không tham gia, mà phái cung nhân tặng một phần đại lễ rất hậu hĩnh.

Lúc phu thê Tưởng thị tiến cung tạ ơn, Nam San lại một lần nữa nhìn thấy Tưởng biên tu, bằng tâm mà nói, Tưởng Bá Xương đúng là một nam tử tuấn tú hiếm có, chẳng trách Đinh biểu tỷ chấp nhất theo đuổi, bây giờ đã thỏa ước nguyện, cũng xem như một chuyện tốt.

Khóe mắt đuôi mày Đinh Phượng Linh đều lộ ra hài lòng, tướng công tuấn tú lịch sự, hơn nữa còn rất quan tâm, sau khi nàng gả đi, mới phát hiện, trong phòng hắn không có một người nào, nàng cực kỳ mừng rỡ.

Sắc mặt bà mẫu (mẹ chồng) nhìn nàng không tốt lắm, nhưng mà chỉ bằng mười hai rương đồ cưới hoàng hậu nương nương ban thưởng là có thể chặn miệng đối phương, lại nói bây giờ nàng không chỉ là nữ nhi nhà đổ tể giết heo, nàng là đích tiểu thư Bá phủ, về mặt thân phận xứng với tướng công.

Ngày thứ hai sau khi cưới gả, lúc kính trà, bà mẫu làm bộ làm tịch, chậm chạp không nhận trà của nàng, nàng cứ quỳ, nâng chén trà quá đỉnh đầu như vậy, từ nhỏ nàng đi theo cha mổ heo mà lớn, cái khác không có, nhưng sức lực lại rất lớn, đừng nói nâng một canh giờ, dù nâng nửa ngày cũng chẳng vấn đề.

Cuối cùng vẫn là tướng công không nhìn được, bất mãn lên tiếng, bà mẫu mới cố làm ra vẻ uống trà của nàng dâu rồi đặt lễ gặp mặt, nhưng mà là vòng ngọc không quá trong, nhìn là biết chất ngọc bình thường.

Nàng cố ý biểu hiện rất vui mừng rồi đeo lên tay trước mặt tướng công, tướng công tháo ra cho nàng, nói một tiếng ấm ức rồi, câu nói này khiến nàng vui vẻ hơn tất cả lời an ủi khác, trượng phu biết nàng khó xử, có thể thông cảm khổ tâm của nàng, nàng không cảm thấy ấm ức nữa.

Ngược lại trong lòng ngọt ngào, không uổng công nàng mặt dày mày dạn theo đuổi.

Con người bà mẫu, cho dù làm tốt cũng phải bắt bẻ, bản thân nàng lại không ngốc, lờ đi không để ý tới là được, chỉ cần không quá giới hạn, không ầm ĩ với nàng, nếu chọc giận nàng, nàng cũng không phải ăn chay, hai con dao mổ heo hồi môn còn đặt dưới đáy hòm đấy.

Nghe nói năm đó, cô cô chính là dùng hai con dao mổ heo để chấn nhiếp một vài tiểu nhân ở Hầu phủ, nàng cũng không thể làm mất mặt nữ nhi Đinh gia.

Lại nói, nàng còn có chỗ dựa là hoàng hậu nương nương, hai biểu tỷ muội trao đổi ánh mắt, đều hiểu ý đối phương, Nam San nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận, trong mắt mang tình, trong lòng biết biểu tỷ và Tưởng biên tu tân hôn trôi qua không tệ, lại ban thưởng một phen, hai phu thê cáo lui.

Tháng bảy vừa mới bắt đầu, Đinh thị đau đớn không đến nửa ngày liền sinh ra một nam hài, lấy tên Nam Hoàng, Nam San làm trưởng tỷ, tự nhiên ban thưởng hậu lễ, đồng thời tự mình trở về Hầu phủ một lần.

Đinh thị nằm trên giường, sắc mặt khá ổn, trên đầu buộc khăn đỏ, mặt mày đầy vẻ hiền lành, bên cạnh nàng là một đứa bé bọc thành ngọn nến đỏ đang ngủ say.

Nam San thấy thích thú, dùng ngón tay chọc mặt đứa bé, miệng đứa bé bỗng nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không mở, đang ngủ say.

Viền mắt của nó rất dài, mặc dù không nhìn ra giống ai, nhưng nhìn viền mắt chắc chắn là mắt phượng giống cha và nàng.

"Nương, nhìn tiểu đệ có vẻ giống cha nhiều hơn một ít."

Đinh thị nhìn tiểu Nam Hoàng, có chút không nỡ: "Là lớn lên giống cha con nhiều hơn một chút, rất giống với con lúc mới sinh ra, cha con nói, lớn hơn chút nữa, muốn đưa tiểu Nam Hoàng tới chỗ tổ phụ con nuôi, xem như thay chúng ta tận hiếu."

Nam San hơi kinh ngạc: "Đây là tính toán của cha, thế nhưng nương, nương nỡ sao?"

"Nỡ." Đinh thị cười một chút: "Ba người tổ phụ, tổ mẫu con và Huống thần y nhất định có thể chăm sóc tốt Nam Hoàng, giữa cha và tổ mẫu con có quá nhiều điểm không dễ dàng, tổ mẫu con nhất

là không dễ dàng nhất, chưa từng được hưởng thụ tình thân nhi nữ, niềm vui gia đình, để tiểu Nam Hoàng thay chúng ta tận hiếu đi."

Nam San không nói, nếu là nàng, tất nhiên không nỡ con của mình, thế nhưng cha đã quyết định, tổ mẫu cũng xác thực đáng thương, nàng là một tiểu bối, cũng không tiện nói cái gì, chỉ cần nương nghĩ thông suốt là được.

"Nương, nếu không hai người nghĩ cách, không cần để tiểu Nam Hoàng mãi nuôi dưỡng ở chỗ tổ mẫu, có thể là trong một tháng thượng tuần ở Hầu phủ, hạ tuần ở thôn trang, hoặc là một tháng ở Hầu phủ, một tháng ở thôn trnag, như thế, hai bên đều có thể chiếu cố."

Hai mắt Đinh thị sáng lên: "Cách này rất hay, vẫn là nữ nhi tri kỷ, vừa rồi nương nói nỡ, đó là lời nhẫn tâm, kỳ thật người nào làm nương lại cam lòng để con mình rời khỏi mình chứ, chờ cha con trở về, ta sẽ nói với hắn, có lẽ hắn sẽ đồng ý."

Đúng vậy, thiên hạ có người nào làm cha mẹ lại nỡ rời con của mình.

Kiếp trước, nàng chính là gia đình đơn thân, sau khi xảy ra chuyện mẹ dẫn nàng đi tìm bác sĩ, chuyên gia bệnh tâm thần nói nàng mắc chứng vọng tưởng lẫn lộn cực độ, vọng tưởng yêu đương với người không tồn tại, về sau nói đứa bé trong bụng là đứa bé của người không tồn tại đó, tình huống vọng tưởng vô cùng nghiêm trọng, còn có dấu hiệu phân liệt.

Mặc cho nàng giải thích như thế nào, thậm chí nàng nói với mẹ người đàn ông nàng yêu tên Lăng Tiêu, thế nhưng làm thế nào mẹ

cũng không nghe lọt, ôm nàng lớn tiếng khóc lóc, đau khổ hỏi nàng có phải ở bên ngoài gặp được chuyện gì đó không hay, bị người ta làm nhục rồi mang thai, cho nên mới không chấp nhận được hiện thực, sinh ra ảo giác, tạo ra ra một người đàn ông không có trên đời này, còn hoảng sợ nói trong mộng kết hôn sinh con.

Nàng giải thích đủ kiểu, mẹ lại không tin một chữ.

Về sau sau khi sinh con ra, mẹ nàng lừa nàng nói là chết rồi.

Nàng phát điên, mỗi ngày kêu muốn vào giấc mơ, tranh cãi muốn uống thuốc ngủ, giống như tên điên, hành vi quái dị, lần này, mẹ nàng tin tưởng nàng thật sự điên rồi, mặc kệ nàng giãy giụa như thế nào, cũng bắt nàng uống đơn thuốc bác sĩ tâm thần kê cho nàng, qua một năm, nàng nhắc đến chuyện đứa bé một lần nữa, mẹ nói với nàng, không có đứa bé nào hết, từ trước tới nay không có đứa bé nào hết, tất cả đều là chứng vọng tưởng của nàng.

Thời gian một lúc lâu, thuốc uống nhiều, chính nàng cũng hoài nghi mình, có phải nàng bị bệnh, hết thảy tất cả đều là chính nàng tưởng tượng ra hay không.

Xuyên qua trở thành tam nữ nhi Nam gia, nàng đều cho là những chuyện kiếp trước là một giấc mộng, hơn sáu năm ngăn cách, thời gian cấm đoán ở nhà, từ vừa mới bắt đầu thống khổ bất lực, về sau táo bạo điên cuồng, nàng cũng không muốn tiếp tục nhớ lại.

Nếu không phải gặp lại Lăng Tiêu, để nàng biết mình cũng không bị bệnh, lúc này nàng mới tin chuyện kiếp trước từng có một đứa bé, mỗi lần nhớ đứa bé kia vô duyên, hối hận đan xen.

Nhớ lại những điều này làm Nam San đỏ cả vành mắt, Đinh thị thấy nữ nhi như muốn khóc, trêu ghẹo nói: "Là nương không biết nói chuyện, nữ nhi vui vẻ về nhà ngoại, ta lại làm cho nữ nhi vừa về đã rơi hạt đậu vàng."

"Nương..." Nam San không thuận theo, ngữ điệu kéo dài: "Người chỉ toàn biết giễu cợt con, con nào có rơi hạt đậu vàng, chỉ là nhớ tới nương nuôi dưỡng tỷ đệ chúng con không dễ, trong lòng cảm động."

Đinh thị xúc động: "Nuôi dưỡng con cái, người nào làm mẹ cũng sẽ không cảm thấy khổ, con từ bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, nương vui vẻ còn không kịp, đâu cảm thấy mệt mỏi, chờ sau này làm mẫu thân, con sẽ cảm nhận được những thứ này."

Nam San thẫn thờ, Đinh thị cẩn thận hỏi: "Những điều này nương không nói, con đừng trách nương dông dài, nương cũng không muốn hỏi, chỉ là San tỷ nhi, con không giống nữ tử khác, con là hoàng hậu, từ năm trước đại hôn đến bây giờ cũng gần một năm, vẫn không có tin tức sao?"

Hai phu thê bọn họ tạm thời chưa muốn sinh, Nam San cúi đầu xuống, đi trêu tiểu Nam Hoàng: "Nương, chúng con không vội, con còn nhỏ mà, Khương ngự y nói nữ tử sinh con sớm không tốt cho sức khỏe, đợi nẩy nở thêm chút, sinh con cũng dễ dàng hơn nhiều."

Đinh thị biết Khương ngự y trong miệng nữ nhi là Khương tiểu thư: "Có lẽ Khương tiểu thư nói đúng, tuổi tác lớn một chút sinh con sẽ tốt hơn, nhưng mà San tỷ nhi, con không thể so với những người khác, con gả cho thiên tử, dù bệ hạ không nói, đại thần trong triều có thể không nghĩ linh tinh ư, còn có một vài người không có ý tốt,

con cẩn thận nghĩ xem có lý không, sinh trễ sinh sớm đều phải sinh, dù sao nữ nhân cũng phải có một lần này, con sớm ngày sinh hạ hoàng tử, đối với thiên hạ, đối bệ hạ đều là giao phó."

Làm Hầu phu nhân chính là không giống, nói tới nói lui có lý có cứ, trật tự rõ ràng: "Nương, người nhìn người vừa làm Hầu phu nhân, khí thế cũng khác. Nữ nhi biết, sẽ đặt trong lòng."

"Được, con luôn phải nhớ, còn có trong đêm ấy... Không nên quá gò bó." Sau khi Đinh thị nói xong một câu, mặt đỏ rần, Nam San thở dài trong lòng, nàng làm sao gò bó, còn suýt thì lật tung đỉnh điện Chính Dương cung.

Thế nhưng, sinh hay là không sinh, đúng là một vấn đề, nàng thở dài, gần đây luôn nhớ tới đứa bé kia, nàng còn chưa qua được khúc mắc trong lòng.

Nói một hồi, Đinh thị có chút mệt mỏi, Nam San đắp kín chăn cho nàng, rời khỏi phòng, đi gặp Lư thị, Lư thị trông trẻ hơn năm trước, sắc mặt không tệ.

Thanh ma ma nói với Nam San, dạo này quan hệ giữa Lư thị cùng Mộc Ân Hầu phu nhân mới vào kinh không tệ, thường hay qua lại.

Nam San tự nhiên cảm thấy vui khi nhìn thấy Lư thị đi ra ngoài đi lại: "Tổ mẫu, Mộc Ân hầu Thẩm gia là nhà mẹ đẻ của Thánh Mẫu hoàng hậu, Mộc Ân Hầu phu nhân trông rất hiền từ, người có thể đi lại nhiều."

Lư thị cười không nói, Thẩm gia là bà cố ý giao hảo, năm đó bà vừa gả vào Đức Dũng hầu phủ, bởi vì thế lực của Mạnh thị, bà vốn không muốn xuất đầu lộ diện, chỉ một lần mệnh phụ vào trong cung bái kiến hoàng hậu, bà không thể kháng chỉ, lúc này mới kiên trì đi, may mắn một lần kia Mạnh thị có việc trì hoãn, chờ bà rời cung mới suýt đụng mặt.

Bà hoảng hốt chạy bừa, vì tránh Mạnh thị, chạy đến lối rẽ, ngay cả thái giám dẫn xuất cung cũng không đuổi kịp bà, lúc đang bất lực thì gặp một cung nữ hái hoa.

Dáng dấp cung nữ kia như tiên tử trên trời, một cái nhăn mày một nụ cười đều quyến rũ lòng người, bà tiến lên bắt chuyện hỏi đường, cung nữ dẫn bà xuất cung bằng con đường gần đó, bà muốn cảm ơn, hỏi thăm danh tính, biết được cung nữ tên là Vũ Tầm.

Về sau lúc tam hoàng tử đến Nam phủ, bà vừa nhìn lập tức nhận ra, hắn là nhi tử của Vũ Tầm, hắn quá giống Vũ Tầm, dung mạo xuất chúng.

Từ đó về sau, bà niệm Phật, tránh ra ngoài chính là không muốn lại gặp mặt Mạnh thị.

Bây giờ Mạnh gia thất thế, Mạnh thị kia chỉ là một cung nhân, cộng thêm có thanh danh già mà không biết xấu hổ, rốt cuộc không thể giở trò gì được, biết được người Thẩm gia vào kinh nên bà cố ý tới qua lại, Thẩm lão phu nhân hiền lành, Hầu thế tử phu nhân giản dị, ngược lại là đáng để kết giao.

Nam San không biết ngọn nguồn này, chỉ muốn Lư tổ mẫu có thể buông khúc mắc, đi ra ngoài thăm bạn bè người thân, cũng là một

chuyện tốt.

Sau khi Đinh thị sinh con không lâu, Thành vương phi Mạnh Bảo Đàm cũng sinh một bé trai.

Thái thượng hoàng đại hỉ, tự mình ban tên Lăng Diệp.

Bên trong Thành vương phủ lại bắt đầu náo nhiệt, Thành vương phi ở cữ, tiếp đón trong phủ đều do Mạnh Uyển, một vài quý phu nhân không muốn giao lưu với trắc phi như nàng ta, có vài phu nhân phẩy tay áo bỏ đi.

Đại Mạnh thái phi có cháu trai, cảm thấy lại có chút sức mạnh, có thể ngẩng đầu làm người, thừa dịp thái thượng hoàng tán dương hoàng tôn, xem thời cơ góp lời nói: "Chúc mừng bệ hạ có thêm một vị hoàng tôn, đây chính là vị hoàng tôn đầu tiên trong thế hệ hoàng tôn, thần thiếp đã gặp rồi, hoàng tôn rất giống Thành vương, cũng giống bệ hạ."

Mặt mày thái thượng hoàng đầy tươi cười.

Đại Mạnh thái phi cùng tiểu Mạnh thái phi trao đổi một ánh mắt, lại nói: "Bệ hạ, trước mặt đã giữa hè, thời tiết nóng nực, dựa theo lệ năm trước, ngài đều muốn đi hành cung núi Thanh Lương nghỉ mát, không biết năm nay..."

Sắc mặt thái thượng hoàng khó coi, Mạnh Cẩn hiểu ý, phái người xin chỉ thị Nam San, Nam San nói: "Nếu là lệ trong cung, vậy bản cung tự nhiên tuân theo, Thái thượng hoàng và mấy người thái phi cứ thu thập hành trang, tùy ý lên đường."

Năm ngày sau, thái thượng hoàng mang theo tiểu Mạnh thái phi, còn có hai vị thái tần, lên đường đến hành cung nghỉ mát, vì biểu hiện mình vẫn còn quyền lực, thái thượng hoàng biểu hiện rất phô trương, xe kéo của vua, kiệu rồng vàng rực, phía trước đội nghi trượng mở đường, lọng che vàng rực hộ giá phía sau, đằng sau xe kéo là hai hàng Ngự Lâm quân khí thế uy vũ.

Bên trong kiệu rồng là Mạnh Cẩn và thái thượng hoàng, hai vị thái tần còn lại ngồi trong xe ngựa phía sau.

Hai ngày sau, thái thượng hoàng gặp chuyện ở hành cung, thái y đi theo nói, thái thượng hoàng may mắn được Mạnh thái phi ở bên cạnh đẩy ra, tránh đi yếu hại, nếu không... Bởi vì tiểu Mạnh thái phi đẩy thái thượng hoàng, dưới tình thế cấp bách thích khách lại đâm một kiếm, vừa vặn đâm trúng cánh tay của nàng ta.

Trong kinh lời đồn đại nổi lên bốn phía, có người nghị luận, tân đế không dung thái thượng hoàng, muốn trừ khử mới thoải mái, thái thượng hoàng ở trong hành cung thì muốn sắc phong tiểu Mạnh thái phi là thái hậu, tin tức truyền vào cung, Nam San cười lạnh, Mạnh Cẩn ngược lại là một nhân vật hung ác, khổ nhục kế này thực hiện không tệ.

Huệ Nam đế bỏ mặc chuyện sắc phong thái hậu.

Nương theo chuyện hành thích thái thượng hoàng, đại thần trong triều nói năng thận trọng, nếu nói việc này không phải bệ hạ gây nên, thực sự không nghĩ ra, còn có ai sẽ không dung được thái thượng hoàng.

Đại hoàng tử bị biếm thành thứ dân không có năng lực có thể phá thủ vệ hành cung, đâm trúng thái thượng hoàng, Thành vương càng không khả năng, thái thượng hoàng còn sống, Thành vương phú quý càng ổn, không có khả năng tự hủy chỗ dựa, đám đại thần nghi ngờ kinh ngạc trong lòng, nhìn sắc mặt lạnh lùng của đế vương, nhao nhao cúi đầu xuống, không dám nhiều lời.

Sau đó, một câu lưu truyền trong dân gian.

Người nằm bên gối, há lại cho người khác ngủ say.

Nam San nghe xong lời này, liền biết là việc làm của Mạnh Cẩn, nàng ta muốn thông qua sức mạnh dư luận của thế tục để lừa dối bách tính, coi là đây là hành động của tân đế muốn diệt trừ thái thượng hoàng.

Trong cung phái thái y đến hành cung, Phàn thái y cũng ở trong đó, trước đó tiểu Mạnh thái phi tự mình chỉ định thái y đi theo chính là Phương thái y, Nam San cảm thấy hiểu rõ, chuyện thái thượng hoàng hành thích tất có chuyện ẩn giấu bên trong.

Lăng Trọng Hoa mặt lạnh, hắn chưa từng muốn mạng đứa "con nuôi" này, nếu đối phương tự tìm đường chết, thì không nên trách hắn.

Thái thượng hoàng xác thực gặp chuyện, ngực phải hắn bôi thuốc ngoài da rồi băng bó, nằm trên giường, sắc mặt xanh xám, chửi ầm lên với các thái y.

Các thái y cúi đầu giả chết, chờ Thái thượng hoàng mắng mệt mỏi mới lại gần chữa trị vết thương. Sắc mặt tiểu Mạnh thái phi có chút tiều tụy, trên cánh tay băng bó, đứng nghiêm một bên, thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, nếu không để để các thái y trong cung khám qua một chút, cũng để hoàng đế yên tâm."

"Yên tâm?" Thái thượng hoàng cả giận nói: "Nghiệt tử kia thấy trẫm không chết, nào sẽ yên tâm."

Tất cả mọi người giả chết, tiểu Mạnh thái phi rơi lệ: "Bệ hạ, trước mắt các thái y đều đang đợi, nếu không để bọn họ khám, sợ là... Bệ hạ, thần thiếp đáng chết, vì sao không cách bệ hạ gần một chút, như thế gặp chuyện chính là thần thiếp, bệ hạ long thể quý giá, thần thiếp tiện thể, cho dù chết thì thế nào?"

Nói xong nàng ta bật khóc rưng rức, hai thái tần quỳ dưới đất cũng khóc theo, sắc mặt thái thượng hoàng càng xanh đen hơn: "Bảo tên nghiệt tử kia tới gặp trẫm, thiên hạ này là của trẫm, trẫm còn chưa có chết đâu."

Nam San trong cung đã sớm thu thập xong đồ đạc, ngồi trên phượng liễn, lên đường tới hành cung, suốt dọc đường nàng đều rơi lệ khóc ròng, rèm che màu vàng sáng trên phượng liễn không ngừng bị gió thổi lên, khiến dáng vẻ đau thương của nàng hiện ra trước mắt mọi người.

Dân chúng dọc đường nhìn thấy, đều nói hoàng hậu nương nương hiếu tâm đáng khen.

Hai mắt Nam San sưng đỏ, chờ lúc không người, Đỗ ma ma cấm lấy cái khăn trong tay nàng, đổi một cái khác, nàng dùng khăn mới lau

mắt: "Ma ma, cái khăn này nhiều nước gừng quá, bản cung sắp cay không chịu nổi rồi, lần sau đổi cái nhạt thôi, để người ta dễ chịu một xíu."

Đỗ ma ma đau lòng, cúi đầu: "Nương nương, không nhiều

Chương 75: Tân sinh

Cách một ngày, Thành Vương phải đến đất phong, hắn không dám kháng chỉ, bệ hạ phái người đi theo hắn, theo dõi nhất cử nhất động của hắn, ngoài cửa phủ còn có mấy bóng người thỉnh thoảng lui tới, tất cả hoảng sợ, phẫn nộ, cáu giận của hắn đều là nữ nhân Mạnh Bảo Đàm kia gây ra, nữ nhi Mạnh gia...

Hắn lạnh lùng sai người chuẩn bị ly rượu độc rồi gọi Mạnh Uyển tới, trong lòng Mạnh Uyển mừng như điên, còn ăn diện một phen, nhận ly rượu hắn đưa, không chút nghi ngờ uống hết.

Quả nhiên là kẻ ngu xuẩn, hắn cười nhạo.

Mạnh Uyển mới uống rượu xong nên thuốc chưa có tác dụng ngay, nàng ta cười duyên dựa vào lòng hắn, đột nhiên bụng nàng ta quặn đau, hoảng sợ ngẩng đầu, thì thấy hắn cười lạnh.

Nàng ngã xuống đất quay cuồng, khóe miệng xoang mũi đều là máu, chưa kịp nói một câu thì tắt thở, Thành Vương dùng chân đạp xác nàng ta vài cái, mới thu dọn hành trang đi tới đất phong.

Thành Vương phi lòng dạ độc ác, giết hại con ruột, tội không thể tha, ban thưởng ba trượng lụa trắng, xoá tên trên ngọc điệp, Mạnh gia không biết dạy con, làm hại hoàng tự, thu hồi tước vị, giáng thành thứ nhân.

Thánh chỉ vừa ra, Mạnh gia kinh hãi, trong kinh ồn ào.

Lòng người Mạnh gia hoảng sợ, còn chưa kịp có phản ứng thì Ngự Lâm quân đã tới cửa kê biên tài sản, hạ nhân bị bán đi hết, chủ nhà bị gọi tập trung trong sân, một trận tìm và tịch thu rối loạn, những rương được dán giấy niêm phong được khiêng ra khỏi phủ như dòng chảy, kê biên tài sản, kiểm kê nhân khẩu xong, người cả nhà như chó nhà có tang bị đuổi ra, nhìn đại môn Hầu phủ bị Ngực Lâm quân đóng lại, sau đó dán giấy niêm phong màu trắng.

Sau khi thánh chỉ xét nhà ban xuống, lão phu nhân đại phòng Dung thị lập tức bị bệnh, Ngụy thị Phù thị cộng thêm mấy nàng dâu thứ tử nhị phòng đều không phải kẻ dễ bắt nạt, thừa dịp đại phòng lộn xộn đã tậu được không ít đồ, các nàng định nhân rối loạn đưa mấy món đồ này ra ngoài, nhưng Long vệ được phái tới không buông tha bất cứ thứ gì, ngay cả trân châu Ngụy thị khâu trên y phục cũng bị người giật xuống.

Người Mạnh gia thật sự một mình ra khỏi phủ, không lấy được món gì đáng giá.

Việc xét nhà do chất nữ đại phòng gây nên, Ngụy thị Phù thị và mấy nàng dâu thứ tử dạo này luôn đấu đá nhau rất ác liệt, người người đều luyện thành bản lĩnh đánh nhau giỏi, lần này đoàn kết cùng nhau đánh lão phu nhân và phu nhân đại phòng và nguyên Hầu gia một trận, lão phu nhân đại phòng tức không thở nổi, tắc thở rồi chết.

Nhị phòng người đông thế mạnh, ầm ĩ chia nhà ngay trên đường lớn, mặc kệ đại phòng có đồng ý hay không đều chia nhà.

Người đại phòng đều bị đánh ngã dưới đất, chật vật không chịu nổi, Mạnh cung nhân cũng không may mắn thoát khỏi, bị cướp danh Cáo

mệnh, người cũng già đi không ít, hiện tại bà ta chỉ là Mạnh thị, đâu còn Cáo mệnh phu nhân, vừa rồi bà ta cũng bị mấy người Ngụy thị vừa đánh vừa mắng, y phục nhàu nát, mái tóc hoa râm rồi bù ngồi dưới đất, trông như bà lão.

Người nhị phòng nghênh ngang rời đi, rất nhanh lại mâu thuẫn nội bộ, Ngụy thị và Phù thị lại ầm ĩ ở riêng, nhị phòng chia ra lập môn hộ khác, Ngụy thị mang theo nhi tử nàng dâu ở Ngụy gia, nhà mẹ đẻ Phù thị vẫn làm quan trong triều, Thành Vương tới đất phòng, nghe nói Mạnh trắc phi cũng đi cùng, Phù thị còn vui mừng, đâu ngờ, Mạnh Uyển đã sớm bị bọc chiếu ném ở bãi tha ma, người Phù gia nhìn hướng gió biết Mạnh gia đã không có khả năng Đông Sơn tái khởi, cổ vũ Phù thị hòa li, một tháng sau, Phù thị hòa li trở về nhà.

Mạnh tam gia dứt khoát nâng Vạn di nương làm chính thất, mang theo nhi tử Mạnh Côn và Mạnh Lạc rời kinh suốt đêm, chẳng biết đi đâu.

Trong Chính Dương cung, Nam San đang hỏi Đỗ ma ma, ngày đó xảy ra chuyện là ai gọi bà ra ngoài, lại xảy ra chuyện gì mà đúng lúc như thế.

Đỗ ma ma nói: "Bẩm nương nương, nô tì đáng chết nghìn lần, ngày đó tiểu thái giám gọi nô tì ra ngoài là người trong viện Hổ đại gia, Vạn Phúc nói Hổ đại gia lại bắt đầu không ăn không uống, thái y cũng không biết nguyên nhân thế nào."

"Cái gì, Hổ Nhi lại bị bệnh ư?"

Nam San vội vàng chạy tới, đại hổ nằm trên giường thấp, đầu cúi rạp trông không có tinh thần, nó nhìn thấy nàng thì hai mắt sáng lên rồi lại cúi đầu.

"Sao vậy, khó chịu chỗ nào?"

Đại hổ hừ hừ một tiếng, rúc đầu vào lòng nàng, nàng ôm nó, trong lòng khổ sở nói không nên lời.

Nàng hỏi, "Đại hổ như thế mấy ngày rồi?"

Vạn Phúc đi tới, đang định uốn gối trả lời thì đại hổ gầm một tiếng với nàng, Vạn Phúc lùi về sau, hơi khuỵu gối, "Hoàng hậu nương nương, Hổ đại gia không thích nô tì lại gần, mấy ngày nay đều là Thiên Hỉ chăm sóc."

Nam San chau mày nhìn về phía Thiên Hỉ, Thiên Hỉ lo lắng nói, "Bẩm nương nương, quả thật mấy ngày nay là nô tì chăm sóc Hổ đại gia, nô tì cũng không biết vì sao nó đột nhiên không muốn ăn uống, thái y khám không tìm ra nguyên nhân, nương nương còn nhớ, khoảng thời gian trước, Hổ đại gia cũng từng có một lần như vậy."

Nàng vừa nói, Nam San nhớ lại sự việc lần đó, lần đó đại hổ cũng không có tinh thần, không hứng thú với cái gì, thái y cũng không có cách, sau này bản thân nó tự khỏi.

"Ngươi gọi Phàn thái y tới."

Thiên Hỉ ra ngoài mời thái y, chỉ chốc lát sau, Phàn thái y xách hòm thuốc đi vào.

"Thần tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Miễn lễ, ngươi tới khám cho đại hổ một chút, mấy thái y khám rồi mà không tìm ra là bệnh gì, nhưng nó không ăn không uống, lại không có tinh thần, bản cung rất lo lắng."

"Vâng, nương nương."

Phàn thái y đeo khăn che, cẩn thận sờ miệng, mũi, tai, tứ chi và bụng của đại hổ, sau một lúc lâu, "Bẩm nương nương, thần vô năng, cũng không nhìn ra Hổ đại gia bị bệnh gì, có phải do chuyển mùa nên nó cảm thấy khó chịu không?"

"Được, bản cung biết rồi, ngươi lui ra đi."

Sau khi Phàn thái y rời đi, Nam San cho Thiên Hỉ và Vạn Phúc lui xuống, nàng nhìn đại hổ, "Có phải ngươi cảm thấy trong cung bí bức, đã lâu không ra ngoài, không bằng ta dẫn ngươi ra ngoài dạo nhé."

Đại hổ gầm khẽ một tiếng.

Nàng sai người nâng đại hổ vào xe ngựa, phái người sau khi hoàng đế bãi triều thì báo một tiếng, sau đó mang theo nó ra ngoài cung, xe ngựa chạy trên đường, tiếng tiểu thương rao hàng, có người bán đồ chơi bằng đường, có người bán bánh xen lẫn tiếng nói chuyện

của người đi đường không dứt bên tai, đại hổ vểnh tai, dường như cảm thấy hứng thú.

"Thích nghe âm thanh như vậy đúng không, nghe qua rất náo nhiệt."

Đại hổ gầm nhẹ một tiếng xem như trả lời.

Nàng cẩn thận nhấc một góc rèm, để đại hổ nằm sấp nhìn bên ngoài rồi sai người mua một ít ăn vặt, đưa đồ chơi làm bằng đường đến bên miệng đại hổ, "Liếm chút đi, ngọt lắm."

Đại hổ khôn ngoan vươn đầu lưỡi, liếm một chút, chép chép miệng, quả thật rất ngọt.

Nó lại không thấy hứng thú quay đầu, không nháy mắt nhìn bên ngoài.

Xe ngựa đi tới phủ Đức Dũng hầu, nàng xuống xe ngựa, thấy hình như trong góc xó ngoài Hầu phủ có một bóng người, nhìn thấy nàng, bóng người đi tới.

Thì ra là Mạnh Anh.

Nàng ăn mặc rất ít, người cũng gầy nhòm, một cơn gió cũng có thể thổi ngã, nàng quỳ xuống, không biết ai đưa áo choàng bên ngoài, không hợp với y phục cũ bên trong chút nào, nàng ngẩng đầu vui sướng nhìn Nam San, "Hoàng hậu nương nương, cuối cùng tì thiếp cũng nhìn thấy nương nương rồi."

"Làm sao ngươi ở đây?"

"Nương nương, dạo này ngày ngày tì thiếp canh ở đây, chính là muốn gặp nương nương."

Nam San bình tĩnh nhìn nàng, hình như tay nàng bị nứt nẻ, giấu trong tay áo, hôm nay trời đông giá rét, mỗi ngày đều đợi ở đây, muốn làm gì?

"Ngươi có chuyện gì, cứ việc nói thẳng đi."

Mạnh Anh hít sâu một hơi, đợi rất nhiều ngày, rốt cuộc có thể nhìn thấy Nam San, thành bại ở lần này, còn không thể khiến nhi tử lọt vào mắt Hoàng hậu, cuộc sống của nàng càng không chịu nổi, từ khi Lăng Trọng Thư bị giáng thành thứ dân, Thường di nương trong nhà đắc thế, ngay cả chính thất Hàn thị cũng phải tránh mũi nhọn.

Nhi tử vừa sinh ra đã bị Hàn thị ôm đi, cuộc sống của nàng rất khổ sở, Lăng Trọng Thư mặc kệ, nếu không phải truyền ra tin tức Hoàng hậu không thể sinh con, phu quân cảm thấy nàng còn chỗ hữu dụng, sắc mặt mới tốt lên chút, để nàng tìm đường ở chỗ Đức Dũng hầu phu nhân.

Ai biết mới bắt đầu Đinh thị còn đồng tình nàng, sau này không biết vì sao, trực tiếp nói với nàng, bảo nàng đừng đến nữa. Nàng không cam lòng, di nương ở Mạnh phủ, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, Ngụy thị sẽ không quan tâm nàng, phụ thân cũng chưa bao giờ tới thăm nàng, nàng không có chỗ dựa, không có đường lui, phu quân cũng mỗi ngày đuổi nàng ra khỏi cửa, bắt nàng dùng cách nào cũng

phải nhìn thấy Hoàng hậu, nàng đành phải mỗi ngày canh ở chỗ này, thời tiết giá lạnh, Hàn thị đã có nhi tử của nàng nên đối xử với nàng rất lạnh nhạt, làm sao quan tâm sống chết của nàng, e là trong lòng còn ước gì nàng chết đi, như vậy nhi tử sẽ chỉ biết đến đích mẫu, biết rõ trời đông giá rét còn không chuẩn bị cho nàng y phục dày, áo choàng trên người còn là Đinh thị phái người đưa tới.

Thật vất vả đợi được Nam San xuất hiện, nói cái gì cũng phải bắt cho được cơ hội này, "Nương nương, tì thiếp mạo phạm, tì thiếp có một nhi tử thông minh đáng yêu, nếu nương nương thấy chắc chắn vừa lòng, tì thiếp tự biết thân phận đê tiện, nếu nó có thể làm bạn bên cạnh nương nương, tì thiếp thề mãi mãi sẽ không gặp nó, nương nương..."

Nàng ta dập đầu xuống đất gần như chảy máu.

"Nhi tử của ngươi là nhi tử của ngươi, liên quan gì đến bản cung, vì sao bản cung phải mang nó bên người, về sau Mạnh di nương đừng chờ ở cửa Hầu phủ nữa, trong Hầu phủ không có người thân của Mạnh di nương."

"Nương nương... Tì thiếp có lòng tốt, nương nương... Nó là cốt nhục Lăng gia, là người thích hợp nhất."

Nam San nhấc chân lướt qua nàng, phân phó thủ vệ Hầu phủ, "Lần sau trước cửa Hầu phủ lại có người lai lịch không rõ thì đuổi đi."

"Tuân chỉ." Mấy thị vệ đuổi Mạnh Anh đi, Mạnh Anh cao giọng nói, "Nương nương, tì thiếp thật sự thành tâm... Tuyệt sẽ không gặp lại nó."

Nam San không quay đầu, nàng không bao giờ muốn nhìn thấy người Mạnh gia nữa.

Cốt nhục Lăng gia, trong hoàng cung nào còn cốt nhục Lăng gia, nếu có cũng không phải ở đây.

Đinh thị nhìn thấy bọn họ thì kinh ngạc, trời đông gió rét, sao không phái người thông báo đã tới rồi, đại hổ nâng mí mắt nhìn nàng xem như chào hỏi.

"Nương, về sau Mạnh Anh lại đến, người đuổi nàng đi đi."

"Được, nương biết rồi, cũng là nương mềm lòng, thấy nàng đáng thương, ăn mặc phong phanh, sai người đưa cho nàng một chiếc áo choàng."

"Ước muốn của con người không có giới hạn, trước mắt nàng ta nghèo túng, tự nhiên sẽ nhớ chỗ tốt của người, chờ mục đích của nàng ta thành công, sợ là sẽ không thỏa mãn với một ít ân tình kia, chuyện lấy oán trả ơn từ xưa đã có."

"Phải," Đinh thị cúi đầu, thầm nghĩ về sau cũng không thể mềm lòng nữa.

Trong phòng đốt bếp lò từ sớm nên cũng không lạnh, nàng đi vào khuê phòng lúc mình chưa xuất giá, bày biện bên trong không thay đổi, trên bàn không có chút bụi nào, Đinh thị cười nói, "Nương nghĩ, nói không chừng ngày nào đó con sẽ trở về ở vào ngày nên phái người quét tước mỗi ngày."

"Cảm ơn nương, con nghỉ ở đây một lát."

Đinh thị thấy đám thái giám nâng đại hổ vào, "Sao trông đại hổ không có tinh thần vậy?"

"Dạo này nó kén ăn, con mang nó ra ngoài giải sầu."

Đại hổ được đặt trên giường, nàng ngồi dựa bên cạnh nó, Đinh thị thấy mắt nàng có vẻ mệt mỏi thì nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài, nàng lẳng lặng ngồi bên đại hổ, mí mắt đại hổ gục xuống muốn ngủ, nàng dựa vào người nó, nhẹ vỗ về lông nó, "Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon, chờ ngươi tỉnh sẽ phát hiện, thế gian tốt đẹp cỡ nào, còn có rất nhiều món chưa được ăn, sẽ muốn ăn lại thôi."

Đại hổ thuận theo gầm nhẹ một tiếng, nghe lời nhắm mắt lại, nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nó, thấy nó ngủ, dần dần cũng ngủ theo.

Trong mơ, dường như nàng trở về căn nhà kiếp trước, bài trí phòng trong như cũ, khoá nhốt nàng trong phòng vẫn còn, trên vách tường còn có một cái cửa động, đó là nơi mẹ đưa cơm cho nàng mỗi ngày, nàng bị nhốt ở trong căn nhà này sáu bảy năm, những năm đó nàng sống như thế nào, nàng cũng không nhớ ra nổi.

Nàng chậm rãi đi qua, giống như nhiều năm trước, ngồi ở trên sô pha, nhìn ngôi nhà quen thuộc, dưới tấm kính dày trên bàn trà còn đè ảnh của nàng, đó là ảnh lúc nàng tốt nghiệp đại học, trong bức ảnh nàng rất rạng rỡ, lộ ra tình yêu thương nhiệt tình với thế gian.

Còn nhớ ngày nàng tốt nghiệp, mẹ còn chảy nước mắt, là nước mắt vui sướng.

Mẹ đâu, mẹ đi đâu rồi? Nàng nhìn xung quanh, cũng không phát hiện hình bóng quen thuộc kia, từ nhỏ, nàng là kiêu ngạo của mẹ, bố mẹ ly hôn từ lâu, là mẹ một mình nuôi nấng nàng, nàng ngoan ngoãn nghe lời, không yêu sớm, không thích chơi ở bên ngoài, mẹ gặp ai cũng nói con gái hiểu chuyện.

Sau đó thì sao, là bắt đầu từ khi nào, trên khuôn mặt luôn tự hào về nàng không còn tươi cười, tất cả đều là sầu khổ.

Nước mặt nàng rơi xuống, hai tay che mặt, nước mắt chảy ra giữa khe hở ngón tay.

Ngoài cửa, tiếng bước chân thanh thúy vang lên, một bóng dáng nho nhỏ gầy yếu xuất hiện ở cửa, đôi mắt cậu bé long lanh cứ như vậy nhìn nàng, lần này nàng thấy rõ diện mạo của cậu bé, ngũ quan tinh xảo khiến người ta không thể quên, nàng kinh ngạc trợn to mắt, khuôn mặt cậu rất giống Lăng Tiêu.

Đây là không phải cục cưng của nàng sao?

Nàng mừng như điên, trong mắt cậu bé cũng nhuốm nét vui mừng, chạy như bay vào lòng nàng, nàng ôm chặt cơ thể gầy gò của cậu bé, đau khổ khóc thành tiếng.

Cậu bé dán lên tai nàng, giọng nói non nớt mềm mại, "Mẹ."

Nước mắt nàng chảy dữ dội hơn, ôm cậu chặt hơn, nàng há miệng thở dốc, muốn gọi, cục cưng của mẹ, cuối cùng mẹ cũng gặp con rồi.

Trong miệng mặn mặn, nàng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, bỗng nhiên mở mắt, rường cột chạm trổ trên nóc nhà nhắc nhở nàng, vừa rồi chỉ là nằm mơ thôi, nàng dùng tay lau mặt, tất cả đều là nước mắt, quay đầu nhìn đại hổ bên cạnh, hai mắt đại hổ nhắm nghiền, khóe miệng hình như còn ý cười, hơi thở cũng không nóng hổi nữa.

Nàng giật mình, run rẩy thăm dò hơi thở của nó, hiển nhiên, đại hổ đã chết, cơ thể nó mềm ấm, hẳn là vừa mới chết không lâu.

Cửa bị người ta đẩy ra từ bên ngoài nam tử áo đen mặt lạnh mang theo gió lạnh đi vào, nàng ngẩng đầu, rơi lệ đầy mặt.

Hắn cúi người kiểm tra, đại hổ đã chết, hắn ôm chặt lấy nàng, nàng gục trong ngực hắn, khóc lóc tiếng được tiếng mất, mấy người Đinh thị nghe thấy tiếng khóc, đồng thời đứng ở cửa, không biết xảy ra chuyện gì.

Sau một lúc lâu, nàng khóc hai mắt sưng vù, thấp giọng nói, "Trần về trần, thổ về thổ, phu quân, chắc chắn nó hoài niệm núi rừng, chàng mai táng nó về Lâm sơn đi, cũng coi như lá rụng về cội."

"Được."

Lăng Trọng Hoa sai người đưa nàng hồi cung, nàng ủ rũ tạm biệt mấy người Đinh thị, mấy người Đinh thị hơi khó hiểu, đại hổ chỉ là

một con vật nuôi, sao nó chết đi nữ nhi lại đau lòng, bệ hạ cũng lạnh mặt như thế.

Nam San không muốn nói gì, ngồi trong xe ngựa, tiếng bánh xe vang lên khởi hành về cung, lúc đi qua con phố dài, tiếng rao bán đồ chơi làm bằng đường vẫn vang lên, không lâu trước đây, đại hổ con bên cạnh nàng, liếm đồ chơi làm bằng đường, chỉ hai canh giờ ngắn ngủn đã âm dương cách biệt.

Nàng dựa vào đệm mềm, nhắm mắt lại, lại hiện lên khuôn mặt đứa bé trong mơ, đôi mắt nó và đứa bé từng thấy ở khe cửa kiếp trước lồng vào nhau, nàng ngồi bật dậy.

Chính Lâm, đứa bé kia tên Chính Lâm.

Chỉ nghe qua một lần, nàng lại nhớ rõ rành mạch.

Là Chính gì, Lâm gì, nàng họ Trịnh, hắn họ Lăng.

Đứa bé kia là con của ai?

Trong mơ, nó gọi nàng

Chương 76: Trịnh Lăng

Cậu bé nhảy xuống giường, chạy đến bên chân hắn, ôm đùi hắn, đôi mắt híp lại, ngoan ngoãn dùng đầu cọ chân hắn, Lăng Trọng Hoa hơi thất thần, đại hổ thường làm động tác này.

Đại hổ đã chết, vừa rồi hắn đích thân chôn cất.

Đôi mắt Lăng Trọng Hoa sâu không thấy đáy, đứa trẻ năm sáu tuổi, đại hổ cũng tầm hơn năm tuổi, hắn nhìn cậu bé trước mặt và vẻ mặt của đại hổ lồng lên nhau, hắn kinh ngạc, ngờ vực gọi: "Hổ Nhi."

Tiểu nam hài cong môi cười lấy lòng, đôi mắt trong sáng ngây thơ nhìn hắn, vươn tay kéo y phục của hắn, đột nhiên đứa bé nhìn thấy tay mình, ánh mắt khiếp sợ, có chút mê mang.

Nó nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Lăng Trọng Hoa ngồi xổm xuống, ôm lấy nó, bốn mắt nhìn nhau, "Có phải ngươi là Hổ Nhi?"

Đứa bé gật đầu, con ngươi đen nhánh nhìn hắn, nó hơi gầy, ngũ quan khuôn mặt lại hết sức tinh xảo, có thể thấy được, sau khi lớn lên chắc chắn là nam nhân vô cùng tuấn mỹ.

Quan trọng là, khuôn mặt của nó có chín phần giống bản thân kiếp trước.

Trong lòng hắn nảy suy nghĩ, đứa nhỏ này thật sự là Hổ Nhi, như vậy rốt cuộc Hổ Nhi là ai, sao lại giống hắn kiếp trước như thế.

Lăng Trọng Hoa nhẹ giọng, khẽ hỏi: "Sao ngươi biến thành như này?"

Cậu bé nghiêng đầu, chậm rãi nhớ lại một vài thứ, tuy rằng nó còn nhỏ, ký ức hơi mơ hồ, nhưng vẫn nhớ không ít, từ nhỏ nó được bà ngoại gửi nuôi ở nhà bà Triệu, nhưng nó biết, bà Trịnh tầng trên mới là bà ngoại mình, người phụ nữ bị điên nhà bà Trịnh chính là mẹ của mình, nó muốn đi lén nhìn mẹ, cho dù liếc mắt một cái cũng được.

Nó nghe thấy có người nhỏ giọng nghị luận mẹ nó, nói mẹ nó bị người xấu làm hại mới sinh ra nó, nó rất đau lòng, chẳng trách mẹ không cần nó, mỗi lần thấy các bạn được bố mẹ đến đón tan học, nó đều hâm mộ mà nhìn thật lâu.

Một mình nó chạy lên tầng canh ở cửa nhà bà Trịnh không chỉ một lần, rốt cuộc có một lần, nó thấy, mẹ rất gầy, lại rất thân thiết, trông không giống kẻ điên đáng sợ, nó rất thỏa mãn, bước chân xuống lầu còn tung tăng.

Nó còn nghĩ, khi nào lại đến thăm mẹ tiếp, chỉ là không bao lâu, có một hôm bà Triệu đón nó từ nhà trẻ về, lúc ngang qua dưới lầu thì thấy dưới lầu có một đám người, còn có chú cảnh sát ngăn không cho người tới gần, có người lớn tiếng nghị luận, cô con gái điên nhà họ Trịnh nhảy lầu tự sát, chết rồi.

Nó nghe thấy có người chậc chậc, nói người điên chết thật thảm, máu chảy đầy đất.

Có người nhìn thấy nó, ánh mắt chứa vẻ đồng tình thương hại giống như khi nó nhìn con chó con bên đường không ai cần.

Ngày đó rất lạnh, trời còn đổ tuyết, bà Triệu dắt nó, đứng bên cạnh đám người từ xa xa, từng bông tuyết rơi xuống, cô giáo từng nói, chúng nó là đóa hoa bầu trời, nhưng nó lại cảm thấy hoa cũng xấu xí, khiến người ta chán ghét như vậy.

Cái gì là chết, bà Triệu nói với nó, chết chính là tới một nơi khác mà mình không thấy.

Nó trốn trong chăn khóc rất đau lòng.

Tuy rằng mẹ là người điên, nhưng nó vẫn muốn ở bên cạnh mẹ, vẫn cảm thấy mẹ là người xinh đẹp nhất trên thế giới.

Sau khi mẹ chết, bà ngoại đón nó từ nhà bà Triệu về, phòng của mẹ vẫn còn khóa, bà ngoại già đi rất nhiều, ôm nó khóc, nó cũng khóc, khóc mệt quá thì thiếp đi, ai ngờ, sau tỉnh lại nó biến thành một con hổ con.

Nó rất sợ hãi, tới nơi xa lạ, bốn phía đều là cây cối, không có một bóng người, bên cạnh còn có một bộ xương trắng.

Không có đồ ăn sẵn có thể ăn, nó lại không muốn ăn thịt tươi, thấy con thỏ chạy tới bên cạnh cũng không dám bắt, miễn cưỡng ăn chút cỏ dại, nhặt một ít quả dại rơi dưới đất ăn đỡ đói, nó suýt bị đói chết.

Đang lúc nó thoi thóp dựa vào bộ xương trắng, một đại ca ca xuất hiện, đại ca ca rất xinh đẹp, đẹp đến khó tả, ca ca mặc y phục rất kỳ quái, giống váy nhưng cũng không giống, giống như thần tiên trong TV.

Sau đó đại ca ca thu dọn xương trắng bên cạnh nó vùi xuống đất, lại mang nó về nhà.

Nhà đại ca ca cũng rất kỳ lạ, tất cả mọi người mặc y phục kỳ lạ, nó tò mò đánh giá, chưa từng gặp nhiều thứ kỳ lạ đến vậy.

Từ đó nó sống với đại ca ca, đại ca ca không thích nói chuyện nhưng đối xử với nó rất tốt, đi đâu cũng dẫn theo nó, người khác gọi đại ca ca là tam hoàng tử.

Nó không biết hoàng tử là cái gì nhưng trông có vẻ rất lợi hại, rất nhiều người đều nghe lời ca ca.

Nó không ăn thịt sống, tam hoàng tử cho nó ăn thịt nướng, món khác cũng nấu chín cho nó, nó không thích ngủ dưới đất, muốn ngủ trên giường, tam hoàng tử chuẩn bị một căn phòng riêng cho nó, bên trong có một cái giường thấp rất mềm, vừa vặn có thể leo lên.

Tam hoàng tử rất tốt, tuy rằng có đôi khi nó cũng sẽ nhớ bà ngoại, nhớ bà Triệu và mẹ nữa, nhưng có tam hoàng tử bên cạnh, nó sống cũng rất vui vẻ.

Ở chỗ này, không có ai chỉ chỉ trỏ trỏ nó, nhỏ giọng nói nó là con của kẻ điên, cũng không có ai dùng ánh mắt khác thường nhìn nó.

Tam hoàng tử rất giỏi võ, thường dẫn nó tới Lâm sơn, đói bụng thì ăn một hai con vật nướng, mệt nhọc thì ngả vào cây, vui sướng lại tự tại, nó cảm thấy làm một con hổ cũng rất tốt.

Sau này, tam hoàng tử thành thân, lại thành bệ hạ gì đó, nữ nhân gọi là nương nương ấy cũng rất tốt, trên người còn có mùi của mẹ, nó rất thích.

Nó theo bệ hạ nương nương dọn vào một nơi gọi là hoàng cung, nơi ở mới thoải mái hơn rất nhiều.

Khoảng thời gian trước, nó đột nhiên không muốn ăn gì cả, giống như có thứ gì đó đang gọi nó, nó mơ hồ biết, nó phải rời khỏi bệ hạ và nương nương rồi, ngày hôm qua nó dựa vào nương nương ngủ, sau khi tỉnh lại, nó trở lại nơi mình vốn sống, mẹ đã chết, có lẽ trước kia nó không rõ chết là cái gì, nhưng làm đại hổ gần sáu năm, nó đã biết hàm nghĩa của chết.

Không có ai biết chuyện nó từng biến thành hổ, bà ngoại gọi nó dậy ăn cơm, nó đứng lên ghế thấp xem lịch trên tường, chỉ là một buổi tối mà thôi.

Nó không rõ sao lại như thế, đầu nhỏ suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ ra vì sao lại biến thành hổ.

Bà ngoại già nua mở cửa phòng mẹ, trên bàn bày ảnh của mẹ, mẹ rất trẻ, cũng rất xinh đẹp, bà ngoại bảo nó thắp một nén hương, còn bảo nó dập đầu.

Sau đó nó nghe thấy bà ngoại nhỏ giọng khóc: "Nam Nam, là lỗi của mẹ, là mẹ lừa con, con xem đi, đây là con của con, mẹ đặt tên nó là Trịnh Lăng, không phải con nói người đàn ông kia họ Lăng sao?"

Nó nhìn bà ngoại, bà ngoại ôm nó, lẩm bẩm: "Có lẽ mẹ con nói thật, bố con không phải người xấu như bà ngoại nghĩ, khuôn mặt con không giống mẹ con, chắc hẳn giống bố con, một người đàn ông có khuôn mặt như thế không thể là kẻ ác được."

Khuôn mặt bà đầy nếp nhăn, cẩn thận nâng mặt nó: "Nói không chừng mẹ con đến bên cạnh bố con rồi, tên của con là bà ngoại tùy tiện đặt, dùng họ của hai người bọn họ, nhớ kỹ, bố con tên Lăng Tiêu."

Nó không hiểu những lời phía trước, nhưng nó nhớ kỹ một câu sau cùng, bố nó tên Lăng Tiêu.

Buổi tối nó lại mơ một giấc mơ, mơ thấy bố mẹ tới đón nó, mẹ cười rất dịu dàng nhưng không thấy rõ mặt bố, chờ nó tỉnh lại thì thấy bệ hạ đứng ở mép giường, có thể thấy bệ hạ, nó rất vui, hôm qua nó còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại bệ hạ và nương nương nữa, kỳ lạ chính là, lần này nó không biến thành hổ.

Cậu bé cố gắng nghĩ cũng không nghĩ ra rốt cuộc là vì sao, vì sao nó biến thành như thế, vì thế nó lắc đầu với Lăng Trọng Hoa.

Lăng Trọng Hoa hít sâu một hơi, nhìn y phục trên người nó, y phục có kiểu dáng kỳ lạ, chưa từng thấy bao giờ nhưng không hiểu sao lại hơi quen mắt, dường như đôi chút tương tự với y phục của Nam Nam mặc trước kia, lòng hắn kinh hoàng, mang theo chờ đợi: "Ngươi tên là gì?"

Nó há mồm "a" một tiếng, có vẻ không quen nói chuyện, giọng nói mềm mại: "Ta tên Trịnh Lăng."

Trịnh Lăng?

Hắn bỗng nhớ tới ngày đó ở đây, trong lúc vô ý hắn nhắc tới, lăng tẩm kiếp trước tên Chính lăng, trong mắt thê tử rất kinh ngạc, còn có vẻ phức tạp, nàng và Trịnh Lăng quen nhau, Trịnh Lăng lại giống hắn, Trịnh Lăng họ Trịnh, như vậy đứa nhỏ này là...?

Lăng Trọng Hoa liều mạng đè lại trái tim muốn nhảy ra trong lồng ngực, giơ tay ôm lấy Trịnh Lăng, đứa bé gầy gầy, ôm trong tay có vẻ rất nhẹ, tim hắn như thủy triều dâng, nghẹn ngào mở miệng: "Cha ngươi tên là gì, nương ngươi thì sao?"

Trịnh Lăng đã làm hổ năm sáu năm ở cổ đại, tự nhiên biết cha nương là có ý gì, nó nói chuyện còn có nét non nớt của trẻ con: "Nương ta tên Trịnh Nam Nam."

"Cha ngươi thì sao?"

Cậu bé cắn môi, trong mắt có nước mắt, người khác đều nói bố nó là người xấu, người xấu hại mẹ, nó không muốn nhắc đến người này.

Lăng Trọng Hoa nhìn vẻ mặt của nó, trái tim giống như bị thanh kiếm sắc xuyên thủng: "Ngươi chưa từng gặp cha ngươi, đúng không? Cha ngươi tên Lăng Tiêu, có phải không?"

Tiểu Trịnh Lăng trợn to mắt, sao bệ hạ biết nó chưa từng gặp bố, còn biết bố nó tên Lăng Tiêu, nó hơi khổ sở gật đầu.

Trong lòng Lăng Trọng Hoa dâng lên sóng to gió lớn, cả người hơi run rẩy, cơ bắp căng chặt, ôm chặt cậu bé vào trong ngực: "Lăng Nhi, nghe này, ta chính là Lăng Tiêu, ta là cha con."

Trịnh Lăng nhìn bệ hạ mà mình đi theo mấy năm, nó chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của bệ hạ như nỗ lực áp chế cái gì đó, khuôn mặt đẹp hơi vặn vẹo, lại tựa như vui mừng đến cực điểm.

Hắn thật sự là bố sao?

Cậu bé mở to đôi mắt đen lúng liếng, trong hắc diệu thạch phản chiếu ảnh ngược của Lăng Trọng Hoa, vừa rồi bệ hạ nói, hắn là bố mình, sao có thể?

"Nhưng mà, người khác nói bố ta là người xấu."

"Vì sao người khác nói như vậy?"

"Bọn họ nói mẹ bị người ta hại mới có thể sinh ra ta, cho nên bố là người xấu."

Người khác lại dám nói nàng như thế, vậy nàng lại sống như thế nào, bàn tay của Lăng Trọng Hoa dưới tay áo nắm chặt quyền, hận

không thể bầm thây những người ác ý hãm hại nàng thành vạn đoạn.

Hắn cố gắng ổn định sát ý phát ra: "Vậy Lăng Nhi cảm thấy ta là người xấu sao?"

Không phải, bệ hạ đương nhiên không phải người xấu, chắc chắn là người khác nói bậy, nếu bệ hạ thật sự là cha mình thì không thể tốt hơn, Tiểu Trịnh Lăng mừng rỡ, hôn một cái lên mặt Lăng Trọng Hoa.

Trong lòng hắn như bị hòa tan, ôm chặt con hắn, con của hắn.

Hắn lại có một nhi tử, kiếp trước thê tử sinh cho hắn một nhi tử, chẳng trách mỗi lần nói đến con, nàng luôn muốn nói lại thôi, khuôn mặt vô cùng thương cảm, nguyên nhân lại là thế này.

Hắn bế nhi tử lên: "Đi, chúng ta đi tìm nương con, Hoàng hậu chính là mẫu thân của con."

Nương nương là mẹ?

Ánh mắt nó có vẻ nghi ngờ: "Khuôn mặt mẹ con không giống nương nương."

Lăng Trọng Hoa hít sâu một hơi, chắc mẹ có nghĩa là nương, "Lăng Nhi, con nghĩ lại xem, bản thân con làm sao biến thành một con hổ, cha và nương cũng thế, thay đổi một dáng vẻ khác, nhưng bất luận biến thành cái gì, chúng ta đều là cha nương của con, con đều là con của chúng ta."

Trịnh Lăng vốn là đứa trẻ không đến sáu tuổi, trở thành đại hổ gần sáu năm, cộng vào cũng mười mấy tuổi, nó suy nghĩ, bệ hạ nói nương nương là nương của mình, có phải nương cũng giống nó, biến thành dáng vẻ khác, chẳng trách cảm thấy trên nương nương có mùi của mẹ, thì ra nương nương là mẹ thật.

"Nàng thật sự là mẹ của con sao?"

"Đúng vậy."

"Người thật là cha con sao?"

"Phải."

"Vậy vì sao trước kia cha không tới tìm chúng con? Con rất nhớ cha, cũng nhớ mẹ."

Giọng nói của nó mềm mềm pha lẫn chút tủi thân khóc nức nở, trái tim Lăng Trọng Hoa tan nát, kiếp trước kiếp này hắn đều không có cảm giác chưa xót đến vậy, hai tay ôm nhi tử chặt hơn: "Là lỗi của cha, là lỗi của cha."

Nhưng sao hắn có thể tìm được bọn họ, nếu có cách, cho dù núi đao biển lửa, cắt máu xẻ thịt, hắn cũng sẽ trở lại bên cạnh bọn họ.

"Lăng Nhi, cha không tìm được các con, là lỗi của cha, con và nương con chịu khổ."

Tiểu Trịnh Lăng lắc đầu:"Mẹ không ở bên con."

"Nói cho cha biết trước kia nương con xảy ra chuyện gì?"

Trịnh Lăng tìm được bố nên rất vui mừng, nhắc tới mẹ trước kia lại có chút mất mát: "Người khác đều nói mẹ là người điên, cha là người xấu hại mẹ, mẹ vẫn luôn bị nhốt ở trong phòng, sau đó nhảy lầu tự tử."

Trái tim Lăng Trọng Hoa đau nhói như bị kiếm sắc xuyên qua.

Người điên?

Người khác lại coi nàng là người điên!

Trái tim hắn đau nhức, kiếp trước, nàng lại sống như vậy, một nữ tử đột nhiên mang thai, nam nhân không xuất hiện, có thể tưởng tượng được thế nhân dùng ánh mắt gì nhìn nàng, cho dù ở nơi nàng sống địa vị của nữ tử có cao thì cũng sẽ bị người ta lên án.

Hắn thề, cuộc đời này không bao giờ để nàng phải chịu ấm ức nữa.

Hắn ôm chặt nhi tử của mình giống như một trân bảo bị mất mới tìm lại được, chẳng trách trước kia khi đối mặt với đại hổ, trái tim hắn sẽ mềm mại như vậy, thì ra là tình phụ tử trời sinh.

Nhi tử biến thành hổ, canh giữ bên cạnh hài cốt của mình, đó là lôi kéo của cốt nhục.

"Lăng Nhi, cha bảo đảm về sau không bao giờ để con và nương phải chịu tổn thương nào nữa, chuyện người một nhà chúng ta thay đổi dáng vẻ là một bí mật, không thể nói cho ai biết, rõ chưa?"

Nó trịnh trọng gật đầu.

Lăng Trọng Hoa nhét nhi tử vào trong áo choàng, bọc cẩn hận, thả người bay lên, bay ra ngoài sơn cốc, Tiểu Trịnh Lăng nhô đầu trong áo choàng ra, hớn hở nói: "Bố thật là lợi hại, cha thật là lợi hại."

Mặt trời ngả về Tây, khí lạnh trong Lâm sơn càng tăng lên, Lăng Trọng Hoa bọc nhi tử phi thân xuống núi, dưới chân núi, con ngựa mà hắn để lại đang nhàn nhã nhai cỏ khô dưới đất.

Hắn ôm nhi tử xoay người lên ngựa, dùng áo choàng bọc nhi tử kín mít, Tiểu Trịnh Lăng tò mò nhô đầu ra, hắn cúi đầu cười một cái: "Lăng Nhi, chúng ta trở về tìm nương con."

"Dạ, tìm nương ạ."

Hắn vung dây cương, con ngựa đỏ tung vó mạnh mẽ chạy như điên lên tạo thành một cơn gió đông, cây cối hai bên đường hiu quạnh, ngựa đỏ áo đen như bức tranh thủy mặc.

Trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Trịnh Lăng được bọc trong áo choàng đều là chờ mong, nó chưa từng vui vẻ giống như vậy, đứa

trẻ gần sáu tuổi sớm đã biết bố mẹ chính là cái gì, cũng biết không có bố mẹ có ý nghĩa gì, nằm mơ cũng nghĩ, có một ngày bố mẹ ở bên cạnh mình.

Thật vui vẻ, nó ước gì có thể nhìn thấy mẹ ngay lúc này.

Gió lạnh thấu xương, Lăng Trọng Hoa đẩy đầu nhi tử áo trong áo choàng, một tay che chở, một tay khác kéo dây cương, cậu bé dựa vào ngực hắn, ngoan ngoãn lại khiến người ta đau lòng.

Lúc hoàng hôn, sắp tới cửa thành, xa xa nghe thấy tiếng trống, mấy thủ vệ đang dùng sức đẩy cửa thành, muốn đóng cửa thành lại, con ngựa màu đỏ phi nhanh như tia chớp.

Binh sĩ thủ thành kêu lên: "Đứng lại, vừa rồi ai đi qua? Không thấy đã đến canh giờ đóng thành, lại còn dám xông vào."

Lão binh gõ đầu hắn: "Không nên hỏi đừng hỏi, người không nên cản coi như không phát hiện."

Lão binh tuy già nhưng mắt không hoa, thủ cửa thành cả đời, luyện được một đôi hoả nhãn kim tinh, ngựa đỏ vừa rồi có màu lông đỏ sẫm như ngọn lửa, rõ ràng là thiên lý mã thượng thừa, nam tử trên ngựa mặc áo choàng màu đen thêu viền vàng, vừa thấy chính là kiểu dáng của người trong hoàng tộc mới có.

Tuy rằng khuôn mặt dưới mũ áo choàng chỉ thoảng hiện nhưng lại làm mắt lão kinh ngạc, vị vừa rồi có phải là...

Lão binh nhìn hướng hoàng cung hơi híp mắt lại, không dám nghĩ tiếp.

Chương 77: Đoàn viên

Khuôn mặt đứa trẻ tinh xảo, môi hồng mắt đen, giống hệt người trong giấc mơ.

Đây là?

Cục cưng của nàng.

Chuyện cũ như dòng chảy xuất hiện trước mặt nàng, thời thiếu nữ ôm bí mật mừng thầm, sau khi thành niên là tình yêu cuồng nhiệt trong mơ, sau đó bi thương đau khổ, thác loạn giãy giụa đều nháy mắt đi xa, phiêu tán theo năm tháng, chỉ có đứa bé trước mắt, khuôn mặt nó càng ngày càng rõ ràng, đôi mắt nàng mơ hồ.

Lăng Trọng Hoa thả Tiểu Trịnh Lăng xuống, cởi áo choàng, Tiểu Trịnh Lăng nhào về phía trước, Nam San không dám tin tưởng dang tay ôm lấy nó, nó hôn nàng "chụt" một tiếng thật to, đầu dựa vào lòng nàng, tiếng trẻ con mềm mại vang lên: "Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Nước mắt của nàng chảy dọc theo khuôn mặt, rơi trên đầu nó rồi ẩn vào trong tóc nó, cơ thế nó vùi trong ngực nàng, cơ thể gầy gò làm người ta đau lòng: "Mẹ cũng rất nhớ con, cục cưng của mẹ."

Rất nhớ con, nhớ sắp chết rồi.

Làn da nó trắng nõn, mặt mày tinh xảo, nàng cẩn thận nhìn, không dám bỏ qua một chút nào, đứa nhỏ này là cục cưng của nàng, là trân bảo bị mất của nàng.

Vốn tưởng rằng không có duyên gặp mặt, ông trời lại chiếu cố để mẹ con bọn họ còn có thể gặp lại, lần này, bất luận xảy ra chuyện gì, cho dù trời chuyển trăng dời, hồn phi phách tán, nàng cũng không sẽ rời con của mình.

Bàn tay nam tử lau nước mắt của nàng, nàng khóc dữ dội: "Phu quân, chàng thấy nó ở đâu vậy, sao nó lại ở đây?"

Trịnh Lăng ở trong lòng nàng ngẩng đầu, dùng bàn tay non nớt lau nước mắt cho nàng: "Mẹ, con là Hổ Nhi, con vẫn luôn ở đây."

Cái gì?

Nam San kinh ngạc trợn to mắt, cục cưng là Hổ Nhi, nó vẫn luôn ở bên cạnh bọn họ?

Chẳng trách, nàng thường xuyên nhìn Hổ Nhi muốn rơi lệ, thì ra là con của mình.

Nhưng nàng lại không nhận ra cục cưng của mình, nước mắt của nàng lại trào ra, nhỏ trên vạt áo, ôm nhi tử khóc mất cả tiếng, không ngừng hôn tóc của nó, nhìn nó, nói năng lộn xộn: "Là mẹ không tốt, mẹ không nhận ra con, sao con biết mẹ là mẹ con?"

Trịnh Lăng quay đầu cha mình: "Là cha nói, cha nói mẹ là mẹ, mẹ con tên Trịnh Nam Nam."

"Cục cưng thông minh quá, mẹ là mẹ đây, trước kia mẹ tên Trịnh Nam Nam, vậy sao con biết trước kia mẹ là mẹ con."

Nó nhỏ giọng nói: "Con biết mà, con nghe thấy người khác nói."

Nam San rốt cuộc không nhịn được, con trai của nàng, một đứa trẻ nhỏ như vậy biết mẹ mình là người điên, chắc chắn không ít lần nghe thấy những người khác nhạo báng, nó mang tâm trạng như thế nào đi nhìn lén nàng?

Bóng dáng nho nhỏ của nó lảng vảng trước cửa nhà nàng, nhân cơ hội nhòm qua khe cửa nhìn nàng, giờ nghĩ đến thân hình non nớt chợt loé qua làm tim nàng đau như cắt.

Hối hận đan xen không đủ để hình dung tâm trạng của nàng, nàng tự trách hận không thể đánh mình hai cái.

Nàng ôm chặt nhi tử, nhi tử nhẹ hơn tưởng tượng lại khiến nàng đau lòng hơn: "Là mẹ không tốt, cục cưng có đói bụng không, buồn ngủ không?"

Lăng Trọng Hoa nhìn bọn họ đầy cưng chiều: "Đừng nóng vội, từ từ sắp xếp, Lăng Nhi có mệt không?"

Trịnh Lăng lớn tiếng trả lời: "Cha, con không mệt."

Nam San kích động vuốt đầu nó, người nó, tay nó rồi đến chân nó, một lần lại một lần, thật sự cảm thấy đứa trẻ trở về thật rồi trái tim mới xem như kiên định.

Nàng ôm nó không nỡ buông tay, Trịnh Lăng mặc nàng ôm, Lăng Trọng Hoa bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Nàng chần chờ hỏi: "Lăng Nhi, bà ngoại... Có khỏe không?"

"Không tốt lắm ạ, bà ngoại già lắm rồi, bà nói một vài lời, Lăng Nhi không hiểu lắm, hình như là trách lầm mẹ, bà còn nói với Lăng Nhi, cha tên Lăng Tiêu."

Nam San ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn xuống, nàng không phải một đứa con gái tốt, cũng không phải một người mẹ tốt.

Cậu bé ôm chặt cổ nàng: "Mẹ, sao mẹ lại khóc?"

Nàng gác đầu lên đầu nó, tay không ngừng vuốt tóc ngắn của nó, mềm mại lại hơi châm chích: "Cục cưng, mẹ nhìn thấy con nên vui quá, vui nên khóc thôi."

Vui còn khóc, cậu bé không rõ, nhưng nó cảm thấy nhìn thấy cha mẹ rất vui vẻ, vui vẻ chưa từng có, nó ôm nàng, hai mẹ con ôm nhau không xa rời.

Chỉ chốc lát sau, Ngự Thiện phòng đưa cơm nước tới, bụng Trịnh Lăng kêu mấy tiếng, Nam San vội vàng lau nước mắt, ôm nó đến trước bàn, đau lòng bảo nó nồi xuống, bày đồ ăn đến trước mặt nó.

Hiển nhiên Trịnh Lăng đã đói lả, mấy ngày cuối cùng làm đại hổ nó không ăn được cái gì, sau đó không hiểu sao lại về nhà, một hồi là hổ một hồi là người, nó kinh ngạc không quan tâm đói hay không, giờ bụng kêu vang ùng ục, tay cầm đồ ăn ăn từng miếng, nàng ngồi bên cạnh nhìn nó, vẻ mặt thỏa mãn, đứa bé phồng quai hàm, dùng sức nhai thịt, đôi mắt hơi híp lại, vẻ mặt giống hệt lúc còn là lão hổ, nàng cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ, thấy thế nào cũng vui mừng.

Nam tử đứng phía sau đặt hai tay lên vai nàng, nàng quay đầu lại nhìn hắn một cái, trong mắt hai người đều là vui sướng và yêu thương.

Rất mau, Trịnh Lăng ăn no rồi, Nam San dùng khăn lau hắn dầu mỡ trên miệng nó rồi ôm nó ngồi dựa trên giường, cậu bé há miệng ngáp một cái, nàng nhẹ giọng hỏi: "Có phải cục cưng mệt không, vậy mẹ ôm con ngủ nhé."

"Dạ," Trịnh Lăng gật đầu: "Con muốn ngủ với mẹ."

"Được, ngủ với mẹ, về sau mỗi ngày đều ngủ với mẹ."

Nam San bế nó dậy, cởi áo ngoài của nó, đặt nó nằm trên giường rồi nằm xuống bên cạnh nó, hai mắt không chớp nhìn nó, tay vuốt đầu nó, cẩn thận nhìn mặt nó, gương mặt này rất giống cha nó.

Có lẽ nhóc con mệt lắm, vừa nhắm mắt là ngủ say.

Nàng cứ nhìn mãi, không nỡ nhắm mắt, Lăng Trọng Hoa yên lặng đi tới sau bình phong thay y phục rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, hai

phu thê ôm nhau, nhìn nhóc con trên giường, khuôn mặt nhỏ ngủ ngon lành, còn có tiếng ngáy nho nhỏ, nó nằm trên giường, tay chân mở rộng ra.

Tư thế này giống hệt đại hổ.

Giờ Tý đã qua, nàng còn si ngốc nhìn, đôi mắt không chớp một cái, còn nhẹ nhàng xoa đầu, chân đứa trẻ, yêu thích không buông tay, hắn không nhịn được lên tiếng: "Ngủ đi, khuya lắm rồi."

Nàng ngẩng đầu: "Không, ta không dám ngủ, ta sợ..."

Sợ tỉnh ngủ sẽ phát hiện chỉ là một giấc mơ, sợ nhi tử sẽ đột nhiên biến mất, sợ nàng không thể nhìn thấy nhi tử nữa, nàng không dám, không dám ngủ, chỉ muốn nhìn nó như vậy mãi mãi.

"Không phải sợ, nó sẽ không đi nữa." Hắn vòng qua vai ôm lấy nàng, cằm đặt trên đầu nàng: "Xin lỗi, để hai người chịu khổ rồi."

Nàng dựa vào lòng hắn: "Chàng biết hết rồi hả, con nói cho chàng đúng không? Làm khó nó còn nhỏ còn nhớ những chuyện đó."

Nhi tử của bọn họ tự nhiên thông mình hơn người, đừng nhìn còn nhỏ, lúc là lão hổ, lúc là người mà không thấy sợ hãi.

Nhìn nhi tử ngủ say, thâm tình ẩn giấu trong đôi mắt đen như mực của hắn không hề kém thê tử.

"Nhi tử nói hai người không ở cùng nhau, người khác nói nàng là... Người điên," Hắn nói hai chữ "người điên" rất gian nan, trong mắt còn ẩn sát khí rồi lại thu hồi, ôm chặt lấy nàng.

Nước mắt của nàng thấm đẫm vạt áo trước của hắn, nức nở giống như con thú nhỏ, tay nắm chặt y phục của hắn, nghẹn ngào nói: "Là ta không tốt, ta không hoàn thành trách nhiệm của một mẫu thân, để Lăng Nhi chịu quá nhiều khổ."

Hắn ấn nàng vào lòng: "Nàng không sai, đừng tự trách, nếu nói có lỗi, ta nên đứng mũi chịu sào."

Nàng ngẩng đầu, lắc đầu: "Không phải, không thể trách chàng, chàng không tìm thấy chúng ta, là ta đần độn nhiều năm, đều là lỗi của ta."

"Đừng tự trách, trước mắt con trở về rồi, nàng cũng không thể khóc mãi được." Ánh mắt hắn hơi tối lại: "Lăng Nhi gần sáu tuổi rồi, theo tuổi tác không thể là là con của nàng."

Nàng ngẩng đầu, hiểu ý của hắn, trước mắt nàng mười bảy, không thể sinh ra đứa trẻ hơn năm tuổi, hắn đã hơn hai mươi, nếu thành thân sớm thì cũng có thể sinh ra đứa con lớn như vậy: "Không sao, cứ tuỳ tiện sắp xếp cho nó một "mẫu thân ruột", người một nhà chúng ta biết là được."

Ánh mắt hắn u ám, bàn tay lau nước mắt trên mặt nàng, hôm nay sợ là nàng đã khóc hết nước mắt tích cả đời này rồi: "Đừng nghĩ nữa, ta canh cho, nàng đi ngủ đi."

"Vậy chàng phải canh cẩn thận, đừng lơ là." Nàng nắm ống tay áo của hắn.

"Được, ta nhìn không chớp mắt."

Nghe thấy hắn hứa hẹn, nàng mới nằm xuống cạnh nhi tử, nghe tiếng hít thở của nó, an tâm mà ngủ.

Đế vương trẻ cứ nhìn bọn họ không chớp mắt, trên khuôn mặt lạnh lùng ngày xưa như bị gió xuân hoà tan, tất cả đều là ấm áp, trong con ngươi đen nhánh là thê tử và nhi tử ngủ ngon lành, sống hai đời, giờ phút này hắn mới cảm thấy viên mãn.

Không chỉ có mình đế vương một đêm không ngủ, đèn đuốc trong phòng dệt ở một góc hoàng cung vẫn sáng trưng, nhóm chưởng sự đứng đầu Thượng cung bận bịu may áo thêu hoa, xâu kim dệt chỉ, trước bình minh phải làm xong chuyện bệ hạ giao phó từ đầu tối.

Tuy trong lòng bọn họ có nghi ngờ nhưng lại không dám lộ ra.

Xiêm y trong tay là làm cho bé trai khoảng năm sáu tuổi, lão chưởng sự nhìn vải vóc màu hạnh hoàng dệt kim, cẩn thận thêu hoa văn rồng ngũ trảo, chỉ vàng ở trong tay bà bay lên lượn xuống, bà cúi đầu, đâm kim cẩn thận, không dám sơ ý.

Màu vàng hơi đỏ là màu Thái tử mới được phép mặc, bọn họ chưa từng gặp Thái tử khoảng năm sáu tuổi, khoảng thời gian trước truyền ra lời đồn Hoàng hậu không thể sinh con, tính toán, Thái tử chắc chắn không phải con ruột của Hoàng hậu.

Biết quá nhiều bí mật hoàng thất thường không sống lâu.

Mọi người yên lặng bận rộn, không ai dám túm tụm nghị luận, khe khẽ nói nhỏ, tân đế cũng không phải Thái thượng hoàng, trong mắt tân đế không chấp nhận nổi hạt cát, bọn họ nên làm tốt bổn phận, nói ít xem nhiều.

Giờ Mão, tám bộ y phục bệ hạ giao phó làm gấp trong đêm đã xong, lão chưởng sự gấp lại cẩn thận, tự mình đưa đến Chính Dương cung.

Trong Chính Dương cung, Nam San tỉnh lại từ trong giấc mơ ngọt ngào, vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt đang ngủ của nhi tử, cậu bé nằm nghiêng, hai chân cuộn lên, cái miệng nhỏ hơi chu ra, hơi thở ngọt ngào, nam tử bên cạnh hiển nhiên một đêm không chợp mắt, ngồi dựa ở mép giường, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng ngồi dậy, tóc đen xoã trên vai, vươn tay, yêu thương xoa khuôn mặt nhỏ của nhi tử: "Phu quân, không phải ta đang nằm mơ, nó rốt cuộc trở lại bên cạnh ta rồi."

Đứa bé lật người, trong miệng lầu bầu, mơ hồ không rõ: "Mẹ... Bố..."

Nàng dưng dưng nước mắt, hôn một cái lên khuôn mặt non nớt của nó, nam nhân bên cạnh vươn tay ôm nàng.

Hai phu thê đứng dậy, Đỗ ma ma bên ngoài nghe thấy tiếng động: "Bệ hạ nương nương dậy rồi?"

Nam San đáp một tiếng, Đỗ ma ma cúi đầu đi vào, phía sau còn có lão chưởng sự phòng dệt, trên tay bà là một áo khoác nhỏ màu vàng hạnh gấp gọn, bên trên còn có kim quan đỉnh đầu, trên tay đám thái giám phía sau đều bê một bộ y phục trẻ con.

Đây là suốt đêm làm ra.

Nam San thâm tình nhìn nam nhân của mình, vẫn là hắn nghĩ chu đáo, nàng đã quên mất việc này.

Đứa trẻ trên giường ngồi dậy, xoa đôi mắt nhập nhèm, Lăng Trọng Hoa lập tức đi đến cạnh giường, Trịnh Lăng vui mừng gọi: "Cha."

Đỗ ma ma và lão chưởng sự nghe thế khiếp sợ, lại không dám ngẩng đầu, khom lưng cúi đầu lui ra ngoài.

Lăng Trọng Hoa đi đến ngoại thất, lão thái giám mặc long bào giúp hắn, hắn lập tức khởi giá lên triều, trong phòng chỉ còn mẫu tử Nam San.

Nhìn mấy bộ y phục bày ra, bỏ qua chính phục màu vàng hạnh, nàng lấy một bộ trường bào thêu bốn con rồng màu son mang đến trước mặt nhi tử.

Trịnh Lăng có chút nóng lòng muốn thử: "Nương, con tự làm được."

Nam San sửng sốt: "Cục cưng, vì sao không gọi mẹ."

Vẻ mặt ra vẻ của cậu bé giống hệt đại hổ: "Nơi này không phải là chỗ chúng ta, con gọi bố phải gọi là cha, gọi mẹ phải gọi là nương."

Nàng xoa tóc nó: "Lăng Nhi thật lợi hại."

Trịnh Lăng ngẩng cao đầu, thấy Nam San lại dùng ánh mắt ấm áp nhìn nó, nó hơi thẹn thùng cầm lấy y phục mặc lên người, thế nhưng kéo tới kéo lui vẫn không mặc y phục vào được, trước đây nó đều tự mặc y phục nhưng những y phục này không giống lúc trước.

Động tác của nhi tử làm nàng muốn rơi lệ, nhi tử quá hiểu chuyện, làm mẹ cũng sẽ cảm thấy chua xót.

Nàng lấy y phục trên tay nhi tử, cởi y phục trên người nhi tử ra, cậu bé hơi thẹn thùng, nàng lại ướt hốc mắt, nhi tử gầy hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều, nàng nén nước mắt, mặc từng món từ trong ra ngoài lên người nó.

Tóc nó ngắn, vẫn là nam nhân của mình nghĩ chu đáo, mỗi bộ quần áo đều kết hợp mũ quan đỉnh đầu.

Nàng đội mũ quan lên cho nó, y phục bằng gấm màu son kết hợp với mũ quan nạm rồng vàng làm nó càng thêm môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, nàng bế nhi tử đặt trên đầu gối: "Lăng Nhi, bố là hoàng đế, con biết hoàng đế có ý gì sao? Chính là quốc vương trong chuyện cổ tích đó."

Cậu bé gật đầu.

"Con là nhi tử của bố, chính là vương tử một nước, vương tử cũng gọi là hoàng tử, mẹ và bố chỉ có một nhi tử là cục cưng, cục cưng chính là Thái tử, về sau chính là hoàng đế đời sau."

Cậu bé lại gật đầu.

Nàng ôm sát nhi tử: "Lăng Nhi, bố và mẹ sẽ cùng nhau bảo vệ con, lúc không ở bên cạnh con cũng sẽ phái người bảo vệ con, trước kia hai nha đầu Thiên Hỉ và Vạn Phúc hầu hạ con, con có muốn bọn họ tiếp tục hầu hạ con không?"

Cậu bé nghe tên đám nha đầu, ngẩng đầu lên: "Nương, con muốn Thiên Hỉ, không cần Vạn Phúc."

Nam San hơi kinh ngạc: "Vì sao không cần Vạn Phúc."

"Nàng không tốt, nàng cho con ăn bánh nhân thịt đã rơi xuống đất, con không thích nàng, lúc không có ai nàng luôn dùng chân đá con, hừ, con chính là lão hổ, con cắn nàng, dọa nàng không dám đến gần con nửa bước."

Lại có việc này.

Mặt nàng lạnh xuống, người khác có thể xem nhẹ nàng, nhưng nếu đối xử không tốt với con nàng, như vậy người này chính là kẻ địch của nàng.

"Được, chúng ta không cần nàng nữa, nương sẽ đuổi nàng đi."

"Dạ, nương, Thiên Hỉ rất tốt."

"Được, nghe con, Thiên Hỉ ở lại."

Hai mẫu tử mặc xong y phục ra ngoài nội thất, ăn sáng xong, Nam San dắt tay nhi tử đi ra ngoài điện, tuy rằng đã bắt đầu mùa đông, phong cảnh không bằng xuân hạ, nhưng cậu bé rất phấn khởi, đều là nơi quen thuộc nhưng con ngươi đen của nó ngó trái ngó phải giống như lần đầu tiên nhìn thấy.

"Nương, chúng ta đi đâu?"

Nam San mỉm cười nhìn nó, dắt tay nó bước chân ra ngoài Chính Dương cung: "Chúng ta đi đón cha con hạ triều."

Cậu bé hoan hô một tiếng.

Đỗ ma ma và đám thái giám đi sau đều cúi đầu, đặc biệt là vẻ mặt Đỗ ma ma càng thêm cung kính, buổi sáng lúc bệ hạ lên triều đã phân phó, không cần quấy rầy nương nương và Thái tử điện hạ nghỉ ngơi, đứa bé nương nương dắt tay ắt hẳn là Thái tử điện hạ không thể nghi ngờ.

Hai mẫu tử vừa đi vừa chơi, sau khi đi đến cửa Long Cực điện, đế vương trẻ tuổi vừa mới tan triều đón gió đi xuống bậc thềm, nhìn thấy hai mẫu tử, hiểu ý cười.

"Trời giá rét, hai người ra đây làm gì?"

Trịnh Lăng nhào vào người hắn: "Cha, con và nương tới đón người hạ triều."

Đôi mắt cậu bé sáng lấp lánh như ngôi sao trên

Chương 78: Dạy con

Thái thượng hoàng ngây ra tại chỗ, sao có thể, hình như hắn ta thấy phụ hoàng.

Nhiều năm trước, hắn ta cũng canh giữ trên con đường bên ngoài Chính Dương cung, chờ phụ hoàng hạ triều trở về, rất nhiều lần, hắn ta cảm giác phụ hoàng đã nhìn thấy hắn ta, nhưng người vẫn không dừng bước mà làm như không thấy hắn ta rồi đi vào Chính Dương cung.

Tường ở Chính Dương cung thấp hơn trong trí nhớ, hắn ta lại cảm thấy vẫn quá cao, cao đến nỗi như ngăn cách hắn ta ở bên ngoài, với hắn ta mà nói, Chính Dương cung như một cấm địa, làm hoàng đế nhiều năm cũng không dám mở ra.

Hình như đứa bé kia cười với hắn ta một cái, hắn ta hồi phục tinh thần, không, đó không phải phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không có vẻ mặt như vậy, người luôn lạnh lùng, nhìn ai cũng không có chút cảm xúc nào, sẽ không cười, cũng sẽ không quan tâm.

Lại nói phụ hoàng cũng không thể nhỏ như vậy.

Hắn ta vịn tay lão thái giám, chậm rãi đến gần, lại gần nhìn khuôn mặt đứa bé rõ ràng hơn, đứa bé mi tuấn mục thanh, ngũ quan tinh xảo, mặt mày, cái mũi không một chỗ không giống phụ hoàng, Đức Chính đế.

Đây là tân Thái tử?

Lăng Trọng Hoa thả nhi tử xuống: "Lăng Nhi, tham kiến Thái thượng hoàng."

Cậu bé hành lễ, lúc nó làm lão hổ thường thấy người khác làm nên bản thân làm cũng rất ra dáng ra hình: "Lăng Nhi thỉnh an Thái thượng hoàng."

Thái thượng hoàng lẩm bẩm: "Miễn lễ." Lại chuyển về phía Lăng Trọng Hoa: "Đây là Thái tử ngươi mới sắc phong, không biết mẫu thân là ai?"

Lăng Trọng Hoa hạ mắt: "Lăng Nhi chỉ có đích mẫu, đích mẫu là Hoàng hậu, nó là con ruột của trẫm, lập Thái tử danh chính ngôn thuận, trẫm đã để Khâm Thiên giám chọn ngày lành, tổ chức đại lễ sắc phong rồi."

Thái thượng hoàng không hề hoài nghi nó có phải người Lăng gia hay không, khuôn mặt nó giống Đức Chính đế, chắt trai giống tằng tổ, không thể nghi ngờ là huyết mạch Lăng gia, bất luận mẫu thân nó là ai, Hoàng hậu không thể sinh con, nuôi dưới gối Hoàng hậu chính là đích tử, lại là trưởng tử, lập Thái tử không có tranh luận.

Tam nhi tử xử sự quyết đoán giống phụ hoàng, sớm lập Thái tử một mặt khiến đại thần trong triều yên lòng, mặt khác ổn định hậu cung, bởi vì bản thân vẫn luôn do dự, muốn cắt mà không cắt được, kéo dài không lập Thái tử, cho nên mới chịu thiệt, sớm thoái vị.

"Được, sớm lập Thái tử cũng là chuyện tốt." Hắn ta vẫy tay với đứa bé: "Ngươi tên Lăng Nhi hả, đến đây, đến chỗ hoàng tổ phụ."

Trịnh Lăng nhìn phụ thân, phụ thân gật đầu, nó chạy đến bên cạnh Thái thượng hoàng: "Thái thượng hoàng, Lăng Nhi đỡ người đi."

Vừa rồi phụ thân bảo nó gọi Thái thượng hoàng, tuy nó còn nhỏ nhưng rất thông minh nên nó vẫn gọi là Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng nghe thấy nó không gọi hoàng tổ phụ thì hơi mất mát, sau đó lại thoải mái.

Khuôn mặt đứa bé này giống phụ hoàng hắn ta, đâu thể khiến hắn ta không yêu thích, nếu tam nhi tử đã quyết tâm lập Thái tử, hắn ta làm Thái thượng hoàng, cũng không có lý do phản đối, lại nói lập Lăng Nhi làm Thái tử, chỉ bằng diện mạo Lăng Nhi giống tằng tổ, hắn ta đã đồng ý một nghìn lần.

Đối mặt với khuôn mặt giống phụ hoàng mình, Thái thượng hoàng nói chuyện bất tri bất giác ôn hoà: "Lăng Nhi, có thể đưa Thái thượng hoàng trở về không?"

"Tuân chỉ."

Đứa bé lớn tiếng trả lời, Thái thượng hoàng cười thoải mái, khóe mắt có hằn sâu nếp nhăn, hắn ta dắt tay đứa bé đi về phía An Xương cung, thái giám cung nữ phía sau lục tục đi theo.

Lăng Trọng Hoa híp mắt, nhìn bọn họ đi xa, tính toán thì Lăng Nhi còn lớn hơn Thái thượng hoàng, lại không ngờ biến thành tổ tôn.

Nam San đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, kéo tay hắn, nhẹ giọng nói: "Thời không sai biệt, rối loạn bối phận."

Hắn cúi đầu nhìn nàng một cái, nắm tay nàng đi vào Chính Dương cung.

Nhân lúc trượng phu xử lý chính sự, Nam San nhớ tới lời nói hôm nay của nhi tử, gọi Đỗ ma ma vào: "Ngày đó Mạnh thị tới thỉnh an, tiểu thái giám tới gọi bà ra ngoài là Vạn Phúc sắp xếp hả?"

"Đúng vậy," Đỗ ma ma chắp tay trước bụng, khom người, bà đã cáo tội với Hoàng hậu nương nương chuyện này từ lâu, không biết sao nương nương đột nhiên hỏi tới.

Nam San gật đầu: "Dạo này Vạn Phúc sống thế nào, tiếp xúc với ai?"

Đỗ ma ma không ngẩng đầu: "Vạn Phúc vẫn ở trong cung của hổ đại gia, không đi ra ngoài."

"Nha đầu lớn rồi, giữ tới giữ đi giữ thành thù."

Đỗ ma ma lập tức hiểu: "Nương nương, cần nô tỳ chọn một nhà cho Vạn Phúc không?"

"Không cần, làm chủ tớ một thời gian, có một vài lời bản cung muốn tự hỏi nàng."

Nam San đứng lên, đi ra ngoài điện, Đỗ ma ma cẩn thận đi theo, hai người đi đến trước cung điện của đại hổ, Đỗ ma ma đi trước dẫn đường, đi tới chỗ ở của cung nữ, Vạn Phúc và Thiên Hỉ đều ở trong căn phòng phía sau điện.

Đỗ ma ma tiến lên gõ cửa, một lát sau Vạn Phúc mở cửa, nhìn thấy Nam San thì lắp bắp kinh hãi.

Vạn Phúc mặc váy màu hồng nhạt, bên trên là áo nhỏ bằng gấm thêu hình con thỏ, thanh tú lại không mất đi vẻ hoạt bát, hai má vốn đỏ ửng khi nhìn thấy người tới, đỏ ửng nháy mắt thối lui.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm, nô tỳ không tiếp đón từ xa."

Nam San không để ý tới nàng, nhấc chân đi vào, mũi giày thêu hình chim phượng giẫm trên nền gạch than, váy dài thêu chim phượng phức tạp chạm đất, tuy trong phòng không xa hoa nhưng cũng lịch sự tao nhã, không khác phòng của tiểu thư khuê các bình thường, tầm mắt nàng đảo qua, thấy trên giường có giỏ kim chỉ nhưng không thấy sản phẩm thêu nào.

"Vừa rồi ngươi đang làm cái gì?"

Vạn Phúc cúi đầu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, vừa rồi nô tỳ đang khâu y phục, việc thô lậu, sợ bẩn mắt phượng của nương nương cho nên nô tỳ cất đồ đi, xin nương nương chớ trách tội."

Vừa rồi Đỗ ma ma gõ cửa nhưng không báo tên, sao nàng có thể biết là mình, một mình nàng thêu đồ mà khuôn mặt ửng đỏ, lại

không muốn người khác biết nàng thêu cái gì, chỉ có một khả năng, nàng đang thêu cho ý trung nhân.

Nam San nhìn Đỗ ma ma, Đỗ ma ma làm việc trong cung nhiều năm, ánh mắt tinh tường, liếc mắt một cái nhìn ra ngăn tủ chưa khoá kỹ, có lẽ do vội vàng nhét đồ vào để chạy ra mở cửa, bà bước nhanh quá đó, mở ngăn tủ ra, thấy bên trong đặt y phục chưa làm xong, bà cầm ra bày trước mặt nàng.

Sắc mặt Vạn Phúc thay đổi, quỳ xuống đất, Nam San lạnh lùng nhìn nàng, giũ y phục kia ra, trường bào màu tím dệt lụa của nam nhân, bên trên dùng chỉ vàng thêu chín con rồng

Nam San giận dữ: "Làm càn."

Vạn Phúc không ngừng dập đầu: "Hoàng hậu nương nương, nghe nô tỳ giải thích."

"Ngươi còn có cái gì để giải thích."

"Nương nương, có thể để những người khác lui ra không?"

Nam San nhìn Đỗ ma ma, Đỗ ma ma để đám thái giám lui ra ngoài, Vạn Phúc muốn nói lại thôi, nhìn Đỗ ma ma, Đỗ ma ma đứng thẳng bên cạnh Nam San, lần trước bởi vì bà đi ra ngoài, để nữ nhân họ Mạnh có cơ hội, suýt hại nương nương, bà đã thề, về sau tuyệt đối không rời nương nương.

"Nói đi, Đỗ ma ma không phải người ngoài."

Trán Vạn Phúc rỉ máu, thoạt nhìn yếu đuối đáng thương: "Nương nương, nô tỳ không dám vọng tưởng, nguyện cả đời hầu hạ nương nương bệ hạ."

Nam San hờ hững nhìn nàng, nàng khẽ cắn môi: "Nương nương, nô tỳ tuyệt đối không dám chướng mắt nương nương, xin nương nương thành toàn, về sau mọi chuyện do nương nương phân phó, nương nương bảo nô tỳ đi hướng đông, nô tỳ không dám đi hướng tây, nếu có thể may mắn sinh một đứa con, toàn bộ giao cho nương nương, nương nương, nô tỳ và nương nương cùng lớn lên từ nhỏ, luận trung tâm, không ai có thể bằng nô tỳ, nô tỳ nghe nói bệ hạ nghỉ ngơi ở ngoài cung đón Thái tử về, Thái tử không phải con ruột của nương nương, về sau chắc chắn có lòng riêng."

Mơ ước nam nhân của mình lại còn ra vẻ muốn tốt cho mình, người như vậy thấy thế nào cũng khiến người ta ghét.

"Vạn Phúc, từ nhỏ ngươi và Thiên Hỉ cùng nhau làm bạn bên bản cung, bản cung chưa từng khó xử các ngươi, bản cung hỏi ngươi, ngươi nói không ai trung tâm bằng ngươi, như vậy ngày đó Mạnh thị ôm con tiến cung, muốn hãm hại bản cung, vì sao trùng hợp ngươi phái người đi mời Đỗ ma ma như vậy."

Vạn Phúc hô to oan uổng: "Nương nương, nô tỳ hầu hạ hổ đại gia, không dám lơ là, hổ đại gia bị bệnh, nô tỳ biết bệ hạ nương nương coi trọng nó, lập tức phái người đi bẩm báo."

Nam San cười: "Trước khi Mạnh thị vào Chính Dương cung đã bóp chết nhi tử, nếu không có kế sách vẹn toàn sao dám làm như vậy, Vạn Phúc, bản cung chưa bao giờ nghĩ tới, ngươi sẽ phản chủ."

"Nương nương, nô tỳ không biết, thật sự oan uổng."

"Oan uổng, ngươi không phải muốn thấy bản cung bị bệ hạ ghét bỏ, sau đó ngươi lại nhân lúc đó để vào, cho nên mới bắt tay với Mạnh thị, bản cung cảm thấy rất buồn cười, bệ hạ long chương phượng tư, chỉ bằng một nô tài nho nhỏ như ngươi lại có lá gan dám mơ tưởng, Mạnh gia cho ngươi lợi ích gì khiến ngươi không màng tình cảm chủ tớ mười mấy năm của chúng ta."

Vạn Phúc nằm rạp dưới đất, liều mạng dập đầu: "Nương nương, nô tỳ oan uổng."

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới được bệ hệ sủng ái như nương nương, bắt đầu là Mạnh Cẩn không ngừng lôi kéo nàng, nàng đều bỏ mặc, tâm tư Mạnh Cẩn độc ác, nàng không dám làm bạn, Mạnh Bảo Đàm dịu dàng, ngữ khí bình thản, đầu tiên là nói đến Hộ Quốc phu nhân, sau lại nhắc tới Đức Chính đế, Vạn Phúc vào cung đã nhiều ngày, một vài chuyện xưa cũng biết một hai, tân đế giống Đức Chính đế, nếu nương nương không ở, như vậy tất nhiên sẽ không cưới người khác.

Mạnh Bảo Đàm còn ám chỉ, luận huyết mạch, nhi tử của nàng ta tôn quý nhất, bệ hạ không có con, ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho con của nàng ta, nếu thành công, nàng ta sẽ cố gắng đề cử mình làm dưỡng nương của Thái tử.

Người khác không biết tâm tư của mình, nếu có thể làm dưỡng nương của Thái tử, dựa vào quan hệ này, chắc chắn có thể thường thấy bệ hạ, lâu ngày sinh tình, bệ hạ khẳng định có thể nhìn thấy chỗ tốt của nàng.

Mạnh Bảo Đàm không nói kế hoạch cụ thể cho nàng, nhưng cuối cùng nói một câu, nàng ta muốn nói chuyện riêng với Hoàng hậu nương nương, không hy vọng có người khác ở đây, để mình kéo Đỗ ma ma rời đi, việc này không khó, hơn nữa dùng đại hổ làm lý do sẽ không có ai hoài nghi.

Nàng không ngờ Mạnh Bảo Đàm còn độc ác hơn Mạnh Cẩn.

Hiện tại, nương nương đã hoài nghi đến đầu nàng, nên làm thế nào cho phải đây, sắc mặt nàng trắng bệch, không ngừng dập đầu: "Nương nương, nô tỳ thật oan uổng."

Nam San ném y phục chưa hoàn thành vào chậu than, ngọn lửa trong chậu than cháy mạnh, rất nhanh nuốt sạch y phục, trong mắt nàng đầy lạnh lẽo, Vạn Phúc oan thật cũng được, oan giả cũng được, đã có lòng khác, còn dám mơ tưởng nam nhân của mình, có thể bị Mạnh Bảo Đàm lợi dụng hại mình một lần, tất nhiên sẽ có lần tiếp theo, người như vậy không giữ lại được.

Nàng nhìn Đỗ ma ma, Đỗ ma ma gật đầu, Nam San xoay người rời khỏi đây, Đỗ ma ma nhìn Vạn Phúc khóc không thành tiếng đầy thương hại: "Con người phải tích phúc, gặp được chủ tử như nương nương còn không biết cảm ơn, xứng đáng rơi vào kết cục như thế, lão bà tử phát thiện tâm, sẽ sai người an táng Vạn Phúc cô nương thật tốt."

"Không, nương nương..." Vạn Phúc hét lên, thái giám đi lên che kín miệng nàng.

Đỗ ma ma lắc đầu: "Sao ngươi dám mơ tưởng bệ hạ, ai cho ngươi lá gan này, ngươi chết cũng không oan, lụa trắng rượu độc, chọn một cái đi."

Vạn Phúc bị chặn miệng, đôi mắt dần dần oán độc, liều mạng lắc đầu, tiểu thái giám bưng khay lên, trong khay đặt dải lụa trắng chói mắt và một chén rượu độc.

Đỗ ma ma bưng rượu độc lên: "Nếu ngươi không muốn chọn, vậy lão bà tử sẽ chọn thay ngươi, kiếp sau đầu thai nhớ phải thấy đủ, đừng vọng tưởng thứ không thuộc về mình."

Hai thái giám đè Vạn Phúc lại, Đỗ ma ma bóp miệng nàng, rót hết rượu độc vào. Vạn Phúc giãy giụa, qua ba hơi, miệng mũi chảy máu, ngã xuống đất bất động.

Đỗ ma ma mở cửa, Thiên Hỉ đứng ở bên ngoài: "Ma ma, nô tỳ có thể đi nhìn Vạn Phúc lần cuối không?"

"Vào đi."

Thiên Hỉ nói cảm ơn rồi nhấc váy đi vào, Vạn Phúc đã bị đám thái giám dùng vải bố trắng bọc lại, nàng bật khóc, không biết vì sao Vạn Phúc lớn lên cùng mình dần dần xa cách nàng, tuy nàng ngốc, nhưng không ngu, Vạn Phúc muốn tiếp cận bệ hạ, nàng khuyên vài lần, Vạn Phúc còn mắng nàng ngốc.

Nhìn thi thể dùng vải bố trắng bọc lại dưới đất, cũng không biết rốt cuộc là ai ngốc.

Nàng đưa cho đám thái giám nhặt xác một túi tiền: "Phiền hai vị công công phái người tìm một quan tài mỏng, để nàng được an táng xuống mồ."

Sau khi cung nữ phạm tội trong cung bị ban chết sẽ bị ném thẳng đến bãi tha ma, làm sao có ai chôn cất.

Hai vị thái giám không nhận: "Thiên Hỉ cô nương, ma ma đã căn dặn sẽ an táng cho nàng, xin cô nương lấy đồ về đi."

Thiên Hỉ ngơ ngác nhận túi tiền, sao nàng quên mất, mặc dù làm Hoàng hậu, tiểu thư vẫn là tiểu thư lương thiện trước kia, Vạn Phúc thật sự không có phúc, có chủ tử như vậy, vì sao không quý trọng, một hai phải rước lấy họa sát thân.

Đám công công nâng thi thể lui xuống, nàng chậm rãi đi ra ngoài cửa, giờ cung điện này chỉ xong một mình nàng, hổ đại gia đã chết, Vạn Phúc cũng đã chết, nàng phải đi con đường nào đây?

Đỗ ma ma còn chưa đi, thấy nàng đi ra thì mở miệng nói: "Lão bà tử còn chưa chúc mừng cô nương Thiên Hỉ, nương nương đã lên tiếng, bên cạnh Thái tử thiếu một đại cung nữ chưởng sự, cô nương thích hợp nhất, mau thu dọn đồ đạc theo lão bà tử thôi."

Thái tử?

Thiên Hỉ hơi kỳ quái, sao nương nương bảo nàng đi hầu hạ Thái tử.

Nhưng điều này chứng tỏ trong lòng nương nương có nàng, nàng lập tức vui vẻ, thề nhất định phải hầu hạ Thái tử thật tốt.

Lúc này, Thái Tử đang được Thái thượng hoàng dắt đi, hắn ta vươn tay ôm đứa bé lên, nhi tử làm phụ thân cũng có thể ôm, hắn ta làm tổ phụ càng có thể ôm.

Lão thái giám ở phía sau "a a" thành tiếng, lo lắng sức khỏe của Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng trừng hắn một cái: "Trẫm ôm nổi."

Lão thái giám cúi đầu, không dám nói lời nào, Thái thượng hoàng không thích Cổ công công, giờ Cổ công công đã là thái giám tổng quản, không cần quản lý việc vặt, hắn bị Thái thượng hoàng chọn trúng, còn chưa rõ tính tình Thái thượng hoàng.

Lăng Nhi ôm cổ Thái thượng hoàng, chỉ cái cây đằng trước: "Thái thượng hoàng, đi đến trước cái cây kia, người thả Lăng Nhi xuống đi."

Đứa nhỏ này, còn biết thương người khác.

Thái thượng hoàng cảm động nói không ra lời, lúc phụ hoàng còn sống chưa từng quan tâm hắn ta, trông đứa bé này còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, tốt bụng, khuôn mặt lại giống phụ hoàng, thật sự càng nhìn càng thích.

Đi đến trước đại thụ, Thái thượng hoàng cảm thấy hơi hết sức, thả đứa bé xuống.

Trịnh Lăng đưa Thái thượng hoàng đến cửa An Xương cung: "Thái thượng hoàng, đến An Xương cung rồi, Lăng Nhi cáo từ."

Ánh mắt Thái thượng hoàng đầy từ ái: "Được rồi, con trở về đi, về sau rãnh rỗi thì tới thăm Thái thượng hoàng."

"Dạ, Thái thượng hoàng."

Cậu bé vẫy tay, ưỡn ngực trở về, thái giám đằng sau theo sát.

Trở lại Chính Dương cung thì thấy nương nó đứng ở cửa chờ nó, nó nhào tới: "Nương, Lăng Nhi rất nhớ người."

Nam San nháy mắt được an ủi: "Không phải mới rời đi một lát sao?"

"Rời đi một lát, Lăng Nhi cũng nhớ nương, rất nhớ rất nhớ."

Nàng hôn lên khuôn mặt nhỏ, dắt tay nó đi vào điện, Lăng Trọng Hoa đứng ở cửa đại điện, áo trắng mắt lạnh nhìn nhi tử một cái rồi đi đến trắc điện.

Trịnh Lăng nhìn nương nó, cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo cha nó.

Một màn này rất quen mắt, Nam San

Chương 79: Thái tử

Buổi tối, lúc sắp ngủ, Nam San ôm nhi tử đến hữu sương phòng ở chính điện, giữa hữu sương phòng và phòng chính có một cánh cửa, xuyên qua sẽ đến hữu sương phòng, bên trong sớm đã sắp xếp gọn gàng, đồ dùng trong phòng đều là chuẩn bị cho hài tử, nàng đặt nhi tử lên giường.

Trịnh Lăng phản ứng lại, đây là phòng của nó, nó ôm cổ Nam San, nhìn phụ thân theo sát phía sau, cúi đầu.

Lăng Trọng Hoa đón lấy nhi tử từ tay thê tử, đặt lên giường, "Về sau con ngủ ở đây, cha và nương đồng ý với con sẽ ở cùng con, chờ con ngủ, chúng ta mới đi."

Cậu bé lại vui vẻ, trước kia nó ngủ một mình, làm đại hổ nhiều năm cũng ngủ một mình, chỉ là vừa mới tìm được cha mẹ nên muốn làm nũng tí thôi.

Nó ngủ ở giữa, cha nương ngủ ở hai bên, cậu bé lát nhìn nương, lát lại nhìn cha, ánh mắt nương nhìn nó đầy cưng chiều, ánh mắt cha nhìn nó cũng rất dịu dàng, lúc làm lão hổ, vẻ mặt cha không như vậy, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có ánh mắt như vậy, nhưng phần lớn là mặt lạnh cau có, túm cổ nó nhấc tới nhấc đi, tùy tay thì ném, làm sao giống hiện tại, đi đâu cũng dắt tay nó hoặc là ôm nó, Tiểu Trịnh Lăng cảm thấy vô cùng sung sướng, cảm giác có cha mẹ thật tốt.

Nam San nhẹ nhàng vỗ người nó, nỉ non kể chuyện xưa, giọng nói nàng mềm nhẹ, nghe còn có vị ngọt nhè nhẹ, nàng kể chuyện xưa thần kỳ, nhóm sinh linh bé bỏng không chớp mắt đã biết nhân tính,

không chỉ biết sinh tồn như thế nào, còn biết nói, Tiểu Trịnh Lăng tự nhiên không xa lạ, nương đang kể chuyện nòng nọc con tìm mẹ.

Trước kia nó đã từng nghe câu chuyện này, khi đó nó nghĩ, chờ nó trưởng thành cũng muốn giống nòng nọc con, dũng cảm tự đi tìm mẹ, không nghĩ tới, nó còn chưa lớn, mẹ đã trở lại, còn có bố nữa.

"Ếch xanh trên lá sen lớn vui mừng đáp lời: 'Các con, ta chính là mẹ đây.' nòng nọc con vui vẻ bơi tới, vui sướng gọi: 'Mẹ, mẹ.' Từ đó trở đi, nòng nọc con sinh sống cùng mẹ, không bao giờ tách ra."

Lăng Trọng Hoa lẳng lặng mà nghe, câu chuyện xưa rất hiếm có, ít nhất hắn chưa bao giờ nghe còn có có thể kể chuyện ếch xanh và cá đầy ngây thơ như vậy, bé con lắng nghe, nhắm mắt lại ngủ, lông mi thật dài buông xuống khiến người ta thương yêu.

Cái đầu nhỏ không tự giác dựa sang bên nàng, lầu bầu: "Mẹ, người đừng bao giờ rời khỏi con."

Nam San hôn lên mặt nó một cái, ánh mắt ẩn chứa thâm tình lẫn ánh lệ: "Ngủ đi, mẹ mãi mãi sẽ ở bên con, nòng nọc con của mẹ ạ."

Cậu bé hít thở đều đều, chỉ một lát sau là ngủ, nàng cảm khái, trẻ con luôn dễ ngủ.

Hai phu thê rón rén rời đi, Thiên Hỉ tiến vào, thật thà nghĩ, tiểu Thái tử thật đáng yêu, bệ hạ nương nương rất thương Thái tử, ngay cả ngủ cũng tự mình dỗ, nương nương coi trọng mình, phái mình làm đại cung nữ của Thái tử, mình nhất định phải làm việc cẩn thận.

Tiểu Thái tử nằm trên giường, tay chân mở rộng, Thiên Hỉ thấy thế phì cười, tư thế ngủ của Thái tử rất giống hổ đại gia, nghĩ đến hổ đại gia, nàng lại đau lòng, hổ đại gia nhìn dọa người, nhưng là một con hổ rất tốt, không cắn người, còn nghe lời, chỉ cần cho nó ăn ngủ thoải mái, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo lớn.

Đáng tiếc, hổ đại gia chết rồi.

Nàng sẽ vẫn luôn để hổ đại gia trong lòng, tận tâm chăm sóc tốt Thái tử điện hạ, Thiên Hỉ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, nằm dựa góc giường, bắt đầu gác đêm.

Nam San trở lại phòng chính có chút không nỡ, đi tới đi lui không lên giường nghỉ ngơi, nam nhân nhìn nàng, hơi bất đắc dĩ bế nàng lên, đặt lên giường, dung nhan tuyệt thế vô song nghiêm túc nhìn nàng: "Lăng Nhi là Thái tử, đế vương tương lai."

Đế vương phải tập trung bồi dưỡng tâm tính từ nhỏ, tính cách kiên định quả quyết hơn người thường là một điều kiện để làm đế vương.

Nàng gật đầu, nàng hiểu lý lẽ, chẳng qua mới tìm được nhi tử, nàng muốn ôm nó ngủ mỗi ngày, nhưng cũng hiểu bé trai năm sáu tuổi nên chia phòng ngủ với cha mẹ từ lâu rồi.

Lăng Trọng Hoa thấy nàng vẫn không yên tâm, nằm xuống bên cạnh nàng, ôm chầm lấy nàng, chuyển đề tài: "Con nòng nọc trong câu chuyện nàng mới kể cho Lăng Nhi, có phải là hoạt sư không?"

Nàng nghĩ ngợi, có lẽ hoạt sư là cách gọi cổ đại, bèn gật đầu.

Nam nhân nhíu mày, nói: "Trước kia ta đã từng gặp hoạt sư ở khe núi, trông nó hơi xấu, sao nàng lại gọi Lăng Nhi là nòng nọc, nhi tử của ta, từ nhỏ chính là long tử, một con hoạt sư sao có thể so sánh."

Nam San cười phì, có lẽ nam nhân này vẫn nghĩ đến câu nói kia của nàng: "Lăng Nhi cũng không phải là nòng nọc con của ta, nó là nòng nọc con của chàng biến thành."

"Nòng nọc con của ta?"

Nam nhân nhăn chặt mày hơn, nàng che miệng cười to, suy nghĩ có nên giảng một lớp sinh lý học cho nam nhân cổ đại hay không, nghĩ ngợi, vẫn không nên dọa hắn.

Đế vương đáng thương đâu biết tại sao nhi tử cử mình là nòng nọc của mình biến thành, nhìn ánh mắt của thê tử, hắn biết lời này kỳ lạ, nhưng cũng nói được lạ ở đâu.

"Vì sao nói là nòng nọc con của ta?"

"Chỉ là so sánh, ví von thôi ấy mà." Nam San ngừng cười, làm bộ nghiêm trang nói: "Ngủ thôi."

Nam nhân nửa tin nửa ngờ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, nàng nhắm mắt lại, làm bộ rất buồn ngủ, nam nhân cũng không nói gì nữa, nhắm mắt lại.

Nàng nhắm hai mắt, hồi lâu cũng ngủ không được, trong lòng vướng bận nhi tử khiến lòng luôn chú ý động tĩnh sương phòng, nghiêng tới nghiêng lui, lăn lộn một lúc lâu, nam nhân bên cạnh không nhịn được, xoay người ngăn chặn nàng, trầm giọng nói: "Không ngủ được hả?"

Trong ngọn đèn vàng trên giường, dạ minh châu toả ra ánh sáng nhu hòa màu vàng ấm áp chiếu lên mặt nam nhân, ngũ quan xuất trần bao phủ trong vầng sáng mang theo vẻ lạnh lùng cao quý, diễm lệ chói mắt.

Khuôn mặt tuyệt sắc, quyền lực chí cao vô thượng, nam nhân này đều có, ánh mắt hắn nóng rực như lửa, lại sâu như hồ nước, đen không thấy đáy, muốn cắn nuốt người ta.

Nàng sửng sốt, nuốt nước miếng, dạo này việc nhiều, hình như một thời gian rồi chưa từng cái kia.

Nàng vươn tay, ôm cổ hắn, dâng lên môi đỏ của mình...

Vải màn làm từ lụa mỏng dần dần lên xuống như sóng biển màu vàng phập phồng liên miên, rèm châu ngoài màn va chạm vào nhau, kim châu phát ra âm thanh dễ nghe giống như ca hát theo gợn sóng.

Rốt cuộc, tiếng ca im bặt, gợn sóng cũng bình ổn lại, nét quyến rũ trên khuôn mặt ửng đỏ của nữ tử còn chưa vơi đi, nhìn nam nhân đứng dậy, mang khăn ướt ấm áp tới lau người cho nàng, nàng cắn môi, xấu hổ muốn chui xuống đất.

Xong việc, nam nhân ôm nàng, khẽ hôn tóc nàng: "Giờ có thể ngủ được chưa?"

"Có thể, chắc chắn có thể." Nàng chân thành tha thiết nhìn hắn, nếu nói không thể, khẳng định nam nhân này muốn tới lần hai.

Nàng chui vào chăn gấm, nghiêm túc lắng nghe không thấy tiếng động nào bên hữu sương phòng thì vùi đầu ngủ, một đêm không có việc gì, giờ Mẹo Lăng Trọng Hoa thức dậy, yên lặng nhìn nàng, sau đó lại nhìn hữu sương phòng, nói: "Nó xuất sắc hơn tưởng tượng rất nhiều."

Nàng ngáp một cái, có nước mắt chảy ra, cười ngây thơ với nam nhân: "Đúng vậy."

Lăng Trọng Hoa mặc xong y phục thì nghe thấy tiếng bước chân "thùng thùng", đứa bé đứng ở cửa chính thất nhỏ giọng gọi: "Cha, người dậy chưa ạ?"

"Vào đi."

Lăng Trọng Hoa vừa dứt lời, cậu bé đẩy cửa, ngó đầu nhỏ, nhẹ nhàng đi vào chính điện, nó chạy thẳng vào trong phòng, vén rèm châu ra, thấy nương cũng tỉnh lại, đang ngồi trên giường mỉm cười nhìn nó, nó nhào lên, chui vào lòng nàng.

"Mẹ."

Nam San duỗi tay ôm nó, thấy nó mặc chính bào màu vàng của Thái tử, hỏi: "Phu quân, chàng định dẫn Lăng Nhi vào triều sớm?"

"Ta muốn cho thiên hạ nhìn xem, cho các vị đại thần nhìn xem, nhi tử của trẫm, Thái tử Lăng Trịnh, về sau Lăng Nhi sẽ theo ta vào triều, sớm ngày hiểu rõ chuyện trên triều đình có lợi cho việc về sau kế thừa ngôi vị."

Nàng chần chờ một chút, liệu Lăng Nhi có nhỏ quá không, đứa nhỏ tầm buổi này cũng không hiểu biết mấy cái, hơn nữa Lăng Nhi bỗng dưng xuất hiện, còn không biết đại thần trong triều sẽ nghị luận như thế nào, nó chỉ là đứa bé, đâu biết những lục đục, sóng gầm trên triều đình.

Bỗng nhiên có bàn tay nhỏ kéo ống tay áo của nàng, nàng cúi đầu nhìn vẻ mặt hớn hở, nóng lòng muốn thử của Tiểu Trịnh Lăng, nàng muốn nói lại thôi, nuốt lại lời muốn nói.

Được thôi, có lẽ để Lăng Nhi sớm tiếp xúc cũng là chuyện tốt.

Dường như biết trong lòng nàng suy nghĩ, lo lắng cái gì, hắn dùng ánh mắt an ủi: "Nhi tử của ta, người nào dám nghi ngờ? Bây giờ Lăng Nhi bắt đầu tham triều, khiến những người có lòng đó từ bỏ ý đồ từ lúc còn sớm."

Trước có chuyện của Mạnh thị, phía sau còn không biết cất giấu bao nhiêu người có ý đồ.

Hắn nhìn nhi tử ăn vạ trong lòng nương tử, nhấc chân ra ngoài nội thất, Tiểu Trịnh Lăng nhận được ánh mắt của phụ thân, nhảy xuống

khỏi lòng nàng, theo sát sau phụ thân, bên ngoài, thái giám nâng miện quan, quỳ dưới đất.

Lăng Trọng Hoa cầm lấy đội lên cho mình, lại cầm lấy một kim quan nhỏ khác đội lên cho nhi tử, chỉnh lại ngay ngắn, lại buộc đai lưng, dắt tay nhi tử, hai phụ tử bãi giá đến Long Cực điện.

Trời mùa đông ngày ngắn đêm dài, lúc này trời mới mờ sáng, phía đông xuất hiện màu trắng, Lăng Trọng Hoa buộc dây áo choàng cho nhi tử, đội mũ choàng to rộng che kín đầu, sau đó dắt tay nhi tử đi về phía trước, gió đông lạnh làm gạch đá như cứng lại, dẫm lên phát ra tiếng kẽo kẹt: "Lăng Nhi, biết vì sao cha không ngồi liễn mà đi bộ không?"

Tiểu Trịnh Lăng gật đầu: "Có thể rèn luyện thân thể."

Lăng Trọng Hoa vui mừng gật đầu: "Đây là một mặt, một mặt khác là nghiêm khắc kiềm chế bản thân, không kiêu (ngạo) không xa (hoa), mới là việc làm của minh quân."

Cậu bé cái hiểu cái không gật đầu.

Trong triều, các đại thần đã vào triều từ lâu, cung kính đứng thành hai hàng dọc chờ đế vương lên triều, tiếng nói the thé của thái giám vang lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Các đại thần hành lễ, thắt lưng thẳng tắp, đầu cúi thấp, chờ nghe hai chữ bình thân dõng dạc, lúc này chúng thần mới đứng lên, khẽ ngẩng đầu thì thấy đế vương trẻ tuổi vẫn chưa ngồi xuống, trong tay hắn còn dắt một đứa trẻ, làm cho bọn họ khiếp sợ chính là chính

bào trên người đứa trẻ, màu vàng hơi đỏ thêu hoa văn rồng ngũ trảo, hai bên kim quan là rồng vàng quấn quanh, đây là quy cách của Thái tử.

Trong lòng chúng thần khiếp sợ, ngoài đám người Khương Thủ phụ và Nam Hầu gia, người còn lại chưa từng nghe nói bệ hạ có một đứa con.

Nam Hầu gia cũng vừa mừng vừa lo, mừng là bệ hạ cưng chiều nữ nhi, biết được nữ nhi không thể sinh con vẫn chiều chuộng như thường, dù Thái tử ôm về cũng ghi tạc danh nghĩa nữ nhi, không thấy bóng dáng mẫu thân ruột, buồn chính là nghe thê tử nói, nữ nhi bị người bỏ thuốc là thật, nhưng thuốc này có thể giải được, nếu tương lai nữ nhi sinh ra hoàng tử ruột thì phải xử lý như thế nào.

Hôm qua hắn cũng mới biết việc này, còn chưa thể gặp mặt nữ nhi, suy nghĩ mau chóng để thê tử dâng thẻ bài vào cung hỏi thăm nữ nhi, không biết bây giờ nữ nhi đau lòng hay khổ sở.

Nhưng huyết mạch hoàng gia làm trọng, từ xưa đến nay, hoàng thất trọng con nối dõi xem nhẹ hậu cung, lại nói bệ hạ còn ghi tạc Thái tử dưới danh nghĩa của nữ nhi, cũng coi như sủng ái có thêm.

Trên mặt các đại thần không hiện ra điều gì, trong lòng lại không ngừng suy đoán, nhìn Nam Hầu gia mắt nhìn thẳng, mẫu thân đứa bé này là ai, Hoàng hậu và bệ hạ đại hôn không đến hai năm, căn bản không thể sinh ra nhi tử năm tuổi.

Chẳng lẽ mẫu thân là nữ tử bệ hạ lâm hạnh khi còn ẩn mình? Bệ hạ đã qua nhược quán, có hoàng tử hơn năm tuổi cũng hợp tình hợp lý.

Lúc bệ hạ còn ẩn mình nổi tiếng tàn bạo, không gần nữ sắc, rốt cuộc mẫu thân Thái tử là ai, lại có thể được bệ hạ sủng hạnh, còn có thể sinh ra Thái tử.

Mắt Lăng Trọng Hoa lạnh lẽo lướt qua đám đại thần phía dưới, giọng nói dõng dạc tựa ngàn quân: "Thái tử Lăng Trịnh, năm nay năm tuổi chín tháng, nó là cốt nhục của trẫm, nay nuôi dưới gối Hoàng hậu, là đích tử của Hoàng hậu."

Chúng thần lại hành lễ: "Bái kiến Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Tiểu Lăng Trịnh nhìn phụ thân, phụ thân khẽ gật đầu, nó học dáng vẻ của phụ thân, vẫy tay áo, dùng giọng nói non nớt nói: "Hãy bình thân."

Các đại thần một lần nữa đứng lên, trong lòng lại ngầm bàn luận, Thái tử còn nhỏ nhưng không hề sợ hãi, còn có bệ hạ lại cưng chiều Hoàng hậu đến mức này, không hề đề cập tới mẫu thân ruột của Thái tử, sợ là sớm đã bỏ mẹ lấy con, trực tiếp nuôi dưới danh nghĩa Hoàng hậu, trước đây không hề có tiếng gió, bọn họ không dám phỏng đoán lòng của đế vương.

Thái tử Lăng Trịnh là hoàng tử Lăng triều, con ruột của bệ hạ, vừa về đã lập làm Thái tử, không có gì bất ngờ xảy ra, chính là đế vương tương lai.

Lăng Trịnh và phụ thân cùng ngồi trên long ỷ, các đại thần nhìn thế kinh ngạc.

Kia chính là long ỷ, bệ hạ lại ngồi chung với Thái tử, có thể thấy được bệ hạ rất coi trọng Thái tử.

Trong lịch sử cũng có Thái tử giám quốc, nhưng đều chỉ dám dọn một cái ghế ngồi bên cạnh long ỷ, nghe các đại thần nghị sự, mà bệ hạ trực tiếp để Thái tử ngồi trên long ỷ, xem ra Thái tử chính là đế vương tương lai thật rồi.

Có các lão thần mơ hồ nhìn ra bóng dáng Đức Chính đế từ trên mặt Thái tử, kinh ngạc lại hoảng hốt, Thái tử hoàng tằng tổ phụ, chẳng trách được bệ hạ coi trọng như thế, thân phận Thái tử, không thể hoài nghi.

Mắt Lăng Trọng Hoa lạnh lùng lướt qua các đại thần, Tiểu Lăng Trịnh cũng học dáng vẻ của phụ thân, im lặng nhìn mọi người phía dưới, Giám chính của Khâm Thiên Giám bước ra khỏi hàng: "Bệ hạ, vi thần đã xem được ngày 28 cuối tháng chính là ngày lành tháng tốt, Thanh Long vẫy đuôi, trời đất hài hoà, thích hợp cử hành đại điển sắc phong Thái tử."

"Được, chọn ngày này đi."

Các đại thần lại hành lễ lần nữa, hô to Thánh thượng vạn tuế Thái tử thiên tuế, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Lăng Trịnh nghiêm túc nhìn đám đại thần quỳ xuống, lại nhìn phụ thân, Lăng Trọng Hoa cũng quay đầu nhìn nhi tử, trong mắt đều là khen ngợi.

Chương 80: Nghiêm phụ

Sau khi hạ triều, Lăng Trọng Hoa dắt tay nhi tử, đi xuống thềm đá làm từ cẩm thạch, đi tới phía sau Long Cực điện, Khương Thủ phụ nhận được ý chỉ đã chờ ở dưới, cung kính hành lễ.

Lăng Trọng Hoa hơi gật đầu, nói với nhi tử: "Lăng Nhi, tham kiến Khương Thủ phụ đi, về sau Khương Thủ phụ chính là thái phó của con."

Cậu bé hành lễ rất ra dáng ra hình: "Tham kiến thái phó."

Khương Thủ phụ từng gặp Đức Chính đế, chẳng qua khi hắn ghi tên lên bảng vàng thì đã là những năm Đức Chính cuối rồi, Đức Chính đế uy vũ bất phàm, đi đến đâu cũng tràn đầy long khí, một tân khoa Trạng Nguyên nho nhỏ như hắn nào dám ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ mơ hồ cảm thấy Thái tử giống hoàng tằng tổ phụ, lại không biết rốt cuộc giống mấy phần.

Hắn hơi nghiêng người, không dám nhận hết lễ của Thái tử, từ xưa đến nay, quân là chủ, thần là nô: "Thần không dám nhận đại lễ của Thái tử."

Lăng Trọng Hoa đứng thẳng: "Ngươi là thái phó, có thể nhận lễ của Thái tử, giờ Mùi đến giờ Thân là thời gian giảng bài, một tháng nghỉ ngơi tám ngày, phân biệt là học năm ngày rồi nghỉ ngơi hai ngày, cứ thế suy ra, chắc ngươi rõ nhỉ?"

Trong lòng Khương Thủ phụ hơi khó hiểu, chưa bao giờ nghe cách sắp xếp như vậy, đại hoàng tử Thái tử trong lịch sử đều là giờ Mẹo dậy phải bắt đầu nghe giảng bài, mãi cho đến giờ Thân, thời gian dùng bữa tính luôn trong đó, có điều bệ hạ sắp xếp như vậy ắt có đạo lý, hắn làm thần tử, trừ nghe theo thì không có ý kiến gì.

"Thần tuân chỉ."

Lăng Trọng Hoa phân phó xong thì dẫn nhi tử tới điện luyện võ, Khương Thủ phụ khom lưng cung tiễn phụ tử đế vương, xa xa còn nghe được tiếng hoan hô của Thái tử giống như gặp chuyện gì vui vẻ, hắn không dám ngẩng đầu, cúi đầu nhìn chằm chằm giày vải đen dưới quan phục của mình.

Điện luyện võ được sửa từ phế cung cách Chính Dương cung không xa, sau khi Huệ Nam đế đăng cơ sai người sửa lại để bản thân sử dụng, trước mắt lại vừa lúc có tác dụng.

Trong điện nhỏ hơn sân luyện võ của hoàng gia mấy lần, nhưng bày bố tinh xảo, ngoài sân võ rộng rãi, bốn phía là phòng binh khí và phòng cơ quan, thậm chí còn có phòng bàn cát.

Tiểu Lăng Trịnh hoan hô một tiếng, nó không xa lạ nơi như vậy, trước kia ở phủ Tam hoàng tử cũng có một phòng luyện võ tương tự, nó làm thú cưng của tam hoàng tử nên thường chơi đùa bên trong, thỉnh thoảng ngứa chân động vào binh khí trên giá nhưng chỉ biết làm hỏng.

Hiện tại tốt rồi, nó có thể cầm lên được, đôi mắt nó sáng quắc nhìn chằm chằm một thanh trường kiếm, trường kiếm đặt trên giá kiếm,

trên vỏ kiếm khắc một con rồng, trên chuôi nạm tinh thạch phát ra ánh sáng lạnh, đây chính là bảo kiếm trước đây nó luôn mơ ước.

Nó kiễng chân muốn lấy thanh kiếm kia, Lăng Trọng Hoa nhìn động tác của nhi tử, nhớ tới lúc nó còn là hổ hình như rất hứng thú với thanh kiếm này, lần nào cũng muốn dùng móng vuốt hổ lấy kiếm xuống như không lấy được, còn làm đổ giá kiếm.

Vóc dáng nó quá nhỏ không với tới nổi giá kiếm, Lăng Trọng Hoa duỗi tay gỡ thanh kiếm xuống, thẳng tay đưa tới trước mặt nhi tử, Lăng Trịnh vui vẻ cầm trường kiếm, hắn buông lỏng tay, cậu bé suýt bị thanh kiếm làm ngã.

Đối với đứa bé hơn năm tuổi mà nói, trường kiếm quá nặng, cũng quá dài, không dễ dùng.

Nó lảo đảo, cố gắng nâng kiếm đứng vững, mắt Lăng Trọng Hoa hiện vẻ tán thưởng: "Lăng Nhi, con còn nhỏ, chờ con lớn hơn hẵng dùng thanh kiếm này, cha đã ra lệnh cho Binh Bộ làm một binh khí dễ sử dụng cho con, ngày mai là có thể đưa đến, bây giờ, cha sẽ dạy con một ít công pháp cơ bản để dưỡng nội lực, bảo vệ nội tạng."

"Dạ, cha." Trịnh Lăng hơi không nỡ nhìn cha mình đặt thanh kiếm lên giá, thầm hạ quyết tâm phải chăm chỉ luyện võ, tương lai lợi hại giống như cha.

Lúc Nam San đi vào điện luyện võ thì thấy hai cha con ở đây, Lăng Nhi đã thay y phục Thái tử màu vàng hơi đỏ, hai cha con đều mặc y phục màu đen, chiều cao khác nhau như khí thế tương đồng, ánh mắt giống nhau như đúc quay đầu nhìn nàng.

Lăng Nhi không chạy về phía nàng như thường lệ khiến nàng hơi chua xót.

Nàng vỗ tay, đám thái giám bưng đồ ăn lên, nàng mắng trong lòng, chế độ ở cổ đại thật sự muốn mạng người, không nghĩ tới làm hoàng đế cũng đáng thương, bụng rỗng lên triều như vậy.

Xem tình hình hiện tại, nếu chính mình không tới, sợ là hai cha con không nhớ phải ăn cơm, mà đám thái giám đứng xa xa không dám tiến lên nhắc nhở, tính bệ hạ lạnh nhạt, Thái tử còn đang vui vẻ, bọn họ nào dám làm mất hứng.

Nàng tự bày bát đũa cho trượng phu và nhi tử, bát vàng, đũa bạc, thìa bạc chói loá làm người ta hoa mắt, Tiểu Lăng Trịnh hiển nhiên đói bụng, cảm ơn nàng, thấy phụ thân động đũa, nó cũng cầm thìa bạc ăn cơm, nó ăn phồng cả quai hàm, trông rất ngon miệng, chắc hẳn đói lắm rồi, nàng đau lòng không thôi.

Đôi mắt đẹp tựa oán trách nhìn trượng phu, nuốt lại lời nói giúp, từ xưa đế vương không dễ, không rèn luyện bản thân nghiêm khắc đâu thể trở thành một đời minh quân, đối với giáo dục nhi tử, trượng phu đã lui rất nhiều bước, giống như học năm ngày, nghỉ ngơi hai ngày chính là chủ ý của nàng.

Hai cha con ăn cơm xong, nàng đứng đó không đi, Lăng Trọng Hoa thở dài: "Nàng về Chính Dương cung đi, ta sợ lát nữa nàng lại đau lòng."

Tập võ không thể giống cái khác, không khổ là không thể thành tài.

Nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn, cắn môi dưới, cuối cùng không nói lời nào rời đi.

Trở lại Chính Dương cung, có thái giám tới báo, Khương Ngự y hồi cung, đang chờ truyền gặp. Nam San sửng sốt, gần đây nàng sắp quên chuyện này rồi, nàng vội sai người triệu kiến Khương Diệu Âm tới.

Khương Diệu Âm đen và gầy đi không ít, nhưng thần tinh vẫn phơi phới. Nam San hơi áy náy: "Ngươi xem ngươi kìa, thật vất vả dưỡng trắng một ít lại trở lại như trước rồi, Phàn Thái y chắc chắn sẽ trách bản cung cho coi, tức phụ trắng nõn đi ra ngoài, trở về thành một người vừa đen vừa gầy."

"Hắn dám," Khương Diệu Âm cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng đều, tiếp đó nàng lấy ra một lọ sứ nhỏ, trình lên: "Nương nương, vi thần may mắn không làm phụ mệnh."

Nam San nhận lấy lọ thuốc: "Vất vả cho ngươi và Huống Thần y, bản cung có thưởng lớn."

Khương Diệu Âm nhìn nữ tử mặc phượng bào, vừa hồi cung nàng lập tức nghe chuyện bệ hạ ôm một đứa bé về, còn lập làm Thái tử. Thái tử khoảng năm sáu tuổi, chắc chắn không phải con ruột của Hoàng hậu, nhưng vì sao trên mặt Hoàng hậu không hề có bất mãn, thậm chí còn hạnh phúc hơn trước.

Khoảng thời gian trước nàng không ở trong kinh, sau khi trở về lại nghe được rất nhiều chuyện, trong khoảng thời gian này, Mạnh gia

rơi đài, Thành Vương đến đất phong, thế lực phe Thành Vương sụp đổ hoàn toàn, Mạnh gia bị đoạt tước, trở thành bình dân, nghe nói hiện tại sống tại khu dân nghèo phía Tây.

Từ khi ra đời, Thành Vương phi Mạnh Bảo Đàm đã được nhiều người chú ý, phá lệ phong làm quận chúa, vẫn luôn là quý nữ xuất sắc trong kinh thành, đến đâu cũng được vạn người tung hô, nào ngờ nữ tử được người đời ca ngợi hết mực, dịu dàng hiểu lễ nghĩa, vì quyền lực, vì giá họa Hoàng hậu lại dám làm ra chuyện bóp chết nhi tử, cuối cùng người và quyền đều mất, còn liên luỵ Mạnh gia.

Mấy ngày nay Hoàng hậu chắc hẳn không quá tốt, có phải vì vậy bệ hạ mới vội vã lập Thái tử, không đại thần trong triều nào dám đề cập chuyện mẫu thân của Thái tử là ai. Bệ hạ đã nói, Thái tử chỉ có đích mẫu, không có mẫu thân.

Nuôi nhi tử của nữ nhân khác sinh ra, còn lập làm Thái tử, Hoàng hậu có bằng lòng hay không? Nàng rời cung đã nói với Hoàng hậu, thuốc này có thể giải, về sau chắc chắn Hoàng hậu có con ruột của mình, vì sao còn muốn nóng lòng nhất thời.

Hơn nữa trước đây Thái tử được nuôi ở đâu, không hề có tí tiếng gió nào, tâm tư bệ hạ kín đáo khiến người ta kinh ngạc.

Khiến nàng nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được lúc trước Lăng Trịnh lớn lên ở thế giới khác, mà không phải bệ hạ giấu người nuôi dưỡng.

Nam San cầm lọ thuốc: "Trong khoảng thời gian này, vất vả cho các ngươi rồi, Huống Thần y có khỏe không?"

"Không dám nhận hai chữ vất vả của nương nương, là chức trách của vi thần, sư phụ người khỏe lắm, đã trở lại thôn trang rồi, trước kia hai thầy trò vi thần thường hành tẩu hương dã, trèo đèo lội suối là chuyện bình thường, chưa nói tới vất vả."

Khương Diệu Âm nói rất nhẹ nhàng, nhưng Nam San biết, nếu không phải dược liệu khó tìm, lấy bản lĩnh của Huống Thần y vốn không cần tốn nhiều thời gian như vậy: "Bản cung không cần nói lời cảm ơn quá nhiều, kể từ lúc ngươi thành hôn còn chưa thể ở chung lâu với Phàn Thái y, nhân dịp lần này, bản cung cho phép ngươi và Phàn Thái y nghỉ mười ngày, các ngươi cũng nghỉ ngơi thoải mái đi."

"Tạ ơn nương nương." Khương Diệu Âm vui mừng: "Nương nương, thuốc giải đã chế thành thuốc viên, mỗi ngày uống một viên, nửa tháng sau sẽ giải hết."

Nam San gật đầu, trong lòng biết Khương Diệu Âm có nghi ngờ về việc lập Thái tử, khẽ cười nói: "Thế gian khó có được nhất là duyên phận con cái, Thái tử là đích tử của bản cung, con ruột của bệ hạ, lập làm Thái tử không có gì dị nghị."

Khương Diệu Âm không dám nói tiếp.

Nàng không đoán được tâm tư của Hoàng hậu, Thái tử là con ruột của bệ hạ nhưng không phải con ruột của Hoàng hậu, Hoàng hậu còn trẻ, tương lai chắc chắn sẽ có hoàng tử, công chúa của mình, không biết mẫu thân ruột của Thái tử là ai, cứ lập Thái tử như vậy mà Hoàng hậu lại không phản đối, nàng thực sự khó hiểu.

Thái tử có tốt đi nữa cũng không phải con ruột của Hoàng hậu, người đời đều nói bệ hạ độc sủng nương nương, nhưng chỉ cần

nương nương uống thuốc là có thể mang thai, vì sao bệ hạ lại muốn lập Thái tử vào lúc này, có phải sợ Hoàng hậu độc sủng, về sau Nam gia sẽ nắm giữ triều đình.

Thuật cân bằng của Đế vương làm người ta không thấu.

Nhìn thấy nghi vấn chợt loé trong mắt Khương Diệu Âm, Nam San bất đắc dĩ mỉm cười, quan hệ giữa nàng và nhi tử không thể nói ra ngoài.

"Thái tử đơn thuần, bản cung coi nó như con ruột."

Khương Diệu Âm gật đầu: "Nương nương độ lượng."

Khương Diệu Âm cáo lui, nàng nhìn lọ thuốc kia rơi vào trầm tư, lúc Lăng Trọng Hoa đi vào nội thất thấy nàng đang ngây ngốc nhìn lọ thuốc. Khương Diệu Âm hồi cung, thuốc này tất nhiên là thuốc giải.

Nam San nhìn thấy trượng phu, nhìn ra sau hắn lại không thấy nhi tử: "Lăng Nhi đâu?"

"Đang đứng tấn."

"Cái gì?" Nàng kinh ngạc nói: "Bản thân chàng trở về, lại để nhi tử ở đó đứng tấn."

Lòng Nam San nóng như lửa đốt muốn đến sân luyện võ, Lăng Trọng Hoa kéo tay nàng, lắc đầu: "Nàng thấy sẽ đau lòng, ngọc

không mài không thành đồ vật, tập võ không tàn nhẫn, dễ dàng bỏ dở nửa chừng."

Nàng cắn môi dưới, nàng hiểu đạo lý này những vẫn rất đau lòng. Nàng dằn lòng xoay người, giận dỗi dựa vào giường. Hắn đi tới, cầm lấy lọ thuốc kia, Khương Diệu Âm hồi kinh, hắn đương nhiên nhận được tin tức, thuốc này e là thuốc giải được đưa tới.

"Vừa rồi Khương Ngự y đã tới?"

"Ừ," Nàng thất thần đáp lại, nghĩ ngợi: "Phu quân, thuốc này là Khương Ngự y tìm được, ta lại không muốn uống, Lăng Nhi là Thái tử, thế nhân không rõ mẫu thân ruột của Thái tử, nếu ta mang thai sinh nhi tử chính là đích tử danh chính ngôn thuận, không nói trước được chuyện sau này, chỉ sợ bị người có tâm lợi dụng, huynh đệ bất hoà, cốt nhục tương tàn, ta và chàng đều không muốn nhìn thấy, lại nói, Lăng Nhi mới là huyết mạch chính thống của Lăng gia, ta và chàng sinh con nữa cũng không phải."

Lăng Trọng Hoa bình tĩnh nhìn nàng, hạ mắt nói: "Được, nàng cứ uống thuốc đi, giải xong rồi nói, nếu không độc lưu lại trong cơ thể, cuối cùng là mối họa."

Nàng gật đầu, dựa vào lòng trượng phu: "Chàng có cảm thấy tiếc nuối không?"

Kiếp trước, không thê tử, con cái, cô đơn cả đời, hiện tại thê nhi làm bạn, còn gì tiếc nuối nữa, Lăng Nhi giống hắn, thông minh hơn người, về sau chắc chắn là minh quân.

Hoàng gia không có tình thân, giống như lời thê tử, người ngoài nhìn Lăng Nhi không phải con ruột của thê tử, về sau thê tử thật sự sinh hoàng tử, đừng nói đại thần khác, chính bản thân hoàng tử cũng sẽ cho rằng giang sơn là của nó, mà không phải của Lăng Nhi, hắn không muốn nhưng thấy tình huống này.

Hai phu thê họ nợ Lăng Nhi rất nhiều.

"Không, cuộc đời này có nàng, có Lăng Nhi, ta không hề tiếc nuối."

Đâu có tiếc nuối, cảm ơn trời xanh còn không kịp, Lăng Nhi nhạy bén, lúc còn là đại hổ đã khác biệt, nhớ tới những ngày ấy, nếu không phải có nó làm bạn, hắn sẽ có bộ dạng gì.

Thì ra ông trời đã sớm an bài hết rồi, kiếp trước cô độc đến già đổi lấy kiếp này có thê tử và nhi tử làm bạn.

Lúc hắn không biết, nhi tử vẫn luôn ở bên cạnh hắn, đây là may mắn cỡ nào.

Tiểu Lăng Trịnh đang đứng tấn ở giữa sân luyện võ, thái giám, long vệ canh giữ hai bên, nó cắn răng, ánh mắt quật cường nhìn mặt trời lên đỉnh, lại nhìn nén hương cháy trong lư hương, cha nói hết ba nén hương mới có thể đứng dậy.

Mặc dù mỏi chân nhưng cậu bé ghi nhớ lời phụ thân nói, không hề nhúc nhích.

Lăng Trọng Hoa nấp trong chỗ tối, đôi mắt sâu thẳm, tâm tính kiên định, không hổ là con hắn, hắn đã kiểm tra xương cốt cho nhi tử, giống hắn kiếp trước, cốt cách thanh kỳ, là hạt giống tập võ.

Văn trị võ công, một đế vương văn võ song toàn sẽ không dễ bị người khác lừa gạt, giang sơn này là của Lăng gia, giao vào tay Lăng Nhi mới là danh chính ngôn thuận.

Lúc ăn cơm trưa, bước đi của Tiểu Lăng Trịnh hơi run run nhưng trên mặt lại là nụ cười rạng rỡ. Nàng che giấu cảm xúc đau lòng, làm bộ không nhìn thấy, chỉ hỏi nhi tử có đói không.

Lăng Trịnh cũng cố gắng giả vờ không sao, làm nũng với nàng: "Nương, Lăng Nhi đói quá, Lăng Nhi có thể ăn ba bát cơm."

"Được, Lăng Nhi muốn ăn mấy bát cũng được."

Trong lòng nàng đau nhói, nhi tử ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, tay cầm thìa bạc không vững, nàng quay đầu đi, cố gắng không nhìn.

Cậu bé ăn từng miếng lớn, nàng cũng ăn từng miếng nhỏ, thỉnh thoảng lại u oán trừng nam nhân của mình.

Sắc mặt nam nhân không thay đổi, làm lơ ánh mắt của nàng.

Chương 81: Từ mẫu

Ăn xong cơm trưa, Lăng Trịnh hơi buồn ngủ, tự trở lại phòng mình lên giường nằm, chỉ một lát sau tiến vào mộng đẹp, Nam San yêu thương vuốt ve mặt nó, nàng nhìn lông mi dài tạo thành bóng đen dưới mắt, cái miệng nhỏ hơi chu ra mà lòng mềm nhũn.

Gần giờ Mùi, cậu bé tự thức dậy tới Đông Cung học, Nam San nhìn theo bóng dáng nho nhỏ đi ra khỏi Chính Dương cung, cẩm bào màu đen thêu bốn con rồng, trên đầu dội kim quan, đẳng long hai bên kim quan như muốn bay lên, áo khoác viền vàng cùng màu, chân đi giày gấm màu đen, sống lưng thẳng tắp, mặt này nghiêm túc.

Bầu trời còn đổ tuyết, hai bên đường là tường đỏ cây xanh, tùng bách xanh đậm, tường cung màu son.

Nó đi ở phía trước, phía sau là thái giám và long vệ, hai tay đan nhau trong tay áo, đi qua con đường lát đá, vòng qua tường cung, dường như cảm nhận được ánh mắt của mẫu thân, cậu bé quay đầu nhìn nàng một cái, cười tươi roi rói, nụ cười đơn thuần như bông tuyết, thấm vào lòng người.

Nam San đứng ở cửa cung vẫy tay với nó. Nó cũng vẫy tay với nàng, cơ thể nho nhỏ biến mất sau tường cung, không biết vì sao mũi nàng hơi ê ẩm muốn khóc. Phía sau nàng, nam nhân cao lớn đứng thẳng tắp, con ngươi đen như mặc ngọc cũng chăm chú nhìn nhi tử biến mất sau tường cung.

"Tương lai nó là đế vương."

"Ta biết," Nàng chậm rãi quay đầu, ngẩng đầu nhìn nam nhân của mình. Nàng biết, Lăng Nhi là Thái tử, không có khả năng chỉ làm cục cưng ngoan ngoãn trong lòng nàng: "Chỉ hơi cảm khái mà thôi."

Bóng dáng nhi tử bị tường cung che mất, không nhìn thấy nữa, hai phu thê mới vào trong điện, Nam San nhớ nhi tử, nên không để ý trượng phu, nàng lập tức lấy giỏ kim chỉ để may vá, trong tay rõ ràng là y phục của trẻ con, nguyên liệu là vải bông tốt nhất, hơi giống 100% cotton ở hiện đại, dùng để làm áo trong không thể tốt hơn, nàng sai mấy thượng cung phòng dệt cắt vải sẵn, sau đó tự tay khâu vá, tuy rằng động tác không quá thuần thục, có chút vụng về, nhưng từng đường kim mũi chỉ cực kỳ nghiêm túc.

Nàng cẩn thận khâu vá, đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên da đầu tê rần, hình như có hàn khí tiến vào, nàng thầm nghĩ hỏng rồi, cẩn thận ngẩng đầu thì thấy trượng phu vẫn luôn đứng ở nơi đó, mím môi, ánh mắt khó lường nhìn nàng.

Nàng chỉ lo nghĩ nhi tử, một lòng muốn đền bù cho nhi tử mà quên mất trượng phu.

Nam nhân đứng thẳng, thấy thê tử rốt cuộc ngẩng đầu, không nói lời nào xoay người định rời đi, long bào màu đen thêu chỉ vàng giống hệt nhi tử, đai lưng nạm đá quý, bóng dáng ngay thẳng đẹp đẽ nói không nên lời.

Nàng vội vàng bỏ lại việc trong tay đứng dậy, chạy tới ôm vòng eo khỏe mạnh của hắn: "Ông xã, ta sai rồi."

Giọng nói du dương của hắn vang lên: "Sai ở đâu?"

"Ta sai rồi, ta không nên có nhi tử quên ông xã, phải biết rằng không có ông xã đâu có nhi tử, sau này nhi tử sẽ có vợ con, về sau ta cùng với ông xã mới là bạn đời đến đầu bạc răng long."

Nàng nói rất chân thành, nhẹ nhàng, tình cảm, vẻ mặt hắn dịu đi một ít, cảm nhận được cơ thể hắn không căng cứng như vừa rồi, nàng vui vẻ, nói tiếp: "Bệ hạ, thần thiếp bảo đảm không bao giờ sẽ có lần sau, về sau bệ hạ nói đi hướng đông, thần thiếp không dám đi hướng tây, ngài nói hoa màu xanh lục, thần thiếp không dám nói nó màu đỏ, ngài muốn giết người, thần thiếp nâng đao cho ngài, ngài xem như vậy được chưa?"

Nam nhân rốt cuộc xoay người lại, nhìn nữ nhân đang ôm mình, hai mắt chớp chớp lấy lòng, khẽ thở dài: "Không có lần sau."

"Được," Nàng cười tươi, vờ như rúc vào lòng hắn.

Ánh mắt hắn lướt qua nàng, nhìn về phía y phục chưa xong trong giỏ kim, nàng lập tức hiểu ý: "Ta sai thượng cung phòng dệt cắt sẵn vải, chờ làm xong của Lăng Nhi, lập tức làm của chàng, được không? Đến lúc đó chàng đừng ghét bỏ tay nghề của ta không tốt, như vậy ta không chịu đâu."

Đâu thể ghét bỏ, quý trọng còn không kịp.

Hai người nhìn nhau, dường như từ sau khi nhi tử trở về, trong lòng nàng đều là nhi tử, ngược lại bỏ xó nam nhân của mình.

Nam nhân vuốt tóc nàng: "Có thể thương nhi tử nhưng không được quên phu quân của mình."

"Tuân chỉ."

Nàng nghịch ngợm nói, mắt phượng cong cong, rạng rỡ.

Buổi chiều không có việc gì, nam nhân ngồi bên cạnh đọc sách, nàng tiếp tục may quần áo, đôi mắt lại không tự chủ nhìn đồng hồ cát trên Đa Bảo Các, chờ đến gần giờ Thân, nàng vờ như không để ý đứng dậy, thật ra trong lòng đã như lửa đốt.

Nam nhân liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn đồng hồ cát, chậm rãi buông quyển sách trên tay, đi ra ngoài cửa. Nàng nhấc chân đuổi theo hắn, cúi đầu cười trộm, ngoan ngoãn đi theo sau nam nhân, đột nhiên nam nhân dừng bước, nàng không kịp dừng chân, đâm đầu vào lưng hắn. Nam nhân quay đầu lại, nàng che mũi vẻ mặt lên án.

Nam nhân vươn tay với nàng, nàng đặt tay mình lên, mặc hắn nắm, làm lơ ánh mắt của thái giám, cung nữ. Nhưng đám thái giám, cung nữ cũng không dám ngẩng đầu nhìn, đã sớm cúi đầu, không dám nhìn thêm cái nào.

Đông Cung cách đó không xa, lúc Vĩnh Thái đế tại vị chậm chạp không lập Thái tử, nơi này vẫn luôn để trống, sửa chữa một chút là có thể sử dụng, chờ Thái tử lớn hơn thì có thể chuyển đến ở riêng.

Hai phu thê đi vào Đông Cung, không kinh động bất kỳ ai, đứng bên ngoài thư phòng Đông Cung, xuyên qua cửa sổ có thể thấy cậu bé ngồi trước bàn, hai tay đặt phía sau, nhìn thẳng phía trước, nghiêm túc nghe Khương Thái phó giảng bài.

Kết thúc giờ học, Khương Thái phó và Thái tử hành lễ từ biệt nhau, mới ra cửa thư phòng thì thấy Đế Hậu ở bên ngoài, Khương Thái phó giật mình, vội vàng hành lễ.

Lăng Trịnh vui vẻ, điều này làm nó nhớ tới lúc trước đi nhà trẻ, rất nhiều bạn nhỏ đều có bố mẹ đưa đón, chỉ có nó mãi mãi đều là một mình bà Triệu đón đưa.

Trên mặt nó là nụ cười ngây thơ và thỏa mãn, trong lòng Nam San chua xót, nàng dắt tay trái nhi tử, Lăng Trịnh vươn tay phải, trông mong nhìn phụ thân, Lăng Trọng Hoa hơi sững người rồi đặt tay lên bàn tay nhỏ của nó.

Một nhà ba người dắt tay nhau rời đi, Khương Thái phó khom người nhìn theo, trong lòng đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung, hắn chưa bao giờ thấy cha mẹ như Đế Hậu, phụ thân gia đình bình thường cũng sẽ không đón con tan học, huống chi bệ hạ là vua một nước.

Cha mẹ, nhi tử tôn quý nhất trên đời đi xa, thỉnh thoảng còn có thể nghe được Hoàng hậu nương nương hỏi han Thái tử vấn đề học hành, Thái tử cũng trả lời từng câu một, giọng nói thanh thúy êm tai dần bay xa.

Thật lâu sau Khương Thủ phụ mới đứng dậy, bước chậm rời Đông Cung, từ sau khi bệ hạ đăng cơ, trong cung ít người, cũng không cần lo lắng gặp mặt phi tử, rước lấy tai họa, ngay cả các cung nữ cũng không có nhiều, chủ yếu là thái giám đang làm việc.

Bệ hạ không thích nữ sắc, từ lúc còn là hoàng tử đã thế rồi.

Tuyết lại bắt đầu rơi, trong lòng Khương Thủ phụ là tư vị nói không nên lời, thái giám dẫn đường cúi đầu, ngang qua cung điện sớm đã vô chủ, chỉ còn lại mái hiên tường đá màu chu sa.

Thái tử thông minh, còn nhỏ nhưng có thể suy một ra ba, lời nói không khinh người, Khương Thủ phụ nhìn bầu trời xám xịt, tuyết rơi lả tả trên đầu vai, đây vốn là cảnh tượng làm người cảm thấy nặng nề, tiêu điều nhưng hắn lại mơ hồ thấy ánh sáng, có lẽ Lăng triều sắp nghênh đón đỉnh thịnh thế từ khi khai triều tới nay.

Hôm sau, trượng phu và nhi tử cùng vào triều sớm, Nam San nhàn rỗi, trên chiếc bàn cạnh giường đặt giỏ kim chỉ, nàng đang làm áo trong cho nhi tử.

Đỗ ma ma đi vào nội thất, cách rèm châu: "Hoàng hậu nương nương, phu nhân Đức Dũng Hầu đã tiến cung, đang ở tiền sảnh."

Nam San buông việc trong tay, hơi suy tư liền biết nương tiến cung là vì chuyện gì, nàng đặt đồ vào giỏ, sửa lại tóc mai, chỉnh váy áo, vén rèm đi ra ngoài.

Đinh thị ngồi trong sảnh, nhưng không thấy Hoàng ca nhi, Nam San cười nói: "Nương, sao người không dẫn Hoàng ca nhi đi cùng?"

Thấy nàng tiến vào, Đinh thị đứng dậy: "Huống Thần y hồi kinh, nó được đón tới thôn trang rồi, nương vào cung một mình."

Đỗ ma ma sai người dâng trà và điểm tâm rồi nhẹ nhàng lui xuống, trong sảnh chỉ còn hai mẹ con.

Nam San im lặng ấn nàng xuống chỗ ngồi, sau đó cũng tự ngồi xuống, Đinh thị thoạt nhìn đẫy đà hơn trước kia, song vẻ mặt lại có nét buồn rầu không dễ phát hiện.

"Gần đây trời giá rét, nương còn tiến cung thăm nữ nhi làm nữ nhi áy náy, trong nhà vẫn ổn chứ ạ?"

"Ổn, trong nhà vẫn ổn, Lư tổ mẫu con và Thẩm lão phu nhân thường đi lễ Phật với nhau, ra ngoài nhiều hơn, tinh thần cũng tốt lên không ít, cha con ở nhà dạy dỗ Lang ca nhi, bây giờ Lang ca nhi đã có vài phần trầm ổn rồi, Hoàng ca nhi cũng mập mạp không ít."

Đinh thị nhìn nữ nhi, muốn nói lại thôi, cả nhà đều tốt, chỉ có nữ nhi, bệ hạ đã lập Thái tử, Thái tử không phải nữ nhi sinh ra, không rõ mẫu thân là ai, Huống Thần y đã hồi kinh, tất nhiên đã tìm được thuốc giải, nữ nhỉ uống xong khẳng định có thể mang thai long tử, nhưng bệ hạ đã lập Thái tử, về sau nữ nhi sinh ra đích hoàng tử phải làm sao?

Đinh thị vốn hấp tấp, thấy nữ nhi không để bụng, nôn nóng hỏi: "San tỷ nhi, nương biết lập Thái tử là ý của bệ hạ, nhưng con và bệ hạ kết tóc phu thê, bệ hạ cod nhi tử khi nào, trước đó không hề có tiếng gió, con là Hoàng hậu, về sau sinh nhi tử chính là đích hoàng tử, bệ hạ không có phi tần khác, theo lý mà nói, không nên lập Thái tử sớm như vậy. Nương biết nữ nhân không thể bàn luận chuyện hoàng gia, nhưng con nói với nương, con nghĩ như thế nào?"

Nam San thầm thở dài, sao có thể nói nguyên nhân thật sự với người ngoài được, nhưng từ ánh mắt người ngoài, việc này có chút không hợp lý thật, nghĩ ngợi: "Nương, Thái tử lương thiện, lập làm Thái tử, trong lòng nữ nhi cũng không ấm ức."

Đinh thị vội la lên: "Nó là một đứa trẻ tất nhiên lương thiện. Nhưng con người lớn lên sẽ thay đổi. Nếu về sau con có hoàng tử của mình, nó đâu thể đối xử thật lòng với con nữa, sợ là sẽ đề phòng mọi lúc mọi nơi. Từ xưa kế mẫu khó làm, tuy con không phải kế mẫu, nhưng nó là Thái tử, con là mẫu hậu, quan hệ vi diệu, rất khó nắm chắc đúng mực."

"Đối xử chân thành ắt đổi lấy thật lòng, nương, việc này đã quyết định rồi, trong lòng nữ nhi hiểu rõ."

Nữ nhi đã là Hoàng hậu, Thái tử đã lập, đúng là nàng nhiều lời cũng vô ích, Đinh thị thở dài: "Con hiểu rõ là được, Huống Thần y đã hồi kinh, vậy con đã uống thuốc giải chưa?"

"Uống rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi, mặc kệ như thế nào, con có hoàng tử, về sau phong làm Vương gia cũng tốt."

Nam San xúc động, đây chính là mẫu thân, có lẽ Đinh thị không biết đạo lý gì lớn lao, nhưng thật lòng suy nghĩ cho nàng, sợ sau này Thái tử không hiếu thuận với nàng, trong câu chữ chỉ mong nàng có con ruột của mình, về sau sinh hoạt phú quý, mà không hề có ý để con nàng đi tranh giành vị trí Thái tử

Có lẽ trong lòng mẫu thân, con mình khỏe mạnh bình an chính là quan trọng nhất.

Nàng cúi đầu: "Dạ, nương, nữ nhi sẽ ghi nhớ lời người nói."

Đinh thị giả vờ ăn điểm tâm để che giấu cảm xúc: "Con hầu hạ bệ hạ cẩn thận, làm tốt bổn phận Hoàng hậu, quản lý tốt hậu cung. Nếu Thái tử thật sự lương thiện, về sau tất nhiên sẽ nhớ chỗ tốt của con. Con không cần quan tâm trong nhà đâu."

"Nương, nữ nhi biết rồi."

Con người phải thấy đủ, Đinh thị không biết mấy chữ nhưng lại rõ đạo lý này. Như Mạnh gia, chính bởi vì không biết đủ, nữ nhân Mạnh gia lại đầy dã tâm, nhiều ham muốn mới có thể rơi vào kết cục như vậy.

So với người khác, bây giờ nhà mình đã đủ phú quý. Con người phải tích phúc. Một nhà đại phòng trước kia giờ đang ở bến tàu phía Tây lao động chân tay. Vốn dĩ Ngụy thị mang theo người một nhà vào nhà mẹ đẻ của mình. Ai ngờ Ngụy lão phu nhân cũng không phải là người tốt lành gì, biết chuyện Mạnh gia bị xét nhà, không lấy được chút đồ nào, lập tức thay đổi sắc mặt. Nhưng nghĩ lại cũng phải, có thể nuôi ra người tính toán chi li như Ngụy thị, người làm mẫu thân khẳng định cũng chẳng tốt lành gì.

Ngụy lão phu nhân khuyên cháu gái hoà li với Cảnh ca nhi, sau đó đuổi một nhà nữ nhi ra ngoài, qua tay gả cháu gái cho một hộ buôn bán, nhận được số bạc lớn, cháu gái đi theo hộ buôn bán rời kinh thành.

Ngụy thị khóc mắng không thôi, Ngụy lão phu nhân chiếm lý, trên đời nào có nhạc phụ nuôi một nhà nữ nhi nữ tế, nói thế nào đi nữa, Ngụy thị đều sai.

Lúc trước Mạnh gia bị xét nhà, vốn không mang được đồ vật gì, người một nhà bị đuổi ra lập tức cơm ăn không đủ no. Lúc này vẫn là Đường ca nhi đứng ra, một mình đến bến tàu kiếm sống, miễn cưỡng kiếm được mấy đồng bạc, người một nhà mới không đến nỗi đói chết đầu đường.

Dĩ vãng ở Hầu phủ, Cảnh ca nhi thoạt nhìn khiêm tốn quân tử, ai ngờ vừa nghèo túng lại trở nên giống người nhị phòng Mạnh gia, biết lăn lộn với nha đầu trong phòng. Mạnh gia xảy ra chuyện, hắn chỉ biết sa sút tinh thần, không hề có đảm đương. Ngược lại Đường ca nhi, trước kia thoạt nhìn vô tích sự, thời điểm mấu chốt vẫn là hắn ra mặt.

Đường ca nhi vốn lanh lợi, lăn lộn một thời gian, kiếm được chút thành tựu ở bến tàu, lên làm đốc công, người một nhà thuê một căn nhà ở gần bến tàu, dàn xếp xong xuôi.

Nam San nghe Đinh thị nói đến đây cũng không khỏi thổn thức, trong đầu nàng hiện lên thiếu niên tính tính phản nghịch, giọng nói khàn như vịt đực ác ý gọi nàng là Tam bàn nhi.

Lúc nhị phòng dọn khỏi Hầu phủ, hắn còn đưa cho nàng kiếm gỗ đào. Sau đó có gặp mặt vài lần, hắn đã không còn khiến người ghét như lucs trước, còn không được tự nhiên thấp giọng gọi nàng là tam tỷ tỷ.

Chỉ không đến hai năm đã chẳng còn gì.

Chương 82: Già trẻ

Trong điện, lư đồng chạm trổ hoa văn đang đốt than ngân sương, lại thêm hệ thống sưởi dưới lòng đất vốn bắt đầu đốt từ khi vào đông tới nay nên cả điện ấm áp giống như xuân về hoa nở.

Hai mẹ con im lặng.

Đột nhiên sắc mặt Đinh thị thay đổi, Nam San chợt nghĩ, nghi hoặc hỏi: "Có phải mấy người Mạnh gia đó đi tìm tổ phụ?"

Đinh thị gật đầu: "Đúng vậy, tổ phụ con hồi kinh bị người nhà họ Mạnh nhìn thấy, sống chết muốn ăn vạ, cuối cùng tổ phụ con bỏ nghìn lượng bạc mới xem như thoát khỏi. Dung thị đã chết, Mạnh gia đại phòng ở thành Tây, nhà cửa còn thủng lỗ chỗ, nhưng nhi tử của Dung thị ham mê cờ bạc, lại thích uống rượu, rượu vào là say bí tỉ nói mình là Hầu gia, muội muội là Hoàng hậu gì đó, haiz..."

Ánh mắt Nam San lạnh lùng, bọn họ có thể nhặt được một mạng sau chuyện Mạnh Bảo Đàm đã là khai ân ngoài vòng pháp luật rồi: "Cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, huyết thống di truyền không thể gạt người, con cháu Mạnh nhị lão thái gia đều giống như ông ta."

"Còn không phải sao, nhưng cũng có một câu là xấu trúc ra măng ngon, trước kia Đường ca nhi làm người ta đau đầu, nay lại là một trong số ít người có thể hiểu chuyện ở Mạnh gia."

Nam San cũng thở dài một hơi, Đường ca nhi có thể gánh vác trách nhiệm nằm ngoài dự đoán của nàng, nhưng nàng cũng không muốn dính vào mấy người đó, gieo nhân nào gặp quả đó, mặc bọn họ tự sinh tự diệt thôi.

Còn Phù thị của tam phòng trước kia, bởi vì Phù gia còn làm quan nên nàng ngược lại biết một ít, tuy Phù gia đón nữ nhi về, nhưng lại sợ nữ nhi gây tai hoạ cho gia đình nên tìm và gả nàng cho một Huyện lệnh ở bên ngoài làm vợ kế, đã rời kinh từ lâu.

Những người này không liên quan gì đến cuộc sống của nàng nữa rồi.

"Bọn họ không liên quan đến chúng ta, người không cần để ý đến làm gì."

"Được," Ngữ khí của Đinh thị nhẹ nhàng hơn một ít: "Lư tổ mẫu của con thân thiết với Thẩm lão phu nhân, thường cùng nhau đi lễ Phật, ngược lại sống cũng rất tốt, dạo này tôn tiểu thư Thẩm gia đang tìm nhà chồng tương lai."

Tiểu thư Thẩm gia chính là Thẩm Nhược Mai, Nam San nghĩ đến cô nương xinh đẹp, đơn thuần kia thì nở nụ cười. Dung mạo của nàng xinh đẹp, thêm mấy phần cao quý hơn lúc chưa xuất giá, dù không mặc phượng bào, không đội mũ phượng, chỉ khoác áo choàng lông cáo màu trắng đã đủ xinh đẹp rồi.

Đinh thị nhìn vậy, trong lòng nhẹ nhàng hơn một ít. Sau khi nàng xuất cung, hội hợp với trượng phu canh ở ngoài cung, Nam Hầu gia hỏi: "Có gặp mặt San tỷ nhi không, nó có tủi thân không?"

Đinh thị lắc đầu: "Không thấy nó tủi thân, San tỷ nhi lương thiện, nói Thái tử thân thiết với nó, nó coi như con ruột."

Nam Hầu gia trầm tư một lúc lâu: "San tỷ nhi có thể nghĩ như thế là tốt nhất."

Thái tử đã bắt đầu đi học, Khương Thủ phủ được bệ hạ bổ nhiệm làm Thái phó, có lẽ không bao lâu nữa bệ hạ sẽ chọn thư đồng cho Thái tử, nếu nói tuổi, Lang ca nhi ngược lại cũng có thể, Lang ca nhi lớn hơn Thái tử ba tuổi, luận tuổi tác là đủ, nếu có thể được chọn làm thư đồng, về sau ở Thái tử trước mặt có thể góp đôi lời, đối với San tỷ nhi mà nói cũng là chuyện tốt.

Nam Hầu gia hạ quyết tâm, về nhà càng yêu cầu nghiêm khắc hơn với Lang ca nhi, đợi đến khi bệ hạ chọn thư đồng, hắn báo tên Lang ca nhi lên.

Mắt Lăng Trọng Hoa sâu thẳm, không nói một lời nhìn tên Nam Lang. Nam Hoành Tuấn tính toán cho tương lai, phòng lỡ như Thái tử đăng cơ bất hiếu với Hoàng hậu, nể tình thư đồng cùng lớn lên từ nhỏ, có thể cố kỵ một hai. Hắn thật sự có lòng bảo vệ nữ nhi.

Nam San nghe nói Lang ca nhi muốn tranh cử thư đồng của Thái tử thì hơi ngây người. Luận bối phận, Lang ca nhi là cữu cữu, cữu cữu làm thư đồng được ư? Nàng dùng ánh mắt hỏi thăm trượng phu, thấy hắn gật đầu, nàng vui mừng chỉ tên Nam Lang: "Là đệ ấy, tính một người đi."

Mắt hắn lộ ý cười, nghe lời nói trẻ con của nàng, đáp rất tuỳ ý: "Được, một người khác chọn tôn tử Thẩm gia đi."

Dĩ vãng, Thái tử, hoàng tử chọn thư đồng đều rất cẩn thận, không chỉ có phải suy xét nhân phẩm của chính thư đồng, quan trọng nhất chính là bối cảnh gia tộc. Sau khi lớn lên thư đồng đều là trợ thủ của Thái tử, hoàng tử. Nếu chọn tốt, tương lai có tác dụng rất lớn, nhất là cạnh tranh hoàng vị.

Lăng Nhi là nhi tử duy nhất của bọn họ, giang sơn này sẽ chỉ rơi vào tay nó, cũng không cần cố gắng kéo bè kết phái, thư đồng chỉ cần cân nhắc nhân phẩm là được rồi.

Sau khi xác định thư đồng, Nam Lang và tôn tử Thẩm gia Thẩm Vân Thanh cùng nhau vào cung sống, hai người được sắp xếp ở Đông Cung.

Lăng Trịnh có các bạn nhỏ làm bạn nên rất vui vẻ. Mặc dù theo bối phận, nó và Thẩm Vân Thanh đều nhỏ hơn Nam Lang một thế hệ, nhưng quân là trời, thần là nô, Nam Lang đã được phụ thân dạy dỗ, tuyệt đối không nhắc đến chuyện này từ lâu.

Nam Lang được Nam Hầu gia đích thân dạy dỗ, tính tình trở nên trầm ổn hơn rất nhiều. Vốn nó đã lớn hơn Thái tử ba tuổi, lại mơ hồ biết mình là trưởng bối của Thái tử, trong lòng càng thêm hạ quyết tâm phải chăm sóc Thái tử cẩn thận.

Thẩm Vân Thanh hơi xấu hổ, nó bằng tuổi Lăng Trịnh, khi nói chuyện còn mang giọng vùng Tây Sơn, có thể được chọn làm thư đồng, trưởng bối trong nhà đã dặn dò rất nhiều lần, chỉ sợ nó còn nhỏ không nhớ được. Tóm lại, cha từng nói, nó vào cung đọc sách với Thái tử, nhất định phải đối xử thật lòng, không được tính toán mưu mô, như thế Thái tử sẽ không ghét nó.

Ba người cùng nhau đi học cũng là có bạn.

Chẳng qua tan học, Lăng Trịnh phải về Chính Dương cung, Nam Lang và Thẩm Vân Thanh thì ở Đông Cung.

Lăng Trịnh chắp tay sau lưng, tuy rằng dạo này tập võ với phụ thân, đi đứng hơi căng cứng, đau nhức, nhưng nó nghĩ sắp được gặp cha mẹ, trong lòng hớn hở, sải bước chân cũng rộng hơn.

Đến gần Chính Dương cung thì thấy Thái thượng hoàng chần chừ bên ngoài, nhìn thấy nó, hai mắt Thái thượng hoàng sáng ngời, lại làm bộ không thèm để ý nói: "Lăng Nhi tan học à."

Lăng Trịnh đi tới: "Tham kiến Thái thượng hoàng."

Thái thượng hoàng nhìn nó đi tới, hỏi: "Lăng Nhi tan học từ Đông Cung trở về sao?"

"Bẩm Thái thượng hoàng, đúng vậy ạ."

Thái thượng hoàng gật đầu, nghe nói Hoa Nhi tự mình dạy Thái tử tập võ, hơn nữa bổ nhiệm Khương Thủ phụ làm Thái phó. Năm đó hắn chỉ giao các hoàng tử cho Thái phó, chưa bao giờ nghĩ tới đích thân dạy dỗ, mặt này hắn không bằng tam nhi tử. Có lẽ cách một thế hệ thân thiết hơn, hắn luôn không khỏi sinh lòng yêu quý Thái tử.

"Thái thượng hoàng rảnh rỗi không có việc gì, tùy ý đi dạo, không ngờ đi tới nơi này, cũng thật trùng hợp."

Lăng Trịnh nghi ngờ nhìn phương hướng An Xương cung, nơi đó cách nơi này cũng không gần, đi dạo mà cũng có thể tới nơi này ư, nhưng cậu bé biết lễ phép, không hỏi: "Lăng Nhi có thể nhìn thấy Thái thượng hoàng rất là vui vẻ."

"Thật sao?" Tay Thái thượng hoàng ở trong tay áo rộng chà xát vào nhau: "Bây giờ Lăng Nhi rảnh không, đi dạo với Thái thượng hoàng."

Cậu bé nhìn cửa Chính Dương cung, lại nhìn ánh mắt mong mỏi của Thái thượng hoàng, gật đầu: "Vậy Lăng Nhi đưa Thái thượng hoàng hồi cung nhé."

"Được, vậy làm phiền Lăng Nhi."

Lăng Trịnh tiến lên, Thái thượng hoàng dắt tay nó, một già một trẻ đi cạnh nhau, một loạt thái giám, cung nữ nối gót phía sau, Thái thượng hoàng nghiêng đầu nhìn đứa trẻ, càng nhìn càng thấy giống phụ hoàng mình, trong lòng càng thêm yêu thích, hắn từ ái hỏi: "Hôm nay Lăng Nhi học cái gì?"

"Hôm nay Thái phó dạy Lăng Nhi hiếu thảo, hữu ái trong văn Huấn Mông."

Thái thượng hoàng hơi động lòng: "Vậy Lăng Nhi có biết, cái gì gọi là hiếu thảo, hữu ái?"

Vẻ mặt cậu bé nghiêm túc, nói: "Hiếu thảo với cha mẹ trưởng bối, hữu ái với huynh đệ, Lăng Nhi biết ý, về sau nhất định sẽ hiếu thuận

với phụ hoàng mẫu hậu..." Nó lơ đãng nhìn thấy vẻ chờ đợi của Thái thượng hoàng, lập tức nói tiếp: "Còn có Thái thượng hoàng."

Thái thượng hoàng thả lỏng, ánh mắt vui mừng nắm tay Lăng Trịnh chặt hơn.

Cung nhân hai bên giương ô lớn màu vàng làm từ gấm hoa, hai người già trẻ trò chuyện nhập tâm, bất tri bất giác đã tới An Xương cung. Thái thượng hoàng có chút lưu luyến không rời, chưa bao giờ biết con đường này gần như thế, hắn buông tay Lăng Trịnh: "Thái thượng hoàng tới rồi, Lăng Nhi mau về đi, phụ hoàng, mẫu hậu con còn đang đợi ở trong cung."

Lăng Trịnh cũng nóng lòng muốn về, sau khi tạm biệt Thái thượng hoàng lập tức bước nhanh về Chính Dương cung.

Thái thượng hoàng nhìn theo cậu bé, thần sắc tràn ngập hoài niệm, nếu khi còn nhỏ, phụ hoàng có thể dắt tay hắn đi dạo trong cung, dù chỉ một lần như vậy thôi cung được.

Hắn nhìn phương hướng Chính Dương cung, may mắn tiếc nuối này đã được thành toàn, chỉ là điều chỉnh vị trí thôi.

Mãi đến khi không thấy bóng dáng cậu bé nữa, Thái thượng hoàng mới rảo bước đi vào An Xương cung, bốn vị Thái phi mới hiểu chuyện, biết điều, ngoài chọc hắn vui chưa từng làm người ta mất hứng.

Hôm nay tâm trạng Thái thượng hoàng rất tốt, lúc ăn cơm còn ăn thêm một bát, ăn xong thì nằm trên giường nghỉ ngơi, không biết

cung nữ từ đâu chui ra đưa cho lão thái giám trước mặt hắn một phong thư, nói là Thái phi trong hoàng lăng sai người đưa tới.

Thái thượng hoàng nửa híp mắt, như ngủ như không nhìn lão thái giám dâng thư lên, có chút không vui, hắn đã sắp quên hai nữ nhân kia rồi, nào biết hai người này còn nghĩ cách đưa thư tới.

Hắn chậm rãi đứng dậy, ngồi trước bàn, vẻ mặt phức tạp nhìn lão thái giám đặt thư lên bàn, sau đó cúi đầu lui xuống. Rất lâu sau, hắn rốt cuộc nhấc tay mở thư ra, vừa mở ra lập tức ngửi thấy mùi máu tanh, bên trong chính là một bức thư máu.

Thư do Loan Quý phi viết, đầu tiên là biểu đạt nỗi nhớ nhung của nàng, hoàng lăng tuy khổ, nhưng có thể bảo vệ hồn phách tổ tiên Lăng gia, nàng cũng cam nguyện, chỉ có điều từ lúc chuyển đến biệt viện hoàng lăng, tiểu hoàng tử Lăng Trọng Hiển không quen khí hậu, hơn nữa đồ ăn thức uống không tốt, bên cạnh không có ai hầu hạ, thường hay mắc bệnh, người cũng gầy đi không ít, thỉnh thoảng lại mơ gọi phụ hoàng, nàng là một phụ nhân, số mệnh ti tiện, chết không có gì đáng tiếc, duy có hoàng tử chính là huyết mạch Lăng gia, phải chịu khổ sở này, quả thực đáng thương.

Từng chữ đỏ chói bằng máu, từng tiếng động lòng người.

Nhìn đến đây, trong lòng Thái thượng hoàng không hề xúc động, ngược lại ánh mắt lạnh lùng, Hiển Nhi là huyết mạch Lăng gia không sai, nhưng thân thế khiến người ta hoài nghi, hắn là đế vương, làm sao chịu nổi nhục nhã này, không ban chết đã là nể tình nó là người Lăng gia rồi.

Kế tiếp Loan Quý phi còn nói đến Thái tử mới lập, thân thế Thái tử có rất nhiều điểm đáng ngờ, khi bệ hạ còn là hoàng tử không gần nữ sắc, trong phủ không có lấy một cung nữ, nhi tử từ đâu tới, chẳng lẽ là vì trấn an Hoàng hậu không thể sinh con nên làm thủ thuật che mắt, đáng thương Hiển Nhi là cốt nhục thật sự của hoàng gia lại chẳng bằng hạ nhân, còn kém một đứa trẻ không rõ lai lịch.

Thái thượng hoàng thấy bốn chữ không rõ lai lịch đỏ rực chói mắt kia, tức giận suýt lật bàn, nếu nói đến không rõ lai lịch, Hiển Nhi mới phải, tướng mạo Lăng Nhi giống Đức Chính đế, là tôn tử Lăng gia danh chính ngôn thuận.

Loan thị sợ là không nghĩ tới, chuyện xấu của mình bị người ta biết, còn dáng vẻ không biết hối cải, Thái thượng hoàng lạnh mặt, sai lão thái giám nhốt cung nữ đưa thư lại, nghiêm hình ép hỏi, cung nữ không chịu nổi dụng hình, cắn lưỡi tự sát.

Thái thượng hoàng giận dữ vò thư thành một cục, ném vào chậu than, lá thư lập tức bị cháy sạch, hắn hạ chỉ trong đêm, giam Loan Quý phi lại, suốt đời không thể ra khỏi hoàng lăng.

Loan Quý phi trong hoàng lăng nhận được thánh chỉ của Thái thượng hoàng, ngất xỉu tại chỗ, nhìn người trong cung tới, nàng còn tưởng rằng Thái thượng hoàng niệm tình cũ, muốn đón mẫu tử bọn họ hồi cung, ai ngờ chờ đến lại là đả kịch tàn khốc hơn.

Một phụ nhân khác quỳ dưới đất, dung nhan già nua, y phục thô sơ chính là Hiền Thái phi, trong lòng nàng vừa hận vừa tức, hận chính là Thái thượng hoàng lại tuyệt tình như thế, không màng tình cảm xưa kia, tức chính là Thái thượng hoàng quá mức vô dụng, sợ đương kim bệ hạ như chuột, ngay cả con ruột cũng không dám đón về.

Khoảng thời gian trước, nghe tin Hoàng hậu mới không thể sinh con, nàng và Loan Quý phi hưng phấn một đêm không ngủ, nói ông trời mở mắt, Loan Quý phi vẫn luôn cân nhắc ví dụ các triều đại lập Hoàng thái đệ, nàng cười lạnh trong lòng, Loan Quý phi xuất cung, như không có đầu óc, lại không kiêng kị nói Hoàng thái đệ gì đó trước mặt nàng.

Muốn nói lập Hoàng thái đệ cũng có, nhưng nhiều hơn là nhận đứa trẻ trong hoàng tộc làm con thừa tự, lập làm đích tử, phóng mắt toàn bộ hoàng tộc, Thành Vương không con, lại bị bệ hạ đuổi tới đất phong nghèo nàn, trong kinh, quan hệ huyết thống gần nhất chỉ còn nhi tử của nàng, di nương của Thư Nhi đã sinh con, mà di nương kia còn từng lớn lên cùng một phủ với Hoàng hậu, ít nhiều có chút tình cảm, nếu bệ hạ thật sự có tính toán, đâu đến lượt Lăng Trọng Hiển.

Trong lòng Hiền Thái phi nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn luôn xúi giục Loan Quý phi viết thư cho bệ hạ, còn ra chủ ý bảo nàng viết thư máu, cũng bại lộ chuyện mình có tai mắt trong cung.

Loan Quý thái phi cảm động rơi nước mắt, màn đêm buông xuống lập tức viết một bức thư máu, nàng sử dụng tai mắt cài vào trước kia đưa thư đến tay Thái thượng hoàng, ai ngờ chờ tới lại là tin Thái thượng hoàng giam cầm mẫu tử Loan Quý phi.

Hiền thái phi trơ mắt nhìn long vệ hung thần ác sát mang mẫu tử Loan Quý phi đi, quỳ dưới đất cả người phát run, trong lòng càng ngày càng oán độc, nhìn biệt viện như mộ người chết, hạ quyết tâm, so với ngồi chờ chết, còn không bằng đánh cược một lần.

Rất nhanh trong kinh có lời đồn, rất nhiều người nghi ngờ thân phận của Thái tử, nói Thái tử không phải cốt nhục Lăng gia, mà là con của lưu dân, là bệ hạ che giấu tai mắt, vì lấy niềm vui của Hoàng hậu ôm về cung, bệ hạ sủng ái Hoàng hậu, không để ý tới huyết mạch Lăng thị, đây rõ ràng là biểu hiện của mất nước.

Trong một ngõ sâu trong thành, một nam tử ngồi trên ghế, ung dung uống trà, vẻ mặt hắn đắc ý, trong mắt lại mờ đục, nụ cười thâm trầm càng ngày càng sâu.

Chương 83: Trừ hoạn

Người này chính là nguyên đại hoàng tử Lăng Trọng Thư, áo bào màu trắng, thân hình gầy, hốc mắt hõm sâu, âm khí trong mắt nặng hơn lúc còn là hoàng tử. Bên cạnh hắn là Hàn thị ôm con. Hàn thị nhíu chặt lông mày, nhìn đứa trẻ ngủ trong lòng, đứa bé này giống mẫu thân, nuôi dưỡng rất tốt.

Nghĩ đến mẫu thân ruột của đứa bé, nàng hơi lo lắng nói: "Phu quân, Mạnh di nương Tây viện đã nằm trên giường không dậy nổi, đại phu nói chỉ là chuyện mấy ngày nay."

Lăng Trọng Thư giọng căm hận nói: "Chỉ là phế vật, chẳng có chút tác dụng nào, nuôi cũng phí bạc. Nàng cứ mềm lòng, còn mời đại phu cho nàng ta, lãng phí không ít chén thuốc. Bên Đức Dũng hầu cũng không để ý tới nàng ta, lúc trước nàng ta còn nói cái gì mà thân thiết với Hoàng hậu, tất cả đều là nói dối, vốn Hoàng hậu cũng không để nàng ta vào mắt, Mạnh gia đã đổ rồi, giữ nàng ta lại có tác dụng gì."

Giọng nói hắn mang theo sự tàn nhẫn, tuyệt tình khiến người nghe phát lạnh.

Hàn thị ôm đứa trẻ chặt hơn, trái tim lạnh ngắt vì lời nói của hắn. Nàng cúi đầu, đều là nữ nhân, không khỏi nổi lòng trắc ẩn với Mạnh thị: "Dù sao nàng cũng là mẫu thân ruột của Đại ca nhi. Thiếp thân đã sai người chuẩn bị quan tài, chờ nàng qua đời sẽ chọn một chỗ an táng cho nàng, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ. Tương lai Đại ca nhi nhớ mẫu thân ruột, chúng ta cũng có câu trả lời với nó."

Lăng Trọng Thư hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua đứa bé trong lòng Hàn thị, từ chối cho ý kiến.

Lăng Trọng Hoa cho rằng cướp được giang sơn từ tay hắn thì có thể ổn thoả, đâu ngờ gặp báo ứng, Hoàng hậu không thể sinh con, hắn lại học Đức Chính đế làm đế vương si tình gì đó, không chịu nạp phi.

Hiện tại lại bị Hoàng hậu mê hoặc mụ mị đầu óc, nhận nuôi một đứa con hoang. Đại thần trong triều chắc chắn khuất phục dưới uy quyền của hắn, không dám lộ ra. Nhưng huyết mạch Lăng Thị đâu chấp nhận người khác lẫn lộn như thế, hắn tất nhiên vạch trần việc này, để người trong thiên hạ thấy, Huệ Nam đế cũng chỉ là một người bị nữ nhân mê hoặc, không màng đến cơ nghiệp của tổ tông.

Người yêu mỹ nhân xem nhẹ giang sơn như vậy đâu thể làm đế, còn không bằng làm thân vương nhàn tản, ở bên nữ nhân, ăn nhậu chơi bời.

Hắn vốn nên là người ngồi trên lăng ỷ. Nếu không phải Lăng Trọng Hoa chặn ngang một tay, hắn đã sớm được như ước nguyện. Hiện tại ẩn cư trong con hẻm này, ngày thường không dám ra ngoài, sợ bị người khác nhận ra, hắn đã sớm phiền chán cuộc sống như vậy. Vẫn là mẫu phi hiểu rõ lòng hắn, so với cả đời tham sống sợ chết, không bằng đánh cược một lần.

Lời đồn đãi truyền không đến nửa ngày đã đảo ngược, có lão thần uống trà trong trà lâu, nghe có người nhỏ giọng nghị luận việc này thì giận tím mặt, lão thần này là một lão Hàn lâm họ Đỗ, tuy rằng soạn sách cả đời, tính cách cổ hủ, không thông lõi đời, nhưng người ông bội phục nhất đời này chính là Đức Chính đế.

Ông may mắn được thấy dung nhan của Thái tử, cực kỳ giống Đức Chính đế. Rốt cuộc là tiểu nhân ở đâu lại dám hắt nước bẩn lên người Thái tử, còn ám chỉ tân đế. Tuy tướng mạo tân đế không giống Đức Chính đế, nhưng tính tình thủ đoạn lại cực kỳ giống, đế vương như vậy ông chịu phục.

Thấy tiểu nhân đó còn nói chắc như đinh đóng cột, Đỗ Hàn lâm tức giận dựng râu trừng mắt, đứng lên, bưng chén trà dội lên đầu người nọ: "Tiểu nhân miệng phun đầy phân từ đâu lại dám hoài nghi thân phận của đương kim Thái tử?"

Người nọ đang nói hứng khởi, đột nhiên bị người ta dội ướt sũng thì đâu chịu theo, lập tức muốn kéo lão đại nhân đền tiền. Lão đại nhân vốn là thanh liêm, người cũng nhỏ gầy, để râu dài, ăn mặc không bắt mắt, áo ngoài màu tro, mặc cho ai thấy còn tưởng rằng là một thư sinh già nghèo kiết hủ lậu.

Lão đại nhân bị người này ầm ĩ, biết kẻ này là côn đồ lại còn dám lừa gạt người khác, trong lòng tức giận, kích thích nghĩa khí thời niên thiếu mới có, lập tức chất vấn kẻ này: "Hừ, ngươi là ai, dưới chân thiên tử cũng dám phóng đại lời nói sai lầm, ngang nhiên hoài nghi thân thế Thái tử, rốt cuộc có rắp tâm gì?"

Người nọ thấy nhiều người vây quanh, đảo mắt, lập tức phủi sạch: "Đây cũng không phải ta nói, ta cũng nghe người khác nói thôi. Ai cũng nói bệ hạ không gần nữ sắc, chỉ sủng ái một mình Hoàng hậu. Xin hỏi, không có lửa làm sao có khói? Một khi đã như vậy, Thái tử là người nào sinh ra, sao trước kia chưa bao giờ nghe nói, cũng không có ai gặp mẫu thân ruột?"

Trong đám người có người phụ họa: "Đúng đấy, đứa trẻ cũng không thể tự dưng chui ra, trừ phi là ôm tới."

Lão đại nhân nhổ nước bọt vào người nọ: "Phi, bệ hạ sinh con với ai còn phải nói một tiếng với ngươi à, ngươi là ai, Thái thượng hoàng hả?"

Mọi người bị lời ông nói chọc cười ha ha.

Sắc mặt người nọ khó coi, cũng không dám tiếp lời.

Trong đám người có người nghị luận, lời này cũng có lý, chuyện nam nhân đâu thể nói chính xác được, cho dù nhảy ra một nhi tử cũng đâu lạ gì, trong kinh không phải thường nghe nói đại quan gia nào đó có thêm một thứ tử, thế gia nào đó lại nuôi ngoại thất hay sao, huống chi bệ hạ còn là thiên tử.

Người nọ nóng nảy, xoay người muốn chạy, chỉ bỏ lại một câu: "Hừ, mọi người đừng quên, chuyện Hoàng hậu không thể sinh con mới vừa truyền ra, bệ hạ đã ôm Thái tử trở về, trùng hợp quá mức rồi, ta cũng chỉ nghe người khác nói như vậy, nghĩ như vậy cũng không chỉ một mình ta, ngươi muốn hỏi thì hỏi người khác đi."

Nói xong hắn vội vàng chui vào trong đám người, lão đại nhân đâu chịu theo, giữ chặt người lại.

"Chuyện thiên gia ngươi cũng dám nghị luận, có thể thấy được ý đồ đáng chết," Lão đại nhân túm áo người nọ, kéo hắn đi sang một bên: "Đi, cùng bản quan tới nha môn đi một chuyến."

Người nọ kêu to, dùng sức xô đẩy lão đại nhân: "Ngươi chớ có dọa người, lão già nghèo mà xạo sự nhà ngươi cũng dám tự xưng bản quan, ta nói cho ngươi biết, ta chính là người ngươi không thể trêu vào, mau thả ta ra."

Lão đại nhân cũng tức: "Ngươi là ai, hãy xưng tên ra, bản quan ngược lại muốn xem, là người phương nào cho ngươi lá gan, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám nghị luận về bệ hạ, Thái tử. Nói thật cho ngươi biết, bản quan không chỉ là mệnh quan triều đình, hơn nữa còn chính mắt gặp qua Thái tử. Thái tử cực kỳ giống Đức Chính đế, đúng là huyết mạch Lăng gia không thể nghi ngờ. Là người nào sai ngươi vu oan cho Thái tử như thế, có thể thấy rắp tâm hiểm ác, bất luận ngươi có ý đồ gì, dùng thủ đoạn gì đều cùng bản quan tới Kinh Triệu doãn biện luận."

Trong đám người có người hít một hơi, lão nhân này trông không nổi bật, ăn mặc cũng không tốt, nhưng nghe khẩu khí này thật sự là mệnh quan triều đình.

Người nọ gấp gáp, sắc mặt trắng bệch, muốn thoát ra. Lão đại nhân lớn tuổi cũng không có nhiều sức lực, bị hắn đẩy ra lảo đảo, suýt chút nữa ngã xuống đất. Lúc ông sắp ngã xuống đất được người đỡ từ phía sau, quay đầu nhìn, không biết hai kim giáp thiết vệ đã đứng phía sau từ lúc nào.

Ông giật mình, Ảnh Long vệ của bệ hạ lại xuất hiện ở chỗ này.

Quay đầu lại, đám người đã sớm lui đến rất xa, kẻ tung tin đồn ban nãy đã bị bắt lại, có hai kim giáp thiết vệ đè chặt hắn.

Thẩm vấn một hồi, thân phận người nọ bị bóc ra là hoàng hoàng xa của Thường Đại học sĩ, ngày thường thích lấy tên tuổi Thường gia bắt nạt kẻ yếu, gần đây rất thân với Lăng Trọng Thư. Thường di nương trong nhà Lăng Trọng Thư vốn là thứ trưởng nữ của Thường Đại học sĩ, từ xưa cầu phú quý trong nguy hiểm, hắn bị Thường di nương nói động lòng, khi trong kinh xuất hiện lời đồn, hắn thuận thế đẩy thuyền, cũng truyền thêm, lửa cháy đổ thêm dầu, châm ngòi thổi gió trợ giúp, đâu ngờ lại bị bắt tại trận.

Thường Đại học sĩ vô cùng đau đớn, cởi mũ quan bò lên kim điện, cáo tội không quản được thân thích trong nhà nên rước lấy tai họa với hoàng đế, lại thanh minh đoạt tuyệt quan hệ cha con với Thường di nương, sau đó không ngừng dập đầu, nằm ở kim điện khóc lóc thảm thiết.

Văn võ bá quan hai bên đều cúi đầu. Tuy bệ hạ mặt lạnh như thường, không hề nhìn ra tức giận, nhưng cả điện im lặng như chết, lạnh lẽo thấu xương, như khí lạnh xuyên qua lưng thấu vào trong xương tuỷ, làm người ta thiếu chút nữa không đứng vững.

Đây là sát khí, sát khí của thiên tử.

Không giận mà uy, phía dưới bình tĩnh là sát khí, bệ hạ tuyệt đối không bình tĩnh mặt ngoài, sợ là đã động sát khí, Thường Đại học sĩ tự cầu nhiều phúc đi.

Thường Đại học sĩ không ngừng dập đầu khóc lóc, trên mặt đầy hối hận, trong lòng lại hận không thể lập tức bóp chết nữ nhi ngu xuẩn kia. Tại nàng mà toàn bộ Thường gia đều gặp xui xẻo, sớm biết như thế, lúc trước sinh ra lập tức dìm chết nàng, tránh lưu mầm hoạ.

Lăng Trọng Hoa không nói một lời mà nhìn hắn, lại nhìn Đỗ lão Hàn lâm, sau một lúc lâu: "Trong nhà Thường Đại học sĩ nhiều chuyện, trẫm cảm thông Thường ái khanh không thể một mình lo hai việc, chi bằng để Thường ái khanh dẹp yên nội trạch, chức Đại học sĩ này để Đỗ ái khanh nhận đi. Đại học sĩ Hàn Lâm viện, ngay thẳng tài cao là được, trẫm thấy Đỗ đại nhân rất thích hợp."

Ý chỉ này vừa ban, chúng thần khiếp sợ. Đỗ đại nhân làm lão Hàn lâm cả đời, lúc về già lại vớt được chức Đại học sĩ, mang ơn đội nghĩa Huệ Nam đế, thề sống chết nguyện trung thành.

Thường Đại học sĩ bị bãi quan không dám có câu oán hận nào, nghị luận thiên tử, nghi ngờ thân thế Thái tử, nếu nói không có ý đồ, ai cũng sẽ không tin, có thể giữ được mạng đã là bệ hạ khai ân rồi.

Lăng Trọng Hoa lạnh lùng nhìn vẻ mặt sống sót sau tai nạn của hắn, ánh mắt u ám, lạnh lẽo. Lăng Trọng Thư bị biếm thành thứ dân còn chưa từ bỏ ý định, xem ra nên kết thúc nhớ mong của hắn, tránh khỏi hắn luôn nhớ thương thứ không thuộc về mình.

Rất nhanh, thánh chỉ đại cáo thiên hạ, nguyên Đại hoàng tử bị phế Lăng Trọng Thư rắp tâm bất lương, mưu toan lung lay giang sơn, làm loạn lòng người, tội đáng muôn chết, nhưng cùng tộc không thể tương tàn, tuy tội của Lăng Trọng Thư đáng chết vạn lần, trẫm nhớ tới huyết mạch, giữ lại một mạng, xoá tên khỏi hoàng tộc, tịch thu gia sản.

Sau khi Lăng Trọng Thư bị tịch thu gia sản, người một nhà lưu lạc đầu đường. Thường di nương và nữ nhi nàng sinh ra cũng bị Lăng Trọng Thư giận chó đánh mèo, chạy về nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ đã đoạn tuyệt quan hệ với nàng, đích mẫu hận nàng, nếu không tại

nàng, Thường Đại học sĩ sẽ không bị bãi quan, nên đâu chịu gặp nàng, cuối cùng không biết tung tích, nữ nhi bị vứt bỏ ở ven đường, được Hàn thị nhặt về.

Hàn thị không dám xin nhà mẹ đẻ giúp đỡ, ôm nhi tử, nữ nhi trốn trong một gian phòng nhỏ, nhìn nam nhân hùng hùng hổ hổ, tâm như tro tàn.

Phòng nhỏ rách nát, không biết là người nào vứt bỏ, bốn phía lọt gió, không thể che lạnh, bên ngoài gió lạnh tuyết rơi, nước đóng thành băng, không có áo dày, không có chăn mỏng, nàng đông lạnh run bần bật, ôm hai đứa con nhìn nam nhân đối diện đột nhiên bật cười như bị điên, sợ hãi càng không dám ngẩng đầu.

Lăng Trọng Hoa lấy một thỏi bạc vụn trên người, ném đến trước mặt nàng: "Đi, đi mua chút đồ ăn cho gia."

Gia sản bị tịch thu toàn bộ, ngay cả áo dày cũng không thể mang ra thì lấy đâu ra đồng bạc nào, trái tim Hàn thị rét lạnh như tuyết đọng dưới mái hiên.

Tiền này là bán Thường thị đổi lấy, vì muốn có thêm chút bạc, Thường thị bị hắn bán đến chỗ không thể gặp người, còn có Mạnh thị, lúc xét nhà không hề mang theo, có lẽ không sống qua đêm nay.

Nàng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, bọn nhỏ bị nàng ôm nên không cảm thấy quá lạnh, nhưng qua hôm nay, ngày mai phải đi con đường nào đây.

Thấy nàng không có động tĩnh, nam nhân đá một cái: "Sao thế, ngươi cũng muốn phản à, ngay cả lời gia nói cũng không nghe, còn không mau đi mua đồ ăn, ngươi muốn bỏ đói gia hả?"

Hàn thị chậm rãi đứng lên, thả đứa bé trong lòng xuống, rất mau biến mất trong bóng đêm.

Lăng Trọng Thư đợi rất lâu, hai đứa nhỏ vừa lạnh vừa đói, khóc oa oa, hắn căm hận nói: "Khóc nữa bán luôn chúng bay đấy."

Hàn thị mua thức ăn trở về đứng ở cửa nghe rõ lời hắn nói, nàng nhìn bầu trời tối om, bạc bán Thường thị rất nhanh sẽ tiêu hết, đến lúc đó làm sao đây, lấy tính tình hiện giờ của hắn, sợ là thật sự sẽ bán nhi bán nữ, cùng với nàng nữa.

Nàng lấy ra một gói thuốc bột trong tay áo đổ vào trong đồ ăn, quấy vài cái, dường như không có việc gì đi vào.

Ánh mắt Lăng Trọng Thư không tốt: "Sao đi lâu như vậy, chẳng lẽ ngại gia nghèo túng, sinh lòng thờ ơ."

"Thiếp thân không dám." Hàn thị cúi đầu, vội vàng ôm bọn nhỏ dưới đất lên, bọn nhỏ trở lại lồng ngực ấm áp, tiếng khóc nhỏ dần.

Lăng Trọng Thư đặt toàn bộ thức ăn ở trước mặt mình, không thèm hỏi nàng một câu mà ăn một mình, Hàn thị lấy ra hai cái bánh bao trong lòng, bánh bao vẫn còn ấm, nàng bẻ từng miếng nhỏ đút cho hai đứa nhỏ. Hai đứa nhỏ đã đói lắm rồi, vừa có đồ ăn lập tức ngừng khóc.

Ban đêm lạnh giá không thể vào giấc, góc tường ấm áp duy nhất trong nhà bị Lăng Trọng Thư chiếm, hắn bọc quần áo lên người, dựa vào tường ngủ.

Nửa đêm, hắn đang ngủ thì bị đau tỉnh, không ngừng kêu gào, lăn lộn dưới đất, bọn nhỏ bị giật mình khóc lớn, Hàn thị ôm bọn chúng, mở to mắt, làm bộ không nghe thấy, tiếng kêu bên kia nhỏ dần, nàng nghe thấy có tiếng tay cào nền đất, hắn muốn bò về phía nàng, đôi mắt nhìn chằm chằm bên này.

Trong đêm đen, nàng không hề nhúc nhích giống như ngủ như chết, cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng thở "hừ hừ", tiếng thở hổn hển càng ngày càng yếu, dần dần không thể nghe thấy, sau khoảng một nén hương, bóng đêm lại khôi phục yên tĩnh.

Bên ngoài không biết con chim gì bỗng nhiên kêu lên, âm thanh bén nhọn như quỷ khóc khiến người ta hốt hoảng.

Hai đứa nhỏ còn đang khóc lớn, lúc này Hàn thị mới khẽ vỗ lưng bọn chúng, bế bọn chúng lên, không dám quay đầu lại, biến mất trong gió đêm.

Cả nhà Đại hoàng tử bị phế muốn tung lời đồn gây rối loạn triều cương, tội không thể tha thứ, Huệ Nam đế sai người dâng tội trạng cho Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng mới vừa rồi biết nguyên do trong đó, giận dữ đưa một ly rượu độc đến hoàng lăng, ban chết cho Hiền Thái phi.

Trước khi chết, Hiền Thái phi mắng Thái thượng hoàng máu chó đầy đầu, ác độc đến cực điểm. Thái thượng hoàng nghe nói, càng thêm tức giận, suýt nôn ra máu.

Huệ Nam đế lại chiếu cáo thiên hạ, Thái tử thật sự là huyết mạch Lăng gia không thể nghi ngờ, ai dám nghị luận sẽ tính tội mưu phản, từ đây không có ai dám nghị luận thân thế của Thái tử nữa.

Chương 84: Thương xót

Trong kinh gió êm sóng lặng, trong cung không có động tĩnh nào, Thái thượng hoàng bị bệnh mấy ngày, vốn dĩ bởi vì khoảng thời gian trước mấy nữ nhân Mạnh thị ầm ĩ càng ngày càng già đi.

Nam San và nhi tử đi thăm, Thái thượng hoàng nhìn thấy nàng thì sắc mặt vẫn có chút không vui, một Hoàng hậu không thể sinh con, lại còn được đế vương độc sủng, hắn làm cha chồng, sao có thể vui mừng được, nhưng nghe nói nàng đối xử với Thái tử như con ruột, tận tâm tẩn trách, nể tình như vậy cũng không làm khó nàng.

Thái tử có thể tới thăm hắn, hắn rất vui.

Nam San cũng hơi bất đắc dĩ, lại nói Thái thượng hoàng cũng coi như con nuôi của nàng, nhưng giờ lại là cha chồng nàng, đối với Thái thượng hoàng, tâm trạng của nàng hơi phức tạp, Thái thượng hoàng khiến người ta vừa chán ghét vừa đáng thương, nhưng bây giờ nàng là Hoàng hậu, vì chặn miệng người khác, cũng phải tới An Xương cung một chuyến.

Nàng cho nhi tử một ánh mắt rồi cáo lui ra ngoài.

Trong tẩm điện chỉ còn Thái thượng hoàng và Lăng Trịnh, Thái thượng hoàng sai lão thái giám nâng hắn dậy, ngồi dựa vào giường, tay nhỏ của Lăng Trịnh nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, giống như trước kia mỗi lần bà Triệu bị bệnh, nó đều hiểu chuyện hỗ trợ làm việc.

Trong lòng Thái thượng hoàng như có dòng nước ấm chảy qua, vui mừng nhìn đứa bé trước mặt, lệ nóng doanh tròng.

"Thái thượng hoàng, sao người lại khóc, có phải đau ở đâu không ạ?"

"Không có," Thái thượng hoàng nắm tay nó: "Lăng Nhi tới thăm Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng rất được an ủi."

"Thái thượng hoàng phải ăn nhiều cơm, bệnh sẽ mau khỏi."

Trước kia nó bị bệnh, bà Triệu luôn nói với nó như vậy, nghĩ đến bà Triệu, cậu bé lại hơi buồn bã, đã lâu rồi nó không gặp bà Triệu và bà ngoại.

"Được, được." Thái thượng hoàng nói hai chữ được: "Thái thượng hoàng nghe Lăng Nhi."

Nam San đứng ở bên ngoài, nghe tiếng nói chuyện của một già một trẻ bên trong, bốn vị Thái phi trong An Xương cung đều thức thời không tiến lên, bọn họ được bệ hạ sắp xếp vào, tự nhiên biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Ánh mặt trời ấm áp mùa đông hiếm hoi chiếu lên người vô cùng thoải mái, An Xương cung không giống Chính Dương cung, đủ loại cung nữ đi tới đi lui như con thoi, tăng thêm chút sức sống mùa xuân.

Hai khắc sau, Lăng Trịnh đi ra, thấy mẫu thân còn chờ ở cửa, tự nhiên vươn tay, nàng nắm lấy tay nhi tử, hai mẫu tử dắt tay nhau rời An Xương cung.

Nam San thấy nhi tử có chút không vui, ngồi xổm xuống, nhìn nhi tử, hỏi: "Lăng Nhi không thích Thái thượng hoàng sao? Sao lại không vui thế này?"

Cậu bé lắc đầu, con ngươi đen nhánh ngấn lệ: "Không phải, Lăng Nhi thích Thái thượng hoàng."

Nàng ôm nhi tử: "Vậy vì sao Lăng Nhi khóc, nói cho nương biết đi."

Lăng Trịnh cúi đầu: "Lăng Nhi cảm thấy Thái thượng hoàng giống bà Triệu, đều rất đáng thương."

Bà Triệu?

Là gia đình được gửi nuôi Lăng Nhi, bà Triệu, nàng nhớ là một bà cụ sống một mình, con trai con gái đều ở nước ngoài, mấy năm hiếm khi trở về một lần.

Nàng ôm chặt nhi tử, nhi tử của nàng có một trái tim lương thiện: "Lăng Nhi cảm thấy Thái thượng hoàng giống bà Triệu, đều sống một mình, rất đáng thương phải không?"

Cậu bé gật đầu, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

"Thái thượng hoàng không giống bà Triệu, trong cung Thái thượng hoàng có rất nhiều người hầu hạ, lại nói còn có Lăng Nhi của chúng ta, về sau con tới chơi với Thái thượng hoàng nhiều hơn, như vậy Thái thượng hoàng không đáng thương **nữa."**

Cậu bé lại gật đầu, tiến sát lòng nàng, ngượng ngùng vì mình khóc nhè.

Nàng bế nhi tử lên, bước đi chậm rãi, tuổi già không nơi nương tựa, mẹ nàng làm sao không giống chứ, mình mất sớm, nhi tử lại xuyên qua dị thế, bên kia chỉ còn một mình mẹ.

Mẹ phải sống như thế nào đây.

Nước mắt nháy mắt dâng đầy hốc mắt nàng. Nàng ôm chặt nhi tử hơn. Trong tầm mắt mông lung, bóng dáng nam nhân cao lớn chậm rãi đi tới, đón lấy đứa trẻ trong lòng nàng, vươn tay lau nước mắt nàng, vẻ mặt không rõ nhìn An Xương cung.

Nàng bắt lấy tay hắn, lắc đầu: "Không liên quan tới Thái thượng hoàng, là ta... Nhớ tới mẫu thân bên kia."

Khí lạnh trên mặt hắn biến mất, nắm chặt tay nàng đi về phía Chính Dương cung.

Hai thế giới, cho dù hắn là thiên tử, là đế vương cao quý, cũng không thể làm mẹ con bọn họ gặp lại.

Nam San hít một hơi thật sâu, cảnh sắc tiêu điều, lạnh lẽo, yên tĩnh, đời người từ xưa khó vẹn toàn đôi bên, hiện giờ có phu có tử, có thể đoàn tụ ở bên nhau, trong lòng nàng phải biết ơn mới đúng.

Nhìn nam nhân ôm nhi tử bên cạnh, lòng nàng được an ủi.

Trên triều đình, các đại thần vẫn lên triều như thường, đều không dám nhắc đến chuyện Đại hoàng tử bị phế, Lăng Trọng Thư vốn bị biếm thứ dân, vẫn chưa tịch thu tài sản, nếu an phận, tất nhiên một đời phú quý, lại muốn lấy trứng chọi đá, mưu toan mượn thân thế Thái tử quấy nhiễu triều cương, quả thực không biết tự lượng sức mình.

Tướng mạo Thái tử giống như Đức Chính đế, ngoài không rõ mẹ đẻ là ai thì không có chỗ nào khả nghi.

Đáng thương Thường gia, tuy Thường Đại học sĩ là người láu cá, nhưng cũng không có lỗi gì lớn, còn không phải là nuôi một nữ nhi ngu xuẩn, làm cơ nghiệp mấy thế hệ thất bại trong gang tấc, cử tử nhà nghèo đọc sách mười năm, có thể vào cung gặp mặt hoàng thượng, đứng đầu khoa cử khó như thế nào, tâm huyết cùng cực của mấy thế hệ chỉ vì nữ nhi ngu không ai bằng, vọng tưởng trợ giúp trượng phu, liên lụy nhà mẹ đẻ gặp nạn, hủy sạch tâm huyết.

Hai ngày trước, Thường gia đã xám xịt rời kinh, di nương sinh ra thứ trưởng nữ vốn là người có thủ đoạn có tâm kế, vẫn luôn rất được chiều chuộng, nữ nhi vào phủ Đại hoàng tử làm trắc phi, ở trong phủ ngay cả chủ mẫu cũng phải nể ba phần, sau này Đại hoàng tử bị biếm mới khiêm tốn hơn, vừa xảy ra chuyện này, nữ nhi liên lụy cả nhà, không chỉ chủ mẫu không buông tha nàng, Thường đại nhân cũng sẽ không bỏ qua nàng, nghe nói bệnh nặng bỏ mình.

Người Thường gia trở về nguyên quán, quan viên kết giao trong kinh lúc trước không một ai đến tiễn đưa, cực kỳ thê lương.

Một nhà khác có liên quan đến Lăng Trọng Thư là Hàn gia cũng không biết lặng yên rời kinh thành khi nào, không biết đi về đâu, có người mơ hồ nhìn thấy nguyên Đại hoàng tử phi Hàn thị cũng ở trong đó, chỉ không thấy bóng dáng trượng phu.

Mấy ngày sau, Kinh Triệu doãn nhận được bá tánh báo án, trong một căn nhà mọc đầy cỏ dại ở thành Bắc phát hiện một thi thể của nam nhân không biết tên, sau khi ngỗ tác kiểm tra thực hư, nói là trúng độc mà chết, nha dịch không biết thân phận nam tử, trong lúc Kinh Triệu phủ doãn vô ý liếc mắt một cái, sắc mặt khiếp sợ, tuy rằng đã chết mấy ngày, nhưng vì trời giá rét, thi thể cứng nhắc nhưng không hư thối, diện mạo rõ ràng chính là nguyên Đại hoàng tử bị phế.

Kinh Triệu phủ doãn không dám tự tiện làm chủ, suốt đêm dâng sớ vào cung.

Lăng Trọng Hoa nhìn tấu sớ, ném sang một bên, sáng sớm hắn đã biết việc này, ngày Lăng Trọng Thư bỏ mình, Ảnh Long vệ vẫn luôn canh giữ ở chung quanh, không hề ngăn cản Hàn thị hạ độc, nhường nhịn lớn nhất của hắn chính là không đích thân ra tay xử tử mấy nhi tử của Lăng Thành Phong, nhưng nếu là người khác ra tay, hắn sẽ không phản đối.

Sắc mặt hắn khó đoán, nhìn tấu sớ bị ném sang một bên, âm thanh lạnh lùng nói: "Phế hoàng tử Lăng Trọng Thư, ý đồ nhiễu loạn triều

cương, sau khi thất bại xoá tên khỏi hoàng tộc, tự biết nghiệp chướng nặng nề, uống thuốc độc tự sát, sai người chôn cất đi."

Thái giám hầu bút khom người lui xuống, nói như vậy với Kinh Triệu phủ doãn canh giữ ở ngoài cung chờ tin tức, Kinh Triệu phủ doãn lập tức trở về kết án, việc này xử lý lặng yên không một tiếng động, không gây lên một sóng gió nào.

Lăng Trọng Hoa sai người thông báo cho Thái thượng hoàng chuyện Lăng Trọng Thư chết. Thái thượng hoàng sửng sốt một lúc lâu, đại nhi tử tự sát mà chết, hắn đã bị khai trừ khỏi tộc, tự nhiên không thể chôn cất ở hoàng lăng, hắn lẩm bẩm hỏi lão thái giám bên cạnh: "Có chôn cất cẩn thận không?"

Lão thái giám cúi đầu, "Bẩm Thái thượng hoàng, đã chôn cất."

Thái thượng hoàng chống bàn, đau đớn dữ dội nhắm mắt lại, vẫy tay cho lão thái giám lui ra ngoài.

Không còn người nữa, hắn khóc thất thanh, đại nhi tử bỏ mình, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tuy rằng lúc còn sống không nghĩ tới hắn, người vừa chết, oán hận đã hết, chỉ còn lại thương cảm.

Không biết nhi nữ để lại đi nơi nào, Thái thượng hoàng sai người hỏi thăm, biết được được Hàn thị mang đi, suy sụp ngồi trên ghế, không mở miệng hỏi thăm nữa.

Hàn thị mang theo một nhi một nữ đi theo người Hàn gia rời khỏi kinh thành đến vùng Giang Nam. Hàn thị là nữ nhân thông minh, biết muốn mạng sống thì không thể để con cái hồi kinh. Vì an toàn,

sau khi nàng tới Giang Nam thì tách khỏi người nhà mẹ đẻ ra ở riêng, hơn nữa đổi tên đổi họ của mình và nhi nữ, ẩn cư nơi phố phường.

Từ nay về sau một mạch đại hoàng tử không có người thừa kế.

Thành Vương bị giam chân ở Mộ Sơn quận không thể sinh con được nữa. Huệ Nam đế không có khả năng để đối phương có cơ hội Đông Sơn tái khởi. Ngoài phái người tới giám thị, trước khi rời kinh, hắn còn sai người bỏ thuốc Lăng Trọng Hoán. Bất kể đời này Lăng Trọng Hoán có bao nhiêu nữ nhân đều không thể có con.

Chặt đứt suy nghĩ của hắn, giữ hắn một đời áo cơm vô lo đã là nhân từ lớn nhất rồi.

Lăng Trọng Hoán ở Mộ Sơn nghèo nàn còn luôn nhớ mong có một ngày hồi kinh, chẳng qua mãi mãi không thể thực hiện được.

Mà khi Lăng Trọng Thư còn sống chắc chắn không ngờ được, hắn sinh ở hoàng gia, làm trưởng tử hoàng gia, sau khi chết hắn chỉ có một quan tài mỏng bằng gỗ cây liễu, trên mộ không có bia mộ, chôn ở nghĩa địa hoang vắng, làm bạn với ma quỷ không tên, mộ phần không hương nến, cũng không hoá vàng mã, chỉ có mấy con quạ kêu thảm vài tiếng trên cành cây gần đó.

Bốn phía đều là cảnh tượng hoang sơ, cách đó không xa có một nam tử đi tới, diện mạo tuấn lãng, sắc mặt bình tĩnh, áo xanh giày đen, ăn mặc rất bình thường nhưng dáng người ngay thẳng làm người ta không thể coi khinh, trong tay hắn xách một cái giỏ, trong giỏ đậy khăn vải, bên trong là giấy tiền, vàng mã, nguyên bảo.

Hắn chậm rãi đi đến trước một ngôi mộ đứng rất lâu, vẻ mặt như đang hoài niệm, buồn bã, cuối cùng hắn ngồi xổm xuống lấy đồ trong giỏ ra, châm hai hỏa chiết, đốt giấy tiền vàng mã trước ngôi mộ.

Sắc mặt nam tử bình tĩnh, ánh mắt u tối, người trong mộ là một nữ tử còn trẻ, xinh đẹp, ai có thể nghĩ đến Mạnh quận chúa năm đó dịu dàng khoan dung, là tấm gương cho quý nữ thế gia, sau khi chết lại bị người ta vứt bỏ qua loa ở bãi tha ma.

Nhớ hội thơ năm ấy, hắn vẫn là con trai Đại học sĩ tài danh lan xa, nàng là quận chúa phủ Quốc công người người khen ngợi, hai người gặp nhau trên con đường nhỏ ở vườn hoa, lúc đó nàng hơi xấu hổ, hắn tránh người để nàng đi qua trước, giai nhân nhẹ nhàng, làn váy thướt tha, hương thơm thổi qua làm hắn nhìn đến si ngốc, đợi khi bóng dáng duyên dáng ấy biến mất không thấy, hắn mới buồn bã thu hồi ánh mắt, thấy trên mặt đất có một túi gấm nhỏ, trên túi gấm thêu một đóa hoa quỳnh tinh xảo trang nhã, hoa cũng như người.

Hắn xúc động, cẩn thận cất nó đi như báu vật, biết nàng là Tứ hoàng tử phi được Hoàng hậu chọn sẵn, hắn không dám biểu hiện tình cảm ái mộ, chỉ dám âm thầm chú ý nàng.

Mỗi hội thơ có nàng, hắn đều sẽ tham gia, tuy rằng nam nữ không cùng một chỗ, cách nhau rất xa, nhưng chỉ nhìn một cái từ xa xa cũng tốt lắm rồi.

Nàng mãi mãi là người được mọi người vây quanh, nụ cười duyên dáng, mặt mày rạng rỡ, chúng nữ vờn quanh, dù cách xa chăng nữa cũng có thể lập tức tìm được nàng, một cái cau mày, một nụ cười,

một cái lắc đầu, giơ tay của nàng đều khắc thật sâu trong tâm trí hắn.

Sau này, phụ thân bị cách chức, trong một đêm hắn từ công tử nhà Đại học sĩ biến thành bình dân áo vải, nàng cũng như nguyện gả vào phủ Tứ hoàng tử, hai người khác nhau như trời với đất, không thể gặp nhau.

Hắn thu hồi tình cảm này, vùi đầu đọc sách, rơi vào khốn cảnh mới biết phong hoa tuyết nguyệt, thơ từ ca phú đều chỉ là một ít hoa trên giàn, hắn bắt đầu khát vọng cuộc sống yên ổn.

Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của một nữ tử khác, hắn lắc đầu xoá đi bóng dáng nữ tử này, thân phận nàng cao quý, không phải người mà hắn có thể tùy ý nhớ tới.

Trong ánh lửa, giấy tiền vàng mã từ từ cháy rụi, nữ nhân được chôn trong mộ sẽ không ngờ được, sau khi nàng chết sẽ thê thảm như thế, vinh hoa sinh thời thoáng như giấc mộng.

Hắn chỉ có thể biết được tin tức của nàng từ miệng người khác, nàng phong quang đại gả, mười dặm hồng trang, tiếp đó có thai, sinh con, trượng phu nạp thiếp, đến cuối cùng, vì có được thứ không thuộc về mình, nàng giết con giá hoạ. Lúc hắn nghe những lời này, không thể liên hệ với nữ tử dịu dàng trước kia.

Nàng sát hại con cháu hoàng gia, tội không thể tha thứ, sau khi chết không được tôn vinh, còn không được chôn cất, tùy ý vứt bỏ ở bãi tha ma, là hắn lặng lẽ thu dọn thi thể, ban đêm đốt đèn lồng, tìm được nàng từ trong một đống người chết, lúc đó cơ thể nàng cứng

ngắc, vết thắt trên cổ rất rõ ràng, tử trạng dữ tợn, tròng mắt lòi ra, hoàn toàn khác nữ tử trong trí nhớ.

Hắn đã sắp nhớ không nổi trước kia nàng có dáng vẻ gì rồi, nữ tử đáng sợ như vậy, nếu nói bóp chết con, hắn cũng tin, có lẽ hắn thích chỉ là một nữ tử tự bản thân hắn cho rằng dịu dàng mà thôi.

Lòng người dễ đổi thay, trong lòng càng nhiều dục vọng sẽ càng dễ đánh mất sơ tâm, hắn chôn cất nàng cũng coi như hết chút tình cảm cuối cùng.

Hiện giờ hắn đã cưới vợ, tuy thê tử không biết nhiều chữ, nhưng rất thông tình đạt lý, tính tình lanh lẹ, trước mắt nàng vừa có thai, hắn cũng sắp làm cha, chuyện cũ năm xưa, tình yêu thuở niên thiếu đều không bằng cơm áo gạo tiền, việc nhà trong thế tục.

Đốt hết vàng mã trong giỏ, hắn đứng lên, hờ hững nhìn một mảnh mộ địa hoang vu, cách đó không xa lại có thêm một ngôi mộ mới, bùn đất còn rất mới, cũng không biết là người vô danh, hoặc là người nghiệp chướng nặng nề nào.

Hắn đứng dậy, phủi bùn đất trên người rồi xoay người rời đi, phía sau là những cây rừng khô cằn, phần mộ san sát, không có sức sống, đám quạ đen kêu thảm, vùng vẫy bay tới bay lui trên cành cây.

Gió lạnh nổi lên, hắn bước nhanh hơn, hôm nay lúc hắn ra ngoài, thê tử còn nói muốn ăn mứt mơ ở cửa hàng lâu năm bên thành Nam, mắt thấy sắc trời không còn sớm, đến muộn có thể đóng cửa mất.

Những chuyện trước kia giống như một giấc mộng, những chuyện sau này mới là cuộc sống.

Chương 85: Ăn nói

Trong cung, Lăng Trịnh vẫn cùng phụ hoàng lên triều, người khác nghi ngờ thân phận của nó, phụ thân cũng không giấu nó, nó là Thái tử, là đế vương tương lai, chuyện như vậy không dối gạt thì tốt hơn.

Phụ thân nhìn vào mắt nó nói: "Thân thế của con rất đáng nghi, nguyên nhân cụ thể chỉ có một nhà ba người chúng ta biết, người ngoài sao có thể đoán được, nhưng tương lai con là đế vương, thân thế là điểm có thể công kích lòng người nhất, nhớ lấy, chỉ có bản thân thật sự mạnh mẽ, người khác cũng không dám tùy ý nghị luận về con, sách sử là người bên trên biên soạn."

Lăng Trịnh gật đầu một cách nặng nề, nó ghi tạc những lời này vào lòng, lúc tập võ càng thêm khắc khổ.

Thời gian đứng tấn từ ba nén hương biến thành bốn nén hương. Tuy nó mệt nhưng không than nửa câu, buổi trưa ăn cơm với cha mẹ, nó cũng ăn rất nhanh, có lẽ làm hổ lâu quá nên có vẻ lỗ mãng, động tác nhai thịt rất lớn, trong phòng đốt lò sưởi, chóp mũi nó đổ mồ hôi, Nam San rút ra khăn lụa lau cẩn thận cho nó.

Nàng đau lòng không thôi, lại biết trượng phu làm đúng, Lăng Nhi không thể so với đứa trẻ bình thường, nó là đế vương tương lai.

Mắt Lăng Trọng Hoa khẽ nhúc nhích, xem ra Lăng Nhi phải học cung quy lễ nghi rồi.

Dùng bữa xong, hai cha con lấy bàn cờ ra, Lăng Trịnh mới học nên rất hứng thú, tuy phụ thân không nói nhiều, nhưng kiên nhẫn chờ đợi, dạy bảo rất dụng tâm.

Khuôn mặt Nam San đầy ý cười, mang giỏ kim chỉ ra, ngồi cách bọn họ không xa làm công việc chưa hoàn thành, kim chỉ ở trong tay nàng không quá linh hoạt, nhưng nàng vẫn cứ nghiêm túc khâu từng mũi, khuôn mặt xinh đẹp, làn da mịn màng không một lỗ chân lông, mái tóc dài được buộc lên cao, chuỗi hạt trên trâm cài như giọt sương lay động.

Áo trong của hai cha con giống như một cặp, chờ đến đại điển sắc phong Thái tử có thể cùng nhau mặc bên trong.

Nàng cẩn thận khâu vá, nam nhân khẽ ngước mắt nhìn nàng một cái, nàng cười tươi đáp lại.

Vừa đến giờ Mùi, Lăng Trịnh đứng dậy tới Đông Cung.

Nó đã rất quen thuộc đường đến Đông Cung, thái giám, long vệ phía sau nhắm mắt theo đuôi, đi sát theo nó.

Nhi tử vừa đi, nam tử đứng dậy đi tới trước mặt nàng, lấy đồ trong tay nàng ra đặt sang một bên, "Nào, đi với ta một lát."

Nàng mỉm cười, giữa mày không có vẻ buồn bã khó thấy trước đây, cả người khéo léo như mật đào, xinh đẹp đáng yêu, ngửa đầu nhìn hắn, "Tuân chỉ, bây giờ bệ hạ muốn đi đâu, thần thiếp chắc chắn sẽ theo cùng, châm trà rót nước, mài mực thêm hương, thần thiếp đều có thể đảm nhiệm."

Nàng nịnh nọt, lấy lòng, hắn bị chọc cười, lông màu giãn ra, con ngươi mặc ngọc nổi lên gợn sóng, môi anh đào như đóa hoa nở rộ, khuôn mặt anh tuấn có một không hai chấn động trời đất.

"Phu quân, chàng thật đẹp." Nàng không tự giác lẩm bẩm thành tiếng.

Đóa hoa nở rộ xinh đẹp, trong con ngươi đen nổi gợn sóng.

Nàng nhìn càng thêm si mê, "Phu quân, chàng cứ ở yên trong phòng đi, đừng đi ra ngoài hại người, nếu chàng muốn hại thì hại một mình ta thôi."

Đóa hoa trên môi nam tử chợt thu hồi, con ngươi mặc ngọc cũng khôi phục bình tĩnh, "Được."

Phu thê hai người ra ngoài, mỗi người đều khoác áo choàng của mình, một xanh đen một phấn hồng, kết hợp lại càng tăng lên sức mạnh, tuy trong Ngự hoa viên có một màu xanh lục, nhưng cảnh tượng vào đông đại để cũng không có gì xem.

Xa xa có thể nghe được tiếng ca truyền đến từ An Xương cung, Nam San cười một tiếng: "Thái Thượng Hoàng rất bảo vệ Lăng Nhi, ngược lại ngoài dự đoán của mọi người."

Ánh mắt hắn tối lại, nhớ tới rất nhiều năm trước, mỗi lần hạ triều, thường thấy bóng dáng nhỏ bé trên đường đến Chính Dương cung,

tuổi tác tương đương Lăng Nhi, dáng vẻ muốn tới gần lại không dám tới gần, trốn phía sau thái giám, sợ hãi nhìn hắn.

Hắn không dừng lại mà lập tức đi qua.

Hiện giờ bóng dáng nhỏ bé đó đã là người làm tổ phụ, nghe nói gần đây thường chờ Lăng Nhi trên đường tới Chính Dương cung, có lẽ do tướng mạo Lăng Nhi giống mình.

Tuy Lăng Thành Phong không đủ quyết đoán, làm một đế vương mà nói hắn quá mềm lòng, đây là nguyên nhân hắn vẫn luôn không ngăn cản đối phương tiếp cận Lăng Nhi.

Nam San nhìn vẻ mặt hắn là biết hắn nhớ tới chuyện xưa, Thái thượng hoàng là con nuôi của hắn, rốt cuộc vẫn có một chút tình nghĩa, người càng già càng mềm lòng: "Người già đa tình."

Già?

Hắn quay đầu nhìn nàng, hắn già ư?

Nàng vội vàng xua tay: "Không phải nói chàng, là nói Thái thượng hoàng."

Ngẫm lại lại không đúng, Thái thượng hoàng là con nuôi của hắn, Thái thượng hoàng đã già rồi, vậy không phải hắn càng già hay sao, còn nàng cũng là yêu tinh già, nàng lè lưỡi, cúi đầu bật cười.

Tiếng đàn sáo từ An Xương cung không dứt bên tai, hôm nay nghe thấy, ngược lại cũng cảm thấy có chút thú vị, vốn nàng không phải người hoạt bát, nam nhân của mình cũng trầm tính, Thái thượng hoàng lại có hứng thú, mỗi ngày ca múa không ngừng.

Tiết trời gần tháng chạp, tịch mai trong vườn đã nở rộ, hắn kéo tay nàng chậm rãi đi tới, ngửi hương hoa mai mát lạnh như có như không.

Gần giờ Thân, hai phu thê ngọt ngào đi tới Đông Cung đón nhi tử, Khương Thủ phụ hành lễ, Nam San cười nhẹ bảo hắn bình thân, thuận tiện nói một tiếng: "Thái phó vất vả rồi."

"Thái tử điện hạ thông minh hơn người, thần không dám nhận một tiếng vất vả của Hoàng hậu."

"Từ xưa đến nay, người làm thầy đều được người khác tôn kính, thái phó là thầy của Thái tử, đảm đương nổi tiếng cảm ơn của bản cung."

Khương Thủ phủ lập tức nói không dám, cúi người thấp hơn.

Nam San nhìn Nam Lang và Thẩm Vân Thanh đằng sau Lăng Trịnh, hai người cũng hành lễ rất ngay ngắn, từ khi Nam Lang vào Đông Cung, nàng sai người chăm sóc cẩn thận, bao gồm một thư đồng khác Thẩm Vân Thanh cũng không ngoại lệ.

Nam Lang hành lễ với tỷ tỷ của mình, trong miệng gọi Hoàng hậu nương nương, so với trước kia, xác thật ổn trọng không ít, cũng không còn tròn vo như trước, cơ thể bắt đầu gầy đi, giữa mày càng

thêm giống Đinh thị, Nam San mỉm cười, vẫy tay với cậu: "Lang ca nhi, hôm nay cùng tỷ tỷ tới Chính Dương cung dùng bữa."

Tiểu thiếu niên khép hai tay hành lễ: "Tuân chỉ."

Hai Đế Hậu ở phía trước, phía sau là Thái Tử, Nam Lang và Thẩm Vân Thanh, sau khi họ rời Đông Cung, Khương Thủ thủ mới dám đứng thẳng, nhìn một lớp tuyết mỏng trên tường cung.

Bệ hạ không giao cho người khác mà tự mình dạy dỗ Thái tử tập võ, rèn luyện thân thể, đến lúc tan học, Đế Hậu cùng tới đón, Thái tử được coi trọng chưa từng có, nếu những người có chút tâm tư thấy cảnh như vậy, e là muốn chọc mù hai mắt, hận bản thân ngu ngốc, mắt chuột.

Đoàn người Đế Hậu đi ở phía trước, thái giám, long vệ bước sát theo sau, tuyết đã ngừng rơi, trên đường không còn thấy bông tuyến nào, trên những ngọn cây tùng bách hai bên đường còn đọng mấy cục tuyết giống như đóa hoa, trắng tinh loá mắt.

Thẩm Vân Thanh tò mò nhìn ngó khắp nơi, nó từ Tây Sơn phủ vào kinh, vốn nghĩ nhà mình đã rộng lắm rồi, không nghĩ tới hoàng cung còn rộng hơn, trước kia ở Đông Cung đã rất giật mình, nay từ Đông Cung đến Chính Dương cung, xuyên qua khoảng non nửa hoàng cung, rộng đến khó có thể tưởng tượng, nó há hốc miệng, lẩm bẩm nói: "Thái tử điện hạ, nhà người thật lớn."

Lăng Trịnh ngẩng đầu, có chút đắc ý: "Đúng là rất lớn, rất nhiều nơi cô còn chưa đi qua."

Nói xong, dường như nó nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lau láu, dáng vẻ nóng lòng muốn thử, chớp mắt nói với Thẩm Vân Thanh: "Ngày mai nghỉ chúng ta đi thám hiểm, đi dạo một lượt những nơi chưa đi qua ở hoàng cung đi."

Thẩm Vân Thanh không rõ thám hiểm có ý gì, nhưng nhìn vẻ mặt của Thái tử điện hạ, chắc là chuyện rất vui, cũng hơi động lòng, dù sao đều là đứa trẻ không đến sáu tuổi, ham chơi đương nhiên phải có.

Nó lắp bắp nhìn Lăng Trịnh, trong mắt có tò mò và chờ mong.

Nam Lang lớn hơn, cẩn thận nhìn Đế Hậu phía trước, cảm thấy có chút không ổn, nhìn bọn họ, thấp giọng nhắc nhở: "Thái tử điện hạ, việc này còn phải báo Bệ hạ và Hoàng hậu thì mới làm được."

Nam San ở đằng trước đã sớm nghe được tiếng thầm thì của mấy đứa trẻ phía sau, nhướng mày cười với đế vương mặt mày nghiêm túc, quay đầu nhìn ba đứa trẻ: "Mấy đứa có thể thám hiểm ở trong cung, nhưng phải dẫn theo thái giám và long vệ, không thể tự tiện đi xa."

Ba người cùng nói tuân chỉ, Nam San cười tươi hơn, nam nhân bên cạnh lại nhăn mày, giống như cảm thấy như vậy quá mức thả lỏng đối với trữ quân của một nước, nàng khẽ nói: "Phu quân, trẻ con tầm này chính là tuổi ham chơi, đọc sách chơi đùa, hai việc kết hợp, không thể xóa đi thiên tính của bọn chúng."

Lăng Trọng Hoa thấy thê tử hứng thú bừng bừng, mím môi không nói một lời, quay đầu lại, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn nhi tử, ý bảo nó phải chú ý đúng mực, Lăng Trịnh gật đầu.

Nam San phái người thông báo cho Nam gia và Thẩm gia, ngày mai không cần đón hai vị công tử xuất cung.

Ngày hôm sau, ba cậu nhóc ăn sáng rất nhanh, đặc biệt là Lăng Trịnh, ngẫm lại lúc nó vẫn còn là lão hổ đã từng bắt thỏ, bắt gà rừng, có thể chạy nhảy khắp nơi trong rừng, chạm mặt động vật khác thì gầm lớn một tiếng, doạ chúng chạy trốn khắp nơi, cực kỳ uy phong, cực kỳ vui sướng.

Đặt thìa bạc xuống, Lăng Trịnh hoan hô một tiếng, chạy ra ngoài điện, tốc độ của nó rất nhanh, gần như là chạy như bay ra ngoài, dáng vẻ nhảy qua ngưỡng cửa giống hệt lúc còn là đại hổ, tuy nhỏ gầy đi rất nhiều, nhưng bởi vì gần đây đi theo phụ thân tập võ nên mạnh mẽ linh hoạt, Thẩm Vân Thanh chạy sát theo sau, ngược lại Nam Lang hành lễ với tỷ tỷ rồi mới đi.

Nhìn ba cậu nhóc rời Chính Dương cung thì giống như ngựa hoang thoát cương, một lát đã chạy không thấy bóng dáng, Nam San lắc đầu bật cười, đây mới là dáng vẻ trẻ con nên có.

Bên ngoài nổi gió, lạnh hơn trong điện rất nhiều lần, nhưng bọn nhỏ lại không để ý, may mắn hiện giờ trong cung ngoài Chính Dương cung và An Xương cung, cung điện khác đều không có người, cũng không sợ va chạm cái gì, hoặc là nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Chờ đến gần trưa, ba người trở lại Chính Dương cung, trên quần áo đều dính bùn đất, mặt cũng nhọ nhem, nhưng mắt ai cũng sáng quắc, đặc biệt là Lăng Trịnh, nét tươi cười tuỳ ý hơn rất nhiều.

Nam San sai người dẫn Nam Lang và Thẩm Vân Thanh đi rửa mặt chải đầu, còn mình dắt tay nhi tửu đi vào trong điện, Lăng Trọng Hoa chậm rãi đi ra, Lăng Trịnh thần bí kéo hắn sang một bên: "Cha, con phát hiện ở núi giả Ngự hoa viên có tảng đá có thể chuyển động, hình như bên trong có hang động nào đó, trông có vẻ rất sâu."

Ánh mắt Lăng Trọng Hoa hiện vẻ kinh ngạc, trong Ngự hoa viên có một mật đạo, thiết kế rất tinh diệu, người thường vốn không thể phát hiện, Lăng Nhi phát hiện như thế nào.

Lăng Trịnh nhìn thấy sắc mặt phụ hoàng thì biết hang động rất quan trọng: "Cha, con đi vào trước, một mình phát hiện, sau đó bọn họ muốn vào, con lập tức thả cục đá lại, không cho những người khác biết."

Lăng Trọng Hoa nhìn nó bằng ánh mắt tán dương, khuôn mặt Nam San hiện vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ Lăng Nhi phát hiện mật đạo hoàng cung trong truyền thuyết.

Giọng nói dõng dạc của nam tử giải thích nghi ngờ của nàng: "Trong Ngự hoa viên có một lối đi bí mật, là để phòng trường hợp chẳng may cho các hoàng tử, công chúa, phi tần chạy trốn, thiên tử thì khác, ở trong Long Cực điện xây dựng một mật đạo, ngoài hoàng đế các đời thì không ai biết."

Nam San tắm rửa thay y phục cho nhi tử xong, Lăng Trọng Hoa dắt tay nó đi đến Long Cực điện, nàng biết chắc hẳn là đi xem mật đạo hoàng đế mới biết kia.

Lăng Trọng Hoa ra hiệu nàng đuổi theo, nàng cười một tiếng: "Ta không đi đâu, nếu chỉ truyền cho thiên tử, ta là một nữ nhân e là không ổn, lại nói, nếu thực sự có một ngày đó, chàng và nhi tử cũng sẽ không bỏ lại ta, nếu thiên tử là những người khác, ta biết bí mật này cũng vô dụng, người khác làm đế, ta cũng không vào được Long Cực điện."

Nam nhân cụp đôi mắt u ám, yên lặng nhìn nàng: "Sẽ không có ngày đó."

Lăng Trịnh cũng nắm chặt tay: "Lăng Nhi cũng nhất định sẽ bảo vệ mẹ thật tốt."

Nàng mỉm cười đáp: "Mẹ đương nhiên tin tưởng hai người."

Thật lâu sau, hắn dắt tay nhi tử xoay người ra cửa, vẻ mặt hai người đều nghiêm túc, ngay cả dáng vẻ bước đi cũng rất giống nhau, nàng đứng phía sau nhìn không nhịn được bật cười.

Hai cha con vào Ngự thư phòng trong Long Cực điện, Lăng Trọng Hoa ôm nhi tử ngồi trên long ỷ, nắm tay nhi tử, vươn đến miệng rồng trên tay vịn long ỷ, ấn lưỡi rồng xuống, bức tường đằng sau đột nhiên di động từ từ, lộ ra một cánh cửa ngầm.

Lăng Trịnh há hốc miệng, Lăng Trọng Hoa dắt nhi tử đi vào cửa, lại ấn một cái lên viên gạch trên bức tường bên trong, cánh cửa lập tức đóng lại.

Hắn cúi đầu, nghiêm túc nhìn nhi tử, "Thấy rõ không?"

Cậu bé gật đầu.

Trong mật đạo hơi tối, phía trước lại có một chút ánh sáng, hắn bế lên nhi tử đi về phía ánh sáng, ánh sáng do dạ minh châu trên tường vọng lại.

Nơi này rất rộng, bên cạnh còn có mật thất, hắn mở cơ quan, bên trong mật thất có đầy đủ nước sạch, lương khô cho hai ba người ăn uống trong hơn ba tháng.

Đóng mật thất lại, hai cha con lại đi về phía trước, đi khoảng hai canh giờ thì tới trước một cánh cửa lớn bằng đá.

Lăng Trọng Hoa lại dùng chiêu cũ, dùng cơ quan mở cửa đá, ánh sáng chiếu vào, hai cha con đi ra ngoài, ấn cơ quan đóng cửa, cự thạch khép lại, phóng mắt nhìn thì ra là hoàng lăng.

Lăng tẩm tổ tiên Lăng Thị san sát nhau, trang nghiêm ngay ngắn, hắn kéo nhi tử khấu đầu ba cái, sau đó đi về phía trước, đột nhiên một tấm bia cẩm thạch trắng đập vào mắt, tấm bia như một cây cột, khắc hoa văn Bàn Long, mặt trên khắc hai chữ Chính Lăng.

Lăng Trọng Hoa dừng bước, đôi mắt đen như mực.

Đó chính là lăng mộ của hắn.

Chương 86: Kết thúc (thượng)

Chính Lăng, Trịnh Lăng.

Ánh mắt Lăng Trọng Hoa sâu thẳm nhìn tấm bia, lại nhìn vẻ mặt hoang mang của nhi tử.

Bao nhiêu chuyện thế gian đều được định sẵn, đó là tên lăng tẩm kiếp trước trùng hợp với tên của nhi tử.

Lăng Trịnh không biết chữ trên tấm bia, chữ cổ đại vốn không giống hiện đại, hơn nữa lúc trước nó mới đi nhà trẻ nên cũng không biết bao nhiêu chữ.

Lăng Trọng Hoa chậm rãi lại gần tấm bia, dưới hai chữ Chính Lăng còn khắc chi chít những chữ nhỏ, là cuộc đời và công trạng của hắn.

Hắn vuốt nhẹ những hàng chữ đó, nhớ lại kiếp trước, độc lai độc vãng, ăn ở một mình, mỗi lần cầm đũa nhìn lên đối diện không có ai nhìn lại, cung điện lạnh lẽo, tấu sớ xem mãi không hết, đêm dài đằng đẵng, bóng dáng cô độc, một mình ngủ trong kim điện.

Một đời làm Lăng Tiêu, thê tử làm bạn lúc hắn còn trẻ, đời này làm Lăng Trọng Hoa, thê tử nhi tử làm bạn bên cạnh những năm tháng tương lai.

Hạnh và bất hạnh, đã không cách nào so đo, duy chỉ nhớ nhung luôn vương vấn trong tim.

Hắn nắm chặt tay nhi tử, cụp mắt thở dài, đế vương thì sao, quyền thế chí cao vô thượng thì thế nào, sau khi chết chỉ là an nghỉ dưới mặt đất, công tội sinh thời cũng chỉ vài câu.

Bao nhiêu chuyện sinh thời, sau khi chết dựa vào người ta nói.

Chỉ có người thân thiết nhất bầu bạn mới là thủy chung.

Lăng Trịnh nhìn hắn, lại nhìn bốn phía, kiến trúc bốn phía giống phòng ở lại không giống phòng ở, không có người ở, nhìn rất kỳ lạ, nó lại nhìn tấm bia, hỏi: "Cha, đây là nơi nào, bên trên tảng đá là cái gì?"

Hắn vỗ đầu nhi tử: "Đây là hoàng lăng của hoàng triều Lăng Thị, hoàng lăng chính là phần mộ, bia này là bia mộ của cha, bên trên là công trạng cả đời cha."

Lăng Trịnh gật đầu, thì ra căn phòng này để người chết ở, chẳng trách không thấy có người, nó mơ hồ hiểu một ít lời cha nói, khả năng lúc cha vẫn là một người khác đã chết và chôn ở chỗ này, giống như lúc nó là đại hổ.

Hoàng lăng yên tĩnh như dòng nước lặng, không trung u ám, gió lạnh khẽ thổi mang theo hàn ý.

Phía sau tấm bia là Chính Lăng, bên trong chỉ là có y quan, ngược lại cũng không cần bái tế, hắn xoay người định rời đi, Lăng Trịnh lại né tay hắn, khấu đầu ba cái với Chính Lăng.

Gần đây cậu nhóc lớn hơn một chút, trên mặt là vẻ nghiêm túc không hợp tuổi, mím môi nhìn về phía Chính Lăng, lại nhìn phụ thân bên cạnh.

Lăng Trọng Hoa ngồi xổm xuống, nâng nhi tử dậy, phủi bụi đất trên y phục rồi ôm nó vào lòng và đứng dậy.

Lăng Triều đã qua chín đời, tiên hoàng trong lịch sử đều được chôn cất ở nơi này, đế lăng san sát, uy nghiêm, hắn ôm nhi tử nhìn qua một lượt, dừng lại yên lặng cầu nguyện.

Thị vệ canh lăng đúng lúc tuần tra ngang qua, xuất hiện trong một góc, nhìn thấy đế vương, kinh ngạc lập tức quỳ xuống, hô ba tiếng vạn tuế.

Hắn vung tay áo cho bọn họ đứng dậy. Nơi xa bay tới tiếng khóc mắng sắc nhọn chói tai. Hắn nhíu mày, nhìn phía âm thanh truyền đến, đó là biệt viện hoàng lăng, là nơi giam cầm.

Người bị giam cầm trong biệt viện, đang khóc mắng là Loan Quý Thái phi. Búi tóc nàng tán loạn, váy áo dơ bẩn, ôm hài tử ngồi ở ngạch cửa vừa khóc vừa mắng.

Đột nhiên giọng nói tàn nhẫn, ác độc nhìn nhi tử của mình: "Đều tại ngươi, ngươi chọc bệ hạ không vui, cho nên bệ hạ không đón bản cung về, đều tại ngươi."

Lăng Trọng Hiển đã hơn một tuổi, tuy rằng chưa nói được nhiều, nhưng có thể xem hiểu sắc mặt người lớn, khuôn mặt dữ tợn của mẫu thân dọa nó bật khóc oa oa.

Loan Quý thái phi càng nghĩ càng không đúng, nhớ tới bệ hạ đã từng nói, hình như Hiển Nhi có cái gì đó không ổn cho nên mới ghét nàng, mới đưa nàng đến hoàng lăng.

Nàng ném mạnh nhi tử xuống đất, tiếng khóc đứa trẻ lớn hơn.

Lăng Trọng Hoa xuất hiện ở biệt viện, thủ vệ và thái giám quỳ đầy đất, ai cũng không biết, tại sao bệ hạ và Thái tử trong hoàng cung lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây. Trong viện, tiếng khóc tiếng mắng của nữ nhân không dứt bên tai, nguyền rủa Lăng Triều và bệ hạ, trên trán thái giám đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt đế vương sâu như biển, âm thanh lạnh lùng nói: "Tách nàng và tiểu hoàng tử ra, Loan thị giam cầm cả đời, tiểu hoàng tử nuôi ở bên ngoài, phân lệ cùng cấp quận vương, các ngươi không thể làm lơ tiểu hoàng tử."

Thái giám không đoán được ý đế vương, cung kính trả lời: "Tuân chỉ."

Loan Quý thái phi bên trong nghe thấy hai chữ "tuân chỉ", cao giọng chạy ra cửa, vội vàng hỏi: "Chính là ý chỉ trong cung tới, Thái thượng hoàng phái người tới đón bản cung đúng không? Đám nô tài các ngươi, mau thả bản cung ra ngoài, người đâu mau tới thả bản cung ra ngoài."

Lăng Trọng Hoa xoay người, không để ý tới tiếng kêu to của nàng, dắt tay nhi tử đi ra ngoài.

Đám thái giám chờ bệ hạ và Thái tử đi xa mới dám cử động, một lão thái giám nhỏ giọng nói: "Thái phi đừng suy nghĩ nữa, có lẽ Thái thượng hoàng ở trong cung đã sớm quên thái phi rồi, ngài cứ nên an tâm ở chỗ này đi."

"Không." Loan Quý thái phi kêu lên điên cuồng: "Các ngươi gạt người, Thái thượng hoàng sủng ái bản cung nhất, bản cung còn sinh hoàng tử cho hắn, hắn nhất định sẽ đến đón bản cung, có phải đám nô tài các ngươi có ý xấu, cố ý ngăn cản Thái thượng hoàng tới đón bản cung đúng không, mau... Mau mở cửa, để bản cung ra ngoài, bản cung phải hồi cung, muốn đích thân hỏi Thái thượng hoàng, rốt cuộc là vì sao, rõ ràng ngày trước sủng ái có thêm, đột nhiên không hiểu ra sao lại vắng vẻ bản cung, bản cung không phục... Không cam lòng, Thái thượng hoàng..."

Lão thái giám thầm lắc đầu, sủng ái của đế vương trước nay đều tới vô ảnh đi vô tung, khổ nỗi Loan quý thái phi đến nông nỗi này vẫn chưa nhìn thấu, nếu Thái thượng hoàng thật sự có lòng đã sớm đón nàng về rồi, đâu chẳng quan tâm như thế.

Nếu không phải bệ hạ ngẫu nhiên ngang qua nơi này thì đâu phát hiện tiểu hoàng tử sống không tốt. Dù sao tiểu hoàng tử cũng là con cháu Lăng Thị, bệ hạ sẽ chiếu cố tiểu hoàng tử, nhưng sẽ không làm trái ý chỉ của Thái thượng hoàng, thi ân với Loan Quý thái phi.

Chỉ là bệ hạ vào hoàng lăng lúc nào, sao lại không có ai phát hiện, nhớ tới từng có người nói, võ công của hệ hạ sâu không lường được như Đức Chính đế, hẳn là sự thật.

Vẻ mặt lão thái giám càng thêm cung kính, ra hiệu cho chúng thị vệ đi vào, vừa mở cửa lập tức thấy tiểu hoàng tử ngã dưới đất, có lẽ

muốn đứng lên, nhưng mùa đông mặc quá nhiều, hơn nữa vốn dĩ tuổi còn quá nhỏ, bước đi cũng không nhanh nhẹn, lăn qua lăn lại không bò dậy được, cả người nhem nhuốc, khóc đến mức thở hổn hển.

Loan Quý thái phi thấy cửa mở ra có người tiến vào, lập tức nhào lên túm y phục của lão thái giám: "Mau nói, có phải Thái thượng hoàng muốn đón bản cung hồi cung."

Lão thái giám nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại, lại không để ý tới nàng, chúng thị vệ muốn ôm tiểu hoàng tử ra, Loan Quý thái phi buông hắn ra, như nổi điên muốn cướp đứa trẻ về, "Các ngươi làm gì, sao lại có thể cướp con của bản cung, bản cung nói cho các ngươi biết, hắn chính là hoàng tử."

Không có hoàng tử, ai sẽ nhớ thái phi là nàng, nàng không thể cho phép người khác mang Hiển Nhi đi, nàng liều mạng muốn cướp tiểu hoàng tử về, nhưng chúng thị vệ khoẻ mạnh, lắc người mấy cái ôm tiểu hoàng tử đi.

Không ai để ý tới nàng, sau khi đám thái giám thị vệ rời khỏi đây lại khoá cửa viện lại, mặc kệ nàng khóc lóc kêu gào bên trong, tiểu hoàng tử được người ôm ra, nuôi dưỡng ổn thỏa ở một viện khác.

Hai cha con trở lại trong cung thì đã đến bữa tối, Nam San đang dựa cửa chờ, thấy bọn họ trở về thì mỉm cười.

Tiểu Lăng Trịnh rất hưng phấn, chờ trở lại trong điện không có người khác, nói những chuyện nhìn thấy nghe thấy ở mật đạo, nàng mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại nhìn nam nhân im lặng không nói.

Trong mắt nam nhân hiện ra màu sắc ấm áp, lắng nghe hai mẹ con nói chuyện.

Ngày hôm sau, một nhà ba người sớm xuất cung, mấy trận tuyết qua đi, trong kinh một màu trắng xoá, trên nóc nhà, ngọn cây đều là tuyết trắng.

Nhóm nông dân bắt đầu tích trữ cho mùa đông, núi rừng phủ một lớp tuyết rất dày, thôn trang bên ngoài kinh thành nghênh đón vị khách tôn quý nhất thiên hạ. Huống Thần y đã quen việc Đế Hậu đột nhiên tới chơi, chẳng qua dĩ vãng đều là hai phu thê dẫn theo một con hổ đến, hiện giờ biến thành dẫn theo Thái tử.

Đợi khi thấy dáng vẻ Thái tử, ông kinh ngạc không thôi, Nam Sùng Khởi, Mạnh Tiến Quang cũng kích động vạn phần. Diện mạo Thái tử cực kỳ giống Đức Chính đế, ba người đều từng làm quan dưới trướng Đức Chính đế nên luôn kính phục Đức Chính đế vạn phần, đột nhiên nhìn thấy Thái tử rất giống Đức Chính đế, sao có thể không giật mình, mấy người nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Nam San hơi buồn cười, diện mạo của Lăng Nhi trấn trụ không ít lão thần dưới thời Đức Chính đế, cũng là vì này diện mạo, đại thần trong triều không một ai hoài nghi huyết thống của Thái tử, chẳng qua lén phỏng đoán mẹ đẻ của Thái tử mà thôi.

Lăng Trịnh rất hứng thú với Nam Hoàng đang được Huống Thần y ôm, lúc nó còn là đại hổ đã dọa bảo bảo này khóc, nó nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ của Nam Hoàng, nghĩ thầm, như này chắc ngươi không khóc đâu nhỉ.

Ai ngờ Nam Hoàng lại bật khóc lớn tiếng.

Cậu nhóc hơi buồn bực, giờ nó đã không còn là lão hổ, sao tiểu bảo bảo vẫn sợ nó. Nam San xoa vuốt đầu nhi tử, một tay vỗ Tiểu Nam Hoàng: "Lăng ca nhi, Hoàng ca nhi còn nhỏ nên sợ người lạ."

Huống Thần y vội vàng nói phải, ôm Nam Hoàng về phòng, giao cho nhũ mẫu.

Lăng Trọng Hoa khoanh tay đứng, Nam Sùng Khởi và Mạnh Tiến Quang đứng phía sau, không dám lên tiếng, hai mắt đế vương nhìn nhi tử của mình, đột nhiên nhìn về phía Huống Thần y.

Da đầu Huống Thần Y tê dại, không hiểu ra sao, chẳng lẽ bệ hạ trách tội Hoàng ca nhi không cho Thái tử mặt mũi, ôi, cái này thật sự là oan chết mất.

Sau một lúc lâu, giọng nói rõ ràng vang lên: "Lần trước trẫm tới, thấy Nam tiểu công tử ngâm thuốc tắm..."

Huống Thần y lập tức ngầm hiểu: "Bẩm bệ hạ, ngâm thuốc tắm có thể cường gân kiện cốt, nếu bệ hạ không chê, thảo dân kê thuốc cho Thái tử điện hạ."

Mặt đế vương không cảm xúc, âm thanh lạnh lùng như cũ: "Vậy làm phiền Huống Thần y."

"Không dám gánh câu làm phiền cha bệ hạ, có thể làm việc cho Thái tử điện hạ, là phúc của thảo dân."

Lăng Trịnh không chịu ở yên trong thôn trang, một lòng chỉ muốn chạy ra sau núi, Nam San nhìn ra tâm tư của nhi tử, nháy mắt với trượng phu, nam nhân hiểu ý, xoay người đi về phía sau, Lăng Trịnh hoan hô một tiếng đi theo, nàng đứng phía sau nhìn bật cười, gật đầu với ba vị trưởng bối rồi đuổi theo hai cha con.

Tuyết đọng sau núi sâu chừng một thước, ba người đều đi giày da, đạp trên mặt đất hiện ra dấu chân thật sâu, nơi hoàng dã không có dấu vết của con người, tiểu Lăng Trịnh chạy như bay ra ngoài, đi đến đâu gà rừng, thỏ hoang chạy tán loạn, bây giờ nó chỉ là một đứa trẻ, không nhanh nhẹn như còn là đại hổ, tuy biết chỗ những con thú hoang náu mình nhưng vẫn không bắt được con nào.

Lăng Trọng Hoa duỗi tay nhặt bừa một cành khô, ném về phía thỏ hoang, cành khô như mũi tên nhọn xuyên thẳng qua thỏ hoang, tiểu Lăng Trịnh nhào lên, nhấc thỏ hoang lên cười to.

Nàng cũng hăm hở chạy tới, thỏ hoang rất mập, nghĩ đến măng ở rừng trúc phía sau thôn trang đang đúng vụ, có thể đào một ít, hầm một nồi thịt thỏ thì cực kỳ tươi ngon.

"Lăng Nhi, bắt con thỏ này mang về thôn trang, cơm trưa hầm lên ăn."

"Dạ, nương, con muốn ăn thịt thỏ, hầm chín nhừ, chắc chắn ngon lắm luôn." Ánh mắt cậu bé sáng lên, khóe miệng mơ hồ có nước miếng.

Nam nhân chắp tay sau lưng, áo choàng màu đen, đứng thẳng tắp như tùng, trầm tĩnh như cây cối trong rừng, nhìn hai mẫu tử thì thầm về con thỏ kia, sườn mặt nàng như hoa, áo choàng lông màu trắng tôn lên làn da nõn nà như hoa đào.

Núi rừng bị tuyết che kín, đồng ruộng cũng đều là một màu trắng xoá, vạn vật cô liêu, chỉ có giọng nói dịu dàng của nàng và tiếng cười vui sướng của nhi tử.

Sau cơm trưa, người một nhà rời thôn trang, Lăng Trịnh dựa vào cửa sổ xe, nhìn bóng cây núi rừng lướt qua bên ngoài, trong ánh mắt đầy vẻ ước ao.

Lăng Trọng Hoa gõ thành xe, lạnh lùng nói: "Không cần hồi kinh, rẽ ngoặt đi thẳng."

Mắt Nam San cũng sáng lên: "Phu quân muốn tới sơn cốc sao?"

Nam nhân gật đầu, tiểu Lăng Trịnh lại vui vẻ hoan hô một tiếng.

Xe ngựa dừng dưới chân núi, người một nhà tự đi bộ lên núi, đi vào sơn cốc, cảnh trí như cũ, yên tĩnh trống vắng, nhà gỗ vẫn còn, bên cạnh có hai ngôi mộ nằm cạnh nhau.

Hai cha con đứng đó, vẻ mặt phức tạp.

Đây là chỗ chôn cất bọn họ, nhưng bọn họ vẫn sống tốt, sắc mặt tiểu Lăng Trịnh nghiêm túc, sắc mặt nam nhân bình tĩnh không gợn sóng.

Nam San đứng phía sau nhẹ giọng nói: "Hai người còn muốn đứng bao lâu nữa, mau vào phòng đi."

Hai cha con đồng thời xoay người, bước chân phải ra, động tác nhất trí.

Trong nhà gỗ vẫn như lúc bọn họ vừa rời đi, nàng xốc rèm lên, đi vào trong sơn động nối liền với nhà gỗ, trong động ấm áp như mùa xuân, nàng nhớ mùa hè nơi này vô cùng mát mẻ.

Tiểu Lăng Trịnh vui vẻ nhìn sơn động, sao trước kia nó không phát hiện ra nhỉ?

Nó xuất hiện ở chỗ này hai lần, đều không phát hiện sơn động, nó hết sức tò mò về nơi này, nhìn trái nhìn phải, còn dùng tay gõ vách đá, Nam San nhìn nam nhân của mình, nhướng mày, ý bảo nam nhân trông nhi tử.

Lăng Trọng Hoa cởi áo choàng trên người xuống trải trên giường đá, để nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó vẫy tay với nhi tử: "Lăng Nhi, đi."

Tiểu Lăng Trịnh thấy phụ thân muốn ra ngoài, vui mừng đuổi theo, Nam San chờ hai cha con rời khỏi đây thì hơi ủ rũ, dựa vào giường đá chợp mắt, trong động rất ấm áp, nàng nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi.

Dường như lại đi vào trong mộng, nàng quay lại ngôi nhà ở hiện đại, cảnh vật trong nhà không thay đổi, sofa bàn ghế đều giống nhiều năm trước, chẳng qua cũ hơn rất nhiều, nhưng gian phòng giam nàng đã mở ra, nàng đi vào thì thấy mẹ ngồi trước bàn trang điểm.

Mẹ già đi rất nhiều, đầu bạc gần hết, trong tay nắm chặt hai bức ảnh, một bức là ảnh tốt nghiệp đại học của nàng, một bức khác chính là ảnh của Lăng Nhi.

Nước mắt nàng lăn xuống.

"Mẹ."

Bà cụ như cảm giác được, ngẩng đầu lên, không dám tin nỉ non: "Nam Nam, là con sao?"

"Đúng vậy, là con đây."

Bà cụ xoay người, đợi thấy diện mạo của nàng, lại nhìn cách ăn mặc của nàng, nhớ rất rõ đã khoá kỹ cửa, cô gái này đi vào thế nào, hơn nữa còn ăn mặc như vậy, bà cụ hơi chần chừ: "Cô là ai, sao lại vào đây?"

Nàng cúi đầu nhìn, bản thân còn mặc trang phục cổ đại, cũng là dáng vẻ cổ đại, khó trách mẹ không nhận ra, "Mẹ, con là Nam Nam, Nam Nam con gái mẹ đây."

"Không phải, rốt cuộc cô là ai, con gái tôi trông không như này."

Tuy bà cụ nói không tin, nhưng trong mắt lại lóe ánh sáng mong đợi, nhìn nàng không chớp mắt, dường như muốn nhìn ra điều gì từ trong đó.

Giọng nàng nghẹn ngào, chậm rãi đến gần: "Mẹ, con thật sự là Nam Nam con gái mẹ đây, con chết rồi, nhưng con lại sống lại, mẹ còn nhớ con kể chuyện trong mộng với mẹ không, con về trong mộng, ở bên cha Lăng Nhi, Lăng Nhi cũng trở lại bên cạnh chúng con."

Thấy nữ tử nói đến Lăng Nhi, bà cụ đã tin tưởng vài phần: "Con thật sự là Nam Nam của ta?"

"Đúng vậy, mẹ, con là Nam Nam, mẹ còn nhớ, lúc trước cha không cần chúng ta, mẹ ôm con ngồi ở bờ hồ trong công viên, mẹ nói, nếu không hai mẹ con chúng ta cùng chết ở chỗ này đi, dọa con khóc lớn, sau đó, mẹ vừa gạt lệ, vừa dắt con về nhà, mãi tận về sau, không bao giờ nhắc đến cha nữa, mẹ con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau."

"Không sai," Bà cụ thoáng chốc rơi nước mắt, đây là chuyện chỉ hai mẹ con mới biết, người ngoài chưa bao giờ biết bà vẫn luôn

Chương 87: Kết thúc (hạ)

Mặt trời ngả về Tây, trong sơn cốc bắt đầu lạnh hơn, Nam San nhìn đỉnh núi, qua một canh giờ, đã bỏ qua thời gian đóng cửa thành, chẳng lẽ hôm nay phải ở chỗ này?

Lăng Trịnh ăn thịt xong, có chút mơ màng sắp ngủ, mí mắt đánh nhau, nam nhân bế nhi tử lên trở về sơn động, lấy áo choàng trải trên giường đá bọc lấy nhi tử, chỉ lộ ra miệng mũi để hít thở, sau đó một tay ôm eo nàng, nhấc người bay xuống núi.

Nàng bám chặt trượng phu, thấy hắn bước nhanh như bay, rất nhanh đến dưới chân núi, xe ngựa vẫn còn ở đó, thị vệ đánh xe ở tại chỗ đợi lệnh, thấy các chủ tử xuất hiện, lập tức hành lễ.

Lăng Trọng Hoa ôm nhi tử vào trong xe, sau đó lại đỡ nàng đi lên, xe ngựa khởi hành, Lăng Trịnh ngủ ngon lành, trong mũi hình như có tiếng ngáy, nàng dựa đầu vào vai nam nhân của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Cửa thành đã đóng, thị vệ lấy lệnh bài ra, tướng quân thủ thành cung kính cúi đầu, ra lệnh đám thủ vệ mở cửa thành ra, xe ngựa chậm rãi đi vào thành.

Bên trong thành, đèn đuốc rực rỡ, hai bên đường, đèn lồng ngoài cửa hàng đều đã thắp sáng, nhu hòa ấm áp, thỉnh thoảng có hai ba người đi đường, cùng nhau ra vào cửa hàng.

Nàng cẩn thận vén rèm lên, nhìn lén phồn hoa nhân gian này.

Nam nhân mỉm cười: "Muốn ra đi dạo chút không?"

Mắt nàng sáng lên: "Được không, phu quân."

Hắn không đáp, ôm nhi tử, vén rèm xuống xe, sau đó duỗi tay đỡ nàng xuống, kéo mũ áo choàng của nàng che lại.

Một tay ôm nhi tử, một tay dắt nàng, lòng nàng đầy vui mừng, hai phu thê đi dạo trên con đường dài, tiếng tiểu nhị nhiệt tình không ngừng mời chào bọn họ, muốn lôi kéo bọn họ vào quán dùng cơm.

Nàng khẽ cười, tuy bọn họ ăn mặc không bắt mắt, nhưng chất liệu đẹp đẽ quý giá, thương nhân tinh mắt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ không phú cũng quý, hơn nữa diện mạo, khí chất của nam nhân của mình, người bình thường đâu thể khinh thường.

Triều đại này không phòng nam nữ gặp nhau, nữ tử có thể ra ngoài, một tiểu thư bước từ trên xe ngựa ngoài quán ăn xuống, lơ đãng nhìn thấy diện mạo của hắn, đầu tiên là kinh ngạc ngây ra, sau đó xấu hổ đến si mê, ngây ngốc đứng cạnh xe ngựa, quên bước vào quán ăn mà cứ nhìn về phía bọn họ.

Ánh mắt Lăng Trọng Hoa xuất hiện vẻ ghét bỏ, cả người căng cứng, toả ra sát khí, Nam San kéo tay áo hắn ra hiệu không thể, sau đó kéo hắn đi vào một quán trà, hỏi chưởng quầy một nhã gian.

Sau khi ngồi xuống, còn mơ hồ nghe thấy có nữ nhân hỏi chưởng quầy hành tung của bọn họ, chưởng quầy là người có ánh mắt, nam

tử vừa rồi không giống người bình thường, khí thế dọa người, hắn cũng không dám tự ý gây hoạ, tùy ý nói vài câu đuổi khéo nàng kia đi.

Tay Nam San chống cằm trên bàn, nhìn nam nhân của mình.

Nam nhân tóc đen áo đen, ăn mặc đơn giản nhưng lại khiến cơ thể càng thêm cao lớn, thả lỏng mặt mày, lông mi dài rủ xuống như chiếc quạt, sắc mặt hắn bình tĩnh, lại khó nén sự phong hoa.

Quả nhiên là cảnh đẹp nhân gian, chẳng trách nữ nhân đều không màng rụt rè muốn đuổi theo, nhi tử còn ngủ trong lòng hắn, khuôn mặt nhỏ hơi ửng hồng.

Chưởng quầy bưng chén trà điểm tâm lên rồi nhỏ giọng đóng cửa lui ra ngoài.

Nàng cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, hương vị cũng tạm được, đột nhiên nhã gian cách vách truyền đến tiếng đồ vật rơi xuống đất, nàng nghi hoặc chau mày.

Lăng Trọng Hoa hơi híp mắt, đứng lên, dời một bức tranh trên bức tường, lại xé một miếng da có màu sắc như bức tường dưới bức tranh xuống, lộ ra một cái lỗ nhỏ, âm thanh bên kia tường truyền tới.

Hình như là tiếng của một cô nương: "Vì sao, vì sao ngươi từ chối ta."

Nam San kinh ngạc, giọng nói này hơi quen tai, hình như là Thẩm tiểu thư, Thẩm Nhược Mai, nàng dùng ánh mắt hỏi nam nhân của mình, đây chính là biểu muội của hắn, một cô nương chưa xuất giá, lúc này xuất hiện ở quán trà, người hẹn gặp là ai.

"Thẩm tiểu thư, là Mạnh mỗ đê tiện, không xứng với tiểu thư, xin tiểu thư về sau chớ đến bến tàu tìm Mạnh mỗ, miễn làm hại danh dự của tiểu thư."

Đây là?

Tiếng của Mạnh Đường.

Cái này làm Nam San không chỉ giật mình mà vô cùng kỳ lạ, Mạnh Đường và Thẩm Nhược Mai quen nhau lúc nào, theo lý mà nói hai người này không có khả năng liên quan đến nhau mới phải.

Kế tiếp dường như Mạnh Đường muốn rời đi, Thẩm Nhược Mai túm được hắn: "Mạnh công tử, Nhược Mai thật sự khiến ngươi chán ghét thế sao? Nếu đúng như thế, lúc trước Mạnh công tử cần gì phải cứu ta, còn không bằng để ta chết đi."

Tiếng Mạnh Đường cực kỳ gian nan: "Thẩm tiểu thư, thân thể tóc da đến từ cha mẹ, tiểu thư chớ xem thường sống chết, gặp chuyện bất bình, ra tay cứu giúp chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, Thẩm tiểu thư chớ để ở trong lòng, Mạnh mỗ cảm tạ sự yêu mến của tiểu thư, thật sự không dám thừa nhận, về sau xin tiểu thư không cần đến tìm ta nữa, dừng tại đây thôi, chúc Thẩm tiểu thư sớm ngày tìm được lang quân như ý, về sau cuộc sống phú quý, mọi chuyện hài lòng."

"Mạnh công tử..."

Bên kia truyền đến tiếng mở cửa, sau đó là tiếng nữ tử nhỏ giọng nức nở.

Nam San nhìn nam nhân của mình, xem tình hình này là Thẩm Nhược Mai ái mộ Mạnh Đường, Mạnh Đường ngại gia thế địa vị, từ chối nàng.

Nói thật, với hoàn cảnh hiện giờ của Mạnh gia đâu xứng đôi với Thẩm Nhược Mai, càng đừng nói còn có bà bà cực phẩm như Ngụy thị, gả qua chịu khổ không nói, còn phải nuôi cả gia đình.

Nhưng chuyện nam nữ, nếu nữ nhân động lòng với một nam nhân, đó chính là quyết tâm, một lòng chỉ muốn ở bên hắn, đâu quan tâm cái gì chịu khổ, cái gì khốn cùng.

Nam San nghĩ ngợi, nàng không nên nhúng tay vào việc này, Thẩm gia sẽ không đồng ý để cháu gái gả vào Mạnh gia. Không nói gia thế của Mạnh gia, chỉ ân oán giữa Mạnh gia và hoàng gia, còn có ý chỉ nam tử Mạnh gia ba đời không thể khoa cử, nữ tử nhiều thế hệ không thể gả vào nhà quan, không thể tiến cung lúc trước. Nhà như vậy, nữ nhi gả vào, con cái sinh ra ngóc đầu lên thế nào được, Mạnh gia căn bản không thể có ngày Đông Sơn tái khởi, là người có mắt, đều sẽ không gả cô nương nhà mình cho nam nhi Mạnh gia.

Huống chi Mạnh gia nghèo rớt mồng tơi, lấy tình huống hiện tại của Mạnh gia, thê tử tương lai của Mạnh Đường không phải nữ nhi nhà nông, thì là nữ nhi thương hộ, đâu cưới nổi nữ nhi nhà quan, càng đừng nói là tiểu thư Hầu phủ.

Nàng đứng dậy đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, Mạnh Đường đã rời quán trà, hắn không còn là công tử thiếu niên Hầu phủ trong trí nhớ, khi đó hắn cẩm y hoa phục, có chút vô lại, tùy ý huênh hoang, giọng nói vịt đực khó nghe, lớn tiếng gọi nàng là Tam bàn nhi.

Mà Mạnh Đường hiện giờ hơi khom lưng, dáng vẻ khiêm tốn, thân hình cao gầy, khuôn mặt buồn bã khác một trời một vực người trong ấn tượng.

Bước chân của hắn rất chậm, nặng nề nói không nên lời, có lẽ làm việc ở bến tàu quá mệt mỏi, hoặc là gánh nặng gia đình quá nặng, làm lưng hắn còng đi, trên người là áo vạt ngắn, cách ăn mặc thường thấy của những hán tử chợ búa, y phục mỏng manh, giày vải màu đen, bên trên còn dính bùn đất, khác hoàn toàn nhóm công tử thư sinh ra vào quán trà.

Đột nhiên hắn cũng ngẩng đầu nhìn trên lầu, đối diện ánh mắt của Nam San, hắn hơi sửng sốt, dừng lại thật lâu rồi hành lễ với nàng, sau đó cúi thấp đi về phía trước, bước chân không ngừng.

Kiếm gỗ đào hắn đưa cho nàng còn treo trong khuê phòng ở Hầu phủ, sau khi cha mẹ dọn về Hầu phủ, nàng đã sắp xếp lại căn phòng giống như lúc trước.

Mạnh Đường, như lời nương nói, thật sự có chút đáng tiếc.

Cảnh còn người mất, phong thuỷ lưu chuyển.

Thẩm Nhược Mai cách vách đã ngừng khóc, đóng cửa rời đi.

Nhi tử trong lòng Lăng Trọng Hoa dần tỉnh, thò đầu ra ngoài áo choàng màu đen, xoa đôi mắt nhập nhèm, kỳ quái nhìn căn phòng, không rõ đây là nơi nào.

Nam San ngồi bên cạnh bọn họ, quan tâm nhìn nhi tử: "Lăng Nhi, đây là quán trà bên ngoài, một lát nữa chúng ta hồi cung."

Lăng Trịnh chớp mắt, tỏ vẻ đã rõ, lại dựa vào lòng phụ thân, ngáp một cái.

Canh giờ đã không còn sớm, một nhà ba người bắt đầu hồi cung.

Dọc đường đi Nam San đều nghĩ đến chuyện của Thẩm Nhược Mai và Mạnh Đường, từ tư tâm mà nói, nàng hy vọng người có tình trong thiên hạ đều có thể bên nhau, nhưng trên thực tế, nàng lại biết rõ vũng nước đục Mạnh không thể thay đổi được.

Lăng Trọng Hoa nắm tay nàng, thấp giọng nói: "Việc này nàng không cần nhúng tay."

Nàng gật đầu, vốn nàng cũng không định nhúng tay, đối với mấy người Mạnh gia, ngoài Mạnh Đường, nàng không muốn nhìn thấy những người khác, quan tâm bọn họ làm gì.

Không quá hai ngày, nghe nói Thẩm Nhược Mai và công tử nhà Hộ Bộ Thị lang đính thân, công tử nhà Thị lang tuấn tú lịch sự, rất xứng đôi với Thẩm Nhược Mai, sau khi Nam San nghe được, có chút thoải mái, lại như phiền muộn thở dài.

Nàng ném việc này sang một bên, cúi đầu bắt đầu tăng tốc khâu vá y phục, sắp đến đại điển sắc phong Thái tử rồi, nàng hy vọng ngày đó, hai cha con đều có thể mặc y phục nàng đích thân làm, cho dù mặc ở bên trong.

Rất nhanh đến ngày tổ chức đại điển sắc phong Thái tử.

Không đến giờ Mẹo, một nhà ba người chuẩn bị xong, sớm hôm đó, Lăng Trọng Hoa tự mình kiểm tra mọi thứ từ lớn đến bé cho buổi sắc phong.

Bên trong hai cha con đều mặc áo trong nàng tự tay làm, bên ngoài Lăng Trịnh mặc áo ngoài hoa văn hình rồng màu vàng hơi đỏ, đầu đội kim quan, Lăng Trọng Hoa mặc long bào màu vàng, đội kim quan vấn tóc đồng dạng, Nam San cũng mặc phượng bào màu hạnh, Đỗ ma ma vấn tóc đội mũ cho nàng, rửa mặt chải đầu xong, một nhà ba người ngồi chung long liễn đi đến Thái Miếu.

Văn võ bá quan đã canh giữ ở Thái Miếu từ trước, ngay cả Tiếu lão tướng quân ở biên quan xa xôi cũng tiếp chỉ hồi kinh, tới tham dự đại điển sắc phong Thái tử, lão tướng quân là thân binh của Đức Chính đế, dọc đường đi nghe người ta nói, Thái tử điện hạ cực kỳ giống Đức Chính đế, cảm xúc ông sôi trào, ra roi thúc ngựa, rốt cuộc đuổi kịp đại điển.

Huệ Nam đế dắt tay Thái tử, tuy Thái tử còn nhỏ nhưng mặt mày nghiêm túc, mắt nhìn thẳng, bước chân vững vàng, còn nhỏ đã có khí thế của vương giả, lão tướng quân nhìn dưng dưng nước mắt, Thái tử giống hệt Đức Chính đế làm người ta thấy càng thêm hoài niệm.

Lăng Trọng Hoa như vô tình nhìn ông một cái, cả đời Tiếu lão tướng quân cố thủ biên quan, nếu không nhờ ông, lúc Vĩnh Thái đế tại vị, sao có thể hưởng thiên hạ thái bình, Tiếu gia ở biên quan đã truyền ba đời, hiện tại chủ soái là đời cháu.

Biên quan nghèo khó, nghe ám vệ bẩm báo, lão tướng quân lạnh chân phong thấp, thường đau đến mức nửa đêm không thể ngủ, trong kinh có ngự y, còn có Huống Thần y, nhất định có thể chữa khỏi bệnh của ông, vì thế, hắn đặc biệt triệu ông hồi kinh an hưởng tuổi già, về sau một năm một lần cho người Tiếu gia đoàn tụ.

Tiếu lão tướng quân đang ngây người nhìn Thái tử, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt thiên tử, ông ma xui quỷ khiến dời mắt nhìn, lập tức cúi đầu.

Bệ hạ...

Tân đế giống bệ hạ, quả thực như thế.

Khương Thủ phụ và Đỗ Đại học sĩ chia nhau trải sách gấm màu vàng lên bàn, phía trước bàn là bàn thờ đặt lư hương tử kim, khói trong lư hương lượn lờ, văn võ bá quan quỳ lạy dưới bậc Thái Miếu.

Hai phu thê đứng hai bên trái phải nắm tay Thái tử, chậm rãi đi lên bậc thang, đứng trước bàn thờ, quan tư lễ trình hương nến lên, Thái tử cầm hương châm lửa, cắm vào lư hương, nhận lấy sách gấm trong tay Khương Thủ Phụ và Đỗ Đại học sĩ, lễ quan cao giọng kết thúc buổi lễ.

Văn võ bá quan quỳ dưới đất hô Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Lăng Trọng Hoa nâng cánh tay, vung tay áo, tiếng hô lập tức ngừng lại.

Ba người đi vào Thái Miếu, trên kệ giá trong Thái Miếu đặt ngay ngắn bài vị hoàng tộc Lăng Thị, trong một loạt bức chân dung đế vương, Lăng Trịnh liếc mắt một cái nhận ra một bức chân dung trong đó rất giống mình, ánh mắt nó ngờ vực nhìn cha mẹ bên cạnh, cha từng nói, cha và nương biến thành dáng vẻ khác, như vậy người trong tranh là ai? Có phải cha không?

Lăng Trọng Hoa hơi ngồi xổm xuống, ôm lấy nó: "Lăng Nhi, đó chính là dáng vẻ lúc trước của cha."

Lăng Trịnh hiểu được, cha cũng là hoàng đế Lăng Thị, chính là người được chôn cất ở hoàng lăng, nó quỳ trên bồ đoàn, dập đầu ba cái với bức tranh, sau đó lại dập đầu với bài vị liệt tổ liệt tông Lăng Thị.

Lăng Trọng Hoa nhìn dáng vẻ cung kính của cậu bé, lại nhìn từng dãy linh bài của Lăng Thị trên giá, hắn rốt cuộc không phải tội nhân Lăng gia, trăm năm sau không cần thỉnh tội trước liệt tổ liệt tông, giang sơn này là của Lăng Thị, Lăng Nhi là huyết mạch Lăng Thị chân chính.

Cậu bé khấu xong đầu, từ bồ đoàn đứng dậy, một tay Lăng Trọng Hoa bế nó lên, một tay khác dắt tay thê tử đi ra Thái Miếu, văn võ bá quan vẫn quỳ gối ở phía dưới.

Đế Hậu Thái tử đi ra, đứng trên bậc cao, các quan lại không dám ngẩng đầu.

Giọng nói to rõ ràng vang lên, chấn động màng nhĩ: "Nhi tử của trẫm, Thái tử Lăng Trịnh, huyết mạch Lăng Thị chính thống, nay chính thức sắc phong làm Thái tử, thông báo với tổ tiên ở Thái Miếu, hy vọng tổ tiên Lăng Thị phù hộ Thái tử, bảo vệ vương triều Lăng Thị thiên thu vạn đại, phồn thịnh không suy."

Bách quan một lần nữa dập đầu ba cái, hô to vạn tuế, âm thanh chỉnh tề rõ ràng vang dội, quanh quẩn trong núi cao.

Lăng Trọng Hoa nhìn thẳng phía trước, bầu trời trong xanh, mây trắng xa xăm, đứng bên tay trái hắn là nhi tử vẻ mặt trang trọng giống hắn, bên tay phải là thê tử đoan trang.

Hắn cúi đầu, nhìn xuống văn võ bá quan phía dưới.

"Các khanh bình thân."

Bách quan lại hô to vạn tuế, khấu tạ long ân, ba người đứng trên đài cao, sau lưng mây trôi đầy trời, như nhật nguyệt chuyển dời, hai đời luân hồi, cuối cùng lại gặp nhau.

Huyết mạch Lăng Thị qua tay hắn, từ loạn về chính, trả giang sơn cho huyết mạch chính tông, nguyện vương triều Lăng Thị thiên thu vạn đại, thịnh thế huy hoàng.

- HOÀN CHÍNH VĂN -

Chương 88: Ngoại truyện 1

Cháu ngoại Trịnh gia mất tích, toàn bộ tiểu khu đều biết, bà Triệu khóc chảy cả nước mắt nước mũi cùng mẹ Trịnh đến đồn công an báo án.

Mẹ Trịnh kể lại, rõ ràng đứa bé ngủ ở nhà, thế nào sáng ra lại không hiểu sao mất tích, công an ghi chép lại, có người lén suy đoán liệu có phải buổi sáng đứa bé tự mở cửa đi ra ngoài, bị người xấu theo dõi, bắt cóc.

Nhân viên đồn công an đều rất đồng tình bà cụ cô đơn này, con gái mới vừa qua đời không bao lâu, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, hiện tại cháu ngoại duy nhất cũng đột nhiên mất tích.

Mẹ Trịnh đã qua tuổi 60, một bà lão gặp phải đả kích liên tiếp, còn có thể kiên cường không ngã khiến người ta rất bội phục.

Công an đi điều tra camera giám sát của tiểu khu, nhưng vừa lúc camera ngày đó bị hỏng, đây là một khu chung cư cũ, một ít phương tiện vốn không quá hoàn thiện, hỏi nhân viên bảo vệ trông cửa đều nói không thấy cháu ngoại Trịnh gia đi ra ngoài, hỏi thăm những nơi gần đó cũng không có manh mối, tra không ra cái gì.

Mẹ Trịnh và bà Triệu không nghỉ ngơi, chạy tới những nơi Trịnh Lăng có thể sẽ tới gần đó đều không thấy bóng dáng, đứa trẻ tầm tuổi đó có thể đi nơi nào, bọn họ nghĩ đến khả năng lớn nhất lại không dám nghĩ thêm nữa.

Buổi tối, mẹ Trịnh kéo cơ thể mỏi mệt về nhà, mấy ngày gần đây bị đả kích liên tục khiến đầu bà bạc đi rất nhiều, con gái mới vừa qua đời không bao lâu, cháu ngoại lại mất tích.

Về đến nhà, cuối cùng bà tê liệt ngã xuống, che miệng khóc thất thanh, cầm ảnh của con gái và cháu ngoại, bất tri bất giác đi vào phòng của con gái lúc còn sống, khóc mệt thì dựa vào bàn, trong hoảng hốt dường như có người đi đến, còn gọi bà là mẹ, bà không dám tin ngẩng đầu.

Có phải Nam Nam không?

Nhưng người trước mắt không phải, bà giật nảy mình, cô gái này vào nhà bằng cách gì, nhìn cách ăn mặc của cô ấy không giống người thời này, ăn mặc quần áo trong TV mới có, hoa lệ phức tạp, khuôn mặt xinh đẹp, mắt ẩn chứa lệ nóng, nghẹn ngào gọi bà là mẹ, còn nói mình là Nam Nam.

Tuy bà cảm thấy vớ vẩn, lại mang theo mong đợi, bà chưa từng quên những chuyện Nam Nam kể lúc còn sống, vốn tưởng rằng con gái bị người ta ức hiếp, phát điên mới sinh ra ảo giác.

Nhưng từ sau khi con gái qua đời, bà liên tục nghĩ lại những chuyện đó, lại cân nhắc diện mạo của cháu ngoại, cảm thấy tuy rằng con gái nói rất ly kỳ, nhưng chưa chắc là gạt người.

Đợi cô gái trước mặt nói ra tên cháu ngoại, lại nói chuyện năm đó lúc bà ly hôn muốn dẫn con gái cùng bỏ mình, bà đã tin tưởng.

Cô gái xa lạ trước mắt rất có thể là con gái đáng thương của mình, bất luận không thể tưởng tượng cỡ nào, chỉ cần con gái còn sống là tốt rồi.

Con gái rơi nước mắt, kéo tay bà, từ từ kể cho bà, cháu ngoại tới bên kia, nó và cha Lăng Nhi đã ở bên nhau, hiện giờ một nhà ba người đoàn tụ.

Tuy lời này không thể tưởng tượng, nhưng bà lại tin, bởi vì người khác không biết, bà xác thật biết Lăng Nhi vô duyên vô cớ biến mất ở nhà, bởi vì thời trẻ ly dị, một mình bà nuôi con, dần hình thành tính cách cẩn thận, trong nhà khoá cửa, bất luận khi nào, trước khi ngủ đều khoá trái từ bên trong, Lăng Nhi mới được đón về, một đứa trẻ hơn năm tuổi không thể nào mở được khoá trái.

Hơn nữa bà ngủ nông giấc, nếu Lăng Nhi thật sự thức dậy mở cửa đi ra ngoài chắc chắn sẽ tạo ra tiếng vang, bà cũng sẽ nghe thấy, trên thực tế đêm hôm trước không có tiếng động nào cả.

Cháu ngoại tự dưng biến mất như hư không, nhưng bà không dám nói lời này với người khác.

Tuy Nam Nam đổi dáng vẻ khác, nhưng làm mẹ, từ ánh mắt là có thể nhận ra con của mình, đây là con gái bà, Nam Nam của bà, bà không khỏi rơi lệ đầy mặt, kéo con gái hỏi cuộc sống bên đó.

Con gái lau khô nước mắt, cười nói mình bây giờ là Hoàng hậu, trượng phu là Hoàng đế, Lăng Nhi cũng thành Thái tử, bà cảm thấy như thiên phương dạ đàm, không thể tin được.

Lại không nỡ ngắt lời con gái, nghiêm túc lắng nghe.

Đợi nói xong, con gái ngủ trong lòng bà giống như lúc nhỏ, bà vuốt tóc con gái, tuy rằng khuôn mặt không giống, nhưng mái tóc mềm mượt lại giống nhau như đúc, nếu hết thảy là giấc mộng, vậy đừng để bà tỉnh lại.

Đêm khuya tĩnh lặng, mọi người trong thành phố đều đã tiến vào mộng đẹp, bà ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã là ba giờ sáng, bà ôm chặt con gái, còn đang suy nghĩ, nếu ngày mai người khác hỏi, bà sẽ nói là con gái nhà họ hàng xa đến thăm.

Lại nghĩ con gái tới chỗ bà, bên kia con rể và cháu ngoại làm sao bây giờ, trong lúc nhất thời, vừa vui vừa buồn, đột nhiên người trong lòng nhẹ bẫng, bà kinh ngạc trợn to mắt, tận mắt nhìn thấy con gái biến mất như không khí.

Chuyện quỷ dị như thế làm bà chấn động không dám chớp mắt, mở to mắt đến tận bình minh, sợ mình ngủ rồi, cho rằng hết thảy đều là mộng.

Bà vẫn duy trì tư thế ôm con gái, hai tay làm tư thế ôm ấp, không dám lộn xộn.

Cửa sổ từ từ sáng lên, độ sáng lớn dần, càng ngày càng sáng, mãi đến khi đồng hồ chỉ 8 giờ sáng, nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ở hành lang, bà mới dám hoạt động tay chân, chậm rãi đứng dậy, cơ thể sớm đã chết lặng, suýt thì ngã xuống.

Đợi ổn định lại, việc đầu tiên bà làm chính là đến đồn công an hủy án, thấy người thì nói, cháu ngoại không mất tích, là được cha nó đón đi rồi, người khác hỏi cha thằng bé, bà ngậm miệng không nói, cười cho qua chuyện.

Phía sau có vài người nhỏ giọng nghị luận, suy đoán cha đứa bé có thể là người không tốt lắm, bà cúi đầu, không nói tiếp.

Đi vào nhà bà Triệu nói việc này, bà Triệu kéo tay bà, cứ xác nhận mãi, "Lăng Nhi thật sự được cha nó đón đi rồi sao?"

Bà nhìn phương xa, kiên định trả lời, "Cực kỳ chính xác, Lăng Nhi được cha nó đón đi rồi, cha nó là người có bản lĩnh, Lăng Nhi đi theo sẽ không chịu khổ."

Lúc này bà Triệu mới yên lòng.

Mẹ Trịnh về đến nhà, bước chân nhẹ nhàng hơn trước không ít, bà tự nấu cơm, ăn cơm, rửa bát, thu dọn nhà cửa, chờ hết thảy xong xuôi, nhìn đồng hồ trên tường chỉ 10 giờ, bà nằm trên chiếc giường trước kia của con gái.

Nhớ tới con gái nói trước kia đều gặp cha Lăng Nhi ở trong mộng, bà hy vọng bà cũng có thể đi vào giấc mộng, có thể nhìn thấy thế giới của con gái và cháu ngoại.

Bà nhắm hai mắt, ép bản thân ngủ.

Trong mộng, dường như bà đi vào một nơi rất kỳ lạ, có vẻ giống điểm du lịch nào đó, dưới bậc thang cao cao là rất nhiều người đàn ông mặc quan phục cổ đại quỳ dưới đất, bọn họ hô to Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, lại hô to Thái tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Bà ngẩng đầu nhìn thì thấy trên bậc thang cao cao có ba người đang đứng, sau lưng là một ngôi miếu thờ, phía sau là trời xanh may trắng, người nam đẹp tựa thần tiên, mặc long bào, vẻ mặt nghiêm nghị, người nữ chính là dáng vẻ khác của con gái, ở giữ bọn họ, đứa bé có vẻ mặt nghiêm túc như ông cụ non kia không phải ai khác, chính là cháu ngoại Lăng Nhi của bà.

Con gái nói không sai, đầu nó đội mũ phượng lộng lẫy loá mắt, người mặc phượng bào, áo ngoài thêu phượng xuyên mẫu đơn, ăn mặc như thế chắc chắn là Hoàng hậu.

Chàng trai kia, cha Lăng Nhi, diện mạo khí chất kia, bà chưa từng gặp người nào ưu tú như thế ở trong TV hay là trong cuộc sống.

Chàng trai vung tay lên, cao giọng nói: "Các khanh bình thân."

Bách quan bên dưới lại hô to vạn tuế.

Đại khí hào hùng, lòng người kinh ngạc.

Bà nhìn ba người kia, lệ nóng doanh tròng, trong lòng như uống thuốc an thần yên ổn lại, con gái nói không giả, cuộc sống ở bên

này thật sự rất tốt, vinh hoa phú quý, quyền lực chí cao vô thượng, còn có người chồng đối xử thật lòng.

Bất kể có cùng thế giới hay không, chỉ cần con gái còn sống, sống bình an vui sướng, tâm nguyện của bà đã trọn.

Nước mắt chảy xuống gò má bà, bà vừa sờ lạnh lạnh, mở mắt tỉnh lại, đồng hồ vừa lúc chỉ ba giờ sáng.

Bà ngồi yên trên giường, đột nhiên bật cười, nước mắt cũng chảy ra.

Ngày hôm sau, hàng xóm đều nhìn thấy mẹ Trịnh tinh thần phấn chấn ra ngoài, còn mặc quần áo mới, tóc cũng chải gọn, đến dưới lầu đi tìm bà Triệu, sắc mặt bà Triệu không tốt lắm, có lẽ đêm qua không ngủ ngon, nhìn thấy mẹ Trịnh thì hơi nghi ngờ.

Mẹ Trịnh vui vẻ nói: "Bà Triệu này, nghe nói khu phố chúng ta thành lập một đội văn nghệ cho người già, trước kia không có thời gian, bây giờ Lăng Nhi cũng được cha nó đón đi rồi, chúng ta nhàn rỗi không có việc gì, không bằng đi tham gia náo nhiệt đi."

Bà Triệu còn đang ngẩn người, mẹ Trịnh đã nhanh nhẹn kéo bà ra cửa, con cháu bà Triệu đều ở nước ngoài, một năm không về nhà một lần, có đôi khi mấy năm mới có thể thấy mặt, đây cũng là lý do lúc trước bà phó thác Lăng Nhi cho đối phương.

Mẹ Trịnh kéo bà Triệu đến quản lý khu phố báo tên, người phụ trách biết chuyện Trịnh gia, thấy mẹ Trịnh nguyện ý ra ngoài, nhiệt tình tiếp đón bọn họ, rất nhanh xếp bọn họ vào đội văn nghệ.

Đến lúc này, hai bà lão đều đặn ngày nào cũng đến trung tâm văn hoá báo tên, vừa mới bắt đầu bà Triệu còn chưa thả lỏng, dần dần được mọi người cổ vũ, hai người cũng học ra dáng ra hình, tươi cười trên mặt cũng bắt đầu nhiều lên.

Chờ quen thuộc, cũng có người trong đội hỏi thăm mẹ Trịnh hiện giờ cháu ngoại sao rồi, mẹ Trịnh đều nói Lăng Nhi và cha nó ở nước ngoài, cuộc sống rất khá.

Người ngoài thấy khuôn mặt bà tươi cười, không giống dáng vẻ buồn bã thì đều tin tưởng.

Chờ đến cuối năm, đội văn nghệ các khu thi đấu, đội văn nghệ của mẹ Trịnh được giải nhất.

Mẹ Trịnh và bà Triệu cười vui vẻ, nhìn dáng vẻ, mặc cho ai thấy cũng nhớ không nổi trước kia mỗi ngày bà đều im lặng ít lời, mặt ủ mày chau.

Mẹ Trịnh vuốt cúp, thầm nghĩ, con gái và cháu ngoại đều sống rất tốt, bà cũng phải sống vui vẻ, ngẫu nhiên ngủ trên giường của con gái, có thể nhìn thấy cuộc sống của con gái, còn có cháu ngoại từng ngày lớn lên, bà đã cảm thấy mỹ mãn.

Chương 89: Ngoại truyện 2

Năm năm sau, một mùa xuân lại đến, trong Chính Dương cung, xuân về hoa nở, mặc dù hoa lăng tiêu đầu tường chưa nở, nhưng dây leo xanh biếc đã leo đầy tường, xanh tươi một mảnh, khiến lòng người vui vẻ.

Trong điện, nữ tử mặc phượng bào màu tím đang ngồi thoải mái trên giường, giỏ kim đặt ở bên cạnh, sườn mặt duyên dáng, giữa mày đều là thỏa mãn năm tháng bình yên.

Ngón tay thon dài linh hoạt đâm kim chỉ, tinh tế khâu xiêm y trong tay, hiện nay tay nghề may y phục của Nam San đã tăng đáng kể, chủ yếu là của nam nhân và nhi tử, áo ngoài thì thôi, có bên phòng dệt chuẩn bị, áo trong nhất định phải mặc đồ nàng đích thân làm, quanh năm suốt tháng, ngược lại luyện được nữ công.

Đỗ ma ma vén rèm đi vào: "Hoàng hậu nương nương, vừa rồi Tưởng phủ tới báo tin vui, biểu tiểu thư lại sinh một tiểu công tử."

Nam San mừng rỡ: "Nhanh vậy à, bản cung còn nghĩ phải tới cuối tháng này, không ngờ giờ đã sinh rồi, bà sai người chuẩn bị một phần lễ dày đưa qua đi, như của đại công tử nhà nàng ấy."

Mấy năm nay, quốc thái dân an, biên quan phòng thủ kiên cố, không khí trong triều ngay thẳng, bá tánh cơm áo đủ đầy, toàn bộ Lăng Triều phồn vinh hưng thịnh, không thể không kể đến sách lược quyết đoán, lôi đình của đế vương.

Thái tử vẫn luôn theo bệ hạ lên triều, hai năm trước đã dọn vào Đông Cung, dần dần xử lý chuyện lớn trong triều, một ít tấu chương cũng trực tiếp đưa đến Đông Cung, do Thái Tử quyết định.

Năm năm trước Đinh Phượng Linh sinh trưởng tử, hiện giờ lại sinh con thứ, nghe nói Tưởng gia hiện giờ do nàng quản lý, Tưởng phu nhân khó nói chuyện đã sớm lui về hậu viện, không dám nhiều lời.

Chung Khấu Châu lớn lên từ nhỏ với nàng cũng ở kinh thành, phu quân làm việc ở Hàn Lâm viện, cuộc sống cũng không tồi, hơn nữa thỉnh thoảng nàng chiếu cố, dù không nói rõ, nhưng đôi mắt thế gia trong kinh đều sáng như tuyết, biết Hoàng hậu nương nương tuy rằng ghét bỏ Mạnh gia, nhưng có vài phần tình cảm với vị vốn là biểu tỷ này, vì thế yến hội phu nhân trong kinh gì đó đều không thiếu phần Chung Khấu Châu.

Chung Khấu Châu là người nhớ ân nghĩa, cũng không nhờ điểm này mà lên mặt, an phận làm người, ngược lại giành được không ít tiếng tốt.

Mạnh gia hiện giờ đã không đáng nhắc tới, nếu không phải có Mạnh Đường, nói không chừng mấy người Ngụy thị đã chết đói đầu đường. Hai năm trước, nghe nói Mạnh Đường đã cưới thê tử, cưới một nữ nhi thương hộ, tuy không phải đại phú đại quý, nhưng cuộc sống cũng không đáng lo, nữ nhi thương hộ kia đanh đá, Ngụy thị bị chỉnh nghe lời hơn rất nhiều.

Lúc mới nghe việc này, nàng chỉ cảm thấy hết sức phiền muộn, biểu muội Thẩm gia đã thành thân từ lâu, nhi nữ đều có ba đứa, cùng đại công tử nhà Thị lang phu thê ân ái, mối tình đầu thiêu niên thiếu cũng chỉ là mộng cũ mây bay.

Nàng phất tay, Đỗ ma ma lui xuống, đi tới cửa hành lễ với người đi vào: "Nô tỳ tham khiến Thái tử điện hạ."

"Hãy bình thân."

Nam San nghe tiếng, buông công việc trong tay, thấy nhi tử đi vào, nó đã có dáng vẻ một thiếu niên, ước chừng mười mấy tuổi, khuôn mặt bình tĩnh, trong nét trẻ con xen lẫn vẻ đẹp không thể bỏ qua, vóc người cũng lớn hơn bạn cùng trang lứa, đi đường mang theo gió càng tăng phần khí phách.

"Nương." Vừa thấy nàng, nó lập tức biến thành như lúc nhỏ, ngồi bên cạnh nàng làm nũng.

Nam nhân theo sát đi vào, nam nhân đang tuổi khỏe mạnh, dáng người cao lớn, dung nhan tuyệt sắc càng thêm như vàng ngọc chạm khắc, ngũ quan xuất trần làm người ta không dám nhìn thẳng, mặt hắn bình tĩnh như nước, lại không giận tự uy.

Thấy nhi tử lại làm nũng với thê tử, mắt hắn sâu như đầm lầy, nhìn như tùy ý lướt qua Lăng Trịnh.

Lăng Trịnh có ánh mắt đứng lên, muốn đi ra ngoài.

Nàng nghi hoặc hỏi: "Lăng Nhi đi đâu vậy?"

Lăng Trịnh quay đầu lại nói: "Nương, con muốn đi điện luyện võ."

Canh giờ này đi điện luyện võ, nàng hơi khó hiểu, Lăng Trịnh nhìn phụ thân một cái, chậm rãi nói: "Nương của Thẩm Vân Thanh lại sinh cho hắn thêm một muội muội."

Nói đến đây Lăng Trịnh hơi buồn bực, hai thư đồng, vốn tưởng rằng chỉ có Nam Lang có bối phận lớn hơn nó, không nghĩ tới tên Thẩm Vân Thanh này, luận bên phụ thân, Thẩm Vân Thanh cùng thế hệ với phụ thân, cũng là trưởng bối của nó, nó đường đường là Thái tử, có hai thư đồng như vậy, nó cũng hoài nghi là phụ thân cố ý.

May mắn hai thư đồng đều thức thời, chưa bao giờ dám nói bối phận trước mặt nó.

Nam San hơi khó hiểu, Thẩm Vân Thanh là nhi tử của tiểu phu nhân Thẩm gia, tiểu phu nhân Thẩm gia cũng không nhỏ tuổi, thế mà vẫn có thể trai già đẻ ngọc, nhưng chuyện này liên quan gì đến chuyện Lăng Nhi đi luyện võ?

Lăng Trịnh vừa đi ra ngoài vừa bỏ lại một câu: "Con cũng muốn có một đệ đệ hoặc muội muội."

Nam San nháy mắt đỏ mặt, đứa nhỏ này?

Ý của nó là không quấy rầy thời gian của phu thê bọn họ, mục đích chính là bảo bọn họ mau sinh thêm đứa nữa.

Nam nhân bên cạnh nhìn nàng: "Đừng nghe nó."

Nàng lại rơi vào trầm tư, hôm sau truyền Khương Diệu Âm tới, mở miệng nói câu đầu tiên khiến cho Khương Diệu Âm hoài nghi mình nghe lầm: "Hoàng hậu nương nương, thần chỉ nghe nói người cầu bí phương sinh nhi tử, chưa bao giờ nghe có người cầu bí phương sinh nữ nhi."

Nàng bật cười: "Nhi tử bản cung đã có, nên cũng không muốn có thêm nhi tử, thêm một nữ nhi là nhi nữ song toàn rồi."

Khương Diệu Âm cũng bật cười, hiểu lời ngầm của nàng: "Nương nương bao dung, thông tuệ hơn người, làm người tầm thường như thần theo không kịp, bí phương sinh nữ nhi không khó, chờ thần chuẩn bị xong thuốc sẽ đưa tới cho Hoàng hậu nương nương."

"Được, vậy việc này làm phiền Khương Ngự y."

"Nương nương quá khách khí."

Nam San buông cái chén trong tay, lại hỏi: "Tướng mạo nhi tử nhà ngươi giống Phàn Thái y cũng bớt việc."

Khương Diệu Âm làm bộ buồn lo thở dài: "Còn nhỏ đã như ông cụ non, cô nương nào sẽ thích chứ, về sau làm sao tìm tức phụ."

"Không cần ngươi buồn lo, không phải Phàn Thái y còn có thể tìm được tức phụ tốt như ngươi sao, về sau nhi tử ngươi tự nhiên sẽ không kém."

"Vậy mượn lời nói tốt lành của nương nương, nếu không về sau nương nương để ý giúp nó."

Nam San nhìn nàng thật sâu, hai người đối mắt: "Tự nhiên là có thể, bản cung làm chắc bà mối rồi."

Khương Diệu Âm lại tạ ơn, sau đó hai người tùy ý nói vài câu, rồi cáo lui đi xuống.

Không quá hai ngày, bí phương sinh nữ nhi được đưa đến Chính Dương cung, Nam San ngừng thuốc tránh thai lúc trước, lén lút đổi thành thuốc sinh nữ nhi.

Chờ mấy tháng sau xác nhận mang thai, mới nói cho nam nhân của mình.

Lăng Trọng Hoa ngơ ngác, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, nàng mím môi cười: "Nhìn chàng ngốc kìa, sắp làm làm cha lần nữa rồi, sao? Vui đến nỗi nói không lên lời à."

Hắn nhíu mày rồi lại buông ra.

Nàng biết suy nghĩ trong lòng hắn, đắc ý nói: "Yên tâm đi, chuyện chàng lo lắng sẽ không xảy ra đây, ta đã nhờ Khương Ngự y kê cho ta đơn thuốc bí truyền sinh nữ nhi, bảo đảm là một nữ nhi."

Hắn không nói lời nào, nhìn về phía bụng nàng, vẻ mặt phức tạp.

Thấy hắn không vui như tưởng tượng, nàng tủi thân cúi đầu, nước mắt trào ra, hắn hoảng hốt ôm nàng: "Tất nhiên ta rất vui rồi."

"Gạt người, sắc mặt chàng khó coi như vậy, còn nói vui cái gì."

"Vừa rồi ta chỉ là nghĩ đến lúc nàng mang thai Lăng Nhi, ta không ở bên cạnh."

Khi đó nàng trôi qua như thế nào, hắn không dám nghĩ.

Thì ra là thế, nàng nín khóc mỉm cười.

Có lẽ là cậy sủng mà kiêu, trước kia lúc mang thai Lăng Nhi, nàng không biết làm nũng như thế, nàng cũng sống bình thường, hiện tại mang thai này bị giày vò không ít, cũng may nàng hiện tại là Hoàng hậu, nam nhân của mình là Hoàng đế, muốn cái gì chỉ cần mở miệng, lập tức có thể đưa vào cung.

Chờ lại một mùa đào hồng liễu xanh, tiểu công chúa ra đời, vốn trời mưa tầm tã mấy ngày, đột nhiên trong một đêm trời quang mây tạnh, bầu trời còn có cầu vồng, hoa cả thành đều nở rộ, muôn hồng nghìn tía, phồn hoa tựa cẩm.

Tiểu công chúa sinh ra da dẻ đã mịn màng không giống trẻ con mới sinh, viền mắt thật dài, đã nhìn ra được dáng vẻ tuyệt sắc tương lai.

Lăng Trịnh rất vui, luôn xoay quanh muội muội.

"Muội muội thật thơm, muội muội thật là xinh đẹp."

Nam San nằm ở trên giường, mỉm cười nhìn một nhi một nữ, tuy trải qua hai đời, hiện giờ nhi nữ song toàn, cuộc đời cũng coi như viên mãn.

Tiểu công chúa vừa sinh ra đã được ban tên là Bảo Quốc công chúa, khuê danh Thấm Dương.

Bảo Quốc công chúa được trăm ngày, khuôn mặt đã nẩy nở, cực kỳ giống bệ hạ, ngay cả Nam San là mẫu thân cũng đôi khi đều âm thầm kinh ngạc.

Lăng Trịnh càng cuồng muội muội, rảnh rỗi là ôm muội muội, ngày nọ lúc nó ôm Bảo Quốc công chúa, Bảo Quốc công chúa uốn éo người, khóc lóc đủ kiểu, nó không ngừng dỗ, càng dỗ, công chúa càng khóc to, kinh động Huệ Nam đế đang xem tấu chương.

Huệ Nam đón nữ nhi từ tay nhi tử thì nghe thấy một tiếng vang không thể miêu tả và một mùi không được tốt cho lắm, Lăng Trịnh vội vàng an ủi phụ thân: "Cha, muội muội không thối."

"Ừ." Sắc mặt Huệ Nam đế không thay đổi, sai nhi tử chuẩn bị nước, tự mình thay đồ cho nữ nhi, hai cha con bận việc, chờ Nam San tiến vào thì thấy nữ nhi nằm thoải mái trên giường ê ê a a, hai nam nhân nhà mình mắt trông mong canh giữ bên cạnh.

Nàng khẽ cười, bế nữ nhi lên, Bảo Quốc công chúa vừa vào lòng mẫu thân thì hớn hở dựa vào lòng nàng, không để ý tới hai cha con.

Sau khi Bảo Quốc công chúa lớn lên, được mọi người sủng ái cả đời, khuôn mặt càng lớn càng xinh đẹp như tiên nữ, có một không hai trong kinh đô.

Thi thư có nói:

Thù sắc chiếu minh nguyệt, tiên nga thiên thượng vân, phù dung ngọc cốt nhan, cổ kim vô lai nhân.

(Dịch nghĩa: Vẻ đẹp như trăng sáng, như tiên nữ trên trời, trắng nuột mịn màng tựa hoa phù dung, xưa nay không ai sánh bằng)

Huệ Nam mười năm, Huệ Nam đế hạ chỉ thoái vị, truyền ngôi cho Thái tử Lăng Trịnh, sửa niên hiệu Quy Nguyên, từ nay về sau, cùng Hoàng Thái hậu Nam thị sống ở hậu cung, có người nói, từng gặp thiên nhan Đế Hậu trong ngọn núi nào đó, Đế Hậu giống như tiên nhân bay từ trong sơn cốc lên trời, tuyệt sắc thiên thành hớp hồn người, truyền thuyết này không thể xác thực, lại khiến văn nhân mặc khách tán tụng, nói Huệ Nam Đế Hậu là thần tiên quyến lữ, thế gian hiếm thấy.

Trong thời gian Huệ Nam đế cầm quyền, Lăng Triều hưng thịnh phồn vinh, vận chuyển đường biển thông suốt, biên quan củng cố, đến đời con Quy Nguyên đế, sự hưng thịnh của Lăng Triều đạt tới đỉnh cao**,** các nước láng giềng đến chúc mừng, cuộc sống bá tánh sung túc, quốc cường binh tráng, uy danh truyền xa bốn biển, sử sách gọi là ân trạch thịnh thế.

Sử ký có ghi,

Đức nghĩa định bang ngũ châu hám, chính thống vĩ nghiệp hoành đồ triển.

Huệ cập đông nam hạo khí tồn, ân trạch thiên hạ đại quy nguyên.

Chương 661: Khổ nhục kế

Nội dung không có

Chương 662: Khổ nhục kế

Nội dung không có

Chương 663: Khổ nhục kế

Nội dung không có

Nội dung từ **Chương 1: Sâu nhỏ tham ăn** đến **Chương 663: Khổ nhục kế**

Các chương lỗi: Chương 661: Khổ nhục kế, Chương 662: Khổ nhục kế, Chương 663: Khổ nhục kế

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh